

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

DA VINCI ŞİFREŞİ PAZARI

DAN
BROWN

Cehennem

DAN

BROVVN

m

asiyem

Türkçesi

PETEK DEMÎR - İPEK DEMİR

Yazarın Yaytnevimizden Çıkan Kitaplan

*DA VİNCİ ŞİFRESİ MELEKLER VE
ŞEYTANLAR İHANET NOKTASI DİJİTAL
KALE KAYIP SEMBOL*

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>
Bu kitap bir kurgudur. İsimler, karakterler, ticari

şirketler, kurumlar, mekânlar, olaylar yazarın hayal dünyasının ürünleri olup halen hayatta ya da ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla ve mekânlarla benzerlikleri tamamen rastlantıdır.

Anne babama...

Teşekkür

Her zamanki gibi öncelikle, editörüm ve yakın arkadaşım Jason Kaufman'a, kendini işine adayışı ve yeteneğı, ama en çok da güler yüzlü yaklaşımı için teşekkür ederim.

Olağanüstü eşim Blythe'a, romanın yazım sürecinde gösterdiği sevgi, sabır ve ayrıca ön editör olarak olağanüstü önsezileri ve samimiyeti için teşekkür ederim.

Yorulmak nedir bilmeyen ajanım ve güvenilir dostum Heide Lange'ye, birçok ülkede tahmin edemeyeceğim kadar çok konuda ustalıkla yürüttüğü görüşmeler için teşekkür ederim. Yeteneği ve enerjisi için sonsuza dek minnettirim.

Doubleday'deki tüm ekibe coşkulan, yaratıcılıkları ve tüm kitaplanm için gösterdikleri çabalar için teşekkür ederim. Suzanne Herz'e (bu kadar çok şapka giydiği ve onları böylesine iyi taşıdığı için), Bili Thomas'a, Michael Windsor'a, JudyJacoby'ye, İne Gallagher'a, Bob Bloom'a, Nora Reichard'a, Beth Meistor'a, Maria Carella'ya ve sonsuz desteği için Sonny Mehta'ya, Tony Chirico'ya, Kathy Trager'a, Anne Messitte'ye ve Markus Dohle'ye teşekkür ederim. Ayrıca, Random House satış bölümündeki mükemmel insanlara teşekkür ederim.

ederim

Bilge danışmanım Michael Rudell'e küçük veya büyük her konudaki önsezileri ve dostluğu için teşekkür ederim.

Yeri doldurulamaz asistanım Susan Morehouse'a zarafeti ve enerjisi için teşekkür ederim. O olmasaydı her şey kaosa dönüşürdü.

Transvworld'deki tüm dostlanma/ özellikle de yaratıcılığı, desteği ve neşesi için Bili Scott-Kerr'e, liderliği için Gail Rebuck'a teşekkür ederim.

İtalyan yayımcım Mondadori'ye, özellikle Ricky Cavallero, Piera Cusani, Giovanni Dutto, Antonio Franchini ve Claudia Scheu'ya teşekkür ederim.

Türk yayıncı Altın Kitaplar'a, özellikle Cyn Alpar, Erden Heper ve Batu Bozkurt'a bu

kitabta geçen yerle ie ilgili sağladıklan özel hizmetlerden ötürü teğekkr ederim.

Dm alun dört bir tarafındaki yaymalarıma tutkuları, yoğun çalı--malan ve bağlılıkları için teğekkr ederim.

Bibimle Floransa'da bu kadar çok zaman geçirdiği ve şehrin sakatına, mimarisine hayat getirdiği için Dr. Marta Alvarez Gonzlez'e teğekkr ederim.

İtalya gezimizi zenginleőtirmek adma tüm yaptıklan için eőtiz Maurizio Pimponi'ye teğekkr ederim.

Floransa ve Venedik'te bana zaman ayırarak uzmanlıklarını paylaşan tüm tarihçilere, rehberlere ve uzmanlara; Biblioteca Medicea Laurenziana'dan Giovanna Rao ve Eugenia

Antonucci'ye, Palazzo Vecchio'dan Serana Pini ve personeline, Uffizi Galerisinden Giovanna Giusti'ye, vaftizhane ve Il Duomo'dan Barbara Fedeli'ye, San Marco Bazilikasından Ettore Vito ve Massimo Bisson'a, Dükalar Sarayı'ndan Giorgio Tagliaferro'ya, tüm Venedik için Isabella di Lenardo, Elizabeth Carroll Consavari ve Elena Svalduz'a, Biblioteca Nazionale Marciana'dan Annalisa Bruni ve personeline, ayrıca yukarıdaki listeye eklemeyi unuttuğum birçok kişiye en içten teşekkürlerimi sunarım.

Sanford J. Greenburger Associates'tan Rachael Dillon Fried ve Stephanie Delman'a burada ve yurtdışında yaptıkları her şey için teşekkür ederim.

İstisnai beyinler Dr. George Abraham, Dr. John Treanor ve Dr. Bob Helm'e bilimsel uzman

görüşleri için teşekkür ederim.

Yazım sürecinde fikirlerini sunan ilk okuyucularım; Greg Brown, Dick ve Connie Brown, Rebecca Kaufman, Jerry ve Olivia Kaufman ve John Chaffee'ye teşekkür ederim.

Web dâhisi Alex Cannon'a, Sanborn Media Factory'deki ekiple birlikte internet dünyasında harıl harıl çalıştığı için teşekkür ederim.

Bu kitabın son bölümlerini yazarken bana Green Gables'ta sessiz bir sığınak sağladıkları için Judd ve Kathy Gregg'e teşekkür ederim.

Mükemmel internet kaynakları Princeton Dante Project'e, Columbia Üniversitesi Digital Dante'ye ve World of Dante'ye teşekkür ederim.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantev.org>
Cehennem'in en karanlık yerleri, buhran

zamanlarında tarafsız kalanlara ayrılmıştır.

GERÇEKLER

Bu romanda bahsi geçen tüm sanat ve edebiyat eserleri ile bilim ve tarih gerçektir.

"Konsorsiyum" yedi farklı ülkede şubeleri bulunan özel bir kuruluştur. Güvenlik ve mahremiyetini korumak için ismi değiştirilmiştir.

Cehennem, Dante Alighieri'nin epik şiiri *İlahi Komedya*'da betimlenen yeraltı dünyasıdır.

Eserde cehennem, "Gölge" denilen varlıkların, yani yaşamla ölüm arasındaki bedensiz vücutların bulunduğu, çok ayrıntılı bir dünya olarak tasvir edilir.

Önsöz

Ben Gölge'yim.

Acılar kentinden kaçarım.

Sonsuz kederin içinden uçarım.

Amo Nehri kıyısında nefes nefese sürünüyorum... Via dei Castellani'ye doğru sola dönüyor, kuzeye yöneliyor, Uffizi'nin gölgelerinde koşturuyorum.

Hâlâ peşimden geliyorlar.

Şimdi, tükenmez bir kararlükla avlanırken ayak sesleri daha da yükseliyor.

Yıllarca peşimi bırakmadılar. Onların bu ısrarcılığı, yeraltında kalmama, arafta

yaşamama... khthonik bir canavar gibi toprağın altında çabalamama sebep oldu.

Ben Gölge'x/im.

Burada, yerin üstünde, gözlerimi kuzeye dikey ama doğruca kurtuluşa giden yolu bulamıyorum... Çünkü Apennin Dağları, şafağın ilk ışıklarını karartıyor.

Mazgal siperli kulesi ve tek kollu bir saati bulunan meydanı geçiyorum. Sabahın erken saatlerinde, nefesleri *lampredotto*^m ve fırınlanmış zeytin kokan sokak satıcılarının arasından Piazza di San Firenze'ye kıvnlıyorum. Bargello'ya gelmeden karşıya

(1) Büyükbaş hayvanların işkembesinden yapılan bir İtalyan yemeği.

geçerek Badia Kulesi'ne doğru batıya yöneliyor ve merdivenlerin dibindeki demir kapıyla karşılaşıyorum.

Burada tüm tereddütler geride bırakılmalı.

Kapı kolunu çeviriyor ve dönüşü olmadığını bildiğim pasaja adımımı atıyorum. Kurşun gibi ağır bacaklarımı dar merdivenlerden yukarı çıkmaya zorluyorum... Yıpranmış, çukurlu, yumuşak mermer basamaklardan yukarı, gökyüzüne doğru dönerek çıkıyorum.

Sesler aşağıdan yankılanıyor. Anyorlar.

Durup dinlenmeden peşindeler, yaklaşıyorlar.

Neyin yaklaştığım da... onlara ne yaptığımı da anlamıyorlar!

Nankör dünya!

Ben tırmanırken görüntüler belirginleşiyor...
Şehvetli bedenler kızgın yağmurda kıvranıyor,
açgözlü ruhfar dışkı içinde yüzüyor, hainler
şeytanın buzlu ellerinde donuyor.

Son basamakları sendeleyerek çıkıp yukarıya
vardığımda, sabahın nemli havasında neredeyse
öleceğim. Başımın hizasındaki duvara doğru
koşuyor, aralıklardan dışarı bakıyorum. Çok
aşağılarda, beni sürgün edenlerden yaptığım
kendi mabedim, o kutsanmış şehir var.

Ardımdan yaklaşan sesler bağlıyor. "Senin
yaptığın delilik!"

Delilik deliliği körükler.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://trantey.org>
"Tanrı aşkına," diye sesleniyorlar. Nereye

sakladığımı bize söyle!"

*Ben de tam olarak Tanrı aşkına,
söylemeyeceğim.*

Şimdi, sırtımı soğuk taşa vermiş, köşeye sıkıştılmış öyle-ce duruyorum. Bakışlarını yeşil gözlerime dikmişler; ifadeleri sertleşiyor, artık aldatici değil tehdit ediciler. "Biliyorsun, kendi yöntemlerimiz var. Yerini söylemen için seni zorlayabiliriz."

*Ben de bu yüz fen 'er. nete giden yolu yanya
kadar tırmandım.*

Sonra bir ,mı:1 . rk.ımı dönüp uzanıyor, yüksek çıkıntıya parmaklarımla tut ım vc ^r, kendimi yukan çekiyor, dizlerime dayanıyor ve ayağa kalkıyorum. Uçurumun başında dengesizce duruyorum. *Boşlukta rehberim ol sevgili*

Vergilius.

Ayaklarımdan yakalamak için şaşkınlık içinde ileri atılıyorlar ancak dengemi bozup beni düşürmekten de korkuyorlar. Şimdi çaresizlik içinde yalvarıyorlar ama arkamı döndüm.
Yapmam gerekeni biliyorum.

Aşağılarda, baş döndürecek kadar aşağılardaki kırmızı tuğla çatılar bir alev denizi gibi yayılmış. Bir zamanlar devlerin gürlediği toprakları aydınlatıyor... Giotto, Donatello, Brunelleschi, Michelangelo, Botticelli.

Ayak parmaklarımı iyice kenara getiriyorum.

"İn aşağı!" diye bağırlıyorlar. "Henüz çok geç değil!"

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>
Sizi canlılar! Geleceği görmüyor musunuz?

*Yaratımın ihtişamını anlamıyor musunuz?
Peki ya gerekliliğini?*

Bu son fedakârlığı severek yapacağım... ve
aradığınız şeyi bulma ümidinizi yok edeceğim.

Asla zamanında bulamayacaksınız.

Parke taşlı meydan, onlarca metre aşağıdaki
sessiz bir vaha gibi beni çağırıyor. Daha fazla
zamana nasıl da ihtiyacım var... .-ima zaman,
geniş servetimin bile satın alamayacağı bir şey.

Bu son saniyelerde meydana bakıyor ve beni
şaşırtan bir manzarayla karşılaşıyorum.

Yüzünü görüyorum.

Bana karanlığın içinden bakıyorsun. Gözlerin
kederli ama başardığım şey sebebiyle

bakışlarında bir saygı seziyorum. Başka seçeneğim olmadığını anlıyorsun. İnsanlık aşkına, başyapıtımı korumalıyım.

Şimdi bile büyüyor... bekliyor... yıldızları yansıtmayan lagünün kan kırmızı sularının altında kaynıyor.

Gözlerimi seninkilerden ayırıyor ve ufku seyre dalıyorum. Bu ağır yüklü dünyanın üstünde son kez yakarıyorum.

Sevgili Tanrım, dünyanın beni günahkâr bir canavar olarak değil, bir kurtarıcı olarak hatırlaması için dua ediyorum. Öyle olduğumu

Cehennem / F: 2

*biliyorsun. Ardımda bıraktığım hediye
insanlığın anlaması için dun ediyorum.*

Hediyem, gelecektir.

Hediyem, kurtuluştur.

Hediyem, cehennemdir.

Bundan sonra fisdıyla âmin diyerek... boşluğa
son adımımı atıyorum.

Hatıralar... dipsiz bir kuyunun karanlığından
yüzeye çıkan kabarcıklar gibi yavaşça canlandı.

Peçeli bir kadın.

Robert Langdon kan kırmızısı suların köpürerek
aktığı bir nehrin karşı kıyısından ona baktı. Kadın,
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

kıyının uzak bir yerinde, örtüsünün altına gizlenmiş yüzü ve vakur tavrıyla karşısında kıpırdamadan duruyordu. Elinde, ayağının dibindeki ceset denizinin onuruna kaldırdığı, mavi bir *tainia* bezi tutuyordu. Her yerde ölüm kokusu vardı.

Kadın, "*Ara,*" diye fısıldadı. "*Bulacaksın.*"

Langdon, kadın sanki bu sözleri kafasının içinde söylüyormuş gibi duydu. "Kimsin sen?" diye bağırdı ama sesi çıkmadı.

Kadın, "*Zaman daralıyor,*" diye fısıldadı. "*Ara ve bul.*"

Langdon nehre doğru bir adım attı ama suyun, dibini görünmeyecek kadar derin ve kan kırmızısı olduğunu gördü. Bakışlarını yeniden kadına çevirdiğinde, ayaklarının altındaki cesetlerin iki

katma çıkmış olduğunu fark etti. Şimdi yüzlercesi vardı, belki de binlercesi... Bazıları hâlâ hayattaydı; acıyla kıvranıyor, akla gelmeyecek ecellerle ölüyorlardı... Ateşlerde yanıyor, dışkının içine gömülüyor, birbirlerini yiyorlardı. Langdon karşı kıyıdan gelen acı dolu feryatları duyabiliyordu.

Kadın sanki yardım ister gibi, narin ellerini uzatarak ona doğru yaklaştı.

Langdon, "Kimsin sen?!" diye bağırdı.

Kadın, bunun karşılığında uzanıp yavaşça peçesini kaldırdı. Çarpıcı derecede güzel olmasına rağmen, Langdon'ın tahmin ettiğinden daha yaşlıydı; altmışlarında olabilirdi, tıpkı zamansız bir heykel gibi vakur ve güçlüydü. Sert bir çene yapısı, anlamlı gözleri, omuzlarına bukleler halinde dökülen uzun, gümüş grisi saçları

vardı. Boynunda lacivert renkli bir nazarlık taşıyordu: sütuna sarılmış tek bir yılan.

Langdon, kadını tanıdığını hissetti. Ona güvendiğini. *Ama nasıl? Neden?*

Şimdi kadm, yerden tepetakla çıkarak, kıvranan bir çift bacağı işaret ediyordu. Beline kadar baş aşağı gömüldüğü anlaşılan zavallı bir ruha ait olmalıydı. Adamın solgun uyluğunda çamurla yazılmış tek bir harf vardı: *R*.

R mi, diye düşündü, emin olamıyordu.
Robert'taki gibi mi? "Bu... ben miyim?"

Kadının yüzünden hiçbir şey anlaşılmıyordu.
"Ara ve bul," diye yineledi.

Kadm birdenbire beyaz bir ışık yaymaya başladı... gittikçe parlaklaşıyordu. Tüm vücudu

sarsılarak titreşti ve sonra şiddetli bir patlamayla binlerce ışık parçasına ayrıldı.

Langdon haykırarak uyandı.

Oda aydınlıktı. Yalnızdı. Havada keskin bir ilaç kokusu vardı ve bir yerlerdeki makine, kalbinin ritmiyle bipliyordu. Langdon sağ kolunu hareket ettirmeye çalıştı ama derin bir sancı ona engel oldu. Bakışlarını indirdiğinde, koluna serum bağlandığını fark etti.

Nabızı hızlanınca makineler de daha hızlı biplemeye başladı.

Neredeyim? Ne oldu?

Başının arkası korkunç bir ağrıya zonkluyordu. Baş ağrısının kaynağını bulmak için dikkatlice uzanıp tepesine dokundu. Keçeleşmiş saçlarının

dibinde, kurumuş kanla kaplı yaklaşık bir düzine dikiş, kabarıklar halinde eline geldi.

Geçirdiği kazayı hatırlamak için gözlerini kapattı.

Hiçbir şey. Tam bir hiçlik.

Düşün.

Sadece karanlık.

Langdon'ın hızlanan kalp monitörünün harekete geçirdiği doktor üniformalı bir adam telaşla içeri girdi. Gür bir sakalı, posbıyığı ve kaim kaşlarının altında, derin ve şefkatli bakan gözleri vardı.

Langdon, "Ne oldu?" diyebildi. "Kaza mı geçirdim?"

Sakallı adam parmağın dudaklarına götürdü ve

aceleyle dışarı çıkıp koridordan birine seslendi.

Langdon başını çevirdi ama bu hareketi tüm kafatasına yayılan bir ağrıyı tetikledi. Derin nefesler alarak ağrının geçmesini bekledi. Sonra çok yavaş ve sistemli bir şekilde içinde bulunduğu steril ortamı inceledi.

Hastane odasında tek yatak vardı. Çiçek yoktu. Kart yoktu. Eşyaları şeffaf bir plastik torba içinde, yanındaki tezgâhın üstüne konmuştu. Her yerinde kan vardı.

Tanrım. Çok kötüydü herhalde.

Daha sonra başım yavaşça yatağının yan tarafındaki pencereye çevirdi. Dışarısı karanlıktı. Geceydi. Camda tek görebildiği kendi yansımasıydı: kül rengi bir yabancı, solgun ve yorgun, tüplere ve kablolara bağlanmış, tıbbi

cihazlarla çevrelenmiş.

Koridordaki ses yaklaşınca bakışlarını odaya çevirdi. Doktor, yanında bir kadınla dönmüştü.

Kadm, otuzlu yaşlanınm başındaydı. Üzerinde mavi doktor üniforması vardı, sarı saçlarını yürürken arkasında sallanan bir atkuyruğu şeklinde toplamıştı.

İçeri girerken Langdon'a gülümseyerek, "Ben Dr. Sienna Bro-oks," dedi. "Bu gece Dr. Marconi'yle birlikte çalışıyorum."

Langdon hafifçe başını evet anlamında salladı.

Uzun boylu ve çevik bir kadın olan Dr. Brooks, bir atlet gibi kendinden emin adımlarla yürüyordu. Üzerindeki biçimsiz üniforma ince bedeninin zarafetini saklayamıyordu. Langdon'ın

görebildiği kadarıyla yüzünde makyaj olmamasına rağmen cildi, dudağının üstündeki minik ben dışında pürüzsüzdü. Açık kahverengi gözleri, kendi yaşındaki birinin nadiren karşılaşılabileceği derin bir tecrübe edinmiş gibi, alışılmışın dışında etkileyiciydi.

Yanma otururken, "Dr. Marconi İngilizceyi pek konuşamaz," dedi. "Kabul formunuzu benim doldurmamı istedi." Yeniden gülümsedi.

Langdon hırıltılı bir sesle, "Teşekkürler," dedi.

Dr. Brooks bir işkadmı edasıyla, "Pekâlâ," dedi. "İsminiz nedir?"

Biraz düşündü. "Robert... Langdon."

Dr. Brooks, Langdon'ın gözüne ışıklı kalemini tuttu. "Mesleğiniz?"

Langdon bu bilgiyi daha yavaş hatırladı.
"Öğretim üyesi. Sanat tarihi... ve simgebilim.
Harvard Üniversitesi."

Dr. Brooks şaşkınlıkla bakarken ışığı indirdi.
Kaim kaşlı doktor da onun kadar şaşkın
görünüyordu.

"Siz... Amerikalı mısınız?"

Langdon, Dr. Brooks'a anlam veremeyen
gözlerle baktı.

"Sadece..." Brooks tereddüt etti. "Bu akşam
geldiğinizde üstünüzde kimlik yoktu. Harris tüvit
ceket ve Somerset mokasenler giyyordunuz, bu
yüzden İngiliz olduğunuzu düşündük."

Langdon bir kez daha, "Amerikalıyım," diyerek
durumunu açıklamaya çalıştı. Kıyafet seçimine

yorum getiremeyecek kadar yorgundu.

"Ağrınız var mı?"

Langdon, "Başım," diyerek cevap verdi. Işıklı kalem, zonklayan başının ağrısını daha da artırmıştı. Neyse ki doktor onu artık cebine atmış, Langdon'ın bileğinden nabzını ölçüyordu.

Dr. Brooks, "Haykırarak uyandınız," dedi.
"Sebebini hatırlıyor musunuz?"

Langdon yeniden, etrafı kıvranan vücutlarla çevrilmiş peçeli kadının tuhaf görüntüsünü hatırladı. *Ara, bulacaksın.* "Kâbus görüyordum."

"Neyle ilgili?"

Langdon gördüklerini anlatı. <https://rantey.org>

Defterine not alırken Dr. Brooks'un ifadesi hiç değişmedi. "Böyle korkutucu rüyalara neyin sebep olabileceği hakkında bir fikriniz var mı?"

Langdon hafızasını yoklayıp başını iki yana sallayınca, bu hareketinin karşılığı yine zonklama oldu.

Genç doktor yazmaya devam ederken, "Pekâlâ Bay Langdon," dedi. "Size birkaç rutin soûm olacak. Hangi günde yiz?"

Langdon biraz düşündü. "Cumartesi. Günün erken saatlerinde kampusta yürüdüğümü hatırlıyorum... Akşamüstü derslerine gidiyordum, sonra... son hatırladığım şey bu. Düştüm mü?"

"O konuya geleceğiz. Nerede olduğunuzu biliyor musunuz?"

Langdon bir tahmin yürüttü. "Massachusetts Hastanesi mi?"

Dr. Brooks başka bir not aldı. "Aramamızı istediğiniz biri var mı? Eşiniz? Çocuklarınız?"

Langdon alışkın olduğu üzere, "Kimse yok," diye cevap verdi. Seçmiş olduğu bekâr hayatının ona sağladığı yalnızlık ve özgürlüğün keyfi tartışma götürmezdi ama itiraf etmeliydi ki, içinde bulunduğu durumda, yanında tanıdık bir yüzün olmasını tercih ederdi. "Arayabileceğim bazı iş arkadaşlarım var ama iyiyim."

Genç doktor not almayı bitirdikten sonra daha yaşlı olan Dr. Marconi yaklaştı. Kalın kaşlarını düzelterek cebinden küçük bir ses kayıt cihazı çıkarıp Dr. Brooks'a gösterdi. O da başını, anladığını belli eder şekilde sallayıp yeniden hastasına döndü.

"Bay Langdon bu akşam geldiğinizde üst üste aynı şeyi mırıldandınız." Dijital kayıt cihazının düğmesine basan Dr. Mar-coni'ye bir göz attı.

Kayıt çalmaya başladığında Langdon, aynı sözleri tekrarlayan kendi hırıltılı sesini duydu.

"Ve... sorry. Ve... sorry."^m

(1) Kitabın ilerleyen bölümlerinde söz konusu ifadeyle ilgili bir kelime oyunu olduğundan, İngilizceden çevrilmeyerek olduğu gibi bırakılmıştır.

Genç kadın, "Bana sanki *'Very sorry. Very sorry'*^m diyormuş-sunuz gibi geldi," dedi.

Langdon da onunla aynı fikirdeydi ama hiçbir şey hatırlamıyordu.

Dr. Brooks gözlerini, huzurunu kaçırarak şekilde Langdon'a dıktı. "Bunu neden söylediğinize dair bir fikriniz var mı? Bir şeye mi üzölüyorsunuz?"

Langdon zihninin karanlık köşelerini yoklarken yeniden peçeli kadım gördü. Etrafı cesetlerle çevrili kan kırmızısı bir nehrin kıyısında duruyordu. Ölüm kokusu geri gelmişti.

Langdon birden içgüdüsel bir tehlike sezinledi... Sadece kendisi için değil, herkes için. Kalp monitörünün biplemesi hızlandı. Kasları gerildi ve yatağında doğrulmaya çalıştı.

Hemen Langdon'ın göğsüne elini koyan Dr. Brooks, onu yerine yatırdı. Yanındaki tezgâha doğru yürüyüp bir şeyler hazırlayan sakallı doktora şöyle bir baktı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>
Dr. Brooks, Langdon'ın üzerine eğilerek fısıldadı.

"Bay Langdon, beyin sarsıntısı geçirenlerde endişe sık rastlanan bir durumdur ama nabzınızın hızlanmaması gerekiyor. Hareket etmeyin. Heyecanlanmayın. Yatıp istirahat edin. İyileşeceksiniz. Hafızanı/ zamanla tazelenecek."

Geri gelen sakallı doktor, elindeki şırıngayı Dr. Brooks'a uzat-h. O da Langdon'ın serumuna enjekte etti.

"Sizi yatıştıracak hafif bir sakinleştirici," diyerek açıkladı. "Ağrınıza da iyi gelecek." Gitmek üzere ayağa kalktı. "İyileşeceksiniz Bay Langdon. Siz uyuyun. Bir şeye ihtiyacınız olursa yatağınızın yanındaki düğmeye basın."

Işığı kapatıp sakallı doktorla birlikte dışarı çıktı.

Karanlıkta yatan Langdon, üacın sistemine
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>
hemen yayılarak vücudunu, içinden çıktığı o derin

kuyuya sürüklediğini hissetti. Gözlerini odanın karanlığında açık tutarak bu hisle iijsjicadele etti. Doğrulamaya çalıştı ama bedeni adeta taş kesmişti

(1) "Çok üzgünüm, çok üzgünüm."

Dalmadan önce kendini pencereye bakarken buldu. Işıklar kapalıydı ve karanlık camdaki kendi görüntüsü yavaş yavaş yok olurken yerini uzaktaki ışıklı şehir manzarasına bırakıyordu.

Şimdi Langdon'ın görüş alanında, kuleler ve kubbelerin arasında görkemli cephesi olan tek bir yapı görünüyordu. Bu muazzam taş kalenin yukan doğru yükselip dışa doğru çıkıntı yapan doksan metrelik kulesinin mazgallı siperleri göze çarpıyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>
Başı ağndan patlayacakmış gibi olan Langdon

yatağında doğruldu. Zonklamayla mücadele ederken bakışlarını kuleye çevirdi.

Bu ortaçağ yapısını iyi tanıyordu.

Dünyada bir eşi yoktu.

Ne yazık ki aynı zamanda Massachusetts'ten altı bin beş yüz kilometre uzaktaydı.

Langdon'ın penceresinin dışında, Via Torregalli'nin gölgeleri arasına saklanmış güçlü yapılı bir kadın, BMW motosikletinden çevik hareketlerle indi ve avının peşindeki bir panter gibi ilerledi. Delici bakışları ve kirpi gibi saçları vardı. Üzerine giydiği siyah deri motosiklet ceketinin yakasını yukarı kaldırmıştı. Susturuculu silahını kontrol etti ve başını kaldırıp Robert Langdon'ın ışıklarının kapandığı pencereye baktı.

Akşamın erken saatlerindeki görevi inanılmaz derecede ters gitmişti.

Tek bir kumrunun ötüşüyle her şey değişti.

Şimdiyse bu işi düzeltmeye gelmişti.

Floransa'da mıyım?

Robert Langdon'ın başı zonkluyordu.

Hastanedeki yatağında dikilmiş sürekli çağrı butonuna basarken, vücut sistemine yayılmış sakinleştiricilere rağmen kalbi hızla çarpıyordu.

Dr. Brooks atkuyruğu şeklindeki saçlarını sallayarak telaşla içeri girdi. "İyi misiniz?"

Langdon sersemlemiş bir ifadeyle başını iki yana salladı. "Ben... İtalya'da mıyım?"

Dr. Brooks, "Çok iyi," dedi. "Hatırlıyorsunuz."

"Hayır!" Langdon pencereden görünen uzaktaki büyük binayı işaret etti. "Palazzo Vecchio'yu tanıdım."

Dr. Brooks ışıklan yakınca Floransa manzarası bir anda kayboldu. Langdon'ın yatağının yanma gelip sakın bir sesle konuşmaya başladı. "Bay Langdon endişelenmenize gerek yok. Küçük çaplı bir hafıza kaybı yaşıyorsunuz, ama Dr. Marconi beyin fonksiyonlarınızın normal olduğunu söyledi."

Çağrı butonunu duyan sakallı doktor da aceleyle içeri girmişti. Dr. Brooks hızlı ve akıcı bir İtalyancayla bir yandan Langdon'ın İtalya'da olduğunu öğrenince ne kadar *agitato* olduğundan bahsediyor, bir yandan da kalp monitörünü kontrol ediyordu.

Langdon öfke içinde, *heyecanlanmak mı*, diye düşündü. *Daha çok, şok oldum!* Salgılamakta olduğu adrenalin, bedenine yayılmış

olan sakinleştiricilerle savaşa girmişti. "Bana ne oldu?" diye sordu. "Bugün günlerden ne?!"

Dr. Brooks, "Her şey yolunda," dedi. "Sabahın erken saatleri. 18 Mart Pazartesi."

Pazartesi. Langdon ağrıyan başına rağmen kendini en son yaptığı şeyleri hatırlamaya zorladı; soğuk ve karanlıktı. Cumartesi sabahı akşamüstü derslerine girmek için Harvard kampusunda tek başına yürüyordu. *Bu, iki gün önce miydi?!*

Derslere veya sonrasına ait bir şey hatırlamaya çalışırken içini büyük bir telaş sardı. *Hiçbir şey hatırlamıyorum.* Kalp monitörünün biplemesi hızlandı.

Yaşça büyük olan doktor, sakalını kaşıyarak makineleri ayarlarken Dr. Brooks tekrar Langdon'ın yanına oturdu.

Yumuşak bir sesle, "İyi olacaksınız," diyerek onu sakinleştirmeye çalıştı. "Size geçici hafıza kaybı teşhisi koyduk ki, bu da kafa travmalarında çok yaygındır. Son birkaç güne ait hatıralarınız bulanık veya eksik olabilir ama bu kalıcı bir durum değil." Duraksadı. "İsmimi hatırlıyor musunuz? İçeri girdiğimde size söylemiştim."

Langdon kısa bir süre düşündü. "Sienna." Dr. *Sienna Brooks*.

Dr. Brooks gülümsedi. "Gördünüz mü? Şimdiden yeni hatıralar oluşturmaya başladınız."

Langdon'ın başındaki ağrı dayanılmazdı, yakın görüşü ise hala bulanıktı. "Ne... oldu? Buraya

nasıl geldim?"

"Bence dinlenmelisiniz ve belki de..."

Langdon tekrar, "Buraya nasıl geldim?!" diye sordu, kalp monitörü yeniden hızlanmıştı.

Dr. Brooks endişeli bir ifadeyle meslektaşıyla bakışıp, "Tamam, yavaşça nefes alın," dedi. "Size anlatacağım." Sesi fark edilir derecede ciddileşmişti. "Bay Langdon, üç saat önce sersemlemiş bir halde acil servise geldiniz, başınız kanıyordu ve o an olduğunuz yere yığıldınız. Kim olduğunuz veya buraya nasıl geldiğiniz hakkında kimsenin bir fikri yoktu. İngilizce bir şeyler mırıldanıyordunuz. Bu yüzden Dr. Marconi benim yardımcı olmamı istedi. Buraya İngiltere'den geldim, araştırma izindeyim."

Langdon kendini bir Max Ernst tablosunun içinde uyanmış gibi hissediyordu. İtalya'da ne işim var? Genellikle her yıl sanat konferansı için haziran ayında İtalya'ya gelirdi ama şimdi mart ayındaydılar.

Yatıştırıcılar Langdon'ı iyice etkisi altına almaya başlamıştı. Yerçekimi sanki her geçen saniye daha da güçleniyor ve onu yatağın içinden aşağı çekmeye çalışıyormuş gibi hissetmesine neden oluyordu. Kafasını kaldırıp uyanık kalmaya çalışarak yer-çekimiyle savaştı.

Dr. Brooks havada duran bir melek gibi üzerine doğru eğildi. "Lütfen, Bay Langdon/" diye fısıldadı. "Kafa travmalarımda ilk yirmi dört saat çok önemlidir. Dinlenmeniz gerekiyor, yoksa kendinize ciddi zararlar verebilirsiniz."

ses duyuldu. "Dr. *Marconi*?"

Sakallı doktor duvardaki bir düğmeye basarak cevap verdi. "*Si?*"^m

Dahili telefondaki ses hızlı bir İtalyancayla konuşuyordu. Langdon bu konuşmaların ne anlama geldiğini yakalayamasa da iki doktorun birbirlerine şaşkınlık içinde bakışmalarını yakaladı. *Yoksa, dehşet içinde mi bakışıyorlardı?*

Marconi, "*Un minuto;*"^a) diyerek konuşmayı bitirdi.

Langdon, "Ne oldu?" diye sordu.

Dr. Brooks'un gözleri kısılmıştı. "Arayan yoğun bakımda değil, sığınmıştı. Bir niyetiniz varmış."

Bu umut ışığı Langdon'ın sersemliğini üzerinden atmasını sağladı. "Bu iyi haber! Belki de bu kişi, başıma ne geldiğini biliyordur."

Dr. Brooks şüphelenmiş gibiydi. "Buraya birinin gelmiş olması biraz tuhaf. İsminizi bilmiyorduk ve henüz sisteme kaydınız bile yapılmadı."

(1) "Evet?"

(2) "Bir dakika."

Lanyon güçlükle yatağında doğrulmaya çalıştı. "Eğer birisi burada olduğumu biliyorsa, o zaman başıma ne geldiğini de biliyordur!"

Dr. Brooks, Dr. Marconi'ye bakınca, adam anında başını iki yana sallayarak parmağıyla kol saatine vurdu. Dr. Brooks tekrar Langdon'a döndü. Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

"Burası yoğun bakım ünitesi," diye açıkladı.
"Sabah dokuzdan önce içeri kimse alınmıyor.
Birazdan Dr. Marconi dışarı çıkıp ziyaretçinin
kim olduğunu ve ne istediğini öğrenecek."

Langdon, "Peki, ya *benim* isteklerim?" diye sordu.

Dr. Brooks anlayışla gülümsedi ve hastasına biraz daha yaklaşıp alçak sesle konuşmaya başladı. "Bay Langdon, dün geceyle... ve başınıza neler geldiğiyle ilgili bilmediğiniz birtakım şeyler var. Ve biriyle konuşmadan önce gerçekleri öğrenmeye hakkınız olduğunu düşünüyorum. Ne yazık ki, henüz bunları öğrenecek kadar güçlü..."

Langdon kendini iyice doğrultmaya çalışırken,
"Hangi gerçekleri?!" diye sordu. Koluna
bağlanan serumun iğnesi canını yakıyor, vücudu

ona birkaç yüz kilo gibi geliyordu. "Tek bildiğim, Floransa'da bir hastanede olduğum ve buraya sürekli 'Çok üzgünüm...' diye sayıklayarak geldiğim."

Bir anda akıma korkunç bir fikir geldi.

Langdon, "Trafik kazası mı geçirdim?" diye sordu. "Birini mi yaraladım?!"

Dr. Brooks, "Hayır hayır," dedi. "Öyle olduğunu sanmıyorum."

Langdon öfke dolu gözlerle iki doktora da bakarak, "O zaman *nell*" diye zorladı. "Neler olduğunu bilmeye hakkım var!"

Uzun bir sessizlikten sonra Dr. Marconi, çekici genç meslektaşına gönülsüz bir şekilde başıyla onay verdi. Dr. Brooks nefes verip Langdon'ın

başucuna iyice yaklaştı. "Pekâlâ, size bildiklerimi anlatacağım... ve siz de sakın bir şekilde dinleyeceksiniz, anlaştık mı?"

Langdon başını salladı ve bu hareket kafatasının içine ani bir ağrının yayılmasına neden oldu. Cevaplan bir an önce duymak istediği için ağrıya aldırmadı.

"Bilmeniz gereken ilk şey şu ki... başınızdaki yaranın sebebi bir kaza değil."

"Tamam, bu bir teselli oldu."

"Pek sayılmaz. Aslına bakarsanız, başınızdaki yaranın sebebi bir kurşun." ,

Langdon'ın kalp monitörü daha hızlı biplermeye başladı. "Efendim!?"

Dr. Brooks sakın ama hızlı bir şekilde konuşmaya devam etti. "Bir kurşun kafatasınızın tepesini sıyrıp geçmiş ve büyük ihtimalle bir beyin sarsıntısı geçirmenize neden olmuş. Hayatta kaldığınız için çok şanslısınız. Birkaç müim daha aşağıya gelmiş olsaydı..." Başım iki yana salladı.

Langdon şaşkınlık içinde ona baktı. *Biri bana ateş mi etmiş?*

O sırada koridorda çıkan bir tartışmanın öfkeli sesleri odayı doldurdu. Langdon'ı ziyarete gelen kişinin beklemek istemediği anlaşılıyordu. Langdon neredeyse aynı anda, koridorun diğer ucundaki ağır bir kapının hızla açıldığını duydu. Yaklaşan kişiyi görene kadar bakışlarım kapıdan ayırmadı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>
Kadm baştan aşağı siyah deri kıyafetler giymişti.

Çevik ve güçlü bir görüntüsü; koyu renk, kirpi gibi kısa saçları vardı. Hiç zorlanmadan, ayakları sanki yere basmıyormuş gibi yürüyordu ve doğrudan Langdon'ın odasına yönelmişti.

Dr. Marconi vakit kaybetmeden kapı aralığına gidip ziyaretçinin girişini kapattı. Elini bir polis gibi uzatarak, "*Fermati c\ui!*"^m dedi.

Yabancı, Dr. Marconi'ye gittikçe yaklaşırken susturuculu bir tabanca çıkardı. Doktorun göğsüne nişan alıp ateş etti.

Kısa ve net bir tıslama duyuldu.

Langdon, Dr. Marconi'nin geri geri odanın içine doğru sen-deleyişini, yere düşüp göğsünü tutuşunu ve beyaz laboratuvar önlüğünün kana bulaşmasını dehşet içinde izledi.

(1) "Burada dur!"

İtalya kıyılarının beş mil açığında, yetmiş metrelik *The Men-dacium* isimli lüks bir yat, Adriyatik'in yavaşça kabaran sularından yükselen şafak öncesi sisinin arasında ilerliyordu. Gemi, dikkat çekmeyen gri gövdesi yüzünden askeri bir geminin sıkıcı havasını taşıyordu.

Üç yüz milyon doların üzerinde bir fiyatı olan teknede her tür konfor mevcuttu: spa, havuz, sinema, özel denizaltı ve bir helikopter pisti. Ancak, teknenin sahip olduğu bu özellikler, onu beş yıl önce satın alan ve bu alanların büyük bir kısmını askeri seviyede kurşun kaplı bir elektronik kumanda merkezi kurmak için anında dönüştüren sahibinin pek de umurunda olmamıştı.

The Mendacium'un üç özel uydu bağlantısı ve yer üstü röle istasyonlarıyla desteklenen

kumanda odasında, gemide yaşayan ve teşkilatın karada üslenmiş operasyon merkezleriyle sürekli iletişim halinde olan; teknisyenler, analistler ve operasyon koordinatörlerinden oluşan yaklaşık yirmi dört kişilik personeli bulunuyordu.

Geminin güvenliği askeri eğitim almış küçük bir birlik, iki füze tespit sistemi ve en yeni silahların bulunduğu bir cephanelikten oluşuyordu. Aşçılar, temizlik ve hizmet elemanları gibi yardımcı personelle birlikte gemide kırktan fazla kişi çalışıyordu. *The Mendacium*, aslında sahibinin imparatorluğunu yönettiği portatif bir ofis binası gibiydi.

Çalışanlarının sadece "Amir" olarak bildikleri bu adam; ufak tefek, bodur, yanık tenli ve çukur gözlü biriydi. Etkileyici olmayan fiziki ve dolaysız tarzı, sunduğu gizli hizmetlerden oluşan özel mönüsüyle büyük servet yapmış birine çok

uyuyordu.

Ondan farklı pek çok şekilde bahsedilirdi; ruhsuz, paragöz, günah yöneticisi, suç ortağı, şeytanın adamı... Ama o bunlardan hiçbirisi değildi. Amir, müşterilerine tutkularının ve arzularının peşinden gitme fırsatı sunuyordu. İnsanlığın doğuştan günahkâr olması onun sorunu değildi.

Aleyhinde konuşanlara ve onların etik itirazlarına rağmen Amir'in ahlaki pusulası sabitti. Şöhretini ve Konsorsiyum'u iki altın kural üzerine kurmuştu.

Asla tutamayacağın bir söz verme.

Ve asla bir müşteriye yalan söyleme.

Asla.

İş yaşamı boyunca sözünü tutmadığı hiç olmamış veya bir anlaşmayı bozmamıştı. Sözünün eri oluşu kesin bir garantiydi ve bazen pişman olduğu anlaşmalar yapsa da bozmayı asla aklından geçirmezdi.

O sabah, yatının lüks kamarasının balkonuna çıktığında, köpüren denize bakarak içine yerleşen endişeyi def etmeye çalışıyordu.

Geçmişte verdiğimiz kararlar geleceğimizin mimarıdır.

Amir'in geçmişte verdiği kararlar onun her mayın tarlasında pazarlık yapabilmesini ve her zaman başarılı olmasını sağlamıştı. Ancak, o gün pencereden İtalya topraklarının uzak ışıklarına bakarken kendini hiç olmadığı kadar gergin hissediyordu.

Bir yıl önce tam da bu yatta, sonuçları şimdi kurmuş olduğu her şeyi tehdit eden bir karar vermişti. *Yanlış adama hizmet etmeyi kabul ettim.* Amir'in bunu o sırada bilmesine imkân yoktu, ancak şimdi bu yanlış hesap beklenmedik sorunları beraberinde getirmiş ve batmakta olan gemisini alabora olmaktan kurtarmak için en iyi ajanlarından bazılarını "ne gerekiyorsa" yapma emriyle sahaya yollamak zorunda kalmıştı.

Amir şu anda özellikle bir ajandan haber almayı bekliyordu.

Güçlü, kirpi saçlı ajanını düşündü: *Vayentha*. Bu göreve kadar kendisine mükemmel bir şekilde hizmet veren Vayentha, geçen akşam korkunç sonuçlara neden olan bir hata yapmıştı. Son altı saat, durumun kontrolünü yeniden ele geçirmek için faydasız bir çabaya girmişlerdi.

Vayentha hatasına bir şanssızlığın sebep olduğunu söyledi, zamansız öten bir kumrunun.

Ne var ki Amir, şansa inanmazdı. Her şeyi, şansı ve tesadüfleri ortadan kaldırmak üzerine kurmuştu. Kontrol, Amir'in uzmanlık alanıydı; her ihtimali önceden düşünmek, her tepkiyi tahmin etmek ve gerçeği, arzu edilen sonuca doğru yönlendirmek. Kusursuz bir başarı ve gizlilik sicili vardı. Bu da milyonerler, politikacılar, şeyhler ve hatta hükümetlerden oluşan muazzam bir müşteri listesi anlamına geliyordu.

Doğuda beliren sabahın ilk ışıkları ufuktaki alçak yıldızlan soldurmaya başlamıştı. Amir güvertede durmuş, sabırla Vayent-ha'dan görevini planlandığı şekilde tamamladığı haberini almayı bekliyordu.

Langdon, bir an için zamanın durduğunu sandı.

Yerde hareketsiz yatan Dr. Marconi'nin göğsünden kanlar fışkırıyordu. Langdon bakışlarını doktordan, koridordan odasına doğru ilerlemekte olan kirpi saçlı suikastçıya dikti. Kadm, kapı eşiğine yaklaşınca Langdon'a baktı ve hemen silahını ona doğrultarak kafasına nişan aldı.

Langdon, *öleceğim*, diye düşündü. *Şimdi, burada.*

Küçük hastane odasındaki silah sesi sağır

ediciydi.

Vurulduğundan enim olan Langdon kendini geriye çekti ama ses saldırganın silahından gelmemişti. Dr. Brooks, kendini ağır metal kapıya doğru atarak kapıyı kapatmış ve kilidi çevirmişti.

Genç doktor korku dolu gözlerle hemen arkasına dönüp kanlar içindeki meslektaşının yanına çömeldi ve nabzını kontrol etti. Dr. Marconi öksürünce ağız dolusu kan yanağından gür sakalına doğru aktı. Sonra hareketsiz kaldı.

Dr. Brooks, "*Enrico, no! Ti prego!*"^m diye haykırdı.

Dışarıda, metal kapının arkasına kurşunlar yağıyordu. Alarm sesleri koridorda yankılanmaya başlamıştı.

Langdon'ın bedeni bir şekilde harekete geçmiş, panik ve hayatta kalma içgüdüğü yatıştırıcıları etkisiz bırakmıştı. Güçlükle yatağından kalkmaya çalışırken kolunda yakıcı bir acı hissetti.

(1) "Enrico, hayır! Lütfen!"

Bir an için bir kurşunun kapıdan geçip kendisine isabet ettiğini düşündü ama aŗağı bakınca serumun kolundan çıktığını gördü. Plastik kateterin ucundan sıcak kan dıŗarı akıyordu.

Langdon artık tamamıyla ayılmıştı.

Dr. Marconi'nin yanma         olan Dr. Brooks yaŗlı gözlerle h    nabız arıyordu. Sonra, sanki içinde bir ıŗık yanmış gibi ayağı kalkıp Langdon'a döndü. Genç doktorun ifadesi Langdon'ın gözleri     de bir anda deėiŗiverdi.

Genç hatları, krizle karşılaşan tecrübeli bir acil servis doktorunun kararlılığıyla sertleşti.

"Beni izle," dedi.

Dr. Brooks, Langdon'ın kolunu tutarak onu odada yürüttü. Langdon güçsüz bacaklarıyla sendeleyerek ilerlerken, koridorda silah sesleri ve kargaşa devam ediyordu. Zihni açıktı ama uyuşturulmuş bedeni tepki vermekte zorlanıyordu. *Hareket et!* Ayaklarının altındaki seramik zemin soğuktu ve ince hasta önlüğü bir seksenlik bedenini örtecek kadar uzun değildi. Kolundan damlayarak avucunun içine dolan kanları hissedebiliyordu.

Kurşunlar ağır kapı tokmağına çarpmaya devam ediyordu. Dr. Brooks, Langdon'ı sertçe küçük bir tuvalete doğru itti. Peşinden içeri girecekken durup arkasına baktı ve tezgâha doğru koşup

Langdon'ın kanlı Harris ceketini kaptı.

Lanet ceketimi boş ver!

Ceketle birlikte geri dönüp çabucak banyo kapısını kilitledi. Tam o sırada, dışarıdaki odanın kapısı kırılarak açıldı.

Genç doktor minik banyonun içinden ikinci bir kapıya doğru ilerleyip açtı ve Langdon'ı bitişikteki ayılma odasına aldı. Silah sesleri arkalarında yankılanırken, Dr. Brooks kafasını koridora doğru uzatıp Langdon'ı kolundan tuttu ve koridorun karşısındaki merdivene doğru sürükledi. Bu ani hareket profesörün başının dönmesine sebep oldu, her an bayılabileceğini hissediyordu.

Sonraki on beş dakika bulanıktı. Aşağı inen merdivenler... sendeleme... düşme. Langdon'ın

kafasındaki zonklama daya-mılmaz bir hale gelmişti'. Görüşü artık daha da bulanık, kaslan uyuşuktu; her hareketi ertelenmiş bir tepki gibiydi.

Ve sonra hava soğudu.

Dışarıdayım.

Genç kadın onu binanın uzağındaki karanlık bir ara sokakta sürüklerken, Langdon keskin bir şeyin üzerine basıp kaldırıma sertçe düştü. Adama yatıştırıcı verdikleri için yüksek sesle küfreden Dr. Brooks, onu ayağa kaldırmaya çalıştı.

Ara sokağın sonuna yaklaştıklarında Langdon yine tökezledi. Dr. Brooks bu kez onu yerde bırakıp caddeye doğru koştu ve uzaktaki birine seslendi. Langdon hastanenin önüne park etmiş

bir taksinin belli belirsiz yeşil ışığııı gördü. Arabada hiçbir hareketlilik yoktu, şoför büyük ihtimalle uyuyordu. Dr. Brooks bağıııarak kollarını salladı. Sonunda taksinin farları yandı ve ağır ağır onlara doğru ilerledi.

Ara sokakta Langdon'ın arkasında bir kapı sertçe açıldı; ardından, hızla yaklaşan ayak sesleri duyuldu. Arkasını dönünce kendisine doğru ilerleyen karanlık bir şekil gördü. Ayağa kalkmaya çalıştı ama doktor onu çoktan tutmuş, bekleme halindeki bir Fiat taksinin arka koltuğıına oturtmaya çalışıyordu. Genç kadın üzerine doğru abanıp kapıyı kapatırken, bedeninin yansı koltukta yansı yerdeydi.

Uyku sersemi şoför, arkasını dönüp taksisine doluşan tuhaf İkiliye baktı. Karşısında atkuyruklu, ameliyat üniformalı genç bir kadınla kolu kanayan ve yansı yırtık hasta önlüğü giymiş

olan bir adam vardı. Yan ayna havaya uçarken büyük ihtimalle onlara arabasından inmelerini söylemek üzereydi. Siyah deri ceketli kadm arasokaktan çıkıp silahım doğrulttu. Dr. Brooks, Langdon'ın kafasını tutup aşağı doğru bastırırken tabanca yine ateş aldı. Arka pencere patlayınca bir anda cam yağmuruna tutuldular.

Şoföre daha fazla açıklama yapmaya gerek kalmamıştı. Gazı kökledi ve taksi hızla ileri atıldı.

Langdon baygınlığın eşiğinde düşünmeye çalıştı.
Biri beni öldürmeye mi çalışıyor?

Dr. Brooks köşeyi döndüklerinde doğrulup profesörün kanayan kolunu tuttu. Kateterin ucu garip bir şekilde etindeki delikten dışarı fırlamıştı.

"Pencereden dışarı bak," dedi Sienna.

Langdon söyleneni yaptı. Dışarıda, hayaletimsi mezar taşları karanlıkta akıp gidiyordu. Bir mezarlığın yanından geçmelerini nedense duruma uygun bulmuştu. Langdon, doktorun parmaklarıyla kateteri yokladığını hissetti, sonra genç kadın bir anda çekip çıkardı.

Yakıcı bir acı doğrudan Langdon'ın beynine doğru ilerledi. Gözlerinin kaydığını hissetti ve sonra her şey karardı.

Telefonunun tiz ziliyle Amir, gözlerini Adriyatik'in sakinleştirici sisinden ayırdı ve hızla kamarasındaki ofisine doğru ilerledi.

Sabırsızlık içinde, *nihayet*, diye düşündü.

Masasının üzerindeki bilgisayar ekranı hareketlenmişti. Aramanın, bu gemiye bağlanmadan önce izi sürülemeyen dört

yönlendirici tarafından yeniden yönlendirilerek bir İsveç Sectra Tiger XS özel ses şifreleyen telefonundan geldiğini bildiriyordu.

Kulaklığım taktı. "Ben Amir," diye cevapladı, yavaş ve özenle konuşuyordu. "Konuşun."

Ses, "Ben Vayentha," diye karşılık verdi.

Amir, kadının sesinde alışılmadık bir tedirginlik sezdi. Saha ajanları çok nadir Amir'le doğrudan konuşurlardı ve daha da nadir olarak dün akşamki gibi bir fiyaskodan sonra onun için çalışmaya devam ederlerdi. Yine de Amir'in krizi çözmek için sahada bir ajana ihtiyacı vardı ve Vayentha bu iş için en iyi kişiydi.

Vayentha, "Yeni bir haberim var," dedi.

Amir sessiz kaldı. Bu, kadının devam etmesini

gösteren bir işaretti.

Kadm duygusuz bir ses tonuyla konuşuyordu, profesyonelliğini göstermeye çalıştığı çok açıktı. "Langdon kaçtı," dedi. "Nesne yanında."

Amir masasına oturdu ve bir süre sessiz kaldı. "Anlaşıldı," dedi. "Sanırım, en kısa sürede polise gidecektir."

Amir'in iki güverte aşağısında, geminin güvenli kumanda merkezinde, kıdemli yönetici Laurence Knowlton özel bölmesinde oturuyordu. Amir'in görüşmesinin bittiğini fark etti. Haberlerin iyi olmasını umuyordu. Son iki gündür Amir fazla gergindi ve gemideki tüm çalışanlar çok önemli bir operasyonun söz konusu olduğunu hissediyorlardı.

Çıta tahmin edilemeyecek kadar yüksek ve

Vayentha bu defa işi becerse iyi olur.

Knowlton dikkatli bir şekilde hazırlanmış oyun planlarım yönetmeye alışkındı ama bu senaryo kaosa dönüşmüştü ve Amir yönetimi bizzat ele almıştı.

Meçhul bir bölgeye girdik.

O sırada dünya çapında devam eden altı farklı görev, Konsorsiyum'un diğer saha ofislerinden hizmet alıyor, bu şekilde Amir ve *The Mendacium*'daki personel sadece bu işe odaklanabiliyordu.

Müşterileri birkaç gün önce Floransa'da intihar etmişti ama listesinde Konsorsiyum'un hâlâ sunması gereken bir sürü hizmet vardı. Bunlar, sonuçlan ne olursa olsun adamın bu organizasyona emanet ettiği özel görevlerdi ve

Konsorsiyum her zamanki gibi hiç sorgulamadan aldığı işi bitirmek niyetindeydi.

Knowlton yerine getirmek amacıyla, *ben emirlerimi aldım*, diye düşündü. Ses geçirmez cam bölmesinden çıkıp bazılan şeffaf, bazıları da mat olan yarım düzine başka bölmenin yanından geçti. Nöbetçi subaylar içeride aynı görevin başka aşamalarıyla ilgileniyorlardı.

Knowlton ana kumanda odasında ilerlerken başıyla teknik ekibi selamlayıp içinde on iki sağlam kutu bulunan küçük bir kasaya girdi. Kutulardan birini açıp içindekini çıkardı; bu seferki, sadece parlak kırmızı bir harici bellekti. İlişikteki görev kartına göre, harici belleğin içinde, müşterinin ertesi sabah belirli bir saatte önemli medya kuruluşlarına gönderilmesini istediği uzun bir kayıt dosyası vardı.

Yarınki isimsiz yükleme hayli kolay olacaktı ama akış çizelgesinde; bu dosyayı belirli bir saatte yüklemekten önce Konsorsiyum'a şifre çözümlerinin, derlemelerin veya gerekli olabilecek diğer hazırlıkların yapılabilmesi için yeteri kadar zaman 'vı-mk amacıyla *bugün*, yani teslimden yirmi dört saat önce vertiden incelenecek diye işaretlenmişti.

Hiçbir şey şansa bırakılmaz.

Knowltr a şeffaf bölmesine döndü ve ağır cam kapıyı kapatıp dış dünyayı üğisini kesti.

Duvarc iki bir düğmeyi çevirince bölmesini çevreleyen camlar aı rnda matlaştı. Mahremiyet için *The Mendacium*'daki bütün onslar "asılı partikül düzen" tekniğine göre imal edilmiş, "akıllı ;am" da demlen camlardan yapılmışlardı. APD camının şeffaflığı, panelin içinde asılı duran

ubuk benzeri milyonlarca minik parçacığı bir araya getiren veya rasgele dağıtan bir elektrik akımının uygulanması ya da kesilmesiyle kolaylıkla kontrol edilebiliyordu. Bölümlere ayırma, Konsorsiyum'un başarısının temel taşıydı.

Sadece kendi grevinle ilgilen. Hiçbir şey paylaşma.

Artık zel alanında rahat bir şekilde oturan Knovvltan, harici belleği bgisayanna takıp dosyayı tıkladı ve görevine başladı.

Ekranı anında karardı... ve hoparlörlerden yumuşak bir su ırpıntısı duyuldu. Ekranda yavaş yavaş bir resim belirdi... belirsiz ve karanlık. Karanlıkta bir sahne şekil almaya başladı... Bir mağaranın iiydi veya büyük bir oda. Mağaranın zemini suyla kaplıydı, bir yeraltı gölüne

benziyordu. Tuhaf bir şekilde, su... sanki içeriden aydınlatılmış gibiydi.

Knovvltan daha önce hiç böyle bir şey görmemişti. Tüm mağara esrarengiz bir şekilde kırmızı tonunda parlıyordu. Soluk duvarlar dalgalanan suyun damarlı yansımalarıyla kaplıydı. *Burası... neresi?*

Çırpıntı sesi devam ederken, kamera aşağı doğru inmeye ve dikey olarak alçalmaya başladı. Suyu doğru inip aydınlatılmış yüzeyi deldi. Çırpıntı sesleri kayboldu, yerini suyun altındaki ürkütücü sessizlik aldı. Suyun altındaki kamera alçalmaya devam etti, kısa bir süre sonra durdu, mağaranın kum ve çamur kaplı zeminine odaklandı.

Yerde, parlak titanyumdan dikdörtgen bir plaka duruyordu.

Plakanın üzerinde bir yazı vardı.

BURADA, BU TARİHTE,

DÜNYA SONSUZA DEK DEĞİŞTİ.

Plakanın altında bir isim ve bir tarih yazıyordu.

İsim, müşterilerine aitti.

Tarih... ertesi gündü.

angdon şimdi güçlü ellerin kendisini kaldırdığım
hissedi

yordu. Onu hezeyandan uyandırıyor, taksiden
inmesine

yardım ediyorlardı. Ayaklarının altındaki

kaldırımın soğukluğunu hissetti.

Dr. Brooks'un narin yapısıyla biraz olsun destek kazanan Langdon, iki apartman arasındaki boş yaya yolunda sendeleyerek ilerledi. Şafak rüzgârıyla şişen hastane önlüğünün altında her yerinin üşüdüğünü hissedebiliyordu.

Hastanedeyken verilen yatıştırıcı, zihnini de görüşü kadar bulanıklaştırmıştı. Sualtında, akışmaz, loş ışıklı bir dünyada yolunu bulmaya çalıştığını hissediyordu. Dr. Brooks'un ileri doğru çekiştirip durması ona şaşırtıcı bir kuvvetle destek veriyordu.

"Basamak var," dediğinde, binanın yan girişine vardıklarını anladı.

Tırabzana tutunan Langdon, yukarı doğru güçlükle adım atarken, Dr. Brooks şimdi onu

gerçekten itiyordu. Sahanlığa vardıklarında genç kadın, paslanmış eski bir tuş takıma bazı rakamları girdi ve kapı vınlıyarak açıldı.

İçerideki hava daha sıcak değildi ama dışarıdaki kaba kaldırımınla kıyaslandığında, ayağının altındaki seramik zemin Langdon'a yumuşak bir halı gibi geldi. Langdon'ı küçük bir asansöre götüren Dr. Brooks, katlanan bir kapıyı açarak onu telefon kulübesi boyutundaki bir kabine soktu. İçerisi MS sigarası

kokuyordu; İtalya'da taze espresso kokusu kadar yaygın olan acı-tatlı bir koku. Bu koku, yavaşça Langdon'ın zihin bulanıklığının geçmesine yardımcı oldu. Dr. Brooks bir düğmeye basınca üstlerinde bir yerdeki çarklar tıkırdayarak harekete geçti.

Yukarı...

Gıcırdayan kabin, yukarı çıkmaya başlarken yalpalayıp titredi. Duvarlarda sadece metal kaplamalar olduğu için asansör ritmik bir biçimde önlerinden kayarken, Langdon kendini seyrettiğini fark etti. Bu yarı bilinçli halinde bile, gmrü boyunca duyduğu kapalı yerde kalma korkusu son derece güçlüydü.

Bakma.

Duvara yaslanarak soluklanmaya çalıştı. Kolu ağrıyordu. Bakışlarını indirdiğinde, Harris ceketinin kolunun etrafına bandaj gibi sarıldığını gördü. Ceketin boşta kalan kısmı arkasından sarkarak yere değiyor, aşınıp pisleniyordu.

Zonklayan başı yüzünden gözlerini kapattı ama karanlık bir kez daha onu içine aldı.

Tanıdık bir görüntü belirdi: Nazarlığı ve bukleli

gümüş rengi saçları olan, endamlı ve peçeli kadın. Tıpkı daha önceki gibi, etrafında kıvranan vücutlarla kan kırmızı nehrin kıyısında duruyordu. Yalvaran bir sesle Langdon'la konuştu. "*Ara, bulacaksın!*"

Langdon, onu kurtarması gerektiği hissine kapılmıştı... Hepsini kurtarması gerekiyordu. Yarıya kadar gömülmüş, baş aşağı bacaklar teker teker gevşiyordu.

Ses çıkarmadan, "*Kimsin sen?*" diye seslendi. "*Ne istiyorsun?!*"

Peçeli kadının gümüş rengi gür saçları sıcak rüzgârla dalgalanmaya başladı. Nazarlık kolyesine dokunurken, "*Zaman daralıyor,*" diye fısıldadı. Sonra aniden, nehrin üstünde dumanlar çıkararak, her ikisini birden yutan kör edici bir ateş sütununa dönüştü.

Langdon haykırarak gözlerini aniden açtı.

Dr. Brooks endişeyle ona baktı. "Ne oldu?"

Langdon, "Halüsinasyonlar görüyorum!" diye söylendi. "Aynı görüntü."

"Gümüş rengi saçları olan kadın mı? Ve cesetler?"

Başını evet anlamında sallayan Langdon'ın alnında boncuk boncuk ter birikmişti.

Dr. Brooks kendinden emin görünmeye çalışarak, "Bir şeyiniz kalmayacak," dedi. "Tekrarlayan görüntülere amnezide sık rastlanır. Hatıraları düzenleyip dosyalayan beyin fonksiyonunuz geçici olarak etkilendi. Bu yüzden her şeyi aynı resmin altına atıyor."

"Pek güz   bir resim değil/" diyebilirdi Langdon.

"Biliyorum, ama iyileşene kadar hatıralarınız karışacak ve dosyalanmayacak; geçmiş, bugün ve hayal, hepsi birbirine karışacak. Aynı şey rüyalarda da olur."

Asansör yalpalayarak durunca Dr. Brooks katlanan kapıyı açtı. Bu kez karanlık, dar bir koridorda yürüyorlardı. Floransa çatılarının kasvetli silüetinin şafak öncesi ışığında belirmeye başladığı bir pencerenin yanından geçtiler. Dr. Brooks koridorun en sonunda çömelip, susuz kalmış gibi görünen bir bitkinin altından aldığı anahtarla bir kapının kilidini açtı.

Küçük bir daireydi ve içerdeki hava vanilya kokulu mumla eski hah kokusunun arasmda geçen savaşm haberini veriyordu. Mobilyalar ve diğer eşyalar en iyi kelimeyle yetersizdi. Ev,

ikinci el eşyalarla döşenmiş gibiydi. Dr. Brooks termostatu ayarlayınca kaloriferler ses çıkararak çalışmaya başladı.

Genç doktor sanki toparlanmaya çalışıyormuş gibi bir süre durup gözlerini kapattı, derin nefesler alıp verdi. Daha sonra dönüp Langdon'ı formika masayla iki eğreti sandalyenin bulunduğu mütevazı mutfağa götürdü.

Langdon oturmak niyetiyle sandalyelerden birine doğru hamle yaptı ama Dr. Brooks tek eliyle onu kolundan tutarken, diğer eliyle bir dolabı açtı. Dolabın içi neredeyse boştu... krakerler, birkaç paket makarna, bir kutu Cola ve bir şişe NoDoz.

Dolaptan bir şişeyi çıkarıp Langdon'ın avucuna altı kapsül döktü. "Kafein," dedi. "Bu geceki gibi nöbete kaldığım zamanlar için."

Langdon hapları ağzına götürüp biraz suyla çalkaladı.

Dr. Brooks, "Çiğne," dedi. "Böylece sistemine çabuk karışır ve yatıştırıcıya karşı daha hızlı etki gösterir."

Langdon çiğnemeye başladığı anda yerinde büzüldü. Hapların tadı berbattı, ashnda yutulmaları en iyisiydi. Dr. Brooks buzdolabını açtı ve Langdon'a yarım şişe San Pellegrino uzattı. Profesör şükranla koca bir yudum aldı.

Genç doktor, onu kolundan tutup, ceketinden yaptığı üstünkörü bandajı çıkardı ve mutfak masasının üstüne bıraktı. Sonra dikkatle yarasını inceledi. Kolunu tutarken, Langdon onun narin ellerinin titrediğini hissetti. Dr. Brooks, "Yaşayacaksın," dedi.

Langdon içinden onun da iyileşmesini diledi. Birlikte neyi atlattıklarını kavramakta güçlük çekiyordu. "Dr. Brooks," dedi. "Birini aramamız gerek. Konsolosluk... polis. Birini."

Sienna ona hak vererek başını salladı. "Artık bana Dr. Brooks demeyi bırakabilirsin. İsmimin Sienna olduğunu biliyorsun."

Langdon başını salladı. "Biliyorum. Sen de benim ismimin Robert olduğunu biliyorsun." Birbirlerine ilk isimleriyle hitap etmeleri aralarındaki bağın güçlendiğini gösteriyordu. "İngiliz'im mi demiştin?"

"Evet, orada doğdum."

"Aksanını duyamıyorum?"

"Güzel," diye cevap verdi. "Kurtulmak için çok

uğraştım."

Langdon tam nedenini soracakken, Sienna ona peşinden gelmesini işaret etti. Onu dar bir koridordan küçük, iç ka-artıcı bir banyoya götürdü. Langdon hastane camında gördüğ inilen bu yana ilk defa, lavabonun üstündeki aynada kendi var s ı na -in ı gördü.

îyi değil Sık, koyu renk saçları matlaşmış, gözleri ka ıl. m işti ve halsiz görünüyordu. Uzamış sakallan çenesini kaplamı ı.

Sienna musluğu açtı ve Langdon'ın yaralı kolunu b z ;ibi soğuk suyun altına soktu. Langdon acımasına rağmen \ ızı nü buruşturarak kolunu altında tuttu.

Sienna aldığı temiz bir bezi antibakteriyel sabunla köpürttü. "İstersen başka tarafa bak."

"Önemli değil. Ben pek..."

Sienna bezi bastırarak sürtmeye başlayınca, Langdon'ın koluna şiddetli bir ağrı girdi. Bağırmamak için dişlerini sıktı.

Şimdi daha da bastıran Sienna, "Enfeksiyon kapmasın," dedi. "Ayrıca, eğer yetkilileri arayacaksan, şimdikinden daha hazırlıklı olmalısın. Adrenalin üretiminde acıdan daha etkili bir şey yoktur."

Langdon kolunu geri çekinceye kadar, bezin baskısına dolu dolu on saniye kadar dayandı. *Yeter!* Kendini daha güçlü ve daha uyanık hissettiğini itiraf etmeliydi; artık kolunun acısı baş ağrısını bastırıyordu.

Sienna, "Güzel," diyerek suyu kapattı ve kolunu temiz bir havluyla kuruladı. Daha sonra koluna

küçük bir sargı bağıladı, ama o bunu yaparken, Langdon'ın, fark ettiği başka bir şey yüzünden dikkati dağıldı. Onu sinirlendiren bir şey.

Langdon yaklaşık kırk yıl boyunca, anne babasının hediye ettiği, koleksiyonerler için üretilmiş antika bir Mickey Mouse saati takmıştı. Mickey'nin gülümseyen yüzü ve neşeyle salladığı kollar, ona gün içinde daha sık gülümsemesini ve hayatı daha az ciddiye almasını hatırlatıyordu.

Langdon, "Saatim..." diye kekeledi. "Yok olmuş!" O olmadan kendini eksik hissediyordu. "Hastaneye geldiğimde kolumda mıydı?"

Sienna ona kuşkuyla gözlerle baktı, böyle önemsiz bir şey için endişelendiğine inanamıyordu. "Ben herhangi bir saat hatırlamıyorum. Sen biraz temizlen. Birkaç dakika sonra döneceğim, sana nasıl yardım bulacağımızı düşünüyoruz." Gitmek

üzere arkasını döndü ama kapı eşiğinde durarak aynada gözlerini Langdon'm-küere dikti. "Ben yokken sana önerim, birinin seni neden öldürmek isteyebileceğini düşünmen. Yetkililerin soracağı ilk soru bu olacaktır."

"Bekle, nereye gidiyorsun?"

"Polisle yarı çıplak konuşamazsın. Üstüne kıyafet bulacağım. Komşum seninle aşağı yukarı aynı bedende. O şimdi yok, ben de kedisine bakıyorum. Bana borçlu."

Genç kadın bunu söyledikten sonra gitmişti.

Robert Langdon lavabonun üstündeki küçük aynaya doğru döndüğünde, karşısında kendisine bakan yüzü tanımakta güçlük çekti. *Biri beni öldürmek istiyor.* Zihninin içinde yeniden o hezeyan-lı sayıklamaları duydu.

Çok üzgünüm. Çok üzgünüm.

Birkaç şey hatırlamak için hafızasını yokladı ama hiçbir şey yoktu. Sadece boşluk görüyordu. Langdon'ın tüm bildiği, Floransa'da bulunduğu ve başında bir kurşun yarası olduğuydu.

Yorgun gözlerine bakarken bu işin sonunda, sırf Bombay Sapphire ile Gogol'u birbirine karıştırdığı için elinde boş bir martini bardağı ve *Ölü Canlar* kitabıyla evdeki okuma koltuğunda uyanıp uyanmayacağını merak etti.

Langdon kanlı hastane önlüğünü çıkarıp attı ve beline bir havlu sardı. Yüzünü yıkadıktan sonra yavaşça başındaki dikişlere dokundu. Derisi sızlıyordu ama keçeleşmiş saçlarını üzerine yatırıncaya yara tamamıyla gözden kayboldu^Kafein hapları etkisini göstermeye başlamıştı, sonunda bulanıklığın yok olduğunu

hissediyordu.

Düşün Robert. Hatırlamaya çalış.

Penceresiz banyo aniden klostrofobik gelmeye başlamıştı. Langdon koridora çıkıp karşısındaki yarı açık kapıdan yayılan doğal ışığa doğru ilerledi. Burası ucuz bir masa, yıpranmış bir döner sandalye, yerde duran çeşitli kitaplar ve çok şükür... bir *pencere* den oluşan eğreti bir çalışma odasıydı.

Langdon gün ışığına doğru ilerledi.

Uzakta yükselen Toscana güneşi, uyanan şehrin en yüksek kulelerine -çan kulesi, Badia, Bargello- vurmaya başlamıştı. Langdon alnını serin cama dayadı. Kuru ve soğuk mart havası yamaçlardan yükselen güneş ışığı tayfını güçlendiriyordu.

Buna, *ressam ışığı* derler.

Ufuk çizgisinin tam ortasında, kırmızı tuğlalardan dev bir kubbe yükseliyordu; zirvesindeki yaldızlı bakır top, bir fener gibi parlıyordu. II Duomo. Brunelleschi, bazilikanın muazzam kubbesini inşa ederken mimaride tarih yazmıştı ve şimdi, beş yüz yıldan uzun bir süre sonra, yüz on dört metre yüksekliğindeki yapı hâlâ Pazza del Duomo'da sabit bir dev gibi sapasağlam yerinde duruyordu.

Neden Floransa'dayım?

Floransa, İtalyan sanatına her zaman çok meraklı olan Langdon'ın Avrupa'da en sevdiği yerlerden biriydi. Burası, Michelangelo'nun atölyelerinde İtalyan Rönesansı'nın doğduğu ve sokaklarında çocukken oynadığı şehirdi. Galerilerinde milyonlarca gezginin Botticelli'nin *Venüs'ün Doğuşu'mu*, Leonardo'nun *Beşaret'ini*, şehrin

gururu ve neşesi olan *Davut* heykelini hayranlıkla izlediği Floransa'ydı.

Langdon, Michelangelo'nun *Davut* heykelini ilk kez bir delikanlıyken... Accademia delle Belle Arti'ye girip, Michelangelo'nun dizi dizi duran *Prigioni'si* arasında yavaşça ilerledikten sonra, bakışları beş metrelik başyapıta doğru kaydığında görüp büyülenmişti. *Davut*'un muazzamlığı ve belirgin kas yapısı, ilk kez gelen ziyaretçileri hayrete düşürüyordu ama Langdon için büyüleyici olan, *Davut'un* pozundaki deha olmuştu. Michelangelo, *Davut*'un sağ tarafına yaslandığı, sol bacağında hiç ağırlık olmadığı göz yanılgısını sağlamak için klasik *contrapposto* geleneğini uygulamıştı ama aslında, sol bacağı tonlarca mermer taşıyordu.

Davut, Langdon'ın büyük heykellerin gücünü takdir etmeye başlamasını sağlamıştı. Langdon

şimdi, son günlerde bu başyapıtı ziyaret edip etmediğini düşünüyordu ama hatırlayabildiği tek şey, hastanede uyandığı ve masum bir doktorun gözlerinin önünde öldürülüşünü izlediğiydi. *Çok üzgünüm. Çok üzgünüm.*

Hissettiği vicdan azabı onu hasta ediyordu. *Ben ne yaptım?*

Pencerenin karşısında dururken gözucuyla yanındaki masanın üzerinde duran dizüstü bilgisayarını gördü. Aniden, geçen akşam başına her ne geldiyse, bunun haberlerde çıkmış olabileceğini düşündü.

İnternete girebilirim, birtakım cevaplar bulabilirim.

Langdon kapıya doğru dönüp seslendi.
"Sienna?!"

Sessizlik... Hâlâ komşunun dairesinde giysi arıyordu.

49

Cehennem / F: 4

Sienna'mn, bilgisayarını izinsiz kullanmasını anlayışla karşılayacağını düşünerek açtı.

Bilgisayarın ana ekranı aydınlandı: Windows'un standart "mavi bulutlu" arka planı. Langdon hemen Google İtalya'nın arama sayfasına girip *Robert Langdon* yazdı.

Aramaya başlarken, *eğer öğrencilerim şimdi beni görseydi*, diye düşündü. Langdon sürekli öğrencilerine kendilerini Google'da

aramamalarını tembihlerdi, çünkü bu da

Amerikan gençliğini ele geçirdiğin⁵ düşündüğü,
ün takıntısını yansıtan tuhaf bir yeni pçlenctj\vi
on 1 göre.

Aramn srt,\uçlan ekrana döküldü. Langdon'a ait
yüzlerce bağlantı vajrhrfcitaplan, dersleri. *Şimdi,
ne arıyorum?*

Luıgd o. haber butonuna tıklayarak aramayı
sınırlandırdı.

Yeni t x sayfa açıldı: *"Robert Langdon" için
haber sonuçları.*

îmzc günleri: Robert Langdon imza için...

Rot er t Langdon'dan mezuniyet konuşması...

Robert Langdon, Sembol kitabını

yayımladı....

Liste birkaç sayfa boyunca uzayıp gidiyordu ama Langdon son günlere ait bir şey bulamadı; içinde bulunduğu durumu açıklayabilecek hiçbir şey yoktu. *Dün akşam ne oldu?* Langdon, Floransa'da yayımlanan İngilizce gazete *The Florentine*'in web sitesine girerek şansını zorladı. Başlıkları, son dakika haberlerini, polis bloğunu taradı ama bir daire yangını, hükümetteki yolsuzluk skandali ve ufak çaplı suçlarla ilgili haberler dışında bir şey bulamadı.

Hiçbir şey yok mu?!

Bir polis memurunun önceki akşam katedralin önündeki meydanda kalp krizinden öldüğü ile ilgili son dakika haberinde duraksadı. Memurun adı henüz açıklanmamıştı ama cinayetten şüphelenilmiyordu.

Sonunda, akıma yapacak başka bir şey gelmeyen Langdon, birtakım cevaplar bulabileceğini düşünerek Harvard e-posta adresine girip mesajlarını kontrol etti. Tek bulabildiği, meslektaşlarından, öğrencilerinden ve arkadaşlarından gelen alışıldık e-postalardı, çoğu bir sonraki haftanın randevularıyla ilgiliydi.

Sanki kimse orada olmadığımi bilmiyor.

Belirsizlik artınca Langdon bilgisayarını kapattı. Tam odadan çıkmak üzereyken gözüne bir şey ilişti. Sienna'nın masasının köşesinde, eski tıp dergileri ve kâğıt yığınlarının üzerinde poL) roit bir fotoğraf duruyordu. Fotoğrafta Sienna Brooks ve sakaVfi meslektaşı vardı, hastane koridorunda durmuş gülüşüyorlardı.

Langdon fotoğrafı eline alıp incelerken vicdan

azabı) la, *Dy Marconi*, diye düşündü.

Fotoğrafi kitap yığınlarının üzerine bırakırken, tepede duran sarı bir broşür fark etti. Bu, Londra'daki bir tiyatro oyununa ait yırtık bir ılandı. Kapakta yazdığı kadarıyla bu, Shakespeare'in *Bir Yaz Gecesi Rüyası* temsiliydi ve neredeyse yirmi sekiz yıl önce sahnelenmişti.

Broşürün kapağma ispiırtolu kalemle ve elyazısıyla bir not yazılmıştı: *Canım, bir mucize olduğun gerçeğini asla unutma.*

Langdon broşürü eline alırken içinden bir yığın gazete kupürü masanın üzerine döküldü. Hızla onları yerlerine koymaya çalıştı ama kupürlerin durduğu solmuş sayfayı açınca donup kaldı.

Sheakespeare'in afacan perisi Puck'ı oynayan

ocuk oyuncunun resmine bakıyordu.

Fotoğraftaki küçük kız ancak beş . yaşlarındaydı ve sarı saçları atkuyruğıyla tamdık bir şekilde toplanmıştı.

Fotoğrafın altında, "BİR YILDIZ DOĞUYOR" yazıyordu.

Son derece dolu olan biyografi, ocuk tiyatrosunun üstün yeteneğı Sienna Brooks hakkındaydı. Standartların dışında bir zekâsı olan küçük kız, bir gecede bütün karakterlerin repliklerini ezberlemiş ve provalar sırasında oyunculara sık sık sufle vermişti. Beş yaşındaki bu küçük kızın hobileri keman çalmak, satranç oynamak, biyoloji ve kimyaydı. Londra'nın banliyösü Blackheath'te yaşayan varlıklı bir ailenin kızı olan Sienna, bilim çevrelerinde şimdiden bir şöhretti. Dört yaşındayken bir satranç ustasını yenmişti ve üç dil

konusabiliyordu.

Langdon, *Tanrım*, diye düşündü. *Sienna. Bu, bazı şeyleri açıklıyor.*

Langdon, Harvard'm en ünlü mezunlarından biri olan dâhi çocuk Saul Kripke'yi hatırladı. Altı yaşında kendi kendine İbrani-ce öğrenmiş ve on iki yaşında Descartes'm bütün eserlerini okumuştı. Langdon kısa bir süre önce de Moshe Kai Cavalin adında genç bir fenomenle ilgili bir haber okumuştı. On bir yaşında 4.0 not ortalamasıyla üniversiteden mezun olmuş, dövüş sporlarında ulusal madalya almış ve on dört yaşında *Yapabiliriz* adında bir kitap çıkarmıştı.

Langdon başka bir gazete kupürünü eline aldı. Bu, Sienna'mn yedi yaşındaki fotoğrafının olduğu bir gazete haberi idi:

DÂHİ ÇOCUĞUN IO'SU 208 ÇIKTI.

Langdon zekâ seviyelerinin bu kadar yüksek olabileceğini bilmiyordu. Habere göre, Sienna Brooks bir keman virtüözüydü, yeni bir dili bir ayda öğrenebiliyordu ve kendi kendine anatomi ile fizyoloji öğreniyordu.

Bir tıp dergisinden kesilmiş başka bir kupüre baktı:

GELECEĞİN DÜŞÜNCESİ: BÜTÜN
BEYİNLER EŞİT

YARATILMAMIŞTIR.

Bu makaledeki fotoğrafta Sienna on yaşlarındaydı, san saçlarıyla büyük bir tıbbi cihazın yanında duruyordu. Makalede, Sienna'mn beyincik PET taramalanm, diğer beyinciklerden

fiziksel açıdan farklı olduğunu anlatan bir doktorla yapılmış röportaj vardı. Sienna'mn beyinciği, görsel uzamsal içerikleri çoğu insanın idrak edemeyeceği yöntemlerle kullanabilen daha büyük, daha gelişkin bir organdı. Doktor, Sienna'mn fizyolojik avantajım, beyninde alışılmadık'hızla büyüyen hücrelerle açıklıyordu. Bu durum kansere benziyordu; farkı, tehlikeli kanser hücreleri yerine faydalı beyin dokusu büyümesinin hızlanmasıydı.

Langdon küçük çaplı bir kent gazetesinin kupürünü buldu:

ZEKÂNIN LANETİ

Bu kez fotoğraf olmasa da haberde, normal okullarda okumaya çalışmış ama uyum sağlayamadığı için diğer öğrenciler tarafından ezilmiş olan genç deha Sienna Brooks'tan

bahsediliyordu. Haberde, sosyal becerileri zekâlarına yetişemeyen yetenekli gençlerin hissettiği yalnızlıktan ve dışlanma duygusundan bahsediliyordu.

Habere göre, Sienna sekiz yaşında evden kaçmış ve tek başına on gün yaşamayı başarmıştı. Londra'daki lüks bir otelde bulunmuştu. Burada misafirlerden birinin kızı gibi davranmış, bir anahtar çalmış ve başkası hesabına yiyecek sipariş etmişti. Haftayı *Gray's Anatomy*'den bin altı yüz sayfa okuyarak geçirmişti. Polis ona neden tıp metinleri okuduğunu sorduğunda, beynindeki sorunun ne olduğunu öğrenmek istediğini söylemişti.

Langdon küçük kıza acıdı. Bu kadar farklı olmanın bir çocuk için ne kadar sıkıntı verici olabileceğini tahmin bile edemiyordu. Makaleleri katlarken, Puck rolünü oynayan beş yaşındaki

Sienna'mn fotoğrafına tekrar baktı. Sienna'yla bu sabahki gerçeküstü karşılaşması düşünülürse yaramaz, uyku getiren peri rolünün ona tuhaf bir şekilde uyduğunu kabul etmek zorundaydı.

Langdon oyundaki karakterler gibi birden uyanıp son yaşadıklarının bir rüya olduğunu görmeyi çok isterdi.

Tüm kupürleri doğru sayfanın arasına dikkatle koyup broşürü kapattı. Kapaktaki notu tekrar görünce tuhaf bir melankoliye kapıldı: *Canım, bir mucize olduğun gerçeğini asla unutma.*

Gözleri, tiyatro ilanının kapağındaki tanıdık sembole doğru kaydı. Dünyadaki çoğu tiyatro ilanını süsleyen aynı eski Yunan

piktogramı; iki bin beş yüz yıllık sembol, dramatik tiyatroyla özdeşleşmişti.

Langdon, Komedi ile Trajedi'nin ikonik yüzlerine baktı ve birdenbire kulaklarında tuhaf bir uğultu hissetti, sanki kafasının içinde yavaş yavaş bir tel çekiliyordu. Aniden başına bir ağrı saplandı. Bir maske görüntüsü gözlerinin önünden geçti. Nefessiz kalıp ellerini kaldırdı, çalışma masasına oturup gözlerini sımsıkı kapattı ve saçlarını çekiştirdi.

Langdon'ın karanlığında tuhaf görüntüler öfkeyle geri döndüler... şiddetli ve canlıydılar.

Nazarlık takmış gümüş saçlı kadın, kan kırmızısı bir nehrin karşısından yine ona sesleniyordu. Çaresiz haykırışları kokuşmuş havayı deliyor, işkence çekerek ölenlerin, acı içinde göz alabildiğine kıvrananların sesleri arasında net bir şekilde duyuluyordu.

Kadm, Langdon'a, "*Ara ve bul!*" diye

sesleniyordu. "*Zaman daralıyor!*"

Langdon yine ona... *herkese* yardım etmenin çaresiz zorunluluğunu hissetti. Çılgına dönmüş bir halde kan kırmızısı nehrin karşısından ona seslendi. "*Kimsin sen?!*"

Kadm bir kez daha uzanıp peçesini kaldırdı ve Langdon'ın daha önce gördüğü o çarpıcı yüzü gösterdi.

"*Benyaşamım*" dedi.

Aniden kadının tepesinde, gökyüzünde kocaman bir görüntü belirdi. Uzun, gagaya benzeyen bir burnu ve korkunç yeşil gözleri olan ürkütücü bir maske boş gözlerle Langdon'a bakıyordu.

Ses, "*Ve... ben de ölümüm,*" diye gürledi.

Langdon birden gözlerini açtı. Ürperti içinde birkaç nefes aldı. Başını ellerinin arasına almış, kalbi hızla çarparken hâlâ Sienna'mın masasında oturuyordu.

Bana neler oluyor?

Akimda gümüş rengi saçları olan kadınla, gagalı maskenin görüntüsü kalmıştı. *Ben yaşamım. Ben de ölüm.* Görüntüyü akimdan silmeye çalıştı ama zihnine kazınmış gibiydi. Önündeki masada duran broşürün kapağındaki iki maske de kendisine bakıyordu.

Sienna, "*Hatıralarınız karışacak ve dosyalanmayacak,*" demişti. "*Geçmiş, bugün ve hayal, hepsi birbirine karışacak.*"

Langdon başının döndüğünü hissetti.

Dairenin bir yerinde telefon çalıyordu. Mutfaktan gelen kulak tırmalayıcı, eskiden kalma bir telefonun sesiydi.

Ayağa kalkan Langdon, "Sienna?!" diye seslendi.

Cevap yoktu. Henüz dönmemişti. Sadece iki kez çaldıktan sonra, telesekreter cevap verdi.

Karşılama mesajında Sienna'mn sesi neşeyle, "*Ciao, sono io, "m* diyordu. "*Lasciatemi un messaggio e vi richiamerd.*"*Q*)

(1) "Merhaba, benim."

(2) "Mesajınızı bırakın, sizi arayacağım."

Bip sesinin ardından panik içindeki bir kadın, Doğu Avrupa aksanıyla mesajını bırakmaya başladı. Sesi koridorda yankılanıyordu.

"Sienna, ben bu Danikova! Nerede sen? Bu fena! Arkadaşın Dr. Marconi ölü! Hastane çılgın oldu! Polis geldi buraya! İnsanlar söylüyor sen *hastayı* kurtardın kaçırdın?! Niye?!

Tanıımıyorsun onu! Şimdi polis seninle konuşmak ister! Çalışan dosyanı aldılar! Biliyorum bilgi yanlış; adres kötü, numara yok, çalışma vize sahte. Şimdi seni bugün bulamadılar ama yakında bulurlar! Seni uyarmak isterim. Çok üzgünüm Sienna."

Arama sona ermişti.

Langdon bir pişmanlık dalgasının benliğini kapladığı hissetti Mesajdan anladığı kadarıyla Dr. Marconi, Sienna'nın hastanede çalışmasına izin vermişti. Langdon'ın varlığı, Marconi'nin hayatına mal olmuştu. Sienna'nın bir yabancıyı kurtarma içgüdüğü geleceğini tehlikeye atıyordu.

Tam bu sırada evin uzak bir yerinde kapı gürültüyle kapandı.

Döndü.

Bir saniye sonra telesekreter konuşmaya başladı. "Sienna, ben bu Danikova! Nerede sen?"

Langdon, Sienna'mn duyacaklarını büdiğinden, yüzünü buruşturdu. Mesaj kaydı çalarken, masayı düzelterek tiyatro broşürünü kaldırdı. Sonra, Sienna'nın geçmişine kulak kabartmaktan rahatsız okluğu için koridordan geçip yeniden banyoya girdi.

On saniye sonra banyo kapısı tıklatıldı.

Hissettikleri yüzünden çatallaşmış sesiyle, "Giysilerini kapının koluna asıyorum," dedi Sienna.

Langdon, "Çok teşekkür ederim/" diyerek karşılık verdi.

"İşin bitince lütfen mutfağa gel," diye ekledi.
"Birilerini aramadan önce sana göstermem gereken önemli bir şey var."

Sienna bitkin bir halde koridordan geçerek, evin mütevazı yatak odasına gitti. Şifoniyerden mavi bir blucin ile kazak ahp banyoya götürdü.

Gözlerini aynada kendi bakışlarına kilitledi, uzanıp atkuy-ruğunu eliyle kavradı ve aşağı doğru kuvvetle çekerek peruğu çıplak başından sıyrıldı.

Aynadan kendisine bakan otuz üç yaşında, saçsız bir kadındı.

Sienna'mn şimdiye dek sıkıntı çekmek konusunda çok da rahat bir hayatı olduğu söylenemezdi

Kendisini zorlukları akıyla üstesinden gelmek konusunda eğitmiş olsa da, içinde bulunduğu durum duygusal açıdan onu sarsmıştı.

Peruğu kenara koyup ellerim ve yüzünü yıkadı. Kurulandıktan sonra giysilerini değiştirdi ve peruğunu yeniden takarak dikkatlice düzelitti. Sienna, insanın kendine acımasına pek tahammül edemeyen biriydi ama şu anda derinden gelen gözyaşlarına engel *olamayacağını* biliyordu.

O da öyle yaptı.

Denetiminden çıkan hayatı için ağladı.

Gözlerinin önünde ölen akıl hocası için ağladı.

Kalbini dolduran derin yalnızlık için ağladı.

Ama her şeyin ötesinde, gelecek için ağladı...

Çünkü artık fazlasıyla belirsizdi.

üks gemi *The Mendacium*'un güverte altında,
müfterinin

bıraktığı kaydı az önce izlemiş olan yönetici
Laurence

Knowlton, kapalı cam bölmesinin içinde oturmuş,
bilgisayar ekranına hayretle bakıyordu.

Bunu yarın sabah medyaya mı dağıtacağım?

Konsorsiyum'da geçirdiği on yıl içinde Knowlton,
yalancılıktan tutun da yasadışı eylemler arasında
bir yerlere denk gelen pek çok tihaf iş yapmıştı.
Etik açıdan gri bir alanda çalışmak,
Konsorsiyum'da olağan sayılırdı. Tek etik kuralı,

müşteriye verdiği sözü tutmak olan bir organizasyonda çalışıyordu.

Biz işimizi yaparız. Soru sorulmaz. Her ne olursa olsun.

Ama nedense bu kaydı yüklemek Knowlton'ı rahatsız etmişti. Geçmişte yerine getirdiği görev ne kadar tuhaf olursa olsun mantığını, dürtüyü... İstenen sonucu hep anlamıştı.

Ama bu kayıt aklım karıştırıyordu.

Bir şey ona farklı geliyordu.

Çok farklı.

Yeniden bilgisayarının başına oturan Knowlton, ikinci bir kaydın kendisini daha fazla aydınlatacağı ümidiyle dosyayı baştan başlattı.

Sesi açıp on dakikalık gösteriye hazırlanarak yerine yerleşti.

Daha önceki gibi görüntü, içindeki her şeyin huşu veren kırmızı bir ışığa boyandığı, ürkütücü mağaradaki suyun çırpıntı-sıyla başladı. Kamera yeniden mağaranın kum ve çamur kaplı zeminini göstermek üzere, ışıklandırılmış suyun yüzeyinden aşağı daldı. Ve Knowlton yeniden suyun altındaki tabelayı okudu:

BURADA, BU TARİHTE,

DÜNYA SONSUZA DEK DEĞİŞTİ.

Parlak tabelanın Konsorsiyum'un müşterisi tarafından imzalanmış olması rahatsız ediciydi. Tarihin *yarın* olması Knowl-ton'm endişesini artırıyordu. Fakat asıl bunun ardından gelen, Knowlton'ı gerçekten evhamlandırmıştı.

Sola dönen kamera, tabelanın hemen yanındaki parlak bir nesneyi gösteriyordu. Burada, ince plastikten, dalgalanan bir küre, zemine kısa bir sicimle bağlanmıştı. Kocaman bir sabun baloncğu gibi titreşen şeffaf şekil, sualtındaki bir balon gibi yüzüyordu. Helyumla değil, bir çeşit sarı-kahverengi jölemsi sıvıyla doldurulmuştu. Şişirilmiş bu şekilsiz torba, otuz santim çapında görünüyordu. Şeffaf zarının içindeki koyu sıvı bulutu, yavaşça büyüyen bir fırtınanın gözü gibi, sanki yavaşça dönüyordu.

Soğuk terler döktüğünü hisseden Knowlton, *Tanrım*, diye düşündü. İkinci kez baktığında, asılı duran torba çok daha tekinsiz göründü.

Görüntü yavaşça karardı.

Yeni bir görüntü ortaya çıktı. Mağaramın nemli duvarında, ışıklandırılmış gölün çırpıntılı

yansımaları dans ediyordu. Duvarda bir gölge belirdi... bir erkeğin gölgesi... mağarada duruyordu.

Fakat bu adamın kafasının şekli bozulmuştu... çok kötü biçimde.

Adamın burun yerine uzun bir gagası vardı... sanki yarı kuş gibiydi.

Konuşurken sesi boğuk çıkıyordu... Ayrıca ürkütücü, süslü sözlerle, ölçülü bir ahenkle konuşuyordu... sanki bir klasik koronun anlatıcısı gibiydi.

Gagalı gölge konuşurken, Knowlton adeta nefes bile almadan, hareketsiz oturdu.

“Ben Gölge’yim.

Eğer bunu seyrediyorsanız, ruhum sonunda huzura kavuşmuş demektir.

Yeraltına çekilmiş olan ben, dünyayla yerin altından konuşmalıyım; kan kırmızısı sulann, yıldızlan yansıtmayan lagünde biriktiği, bu karanlık mağaraya sürgün edildim.

Ama burası benim cennetim... kırılğan çocuğum için mükemmel bir rahim.

Cehennem.

Yakında geriye ne bıraktığımı öğreneceksiniz.

Ama şimdi, burada bile peşimden gelen cahil ruhların ayak seslerini sezinliyorum... yapacaklarımı engellemek niyetindeler.

Onları affet diyebilirsiniz, ne yaptıklarını bilmiyorlar. Ama tarihte, cehaletin artık affedilemeyecek bir saldırıya dönüştüğü bir an gelir... O an, sadece bilgeliğin affetme gücü vardır.

Temiz bir vicdanla size Ümit, Kurtuluş ve Yarınlar hediyesini miras bırakıyorum.

Ne var ki yine de bir köpek gibi peşimden gelenler var, benim bir çılgın olduğum inanciha kendilerini kaptırmışlar. Bana canavar diyen gümüş saçlı bir güzel var! Kopemik'in ölmesi için kumpas kuran, din âlimleri gibi, gerçeği anlamamdan dehşete kapılan o kadın da beni bir şeytan olarak görüyor.

Ama ben peygamber değilim.

Sizin kurtuluşunuzum.

Ben Gölgeyim."

Sienna, "Otursana," dedi. "Sana birkaç sorum var." Langdon mutfağa girerken ayakta daha dengeli durabildiğini fark etti. Üstüne gayet iyi oturan, komşunun Brioni takımını giyiyordu. Mokasenler bile rahattı. Langdon eve dönünce bundan sonra İtalyan ayakkabısı giymeyi aklının bir köşesine yazdı.

Eğer dönebilirsem, diye düşündü.

Üstüne oturan bir blucin ve krem rengi kazak giyen genç kadın doğal bir güzelliğe dönüşmüştü. Saçları yine atkuyruğu şeklinde toplanmıştı ama doktor üniformasının otoriter havası kaybolduğundan, artık daha bir narin görünüyordu. Langdon, Sienna'nın gözlerinin

sanki ağlamış gibi kızardığım fark edince içini yeniden bir suçluluk hissi kapladı.

"Sienna üzgünüm. Telefondaki mesajı duydum. Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Teşekkürler," diyerek karşılık verdi genç kadın.
"Ama şimdi *sana* odaklanmalıyız. Lütfen otur."

Onun zekâsı ve vaktinden erken gelişmiş çocukluğuyla ilgili okuduğu makaleleri hatırlayan Langdon'a genç kadının sesi şimdi daha sağlam geliyordu.

Ona oturmasını işaret eden Sienna, "Düşünmeni istiyorum," dedi. "Bu eve nasıl geldiğimizi hatırlıyor musun?"

Langdon içinde bulundukları durumla bunun ne ilgisi olduğunu anlayamamıştı. Masaya otururken,

"Taksiyle," dedi. "Biri bize ateş ediyordu."

"Sana ateş ediyorlardı profesör. Bu konuda anlaşalım."

"Doğru. Üzgünüm."

"Peki, taksideyken silah sesi duyduğunu hatırlıyor musun?"

Tuhaf soru. "Evet, iki kere. Biri yan aynaya isabet etti, diğeri arka camı kırdı."

"Güzel, şimdi gözlerini kapat."

Langdon, onun hafızasını test ettiğini anlamıştı. Gözlerini kapattı.

"Ben ne giyiyorum?"

Langdon, genç kadını zihninde mükemmel bir şekilde can-landırabiliyordu. "Siyah düz ayakkabılar, blucin ve V yaka krem rengi bir kazak. Saçın sarı, omuz hizasında ve atkuyruğu şeklinde toplanmış. Gözlerin kahverengi."

Gözlerini açıp genç kadını inceledi. Zihinde canlandırma yeteneğinin normal çalıştığına memnun olmuştu.

"Güzel. Görsel bilişsel tanımlaman mükemmel, ki bu da amnezinin gerilediğini ve hatıra oluşturma işleyişinin kalıcı bir hasar almadığını doğruluyor. Son birkaç güne dair yeni bir şey hatırladın mı?"

"Ne yazık ki hayır. Ama sen yokken yine bazı hayaller gördüm."

Langdon ona peçeli kadının tekrarlayan hayalinden, ceset yığınlarından ve **R** harfi ile

damgalanmış, yarıya kadar gömülü kıvranan bacaklardan bahsetti. Sonra da gökyüzünde duran gagalı, tuhaf maskeyi anlattı.

Sienna tedirgin bir tavırla, "Ben ölüm müyüm?" diye sordu.

"Böyle söyledi, evet."

"Pekâlâ... Sanırım bu, 'Ben Vişnu, dünyaların yok edicisiyim,' söylemini alt eder."

Genç kadın ilk atom bombasını test ettiği sırada Robert Oppenheimer'ın söylediklerinden alıntı yapıyordu.

"Ve şu gaga burunlu... yeşil gözlü maske?" diyen Sienna me-raklanmıştı. "Zihninin bu hayali neden oluşturduğuna dair bir fikrin var mı?"

"Hiç fikrim yok. Ama bu tür maskeler ortaçağda yaygındı." Langdon duraksadı. "Buna veba maskesi denirdi."

Sienna kuşkuyla bakıyordu. "Veba maskesi mi?"

Langdon semboller dünyasında uzun gagalı maskenin Kara Ölüm'le neredeyse eşanlamlı olduğunu hemen açıkladı. Bazı bölgelerde nüfusun üçte birini öldüren veba, 1300'lerde Avrupa'yı silip süpürmüştü. Çoğu kişi Kara Ölüm'e, kurbanların cildi kangren ve deri altındaki kanama yüzünden karardığı için "kara" dendiğine inanırdı ama aslında *kara* kelimesi, vebanın tüm nüfusa yayılacağı korkusuna bir atıftı.

Langdon, "Uzun gagalı maskeyi, hastalık bulaşan kişileri tedavi ederken vebayı burun deliklerinden uzak tutmak için ortaçağ hekimleri takardı.

Bugünlerde maskeyi sadece Venedik Karnavalı'nda kostüm olarak görüyoruz, İtalya tarihindeki amansız bir dönemi hatırlatan ürkütücü bir anı," dedi.

Sienna titrek bir sesle, "Hayalinde bu maskelerden birini gördüğüne emin misin?" diye sordu. "Ortaçağ hekimlerinin taktığı bir maske?"

Langdon evet anlamında başını salladı. ***Gagalı bir maske konusunda yanılmak zordur.***

Kaşlarını çatma biçimi Sienna'nın Langdon'a kötü haberi nasıl vereceğini kafasında ölçüp biçtiğini düşündürmüştü. "Ve bu kadın sana sürekli 'ara ve bul' mu diyordu?"

"Evet. Tıpkı deminki gibi. Ama sorun şu ki, ne aramam gerektiğine dair hiçbir fikrim yok."

Sienna ciddi bir ifadeyle yavaşça derin bir nefes verdi. "Sanırım ben biliyorum. Ve ayrıca... sanırım ne olduğunu çoktan buldum."

Langdon ona bakakalmıştı. "Neden bahsediyorsun?!"

"Robert dün akşam hastaneye geldiğinde, ceketinin cebinde değişik bir şey vardı. Ne olduğunu hatırlıyor musun?"

Langdon başını iki yana salladı.

"Yanında bir nesne vardı... ilginç bir şey. Seni temizlerken tesadüfen buldum." Langdon'ın masanın üstünde duran, kanlı Harris tüvit ceketini işaret etti. "Bakmak istersen hâlâ cebinde."

Kararsız kalan Langdon ceketine baktı. *En*

azından bu, ceketimi almak için neden döndüğünü açıklıyor. Kan içindeki ceketini alıp teker teker ceplerini aradı. Hiçbir şey yoktu. Bir daha baktı. Sonunda omuzlarını silkerek Sienna'ya döndü. "Burada bir şey yok."

"Peki ya gizli cebinde?"

"Ne? Ceketimin gizli bir cebi yok ki."

"Yok mu?" Sienna şaşırmış görünüyordu. "O zaman bu ceket... başkasının mı?"

Langdon'ın aklı yine karışmıştı. "Hayır, bu benim ceketim."

"Emin misin?"

Eminim işte, diye düşündü. *Hem de en sevdiğim Camberley bu.*

Ceketin astarım çevirip Sienna'ya moda dünyasında en sevdiği etiketi gösterdi: Harris Tvveed'in düğmeye benzer on üç mücevherle süslenmiş ve bir Malta haçıyla taçlandırılmış simge küresi.

Çizgili kumaşa Hristiyan askerleri işlemeyi İskoçlara bırakmak lazım.

Etikete eklenen el işlemesi jR. **L.** baş harflerine işaret eden Langdon, "Şuna bak/" dedi. Daima Harris Tvveed'in elde dikilmiş modellerinden alırdı, bu yüzden de isminin baş harflerini işletmek için fazladan para öderdi Yemekhane ve sınıflarda yüzlerce tüvit ceketin giyilip çıkarıldığı bir okul kampusunda, onu zarara sokacak bir değiş tokuş yapmaya niyeti yoktu.

Ceketi elinden alan Sienna, "Sana inanıyorum,"

dedi. "Şimdi de *sen* bak."

Ceketi biraz daha açıp ensenin hemen bitimindeki astarr' gösterdi. Burada, astarın içine iyice gizlenmiş ve düzgünce şekil verilmiş büyük bir cep vardı.

Bu da ne?!

Langdon bunu daha önce hiç görmediğine emindi.

Gizli dikiş yapılan cep, mükemmel bir şekilde dikilmişti.

Langdon, "Daha önce orada yoktu/" diye üsteledi.

"O halde sanırım... bunu da daha önce hiç görmedin?" Sienna cebin içinden ince, metal bir

nesne çıkardı ve Langdon'ın eline nazıkçe bıraktı.

Langdon nesneye tam bir şaşkınlık içinde baktı.

Sienna, "Bunun ne olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

"Hayır..." diye kekeledi. "Daha önce hiç böyle bir şey görmedim."

"Şey... sanırım ben ne olduğunu biliyorum. Ve o kişinin seni bu yüzden öldürmek istediğine eminim."

The Mendacium'daki özel bölümünde aşağı yukarı dolanan yönetici Knowlton'm, yarın dünyayla paylaşması gereken görüntüleri düşündükçe huzursuzluğu artıyordu.

Ben Gölge'yim mi?

Bu mterinin, önceki aylarda psikoz geçirdiğine dair söylentiler vardı ve o kayıt da bu söylentileri sonuna kadar destekliyordu.

Knovvltn'm iki seçeneği vardı: Ya söz verdiği gibi kaydı yarın iletmek üzere hazırlayacak ya da danışmak için yukarıdaki Amir'e götürecekti.

Daha önce mteriye verdiği söze sadık kalmaktan başka bir Şey yaptığına Şahit olmayan Knovvltn, *onun fikrini zaten biliyorum*, diye dnd. *Bana bu kaydı tüm dünyayla paylamamı ve hiçbir soru sormamamı söyleyecek... Üstelik sorduğum için de bana kızacak.*

Knovvltn dikkatini yeniden, özellikle rahatsız edici bulduğu bir yerini izlemek için geri sardığı kayda verdi. Görüntüde, su ırpıntısı sesinin eşlik

ettiği, ürkütücü biçimde aydınlatılmış mağara belirdi. İnsanımsı karaltı, ıslak duvarda görüldü: Uzun, kuş gibi gagası olan uzun boylu bir adam.

Şekli bozuk karaltı boğuk sesiyle konuştu:

65

Cehennem / F: 5

“Yeni bir Karanlık Çağ’dayız.

Yüzyıllar önce, Avrupa sefalet ve açlık içindeydi; halk bir araya sıkışmış, günaha batmış ve ümitsizdi. Tıpkı Tanrının yıldırım göndermesini bekleyen, ölü ağaçların boğduğu sık bir orman gibiydiler. Bu kıvılcım sonunda ateşi yakacak, alevler yayılarak ölü

ağaçları temizleyecek ve sağlıklı köklere bir kez daha gün ışığını getirecekti.

Ayıklama Tanrı'nın doğal emridir.

Kara Ölümün ardından ne geldiğini kendinize sorun.

Cevabı hepimiz biliyoruz.

Rönesans.

Yeniden doğuş.

Her zaman böyle olmuştur. Ölümün ardından doğum gelir.

Cennete ulaşmak için insanın cehennemden geçmesi gerekir.

Usta bize bunu öğretti.

*Buna rağmen gümüş saçlı cahil bana
canavar mı diyor? Geleceğin matematiğim
hâlâ anlamıyor mu? Getireceği felaketleri?*

Ben Gölge'yim.

Ben sizin kurtuluşunuzum.

*Ve o yüzden bu mağaranın derinliklerinde
durmuş, yıldızlan yansıtmayan lagünün
üstünden dışarı bakıyorum. Bu batık yerde,
cehennem suların altında yanıyor.*

Yakında alev alacak.

*Ve bu gerçekleştiğinde, yeryüzündeki hiçbir
şey onu durduramayacak.*

Langdon'ın elindeki nesne, boyutuna göre şaşırtıcı derecede ağırdı. Yaklaşık on beş santim uzunluğundaki cilalı düz metal silindirin her iki ucu da yuvarlaktı; minyatür bir torpile benziyordu.

Sienna, "İncelemeye başlamadan önce diğer tarafına bak istersen," dedi. Gergin bir ifadeyle ona gülümsedi. "Simgebilim profesörü olduğunu söylemiştin, değil mi?"

Langdon tüpe odaklanarak elinde evirip çevirdi. Sonunda, yan tarafına işlenmiş parlak kırmızı simgeyi gördü.

Anında tüm vücudu gerildi.

Langdon ikonografi öğrencisiyken birkaç simgenin insan beynine korku yerleştirdiğini öğrenmişti... Önündeki simge kesinlikle

listedekilerden biriydi. Tepkisi içgüdüsel ve ani oldu; tüpü masaya bırakıp sandalyesine yaslandı.

Sienna başını sallayarak, "Evet, benim tepkim de böyle oldu," dedi.

Tüpün üzerindeki işaret üç kenarlı basit bir ikonu.

Kötü ünü olan bu simge, Langdon'ın bir zamanlar okuduğu kadarıyla, 1960'larda Dow Chemical tarafından, daha önce kullanımda olan etkisiz uyarı grafiklerinin yerine geliştirilmişti. Tüm başarılı simgeler gibi bu da basit, orijinal ve kolayca çoğaltılabilir türdendi. Yengeç kısıkaçlarından Ninja fırlatma bıçaklarına, her

- ["İr](#)
 - [20. Bölüm](#)
 - [Süre gelen siyasi düşmanlık,](#)

Dante'nin Floransa'dan

- Sienna endişeli bir ifadeyle minyatüre baktı ve sa

○ 57. Bölüm

- Kibir.

○ 74. Bölüm

- Ben de veba olduğunu sanmışım.
- Brüder bu sorunun birkaç dakika içinde cevaplanaca

"İr

şeyle bağdaştırılan bu modern "biyolojik tehlike" sembolü her dilde tehlikeyi ifade eden global bir işaret olmuştu.

Sienna, "Bu küçük metal kutu bir biyotüp," dedi. "Tehlikeli maddelerin transferinde kullanılır. Bunları ara sıra tıp alanında görürüz. Numune tüpünü güvenle taşımak için, içine yerleştirebileceğin köpükten bir yuva bulunur. Bu durumda..." Biyolojik tehlike işaretini gösterdi. "Sanırım, ölümcül bir kimyasal ajan... belki de... bir virüs." Duraksadı. "İlk Ebola örnekleri Afrika'dan buna benzer bir tüpün içinde getirilmişlerdi."

Langdon'ın duymak istediği kesinlikle bu değildi. "Ceketimin içinde bunun ne işi var! Ben, sanat tarihi profesörüyüm. Bu şeyi neden üzerimde

taşıyorum?!"

Aklına kıvranan bedenlerin ve onların üzerinde duran veba maskesinin korkunç görüntüsü geldi.

Çok üzgünüm... Çok üzgünüm.

Sienna, "Bu, her nereden geldiyse," dedi. "İleri bir teknoloji ürünü. Kurşun kaplı titanyum. İçine hiçbir şey işlemez, radyasyon bile. Bence hükümetle ilgili bir mesele." Biyolojik tehlike işaretinin yanındaki posta pulu boyutundaki biyometrik siyah alanı gösterdi. "Parmak izi tanıma. Çalınıp kaybolmaya karşı güvenlik. Bunun gibi tüpler sadece belirli bir kişi tarafından açılabilir."

Langdon zihin akışının artık normale döndüğünü fark etmiş olsa da kendini hâlâ söylenenleri yakalamaya çalışıyormuş gibi hissediyordu.

Üzerimde biyometrik olarak mühürlenmiş metal bir kutu taşıyordum.

"Bu kutuyu ceketinde bulduğumda, Dr. Marconi'ye gizlice göstermek istedim ama sen uyanmadan önce fırsatım olmadı.

Biyometrik alanın üzerinde başparmağını denemeyi düşündüm ama tüpün içinde ne olduğu hakkında fikrim yoktu ve..."

"BENİM başparmağımı mı?!" Langdon başını iki yana salladı. "Bu şeyin *benim* açmam için programlanmış olması mümkün değil. Ben biyokimya hakkında hiçbir şey bilmem. Bende böyle bir şey olması mümkün değil."

"Emin misin?"

Langdon son derece emindi. Uzanıp

başparmağını siyah alanın üzerine yerleştirdi. Hiçbir şey olmadı. "Gördün mü? Sana söylemiş..."

Titanyum tüp gürültülü bir şekilde tıkırdadı ve Langdon elini sanki yanmış gibi geri çekti. ***Lanet olsun.*** Kendi kendine açılıp ölümcül bir gaz yayacakmış gibi duran tüpe baktı. Tüp üç saniye sonra tekrar tıkladı, belli ki kilidini açıyordu.

Nutku tutulan Langdon, Sienna'ya baktı.

Güveni sarsılmış gibi görünen genç doktor, derin bir nefes verdi. "Evet, görünüşe bakılırsa beklenen kurye senmişsin."

Langdon için bu senaryo çok saçmaydı. "Bu imkânsız. Öncelikle, o metal parçasını havaalanı güvenliğinden nasıl geçirmiş olabilirim?"

"Belki de özel bir jetle uçmuştur? Belki de bu şey, sana İtalya'ya geldiğinde verilmiştir?"

"Sienna, konsolosluğu aramam gerekiyor. Hemen."

"Önce kutuyu açmamız gerektiğini düşünmüyor musun?"

Langdon'ın daha önce düşüncesizce hareket ettiği zamanlar olmuştu ama tehlikeli madde içeren bir tüpü bir kadının mutfağında açmak bunlardan biri olmayacaktı. "Bu şeyi yetkililere teslim ediyorum. Şimdi."

Sienna dudaklarını büzerek seçenekleri düşündü. "Tamam, ama bu aramayı yaptığın andan itibaren tek başımsın. Ben karışamam. Onlarla kesinlikle burada buluşamazsın. İtalya'daki göçmenlik durumum... biraz karışık."

Langdon, genç kadının gözlerinin içine bakarak samimiyetle konuştu. "Tek bildiğim Sienna, hayatımı kurtarmış olduğun. Bu durumu nasıl halletmemi istiyorsan o şekilde halledeceğim."

Sienna minnettar bir ifadeyle başını sallayıp pencereye doğru gitti. Sokağa baktı. "Tamam, şöyle yapacağız."

Çabucak bir plan yaptı. Basit, akıllıca ve güvenliydi.

Cep telefonunun arayan numarayı gizleme özelliğini açıp 411'i tuşlarken Langdon onu izledi. Parmakları çok zarif ama kararklıkla hareket ediyordu.

Sienna kusursuz bir İtalyancayla konuşmaya başladı, *"In-formazioni abbonati? Per favore, pud darmi il numero del Consolato*

Americano di Firenze? "m

Biraz bekledikten sonra hızla bir telefon numarası yazdı.

"Grazie mille, /,(2) dedikten sonra telefonu kapattı.

Sienna telefon numarasını cep telefonuyla birlikte Langdon'a verdi. "Kendi başmasm. Ne söyleyeceğini hatırlıyor musun?"

Kâğıdın üzerindeki telefon numarasını çevirirken gülümseyerek, "Hafızam iyi," dedi. Hat çalmaya başladı.

Bir şey olduğu yok.

Langdon telefonun hoparlörünü açıp Sienna'nın

da duyabilmesi için masanın üzerine bıraktı. Konsolosluk hizmetleri ve çalışma saatleri hakkında bilgi veren bir telesekreter mesajı cevap verdi. Mesai 08.30'da başlıyordu.

Langdon cep telefonunun saatine baktı. Saat henüz 06.00'ydı.

Otomatik kayıt, "Eğer acil bir durum söz konusu ise nöbetçi memurla görüşmek için 77'yi haşlayabilirsiniz," dedi.

Langdon hemen dahili numarayı tuşladı.

Hat yine çalıyordu.

Yorgun bir ses, "*Consolato Americano*,"⁰⁾ diye cevap verdi. "*Sono il funzionario di turno.*"^m

Langdon, *"Lei parla hinglese?"* ⁵ diye sordu.

(1) "Abone bilgi servisi mi? Lütfen bana Floransa'daki Amerikan Konsolosluğu'nun telefon numarasını verir misiniz?"

(2) "Çok teşekkürler."

(3) "Amerikan Konsolosluğu."

(4) "Ben nöbetçi memur."

(5) "İngilizce biliyor musunuz?"

Adam, Amerikan İngilizcesiyle, 'Tabii ki,' dedi. Uyandırıldığı için biraz sinirlenmiş gibiydi. "Size nasıl yardıma olabilirim?"

"Floransa'yı ziyarete gelmiş olan bir Amerikalıyım ve saldırıya uğradım. İsmim

Robert Langdon."

"Pasaport numaranız lütfen." Adam duyulacak şekilde esnedi.

"Pasaportum kayboldu. Sanırım çalındı. Başımdan vuruldum. Hastanedeydim. Yardıma ihtiyacım var."

Memur aniden uyandı. "Efendim!? *Vuruldum* mu dediniz? İsminizi tekrar alabilir miyim?"

"Robert Langdon."

Hattaki hışırtının ardından Langdon adamın parmaklarının klavyede bir şeyler tuşladığını duydu. Bilgisayar bipledi. Bir duraksamadan sonra klavye tuşlarının sesi duyuldu. Bir bipleme daha. Sonra üç tiz bipleme sesi.

Daha uzun bir sessizlik.

Adam, "Bayım?" dedi. "İsminiz Robert Langdon mıydı?"

"Evet, doğru. Ve başım dertte."

"Tamam bayım, isminizin üzerinde sizi hemen başkonsolos vekiline bağlamam gerektiğini gösteren bir uyarı bayrağı var." Adam sanki kendi söylediklerine inanamıyormuş gibi duraksadı. "Lütfen hatta kalın."

"Bekleyin! Bana ne olduğunu..."

Hat çalmaya başlamıştı bile.

Dört kez çaldıktan sonra bağlandı.

Boğuk bir ses, "Ben Collins," diye cevap verdi.

Langdon derin bir nefes alıp elinden geldiğince sakın bir sesle konuştu. "Bay Collins, ismim Robert Langdon. Floransa'yı ziyaret eden bir Amerikalıyım. Vuruldum. Yardıma ihtiyacım var. Derhal Amerikan Konsolosluğu'na gelmek istiyorum. Bana yardımcı olur musunuz?"

Karşıdaki ses hiç tereddüt etmeden cevap verdi. "Tanrıya şükür hayattasınız Bay Langdon. Biz de sizi arıyorduk."

Konsolo luk burada olduğumu biliyor mu?

Bu ha, >er Langdon'ın içine su serpti.

Ken iisini başkonsolos vekili olarak tanıtan Bay Collins, Langdon'l ı sert ve profesyonel bir tonla konuşsa da sesindeki telaş sezi iyordu. "Bay Langdon derhal konuşmamız gerekiyor. Ama telefonda olmayacağı çok açık."

Langdon için şu anda hiçbir şey açık değildi ama itiraz etmedi.

Collins, "Hemen sizi alması için birini göndereceğim," dedi. "Neredesiniz?"

Sienna telefonun hoparlöründen duyulan konuşmayı dinlerken huzursuz bir şekilde yerinde kıpırdandı. Langdon planını uygulamaktan vazgeçmediğini ifade etmek için güven verici bir ifadeyle başını salladı.

Langdon, Sienna'nın birkaç dakika önce kendisine göstermiş olduğu sokağın karşısındaki kasvetli otele bakarak, "Pensione la Fiorentina adında küçük bir oteldeyim," deyip Collins'e adresi verdi.

Adam, "Tamamdır," dedi. "Hiçbir yere ayrılmayın. Odanızda kalın. Hemen birini

gönderiyorum. Oda numaranız nedir?"

Langdon bir numara uydurdu. "Otuz dokuz."

"Pekâlâ. Yirmi dakika." Collins sesini alçattı.

"Bay Langdon, yaralanmışsınız ve kafanızın karışık olduğu belli ama şunu bilmem gerekiyor... Hâlâ elinizde mi?"

Elinizde mi? Gizli kapaklı olsa da Langdon soruyu anlamıştı. Mutfak masasının üzerindeki biyotüpe baktı. "Evet efendim. Hâlâ elimde."

Collins duyulur bir şekilde nefes verdi. "Sizden haber alamayınca biz düşündük ki... şey, en kötüsünü düşündük. İçim rahatladı.

Bulunduğunuz yerde kaim. Bir yere ayrılmayın. Yirmi dakika sonra birisi kapınızı çalacak."

Collins telefonu kapattı.

Langdon hastanede uyandığından beri ilk defa rahatladığını hissediyordu. ***Konsolosluk neler olduğunu biliyor, ben de yakında her şeyi öğrenirim.*** Gözlerini kapatıp yavaş bir nefes verdi, kendini yeniden bir insan gibi hissediyordu. Başındaki ağrı geçmişti.

Sienna şaka yollu, "Evet, her şey fazla MI6 havasında ilerliyordu," dedi. "Sen ajan mısın?"

Langdon'ın o anda ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. İki günlük anılarını hatırlamıyor olması ve kendini anlaşılmas bir durumun içinde bulması ona akıl almaz geliyordu ama sonuçta buradaydı... Yirmi dakika sonra Amerikan Konsolosluğu'ndan bir memurla köhne bir otelde buluşacaktı.

Burada neler oluyor?

Ayrılmak üzere olduğu ama yarım kalmış işleri varmış gibi hissettiği Sienna'ya baktı. Gözlerinin önünde ölen sakallı doktoru düşündü. Alçak sesle, "Sienna," dedi. "Arkadaşım... Dr. Marconi... çok üzgünüm."

Sienna boş bir ifadeyle başını salladı.

"Ve seni bunun içine sürüklediğim için çok üzgünüm. Hastanede farklı bir durumun olduğunu biliyorum ve eğer bir soruşturma olursa..." Sesi kesildi.

Sienna, "Sorun değil," dedi. "Yer değiştirmeye alışkırım."

Langdon, genç kadının gözlerinden, bu sabah onun için her şeyin değiştiğini okuyabiliyordu. Langdon'ın kendi hayatı şu anda tam bir kaostu ama bu kadına daha çok acıyordu.

O benim hayatımı kurtardı... ben onunkini mahvettim.

Bir dakika boyunca sessizce oturdular, aralarındaki hava gittikçe ağırlaştı. İkisi de konuşmak istiyor ama söyleyecek bir şey bulamıyor gibiydiler. Ne de olsa yabancıydılar. Birlikte çıktıkları kısa ve tuhaf yolculukta bir yol ayrımına gelmişlerdi ve artık ikisinin de kendi yollarını bulmaları gerekiyordu.

Langdon sonunda, "Sienna, konsoloslukla bu işi halledince eğer senin için yapabileceğim bir şey olursa... lütfen," dedi.

Sienna alçak sesle, "Teşekkür ederim," diyerek bakışlarını pencereye doğru çevirdi.

Dakikalar ilerlerken Sienna Brooks boş gözlerle

pencereden dışarı bakarak günün kendisine neler getireceğini düşünüyordu. Ne getirirse getirsin, gün biterken kendi dünyasının çok daha farklı olacağından emindi.

Her ne kadar adrenalinden kaynaklandığını bilse de Amerikalı profesörü tuhaf bir şekilde çekici buluyordu. Yakışıklılığının yanı sıra, gerçekten iyi kalpli biri olduğu belliydi. Farklı bir hayatta Robert Langdon, onun birlikte olabileceği biriydi.

Beni asla istemezdi, diye düşündü. Ben hasarlıyım.

O anda pencerenin dışında bir şey gözüne takıldı. Yüzünü cama yaslayıp sokağa baktı. "Robert bak!"

Langdon sokağa bakınca Pensione la Fiorentina'nın önünde duran gösterişli siyah

BMVV motosikleti gördü. Siyah deri kıyafetli ve kask takmış olan sürücü, ince ve güçlü görünüyordu. Zarifçe motosikletinden inip parlak siyah kaskını çıkarınca Sienna, Langdon'ın nefesinin kesildiğini duydu.

Kadının kirpi gibi saçlarını fark etmemek imkânsızdı.

Tanıdık bir silah çıkarıp susturucusunu kontrol ettikten sonra tekrar ceketinin cebine soktu. Ardından, ölümcül bir zarafetle yürüyerek otele girdi.

Sienna korkudan gerilmiş bir sesle, "Robert," diye fısıldadı. "Amerikan hükümeti seni öldürmesi için birini göndermiş."

Otelden içeri giren kirpi saçlı kadının adresi nasıl bulduğunu anlayamıyordu.

Vücudunda dolaşan adrenalin, düşüncelerini yeniden dağıttı. "Kendi hükümetim beni öldürmesi için birini mi göndermiş?"

Robert Langdon pencerenin gerisinde durmuş sokağın

karşısındaki otele bakarken içini bir panik dalgası kapladı.

Sienna da onun kadar etkilenmiş görünüyordu. "Robert bu, hastanedeki ilk öldürme teşebbüsünü de hükümetinin ayarladığı anlamına geliyor." Ayağa kalkıp daire kapısının kilidini kontrol etti. "Eğer Amerikan Konsolosluğu'nun seni

öldürmeye izni varsa..." Cümlesini tamamlamadı, zaten buna gerek yoktu. İması çok ürkütücüydü.

Ne yaptığımı sanıyorlar? Kendi hükümetim neden peşimde?!

Langdon hastaneye sendeleyerek girdiğinde mırıldandığı iki kelimeyi bir kez daha duydu.

Çok üzgünüm... Çok üzgünüm.

Sienna, "Burada güvende değilsin," dedi. "Burada güvende ***değiliz.***" Sokağın karşısını gösterdi. "O kadın bizi birlikte kaçarken gördü. Hükümetinin ve polisin beni aradıklarına eminim. Dairem başka birinin adına tutuldu ama beni eninde sonunda bulacaklar." Masanın üstündeki biyotüpe baktı. "Bunu açmalısın, hemen."

Langdon tüpe bakarken sadece biyolojik tehlike

işaretini gördü.

Sienna, "Bu tüpün içinde büyük ihtimalle bir kimlik kodu, ajan etiketi, telefon numarası, **herhangi bir şey** vardır," dedi. "Bilgiye ihtiyacın var. Bilgiye ihtiyacın var! Hükümetin arkadaşımı öldürdü!"

Sienna'nın sesindeki acı, Langdon'ı kendine getirdi. Sien-na'nın haklı olduğunu düşünerek başını salladı. "Evet, ben... çok üzgünüm." Langdon bu kelimeleri bir kez daha duyunca irkildi. Masanın üzerinde duran metal tüpe bakarak içinde ne gibi cevaplar barındırabileceğini düşündü. "Bunu açmak çok tehlikeli olabilir."

Genç kadın biraz düşündü. "İçindeki şey büyük ihtimalle çok iyi muhafaza edilmiştir, kırılmayan pleksiglas bir test tüpünün içindedir. Bu biyotüp

sadece nakliye sırasında ekstra güvenlik sağlayacak bir kabuk."

Langdon pencereden dışarıya, otelin önünde duran siyah motosiklete baktı. Kadın henüz dışarı çıkmamıştı ama kısa süre sonra orada olmadığını öğrenecekti. Suikastçının bir sonraki hamlesinin ne olacağını... ve dairenin kapısını ne zaman yumruklamaya başlayacağını merak ediyordu.

Kararını verdi. Titanyum tüpü kaldırıp başparmağını isteksizce biyometrik alanın üzerine yerleştirdi. Birkaç saniye sonra metal kutudan bir vızıltı duyuldu ve sonra yüksek sesle tıkırdadı.

Langdon tüp kendini tekrar kilitlemeden önce, iki parçayı tutup birbirinin ters yönünde çevirdi. Çeyrek dönüşten sonra metal kutu ikinci kez vızıldadı ve Langdon o an bu işten geri dönüş olmadığını anladı.

Tüpü çevirerek açmaya devam ederken elleri terliyordu. Parçalar mükemmel bir mekanizmanın üzerinde kolayca dönüyordu. Sanki kıymetli bir Rus matruşkasını açıyormuşçasma çevirmeye devam etti; ancak bu durumda içinden ne çıkacağı hakkında hiçbir fikri yoktu.

Beş dönüş sonunda parçalar serbest kaldı. Langdon derin bir nefes alıp nazık bir şekilde parçaları birbirlerinden ayırdı.

Parçaların arasındaki boşluktan bir sünger çıktı. Langdon onu masanın üzerine koydu. Koruyucu yastık, ince uzun bir Nerf futbol topuna benziyordu.

Bir şey olduğu yok.

Langdon koruyucu süngerin tepesini

nazikçe geriye katlayınca içindeki nesne göründü.

Sienna içine bakıp şaşırarak bir ifadeyle Langdon'a baktı. "Bunu kesinlikle beklemiyordum."

Langdon fütüristik görünüşlü bir tür ilaç şişesi çıkmasını beklemişti ama biyotüpün içindeki hiç de modern bir şey değildi. Süslü bir şekilde oyulmuş nesne, fildişinden yapılmışa benziyordu ve yaklaşık olarak bir Life Savers şeker paketi büyüklüğündeydi.

Sienna, "Eski bir şeye benziyor," diye fısıldadı. "Bir tür..."

Langdon sonunda nefes vererek, "Silindir mühür," dedi.

Sümerliler tarafından MÖ 3500 yılında keşfedilen silindir mühürler, baskı resimde oymacılığın habercisiydiler. Dekoratif şekiller oyulan bir mühürde, içine aks başının yerleştirildiği bir oluklu mil bulunurdu. Bu sayede, oyulmuş silindir; tekrar eden semboller, şekiller veya yazılar şeridinin "basılabilmesi" için ıslak kil veya pişmiş çamur üzerinde modern bir boya fırçası gibi yuvarlanabilirdi.

Langdon'ın tahminlerine göre, bu mühür kesinlikle çok nadide ve değerliydi ama yine de sanki bir tür biyolojik silahmış gibi neden titanyum bir kutunun içine kilitlenmiş olduğunu anlayamıyordu.

Langdon mührü parmakları arasında evirip çevirirken tüyler ürpertici bir oyması olduğunu fark etti. Burada üç başlı ve boynuzlu bir şeytan, üç farklı adamı üç ağzıyla aynı anda yiyordu.

Çok hoş.

Langdon, şeytanın altma kazınmış yedi harfe baktı. Süslü kaligrafi, tüm silindir mühürlerde olduğu gibi tersten yazılmıştı ama Langdon harfleri okumakta zorlanmadı: SALIGIA

Sienna gözlerini kısarak yazıya bakıp yüksek sesle okudu. "*Saligia?*"

Langdon başını salladı. Kelimenin yüksek sesle söylenişi tüylerini ürpertmişti. "Ortaçağda, Hristiyanlara Yedi Ölümcül Günah'ı haürlatmak için Vatikan'ın türettiği bir anımsatıcıydı. Saligia; *superbia, avaritia, \uxuria, invidia, gula, İra* ve *acedia* kelimelerinin baş harflerinden oluşan bir akronimdir."

Sienna kaşlarını çattı. "Kibir, hırs, şehvet,

kıskançlık, açgözlülük, öfke ve tembellik."

Langdon etkilenmişti. "Latince biliyorsun."

"Katolik olarak yetiştirildim. Günahı bilirim."

Langdon gülümsedikten sonra mühre bakarak sanki tehlikeli bir şeymiş gibi neden bir biyotüpün içine yerleştirilmiş olduğunu kendi kendine sordu.

Sienna, "Fildişi olduğunu sanmıştım," dedi. "Ama kemikmiş." Nesneyi güneş ışığına tutarak üzerindeki çizgileri gösterdi. "Fildişi, yarı şeffaf çizgileri olan elmas biçimindeki kesit taramalardan meydana gelir; kemik ise paralel çizgiler ve koyu renkli oyuklardan oluşur."

Langdon mührü yavaşça eline alıp oymaları yakından inceledi. Orijinal Sümer mühürlerindeki oymalarda basit figürler ve kama işaretleri

olurdu. Ama bu mührün çok daha ince bir işçiliği vardı. Langdon elindeki mührün ortaçağdan esinlendiğini tahmin etti. Üzerindeki süslemelerin, gördüğü halüsinasyonlarla tedirgin edici bir bağlantısı vardı.

Sienna endişeli gözlerle ona baktı. "Ne oldu?"

Langdon keyifsizce, "Tekrar eden tema," deyip mührün üzerindeki oymalardan birini gösterdi. "İnsan yiyen üç başlı şeytanı görüyor musun? Bu, ortaçağda yaygın bir semboldür: Veba ile bağdaştırılan bir ikon. Ağızlar, vebanın nüfusu nasıl yok ettiğinin sembolüdür."

Sienna huzursuz bir ifadeyle tüpün üzerindeki biyolojik tehlike işaretine baktı.

Sabahtan beri vebayla ilgili öyle çok atıfta bulunmuşlardı ki bu, Langdon'ı rahatsız etmeye

başlamıştı. O nedenle, bu konuyla ilgili kurması gereken her bağlantıyı gönülsüzce yapıyordu. "Sa-**ligta**, insanoğlunun toplu günahlarının bir temsilcisidir ki, bu da ortaçağdaki din doktrinlerine göre..."

Sienna, "Tanrı'nın dünyayı veba salgını ile cezalandırmasının nedeniydi," diyerek onun cümlesini tamamladı.

"Evet." Düşünce bağı kopan Langdon bir anlığına duraksadı. Silindirde ona tuhaf gelen bir şey fark etmişti. Normalde, silindir mührün deliğinden, boş bir borudan bakıldığı gibi bakılabilirdi ama bunda aks kapalıydı. ***Bu kemiğin içine bir şey yerleştirilmiş.*** Silindirin ucu, ışığı yakalayınca parladı.

Langdon heyecanlanmıştı. "İçinde bir şey var ve cama benziyor." Diğer ucunu kontrol etmek için

silindiri baş aşağı çevirdi ve bununla birlikte minik bir nesne içeride tıkırdayarak kemiğin bir ucundan diğerine, tüpün içinde dönen bir top gibi yuvarlandı.

Langdon donmuştu. Sienna'mın, yanında yavaşça nefesini bıraktığını duydu.

Bu da neydi?!

Sienna, "Sesi duydun mu?" diye fısıldadı.

Langdon başını evet anlamında sallayıp dikkatle metal kutunun dibine baktı. "Girişi kapalı görünüyor... metal bir şeyle kapanmış." ***Belki de test tüpünün kapağıyla?***

Sienna geriye çekildi. "Kırılmış gibi mi görünüyor?"

"Sanmıyorum." Langdon cam ucu incelemek için kemiği tekrar hafifçe yan yatırınca tıkırtı yeniden duyuldu. Bir saniye sonra silindirin içindeki camda hiç beklenmedik bir şey oldu.

Parlamaya başladı.

Sienna'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Robert dur! Kıpırdama!"

avada duran eliyle kemik silindiri sımsıkı tutan
Lang

don, kıpırdamadan durdu. Tüpün ucundaki cam,
hiç

şüphesiz ışığı emiyor, içindekiler sanki canlanmış
gibi parlıyordu.

Bir anda içindeki ışık karardı.

Sienna sık nefesler alarak yaklaştı. Başını yana eğip kemiğin içindeki, görünen kısmı inceledi.

"Bir daha e ," dedi. " ok yavaş."

Langdon kemi i nazikçe ba  a a ı çevirdi. Küçük bir nesne, bir kez daha kemiğin içinde tıkırdayıp durdu.

"Bir daha," dedi. "Nazikçe."

Langdon aynı işlemi tekrarlayınca t p bir kez daha tıkırdadı. Bu kez, içindeki cam zayıf bir  ı la kısa bir süre parlayıp tekrar söndü.

Sienna, "Deney tüpü olmalı," dedi. "  inde karıştırıcı bilye var."

Langdon sprej boyalardaki karıştırıcı bilyelere aşınaydı; bu tür kutularda, sallandığında boyanın karışmasına yardımcı olan bilyeler bulunurdu.

Sienna açıklamaya çalıştı. "İçinde fosforlu kimyasal bileşenler olmalı veya tetiklendiğinde parlayan biyoluminesans bir organizma."

Langdon'ın akıma başka şeyler geliyordu. Daha önce kimyasal ışık çubukları ve bir tekne, yaşam alanını çalkaladığında parlayan biyoluminesans planktonları görmüş olsa da elindeki silindirin içinde bunlardan birinin bulunmadığından neredeyse emindi. Tüpü, parlayıncaya kadar nazıkçe birkaç kez daha eğdi ve parlayan ucunu avucuna koydu. Tahmin ettiği gibi, zayıf bir kırmızı ışık hafifçe parıldayarak cildine yansıdı.

208'lik zekâların da bazen yanılabilceğim öğrenmek güzel oldu.

"Şuna bak," diyen Langdon, tüpü sertçe sallamaya başladı. İçindeki bilye, ileri geri hızla takırdıyordu.

Sienna hemen atıldı. "Ne yapıyorsun?"

Tüpü sallamaya devam eden Langdon, ışık düğmesinin yanma gidip kapattı ve mutfağı karanlığa gömdü. Var gücüyle sallarken, "İçindeki deney tüpü değil," dedi. "Bir işaretçi."

Öğrencilerinden biri Langdon'a buna benzer bir cihaz vermişti: AAA pillerini harcamaktan bıkan ve kendi kinetik enerjilerini elektriğe dönüştürmek için birkaç saniye sallama zahmetine girmeyi umursamayan öğretmenler için bir lazer işaretçi. Cihaz tetiklendiğinde içindeki metal bilye bir dizi çark üzerinde ileri geri hareket ediyor ve minik bir jeneratöre güç veriyordu. Anlaşılan birisi, bu işaretçiye çukur

oyulmuş kemiğin içine yerleştirerek, modern bir oyuncağa antika görünümü vermek istemişti.

Artık elindeki işaretçinin ucu yoğun derecede parlıyordu. Langdon, Sienna'ya kaygılanmasına neden olacak biçimde sırttı. "Gösteri zamanı."

Kemik kılıflı işaretçiyi mutfağın boş bir duvarına tuttu. Duvar aydınlanınca Sienna hayretle içini çekti. Fakat, şaşkınlık içinde geri çekilen Langdon oldu.

Duvarda beliren ışık, küçük bir lazer noktası değildi. Eski moda bir slayt projektöründen çıkar gibi tüpten yansıyan, yüksek çözünürlüklü, canlı bir fotoğraftı.

Tanrım! Langdon karşılarındaki duvara yansıyan dehşetli manzarayı anladığında, eli hafifçe titredi. ***Ölüm hayalleri gördüğüme şaşırmamak gerek.***

Yanında duran Sienna ağzını kapatıp ileri doğru çekingen bir adım attı. Gördüklerinden büvülendiei belli oluvordu.

Cihazdan yansıyan manzara, ıstırap içindeki insanları gösteren korkunç bir yağlıboya tabloydu: Binlerce ruh, cehennemin farklı seviyelerinde işkence görüyordu. Yeraltındaki dünya, çeşitli seviyeleiden oluşan, huni şeklindeki dipsiz bir çukur olarak betimle -mişti. Bu cehennem çukuru, her bir katmanı türlü günahkf darla dolu, işkenceleri artarak aşağı inen teraslara ayrılmıştı.

Langdon jörüntüyü hemen tanıdı.

Karşısı: daki başyapıt **-La Mappa**

dell'Inferno-^m İtalyan Rönesans ,'ıun gerçek ustalarından biri olan Sandro Botticelli tarafından yapılmıştı. Yeraltı dünyasının detaylı bir planını gösteren **La Mappa dell'Inferno**, ölümden sonraki hayatın şimdiye dek yapılmış en korkutucu resmiydi. Karanlık, kasvetli ve dehşet verici resim karşısında insan bugün bile donakalıyordu. Canlı ve renkli **Primavera** ve **Venüs'ün Doğuşunun** aksine, Botticelli **La Mappa dell'Inferno'yu** kırmızılar, sepyalar ve kahverengilerle boyamıştı.

Langdon'ın başını çatlatan ağrı bir anda yeniden saplandı. Yabancı bir hastanede uyandığından beri ilk defa, bulmaca parçalarından birinin

yerine oturduğunu hissetti. O korkunç halüsinasyonlara, bu ünlü tabloyu görmüş olması yol açmış olmalıydı.

Sebebini hiç hatırlamasa da, *herhalde Botticelli'nin La Mappa delVInferno'sunu inceliyordum*, diye düşündü.

Resim başlı başına rahatsız edici olsa da Langdon'm huzursuzluğunun artmasına sebep olan, tablonun kaynağıydı. Langdon bu başyapıta Botticelli'nin kendi zihninin değil, ondan iki yüzyıl

(1) Cehennem Haritası

önce yaşamış başka birinin zihninin ilham kaynağı olduğunu iyi biliyordu.

Bir diğerine ilham veren büyük bir sanat eseri.

Botticelli'nin *La Mappa dell'Inferno'su* aslında tarihin en çok bilinen eserlerinden biri haline gelen, on dördüncü yüzyılda yazılmış bir edebi eseri canlandırıyor. Bugüne dek yankıları süren korkunç bir cehennem görüntüsü...

Dante'nin *Cehennem'i*.

Sokağın karşısındaki Vayentha, sessizce merdivenleri çıktı. Sakin ve küçük Pensione la Fiorentina'nın çatıdaki terasında gizlendi. Langdon konsolosluktaki kişiye, var olmayan bir numara ve uydurma bir buluşma yeri vermişti; Vayentha'nın işinde buna "ikiz randevu" denirdi. Bu, gizli kapaklı operasyonlarda kullanılan ve kendi bulunduğu yeri açık etmeden durum değerlendirmesini sağlayan bir ajanlık tekniği idi.

Vayentha çatıda, tüm alanı kuşbakışı görebileceği, bakınca kendisinin görülemeyeceği

bir yer bulmuştu. Yavaşça bakışlarını sokağın karşısındaki binada yukarı doğru kaydırđı.

Sıra sizde Bay Langdon.

Bu sırada, *The Mendacium'daki* Amir, güverteye çıkarak Adri-yatik'in tuzlu havasını iyice içine çekti. Bu gemi yıllardır onun evi olmuştu ama şimdi, Floransa'da cereyan eden olaylar inşa ettiğı her şeyi yok edecekti.

Saha ajanı Vayentha her şeyi tehlikeye atmıştı. Bu görev bittikten sonra bir sorguyla karşılaşacak olmasına rağmen, Amir'in şimdilik ona ihtiyacı vardı.

Bu karışıklığı yeniden denetimi altına alsa iyi eder.

Ardından sert ayak sesleri yaklaştı. Arkasına

dönüp baktığında, kadın analistlerden birinin koşarak geldiğini gördü.

Nefes nefese kalan analist, "Efendim," dedi. "Yeni bilgiler edindik." Sesi, sabahın serin havasını yarıyordu. "Anladığımız kadarıyla Robert Langdon, Harvard e-posta hesabına, maskelenmemiş bir IP adresinden erişmiş." Durup, gözlerini Amir'in-kilere kilitledi. "Artık Langdon'ın bulunduğu yeri tam olarak saptayabiliriz."

Amir bir insanın nasıl bu kadar aptal olabileceğini düşündü. ***Bu her şeyi değiştiriyor.*** Ellerini birleştirip olası etkilerini düşünerek kıyı şeridine baktı. "TTD'nin ekibinin mevkiini biliyor muyuz?"

"Evet efendim. Langdon'ın bulunduğu yere üç kilometre uzaklıkta."

Amir, tereddütsüz kararını verdi.

(1) Teftiş ve Tepki Desteği

Mutfak duvarına yansıyan yeraltı dünyasının resmine yaklaşırken dalgın bir ifadeyle Sienna, *"L'inferno di Dan-te,"* diye fısıldadı.

Langdon, *Dante'rin cehennem hayali burada canlı renklerle betimlenmiş,* diye düşündü.

Dünya edebiyatının seçkin eserlerinden biri olarak göklere çıkarılan *Cehennem*, Dante Alighieri'nin *İlahi Komedyası* oluşturan üç kitabın ilkiydi. 14.233 dizelik epik şiir, Dante'nin vahşi yeraltı dünyasına inişini, araftaki yolculuğunu ve sonunda cennete varışını anlatıyordu. *Komedyası*'nın üç bölümünden biri olan *Cehennem*; *Araf* ve *Cennet* bölümlerinden

daha çok okunan ve hatırlananıydı.

1300'lerin başında Dante Alighieri tarafından kaleme alınan eser, ortaçağ anlayışını yeniden şekillendirmişti. Daha önce cehennem kavramı insanları hiç bu şekilde etkisi altına almamıştı. Dante'nin eseri bir gecede soyut cehennem kavramını, anlaşılır ve dehşet verici bir hayalle somutlaştırmıştı; açık, somut ve unutulmaz. Şiirin yayımlanmasının ardından, Dante'nin yenilediği yeraltı dünyasından kaçman günahkârların Katolik Kilisesine kitleler halinde gitmeye başlaması şaşırtıcı değildi.

Botticelli'nin burada betimlediği Dante'nin yeraltında acı çekilen korkunç cehennem hayali, bir huni şeklinde tasarlanmıştı; cehennem ateşi, lağım, canavarlar ve merkezinde bekleyen şeytanla, lanetli bir yeraltı dünyası. Çukur dokuz farklı seviyeden, cehennemin dokuz dairesinden

oluşuyordu. Günahkârlar işledikleri günahın büyüklüğü ölçüsünde seviyelere ayrılıyorlardı. En üste yakın yerdeki *şehvet düşkünleri* veya "cinsel suçlular", heveslerini denetleyememelerini sembolize eden sonsuz bir fırtınanın içine atılmışlardı. Onların altındaki *oburlar*, iğrenç bir lağım balçığının içinde, yüzükoyun yatmaya zorlanmışlardı. Daha aşağılardaki *sapkınlar*, yanan kefenlere sarılmış, sonsuz ateşle lanetlenmişlerdi. İşkenceler böylece, aşağıya indikçe daha da kötüleşerek devam ediyordu.

Yayımlandığından bu yana geçen yedi yüzyıl içinde, Dante'nin cehennem hayali methiyelere, çevirilere ve tarihin kimi en yaratıcı zekâlarının çeşitlemelerine ilham vermişti. Longfellow, Chaucer, Marx, Milton, Balzac, Borges ve hatta bazı papalar, Dante'nin *Cehennem'i* üzerine kurulu eserler yazmışlardı. Mon-teverdi, Liszt,

VVagner, aykovski ve Puccini; Dante'nin eserine dayanan besteler yapmışlardı. İçlerinden biri, Langdon'ın en sevdiği sanatçı Loreena McKennitt'tı. Modern dünyanın video oyunlarııla iPad uygulamalarında bile Dante'den yana kıtlık çekilmiyordu.

Dante'nin hayalinin sembolik zenginliğini öğrencileriıle paylaşmaya bayılan Langdon, bazen hem Dante hem de ondan ilham alan eserlerde tekrarlayan görüntüler üzerine ders verirdi.

Duvardaki resme yaklaşan Sienna, "Robert," dedi. "Şuna bak!" Huni şeklindeki cehennemin aşağı kısmındaki bir yeri işaret ediyordu.

İşaret ettiğı yer Malebolge olarak bilinir ve "kötü hendekler" anlamına gelirdi. Burası cehennemin sekizinci ve sondan bir önceki dairesiydi; her

farklı hile için on farklı hendeğe ayrılmıştı.

Sienna şimdi daha heyecanlı görünüyordu.
"Baksana! Hayalinde bunu gördüğünü
söylememiş miydin?"

Langdon onun gösterdiği yere gözlerini kısarak baktı ama bir şey göremedi. Küçük projektörün gücü tükenmek üzereydi, resim belirsizleşmeye başlamıştı. Cihazı ışığı artıncaya kadar salladı. Sonra da resmi daha büyük göstermesi için duvardan uza-

ğa, küçük mutfağın karşı tarafındaki tezgâhın kenarına koydu. Sienna'ya yaklaşarak ışıktan haritayı incelemek için yana doğru bir adım attı.

Sienna yine cehennemin sekizinci dairesini gösteriyordu. "Bak. Halüsinasyonlarmda, yerden tepetakla çıkan **R** harfiyle damgalanmış bir çift

acak gördüğünü söylememiş miydin?" Duvarda, tam bulunduğu yere dokundu. "İşte buradalar!"

Langdon'ın bu tabloda daha önce defalarca gördüğü gibi, Malebolge'nin dokuzuncu hendeği, bacakları topraktan dışarı doğru çıkan, yarıya kadar tepetakla gömülmüş günahkârlarla doluydu. Ama karşısında duran resimde, tam da hayalinde gördüğü gibi, bacaklardan birinde çamurla yazılmış bir **R** harfi vardı.

Tanrım! Langdon minik detaya daha dikkatli baktı. "Şu R harfi... bu Botticelli'nin orijinal resminde kesinlikle ***yok!***"

Sienna eliyle işaret etti. "Bir tane daha var."

Onun, Malebolge'deki on hendekten başka birine uzattığı parmağını takip eden Langdon, başı tersine döndürülmüş sahte bir peygambere E

harfinin yazıldığını gördü.

Bu da ne böyle? Resim değiştirilmiş.

Şimdi, Malebolge'deki on hendeğin tümünde birden günahkârlara yazılmış harfleri seçebiliyordu. Şeytanların kamçılacağı bir tecavüzcünün üstünde C harfini gördü... Yılanlar tarafından durmadan ısırılan hırsızda başka bir **R** harfi... Kaynayan zift gölüne batmış bir siyasetçide **A** harfi.

Langdon kendinden emin bir şekilde, "Bu harfler Botticelli'nin yaptığı orijinal resimde kesinlikle yer almıyorlar. Bu resim dijital ortamda değiştirilmiş," dedi.

Bakışlarını yeniden Malebolge'nin en üstteki hendeğine çevirdi ve on hendeğin her birinde yazan harfleri yukardan aşağı okumaya başladı.

C... A... T... R... O... V... A... C... E... R...

Langdon, "*Catrovacer* mi?" dedi. "Bu İtalyanca mı?"

Sienna başını iki yana salladı. "Latince de değil. Tanıyamadım."

"Bir... isim olabilir mi?"

"Catrovacer mi?" Sienna kuşkulu görünüyordu. "Bana bir isim gibi gelmedi. Ama şuraya bak." Malebolge'nin üçüncü hendeğindeki karakterlerden birini işaret etti.

Langdon figürü bulduğunda, aniden ürperdiğini hissetti. Üçüncü hendekteki günahkâr topluluğunun arasında, ortaçağın ikonik görüntülerinden biri yer alıyordu: kuş gibi uzun gagalı bir maskesi ve donuk gözleri olan, pelerinli

bir adam.

Veba maskesi.

Sienna, "Botticelli'nin orijinal resminde veba hekimi var mıydı?" diye sordu.

"Kesinlikle yok. Bu figür sonradan eklenmiş."

"Peki Botticelli orijinal resmi imzalamış mıydı?"

Langdon hatırlayamıyordu ama normalde imzanın bulunması gereken sağ alt köşeye gözlerini kaydırınca neden sorduğunu anladı. İmza yoktu ama ***La Mappa***'nın koyu kahverengi çerçevesi boyunca minik harflerle yazılmış bir satır göze çarpıyordu: ***la verit  e visibile solo attraverso gli occhi della morte.***

Langdon'ın ne dendiğini anlayacak kadar

İtalyancası vardı. "Gerçek, yalnızca ölümün gözlerinden görülebilir."

Sienna başım salladı. "Garip."

Karşılarında duran ürkütücü görüntü yavaşça solana kadar ikisi de konuşmadan durdular.

Langdon, *Dante'nin Cehennemi*, diye düşündü. *Yedi yüzyıldır sanat eserlerine ilham veriyor.*

Langdon'ın, verdiği Dante derslerinde daima, *Cehennem*'den ilham almış ünlü sanat eserlerinin tümü yer alırdı. Botticelli'nin ünlü *La Mappa dell'Infemo*'sundan başka, Rodin'in *Cehennem Kapılarındaki* heykeli *Üç Gölge*, Stradanus'un Styks Nehri'ne batmış cesetler üzerinde kürek çeken *Phlegyas* resmi, William Blake'in ebedi bir fırtınanın içinde dönen şehvet günahkârları, Bouguereau'nun, iki çıplak adamın

dövüşünü seyreden Dante ve Vergilius'un erotik bir tasviri, Bayros'un gökten dolu gibi yağan kızgın toprakla ateş damlaları altında işkence çeken ruhları, Salvador Dalı'nın acayip suluboyalarıyla gravürleri ve Dore'nin,

Hades'in tünel şeklindeki girişinden şeytana kadar her şeyi betimleyen siyah beyaz oyma baskı koleksiyonu.

Görünüşe bakılırsa Dante'nin şiirsel cehennem hayali, yalnızca insanlık tarihinin en saygın sanatçılarını etkilemekle kalmamıştı, başka birini de etkilediği anlaşıyordu: Botticelli'nin ünlü tablosunu dijital ortamda değiştirerek, on harfin yanına bir de veba hekimi ekleyen ve gerçeği ölümün gözlerinden görmekle ilgili bir yazıyla imzalayan sapık bir ruh. Bu sanatçı daha sonra, tuhaf anlamlar yükleyerek elde ettiğı görüntüyü oyulmuş bir kemiğin içine yerleştirdiğı İleri

teknoloji projektöre saklamıştı.

Langdon böylesi bir eseri kimin yarattığını tahmin edemiyordu ve şu anda bu bilinmez, daha sinir bozucu başka bir soru sebebiyle ikinci sıradaydı.

Bunu neden taşıyorum?

Sienna mutfakta Langdon'la durmuş, bundan sonra ne yapacağını düşünürken dışarıdan, beygir gücü yüksek bir motorun gürültüsü duyuldu. Lastiklerin ötüşüyle araba kapılarının çarpma sesi peş peşe geldi.

Şaşırان Sienna hemen pencereye koşup dışarıya baktı.

Plakasız siyah bir minibüs, sokakta kayarak durmuştu. Minibüsten aşağı, sol omuzlarında yuvarlak, yeşil rozetleri olan siyah üniformalı bir

grup adam indi. Elllerinde otomatik silahlar olduğu halde askeri bir çeviklikle hareket ediyorlardı. Dört asker hiç beklemeden apartmanın girişine koştı.

Sienna kanının donduğunu hissetti. "Robert!" diye bağırdı. "Kim olduklarını bilmem ama bizi buldular!"

Aşağıda, Ajan Christoph Brüder, binadan içeri giren adamlarına emirler yağdırıyordu. Bu güçlü adama, sahip olduğu askeri geçmiş duygusuz bir görev bilinci ve emir zincirine saygı aşlamıştı. Görevin ve beraberinde getirdiğı tehlikelerin farkındaydı.

Çalıştığı organizasyonun pek çok bölümü vardı ama Brü-der'in bölümü, yani Teftiş ve Tepki Desteğı "kriz" durumunda çağrılırdı.

Adamları binada gözden kaybolurken Brüder, ön kapıda nöbet bekleyip sorumlu kişiyi aramak için haberleşme cihazını çıkardı.

"Ben Brüder/" dedi. "Bilgisayarının IP adresinden sonunda Langdon'ın yerini tespit ettik. Ekibim içeri giriyor. Ele geçirdiğimizde size haber vereceğim."

Brüder'in çok yukarısında, Pensione la Fiorentina'nın çatı terasındaki Vayentha, apartmandan içeri dalan ajanlara dehşet ve hayret içinde baktı.

BUNLARIN burada ne işi var?!

Ellerini kirpi gibi saçlarının arasında gezdirirken bir anda önceki akşam batırdığı görevin dehşetli sonucunu kavradı. Tek bir kumrunun ötüşüyle

her Şey kontrolden çıkmıştı. Basit bir görev gibi başlayan iş, tam bir kâbusa dönüşmüştü.

TTD ekibi buradaysa işim bitmiŐ demektir.

Sectra Tiger XS haberleşme cihazını çaresizce eline alan Vayentha, Amir'i aradı.

"Efendim," derken sesi tereddütlüydü. "TTD ekibi burada! Brüder'in adamları karşı binaya akın ediyor!"

Cevap bekledi ama karşılık olarak sadece hattan gelen tıkırtıları duydu; ardından elektronik bir ses sakince, "Ret protokolü başlıyor," dedi.

Telefonu indiren Vayentha, ekrana baktığı sırada haberleşme cihazının kapandığını gördü.

Adeta kanı çekilen kadın, kendini gerçekleri

kabul etmeye zorladı. Konsorsiyum onunla bağlarını kesmişti.

Bağlantı yok. ilişki yok.

Reddedildim.

Şaşkınlığı sadece bir an sürdü.

Ardından korku yerleşti.

Sienna, "Acele et Robert!" diye bağırdı. "Beni izle!"

Langdon kapıdan apartman koridoruna çıkarken zihni hâlâ Dante'nin yeraltı dünyasındaki vahşi görüntülerle meşguldü. Sienna Brooks o ana kadar sabahki stresini kendine hâkim olarak idare etmeyi başarmıştı ama artık o sakin tavn, Langdon'ın şimdiye dek onda görmediği bir

duyguyla yer değiştiriyordu; gerçek korkuyla.

Sienna koridorda nden koşarak asansörün yarımından geçti. Aşağıya inen asansörü, lobiye giren adamların çağırdığına hiç şüphe yoktu. Koridorun sonuna kadar koştu ve arkasına bakmadan merdiven sahanlığında kayboldu.

Langdon dn mokasen ayakkabılarının pürüzsüz tabanları üzerinde kayarak peşinden gitti. Brioni marka takım elbisesinin göğüs cebindeki minik projektör, koşarken göğüsüne çarpıyordu. Aklından cehennemin sekizinci dairesini süsleyen tuhaf harfler geçiyordu: CATROVACER. Veba maskesini ve tuhaf imzayı düşündü: ***Gerçek, sadece ölümün gözlerinden görülebilir.***

Langdon birbirine hiç benzemeyen bu öğeleri birleştirmeye çalıştı ama o sırada hiçbir şey ona

anlamalı gelmiyordu. Sonunda, merdiven sahanlığında durdu. Genç kadın orada dikilmiş dikkatle etrafı dinliyordu. Langdon merdivenleri tırmanan ayak seslerini duyabiliyordu.

Langdon, "Başka bir çıkış var mı?" diye fısıldadı.

Sienna kısaca, "Beni izle," dedi.

Genç doktor bugün hayatını kurtarmıştı, bu yüzden ona güvenmekten başka şansı olmayan Langdon, derin bir nefes alıp arkasından merdivenleri inmeye başladı.

Bir kat indiklerinde iyice yaklaşan bot sesleri, bir ya da iki kat aşağıdan geliyor gibiydi.

Neden onlara doğru koşuyor?

Langdon'ın itiraz etmesine fırsat kalmadan

Sienna onun elini tutup, merdiven sahanlığından daire kapıları boyunca uzayan ıssız bir koridora doğru çekti.

Saklanacak hiçbir yer yok!

Sienna elektrik düğmesine dokununca birkaç lamba söndü ama loş koridor onları gizlemeye yetmiyordu. Sienna ve Langdon rahatça görülebiliyorlardı. Gürültülü ayak sesleri onlara yetişmek üzereydi. Langdon saldırganların her an merdivende belirip bu koridoru göreceklerini biliyordu.

Sienna, "Ceketine ihtiyacım var," diyerek Langdon'ın ceketini üzerinden çıkardı. Sonra, girintili bir kapı eşiğinde, Langdon'a tam arkasında yere çömelmesini söyledi.

"Kıpırdama."

Ne yapıyor? Ortalık yerde duruyor!

Merdivende beliren adamlar yukarı doğru koşarken karanlık koridorda Sienna'yı görünce durdular.

Sienna dokunaklı bir ses tonuyla, "*Per l'amor di Dio!*"^m diye seslendi. "*Cos'e questa confusione?*"^Q

Adamlar gözlerini kısarak neye baktıklarını anlamaya çalıştılar.

Sienna onlara bağırmaya devam etti. "*Tanto chiasso a quest' ora!*"⁰)

Langdon, Sienna'mın ceketi bir şal gibi başına ve omuzlarına sarmış olduğunu fark etti. Kamburunu çıkarmış, karanlıkta çömelmiş olan

Langdon'ı görmemeleri için pozisyon almıştı.

(1) **"Tanrı aşkına!"**

(2) **"Ne dir bu karışıklık?"**

(3) **"Bu saatte bu ne gürültü!"**

Tamamıyla. değişime uğramış olan Sienna, onlara doğru bir adım atmış, yaşlı bir kadın gibi bağırıyordu.

Askerlerden biri elini kaldırıp ona dairesine dönmesini işaret etti. ***"Signora! Rientri subito in casa!"***^{a)}

Sienna sarsak bir adım daha atarken öfkeyle yumruğunu sallıyordu. ***"Avete svegliato mio marito, che e malato!"***

Langdon hayretle dinliyordu. *Hasta kocanı mı uyandırdılar?*

Diğer asker makineli tüfeğini kaldırıp ona doğru nişan aldı. "*Ferma o sparo!*"^{2})

Sienna olduğu yerde kaldı, topallayarak onlardan uzaklaşmaya çalışırken küfürler yağıdırıyordu.

Adamlar aceleyle merdivenleri tırmanmaya başlayıp gözden kayboldular.

Langdon, *Shakespearevari bir oyunculuk sayılmaz*, diye düşündü, ama *etkileyici*. Tiyatro geçmiş i bazen iş e yarar bir silah olabiliyordu.

Sienna ceketi kafasından çıkarıp Langdon'a attı. "Tamamdır, beni izle."

Langdon bu kez hiç tereddüt etmeden onu izledi.

Lobinin üzerindeki sahanlığa indiler. İki asker daha yukarı çıkmak için asansöre biniyordu. Dışarıda siyah üniforması, kaslı vücudu yüzünden üzerine sıkı sıkıya oturmuş başka bir asker de minibüsün yanında nöbet tutuyordu. Sienna ile Langdon sessizce bodruma doğru ilerlediler.

Yeraltındaki karanlık garaj idrar kokuyordu. Sienna skuter ve motosikletlerin durduğu köşeye doğru koştu. Gümüş rengi bir Trike'm yanında durdu. Bu, üç tekerlekli yetişkin bisikletiyle İtalyan Vespa'nın biçimsiz bir karışımı olan üç tekerlekli bir mo-petti. Zarif elini üç tekerleklinin ön tamponunun altına götürüp mıknatıslı küçük bir çanta çıkardı. İçinden motoru çalıştıran bir anahtar belirdi.

(1) "Hanımefendi! Hemen eve girin!"

(2) "Dur yoksa ateş ederim!"

Saniyeler sonra Langdon, motosikletin arkasında oturuyordu. Küçük selenin üzerine eğreti tünleyen profesör kendini dengede tutabilmek için tutunacak bir şeyler aradı.

Sienna, Langdon'ın ellerini tutup ince beline sararak, "Kıbarlığın sırası değil," dedi. "Tutunman gerekecek."

Sienna, Trike'ı çıkıştaki rampada gazlarken Langdon da aynen dediğini yaptı. Motosiklet tahmin ettiğinden daha güçlüydü: garajdan ana girişin elli metre uzağındaki gün ışığına çıkarlarken yerden havalandılar. Binanın önündeki iriyarı asker Langdon ve Sienna'mn kaçtıklarını gördü. Sienna klapeyi açarken Trike'tan gelen tiz vınlamayı duymuştu.

Arkada oturan Langdon omzunun üzerinden askere baktı. Silahını kaldırıp onlara doğru nişan

almıştı. Langdon tutundu. Trike'm arka tamponundan seken kurşun neredeyse omurgasına isabet ediyordu.

Tanrım!

Sienna bir kavşakta sertçe sola dönünce Langdon kaydığını hissetti ve dengesini sağlamakta zorlandı.

Sienna, "Bana yaslan!" diye bağırdı.

Sienna, Trike'ı daha büyük bir caddede hızla sürerken Langdon öne doğru yaslanıp dengesini bulmaya çalıştı.

O adamlar da kimin nesiydi?!

Sienna yola odaklanmış, açık sabah trafiğinde zikzaklar çizerek hızla ilerliyordu. Birkaç yaya

onlar geçerken iki kez dönüp baktı. Anlaşılan, Brioni takım elbise giymiş bir adamı, narin bir kadının *arkasında* görmek onları şaşırtmıştı.

Langdon ve Sienna  blok ilerlemiş, büyük bir kavşağa yaklaşıyorlardı ki ileriden yükselen korna sesleri duyuldu. Bir minibüs iki tekerleği üzerinde köşeyi döndü ve kuyruğu savrularak kavşağa girdi. Sonra, hızla onlara doğru ilerledi. Minibüs apartmanın nndekinin aynısıydı.

Sienna hemen sağa dönüp frene bastı. Park halindeki bir nakliye kamyonunun arkasında aniden durunca Langdon'ın göğsü sertçe Sienna'nın sırtına çarptı. Genç kadın, Trike'ı kamyonun arka tamponuna yaklaştırarak motoru kapattı.

Bizi gördüler mi?

Sienna ve Langdon gizlenip beklediler... nefes almadan...

Minibüs onları görmeden hızla yanlarından geçip gitti. Ama araç hızla geçerken Langdon, içindeki kişiyi bir anlığına da olsa görmüştü.

Arka koltuktaki çekici yaşlı kadın, iki askerin ortasında tutsak gibi oturuyordu. Gözleri kapalıydı ve sanki baygınmış ya da uyuşturulmuş gibi kafası sallanıyordu. Boynunda bir nazarlık taşıyordu ve gümüş rengi, bukleli, uzun saçları vardı.

Langdon'ın boğazı düğümlendi, hayalet görmüş gibiydi.

Bu, hayallerinde gördüğü kadındı.

umanda odasından hışımla dışarı çıkan Amir,

The Men-

dacium'un uzun sancak güvertesinde sert adımlarla

yürürken aklını toparlamaya çalışıyordu.
Floransa'daki binada yaşananlar akıl almazdı.

Ofisine girip bir şişe elli yıllık Highland Park çıkarmadan önce tüm gemiyi iki kez dolaştı.
Bardağa boşaltmadan şişeyi masaya koydu ve sırtını döndü; bu, denetimi hâlâ elinde tuttuğunu ona hatırlatan bir şeydi.

Gözleri, kendiliğinden kitap rafındaki yıpranmış, ağır, kalın kitaba kaydı. Bir müşterisinin hediyesiydi... hiç tanışmamış olmayı dilediği bir müşterinin.

Bir yıl önce... bilmeme imkân var mıydı?

Amir genellikle müşteri adaylarıyla görüşmezdi ama bu müşteri güvendiği bir kaynaktan geliyordu; o yüzden bir istisna tanıyabilirdi.

Müşteri, özel helikopteriyle yatma geldiğinde, denizde sakin bir gündü. Kendi sahasında tanınan bir şahsiyet olan ziyaretçi kırk altı yaşında, temiz giyimli, oldukça uzun boylu, delici yeşil gözleri olan biriydi.

Adam, "Bildığınız gibi," diye başlamıştı. "Hizmetlerinizi bana ortak bir tanıdığımız tavsiye etti." Oturduğu koltukta bacaklarını öne doğru uzatan ziyaretçi, Amir'in lüks ofisinde kendi evindeymiş gibi rahat davranıyordu. "Size neye ihtiyacım olduğunu söyleyeyim."

"Aslında söylemeyin," diyerek adamın sözünü

kesen Amir, iplerin kimin elinde olduğunu göstermişti. "Protokole göre bana hiçbir şey söylememeniz gerekiyor. Ben size sunduğum hizmetleri açıklayayım, siz de eğer varsa, hangisinin ilginizi çektiğini söylersiniz."

Ziyaretçi şaşırmış gibi görünse de itaat ederek dikkatle Amir'i dinlemişti. Sonunda, uzun boylu misafirin istediği şeyin Konsorsiyum için hayli standart bir iş olduğu ortaya çıkmıştı: İşini tamamlayabilmesi için bir süreliğine "görünmez" olacaktı.

Çocuk oyuncağı.

Konsorsiyum, ona sahte bir kimlik ve işini -bu iş her ne ise-tam bir gizlilik içinde yapabileceği, insanlardan uzak, güvenli bir yer temin edecekti. Konsorsiyum, müşterinin bir hizmeti hangi maksatla istediğini sorgulamaz, iş yaptığı kişiler

hakkında mümkün olduğunca az şey bilmeyi yeğlerdi.

Amir sonradan ideal bir müşteri olduğu ortaya çıkan yeşil gözlü adama bir yıl boyunca güvenli bir barınak sağlamıştı. Onunla hiç iletişim kurmuyor, faturaları tam zamanında teker teker ödeniyordu.

Sonra, iki hafta önce her şey değişti.

Müşteri beklenmedik bir şekilde iletişim kurmuş ve Amir'le özel bir görüşme yapmak istemişti. Müşterinin toplamda ödediği parayı göz önünde bulunduran Amir, buna mecbur kalmıştı.

Amir'in bir önceki yıl iş yaptığı sağlam, temiz giyimli kişiyle kıyaslandığında, yata gelen bu pejmürde adam neredeyse tanınmaz haldeydi. Bir zamanlar keskin bakan gözleri şimdi vahşi

bakıyordu. Hatta... hasta gibiydi.

Ne olmuş buna? Ne yapıyordu ki?

Amir, sinirli adamı ofisine aldı.

Müşteri, "Gümüş saçlı şeytan," derken kekeledi.
"Her gün biraz daha yaklaşıyor."

Müşterisinin dosyasına bir göz atan Amir, gümüş saçlı, çekici kadının fotoğrafını gördü. "Evet," dedi. "Gümüş saçlı şeytanınız. Düşmanınızı biliyoruz. Ne kadar güçlü olursa olsun, onu bir yıl boyunca sizden uzak tuttuk ve tutmaya devam edeceğiz."

Yeşil gözlü adam, kaygü bir halde yağlı saç tutamlarını elleriyle çekiştirdi, "Güzelliğinin sizi aldatmasına izin vermeyin, tehlikeli bir düşmandır."

***Doğru*, diye düşünen Amir, müşterisinin böylesine nüfuzlu biriyle ügüenmiş olmasından memnun değüdi. Gümüş saçlı kadının inanılmaz irtibatları ve kaynakları vardı. Amir'in üstüne çekmek isteyeceği türden bir düşman değüdi.**

Müşteri, "Eğer o veya şeytanlarmdan biri yerimi bulursa..." diye başladı.

Amir, "Bulamayacaklar," diyerek onu temin etti. "Sizi şimdiye dek saklamadık mı? İstedığınız her şeyi sağlamadık mı?"

Adam, "Yaptınız," dedi. "Ama yine de daha rahat uyuyabil-mem için..." Durup söyleyeceklerini toparladı. "Eğer başıma bir şey gelirse, son isteklerimi yerine getireceğinizi bilmem gerek."

"Bu istekler nedir?"

Adam bir çantaya uzanıp küçük, mühürlü bir zarf çıkardı. "Bu zarfın içindekiler, Floransa'daki bir emanet kasasını açıyor. Kasanın içinde ufak bir nesne bulacaksınız. Eğer bana bir şey olursa nesneyi benim yerime göndermenizi istiyorum. Bir tür hediye."

■ "Tamam." Amir not tutmak için kalemini eÜne aldı. "Peki kime göndereceğim?"

"Gümüş saçlı şeytana."

Amir başım kaldınıp baktı. "İşkencecinize hediye mi vereceksiniz?"

"Onun açısından bakarsanız daha çok eziyet sayılır." Gözleri ürkütücü bir şekilde parıldadı. "Kemikten yapılmış küçük bir diken diyebiliriz. Ona her baktığında bir haritayı... kendi Vergi-lius'unu, onu kendi cehenneminin merkezine götüren rehberini görecek"

**Amir uzunca bir süre adamı inceledi.
"İstedığınız gibi olsun. Olmuş farz edin."**

**Adam, "Zamanlama çok önemli," diyerek uyardı. "Hediye nin hemen gönderilmemesi gerekiyor. Saklamanız gerekiyor, ta ki."
Düşüncelere dalarak sustu.**

Amir, "Ne zamana kadar?" diyerek devam

etmesini istedi.

Birden ayağa kalkan adam, Amir'in masasının arkasına yürüyüp, kırmızı keçeli kalemi alarak, masanın üzerindeki takvimde bir tarihi isterik hareketlerle daire içine aldı. "Bu tarihe kadar."

Adamın davranışı karşısında duyduğu memnuniyetsizliği göstermemeye çalışan Amir, derin bir nefes verdi. "Anlaşıldı. İşaretli güne kadar hiçbir şey yapmayacağım, bundan sonra emanet kasasındaki nesne her ne ise, gümüş saçlı kadına gönderilecek. Söz veriyorum." Takvimde garip şekilde daire içine alınmış tarihe kadar kalan günleri saydı. "İsteklerinizi bundan on dört gün sonra yerine getireceğim."

Müşteri, "Bir gün bue önce değil," diye sıkıca tembihledi.

Amir, "Anlıyorum," diyerek ona güvence verdi. "Bir gün bile önce değil."

Zarfı alan Amir, adamın dosyasının içine soktu ve müşterinin isteklerinin tam olarak yerine getirilmesi için gerekli notları aldı. Müşterisinin emanet kasasının içindeki nesneyi tam tarif etmemiş olması Amir'in tercih ettiği bir durumdu. Tarafsızlık, Konsorsiyum felsefesinin temeliydi. ***Hizmetini sun. Soru sorma. Yargıya varma.***

Müşterinin omuzları gevşedi ve derin bir nefes verdi. "Teşekkür ederim."

"Başka bir şey var mıydı?" diye soran Amir, tamamen başkalaşmış müşterisinden kurtulmak niyetindeydi.

"Evet, doğrusu var." Cebine uzanıp kırmızı renkli küçük bir harici bellek çıkardı. "Bunun tüm

dünya medyasına dağıtılmasını istiyorum."

Amir, adamı merakla inceledi. Konsorsiyum, müşterileri için toplu dağıtım yapardı ama bu adamın isteği bir şekilde şaşırtıcı geliyordu. Takvimde işaretli güne işaret etti. "Aynı günde mi?"

Müşteri, "Aynı günde," diye cevap verdi. "Bir an bile önce değil."

"Anlaşıldı." Amir harici belleği, gerekli bilgileri yazarak etiketledi. "Başka bir şey var mıydı?" Görüşmeyi bitirmek üzere ayağa kalktı.

Müşterisi yerinde oturuyordu. "Hayır. Son bir şey daha var."

Amir yeniden oturdu.

Müşterinin yeşil gözleri şimdi adeta öldürecek gibi bakıyordu. "Bu kaydı ilettikten hemen sonra, ben çok ünlü bir adam olacağım."

Müşterisinin başarılı geçmişini hatırlayan Amir, *sen zaten ünlü bir adamsın*, diye düşündü.

Adam, "Bu başarıdan sizin de payınızı almanız gerekir," dedi. "Sunduğunuz hizmet, başyapıtımı yaratmamı sağladı, bir anlamda dünyayı değiştirecek olan yapıtı. Oynadığınız rolle gurur duymalısınız."

Amir giderek büyüyen bir sabırsızlıkla, "Başyapıtınız her ne ise, bunu yaratmak için gerekli olan mahremiyete kavuştuğunuza sevindim," dedi.

"Teşekkürümü göstermek için size bir veda hediyesi getirdim." Adam çantasına uzandı. "Bir

kitap."

Amir, müşterisinin bunca zamandır üzerinde çalıştığı yapının bu olup olmadığını merak etti. "Kitabı siz mi yazdınız?"

"Hayır." Adam masanın üstüne kaim ve ağır kitabı bıraktı. "Tam tersine... bu kitap *benim için* yazılmış."

Şaşırان Amir, müşterisinin masaya bıraktığı kitaba bir göz attı. *Bunun kendisi için mi yazıldığını sanıyor?* Kitap, bir edebiyat klasiğıydi... On dördüncü yüzyılda yazılmıştı.

Müşteri ürkütücü bir gülümsemeye, "Okuyun," dedi. "Yaptıklarımı anlamanıza yardımcı olacaktır."

Sonra ayağına kalkıp vedalaştı ve hemen yattan

ayrıldı. Amir, adamın helikopterinin güverteden havalanıp İtalya kıyılarına yönelmesini ofisinin penceresinden izledi.

Daha sonra dikkatini önünde duran kalın kitaba verdi. Tereddütlü parmaklarla deri kapağını kaldırıp ilk sayfayı açtı. Eserin açılış kıtası, tüm sayfayı kaplayan büyük kaligrafiyle yazılmıştı.

CEHENNEM

*Yaşam yolumuzun ortasında Karanlık bir
ormanda buldum kendimi,*

Çünkü doğru yol yitmişti.

Müşterisi karşı sayfayı imzalamış ve elyazısıyla bir mesaj yazmıştı:

"Sevgili dostum, bu yolda bana yardım

ettiğm için teşekkür ederim.

Dünya da sana teşekkür ediyor."

Bunun ne anlama geldiğine dair Amir'in en ufacık bir fikri yoktu ama yeterince okumuştı. Kitabı kapatıp rafa kaldırdı. Neyse ki bu garip dünyayla olan ilişkisi yakında sona erecekti. Bakışlarını takvimde hararetle daireye alınmış olan tarihe çevirirken, *on dört gün daha*, diye düşündü.

Takip eden günlerdeyse, kendini bu müşteriyle ilgili daha önce hiç olmadığı kadar gergin hissetti. Adam sanki aklını oynatmıştı. Amir'in sezilerine rağmen zaman, olay çıkmadan ilerledi.

Sonra, işaretli günden hemen önce, Floransa'da bir dizi felaket meydana geldi. Amir krizi yönetmeye çalışsa da bir anda kontrolden çıktı.

Kriz, müşterinin Badia Kulesi'ne çıkmasıyla doruk noktasına ulaşmıştı.

Aşağıya... kendi ölümüne atladı.

Bir müşteriyi, özellikle de böyle tavırlar içerisinde olan birini kaybetmenin dehşetine rağmen, Amir sözünün eriydi. Hemen, ölen kişiye verdiği son sözü tutmak için gerekli hazırlıklara başladı. Floransa'daki bir emanet kasasının içindekileri gümüş saçlı kadına gönderecekti ve tembihlendiği gibi, zamanlaması çok önemliydi.

Takviminde işaretli günden önce gönderme.

Emanet kasasının şifrelerini içeren zarfı Vayentha'ya vermiş, o da içindeki nesneyi, müşterisinin deyimiyle "diken"i almak için Floransa'ya gitmişti. Ama Vayentha aradığında, verdiği haberler hem şaşırtıcı hem de tedirgin

edici olmuştu. Emanet kasasının içindekiler çoktan gitmiş, adamı gözaltına alınmaktan da son anda kurtulmuştu. Gümüş saçlı kadının bir şekilde hesaptan haberi olmuş ve hem emanet kasasına ulaşmak hem de kasa için gelen başka biri olursa tutuklatmak için nüfuzunu kullanmıştı.

Bu, üç gün önceydi.

Müşterinin gümüş saçlı kadma son olarak bu çalınmış nesneyle hakaret etmek niyetinde olduğu açıktı; mezardan gelen sesi taciz edici olacaktı.

Ve şimdiden konuşmaya başladı.

Konsorsiyum o günden beri hummalı bir kargaşa içindeydi: Müşterinin son isteği kadar kendini de korumak için tüm kaynaklarını kullanıyordu. Bu süreçte Konsorsiyum, Amir'in dönüşün zor

olduğunu bildiği pek çok çizgiyi geçmişti. Şimdi Floransa'da bunca olay yaşanırken, Amir masasına baktı ve gelecekte kendilerini neyin beklediğini merak etti.

Müşterinin daire içine aldığı tarih, takvimden kendisine bakıyordu: özel olduğu anlaşılan bir günün etrafına çizilmiş kırmızı mürekkep halkası.

Yarın.

Amir, önündeki masada duran İskoç viskisine istemeden baktı. Sonra, on dört yıldır ilk defa, bardağa döktü ve tek dikişte bitirdi.

Güverte altındaki yönetici Laurence Knowlton küçük, kırmızı harici belleği bilgisayarından çıkardı ve önündeki masanın üzerine koydu. Bu kayıt, hayatında gördüğü en tuhaf şeylerden biriydi.

Ve tam olarak on dakika sürüyor, son saniyesine kadar.

Kendini alışık olmadığı kadar tedirgin hissederek ayağa kalktı ve garip görüntüleri Amir'le paylaşıp paylaşmaması gerektiğini düşünerek küçük bölmesinin içinde adımlamaya başladı.

Knowlton kendine, *sadece işini yap*, dedi. *Soru sorma. Yargıya varma.*

Aklından görüntüleri zorla uzaklaştırıp, görev defterine kendinden emin bir şekilde notunu aldı. Yarın müşterinin istediği gibi, kayıt dosyasını medyaya iletecekti.

iale Niccolö Machiavelli, Floransa'nırı en zarif caddele

rinden biri olarak bilinirdi. Çalılar ve zengin

ağaçlardan

oluşan manzaranın arasında yılan gibi kıvrılan S şeklindeki geniş virajlarıyla bisikletçiler ve Ferrari tutkunlarının gözdesiydi.

Kasvetli mahalleyi arkalarında bırakıp şehrin lüks batı yakasının temiz, sedir ağacı kokulu havasına girerlerken Sienna, Trike'ı keskin virajlarda ustalıkla kullanıyordu. 08.00'i vuran bir şapel saatinin önünden geçtiler.

Dante'nin cehenneminin kafa karıştırıcı görüntüleri ve minibüsün arka koltuğunda iki iri askerin arasında oturan gümüş saçlı güzel kadının gizemli yüzü Langdon'ın gözünün önünden gitmiyordu.

Langdon, *her kimse*, diye düşündü. *Onu ele geçirdiler.*

Sienna, Trike'm motorunun sesini bastırmaya çalışarak, "Minibüsteki kadm," dedi. "Onun, hayallerinde gördüğün kadm olduğuna emin misin?"

"Kesinlikle."

"O zaman, onunla son iki gün içinde bir şekilde tanışmış olmalısın. Sorulması gereken, neden sürekli onu gördüğün... ve neden sana sürekli arayıp bulmanı söylediği."

Langdon da aynı fikirdeydi. "Bilmiyorum... Onunla tanıştığımı hatırlamıyorum ama ne zaman yüzünü görsem ona yardım etmem gerektiğini hissediyorum."

Çok üzgünüm. Çok üzgünüm.

Aniden gümüş saçlı kadından böyle tuhaf bir özür dileyip dilemediğini merak etti. ***Onu bir şekilde hayal kırıklığına mı uğrattım?*** Bu düşünce yüzünden boğazı düğümlendi.

Langdon, kendini cephaneliğinden hayati bir silah çalınmış gibi hissediyordu. ***Hiçbir şey hatırlamıyorum.*** Çocukluğundan beri sahip olduğu fotoğrafik belleği, Langdon'ın zekâsının en çok güvendiği tarafıydı. Etrafında gördüğü her ince detayı hatırlayan bir adam içir hafızası olmadan yaşamak, bir uçağı karanlıkta radarsız indi'meye benziyordu.

Sienna, Birtakım cevaplar bulabilmek için ***La Mappa***'yı çözmekten başk ı çaremiz yok," dedi. "İçinde nasıl bir sır gizliyorsa... peşine düi

'nelerinin sebebi bu olmalı."

Lan »don, Dante'nin ***Cehennem***'indeki kıvranan bedenlerin üzerine yazılmış ***catrovacer*** kelimesini düşünerek başını salladı.

Aniden aklına bir fikir geldi.

Floransa'da uyandım...

Dünyada hiçbir şehir Dante'yle Floransa kadar bağlantılı olamazdı. Dante Alighieri, Floransa'da doğmuş, büyümüş, anlatılanlara göre Beatrice'ye Floransa'da âşık olmuş ve Floran-sa'daki yuvasından acımasızca sürgün edilip, İtalyan kırsalında yuva özlemi çekerek yıllarca yaşamak zorunda bırakılmıştı.

Dante, ***en sevdiğin ne varsa hepsini bırakacaksın***, diye bahsetmişti sürgünden.

Bunun, gurbet yayının attığı ilk ok olduğunu anlayacaksın.

Langdon, ***Cennet'in*** On Yedinci Kanto'sundaki bu sözleri düşünürken sağa, Arno Nehri üzerinden eski Floransa'ya doğru baktı.

Eski Floransa'nın ünlü katedral, müze, şapel ve alışveriş bölgeleri çevresindeki dar sokaklarda yürüyen turistler, kalabalıklar ve trafikten oluşan o labirent görüntüsünü hayal etti.

"Gitmemiz gereken yer eski şehir," dedi.

"Cevaplar ancak orada olabilir. Eski Floransa, Dante'nin tüm dünyasıydı."

Sienna ona hak vererek başını salladı ve omzunun üzerinden, "Ayrıca, daha güvenli olur, saklanacak bir sürü yer var. Porta Romana'ya doğru gideceğim, oradan da nehri geçerez," dedi.

Langdon hafifçe ürpererek, **nehir**, diye düşündü. Dante'nin cehenneme yaptığı ünlü yolculuk da bir nehri geçerek başlamıştı.

Sienna gaza bastı, etraflarındaki manzara hızla kayarken Langdon zihninde cehennemin, ölmüş ve ölmek üzere olanların, Malebolge'nin on hendeğinin, veba hekiminin ve o tuhaf kelimenin -CATROVACER- görüntülerini taradı. **La Mappa dell'Infemo'nun** altına yazılmış kelimeleri düşündü: **Gerçek, sadece ölümün gözlerinden görülebilir...** Bu ürkütücü sözün Dante'den bir alıntı olup olmadığını merak etti.

Hatırlamıyorum.

Langdon, Dante'nin eserleri konusunda bilgi sahibiydi. İkonografide uzmanlaşmış bir sanat tarihçisi olarak şöhreti, Dante'nin çizdiği

manzarayı dolduran sembolleri yorumlamak üzere ara sıra konferans vermek için çağrılmasına neden oluyordu. Tesadüfen veya belki de değil, iki yıl önce Dante'nin ***Cehennem***'i üzerine bir konferans vermişti.

İLÂHÎ DANTE: CEHENNEM SEMBOLLERİ

Dante Alighieri, tarihin gerçek kült ikonlarından birine dönüşmüş, tüm dünyada Dante derneklerinin doğuşuna neden olmuştu. En eski Amerikan şubesi 188rde Cambridge, Massachusetts'te Henry VVadsvorth Longfellow tarafından kurulmuştu. New England'ın ünlü Şöminebaşı Şairi ***İlahi Komedya'yı*** tercüme eden ilk Amerikalıydı. Tercümesi en çok saygı duyulan ve okunan çalışmalardan biri olarak günümüze kadar gelmiştir.

Dante'nin eseri üzerinde çalışan en tanınmış kişi olan Langdon'dan dünyanın en eski Dante derneklerinden birinin, Viyana Dante Alighieri Derneği'nin düzenlediği büyük bir etkinlikte konuşması istenmişti. Etkinliğin Viyana Fen Bilimleri Akademisi'nde yapılması önerilmişti. Varlıklı bilimadamı ve Dan-te Derneği üyesi olan bir kişi, etkinliğin ana sponsoru olarak akademinin iki bin koltuklu konferans salonunu tutmayı başarmıştı.

Langdon etkinlik yerine vardığında, konferansın direktörü tarafından karşılanıp aceleyle içeri sokulmuştu. Lobiden geçerlerken dev gibi harflerle duvara boyanmış üç kelimeyi görmüştü: YA TANRI YANILDIYSA?

Direktör, "Bu bir Lukas Troberg," diye fısıldamıştı. "En yeni sanat eserimiz. Ne düşünüyorsunuz?"

Langdon nasıl cevap vereceğini bilemeyerek dev yazıya bakıp, "Hımm... boyayı bol kullanmış ama şart kipini yerinde kullanamamış gibi," demişti.

Direktör kafası karışmış bir ifadeyle ona baktı. Langdon seyirciyle daha iyi iletişim kurabilmeyi ümit etti.

Sonunda katılımcıların karşısına çıktığında bir salon dolusu insandan içten bir alkış aldı.

Yüksek sesli hoparlörlerden, "*Maine Damen und Herren,*" diyerek söze başladı.

"Willkommen, bienvenue, welcome."

*Cabare*hin ünlü repliği kalabalığın kahkahalarıyla karşılandı.

"Bu akşamki dinleyiciler arasında sadece Dante

Alighieri Derneği üyelerinin değil, aynı zamanda Dante'yi ilk kez inceleyen misafir bilimadamları ve öğrencilerin de bulunduğunu öğrendim. Bu yüzden, ortaçağ İtalyan destanlarını okuyamayacak kadar çok çalışan misafirlerimiz için Dante'ye; hayatına, eserlerine ve neden tarihteki en etkileyici figürlerden biri olarak kabul edildiğine kısaca değinerek başlamayı uygun buldum."

Daha çok alkış.

Langdon elindeki minik uzaktan kumandayı kullanarak, Dante'nin birkaç resmini gösterdi. İlki Andrea del Castagno'nun çizdiği tam boy portreydi. Şair, elinde bir felsefe kitabıyla kapı aralığında duruyordu.

Langdon, "Dante Alighieri," diye başladı. "Floransak olan yazar ve filozof, 1265 ila 1321

yılları arasında yaşamıştır. Bu portrede, tüm tasvirlerde olduğu gibi, başında kırmızı bir *cappuccio*, yani dar, kulaklıktı, kıvrımlı bir başlık var. Koyu kırmızı Lucca cüppesiyle Dante'nin en çok taklit edilen resmidir."

Langdon, Botticelli'nin Uffizi Galerisi'nden alman Dante portresinin slaytlarını gösterdi. Dante'nin en çarpıcı hatları olan keskin çenesini ve kemerli burnunu vurgulayan bir resimdi. "Resimde Dante'nin benzersiz yüzü yine kırmızı *cappuccio* ile çerçevelenmiş ama burada, Botticelli başlığına, ustalığın sembolü olan defne yapraklı taç eklemiş. Şiir sanatında ustalığı temsil ediyor. Antik Yunan'dan alınan geleneksel sembol, günümüzde bile şiir ödülü ve Nobel kazananları onurlandırmak için kullanılıyor."

Langdon hızla birkaç resim gösterdi. Hepsi

Dante'yi kırmızı başlık, kırmızı tunik, defne yapraklı taç ve kemerli burnuyla tasvir ediyordu. "Ve Dante imajınızı güçlendirmek için işte Santa Croce Meydanı'ndan bir heykel... ve tabii ki, ünlü Bargello Şapeli'nde Giotto'ya atfedilmiş fresk."

Langdon, Giotto freskinin slaytını ekranda bırakıp sahnenin ortasına yürüdü.

"Hepinizin çok iyi bildiği gibi Dante, muazzam edebi başyapıtı *İlahi Komedya* ile tanınır. *İlahi Komedya'nın* komik bir tarafı yoktur.

Bambaşka bir nedenden ötürü komedya olarak adlandırılmıştır. On dördüncü yüzyılda İtalyan edebiyatı usulen iki kategoriye ayrılmıştı: Yüksek zümre edebiyatını temsil eden trajedi, resmi İtalyanca ile yazılıyordu; aşağı zümre edebiyatını temsil eden komedi ise günlük dilde yazılıyor ve halka hitap ediyordu."

Langdon, Dante'yi Floransa surlarının dışında, elinde bir ***İlahi Komedya*** baskısını tutarken gösteren Michelino'nun ikonik freskinin slaytlarına geçti. Geri planda teraslı Araf Dağı cehennem kapılarının üzerinde yükseliyordu. Tablo şimdi, daha çok II Duomo olarak bilinen, Floransa'daki Santa Maria del Fiore Katedrali'nde asılıydı.

Langdon, "Başıktan tahmin edebileceğiniz gibi," diye devam etti. ***"İlahi Komedya"*** günlük dilde, yani halk dilinde yazılmıştı. Buna karşın din, tarih, politika, felsefe ve sosyal yorumu o kadar akıllıca kaynaştırmıştır ki, fazlasıyla ilmi olmasına rağmen geniş kitlelere hitap edebilmiştir. Eser, İtalyan kültürünün temel taşlarından biri sayıldığı için Dante'nin yazı şeklinin, modern İtalyan dilini oluşturduğunu söylemek yanlış olmaz."

Langdon etki yaratması için bir saniye bekledikten sonra, "Dostlarım, Dante Alighieri'nin eserinin etkisinin abartılması söz konusu değildir. Tarih boyunca, tabii ki İncil dışında hiçbir yazı, resim, müzik veya edebiyat eseri, ***İlahi Komedya*** kadar alıntılanmamış, taklit edilmemiş, dönüştürülmemiş ve onurlandırılmamıştır."

Langdon, Dante'nin epik şiiri üzerine eserler yaratmış ünlü bestekârları, ressamaları ve yazarları sıralarken kalabalığı taradı. "Bu akşam aramızda hiç yazar var mı?"

Ellerin neredeyse üçte biri havaya kalktı. Langdon şok içinde ellere baktı. ***Vay canına! Ya buradakiler dünyanın en usta dinleyicileri ya da e-yayın işi gerçekten de karşılığını bulan bir sektör.***

"Evet, siz yazarların da bildiği gibi, bir yazarın övgü yazısından, bir başka deyişle insanların kitabınızı almak istemelerini sağlamak için önemli bir kişi tarafından yazılmış tek satırlık onaylardan daha çok takdir ettiği bir şey yoktur. Ortaçağda da övgü yazıları vardı. Ve Dante için bunlardan pek çok yazılmıştı."

Langdon slaytları değiştirdi. "***Bunun*** kitap kapağınızda yazmasını ister miydiniz?"

Yeryüzüne ondan büyük bir adam gelmemiştir.

-Michelangelo

Kalabalıktan şaşkınlık mırıltıları yükseldi.

Langdon, "Evet," dedi. "Şistine Şapeli ve ***Davut*** heykeliyle tanıdığınız aynı Michelangelo. O, usta

bir ressam ve heykeltıraş olmanın yanı sıra, yaklaşık üç yüz şiir yazmış mükemmel bir şairdi. Dante adındaki şiirini, korkutucu cehennem tasvirleriyle ***Son Hüküm'e*** ilham veren Dante'ye ithaf etmişti. Eğer bana inanmıyorsanız, Dante'nin ***Cehennem***'inin Üçüncü Kanto'sunu okuyun ve Şistine Şapeli'ni ziyaret edin. Mihrabın tam üzerinde bu tanıdık resmi göreceksiniz."

Langdon korkudan sinmiş insanların üzerine dev bir kürek sallayan, adaleli bir canavarın korkutucu slaytına geçti. "Bu, Dante'nin öfkeli sandalcısı Kharon, ayrılan yolcuları küreğiyle dövüyor."

Langdon yeni bir slayta geçmişti. Çarmıha gerilmiş bir adamı gösteren, Michelangelo'nun ***Son Hüküm'ünün*** başka bir detayıydı. "Bu, Kitabı Mukaddes'e göre, asılarak öldürülen

Haman. Ama Dante'nin şiirinde çarmıha geriliyor. Resimde gördüğünüz gibi Michelangelo, Şistine Şapeli'nde, Kitabı Mukaddes yerine Dante'nin anlatımını seçmiş." Langdon fısıltıyla konuştu. "Kimseye söylemeyin."

Kalabalıktan kahkahalar yükseldi.

"Dante'nin *Cehennemi*, insanların daha önce hayal ettiklerinin ötesinde, acı ve ıstırap dolu bir dünya yaratmıştı ve onun yazdıkları, bugün hayalimizde canlanan cehennemi belirledi." Sustu. "Ve inanın bana, Katolik Kilisesi bu konuda Dante'ye teşekkür borçlu. Onun *Cehennem*'i inananları yüzyıllarca korkuttu ve korkan kişilerki kiliseye gitmesini sağlayarak sayılarını üçe katladı."

Langdon slaytı değiştirdi. "Ve bu da bizi, bu akşam burada toplanışımızın sebebine getiriyor."

Ekranada Şimdi konuşma baŐlıđı yazıyordu:

İLÂHÎ DANTE: CEHENNEM SEMBOLLERİ

"Dante'nin *Cehennem*'i, sembolizm ve ikonografi açısından öyle zengindir ki, genellikle bir sömestri ona ayırırım. Bu akşam, Dante'nin *Cehennem*'indeki simgelerin gizemini kaldırmanın en güzel yolunun cehennemin kapılarından... onunla yan yana geçmek olduğunu düşünüdüm."

Langdon sahnenin kenarında yürüyüp kalabalığı inceledi. "Şimdi, eğer cehennemde bir yürüyüş yapmak niyetindeyseniz, bir harita kullanmayı tavsiye ederim. Ve Dante'nin cehennemini, Sandro Botticelli'nin tablosundan daha ayrıntılı ve net bir şekilde açıklayan başka bir harita yoktur."

Uzaktan kumandaya dokununca,

Botticelli'nin ürkütücü *La Mappa dell'Inferno*'su belirdi. Langdon yeraltındaki huni şeklindeki çukurda betimlenen dehşeti fark ettikçe, insanlardan homurtular yükseldiğini duyabiliyordu.

"Başka ressamın aksine Botticelli, Dante'nin metnine son derece sadık kalmıştı. Aslına bakarsanız, o kadar çok Dante okuyordu ki, büyük sanat tarihçisi Giorgio Vasari, onun bu tutkusunun 'yaşamında ciddi bozukluklara' sebep olduğunu söylemişti. Botticelli, Dante'nin diğer çalışmalarıyla ilgüi iki düzineden fazla eser verdi ama bu harita, içlerinde en ünlü olanıdır."

Resmin sol üst köşesini işaret eden Langdon, arkasını dönmüştü.

"Yolculuğumuz burada başlayacak. Yerin üstündeki bu noktada Dante'yi, yanımda rehberi Vergilius ile birlikte cehennem kapılarının önünde, kırmızıar içinde görüyorsunuz. Buradan, Dante'nin cehenneminin dokuz dairesinden geçerek aşağı ineceğiz ve sonunda karşılaşacağımız şey..."

Langdon hemen yeni bir slayta geçmişti. Bu tablo da Botticelli tarafından tasarlanmış, şeytanın büyütülmüş bir resmiydi. Üç başlı, dehşet verici şeytan, üç ağzının her biriyle üç farklı kişiyi yiyordu.

Kalabalıktan uğultular yükseldi.

Langdon, "Gelecek programa bir bakalım," dedi. "Bu akşamki yolculuğumuz bu korkutucu karakterle son bulacak. Burası,

şeytanın yaşadığı, cehennem dokuzuncu dairesidir. Ama..." Biraz duraksadı. "Oraya gitmek bir bakıma eğlencelidir. Bu yüzden biraz geri saralım... Yolculuğumuzun başladığı cehennem kapılarına gidelim."

Langdon sonraki slayta geçti: dik bir yamacın yüzüne oyulmuş, tünel şeklindeki karanlık bir girişi betimleyen Gustave Dore taş baskısı. Kapının üstündeki yazı şöyle diyordu:

İÇERİ GİRENLER, DIŞARIDA BIRAKIN HER UMUDU.

Langdon gülümseyerek, "Şimdi," dedi. "Girelim mi?"

Bir yerlerde lastikler gürültüyle ötünce, kalabalık kaybolup gitti. Trike, Viale Niccolö

Machiavelli'nin ortasında aniden dururken
Langdon, Sienna'nın sırtına sertçe çarptı.

Sersemleyen Langdon'ın akimda hâlâ gözünün
önünde beliren cehennem kapıları vardı. Kendine
gelince nerede olduğunu anladı.

"Neler oluyor?" diye sordu.

Sienna yaklaşık üç yüz metre ilerideki Porta
Romana'yı gösterdi. Burası eski Floransa'ya
geçmek için hâlâ kullanılmakta olan antik bir
kapıydı. "Robert bir sorunumuz var."

ütevazı dairede dikilmekte olan Ajan Brüder,
gördük

lerine anlam vermeye çalıştı. *Burada kim yaşar
ki?* Kısıtlı

bütçeyle, adeta bir yurt odası gibi az ve karmakarışık mobilyalarla döşenmişti.

Adamlarından biri koridorun aşağısından, "Ajan Brüder?" diye seslendi. "Şuna bir bakın isterseniz."

Brüder koridordan yürürken, yerel polisin Langdon'ı gözaltına alıp almadığını merak etti. Brüder bu krizi "içerden" çözmeyi yeğlerdi ama profesörün kaçması, yerel polis desteğini alıp yolları kapattırmaktan başka bir seçenek bırakmamıştı. Floransa'nın labirenti andıran sokaklarındaki çevik bir motosiklet, Brüder'in kalın, polikarbon camlı, delinmez lastikli, kurşun geçirmez ve bir o kadar hantal olan minibüslerini kolaylıkla atlatırdı. İtalyan polisi, yabancılarla işbirliği yapmamasıyla tanınırdı ama Brüder'in

organizasyonunun önemli bir nüfuzu vardı: polis, konsolosluklar ve büyükelçilikler. ***Biz talep ettiğimizde, kimse soru sormaya cesaret edemez.***

Adamlarının açık bir dizüstü bilgisayarın başında durup, lateks eldivenlerle klavyesine tuşladığı küçük ofise girdi. Adam, "Kullandığı makine bu," dedi. "Langdon e-posta hesabına girmek ve bazı aramalar yapmak için bunu kullanmış. Dosyaların izi hâlâ duruyor."

Brüder masaya doğru yürüdü.

Teknisyen, "Langdon'ın bilgisayarını gibi görünmüyor," dedi. "Baş harfleri **S.B.** olan birine kayıtlı. Birazdan tam ismini bulurum."

Brüder beklerken, gözü masadaki kâğıt yığınının takıldı. Eline alıp desteyi incelemeye başladı.

Londra'daki bir tiyatronun broşürü ile bir dizi gazete kupürü. Brüder okudukça gözleri daha da büyüdü.

Kâğıtları eline alarak koridora döndü ve patronunu aradı. "Ben Brüder. Sanırım Langdon'a yardım eden kişinin kimliğini buldum."

Patronu, "Kimmiş?" diye karşılık verdi.

Brüder yavaşça nefesini bıraktı. "Buna inanamayacaksınız."

Üç kilometre ötedeki Vayentha, BMVV'nin üzerinde iyice eğildi. Sirenlerini bağırarak aksi istikamete giden polis arabaları yanından geçti.

Reddedildim, diye düşündü.

Normalde, motosikletin dört stroklu motorunun

yumuşak titreşimi sinirlerini yatıştırdı, ama bugün değil.

Vayentha on iki yıl boyunca Konsorsiyum için çalışmış, saha desteğinden strateji koordinasyonuna basamakları tırmanarak saha ajanı olmuştu. ***Tek sahip olduğum şey kariyerim.*** Saha ajanları, dış dünyada gerçek bir yaşam sürmeyi veya ilişki kurmayı imkânsızlaştıran bir gizlilik, uzun yolculuk ve görevlerle yaşamak zorundaydılar.

Amir'in tetiği çekip onu aniden reddedişine inanmakta güçlük çekerken, ***bir yıldır bu görevdeydim***, diye düşündü.

Vayentha, on iki aydır rakipleri ve düşmanları tarafından rahatsız edilmeden, sadece bir süreliğine "ortadan kaybolmak" isteyen, yeşil

gözlü garip bir dâhi için destek hizmeti veriyordu. Nadiren seyahate çıkıyor ve görünmeden ama sürekli çalışıyordu. İş anlaşmasına göre, müşteriyi yalnızca onu bulmaya çalışan

113

Cehennem / F: 8

nüfuzlu insanlardan saklayacak olan Vayentha, adamın yaptığı işi bilmiyordu.

Mükemmel bir profesyonellikle hizmet vermiş ve her şey yolunda gitmişti.

Mükemmel... ta ki, dün geceye kadar.

O andan beri Vayentha'nın duygusal durumu ve

kariyeri hızlı bir inişteydi.

Şimdi açıkta kaldım.

Ret protoi olüne göre, ajanın mevcut görevini hemen bırakması ve “**i** landan” bir an önce çıkması gerekiyordu. Eğer ajan yakalanırsa Konsorsiyum ajanla ilgili tüm bilgileri reddedecekti. Kor .orsiyum'un, gerçekleri kendi ihtiyaçlarına göre çarpıtabildik erine ilk elden şahit olan ajanlar, organizasyonda şanslarını 2 alamamaları gerektiğini iyi bilirdi.

Vayentha şimdiye dek reddedilen iki ajan tanıyordu. Ne tuhaftır ki, onları bir daha hiç görmemişti. Değerlendirme için çağrılıp, işten atıldıklarını ve Konsorsiyum çalışanlarıyla bir daha iletişim kurmamalarının istendiğini düşünürdü.

Ama artık o kadar emin değildi.

Kendi kendini, *aşırı tepki veriyorsun*, diyerek telkin etmeye çalıştı. *Konsorsiyum'un soğukkanlı cinayet işlemekten daha seçkin yöntemleri var.*

Buna rağmen, vücudunu soğuk bir ürpertinin kapladığını hissetti.

Brüder'in ekibinin geldiğini gördüğünde, otel çatısında gizlenmesini söyleyen sezgileriydi ve sezginin hayatını kurtarıp kurtarmadığını merak ediyordu.

Şimdi yerimi kimse bilmiyor.

Viale del Poggio'nun dar yollarından kuzeye doğru hızla yol alırken, son birkaç saatte ne kadar çok şeyin değiştiğini düşündü. Dün geceki

kaygısı işini korumaktı. Şimdiyse hayatını korumak için endişe duyuyordu.

20. Bölüm

loransa bir zamanlar duvarlarla çevriliydi. Şehrin ana girişi

olan Porta Romana, 1326'da inşa edilmişti. Şehri çevreleyen

duvarların büyük bir kısmı yüzyıllar önce yıkılmış olmasına rağmen Porta Romana günümüze dek ayakta kalmıştı. Trafik, kaim duvarların içindeki kavisli tünellerden akarak şehre giri-

yordu.

Giriş kapısı tuğla ve taştan oluşan on beş metre yüksekliğinde bir duvardı ve ana geçidindeki büyük sürgülü tahta kapılar hâlâ yerinde

duruyordu. Bu kapılar trafiğin geçmesi için sürekli açık tutuluyordu. Altı büyük cadde kapıların önünde birleşerek bir döner kavşağa doğru akıyordu. Döner kavşağın ortasındaki çimenlik alanda, şehrin kapılarından kafasının üzerinde bir kadını taşıyarak ayrılan başka bir kadının betimlendiği büyük Pistoletto heykeli bulunuyordu.

Günümüzde bir trafik kâbusu haline gelmiş olan Floransa'nın sade şehir kapısı bir zamanlar Fiera dei Contratti'nin¹ yani, babaların kızlarını bir anlaşma karşılığında sattıkları ve daha yüksek drahomalar alabilmek için tahrik edici bir şekilde dans etmeye zorladıkları yerd.

O sabah girişe birkaç yüz metre kala Sienna patinaj çekerek durmuş, endişeyle bir şeyi gösteriyordu. Trike'ın arkasında oturan Langdon

ileri bakar bakmaz genç kadının endişesine

katıldı. Önlerinde, kıpırdamadan duran uzun bir araba konvoyu uzanıyordu. Döner kavşaktaki trafik, bir polis barikatıyla durdurulmuştu ve sürekli yeni polis arabaları geliyordu. Silahlı polisler araba araba dolaşıp sorular soruyorlardı.

Langdon, *bu bizim için olamaz*, diye düşündü.
Yoksa olabilir mi?

Terli bir bisikletçi Viale Niccolö Machiavelli'den onlara doğru geliyordu. Yatay bir bisikletin üzerindeydi ve pedal çevirirken çıplak bacakları öne çıkıyordu.

Sienna ona seslendi. *"Cos'e successo?"^m*

Adam endişeli bir ifadeyle, *"E chi lo sa?"^{2}*

diye bağırdı. "***Cara-binieri.***"⁰⁾ Bir an önce bölgeden uzaklaşmak istiyormuş gibi hızla yoluna devam etti.

Sienna endişeli bir ifadeyle Langdon'a döndü. "Barikat var. Askeri polis."

Arkalarında sirenler çalıyordu. Sienna selenin üzerinde dönüp korku dolu gözlerle Viale Niccolö Machiavelli'ye baktı.

Langdon bir çıkış; ara yol, park, garaj yolu arayarak etrafa bakındı. Sol taraftaki özel mülkleri ve sağ taraftaki yüksek taş duvarı görünce, ***kapana kısıldık***, diye düşündü.

Siren sesleri yaklaşıyordu.

Langdon otuz metre ilerideki ıssız bir inşaat alanını göstererek, "Şuraya," dedi. Seyyar beton

kariřtiricisinin biraz olsun kendilerini gizleyebileceđim dűřűnműřtű.

Sienna motosikleti kaldırma çıkararak hızla inşaat alanına doğru ilerledi. Çimento kariştiricisinin arkasına park edip motosikletten indiklerinde kariştiricinin Trike motorunu bile ancak gizleyebildiğini fark ettiler.

Sienna tař duvarın űnűdeki çalıların arařma yerleřtirilmiř portatif alet dolabına dođru kořarak, "Beni izle," dedi.

Langdon yaklařırlarken burnunu kırıřtırarak, *bu, alet dolabı deđil*, diye dűřűndű. *Portatif tuvalet*.

Langdon ve Sienna inşaat işçilerinin kimyasal tuvaletine vardıklarında arkalarından yaklaşan polis arabalarını duyabiliyorlardı. Sienna kapı

kolunu çekti ama kapı hareket etmedi. Ağır bir zincir ve asma kilitle tutturulmuştu. Langdon, Sienna'yı kolundan tutup tuvaletle taş duvar arasındaki dar alana doğru çekti. İkisi dar boşluğa zar zor sığıyorlardı ve havada çok yoğun bir idrar kokusu vardı.

Üzerine yazılmış CARABINIERI yazısıyla simsiyah bir Subaru Forester belirdiğinde Langdon, Sienna'mın hemen arkasına saklanmaya çalıştı. Araç yanlarından yavaşça geçip gitti.

Langdon şüpheyle, *İtalyan askeri polisi*, diye düşündü. Bu memurların kendilerini gördükleri yerde vur emri alıp almadıklarını merak etti.

Sienna, "Birinin bizi bulma konusunu oldukça ciddiye aldığı belli," diye fısıldadı. "Ve bir şekilde de buldular."

Langdon, "GPS" mi?" diye yüksek sesle düşündü. "Belki de projektörün içinde bir izleme aygıtı vardır?"

Sienna başını iki yana salladı. "İnan bana, eğer o şey, izlenebilir olsaydı polis tepemizde olurdu."

Langdon sıkışık mekânda rahat bir pozisyon bulabilmek için uzun bedenini çevirince seyyar tuvaletin arka tarafına özenle yapılmış bir grafiti kolajıyla yüz yüze geldi.

Bu işi İtalyanlara bırakın.

Birçok Amerikan seyyar tuvaleti büyük göğüslere veya penislere benzetilmeye çalışılmış çocuk işi karikatürlerle dolu olurdu. Ama buradaki graffiti bir güzel sanatlar öğrencisinin çizim defterinden çıkmış gibiydi; bir insan gözü, detaylı çizilmiş bir el, bir adamın profili ve

fantastik bir ejderha.

Sienna akımı okuyarak, "Mülke verilen zarar İtalya'nın her yerinde böyle görünmüyor," dedi.

"Istituto d'Arte di Firenze^{(1>} bu duvarın tam arkasında."

Bir grup öğrenci Sienna'mın sözlerini doğrulamak ister gibi kollarının altında resim dosyalarıyla uzakta belirdiler. Sohbet ediyor, sigaralarını içiyor ve Porta Romaria'daki bariyere meraklı gözlerle bakıyorlardı.

Langdon ve Sienna öğrencilere görünmemek için eğilirken, Langdon aklına gelen tuhaf düşünceyle sarsıldı.

Bacakları havada bellerine kadar gömülmüş günahkârlar.

Belki de bunu hatırlamasının nedeni, insan dışkı kokusu ya da yatay bisikletçinin pedal çevirirken öne çıkan çıplak bacaklarıydı ama nedeni ne olursa olsun Langdon, Malebolge'nin kokuşmuş dünyasını ve topraktan çıkmış baş aşağı duran çıplak bacakları hatırlamıştı.

Aniden, Sienna'ya doğru döndü. "Sienna, bizim *La Mappa* versiyonumuzda, baş aşağı duran bacaklar onuncu hendekteydi, öyle değil mi? Malebolge'nin en alt seviyesinde?"

Sienna ona tuhaf bir şeküde baktı. "Evet, dipteydi."

Langdon bir an için Viyana'daki konferansına geri gitti. Sahnede duruyordu, finalden saniyeler önce izleyicilere Dore'nin Geryon oymasını göstermişti. Çalışmada Malebolge'nin tam üzerinde yaşayan, zehirli bir kuyruğa sahip

kanatlı canavar be-timlenmişti.

Langdon hoparlörlerden yankılanan boğuk sesiyle, "Şeytanla karşılaşmadan önce," dedi. "Malebolge'deki hilecilerin, başka bir deyişle bilerek kötülük yapanların cezalandırıldığı on hendekten geçmeliyiz."

Langdon, Malebolge'nin detayım göstermek için slaytları ilerletti ve sonra izleyicüeri teker teker hendeklerden indirdi. "Tepeden dibe kadar, şeytanlar tarafından kamçılanan baştan çıkarıcılar... İnsan dışkısında sürüklenen dalkavuklar... Bacakları havada bellerine kadar gömülmüş fırsatçı rahipler... Başları arkaya doğru çekilmiş büyücüler... Kaynar zifte atılmış rüşvetçi politikacılar... Ağır kurşun pelerinler giymiş riyakârlar... Yılanlar tarafından ısınan hırsızlar... Ateşte yakılan sahtekâr danışmanlar... Şeytanlar tarafından parçalara ayrılan

fitneciler... ve son olarak, tanınmayacak hale getirilerek öldürülen yalancılar." Langdon seyircilere döndü. "Dante'nin bu son hendeği yalancıara ayırmasının sebebi, büyük ihtimalle bir dizi yalan yüzünden çok sevdiği Floransa'dan sürgün edilmiş olmasıdır."

"Robert?" Ses Sienna'ya aitti.

Langdon şimdiki zamana geri döndü.

Sienna soran gözlerle ona bakıyordu. "Ne oldu?"

Langdon heyecanla cevapladı. "Bizim *La Mappa* versiyonumuzda resim değiştirilmiş!" Çekelinin cebinden cihazı çıkarıp o dar alanda elinden geldiğince iyi sallamaya çalıştı. Karıştırıcı bilye yüksek sesle çatırdasa da siren sesleri onu bastırıyordu. "Bu resmi kim yaptıysa Malebolge'deki hendeklerin sıralamasını

değiştirmiş!"

Alet parlamaya başlayınca Langdon onu önlerinde duran düz yüzeye doğrulttu. *La Mappa dell'Infemo* loş ışıkta parıldadı.

Langdon mahcup bir halde, *kimyasal tuvalette Botticelli*, diye düşündü. Burası, bir Botticelli'nin sergilendiği en kötü yer olmalıydı. Gözleriyle on hendeği taradıktan sonra heyecanla başmı sallamaya başladı.

"Evet!" diye haykırdı. "Bu yanlış! Malebolge'nin son hendeğinde ölü insanlar olmalı, tepetakla duran insanlar değil! Onuncu seviye yalancılar için, fırsatçı rahipler için değil!"

Sienna şaşırmıştı. "Ama... biri bunu neden değiştirsin ki?"

Langdon her seviyeye eklenmiş küçük harflere bakarak, "Catrovacer," diye fısıldadı. "Söylemek istediği şeyin bu olduğunu sanmıyorum."

Son iki güne ait anılarını silen yaralanmaya rağmen hafızasının mükemmel bir şekilde çalıştığını hissedebiliyordu. Gözlerini kapadı ve ***La Mappa***'nın iki versiyonunu gözlerinin önüne getirip aralarındaki farkı analiz etmeye çalıştı. Malebolge üzerinde yapılan değişiklikler Langdon'ın tahmin ettiğinden daha azdı... Yine de bir perdenin kalktığını hissediyordu.

Aniden her şey berraklaştı.

Ara, bulacaksın!

Sienna, "Ne oldu?" diye sordu.

Langdon'ın ağzı kurumuştur. "Neden Floransa'da

olduğumu biliyorum"

"Biliyor musun?!"

"Evet ve nereye gitmem gerektiğini de biliyorum."

Sienna onun koluna yapışarak, "Nereye?" diye sordu.

Langdon hastanede uyandığımdan beri ilk kez ayaklarının yere bastığını hissediyordu. "Bu on harf/" diye fısıldadı. "Aslında, eski şehirdeki bir yeri işaret ediyor. Cevaplar da orada."

Sienna, "Eski şehirde neresi?!" diye sordu. "Ne buldun?"

Portatif tuvaletin diğer tarafından gülme sesleri yükseldi. Bir grup öğrenci daha çeşitli dillerde

şakalaşıp konuşarak oradan geçiyorlardı. Langdon kabinin arkasından gizlice bakıp gidişlerini izledi. Sonra etrafta polis olup olmadığını kontrol etti. "Gitmemiz gerekiyor. Yolda açıklarım."

"Yolda mı?!" Siennabaşım iki yana salladı. "Porta Romana'dan asla geçemeyiz!"

Langdon, "Otuz saniye burada kal," dedi. "Sonra, beni izle."

Bunu söyledikten sonra yeni arkadaşını şaşkınlık içinde yalnız bırakıp oradan ayrıldı.

en dönüp baktığında, Langdon yolunu şaşırmış bir turist gibi etrafına bakındı.

Bozuk İtalyancasıyla, "*Dov'e l'Istituto Statale d'Arte?*"⁰⁾ diye sordu.

>ert Langdon öğrencilerin arkasından koştu.

Sigarasından bir nefes çeken dövmeli bir oğlan, alay eder gibi, "*Non parüamo Milano*,TM diye yanıt verdi Fransız aksanıyla.

Kızlardan biri dövmeli arkadaşını azarlayarak Porta Romana' ya doğru uzanan uzun duvan işaret etti. "*Piû avanti, sempre dritto.*" Langdon, *düz üeride*, diye tercüme etti. "Grazie."[®]

Peşindeki Sienna, seyyar tuvaletin arkasından görünmeden yaklaştı. Otuz iki yaşındaki narin kadm gruba yaklaştığında, Langdon onun omzuna dostane biçimde sarıldı. "Bu benim kız

kardeşim Sienna. Resim öğretmenidir."

Dövmeli çocuk, "T-I-L-F,"® diye mırıldanınca arkadaşları güldü.

(1) "Affedersiniz!"

(2) "Affedersiniz!"

(3) "Devlet Sanat Enstitüsü nerede?"

(4) "İtalyanca konuşmuyoruz."

(5) "Teşekkürler."

(6) "Teacher I would Like to Fuck."

Langdon onlara aldırış etmedi. "Yurtdışında öğretmenlik yapabileceğimiz yerleri bulmak için Floransa'ya geldik. Sizinle yürüyebilir miyiz?"

İtalyan kız gülümseyerek, "*Ma certo*,"^m dedi.

Grup, Porta Komana'daki polise doğru ilerlerken, Sienna öğrencilerle konuşuyor, görünmemeye çalışan Langdon da grubun orta yerinden başını alçaltarak yürüyordu.

Ara, bulacaksın, diye düşünen Langdon, Malebolge'nin on hendeğini düşünürken yeniden heyecanlanmaya başladı.

Catrovacer. Langdon bu on harfin, sanat dünyasının en muammalı gizlerinden birinin, hiç çözülememiş olan yüzlerce yıllık bir bulmacanın merkezinde yer aldığını fark etti. 1563'te bu harfler, Floransa'da bulunan ünlü Vecchio Sarayı'ndaki duvarın üstüne bir mesajı yazmak için kullanılmıştı. Yerden on iki metre yükseğe yazıldığından, dürbünsüz görmek neredeyse

olanaksızdı. 1970'lere kadar kimsenin dikkatini çekmeyen yazı; anlamım çözmek için on yıllarını harcayan ünlü bir sanat danışmanı tarafından fark edilmişti. Ortaya atılan sayısız teoriye karşın, mesajın anlamı bugün bile bir muammaydı.

Langdon'a şifre tamdik geliyordu; bu yabancı ve çalkantılı denizde onun için güvenli bir limandı. Ne de olsa sanat tarihi ile antik sırlar, biyolojik tehlike taşıyan tüplerle ateşli silahlardan daha çok uzmanlık alanına giriyordu.

Porta Romana'ya akın etmiş olan polis arabalarını fark eden dövmeli çocuk, "Tanrım," dedi. "Aradıkları kişi çok yanlış bir şey yapmış olmalı."

Grup, Istituto d'Arte'nin sağ tarafındaki ana kapıya vardığında, bir öğrenci topluluğu Porta

Romana'daki hareketliliği izliyordu. Okulun güvenlik görevlisi, sıradaki öğrencilerin kimliklerine istemeye istemeye baksa da polisin ne yaptığıyla hayli ilüendiğı belliydi.

(1) "Tabii ki."

Fazlasıyla tanıdık bir siyah minibüs Porta Romana'ya patinaj yaparak girerken, meydandan gelen tiz fren sesleri duyuldu.

Langdon'ın bir daha bakmasına gerek yoktu.

Durumu kavrayarak, Sienna ile tek kelime konuşmadan, yeni arkadaşlarıyla birlikte kapıdan içeri girdiler.

Istituto d'Arte'nin giriş yolu şaşılacak kadar güzel, hatta soylu görünüyordu. Dev meşe ağaçları her iki yandan yaptıkları kavisle uzakta

geniş, oval bir bahçesi bulunan; üç revaklı, rengi solmuş büyük bir binayı çevreleyerek kubbe oluşturuyorlardı.

Langdon bu binanın, şehirdeki pek çokları gibi on beş, on altı ve on yedinci yüzyıllarda Floransa siyasetini elinde tutan ünlü bir hanedan tarafından yaptırıldığını biliyordu.

Medici'ler.

İsim, Floransa'da tek başına bir sembol haline gelmişti. Hüküm sürdüğü üç yüzyıl boyunca dört papa, iki Fransa kraliçesi ve Avrupa'daki en büyük finans kurumunu çıkaran Medici hanedanı, akıl almaz bir servet ve nüfuz sahibi olmuştu. Modern bankalar bugün bile Medici'lerin icat ettiği muhasebe yöntemini kullanıyorlardı: çift girişli borç-alacak sistemi.

Bununla birlikte Medici'lerin en büyük mirası finans veya politika değil, sanattı. Sanat dünyasının gördüğü belki de en savurgan patron olan Medici'ler, Rönesans'ı gerçek anlamda tetikleyen cömert bir sipariş akışı sağlamışlardı. Medici'lerin patronluğunda sipariş alan ünlüler listesi Vinci'den Galileo'ya ve Botticelli'ye kadar uzanıyordu. Botticelli'nin ünlü *Venus'ün Doğuşu* tablosu, kuzenine yatağının başma asacağı, cinsel açıdan tahrik edici bir düğün hediyesi vermek isteyen Lorenzo de'Medici'nin siparişiyle yapılmıştı.

Cömertliği sebebiyle Muhteşem Lorenzo diye tanınan Lorenzo de'Medici, usta bir ressam ve şairdi; iyi bir gözü olduğu söylenirdi. 1489 yılında Lorenzo, Floransah genç bir heykeltıraşın eserlerini beğenip onu Medici sarayında yaşamaya davet etmişti. Burada güzel sanatlar,

muhteşem şiiirler ve yüksek kültürle çevrili bir ortamda sanatını icra edebilecekti. Medici himayesi altındaki delikanlı, kendini geliştirip tarihin en ünlü iki heykelini oymuştu: ***Pietâ*** ve ***Davut***. Michelangelo ismiyle tanman bu yaratıcı dev, kimi zaman Medici'lerin insanlığa en büyük hediyesi olarak anılır.

Medici'lerin sanat tutkusunu göz önüne alan Langdon ailenin, karşısında duran binanın hayat dolu bir sanat enstitüsüne dönüştürüldüğünü görmekten memnun olacağım düşündü. Bugün genç sanatçılara ilham veren bu sakin mekân, Floransa'da at binmek için en güzel yerlerden birine yakın olduğu için Medici'lerin ahır olarak düşünülmüştü.

Boboli Bahçeleri.

Langdon yüksek duvarın ardında, ağaç

tepelerinin oluşturduğu ormanın g r nd ğu sol tarafa göz gezdirdi. Geniş bir alana yayılan Boboli Bahçeleri şimdi turistlerin uğrak yerlerinden biriydi. Langdon, Sienna ile birlikte bahçelere girebileceğinden neredeyse emindi. Porta Romana'yı fark edilmeden atlayarak bahçeden geçip gidebilirlerdi. Ne de olsa bahçe arazisi genişti ve saklanacak çok yer vardı: ormanlar, labirentler, mağaralar, nimfalar. Daha da  onemlisi, Boboli Bahçeleri'nden geçerek, yüz kırk odasıyla Floransa'ya gelen turistlerin en uğrak yerlerinden biri olan, bir zamanlar Medici grand k n  barındırmış Pitti Sarayı'na varacaklardı.

Langdon, *Pitti Sarayı'na varabilirsek, eski şehre giden köprüye bir adım mesafede olacağız*, diye düşündü.

Langdon bahçeyi çevreyelen duvarı elinden geldiğince sakın bir şekilde işaret etti. "Bahçelere nasıl gireceğiz?" diye sordu. "Istituto d'Arte'de dolaşmadan önce kardeşime göstermek istiyorum."

Dövmeli genç, başını iki yana salladı. "Bahçelere buradan giremezsiniz. Giriş, Pitti Sarayı'nın oradan. Porta Romana'dan geçip etrafından dolaşmanız gerekir."

Sienna, "Hay lanet," diye ağzından kaçırdı.

Langdon da dahil herkes dönüp ona baktı.

Sarı akkuyruğunu sallarken, öğrencilere cilveyle sırıtarak, "Yapmayın," dedi. "Yani siz şimdi ot içip aylaklık etmek için bahçelere gizlice girmiyor musunuz?"

Birbirlerine bakan öğrenciler kahkahalarla güldüler.

Dövmeli genç şimdi can evinden vurulmuş gibiydi. "Bayan, bence siz mutlaka burada öğretmenlik yapmalısınız." Sienna'yı binanın yan tarafına yürütüp arka taraftaki park yerinin köşesini işaret etti. "Soldaki şu kulübeyi görüyor musunuz? Arkasında eski bir platform var. Çatıya tırmanın, duvarın öbür tarafından aşağı atlayabilirsiniz."

Sienna yola koyulmuştu bile. Arkasını dönüp Langdon'a buyurgan bir edayla gülümsedi. "Haydi Bob abi. Tahta çitten atlayamayacak kadar yaşlanmadın değil mi?"

inibüsteki gümüş saçlı kadın başını kurşun geçirmez

cama yaslayıp gözlerini kapattı. Dünya, altında dönü-

yormuş gibi hissediyordu. Verdikleri ilaçlar onu hasta

Tıbbi bakıma ihtiyacım var, diye düşündü.

Buna karşın, yanındaki silahlı koruma sıkı emirler almıştı: Görev başarıyla tamamlanana kadar kadının ihtiyaçlarına aldırış edilmeyecekti. Etrafındaki kargaşa seslerinden anladığı kadarıyla, yakın gelecekte de böyle bir şey olmayacaktı.

Şimdi başı daha çok dönüyor, nefes almakta güçlük çekiyordu. Yeni bir bulantı dalgasma karşı koymaya çalışırken hayatın kendisini bu

gerçeküstü dört yol ağzına nasıl getirdiğini düşündü. Cevap, şu baygm haliyle başa çıkamayacağı kadar karmaşıktı ama her şeyin nasıl başladığına dair hiç şüphesi yoktu.

New York.

İki yıl önce.

Cenova'dan uçakla Dünya Sağlık Örgütü'nde direktörlük yaptığı Manhattan'a gitmişti. Herkesin imrendiği bu prestijli işi yaklaşık on yıldır sürdürüyordu. Bulaşıcı hastalıklar ve epidemo-lojik epidemi uzmanı olarak, Birleşmiş Milletler tarafından üçüncü dünya ülkelerindeki salgın hastalıklar üzerine bir konuşma yapması için davet edilmişti. Pek çok yeni erken tespit sistemin-

den, Dünya Sağlık Örgütü ve diğerlerinin tedavi

planlarından bahsettiği konuşması iyimser ve endişe gidericiydi. Coşkulu bir alkış almıştı.

Konuşmanın ardından, bazı akademisyenlerle koridorda laflarken, üst düzey diplomasi nişanı taşıyan bir Birleşmiş Milletler çalışanı yanma gelip sohbeti böldü.

"Dr. Sinskey, az önce Dış İlişkiler Konseyi bizimle irtibata geçti. Sizinle görüşmek isteyen biri var. Bir araba dışarıda sizi bekliyor."

Şaşırان ve hafif de olsa sinirleri gerilen Dr. Elizabeth Sinskey izin isteyerek gruptan ayrılmış, sonra da çantasını toplamıştı. Bindiği limuzin Birinci Cadde'de ilerlerken sinirleri iyice bozulmaya başladı.

Dış İlişkiler Konseyi mi?

Pek çokları gibi Elizabeth Sinskey de söylentiler duymuştu.

1920'lerde özel bir düşünce topluluğu olarak kurulan Dış İlişkiler Konseyi'nin üyeleri arasında, dışişleri bakanlarının neredeyse tümü, yarım düzineden fazla başkan, CIA şeflerinin çoğu, senatörler, yargıçlar ve Morgan, Rothschild, Rockefeller gibi efsane hanedanlar vardı. Üyelerinin beyin gücü, siyasi nüfuzu ve serveti sayesinde Dış İlişkiler Konseyi "yeryüzündeki en nüfuzlu özel kulüp" unvanını kazanmıştı.

Dünya Sağlık Örgütü'nün direktörü olarak Elizabeth, iri çocuklarla omuz omuza çarpışmaya alışkındı. Dünya Sağlık Örgütü'ndeki uzun görevi açıksözlülüğüyle birleşince, onu dünyadaki en nüfuzlu yirmi insan arasında sayan önemli bir haber dergisinin onayını almıştı. Fotoğrafının

altma, "***Dünya Sağlığının Yüzü***" yazmışlar, çocukluğunda hastalıktan başını kaldıramayan Elizabeth ise bunu ironik bulmuştu.

Altı yaşında ciddi astım hastası olduğundan, astımını inanılmaz bir hızla iyileştiren yeni bir ilaçtan -glukokortikoid veya ste-roit hormonları-yüksek dozlar verilerek tedavi edilmişti. Maalesef, ilacın beklenmedik yan etkileri yıllar sonra, Sinskey ergenliğe ulaşır âdet görmeye başlamayınca meydana çıkmıştı. On dokuz yaşındayken, doktor muayenehanesinde üreme sisteminin kalıcı hasar gördüğünü öğrendiği o korkunç anı hiç unutmuyacaktı.

Elizabeth Sinskey'nin çocuğu olamayacaktı.

Doktoru, ***zaman boşluğu dolduracaktır***, diyerek emu frpspli etse de bu, sadece içindeki üzüntü ve öfkeyi büyütmişti. Çocuk sahibi olma

imkânını elinden alan ilaçlar, bunu yapmak için gereken içgüdüleri yok etmeyi başaramamıştı. Bu doymak bilmez açlığını yıllarca bastırmaya uğraşmıştı.

Şimdi altmış bir yaşma yaklaşmasına rağmen, ne zaman bir anne ile çocuğunu görse içinde hep bu boşluğun aasmı hissediyordu.

Limuzin şoförü, 'Tam önümüzde Dr. Sinskey,' dedi

Gümüş rengi uzun buklelerini çabucak düzelten Elizabeth, aynadan yüzünü kontrol etti. Çok geçmeden araba durdu ve şoför, Manhattan'm zengin bir bölgesindeki kaldırıma inmesine yardım etti.

Şoför, "Sizi burada bekleyeceğim," dedi. "Hazır olduğunuzda doğrudan havaalanma gidebiliriz."

Dış İlişkiler Konseyi'nin, Park üe Altmış Sekizinci caddelerin kesiştiğı yerdeki New York merkezi, bir zamanlar Standard Oil imparatoruna ev sahipliğı yapmış neoklasik, mütevazı bir binaydı. Seçkin çevresine kusursuzca uyum sağlayan dış cephesi, herhangi bir niyetin izini taşımıyordu.

İri yapılı bir kadm resepsiyonist, "Dr. Sinskey," diyerek onu karşıladı. "Bu taraftan lütfen. Sizi bekliyor."

Peki ama bu kadın kim? Elizabeth lüks bir koridordan kapalı bir kapıya kadar resepsiyonistin peşinden gitti. Kadm daha sonra kapıyı çaldı, açıp Elizabeth'e içeri girmesini işaret etti.

Elizabeth içeri girince kapı kapandı.

Küçük, karanlık konferans salonu bir ekranın parlaklığıyla aydınlanıyordu. Ekranın önünde leylek gibi uzun bir silüet kendisine bakıyordu. Yüzünü seçemese de gücünü hissedebiliyordu.

Adam gür bir sesle, "Dr. Sinskey," dedi. "Bana eşlik ettiğiniz için teşekkür ederim." Adamın belirgin aksam Elizabeth'e İsviçre'den veya Almanya'dan geldiğini düşündürmüştü.

Salonun ön tarafındaki koltuğu gösterdi. "Lütfen oturun."

Tanışma yok mu? Elizabeth oturdu. Ekranı yansıyan garip görüntüler Elizabeth'in sinirlerini germiştir. ***Bu ne şimdi böyle?***

Silüet, "Bu sabah siz sunrın yaparken oradaydım," dedi. "Konuşmanızı dinlemek için uzun bir yoldan geldim. Etkileyici bir

performansta."

"Teşekkür ederim," diye karşılık verdi.

"Ayrıca... yaşınıza ve dünya sağlığına düşkünlüğüne rağmen, hayal ettiğimden çok daha güzel olduğunuzu söylemek istiyorum."

Elizabeth'in ağzı açık kalmıştı. Bu yorum her bakımdan hakaret sayılırdı. Karanlığa doğru gözlerini kısarak, "Affedersiniz?" dedi. "Siz kimsiniz? Ve beni niçin buraya çağırdınız?"

Uzun gölge, "Şaka yapmaya çalışmıştım, kusuruma bakmayın," diye karşılık verdi. "Ekrandaki görüntü niçin burada olduğunuzu açıklayacak."

Sinskey korkunç resme baktı: Çıplak bedenlerin oluşturduğu bir kalabalığın üzerinde birbirinin

üstüne tırmanan hastalıklı bir insan denizi
betimlenmişti.

Adam, "Büyük ressam Dore." dedi. "Dante
Alighieri'nin cehennem hayalini böyle dehşet
verici bir şekilde yorumlamış. Umarım sizi
rahatsız etmiyordur... çünkü gittiğimiz yer orası."
Durup, yavaşça yaşlı kadının yanına yaklaştı.
"Size nedenini söyleyeyim."

Ona doğru yaklaşırken, sanki her adımda daha
da uzuyordu. "Bu kâğıdı alıp ortadan ikiye
yırtarsam." Masaya gelince durdu, bir kâğıt aldı
ve sesli bir şekilde ikiye böldü. "Ve bu iki parçayı
üst üste koyarsam..." Kâğıtları üst üste koydu.
"Ve bu işlemi tekrariar-sam..." Kâğıtları bir daha
yırtıp üst üste koydu. "İlk baştakinden

Cehennem / F: 9

dört kat kalın bir kâğıt destem olmuş olur, öyle değil mi?" Sanki odanın karanlığında gözlerinden alevler fışkırıyordu.

Elizabeth onun küçümseyici ses tonundan ve saldırgan tavırlarından hoşlanmamıştı. Hiçbir şey söylemedi.

Adam yaklaşmaya devam ederken, "Farazi konuşuyorum," dedi. "İlk baştaki kâğıt, milimetrenin onda biri kalınlığındaysa ve bu işlemi tekrarlarsam... diyelim ki ***elli*** kez, destenin kalınlığının ne kadar olacağını biliyor musunuz?"

Elizabeth sinirlenmişti. Niyet ettiğinden daha sert bir sesle, "Biliyorum," diye cevap verdi.

"Milimetrenin onda biri çarpı iki, üzeri elli. Buna geometrik dizi denir. Buraya neden çağrıldığımı öğrenebilir iniyim?"

Sırıtan adam, etkileyici bir şekilde başını salladı. "Evet, peki çıkan sonucun nasıl görüneceğini tahmin edebiliyor musunuz? Milimetrenin onda biri çarpı iki, üzeri elli? Kâğıt destemizin kaimliğini biliyor musunuz?"

Elizabeth şaşırمامıştı. Yaptığı işte geometrik büyümeyle her zaman karşılaşırđı. Kirlilik artışı... enfeksiyonlu hücre çoğalması... ölüm oram tahminleri. Kızgınlığını saklayamadan, "Size safça gelebilir ama ne demeye çalıştığınızı anladığımı şaşmıyorum," dedi.

"Demeye çalıştığım şey mi?" Adam sessizce güldü. "İnsan nüfusunun büyüme tarihinin daha da çarpıcı olduğunu söylemeye çalışıyorum.

Dünya nüfusu da tıpkı kâğıt destemiz gibi başlangıçta yavaşça büyüdü... ama korkunç bir potansiyeli vardı."

Yeniden adım atmaya başlamıştı. "Şunu bir düşünün. **Bir** milyar insana ulaşmak, ilk insandan 1800'lere kadar dünya nüfusunun binlerce yılını aldı. Ama 1920'lerde nüfusun iki katma çıkıp **iki** milyara ulaşması şaşırtıcı bir şekilde sadece yüz yıl aldı. Bundan sonra nüfusun yeniden ikiye katlanıp 1970'lerde **dört** milyara ulaşması ise sadece elli yıl aldı. Tahmin edebileceğiniz gibi, pek yalanda sekiz milyara ulaşacağız. Sadece bugün, insan türü Dünya gezegenine çeyrek müyon kişi daha kattı. Çeyrek **milyon**.

Ve bu her gün oluyor. Her yıl Almanya nüfusu kadar insanı aramıza katıyoruz."

Elizabeth'in tepesinden bakan adam aniden sustu. "Kaç ya-

şmdasınız?"

Dünya Sağlık Örgütü'nün başındaki kişi olarak, düşmanlığı diplomasiyle savuşturmaya alışkın olsa da, hakaret içeren bir soru daha gelmişti. "Altmış bir."

"Seksen yaşma kadar, on dokuz yıl daha yaşarsanız, yaşadığınız süre içinde nüfusun üçe katlandığına şahit olacağınızı biliyor muydunuz? Bir ömür ve üçe katlanan nüfus... Sonuçlarını bir düşünün. Bildiğiniz gibi Dünya Sağlık Örgütü tahminlerini yükselterek, yüzyılın ortasına varmadan yeryüzünde dokuz milyar insan yaşayacağını öngördü. Hayvan türleri hızla yok oluyor. Doğal kaynaklara olan talep hızla artıyor. Temiz su bulmak gittikçe güçleşiyor. Her türlü

biyolojik ölçüme göre, kendi türümüz kaldıracıebileceği sayıyı aştı. Ve bu felaket karşısında Dünya Sağlık Örgütü, yani bir anlamda dünya sağlığının bekçisi; diyabet tedavisi, kan bankası, kanserle mücadele gibi alanlara yatırım yapıyor." Durup, doğrudan kadının gözlerine baktı. "Ben de size, Dünya Sağlık Örgütü'nün bu meseleyle neden ilgilenme cesaretini göstermediğini sormak istiyorum."

Artık Elizabeth'in siniri tepesine fırlamıştı. "Kimsiniz bilmiyorum ama, Dünya Sağlık Örgütü'nün nüfus artışını ciddiye aldığını çok iyi biliyorsunuzdur. Daha yakın zaman önce, Afrika'ya bedava prezervatif götürüp insanları nüfus planlaması hakkında bilgilendirecek doktorlar göndermek için milyonlarca dolar harcadık."

Adam, "Ah, evet!" diye alay etti. "Daha da

büyük bir Katolik misyoner ordusu hemen arkanızdan gidip Afrikalılara, prezervatif kullanırlarsa cehenneme gideceklerini anlattı. Şimdi Afrika'nın yeni bir çevre sorunu var: Kullanılmamış prezervatif dolu araziler."

Elizabeth bir şey söylememek için kendini zor tuttu. Bu konuda haklıydı ama modern Katolikler, Vatikan'ın üreme meselelerine karışmasını engellemeye başlıyordu. Aralarında en bilineni, Kilise'nin öfkesini üzerine çekmeyi göze alarak dünyada nüfus planlamasının yaygınlaşmasına yardıma olmak adına beş yüz altmış milyon dolar bağış sözü veren, dindar Katolik Melin-da Gates olmuştu. Elizabeth Sinskey televizyonda pek çok kez, kuruluşu aracılığıyla dünya sağlığının gelişmesi için yaptıkları şey sebebiyle Bili ve Melinda Gates'in aziz ilan edilmesi gerektiğini söylemişti. Ne yazık ki, azizlik payesi veren tek

kurum, ne kadar dindar bir çaba gösterdiklerini kavrayamıyordu.

Uzun siluet, "Dr. Sinskey," diye devam etti. "Dünya Sağlık rgt'nün anlayamadığı Şey, tekbir küresel sağlık sorunu olduğu." Yeniden ekrandaki dehşet verici resmi gösterdi. "İŞte bu da o." Sustu. "Bir bilim insanı olduğunuzu biliyorum ve bu yüzden belki de sanat tarihi veya resim dersi almamıŐsmızdır. Daha iyi anladığınız dilde konuŐacak başka bir resim göstereyim."

Oda bir anlığına karardıktan sonra ekrandaki görüntü yenilendi.

Bu yeni resmi Elizabeth daha önce defalarca görmüştü... her seferinde ürkütücü bir çaresizlik hissi verirdi.

Oda derin bir sessizliğe boğuldu.

Leylek görünüşlü adam, "Evet," dedi. "İnsanlar bu resim karşısında sıklıkla dehşete düşer. Buna bakmak, insanın üzerine gelen bir tren görmesine benziyor." Adam yavaşça Elizabeth'e dönüp küçümseyici bir tavırla gülümsedi. "Sorunuz var mı Dr. Sinskey?"

"Bir sorum var," diye tersledi Elizabeth. "Beni buraya nutuk atmak için mi, yoksa hakaret etmek için mi çağırdınız?"

"Her ikisi de değil." Ürkütücü bir ses tonuyla yaşlı kadını kandırmaya çalışıyor gibiydi. "Sizi birlikte çalışmak için çağırdım. Nüfus artışının bir sağlık sorunu olduğunu anladığınıza hiç şüphem yok. Fakat korkarım, insan ruhunu etkileyeceğini anlamıyorsunuz. Nüfus artışı stresi altında daha önce çalmayı akimdan geçirmemiş olanlar, ailelerini doyurmak için hırsızlık yapacak. Daha önce öldürmeyi akimdan geçirmemiş olanlar,

çocuklarını beslemek için cinayet işleyecek. Dante'nin ölümcül günahlarının hepsi; cinayet ve diğerleri, buharlaşan huzurumuzla güçlenip, insanlık yüzeyine yükselerek içimize sızmaya başlayacak. İnsan ruhuyla ilgili bir savaş veriyoruz. "

"Ben bir biyologum. Hayat kurtarıyorum... ruh değil."

"Öyleyse Önümüzdeki yıllarda hayat kurtarmanın giderek güçleşeceğine sizi temin edebilirim. Nüfus artışı, ruhsal memnuniyetsizlikten daha fazlası demektir. Machiavelli'nin yazdığı pasajda..."

Ünlü sözleri hatırlayarak, "Evet," diye sözünü kesti Elizabeth. "Dünyadaki her bir vilayet bulundukları yerde geçim sağlayamayan veya başka bir yere taşınamayan sakinlerle dolup

taştığında... dünya kendini temizleyecek."
Gözlerini adama dikti. "Dünya Sağlık
Örgütü'ndekilerin hepsi bu sözü gayet iyi bilir."

"Güzel, o halde Machiavelli'nin dünyanın kendini
temizlemesiyle ilgili olarak salgınlardan
bahsettiğini biliyorsunuzdur."

"Evet, konuşmamda belirttiğim gibi, nüfus
yoğunluğuyla yaygın bulaşıcı hastalıkların
doğrudan ilintili olduğunu hepimiz biliyoruz ama
sürekli yeni tespit ve tedavi yöntemleri
geliştiriyoruz. Dünya Sağlık Örgütü gelecekteki
salgınları engelleyebileceğimize inanıyor."

"Çok yazık."

Elizabeth hayretle bakıyordu. "Anlayamadım?!"

Adam tuhaf bir kahkaha atarken, "Dr. Sinskey,"

dedi. "Salgınları önlemek iyi bir şeymiş gibi konuşuyorsunuz."

Dr. Sinskey hiçbir şey diyemeden ağzı açık bir halde adama bakakaldı.

Uzun boylu adam, davasını savunan bir avukat gibi, "Anlatayım," dedi. "Burada Dünya Sağlık Örgütü'nün başındaki kişiyle beraberim. Korkunç bir fikir olduğunu düşünebilirsiniz. Size, yaklaşmakta olan sefaletin resmini gösterdim." Ekrandaki görüntüyü yenileyince tekrar cesetler belirdi. "Kontrolsüz nüfus artışının gücünü hatırlattım." Küçük kâğıt destesini gösterdi. "Sizi, ruhani bir çöküşün eşiğinde olduğumuz konusunda aydınlattım." Susup, kadma baktı. "Peki sizin cevabınız ne? Afrika'da bedava prezervatif." Adam alaycı bir ifadeyle dudağını büktü. "Bu, yaklaşan astroide sinek kovucu sıkılmak gibi bir şey. Saatli bomba artık

çalışmıyor. Durdu ve zorlayıcı tedbirler alınmazsa, *üstel matematik* yeni tanrınız olacak... ve bunun, intikamcı bir tanrı olacağı kesin. Dante'nin hayalindeki cehennemi Park Caddesi'nin hemen önüne getirecek... Kendi dışkılarının içinde yuvarlanan insan kalabalığı. Doğanın şefliğindeki küresel bir ayıklama işlemi."

Elizabeth, "Öyle mi?" diyerek atıldı. "Söyler misiniz, sizin sürdürülebilir gelecek hayalinizde, dünyanın ideal nüfusu nedir acaba? İnsanlığın kendini sonsuza dek... rahat bir şekilde geçindirebileceği sihirli sayı?"

Soruyu takdir ettiği anlaşılan uzun boylu adam gülümsedi. "Hemen her çevre biyologu veya istatistikçi, insanlığın uzun süre hayatta kalma ihtimalinin yaklaşık dört milyar kişiyle mümkün olacağını söyleyecektir."

Elizabeth hışımla, "**Dört** milyar mı?" dedi. "Şimdi bile yedi milyar kişiyiz, bunun için biraz geç."

Uzun boylu adamın yeşil gözlerinde alevler yandı. "Öyle mi?

sertçe düştü. Sienna da onun yanma düştükten sonra ayağa kalktı ve etrafı incelerken üzerine çekidüzen verdi.

Küçük bir ormanın sınırındaki yosun ve eğreltiotu alanının içinde duruyorlardı. Buradan, Pitti Sarayı hiç görünmüyordu ve Langdon bahçenin içinde saraydan kendileri için yeterli uzaklıkta bulunduklarını düşündü. En azından günün bu erken saatinde turistler ve işçiler buralara kadar gelmiyorlardı.

Robert Langdon, Boboli Bahçeleri'nin sık ağaçlı güney

tarafındaki istinat duvarının dibindeki yumuşak toprağa

Langdon karşılarındaki ormana doğru inen çakıltaşı patıkaya baktı. Patikanın ağaçların arasında kaybolduğu yerde, mermer bir heykel, göze çarpacak şekilde yerleştirilmişti. Langdon şaşırmadı. Boboli Bahçeleri; Niccolö Tribolo, Giorgio Vasari ve Bernardo Buontalenti'nin olağanüstü tasarım yeteneklerini barındırıyordu. Bu estetik danışman grubu, birkaç hektarlık, üzerinde yürünebilen bir şaheser yaratmıştı.

Langdon patikanın aşağısını göstererek, "Kuzeydoğuya doğru ilerlersek saraya ulaşırız,"

dedi. "Orada turistlerin araşma karışıp kimseye görünmeden dışarı çıkabiliriz. Sanırım, saray dokuzda açılıyor."

Saati kontrol etmek için aşağı baktı ama bir zamanlar Mickey Ylouse saatinin takılı olduğı bileğı artık boştu. Saatin kıyafetle-

rinin geri kalanıyla birlikte hastanede olup olmadığım ve ona yeniden kavuşup kavuşamayacağını merak etti.

Sienna ayağını sertçe yere basarak, "Robert yeni bir adım atmadan önce nereye gittiğimizi bilmek istiyorum. Orada aklına ne geldi? Sıralamanın yanlış olduğunu söyledin."

Langdon ilerideki ağaçlık alanı işaret etti. " nce gözden kaybolalım." Sienna'yı, içinde ahşap görünümlü bankların ve k    k bir çeşmenin

bulunduğu, etrafı kapatılmış bir çukura doğru kıvrılan bir patil aya yönlendirdi. Ağaçların altındaki hava nispeten daha serindi

Langdo projektörü cebinden çıkarıp sallamaya başladı. "Sienna bu dijital görüntüyü kim oluşturduysa sadece Malebolge'nin günahkâr inna harfler eklemekle kalmamış, aynı zamanda günahlar.jı sıralamasını da değiştirmiş." Bankm üzerine çıkıp Sienna'im tepesinde dururken projektörü aşağı doğru tuttu. Botticelli'nin *La Mappa dell'Inferno'su*, Sienna'nın yanındaki düz bankm üzerinde belli belirsiz canlandı.

Langdon huninin dibindeki sıralı alanı gösterdi. "Malebolge' nin on hendeğindeki harfleri görüyor musun?"

Sienna projeksiyonda harfleri bulup tepeden aşağı doğru okudu. "Catrovacer."

"Doğru. Anlamsız."

"Ama sonra on hendeğin yerlerinin karıştırılmış olduğunu mu fark ettin?"

"Aslına bakarsan, bundan daha kolay. Eğer bu seviyeleri on kartlık bir deste gibi düşünürsek, deste karıştırılmamış, sadece bir kere kesilmiş. Kesildikten sonra kartlar doğru sırada kalıyor ama sıralama yanlış kartla başlıyor." Langdon, Malebolge'nin on hendeğini işaret etti. "Dante'nin metninde, en tepedeki baştan çıkarıcılar şeytanlar tarafından kamçılanıyor olmalıydı. Ama bu versiyonda baştan çıkaranlar... yedinci hendekte."

Sienna solmakta olan görüntüye bakarak başım salladı. "Tamam, görüyorum. İlk hendek burada yedinci hendek olmuş."

Langdon cihazı cebine atıp aşağı atladı. Küçük bir çubuk alıp toprağın üzerine harfleri yazmaya başladı. "Değiştirilmiş cehennem versiyonumuzda harfler bu şekilde görülüyor."

C

A

T

R

O

V A C E R

Sienna, "Catrovacer," diye okudu.

"Evet. Ve 'deste' işte buradan kesilmiş."
Langdon yedinci harfin altına bir çizgi çizip

Sienna'nm, yaptığı bu çalışmayı incelemesini bekledi.

C

A

T

R

O

V A

C

E

R

Sienna, "Tamam," dedi. "Catrova. Cer."

"Evet ve kartları tekrar düzene sokmak için desteyi kesmeden aşağıdakileri en üste koyuyoruz. İki parça yer değiştiriyor."

Sienna harflere baktı. "Cer. Catrova." Bir şey anlamayarak omuzlarını silkti. "Hâlâ anlamsız..."

Langdon, "Cer catrova." diye tekrar etti. Biraz bekledikten sonra kelimeleri birbirlerine kaynaştırarak tekrarladı. "Cercat-rova." Sonunda, ortada biraz boşluk bırakarak söyledi. "Cerca trova."

Sienna nefesini tutup Langdon'a baktı.

Langdon gülümseyerek, "Evet," dedi. "Cerca trova."

İki İtalyanca kelime, *cerca* ve *trova* tam olarak "ara" ve "bul" anlamına geliyordu. Bir cümle haline geldiğinde, dini vecize; "Ara, bulacaksın," sözünün karşılığıydı.

Sienna nefes nefese, "Halüsinasyonlarm!" diye haykırdı. "Peçeli kadm! Sana sürekli ara ve bul diyordu!" Ayağa fırladı. "Robert, bunun ne anlama geldiğinin farkında mısın? *Cerca trova* kelimelerinin bilinçaltında olduğu anlamına geliyor. Anlıyor musun? Bu cümleyi hastaneye gelmeden önce okumuş olmalısın! Projektördeki görüntüyü büyük ihtimalle daha önce görmüşsün... ama unutmuşsun!"

Haklı, diye düşündü, monograma o kadar odaklanmıştı ki, bütün bunları daha önceden görmüş olabileceği hiç akıma gelmemişti.

"Robert, daha önce *La Mappa*'nm eski şehirde belirli bir yeri işaret ettiğini söylemiştin. Ama neresi olduğunu hâlâ anlayamadım."

"Cerca trova senin için bir şey ifade etmiyor mu?"

Sienna omzunu silkti.

Langdon içinden güldü. *Sonunda, Sienna'mn bilmediği bir şey çıktı.* "Anlaşıldığı kadarıyla, bu cümle Vecchio Sarayı'nda asılı olan ünlü bir duvar resmini işaret ediyor; Giorgio Vasari'nin Beş Yüz Salonu'ndaki *Battaglia di Marciano'sumıP* Resmin tepesinde, açıkça görünecek şekilde Vasari minik harflerle *cerca trova* yazmış. Bunu neden yaptığına dair birçok teori var ama kesin bir kanıt henüz bulunamadı."

Küçük bir hava taşıtımın tiz sesli vınlaması tam tepelerinde duyuldu, aniden ortaya çıkmıştı ve tepelerindeki ağaçlık tenteyi

(1) Mardano Savaşı

tarıyordu. Ses çok yakından geliyordu. Araç geçerken Langdon ve Sienna oldukları yerde donup kaldılar.

Langdon ağaçların arasından uzaklaşan araca baktı. Yan yatarak yön değiştiren, bir metre uzunluğundaki, uzaktan kumandalı helikoptere bakarken nefes verip, "Oyuncak helikopter," dedi.

Sienna yine de tetikteydi. "Başımı eğ."

Küçük helikopter havada bir dönüş yapıp tekrar onlara doğru gelmeye başlamıştı. Ağaçların

tepelerini tarayarak üzerlerinden geçip sol taraftaki açık alana doğru ilerledi.

Sienna, "Bu oyuncak değil," diye fısıldadı. "Bir keşif aracı. Büyük ihtimalle, üzerinde birilerine canlı görüntüler gönderen bir video kamera var."

Langdon, helikopterin Porta Romana ve Istituto d'Arte'ye doğru ilerleyişini izlerken dişlerini sıktı.

Sienna, "Bu insanların kim olduklarını da, senin ne yaptığını da bilmiyorum ama birtakım nüfuzlu kişiler seni bulmaya kararlılar," dedi.

Helikopter tekrar yan yatıp biraz önce atladıkları duvarın üzerinden yavaşça geçti.

Sienna patikadan aşağı inerken, "Istituto d'Arte'den biri bizi görüp haber vermiş olmalı," dedi. "Buradan hemen gitmeliyiz."

Helikopter bahçelerin uzak taraflarına doğru ilerlerken, Langdon toprağa yazdığı harfleri ayağıyla sildi ve Sienna'nın arkasından hızla ilerlemeye başladı. Zihni, Giorgio Vasari'nin duvar resminde yazılı olan *cerca trova* ile meşgul olduğu kadar, Sienna'nın projektörün mesajını daha önce okumuş olduğunu söylemesiyle de meşguldü. *Ara, bulacaksın.*

İkinci açık alana geldiklerinde, Langdon'ın akıma şaşırtıcı bir fikir geldi. Yüzünde sersemlemiş bir ifadeyle ağaçlık patikada aniden durdu.

Sienna da durdu. "Robert? Ne oldu?!"

Robert, "Ben masumum," dedi.

"Sen neden bahsediyorsun?"

"İnsanların beni... çok korkunç bir şey yaptım

için takip ettiklerini sanmıştım."

"Evet, hastanede sürekli 'çok zgnm' diye sayıklıyordun."

"Biliyorum. Ama İngilizce konuştuğumu sanıyordum."

Sienna şaşkm bir ifadeyle ona baktı. "Zaten İngilizce konuşuyordun!"

Langdon'ın mavi gözlerinden heyecan okunuyordu. "Sienna, ben 'çok zgnm' diye sayıklarken, özür dilemiyordum. Vecc-hio Sarayı'ndaki duvar yazısının içindeki gizli mesajı mırıldanıyordum!" Ařırđ heyecanlı sesinin kaydını hâlâ duyabiliyordu. *Ve... sorry. Ve... sorry.*

Sienna ona baktı.

"Anlamıyor musun?!" Langdon sırtıyordu. "Ben ressamın adını söylüyordum... *Va...sari, Vasari!*"

Vayentha sertçe frene bastı.

Motosikletinin arka tekerleği tiz bir fren sesinin eşliğinde savrulup Viale del Poggio Imperiale'de uzun bir iz bıraktıktan sonra beklenmedik bir trafik kuyruğunun arkasında aniden durdu. Viale del Poggio Imperiale hiç hareket etmiyordu.

Buna zamanım yok!

Vayentha kafasını arabaların üzerinden uzatıp beklemeye neyin sebep olduğunu görmeye çalıştı. TTD ekibini ve apartmandaki kargaşayı atlatmak için zaten geniş bir daire çizmek zorunda kalmıştı. Şimdi de bu görevin son birkaç gününde, kaldığı otel odasını boşaltmak için eski

şehre gitmesi gerekiyordu.

Reddedildim, olanlardan sonra bu şehirden bir an önce gitmeliyim!

Ne var ki kötü şansı yakasını bırakmıyor gibiydi. Eski şehre gitmek için seçtiği yol kapalıydı. Bekleyecek durumda olmayan Vayentha, motosikleti uygun boşluklardan geçirip kavşağa gelene kadar dar emniyet şeridinde hızla sürdü. İleride altı büyük caddenin birleştiği tıkalı bir kavşak vardı. Burası, eski şehrin girişi olan Porta Romana'ydı; Floransa'nın en yoğun trafiğe sahip kavşaklarından biri.

Burada neler oluyor?!

Vayentha artık tüm bölgenin polis kaynadığını görebiliyordu; 'barikat ya da kontrol noktası gibi bir şey vardı. Saniyeler sonra

hareketliliğın ortasında onu şaşırtan bir şey fark etti, tanıdık bir siyah minibüsün etrafındaki siyah kıyafetli adamlar yerel polise emirler yağıdırıyorlardı.

Bu adamlar hiç kuşkusuz TTD ekibindendi ama Vayentha onların burada ne yaptıklarını anlayamadı.

Tabii eğer...

Vayentha olasılığı düşünmeye bile korkarak yutkundu. ***Langdon, Brüder'i de mi atlatmış?*** Bu imkânsız geliyordu. Kaçış şansı neredeyse sıfırdı. Ama Langdon yalnız çalışmıyordu ve Vayentha, sarışın kadının ne kadar becerikli olduğunu bizzat tecrübe etmişti.

Yalanlarda bir polis memuru belirdi. Araba araba dolaşarak kahverengi gür saçlı, yakışıklı bir

adamın fotoğrafını gösteriyordu. Vayentha, Robert Langdon'ın basm fotoğrafını hemen tanıdı ve yüreği ağzma geldi.

Brüder onu elinden kaçırmış...

Langdon hâlâ oyunda!

Tecrübeli bir stratejist olan Vayentha, anmda bu gelişmenin kendi durumunu nasıl değiştireceğini düşünmeye başladı.

Birinci seçenek, hemen kaç.

Vayentha, Amir için kritik bir işi batırmış ve bu yüzden reddedilmişti. Şanslıysa, resmi bir soruşturmayla karşı karşıya kalacak ve kariyeri sona erecekti. Ama şanssızsa ve işverenin ciddiyetini hafife aldıysa, hayatının geri kalanı ru arkasını kollayarak ve Konsorsiyum'un kendisine

pusu kurup kurmadığım düşünerek geçirecekti.

Şimdi, ikinci bir seçenek var.

Görevini tamamla.

Görevde kalmak ret protokolüne kesinlikle aykırıydı ama Langdon hâlâ kaçak olduğu için Vayentha'nın eline asıl talimata göre devam etme fırsatı geçmişti.

Nabızı hızlanırken, eğer *Brüder, Langdon'ı yakalayamazsa*, diye düşündü. *Ve eğer ben başartlı olursam....*

Vayentha bunun uzak bir ihtimal olduğunu biliyordu ama eğer Langdon, Brüder'den kurtulmayı başardıysa ve eğer Vayentha yine devreye girip işi bitirebilirse Konsorsiyum için tek başma günü kurtarmış olacaktı ve Amir

hoşgörlü davranmak zorunda kalacaktı.

İşimi kaybetmem, diye düşündü. *Hatta, terfi bile edebilirim.*

Vayentha bir anda tüm geleceğinin kritik bir girişime bağı olduğunu fark etti. *Langdon'ın yerini bulmalıyım...Brüder'den önce.*

Bu hiç kolay olmayacaktı. Brüder'in emrinde sonsuz insan gücü ve gelişmiş izleme teknolojileri vardı. Vayentha ise yalnız çalışıyordu. Ama Brüder'in, Amir'in ve polis bilmediğı bir bilgiye sahipti.

Langdon'ın nereye gideceğı hakkında iyi bir fikrim var.

BMV' sinin motorunu çalıştırıp tam tersi yöne döndü ve geldiğı tarafa doğru ilerlemeye başladı.

Kuzeye giden köprüyü gözünün önüne getirerek, ***Grazie Köprüsü***, diye düşündü. Eski şehre giden başka bir yol daha vardı.

Langdon, ***demek özür değilmiş***, diye düşündü. ***Ressamın ismiymiş***. Bir adım geriye giden Sienna, "Vasari," derken kekeledi. "Duvar resmine ***cerca trova*** kelimelerini saklayan ressam."

Langdon gülümsemekten kendini alamadı. ***Vasari. Vasari.*** Bunun ortaya çıkması, tuhaf durumunu aydınlatmakla kalmamıştı; sürekli üzgün olduğunu söylediği, yapmış olabileceği korkunç şeyi de artık düşünmesi gerekmediği anlamına geliyordu.

"Robert, yaralanmadan önce bu Botticelli resmini projektörde görmüş olmalısın. Vasari'nin

resmindeki bir şifreyi içerdiğini de biliyordun. Bu yüzden Vasari'nin ismini sayıklayıp durdun!"

Langdon tüm bunların ne anlama geldiğini hesaplamaya çalıştı. On altıncı yüzyü ressam, mimar ve yazar Giorgio Vasari, Langdon'ın genellikle "dünyadaki ilk sanat tarihçisi" diye bahsettiği biriydi. Yapmış olduğu yüzlerce resme, tasarladığı onlarca binaya rağmen, bıraktığı en kalıcı miras kitabı *Li Vite de'piû Ec-cellenti Architetti, Pittori, et Scultori* olmuştu. Bugüne dek sanat tarihi öğrencilerinin okuması gerekenler arasında yer alan kitap, İtalyan sanatçıların biyografilerini içeren bir derlemeydi.

Otuz yıl önce, Vecchio Sarayı'nın Beş Yüz Salonu'nda bulunan geniş tablosundaki "gizli mesaj" keşfedildiğinde Vasari, *cerca trova* kelimeleriyle yeniden akıllara girmişti. Yeşil bir

savaş

(1) En Mükemmel Ressam, Heykeltıraş ve Mirnarların Hayab flamasının üstündeki minik harfler, savaş sahnesinin kargaşasında güçlükle seçilebiliyordu. Vasari'nin bu garip mesajı neden resmine eklediği konusunda bir uzlaşmaya varılamamış olsa da, gelecek nesillere duvarın arkasındaki    santimetrelik boşluğa saklanmış kayıp bir Leonardo da Vinci freskinin varlığına dair ipucu bıraktığı teorisi hâkimdi.

Sienna heyecanla ağaçların arasından bakıyordu. "Hâlâ anlamadı ım bir şey var.  zg n olmanı gerektirecek bir şey yapma-dıysan insanlar seni neden öldürmeye kalktı?"

Langdon da aynı şeyi merak ediyordu.

Uzaktaki takip helikopterinin vınlama sesi

yeniden yükselince Langdon karar verme zamanının geldiğini anlamıştı. Vasari'nin ***Battaglia di Marciano***'sunun Dante'nin ***Cehennem***i ile bağlantısını kuramıyor, önceki akşam aldığı kurşun yaralarına anlam veremiyordu, ama karşısında somut bir yol vardı.

Cerca trova.

Ara ve bul.

Langdon bir kez daha gümüş saçlı kadının kendisine nehrin karşısından seslendiğini gördü. ***Zaman daralıyor!*** Langdon bir cevabı varsa, Vecchio Sarayı'nda bulunacağını hissediyordu.

Şimdiyse, Ege adalarının mercan mağaralarında istakoz avlayan eski Yunanlı dalgıçların sözünü hatırlamıştı: ***Karanlık bir tünelde yüzerken***

nefessiz kaldığın dönüşü olmayan bir nokta gelir. Tek çaren, bilinmeyene doğru ileri yüzmek ve bir çıkış olması için dua etmektir.

Langdon bu noktaya gelip gelmediklerini merak ediyordu.

Karşılarındaki bahçe labirentine göz gezdirdi. Sienna'yla birlikte Pitti Sarayı'na varabilirlerse eski şehir, dünyanın en ünlü yaya köprüsü olan Vecchio Köprüsü'ne yürüme mesafesinde kalacaktı. Daima kalabalık olduğundan saklanmak için iyi bir yerdi. Vecchio Sarayı buradan birkaç blok uzaklıktaydı.

Helikopterin sesi şimdi daha yakından geliyordu. Langdon o an yorgunluktan halsiz düştüğünü hissetti. "Çok üzgünüm" de-

Cehennem / F: 10

meşini gerektirmeyecek bir şey yapmadığını fark edince, polisten neden kaçtığı konusunda aklı karışmıştı.

Langdon, "Beni sonunda yakalayacaklar Sienna," dedi. "Belki de artık kaçmayı bıraksam daha doğru olacak."

Sienna korkuyla ona baktı. "Robert ne zaman duracak olsan birisi sana ateş etmeye başlıyor! Neye bulaştığını öğrenmen lazım. Şu Vasari resmine bakıp hafızanı geri getirmesini sağlamalısın. Belki de bu projektörün nereden geldiğini ve onu neden taşıdığını öğrenmene yardımcı dokunur."

Langdon, Dr. Marconi'yi soğukkanlılıkla öldüren kirpi saçlı kadını gözür -e canlandırdı...

Kendilerine ateş eden askerleri... Porta Romar ı'da toplaşan İtalyan askeri polisini.... Şimdi de Boboli Bahçeleı 'nde onları takip eden helikopteri. Yorgun gözlerini ovuşturur! 3n seçeneklerini gözden geçiren Langdon sustu.

"Rohtrt?" Sienna sesini yükseltmişti. "Başka bir şey var... şimdiye dek önemli gelmemiştı ama şimdi öyle görünüyor."

Genç kadmm sesinde giderek artan ciddiyet karşısında Langdon bakışlarını kaldırdı.

"Sana evdeyken söyleyecektim ama..."

"Nedir?"

Rahatsız olmuş gibi görünen genç kadm,

dudaklarını büktü. "Hastaneye geldiğinde baygındın ve iletişim kurmaya çalışıyordun"

Langdon, "Evet," dedi. "Vasari, Vasari diye mırıldanıyordum."

"Evet ama ondan önce... biz kayıt cihazını başlatmadan önce, geldikten az sonra, başka bir şey söylediğini hatırlıyorum. Bir kez söyledin ama net olarak anladığıma eminim."

"Ne dedim?"

Bakışlarım yukarıdaki helikoptere çeviren Sienna, sonra yeniden Langdon'a baktı. "Dedin ki, *'Onu bulacak anahtar bende... eğer başaramazsam herkes ölür.'*"

Langdon öylece bakakalmıştı.

Sienna devam etti. "Ceketinin cebindeki nesneden bahsettiğini sandım ama artık o kadar emin değilim."

Başaramazsam herkes ölür mü? Kelimeler Langdon'a bir sürü şey çağrıştırmıştı. Ölüm görüntüleri gözünün önünde uçtu: Dante'nin cehennemi, biyolojik tehlike sembolü, veba hekimi. Gümüş saçlı güzel kadın, kan kırmızı nehrin karşısından bir kez daha ona yalvardı.
"Ara ve bul! Zaman daralıyor!"

Sienna'nın sesi onu kendine getirdi. "Şu projektörün işaret ettiği şey... veya aradığın şey her ne ise son derece tehlikeli olmalı. İnsanların bizi öldürmeye çalıştığı gerçeği..." Sesi hafif çatallaşınca toparlanmak için duraksadı. "Bir düşün. Seni güpegündüz vurdular... bana ateş ettiler, yanındaki masum birine. Kendi hükümetin

seni yüzüstü bıraktı... Sen yardım istemek için onları aradın, onlarsa seni öldürecek birini gönderdi."

Langdon boş gözlerle yere bakıyordu. ABD Konsolosluğu, bulunduğu yeri bir suikastçıyla paylaşmış olsa da, kadını kendi göndermiş olsa da fark etmezdi. Sonuç aynıydı. ***Hükümetim benim tarafımı tutmuyor.***

Sienna'nın kahverengi gözlerine bakan Langdon, orada cesareti gördü. ***Onu neye bulaştırdım?*** "Keşke ne aradığımızı bilseydim. O zaman her şey yerli yerine otururdu."

Sienna başını salladı. "Bence o şey her ne ise, bulmamız lazım. En azından biraz yol alırız."

Kurduğu mantık inkâr edilemezdi. Yine de Langdon'ın içini kemiren bir şey vardı.

Başaramazsam herkes ölür. Bütün sabahı ölümü çağrıştıran biyolojik tehlike, salgın ve Dante'nin cehennem sembolleriyle uğraşarak geçirmişti. İtiraf etmesi gerekirdi ki, ne aradığına dair hiçbir fikri yoktu ama bu durumun ölümcül bir hastalık veya büyük çaplı bir biyolojik tehlikeyle ilişkisi olabileceği ihtimalini düşünmeyecek kadar da saf değildi. Ve eğer öyleyse, kendi hükümeti onu neden ortadan kaldırmak istiyordu?

Acaba benim bir saldırı hazırlığına karıştığımı mı düşünüyorlar?

Hiç mantıklı gelmiyordu. Başka bir şeyler olmalıydı.

Lahgdon yine gümüş saçlı kadını düşündü. "Hayallerimde gördüğüm şu kadın da var. Onu bulmam gerektiğini hissediyorum."

Sienna, "O halde hislerine güven," dedi. "Senin durumunda en iyi pusula, bilinçaltıdır. Temel psikoloji. Eğer iç sesin o kadına güvenmeni söylüyorsa, o halde sana söylediği şeyi yapman gerektiğini sanıyorum."

İkisi aynı anda, "Ara ve bul," dedi.

Yapması gerekenin apaçık ortada olduğunu anlayan Langdon, nefesini bıraktı.

Yaptığım tek şey bu tünelde yüzmek.

Kararlılıkla dönüp etrafını incelerken, kendini toparlamaya çalıştı. ***Ne taraftan çıkılıyor?***

Pek çok yolun kesiştiği, geniş bir meydanın kenarındaki ağaçların altında duruyorlardı. Langdon ileride, solda, limon ağaçları üe

heykellerin süslediği küçük bir adacığın bulunduğu, elips şeklindeki lagünü fark etti. Suyun içinden fırlayan ata binen ünlü *Perseus* heykelini tanıyınca, *Isolotto*, diye düşündü.

Isolotto'dan uzağa, doğudan batıya uzanan ve bahçenin anayolunu oluşturan Viottolone'ye doğru, doğu tarafını işaret eden Langdon, "Pitti Sarayı bu tarafta," dedi. Viottolone iki şeritli bir cadde genişliğindeydi ve iki yanında dört yüz yıllık, narin servi ağaçları sıralanmıştı.

Caddeye göz gezdirip, tepede daireler çizen helikopteri işaret eden Sienna, "Saklanacak yer yok," dedi.

Langdon'ın yüzünde çarpık bir gülümseme vardı. "Haklısın. O yüzden yanındaki tüneli kullanacağız."

Bu kez Viottolone'nin başındaki sık bir çalılığı gösteriyordu. Bu sık yeşilliğin kemerli kk bir girişi vardı. Buranın ardında, Viottolone ile paralel bir tünel uzayıp gidiyordu. Her iki yanına, 1600'lerden beri içe doğru kemer oluşturacak şekilde özenle budanan ve tepede i içe geçerek yeşil bir tente oluşturan, budanmış pırnallar dizilmişti. Patikanın La Cerchiata, yani "yuvarlak" veya "halkalı" anlamına gelen ismi, fıçı kasnağını veya *cerchi*'yi andıran, kubbe oluşturacak şekilde bükülmüş ağaçlarından geliyordu.

Sienna hemen girişe koşarak gölgeli tünele baktı. Aniden arkasına dönüp Langdon'a gülümsedi. "Daha iyi."

Hiç vakit kaybetmeden açıklıktan içeri girip, ağaçların arasında hızla ilerledi.

Langdon, La Cerchiata'nın Floransa'nın en huzur verici yerlerinden biri olduğunu düşünürdü. Ama bugün, Sienna'nın karanlık ve ağaçlıklı tünelde gözden kayboluşunu izlerken bir kez daha mercan tünellerdeki Yunanlı dalgıçları düşünüyordu.

Kısa bir dua eden Langdon, hemen peşinden koşturdu.

Sekiz yüz metre kadar arkalarında, Istituto d'Arte'nin önündeki Ajan Brüder, önündeki kalabalığı buzdan bakışlarıyla tarayarak polis ve öğrencilerden oluşan güruhun arasında sert adımlarla yürüyordu. Takip uzmanının, siyah minibüsün kaputuna kurduğu geçici komuta noktasına gitti.

Brüder'e tablet ekranı uzatan uzman, "Helikopterden," dedi. "Birkaç dakika önce

çekilmiş."

Kaydı inceleyen Brüder, büyütölmüş iki bulanık yüze gelince durdu: Koyu renk saçlı bir adamla, atkuyruklu sanşm bir kadm. Gölgelemin arasında birbirlerine sokulmuş, ağaçların altından gökyüzüne bakıyorlardı.

Robert Langdon.

Sienna Brooks.

Hiç şüphesiz.

Brüder dikkatini kaputun üstüne serilmiş olan Boboli Bahçeleri haritasına verdi. Bahçe planına bakarken, **yanlış bir seçim yaptılar**, diye düşündü. Geniş bir alana yayılmış ve bolca saklanma yeri olsa da, bahçenin her yanı duvarlarla çevrilmişti. Boboli Bahçeleri,

Brüder'in sahada gördüğü doğal ölüm kutusuna en yakın şeydi.

Asla çıkamayacaklar.

Adamlarından biri, "Yetkililer tüm çıkışları kapatıyor," dedi. "Ayrıca aramaya başlıyorlar."

Brüder, "Bana haber verirsin," diye karşılık verdi.

Bakışlarını yavaşça minibüsün kaim polikarbon camına doğru kaldırdı ve aracın arka koltuğunda oturan gümüş saçlı kadına baktı.

Verdikleri ilaçlar, kadının duyularını Brüder'in tahmininden daha fazla etkilemişti. Yine de gözlerindeki korkulu ifadeden, olan biteni tam manasıyla anlayabüdüğünü okuyordu.

Brüder, *mutlu görünmüyor*, diye düşündü.

Ama zaten, neden mutlu olsun ki?

Bir su kulesi havada altı metre yükseldi.

Langdon onun hafifçe yere inişini izlerken yaklaştıklarını anladı. La Cerchiata'nın yapraklı tünelinden çıkıp açıklık bir çimenlikten koşarak yüksek ağaçların arasına girmişlerdi. Şimdi, Boboli'nin en ünlü fiskiyeli çeşmesine bakıyorlardı; üç dişli mızrak tutan Stoldo Lorenzi'nin bronz ***Neptün'üne***. Yerli halk arasında biraz da saygısızca "Çatal Çeşmesi" olarak adlandırılan bu heykel, bahçelerin merkez noktası olarak kabul edilirdi.

Sienna korunun ucunda durup ağaçların arasından yukarı baktı. "Helikopteri görmüyorum."

Langdon da onu artık duymuyordu ama çeşme

oldukça gürültülüydü.

Sienna, "Yakıt alması gerekmiştir," dedi. "Bu bizim için bir şans. Hangi taraftan gidelim?"

Langdon onu sola yönlendirdi ve dik bir yokuştan inmeye başladılar. Ağaçların arasından çıkarlarken Pitti Sarayı göründü.

Sienna alçak sesle mırıldandı. "Ne hoş bir küçük ev."

Langdon alaycı bir ifadeyle, 'Tipik Medici alçakgönüllülüğü," diye karşılık verdi.

Yaklaşık beş yüz metre uzakta olan Pitti Sarayı'nın sola ve sağa doğru uzanan taş cephesi manzarayı kaplıyordu. Dış cephesinde göze çarpan kaba taş işçiliği ile binaya hâkim olan otoriter hava, sürgülü pencereler ve kemerli

açıklıkların güçlü tekrarla-

nyla daha da vurgulanıyordu. Geleneksel olarak resmi saraylar yüksek zeminlere inşa edilirdi, böylece bahçedekiler binayı görmek için yukarı bakmak zorunda kalırlardı. Ama Pitti Sarayı, Arno Nehri'nin yakınındaki alçak bir vadiye inşa edilmişti, bu da Boboli Bahçelerindeki insanların sarayı görmek için aşağı bakmaları gerektiği anlamına geliyordu.

Aslında bu, daha dramatik bir etkiydi. Bir mimar, sarayın adeta doğa tarafından inşa edilmiş gibi görüldüğünü söylemişti. Sanki dev taşlar uzun yarıdan aşağı yuvarlanmış ve aşağıda siperi benzeyen zarif bir yığın oluşturmuşlardı. Alçak zemindeki daha savunmasız pozisyonuna rağmen Pitti Sarayı'nın sağlam taş yapısı o kadar etkileyiciydi ki Napolyon, Floransa'dayken burayı bir kez karargâh olarak kullanmıştı.

Sienna sarayın yakındaki kapılarını göstererek, "Bak," dedi. "İyi haber."

Langdon da görmüştü. Bu tuhaf sabahta en hoşagiden görüntü sadece sarayın kendisi değil, binadan dışarı çıkıp aşağıdaki bahçelere doğru ilerleyen turistlerdi. Saray ziyarete açılmıştı, bu da Langdon ve Sienna'nın içeri sızışıp binanın içinden bahçelere doğru kaçmakta bir sorun yaşamayacakları anlamına geliyordu. Langdon, sarayın dışına çıktıklarında Arno Nehri'nin sağ tarafta kalacağını ve onun ilerisinde de eski şehrin kulelerini göreceklerini biliyordu.

Sienna ile birlikte dik yokuştan aşağı yarı koşarak indiler. Aşağı inerlerken, bir tepenin yamacında nal gibi duran ve dünya tarihinde ilk opera eserinin sergilendiği yer olan Boboli Amfiteatru'ndan geçtiler. Sonra, II. Ramses'in

obeliskini ve temeline yerleştirilmiş talihsiz "sanat" eserini geride bıraktılar. Rehber kitaplar bu parçadan "Roma'nın Caracalla Kaplıcalarından dev bir taş havuz" olarak bahsederdi ama Langdon onu her zaman dünyanın en büyük küveti olarak görürdü. Bu *şeyi gerçekten başka bir yere koymalılar.*

Sonunda sarayın arkasına ulaşır sakın bir şekilde yürüyerek göze çarpmadan günün ilk turistlerinin arasına karıştılar. Akımlarıya karşı dar bir tünelden inerek ziyaretçilerin, sarayın sonradan yapılmış kafeteryasında sabah espressolarını içtiği bir iç avluya vardılar. Havada taze çekilmiş kahve kokusu vardı. Langdon aniden oturup doğru düzgün bir kahvaltı yapma ihtiyacı hissetti. Yola devam edip sarayın ana kapılarına çıkan geniş taş geçide girerlerken, *bugün o gün değil,* diye düşündü.

Kapıya yaklaşırlarken Langdon ve Sienna, dışarıdaki bir şeye bakmak için sütunlu girişte toplanmış bir turist engeliyle karşılaştılar. Langdon kalabalığın arasından sarayın önündeki alana baktı.

Langdon'ın hatırladığı kadarıyla Pitti'nin büyük girişi kasvetli ve soğuktu. Via dei Guicciardini adındaki ön bahçe; bakımlı bir çimenlik veya peyzaj değil, yamaç boyunca uzanarak aşağı inen ve adeta taştan büyük bir kayak pistini andıran, geniş bir asfalt yoldan ibaretti.

Langdon o anda tepenin aşağısındaki kalabalığın toplanma sebebini gördü.

Pitti Meydam'ın aşağısında, yarım düzine polis aracı her yönden içeri giriyordu. Küçük bir askeri tim, silahlarını hazırlayarak tepeyi tırmanıyor, sarayın ön tarafını koruma altına

almak için araziye yayılıyordu.

Polis, Pitti Sarayı'na girerken, sarayda geldikleri yoldan dönen Sienna ile Langdon polisten uzaklaşmaya başlamışlardı bile. Avludan ve kargaşanın kaynağını görmek için merakla bakınan turist seslerinin yayıldığı kafeteryadan hızla geçtiler.

Sienna, yetkililerin kendilerini bu denli çabuk bulmasına şaşırmıştı. ***Yerimizi zaten tespit ettiği için helikopter gitmiş olmalı.***

Bahçeden aşağı indikleri dar tüneli buldular ve hiç tereddüt etmeden geçide dalıp, merdivenleri çıktılar. Merdivenin sonu, yüksek bir istinat duvarı boyunca sola doğru yükseliyordu. Yanından yukarı doğru tırmandıkça duvarın boyu kısaldı. Sonunda duvarın üstünden Boboli Bahçelerinin geniş açıklığını görebiliyorlardı.

Langdon birden Sienna'yı kolundan tutup geri çekerek istinat duvarının arkasında görünmeyecek şekilde başını eğdi. Sienna da görmüştü.

Yaklaşık üç yüz metre ileride, amfiteatrın gerisindeki bayırda ağaçlıkları arayan, turistlerle konuşan ve telsizleriyle haberleşen polisler vardı.

Kapana kısıldık!

Robert Langdon'la ilk karşılaştığında, işin bu duruma geleceğini hiç tahmin etmemişti. ***Bu, yaptığım pazarlığı aşıyor.*** Sienna, Langdon'la birlikte hastaneden ayrıldığında, kirpi saçlı bir kadın

ve silahından kaçtıklarını sanıyordu. Oysa şimdi bir ordudan ve İtalyan yetkililerden kaçıyorlardı. Artık kaçma ihtimallerinin sıfıra yakın olduğunu

anlıyordu.

Nefessiz kalan Sienna, "Başka çıkış yolu var mı?" diye sordu.

Langdon, "Sanmıyorum," dedi. "Bu bahçe, surlarla çevrili bir şehir gibi..." Sonra aniden susup döndü ve doğuya baktı. "Tıpkı... Vatikan gibi." Yüzünde tuhaf bir ümit ışığı belirmişti.

Mevcut durumlarıyla Vatikan'ın ne ilgisi olduğuna dair Sienna'nın hiçbir fikri yoktu ama Langdon sarayın arka tarafına bakarak birden başını sallamaya başlamıştı.

Sienna'yı da kendiyle birlikte sürüklerken, "Zayıf bir ihtimal," dedi. "Ama buradan çıkmanın farklı bir yolu olabilir."

İstinat duvarını döner dönmez karşılarında beliren

iki şekle neredeyse çarpıyorlardı. Her iki şekil de siyahlar giyinmişti. Korku dolu bir an, Sienna onların apartmanda karşılaştığı askerler olduğunu sandı. Ama yanlarından geçerken yalnızca turist olduklarını anladı; üzerlerindeki siyah deri kıyafetlerin tarzından anladığı kadarıyla İtalyan'dılar.

Akima bir fikir gelen Sienna turistlerden birini kolundan tutarak, elinden geldiğince sıcak bir tebessümle gülümsedi. Hızlı bir İtalyancayla ***"Puö dirci doi)'e la Galleria del Costume?"*** diyerek, sarayın ünlü kostüm galerisinin yerini sordu, ***"la e mio fratello siamo in ritardo per una visita privata."***ⁿ⁾

"Certo!"^{a)} Yardım etmek istediği anlaşılan adam, onlara gülümsedi. ***"Proseguite dritto per***

il sentiero!"G) Adamın dönüp, istinat duvarı boyunca gösterdiği batı tarafı, Langdon'ın baktığı yerin çok uzağındaydı.

İki adam giderlerken Sienna, "*Molto grazie!"²* diye cıvıdayarak gülümsedi.

Sienna'ya etkilendiğini belli eder bir ifadeyle bakan Langdon, belli ki niyetini anlamıştı. Polis turistlere soru sorduğunda, Langdon ile Sienna'ın kostüm galerisine gittiklerini öğrenecekti. Önlerindeki haritaya bakılacak olursa galeri, sarayın en batı uçundaydı... gittikleri istikametin tam ters yönünde.

Açık bir meydanın karşısında, saraydan uzaklaşarak yokuş aşağı inen bir yaya yolunu gösteren Langdon, "Şu patıkaya buradan geçmemiz lazım," dedi. Taş yaya yolu, şimdi

sadece doksan metre mesafedeki yokuştan aşağı inen yetkililerden saklanacak bolca yer sunan, uzun çalıların yanında saklıydı.

Sienna, açık alandan geçip saklı patıkaya ulaşma ihtimallerinin zayıf olduğunu düşündü. Orada, polisleri merakla izleyen turistler toplanmaya başlamıştı. Yaklaşan helikopterin zayıf gürültüsü yeniden duyuluyordu.

Onu elinden tutup açık meydana çeken Langdon, "Ya şimdi ya da hiç," dedi ve kalabalık turist grubunun arasında kıvrılarak ilerlemeye başladı. Sienna koşma dürtüsünü bastırırken, elini sıkıca kavrayan Langdon sert ama sakın adımlarla yürüyordu.

Sonunda patikanın başına geldiklerinde Sienna fark edilip edilmediklerini anlamak için omzunun üstünden geriye baktı. Görünürdeki tüm polisler

diğer tarafa dönmüş, yaklaşan helikoptere bakıyordu.

Dönüp, Langdon'la birlikte patikadan aşağı yürümeye koyuldu.

Şimdi karşılarında, ağaçların üstünden beliren eski Floransa manzarası görünüyordu. II Duomo'nun kırmızı kiremitli kubbesini ve Giotto'nun yeşil-kırmızı-beyaz çan kulesini gördü. Bir an için imkânsızmış gibi görünen varış yerleri Vecchio Sarayı'nın mazgal siperli kulesini bile seçebildi ama patikadan aşağı indikçe yüksek duvarlar manzarayı engelleyerek bir kez daha onları içine aldı.

Yokuşun aşağısına vardıklarında, nefessiz kalan Sienna, Langdon'm nereye gittiklerini bilip bilmediğini merak etti. Patika doğruca bir labirent bahçeye gidiyordu ama Langdon kendinden emin

bir tavırla soldaki geniş çakıltaşı avluya döndü ve ağaçların gölgesinde kalan çitin arkasına saklanarak kenara geçti. Boş avlu, turistik bir alandan çok, çalışanların park yerine benziyordu.

Sonunda Sienna nefes nefese, "Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Geldik sayılır."

Nereye geldik sayılır? Tüm avlu, en az üç bina katı yüksekliğindeki duvarlarla çevrilmişti.

Sienna'nın görebildiği tek çıkış, soldaki araç girişiydi ki o da, sarayın ilk yapıldığı çapulcuların dolaştığı günlerden kalma gibi görünen koca bir demir kafesle mühürlenmişti. Sienna barikatın gerisinde, Pitti Meydanı'nda toplanmış polisleri görebiliyordu.

Yeşilliğin yanından ayrılmadan ilerleyen

Langdon, tam karşılarındaki duvara yönelmişti. Sienna açık bir giriş görebilmek için her yanı taradı ama sadece, içinde hayatında karşılaştığı en iğrenç heykeli barındıran küçük bir niş görebildi.

Amayı Tanrım. Yeryüzündeki tüm sanat eserlerini satın alabilecekken Medici'ler bunu mu seçmiş?

Karşılarındaki heykel, dev bir kaplumbağaya binen obez ve çıplak bir cüceyi betimlemişti. Cücenin testisleri kaplumbağanın kabuğunda yassılaşmıştı. Kaplumbağanın ağzıysa sanki hastaymış gibi su damlatıyordu.

Langdon yürümeye ara vermeden, "Biliyorum," dedi. "Bu *Braccio di Bartolo*, ünlü bir saray cücesi. Bana kalırsa, bunu dev bir küvete

koymalıydılar."

Langdon birden sağa döndü ve Sienna'nın o ana dek göremediği basamaklardan aşağı inmeye başladı.

Çıkış yolu mu?!

Ümidi kısa sürdü.

Köşeyi dönüp Langdon'm peşinden basamaklardan inerken, çıkmaz yola girdiklerini fark etti. Burası duvarları diğerlerinden iki katı yükseklikte bir çıkmazdı.

Sienna uzun yolculuklarının bir mağara ağzında sona ereceğini hissetti. Arka duvara oyulmuş bir derin bir yeraltı odası. ***Bizi oraya götüremez!***

Mağaranın esneyen bir ağız gibi duran girişinin

üst kısmındaki hançeri andıran damlataşlar korkunç görünüyordu. Bunun ardındaki boşlukta jeolojik şekiller, sanki taşlar eriyormuş gibi duvarlardan aşağı damlıyor, aralarında Sienna'yı korkutan, sanki taş tarafından yutulmuş gibi duvarlardan fırlayan insansı biçimlerin de bulunduğu şekillere dönüşüyordu. Görüntünün bütünü Sienna'ya Botticelli'nin *La Mappa dell'Inferno*, sundaki bir şeyi hatırlatmıştı.

Her nedense etkilenmiş gibi görünmeyen Langdon, mağaranın girişine doğru koşmaya devam etti. Daha önce Vatikan hakkında bir yorum yapmıştı ama Sienna, Papalık sınırları içinde acayip mağaralar olmadığına emindi.

Biraz daha yaklaşınca, Sienna'nın gözleri girişin üstündeki saçaklığa kaydı: Burada, damlataş ve nebulous taşı karışımının sanki iki kadmi içine

alıyormuş gibi görünen çıkıntıları göze çarpıyordu. İki kadının iki yanında Medici'lerin ünlü arması, altı topun veya *palle*'nin üzerine işlendiği bir kalkan vardı.

Langdon aniden girişten uzaklaşıp sola dönerek, Sienna'nın daha önce fark etmediği bir yere doğru ilerledi: mağaranın solunda küçük, gri bir kapı. Eskimiş ahşap kapı pek önemli bir şey gibi durmuyordu; bir depo veya alet dolabının kapağı olabilirdi.

Açma ümidiyle hemen kapıya koştu ama kapının kolu yoktu. Pirinçten bir anahtar deliği vardı ve yalnızca içeriden açılabileceği belliydi.

"Lanet olsun!" diyen Langdon'ın gözleri şimdi kaygıyla parlıyordu. Daha önceki ümitli hali uçup gitmişti. "Sanmıştım ki..."

Bir anda helikopterin kulak tırmalayıcı vınlama sesi, etraflarındaki yüksek duvarlarda yankılandı. Sienna dönüp baktığında helikopterin, sarayın üstünde yükselerek bulundukları yöne geldiğini gördü.

Langdon da görmüş olmalıydı ki, Sienna'yı elinden tutup mağaradan içeri koştu. Başlarının üstünden sarkan damlataşların altına tam zamanında girerek gözden kayboldular.

Sienna, ***tam yerinde bir son,*** diye düşündü.
Cehennemin kapılarından koşmak.

aklaşık dört yüz metre doğudaki Vayentha, motosikletini

park etti. Grazie Köprüsü'nden eski şehre girmiş, sonra

Vecchio Köprüsü'nün etrafından dolaşmıştı. Kaskını motosiklete bağladıktan sonra köprüye çıkıp erkenci sabah turistlerinin arasına karıştı.

Nehirden esen serin mart rüzgârı Vayentha'nın kirpi saçlarını kabartınca Langdön'ın kendisinin tipini bildiğini hatırladı. Köprüdeki işportacılardan birinin tezgâhının önünde durdu ve bir Amo Firenze beyzbol şapkası satın alıp yüzüne kadar indirdi.

Deri kıyafetinden görünen tabancasının şişkinliğini düzeltti ve köprünün ortasına yakın bir yerde Pitti Sarayı'nı görecektir şekilde bir sütuna yaslanarak pozisyon aldı. Buradan Arno Nehri'nden Floransa'nın kalbine doğru ilerleyen yayaları gözlemleyebiliyordu.

Langdon yaya, diye düşündü. Eğer Porta Romana'nın etrafından bir yol bıdursa, eski şehre gidebilmek için mutlaka bu köprüden geçmesi gerekecek.

Soldan, Pitti Sarayı'nın bulunduğu yönden gelen siren seslerini duyabiliyordu. Bunun iyi haber mi yoksa kötü haber mi olduğunu merak etti. *Hâlâ onu mu arıyorlardı? Yoksa, yakaladılar mı?* Vayentha neler olduğunu anlamak için kulak kabartırken aniden yeni bir ses duydu, bir yerlerden yüksek bir vınlama sesi geliyordu. İçgüdüsel olarak gökyüzüne doğru baktı ve onu hemen

tamdı. Uzaktan kumandalı küçük helikopter, sarayın üzerinden hızla Boboli Bahçeleri'nin kuzeydoğu köşesindeki tepelere doğru alçalıyordu.

Vayentha içinde yükselen bir umut dalgasıyla, ***takip helikopteri,*** diye düşündü. ***Eğer havadaysa Brüder, Langdon'ı henüz bulmamış demektir.***

Bahçelerin kuzeydoğu köşesini kontrol eden helikopter hızla yaklaşıyordu. Orası, Vecchio Köprüsü ve Vayentha'nın pozisyonuna en yakın bölgeydi, bu da onun cesaretini artırdı.

Eğer Langdon, Brüder'i atlattıysa kesinlikle bu yönde ilerleyecektir.

Vayentha izlerken helikopter aniden pike yaparak yüksek bir taş duvarın arkasında gözden kayboldu. Kadın, onun ağaç çizgisinin altında bir yerde havada durduğunu duyabiliyordu... anlaşılan ilgisini çeken bir şey bulmuştu.

Sienna'yla birlikte loş mağaranın içine tıklımış

olan Langdon, *ara, bulacaksın*, diye düşündü.
Bir çıkış aradık ve... çıkmaz sokak bulduk.

Mağaranın ortasındaki biçimsiz çeşme gizlenmeye olanak sağlıyordu ama Langdon gizlice arkasından bakınca çok geç olduğunu anladı.

Helikopter duvarlarla çevrili çıkmazın içine girip mağaranın dışında aniden durmuştu. Şimdi, yerden sadece üç metre yukarıda yapay mağarayı görececek şekilde havada asılı duruyor, öfkeden kudurmuş, avını bekleyen bir böcek gibi yüksek sesle vınılıyordu.

Langdon geri çekilip tatsız haberi Sienna'ya verdi. "Sanırım, burada olduğumuzu biliyor."

Helikopterin vınlaması mağaranın içinde neredeyse kulakları sağır edecek kadar yüksek

duyuluyor, taş duvarlardan şiddetle yankılanıyordu. Langdon minyatür bir mekanik helikopter tarafından rehin tutulduklarına inanamıyordu ama yine de ondan kaçmaya çalışmanın faydasız olacağının farkındaydı. ***Peki, şimdi ne yapacağız? Böyle bekleyecek miyiz?*** Küçük gri kapının arkasında duran şeye ulaşma planı mantıkhydı ama kapının sadece içeriden açıldığını fark etmemişti.

Gözleri mağaranın karanlığına alışan Langdon, etraflarındaki tuhaf şeyleri incelerken başka bir çıkış olup olmadığını merak etti. Umut vaat eden hiçbir şey görmüyordu. Mağaranın içi, hepsi

tuhaf duvarlar tarafından yutuluyormuş gibi görünen hayvan ve insan oymalarıyla süslenmişti. İçi sıkılan Langdon yukarıdan uğursuzca sallanan sarkıtlara baktı.

Ölmek için iyi bir yer.

Adını mimarı Bemardo Buontalenti'den almış olan Buonta-lenti Mağarası, Floransa'daki en tuhaf yerdi. Pitti Sarayı'na gelen genç ziyaretçiler için bir eğlence evi olarak tasarlanan üç bölmeli mağara süiti, natüralist fantezi ile gotik aşırılığın bir karışımıydı. Damlayan ve sarkıt oluşturan taşlar, duvarlara oyulmuş figürleri yiyor ya da dışarı sızdırmıyormuş gibi görünüyordu. Medici'lerin döneminde mağara, duvarlarından sular akan bir yerdi. Bu, sıcak Toscana yazlarında mekânı serinletmeye ve gerçek bir mağara havası yaratmaya yarıyordu.

Langdon ve Sienna, ortadaki çeşmenin arkasındaki ilk ve en büyük bölmeye gizlenmişlerdi. Etrafları çoban, köylü, müzisyen, hayvan ve hatta Michelangelo'nun dört tutsağının renkli kopyalarıyla çevrilmişti. Hepsi, onları içine çeken akışkan kayalardan kurtulmaya çalışıyor gibiydüler. Sabah ışığı tavandaki aydınlatma deliğinden içeri süzülüyordu. Bir zamanlar burada, içinde parlak ksrnuzı renkli bir sazanın yüzdüğü içi su dolu dev bir cam tc>] > bulunuyordu.

Langdon orijinal Rönesans ziyaretçilerinin, mağaranın dışın -Öv iiavada duran gerçek bir helikoptere -ki bu, İtalya'nın Leonar-dh «5a Vinci'siüñ fantastik bir hayaliydi- nasıl tepki vereceklerini merak etti.

Tam o sırada helikopterin vınlaması kesildi. Ses azalmamış, aniden kesilmişti.

Kafası karışan Langdon çeşmenin arkasından gizlice balonca helikopterin yere inmiş olduğunu gördü. Şimdi, çakıлтаşı meydaında yerde dururken o kadar da uğursuz görünmüyordu. Özellikle, ön tarafındaki arı iğnesine benzeyen kayıt kamerası onlara doğru değil de küçük gri kapiya doğru dönükken.

Langdon'ın rahatlama hissi çok kısa sürdü. Helikopterin yüz metre arkasında, cüce ve kaplumbağa heykelinin yanında, ağır silahlı üç asker merdivenlerden aşağı, doğruca mağaraya doğru iniyorlardı.

Askerlerin üzerinde, omuzlarında yeşil rozetler bulunan tanıdık siyah üniformalar vardı. Kaslı öncülerinin boş gözleri Langdon'a hayallerinde gördüğü veba maskesini hatırlattı.

Ben ölümüm.

Langdon o son andan sonra minibüsü veya gizemli gümüş saçlı kadını hiçbir yerde görmemişti.

Ben yaşamım.

Askerler yaklaşırken içlerinden biri merdivenin aşağısında durup arkasını döndü. Bu alana başka birinin inmesini engellemek ister gibi arkasına bakıyordu. Diğer ikisi mağaraya doğru ilerlemeye devam ettiler.

Langdon ve Sienna tekrar harekete geçtiler. Aslına bakılırsa, sadece kaçınılmaz dani erteliyorlardı. Emekleyerek geri geri daha küçük, daha derin ve daha karanlık olan ikinci mağaraya girdiler. Burada da merkezde bir sanat eseri vardı: birbirine sarılmış iki sevgili heykeli.

Langdon ve Sienna heykelin arkasma saklandılar.

Langdon karanlıkta temkinli bir şekilde heykel kaidesinin arkasından bakarak, yaklaşan saldırganları izledi. İki asker helikopterin yanma vardıklarında biri durup yere eğildi ve aracı eline alıp kamerayı inceledi.

Langdon cevabı kendine itiraf etmekten korkarak, *araç yerimizi tespit mi etti*, diye sorguladı.

Kaslı asker buz gibi gözlerle Langdon'ın bulunduğu tarafa doğru bakarak ilerliyordu. Mağaranın ağzına kadar gelmişti. *İçeri giriyor.* Langdon heykelin arkasma gizlenip Sienna'ya her şeyin bittiğini söylemeye hazırlanırken aniden hiç beklenmedik bir şeye şahit oldu.

Asker, mağaranın içine girmek yerine aniden sola dönmüş ve gözden kaybolmuştu.

Nereye gidiyor? Burada olduğumuzu bilmiyor mu?

Birkaç saniye sonra Langdon bir ses duydu; tahtanın üzerine inen bir yumruk sesi.

Langdon, *küçük gri oda*, diye düşündü. *Nereye açıldığımı biliyor olmalı.*

Pitti Sarayı'nın güvenlik görevlisi Ernesto Russo her zaman profesyonel bir futbolcu olmak istemişti ama yirmi dokuz yaşındayken aşırı kilolu olduğu için çocukluk hayalinin asla gerçekleşmeyeceğini kabul etmek zorunda kalmıştı. Ernesto son üç yıldır Pitti Sarayı'nda güvenlik görevlisi olarak çalışıyordu. Dolap büyüklüğündeki ofisinde, hep aynı sıkıcı işi

yapıyordu.

Emesto oturduğu ofisin dışındaki küçük gri kapıyı yumruklayan meraklı turistlere alışkındı ve genellikle onları umursamazdı. Ama bugün kapı çok sert bir şekilde ve hiç durmadan yumruklanıyordu.

Sinirlenen Emesto bir futbol hareketinin tekrarını gösteren televizyona odaklandı. Fiorentina-Juventus karşılaşmasıydı. Yumrukların şiddeti arttı. Sonunda, turistlere lanetler yağdırarak ofisin-den çıktı ve dar koridordan sese doğru ilerledi. Yan yolda, belirli birkaç saat dışında sürekli kapalı tutulan büyük çelik ızgaranın önünde durdu.

Asma kilidin üzerindeki şifreyi girip, ızgarayı diğer tarafa doğru iterek açtı. İçeri girdikten sonra protokolü izleyerek kapıyı tekrar

arkasından kapattı. Sonra gri tahta kapıya doğru ilerledi.

Sesini dışarıdaki kişiye duyurmak için kapıdan, "ğ
chiusio!"^m diye seslendi. "*Non si puö
entrare!"^a*)

Yumruklama sesi devam etti.

Ernesto dişlerini gıcırdattı. *New York'lular*, diye fikir yürüttü. *Bir şey istediler mi isterler.* Red Bulls futbol takımının dünya sahnesinde başarılı olmasının tek nedeni, Avrupa'nın en iyi antrenörlerinden birini araklamış olmasıydı.

Yumruklama sesi devam etti ve Ernesto gönülsüzce kapının kilidini açtı. Kapıyı birkaç santim araladı. "*t chiusio!"*

Yumruklama sesi sonunda durdu ve Ernesto kendini bir askerle yüz yüze buldu. Gözleri o kadar soğuktu ki, Ernesto bir adım geri gitmek zorunda kaldı. Adam, üzerinde Ernesto'nun anlamadığı bir akronim yazılı olan resmi bir belge gösterdi.

Ernesto telaşla, "*Cosa succede?!^a*" diye sordu.

Askerin arkasında başka bir asker yere eğilmiş oyuncak helikoptere benzeyen bir şeyi kurcalıyordu. Biraz daha ileride başka bir asker merdivende nöbet bekliyordu. Ernesto yakınlardan gelen polis sirenlerini duydu.

"İngilizce biliyor musun?" Askerinki kesinlikle New York aksam değildi. *Avrupalı olabilir mi?*

Ernesto başını evet anlamında salladı. "Biraz, evet."

"Bu sabah bu kapıdan biri geçti mi?"

"No, signore. *Nessuno.*"³

"Çok iyi. Kapı kilitli kalsın. Kimse girip çıkmasın. Anlaşıldı mı?"

Ernesto omzunu silkti. Bu zaten onun her zaman yaptığı işti. "*Si*, anlıyorum. *Non deve entrare, ne uscire nessunol*"

"Söyler misin, bu kapı tek giriş mi?"

Ernesto soruyu düşündü. Teknik olarak, bugünlerde bu kapı bir çıkış olarak kabul ediliyordu, o yüzden dışarıdan bir kulpu yoktu ama adamın ne sorduğunu anlamıştı. "Evet,

sadece bu kapıdan *l'accesso* var. Başka yok." Sarayın içindeki orijinal giriş yıllardır mühürlüydü.

"Peki, Boboli Bahçelerinden başka gizli çıkışlar var mı? Bilinen kapılardan başka?"

"No, signore. Her yerde büyük duvarlar var. Tek gizli çıkış bu."

Asker başını salladı. "Yardımın için teşekkürler." Ernesto'ya kapıyı kapatıp kilitlemesini işaret etti.

Kafası karışmış olan Ernesto söyleneni yaptı. Sonra koridora çıktı, çelik ızgaramın kilidini açıp içinden geçti, arkasından kilitledi ve futbol maçıma geri döndü.

angdon ve Sienna bir fırsat yakalamışlardı. İriyarı asker

kapıyı yumruklarken, onlar emekleyerek
mağaranın daha

derinlerine gidip son bölmeye saklanmışlardı.
Minik alan, kabaca kesilmiş mozaikler ve
satirlerle süslenmişti. Ortasında, *Yıkanaan*
Afrodite'nin doğal ölçülerde bir heykeli duruyordu.
Duruma çok uygun düşen bir endişeyle omzunun
üzerinden bakıyor gibi görünüyordu.

Langdon ve Sienna, dar heykel kaidesinin ucuna
yerleşmişlerdi. Mağaranın en derindeki
duvarında yükselen iğ şeklindeki dikite
bakıyorlardı.

Dışarıdaki bir asker, "Tüm çıkışlar güvenli!" diye
bağırdı. Langdon'ın çıkaramadığı bir aksanla
İngilizce konuşuyordu. "Helikopteri yukarı

gönderin. Bu mağarayı ben kontrol edeceğim."

Langdon, Sienna'nın vücudunun gerildiğini hissedebiliyordu.

Saniyeler sonra mağaranın içinde ağır botların sesi duyuldu. Adımları hızla ilk bölmede ilerledi, ikinci bölmeye girip onlara doğru ilerlerken sesleri iyice duyulur oldu.

Langdon ve Sienna birbirlerine sokuldular.

Uzaktan başka bir ses, "Hey!" diye seslendi. "Onları bulduk!"

Langdon birinin çakıлтаşı zeminde mağaraya doğru hızla koştuğunu duyabiliyordu. Nefes nefese bir ses, "Kimlik doğru-

landı!" diye bildirdi. "Biraz önce birkaç turistle

konuştuk. Birkaç dakika önce kadın ve adam onlara saraym kostüm galerisinin yerini sormuşlar... Orası, saraym sol kanadında."

Langdon belli belirsiz gülümseyen Sienna'ya baktı.

Asker soluklanarak devam etti. "En önce batıdaki çıkışlar kilitlendi.. Onları bahçelerin içinde yakalayacağımıza eminiz."

Yakındaki asker, "Görevini yerine getir," diye karşılık verdi. "Ve başarılı olduğun anda bana haber ver."

Çakıлтаşı zeminde uzaklaşan ayak sesleri ile yeniden havalanan helikopterin sesi duyuldu ve sonra, çok şükür ki ortama sessizlik hâkim oldu.

Langdon heykel kaidesinin arkasmdan bakmak

için yan dönmek üzereydi ki Sienna onu kolundan tutarak durdurdu. Parmağım dudaklarına götürüp, başıyla arka duvardaki belli belirsiz insan gölgesini gösterdi. Öncü asker sessizce hâlâ mağaranın ağzında duruyordu.

Ne bekliyor?!

Aniden, "Ben Brüder," dedi. "Onları köşeye kıstırdık. Yakında onaylarım."

Adam bir telefon görüşmesi yapıyordu ve sesi sinir bozucu derecede yakından geliyordu, sanki tam yanlarında duruyormuş gibiydi. Mağara parabolik mikrofona görevi görüyor, tüm sesleri toplayıp arka tarafta odaklıyordu.

Brüder, "Dahası var," dedi. "Biraz önce en son bilgileri aldım. Kadının dairesinin başkası adına kiralandığı ortaya çıktı. Az mobilyalı oluşundan,

kısa süreliğine kiralandığı anlaşıyor. Biyotüpü bulduk ama projektör yoktu. Tekrar ediyorum, projektör **yoktu**. Hâlâ Langdon'da olduğunu düşünüyoruz."

Askerin ismini söylediğini duyan Langdon ürperdiğini hissetti.

Ayak sesleri yaklaşmıştı ve Langdon, adamın mağaranın içine girdiğini fark etti. Birkaç dakika öncesinde olduğu gibi sert adımlarla yürümüyor, artık sadece geziniyordu. Telefonda konuşurken mağarayı inceliyormuş gibiydi.

. Adam, "Doğru," dedi. "Araştırmalarımız sonucu bu sahipsiz daireye girmeden kısa süre önce bir telefon görüşmesi yapıldığı doğrulandı."

Langdon telefon görüşmesini ve kirpi saçlı suikastçının kısa bir süre sonra oraya varışını

hatırlayarak, *Amerikan Konsolosluğu*, diye düşündü. Kadın ortadan kaybolmuş, yerini eğitilmiş askerlerden oluşar bir ekibe bırakmıştı.

Askerin '»otlarının sesi artık sadece altı metre uzaktan geliyor ve gitf kçe yaklaşıyordu. Adam ikinci bölmeye girmişti ve eğer uca kaı ar ilerlerse, onları Afrodit'in dar kaidesinin arkasına çömelmiş oir halde bulacağı kesindi.

Ad'im aniden çok net bir şekilde, "Sienna Brooks," dedi.

Sienna, Langdon'm yanında irkilerek yukarı baktı. Askeri kendisine bakarken görmeyi bekliyordu. Ama orada kimse yoktu.

Ses yaklaşık üç metre uzaklıktan, "Dizüstü bilgisayarım inceliyorlar," diye devam etti. "Henüz raporu almadım ama onun Langdon'm

Harvard e-posta hesabına giren, izini sürdüğümüz cihaz olduğuna eminim."

Sienna bu haberi duyunca şok oldu, sonra da ihanete uğramış bir ifadeyle dönüp Langdon'a baktı.

Langdon da bir o kadar sarsılmıştı. ***Bizi bu şekilde mi takip ettiler?! O an bu aklına bile gelmemişti. Sadece, bilgiye ihtiyacım vardı.*** Langdon'm sessizce özür dilemesine fırsat kalmadan Sienna başını çevirip boş gözlerle karşısına baktı.

Asker, "Doğru," dedi. Üçüncü bölmenin girişine varmıştı, artık Langdon ve Sienna'dan sadece bir buçuk metre uzaktaydı. İki adım daha atsa onları net bir şekilde görecekti.

Bir adım daha yaklaşırken, "Kesinlikle," dedi.

Asker aniden durdu. "Bekle biraz."

Langdon olduğu yerde kaskatı kesilip yakalanmaya hazırlandı.

Asker, "Bekle biraz, sesini duyamıyorum," dedikten sonra geri geri birkaç adım atarak ikinci bölmeye döndü. "Bağlantı kötü. Devam et..." Biraz dinledikten sonra cevap verdi. "Evet, sana katılıyorum ama en azından kiminle karşı karşıya olduğumuzu biliyoruz."

Bununla birlikte ayak sesleri mağaranın içinde daha az duyulur oldu, çakıl zeminde ilerleyen adımlar sonra tamamıyla duyulmaz oldu.

Langdon'm omuzları gevşemişti Sienna'ya doğru dönünce öfke ve korkuyla parlayan gözlerle karşılaştı.

"Dizüstü bilgisayarımı mı kullandın?!" diye sordu.

"E-postam kontrol etmek için?"

"Üzgünüm... ben anlayacağını düşünmüştüm.
Öğrenmem gerekiyordu..."

"Bizi bu şekilde buldular! Ve artık ismimi
biliyorlar!"

"Özür düerim Sienna. Ben bilemezdim..."
Langdon vicdan azabından kahroluyordu.

Genç kadın başını çevirip boş gözlerle arka
duvarda göze çarpan iğ şeklindeki dikite baktı.
Yaklaşık bir dakika boyunca ikisi de konuşmadı.
Langdon, Sienna'nın masasının üzerinde duran
Bir Yaz Gecesi Rüyası'run broşürünü ve dâhi
çocuğun hayatı hakkındaki gazete kupürlerini
hatırlayıp hatırlamadığını merak etti. ***Onları
gördüğümünden de şüphelendi mi?*** Şüphelenmiş

olsa bile sormuyordu ve Şu an yeteri kadar sorunları olduğu için bu konudan bahsetmeye hiç niyeti yoktu.

Sienna, Langdon'm zar zor duyabildiği bir sesle, "Kim olduğumu biliyorlar," dedi. On saniye boyunca birkaç kez yavaş ve derin nefes aldı, bu yeni gerçeği sindirmeye çalışıyormuş gibi ydi. Bunu yaparken, Langdon onun őüphelerinin kuvvetlendiğini hissedebiliyordu.

Sienna hiçbir uyanda bulunmadan ayağa kalktı. "Gitmeliyiz," dedi. "Kostüm galerisinde olmadığımızı öğrenmeleri uzun sürmez."

Langdon onunla birlikte ayağa kalktı. "Evet ama... nereye gideceğiz?"

"Vatikan'a?"

"Efendim?"

"Daha önce ne söylemeye çalıştığını sonunda anladım... Vatikan'ın Boboli Bahçeleri'yle ortak noktasının ne olduğunu." Küçük gri kapıyı gösterdi. "Giriş burası, öyle değil mi?"

Langdon başını salladı. "Aslında, burası çıkış ama denemeye degeceğini düşündüm. Ne yazık ki kapıdan geçemiyoruz." Langdon, nöbetçiyle askerin konuşmalarından bu kapının bir seçenek olmadığı anlaşıyor kadarını duymuştu.

Sienna afacan bir tonla, "Ama o kapıdan **geçebilirsek,**" dedi. "Bunun ne anlama geleceğini biliyor musun?" Dudaklarından belli belirsiz bir gülümseme geçti. "Aynı Rönesans ressamının bugün ikinci kez bize yardım ettiği anlamına gelir."

Langdon'ın aklından da birkaç dakika önce aynı düşünce geçmişti, gülümsemeden edemedi.

"Vasari. Vasari."

Şimdi Sienna'nın yüzünde daha geniş bir gülümseme vardı ve Langdon onun kendisini affettiğini hissetti, en azından şimdilik. Sienna yarı şaka yarı ciddi, "Bence, bu yukarıdan bir işaret," dedi. "O kapıdan geçmeliyiz."

"İyi de... nöbetçinin yanından öylece geçip gidecek miyiz?"

Sienna eklemelerini çatırdatıp mağaranın çıkışına doğru ilerledi. "Hayır, onunla biraz konuşacağım." Parlayan gözlerle Langdon'a baktı. "Güven bana profesör. Gerektiğinde çok inandırıcı olabilirim."

Küçük gri kapı tekrar yumruklanıyordu.

Sertçe ve aralıksız.

Güvenlik görevlisi Ernesto Russo öfkeyle homurdandı. Tuhaf, soğuk bakışlı asker anlaşılan geri dönmüştü ama zamanlaması daha kötü olamazdı. Televizyonda yayımlanan futbol maçı, Fiorentina'da bir oyuncu eksikle uzatmalara kalmıştı ve her şey pamuk ipliğine bağlıydı.

Yumruklama sesi devam etti.

Ernesto aptal değildi. Bu sabah tüm o sirenler ve askerleri görünce ortada bir sorun olduğunu anlamıştı, ama kendisini doğrudan etkilemeyen olaylara asla karışmazdı.

Pazzo e colui che bada ai fatti altrui.^m

Ama belli ki asker önemli biriydi ve onu görmezden gelmek büyük ihtimalle akıllıca

olmayacaktı. Bugünlerde İtalya'da iş bulmak oldukça zordu, sıkıcı bir iş olsa bile. Ernesto son bir kez maça bakıp yumruklanmış kapıya doğru ilerledi.

Bu minik odada bütün gün oturup televizyon izlemesi için kendisine maaş verildiğine hâlâ inanamıyordu. Bazen günde iki kere Uffizi Galerisi'nden önce yolu yürüyen bir VIP turu ofisinin dışına gelirdi. Ernesto onları karşılar, çelik ızgara kapının kilidini açar ve grubun küçük gri kapıdan geçmesine izin verirdi. Grubun turu da Boboli Bahçeleri'nde sona ererdi.

Yumruklama sesi artarken Ernesto çelik kapıyı açıp içinden geçti, sonra kapıyı kapatarak arkasından kilitletti.

Aceleyle gri kapıya doğru ilerlerken yumruklama sesine karşılık olarak, "Sı?" diye bağırdı.

Karşılık gelmedi. Yumruklama devam etti.

*Insomma*P Sonunda kapının kilidini açtı. Kapıyı çekerek açarken bir dakika önce gördüğü aynı donuk bakışları görmeyi bekliyordu.

Ama kapıdaki yüz çok daha çekiciydi.

Sarışın, güzel bir kadın tatlı bir ifadeyle ona gülümseyerek, "*Ciao*, "0) dedi. Elindeki katlanmış kâğıdı ona uzatınca Ernesto çekinmeden aldı. Kâğıdı eline alır almaz yerden toplanmış çöpten başka bir şey olmadığını anladı ama kadın o sırada bileğini narin elleriyle tutup avucunun bileğe yakın kısmındaki kemikli bölgeye parmağını batırdı.

(1) "Başkasının işlerine burnunu sokan delidir."

(2) Sonunda!

(3) "Merhaba."

Ernesto sanki bir bıçak bileğini kesmiş gibi hissetti. Bıçağın acısını elektrik şoku izledi. Kadın ona doğru bir adım atarken basınç katlanarak arttı. Acı döngüsü yeniden başladı. Geriye doğru sendeleyerek kolunu geri çekmeye çalıştı ama bacakları uyuşmuştu, dizleri üzerine çöktü.

Gerisi bir anda oldu.

Koyu renk takım elbiseli uzun boylu bir adam kapı aralığında belirip içeri girdi ve gri kapıyı hemen arkasından kapattı. Ernesto telsizine uzandı ama yumuşak el bir kez boynunu sıkınca nefessiz kaldı. Kadının hareketleri karşısında en az Ernesto kadar şaşırılmış olan uzun boylu adam yaklaşırken, kadın telsizini aldı.

Sarışın kadm uzun boylu adama gayet doğal bir ifadeyle, "***Dim mak,***" dedi. "Çin basınç noktalan. Üç bin yıldır kullanılmalarının bir sebebi var."

Adam hayret içinde izliyordu.

Kadm, Ernesto'nun boynundaki basıncı azalttı.

"Non voglio farti del male."^{a)}

Basınç azaldığı anda Ernesto elinden kurtulmaya çalıştı ama basınç anında geri döndü ve kasları tekrar sıkıştı. Acıdan soluğu kesildi, güçlükle nefes alıyordu.

Kadm, "***Dobbiamo passare,***"^{<2>} dedi.

Ernesto'nun neyse ki arkasından kilitlediği çelik kapıyı işaret etti. ***"Dov'e la chiave?"***⁰⁾

Ernesto, "*Non ce Vho, "w>*" diyebildi.

Uzun boylu adam yanlarından ızgaraya doğru ilerleyip mekanizmayı inceledi. Amerikan aksanıyla kadına, "Bu şifreli bir kilit," diye seslendi.

Kadm, Ernesto'nun yanma çömeldi, kahverengi gözleri buz gibiydi. "*Qual'e la combinazione? "i5)*" diye sordu.

"*Non posso/*"⁽⁶⁾ diye cevapladı. "Buna iznim yok..."

(1) "Sana zarar vermek istemiyoruz."

(2) "Kapıdan geçmeliyiz."

(3) "Anahtar nerede?"

(4) "Anahtarım yok."

(5) "Şifre nedir?"

(6) "Yapamam!"

Omurgasının tepesinde bir şey oldu ve Ernesto tüm vücudunun uyuştüğunu hissetti. Bir saniye sonra bayıldı. Kendine geldiğinde bilincinin birkaç dakika boyunca açılıp kapandığını hissetti. Bir tartışma... yeni bıçak acıları... belki de sürükleniyordu. Her şey bulanıktı.

Örümcek ağları temizlendiğinde tuhaf bir şey gördü. Ayakkabıları yerde bağciksız bir halde duruyordu. Tam o sırada güçlkle hareket edebildiğini anladı. Elleri ve ayakları, büyük ihtimalle ayakkabılarının bağcıklarıyla arkadan bağlanmış bir halde yan yatıyordu. Bağırmaıı denedi ama sesi çıkmadı. Çoraplarından biri

ağzına tıktırılmıştı. Gerçek korku anı bir saniye sonra başını kaldırıp televizyonda yayımlanan futbol maçını görünce geldi. Ofisimde... ızgara kapının İÇİNDEYİM!

Ernesto koridorda koşarak hızla uzaklaşan ayak seslerini az da olsa duyabiliyordu... ve sonra sesler yavaş yavaş yerini sessizliğe bıraktı. *Non e possibile!*^{a>} Sarışın kadın Ernesto'yu asla yapmamak üzere işe alındığı şeyi yapmaya bir şekilde ikna etmişti; ünlü Vasari Koridoru'nun girişindeki şifreyi açıklamaya.

(1) "İmkânsız!"

JL J arka koltuğuna yığılmıştı. Yanındaki asker, artan bir endişeyle onu izliyordu.

Birkaç dakika önce askerin telsizinden gelen

kostüm galerisiyle ilgili konuşmalar, Elizabeth'i, yeşil gözlü canavarın rüyasını gördüğü zihin karanlığından uyandırmıştı.

Elizabeth Sinskey, baş dönmesi ve mide bulantısının arttı

ğım hissetti. Pitti Sarayı'nın önüne park etmiş minibüsün

Yine, Dış İlişkiler Konseyi'nin New York'taki karanlık odasında, kendisini çağıran gizemli yabancının deli saçmalarını dinliyordu. Gölge adam, odanın ön tarafına doğru yürüdü. Upuzun

silueti Dante'nin *Cehennem*'inden ilham almış, çıplak ve ölmek üzere olan insan kalabalığının resmedildiği korkunç bir yansımanın önünde dikiliyordu.

Adam, "Birinin bu savaşı vermesi gerek," diyordu. "Yoksa geleceğimiz matematiğin de kesin rakamlarla garantisini verdiği bir felakete sürükleniyor. İnsanlık şimdi erteleme, kararsızlık ve kişisel hırsların arafında bekliyor... ama cehennemin daireleri ayaklarımızın altında, hepimizi içine almak için can atıyor."

Bu adamın savunduğu saçma sapan fikirlerden Elizabeth'in başı dönmüştü. Daha fazla dayanamayıp ayağa fırladı. "Siz bana teklif ettiğiniz şeyin farkında..."

Adam, "Geriye kalan tek seçeneğimiz..." diyerek sözünü kesti.

Elizabeth, "Aslına bakarsanız, ben de tam 'cinayet' diyecektim!" diye karşılık verdi.

Adam omuzlarını silktilti. "Cennete giden yol, cehennemden geçer. Dante bize bunu öğretti."

"Delirmişsiniz!"

"Deli mi?" diye yineleyen adam sanki incinmiş gibiydi. "Ben mi? Hiç sanmıyorum. Asıl delilik, Dünya Sağlık Örgütü'nün boşluğa bakıp, orada olanı inkâr etmesi. Delilik, sırtlanlar etrafını sararken devekuşunun başını kuma gömmesi."

Elizabeth hizmet verdiği kuruluşu savunamadan, adam ekrandaki görüntüyü değiştirdi.

Yeni resmi göstererek, "Konu sırtlandan açılmışken..." dedi. "İşte insanlığı çevreleyen sırtlanlar... ve hızla yaklaşıyorlar."

Elizabeth karşısındaki tanıdık resmi görünce şaşırdı. Önceki yıl, DSÖ'nün küresel sağlık üzerinde en önemli etkileri gösterdiğini ilan ettiği çevre sorunlarını betimleyen, yine kendilerinin yayımladığı bir grafikti.

Başka şeylerle birlikte listede şunlar yazılıydı:

Temiz su talebi, küresel ısınma, ozon tabakasının delinmesi, okyanus rezervlerinin tüketilmesi, türlerin yok olması, CO2 artışı, ormanların yok olması ve deniz seviyesindeki yükselme.

Tüm bu olumsuz göstergeler, geçen yüzyıldan bu yana yükselişe geçmişti. Şimdiyse dehşet verici bir hızla artıyorlardı.

Kuzey yarımküre ortalama yüzey sıcaklığı Nüfus

Karbon monoksit yoğunluğu Gayrisafi Milti
Hasıla

Yağmur ormanları ve ormanlık arazi kaybı
Soyların tükenme»

Motorlu araçlar Su kullanımı Kâğıt tüketimi

İstismar editan balık yataktan Ozon tabakasının
incelmesi Yabancı yatırım

Elizabeth bu grafiği her gördüğünde hissettiği gibi
yine bir çaresizlik hissine kapıldı. Bir bilim
insanıydı ve istatistiğin faydasına inanırdı. Bu
grafik, uzak geleceğin değil... çok *yakın* bir
geleceğin tüyler ürpertici resmini çiziyordu.

Elizabeth Sinskey, yaşamı boyunca pek çok kere
çocuk sahibi olamayacağı için üzülüp durmuştu.
Ama bu grafiği görünce, dünyaya bir çocuk

getirmemiş olduğu için adeta rahatlıyordu.

Çocuğuma bırakacağım gelecek bu mu olacaktı?

Uzun boylu adam, "Son elli yıl içinde, Doğa Ana'ya karşı işlediğimiz suçlar çoğalarak arttı," dedikten sonra durdu. "Ben insanlığın ruhu için endişeleniyorum. Dünya Sağlık Örgütü bu grafiğı yayımladığında, sorunlardan hangisinin daha ciddi olduğunu ve hangisinin giderilebileceğini belirlemek için siyasetçiler, siyasette rol oynayan isimler ve çevreciler acil durum zirveleri yaptılar. Sonuç ne mi oldu? Bir köşede başlarım ellerinin arasına alıp ağladılar. Ama halkı, sorunlar çok karmaşık olmakla birlikte çözüm için çalıştıklarına ikna ettiler."

"Evet! Bunlar çok ***karmaşık*** meseleler."

Adam, "Zırva!" diye bağırdı. "Bu grafiğin ilişkilerin en basitini gösterdiğini siz de biliyorsunuz, tek değişkenli bir fonksiyon! Bu grafikteki her satır, tek bir değerle doğru orantılı çıkıyor, herkesin tartışmaktan korktuğu bir değerle. Dünya nüfusu!"

"Doğrusu ben daha..."

"Daha mı karmaşık diyecektiniz? Aslına bakarsanız, öyle değil. Daha basit bir şey olamaz. Kişi başma daha fazla temiz su düşmesini istiyorsanız, yeryüzünde daha az insan olması gerekir. Araçların sebep olduğu kirliliği azaltmak istiyorsanız, daha az şoför olması gerekir. Okyanusların yeniden balıkla dolmasını istiyorsanız, daha az insanın balık yemesi gerekir!"

Hırsla Elizabeth'e bakıyor, daha da öfkeli bir

sesle konuşuyordu. "Gözlerinizi açın! İnsanlık yok olmak üzere. Liderlerimizse toplantı odalarında oturmuş güneş enerjisi, geri kazanım ve hibrit otomobil pazarlıkları yapıyor. Nasıl olur da *sizin* gibi eğitimli bir kadın bunu anlayamaz? Ozon tabakasının delinmesi, susuzluk ve kirlilik birer hastalık değil, *belirti*. Hastalık ise nüfus artışı. Ve biz dünya nüfusuyla baş etmedikçe, hızla büyüyen kanserli bir tümöre yara bandı yapıştırmaktan başka bir şey yapıyor olmayız."

Elizabeth, "İnsan türünü kansere mi benzetiyorsunuz?" diye sordu.

"Kanser, kontrol dışı büyümeye başlayan sağlıklı bir hücreden başka bir şey değildir. Fikirlerimi nahoş bulduğunuzu anlıyorum ama sizi temin ederim, vakti geldiğinde diğer seçeneği çok daha nahoş bulacaksınız. Cesur bir karar veremezsek-

"

Dr. Sinskey heyecanla araya girdi. "Cesur mü? Aradığınız kelime cesur değil. Buna *delütk* deyini"

Korkutucu derecede sakın sesle konuşan adam, "Dr. Sinskey," dedi. "Sizi özellikle buraya çağırdım, çünkü sizin. Dünya Sağlık Örgütündeki bilge biri olarak benimle çalışmak ve uygun bir çözüm bulmak isteyebileceğinizi ümit ediyordum"

Elizabeth şaşırmıştı. "Dünya Sağlık Örgütü'nün sizinle ortaklık yapacağım mı düşündünüz? Böyle bir fikri araştırmak için?"

"Doğrusunu isterseniz, evet" dedi "Örgülünüz doktorlardan oluşuyor ve bir hastası kangren olduğunda, hayatım kurtarmak için bacağım

kesmekte tereddüt etmez. Bazen insan kötünün iyisine razı olmak zorundadır."

"Bu durum biraz daha farklı."

"Hayır. *Tıpatıp* aynı. Tek farkı çapı."

Elizabeth yeterince dinlemişti Birden ayağa kalktı. "Uçağa yetişmem lazım."

Uzun boylu adam ona doğru tehdit edid bir adım atarak yolunu kesti. "Benden söylemesi, işbirliği yapmanız da, yapmanız da bu fikri tek başıma kolay bir şekilde geliştirebilirim."

Elizabeth, "Benden söylemesi," dedi "Bunu bir terör tehdidi olarak algılıyorum ve ona göre muamele yapacağım." Telefonunu çıkardı.

Cehennem / F: 12

Adam kakhaha attı. "Hipotezlerden bahsettiğim için beni şikâyet mi edeceksiniz? Ne yazık ki telefon açmak için beklemeniz gerekecek. Bu odanın elektronik kalkanı var. Telefonunuz sinyal alamaz."

Sinyale ihtiyacım yok, seni kaçık. Elizabeth telefonunu kaldırıp adam daha ne olduğunu anlayamadan, yüzünün fotoğrafım çekti. Flaş yeşil gözlerinde parlarken, Elizabeth bir an için onu tanıdığını düşündü.

"Her kimsen, beni buraya çağırmakla yanlış bir iş yaptın. Havaalanına v, rdığım anda, kim olduğunu öğreneceğim ve sen de DSÖ'nün, C X3'nin,⁰⁾

ECDC'nin⁴ potansiyel biyoterörist listesinde yer alac? ksm. Gece gündüz seni izleyecekler. Eğer malzeme saün almaya kalkarsan veya laboratuvar kurarsan haberimiz olacak. Hiçb j yere saklanamazsın."

Adam gergin geçen uzunca bir süre sanki Elizabeth'in telefonuna atlayacakmış gibi durdu. Sonunda gevşeyip, ürkütücü bir şekilde sırtarak yana çekildi. "O halde dans etmeye başladık demektir."

V aşari Koridoru, yani II Corridoio Vasariano, 1564'te, Pitti Sarayı'ndaki evinden, Arno Nehri'nin karşısındaki Vecchio Sarayı'ndaki çalışma ofisine güvenli bir geçiş sağlaması için Medici soyundan Grandük I. Cosimo'nun emriyle Giorgio Vasari tarafından tasarlanmıştı.

Vatikan şehrindeki ünlü Passetto gibi Vasari Koridoru da mükemmel bir gizli geçitti. Boboli Bahçeleri'nin doğu köşesinden başlayıp Vecchio Köprüsü'nün üzerinden geçiyor, aradaki Uffizi Galerisi'nin içinden kıvrılarak eski saraym kalbine kadar yaklaşık bir kilometre boyunca uzanıyordu.

Günümüzdeyse Vasari Koridoru, Medici aristokratları için olmasa bile, sanat eserleri için hâlâ güvenli bir sığınak olarak hizmet veriyordu. Koridor sonsuz gibi gelen güvenli duvarlarıyla içinden geçtiği Uffizi Galerisi'nden taşan nadir tablolara ev sahipliği de yapıyordu.

Langdon bu koridordan birkaç yıl önce özel bir tur sırasında geçmişti. O akşamüstü, koridordaki tablolara hayranlıkla bakmak için durmuştu; aralarında dünyanın en geniş otoportre koleksiyonu vardı. Pek çok kez de ziyaretçilerin bu yükseltilmiş geçitte ne kadar ilerlediklerini

hesaplayabilmesini sağlayan gözetleme pencerelerinden dışarı bakmak için durmuştu.

Ama bu sabah Langdon ile Sienna, peşlerinden gelenlerle arayı mümkün olduğunca açabilmek için koridordan koşarak ge-

çiyorlardı. Langdon bağladıkları bekçiyi bulmalarının ne kadar süreceğini merak etti. Tünel önlerinde uzanırken, her adımda kendilerini, aradıkları şeye yaklaştırdığını hissetti.

Cerca trova... ölümün gözleri... ve kimin peşimden geldiğinin cevabı.

Tünelde ilerledikçe, Langdon bu geçidin ne kadar tutkulu bir mimari başarı olduğunu düşündü. Boylu boyunca şehrin üstünde yükseltilmiş Vasari Koridoru, Arno Nehri'nin üzerinden geçerek Pitti Sarayı'ndan eski Floransa'nın

kalbine kadar, binaların arasından kıvrılan bir yılanı andırıyordu. Kireç badanalı dar geçit, sonsuzluğa uzanıyor gibiydi. Engelleri atlamak için Amo'nun üzerinden ara sıra sağa sola dönse de... daima doğuya doğru ilerliyordu.

Koridorda aniden önlerinden sesler gelince Sienna koşmayı bıraktı. Langdon da durdu ve elini sakince Sienna'nın omzuna koyarak yanlarındaki gözetleme penceresini işaret etti.

Aşağıda turistler var.

Langdon ile Sienna pencerenin yanına gidip dışarı bakınca, Vecchio Köprüsü'nün üzerinde durduklarını gördüler. Aşağıda günün ilk turistleri, 1400'lerden beri köprünün üstünde kurulu olan pazarda vakit geçiriyorlardı. Şimdikiler çoğunlukla kuyumcular ve takı eşyaları satanlardı ama hep böyle olmamıştı. İlk başta köprü,

Floransa'nın geniş açık hava pazarına ev sahipliği yapmıştı. 1593'te bozulmuş etlerin ekşi kokusu Vasari Koridoru'na kadar yükselip de grandükün hassas burun deliklerini rahatsız edince et satışı yasaklanmıştı.

Langdon aşağıdaki köprünün bir yerinde, Floransa'da işlenen cinayetlerden en kötü üne sahip olanını hatırladı. 1216'da Buon-delmonte ismindeki genç bir soylu, gerçek aşkı uğruna ailesinin ayarladığı evliliği yapmayı reddetmiş ve bu kararı sebebiyle bu köprüde öldürülmüştü.

Birbirleriyle yüzyıllarca acımasızca savaşmış olan iki güçlü siyasi kesim; Guelf'ler üe Ghibellin'ler arasındaki sürtüşmeyi tetiklediğinden, gencin ölümü uzun süre "Floransa'nın en kanlı cinayeti" olarak anılmıştı.

"Ne oldu?"

2

"Çok teşekkürler!"

3

"Girilemez!"

4

Avrupa Hastalık Kontrol ve Korunma
Merkezleri

Süregelen siyasi düşmanlık, Dante'nin
Floransa'dan sürülmesine neden olduğu için şair
bu olayı *îlahi Komedya'da* acı bir şekilde
ölümsüzleştirmişti: *Ah Buondelmonte, ah!*
Başkasının sözüne uyup onunla evlenmekten
kaçınmakla çok fena ettin!

Günümüzde, cinayetin işlendiği yerin yanında, üç
ayn levha bulunuyordu. Bu levhalardan her
birinde, Dante'nin *Cennet'*indeki On Altıncı
Kanto'dan farklı bir mısra yazıyordu. İçlerinden
biri Vecchio Köprüsü'nün girişine yerleştirilmişti
ve şöyle diyordu:

FAKAT KÖPRÜYÜ BEKLEYEN KIRIK
TAŞA

BİR KURBAN ADAMASI MUKADDERMİŞ
FLORANSA'NIN

BARIŞ VE HUZUR DEVRESİNİN SONUNDA

Langdon bakışlarım köprüden, aşağısındaki karanlık sulara çevirdi. Doğu tarafında, Vecchio Sarayı'nın tek başma duran sivri kulesi onları çağırıyordu.

Langdon ile Sienna, Arno Nehri'ni henüz yarılamış olsalar da dönüşü olmayan noktayı çoktan geçtiklerine emindi.

Dokuz metre aşağıda, Vecchio Köprüsü'nün çakıltaşları üzerindeki Vayentha, kendisini kurtaracak tek şeyin az önce başının üstünden geçtiğinden habersiz, yaklaşan kalabalığı endişeyle taradı.

Yönetici Knowlton ***The Mendacium'un*** güverte altındaki bölmesinde tek başına oturmuş boş yere

işine odaklanmaya çalışıyordu. Dehşet içinde kaydı tekrar izlemişti ve son bir saattir dâhilikle delilik arasında bir yerde duran on dakikalık monologu analiz ediyordu.

Knowlton gözden kaçırmış olabileceği bir ipucu arayarak kaydı baştan hızla üeri sardı. Suyun altındaki tabelayı geçti... içinde sarı-kahverengi bulanık sıvının bulunduğu torbayı geçti... ve gaga burunlu gölgenin belirlediği anı buldu. Damlayan mağara duvanna yansıyan deforme olmuş bir siluet... yumuşak kırmızı bir ışıkla aydınlanmıştı.

Knowlton boğuk sesi dinleyerek süslü sözleri çözmeye çalıştı. Konuşmanın yarısında duvardaki gölge aniden büyüdü ve ses kuvvetlendi.

Dante'nin cehennemi kurmaca değil...

kehanettir¹.

Berbat sefalet. İstiraplı acı. Bu, geleceğin manzarasıdır.

İnsanlık eğer denetlenmezse, veba ya da bir kanser gibi işler... Bir vakitler faziletimizi ve kardeşliğimizi besleyen yeryüzü refahı tamamen tükeninceye dek, her yeni nesille birlikte artar sayımız... İçimizdeki canavarlar ortaya çıkar... Çocuklarımızı doyurmak için ölümüne bir savaş veririz.

Burası Dante'nin dokuz dairesel cehennemidir.

Bizi bekleyen budur.

Malthus'un matematiğiyle alevlenmiş

gelecek üzerimize doğru savrulurken, cehennemin ilk dairesinde, tahminimizden çok daha hızlı bir şekilde düşmeye hazırlanarak.... yalpalarız.

Knovvltan kaydı durdurdu. *Malthus matematiği mi?* Hızlı bir internet araması onu on dokuzuncu yüzyıl matematikçisi ve nüfus bilimcisi Thomas Robert Malthus hakkında bilgiye ulaştırdı. Nüfus fazlalığından ötürü önünde sonunda küresel bir çöküş olacağı kehanetinde bulunmuştu.

Malthus'un biyografisinde, *An Essay on the Principle of Popula-tion^G* adlı kitabından sınır bozucu bir alıntı vardı:

Nüfusun gücü, insanın nafakasını üretme gücünden o denli üstündür ki, erken ölüm şu veya bu şekilde insan türünü ziyaret etmelidir.

İnsanoğlunun ahlaksızlığı etkindir ve nüfusun azalmasına hizmet eder. Büyük yıkım ordusunun müjdecisidir ve genellikle korkunç işi kendi bitirir. Ama bu imha savaşında başarısız olursa hastalıklar, salgınlar, kıran ve veba ilerler; binleri, on binleri silip süpürür. Başarı yarım kalırsa ardından muazzam bir kıtlık yaklaşır ve tek bir güçlü darbe indirerek dünya nüfusu ile yiyeceği dengeler.

Knowlton kalbi çarparken gaga burunlu gölgenin donmuş görüntüsüne baktı.

İnsanlık eğer denetlenmezse, veba ya da kanser gibi işler. Denetlenmezse. Bu, Knowlton'm kulağına hiç hoş gelmemişti. Tereddütle parmağını kaldırıp kaydı devam ettirdi.

Boğuk ses konuşmaya devam etti.

Hiçbir şey yapmamak; sıkışıp kalarak, açlık çekerek, günah içinde yuvarlanarak Dante'nin cehennemine kucak açmaktır.

Ve ben de cesaretle eyleme geçtim.

Kümleri dehşetle bakacaktır ama kurtuluşun bir bedeli vardır. Dünya bir gün fedakârhğımm güzelliğini kavrayacaktır. Çünkü ben sizm kurtuluşunuzum.

Ben Gölge yim.

Ben insanlık sonrası çağının kapıştım.

Vecchio Sarayı dev bir satranç taşma benzer. Sağlam dörtgen biçimindeki dış cephesi ve kare kesimli mazgallı siperleriyle, dev bir satranç kalesine benzeyen tam yerine kondurulmuş bina,

Signoria Meydanı'nın güneydoğu köşesini korur.

Kare şeklindeki hisarının merkezinden yükselerek ufuk çizgisinde belirgin bir profil oluşturan binanın aşılmadık tek kulesi, Floransa'nın eşsiz bir sembolü haline gelmiştir.

İtalyan hükümetine hizmet etmesi için inşa edilmiş olan bina, ziyaretçilerine gözdağı veren erkeksi heykeller sunar. Ammannati'nin **Neptün Çeşmesi**'ni taçlandıran kaslı **Neptün** heykeli, denizden fırlayan dört güçlü atın tepesinde çıplak bir şekilde yükselir. Bu Floransa'nın denizlerdeki egemenliğinin bir sembolüdür. Michelangelo'nun **Davut** heykelinin bir replikası -dünyanın en ünlü çıplak erkeği- tüm haşmetiyle saray girişinde durur. **Davut'a**, **Herakles** ve **Casus** adlı iki devasa çıplak adamın heykelleri de eşlik ederler. Böylece, Neptün'ün satirleriyle birlikte toplam bir

düzine penis saraya gelen ziyaretçileri karşılar.

Normalde, Langdon'ın Vecchio Sarayı'm ziyaretleri burada, Signoria Meydanı'nda başlardı. Burası, erkeklik uzuvlarının aşınkına rağmen, Avrupa'daki en sevdiği meydanlardan biriydi.

Meydana yapılan hiçbir ziyaret, Caffè Rivoire'de bir espresso içip meydandaki açık hava heykel galerisi olan Loggia dei Lanzi'deki Medici aslanlarını görmeden tamamlanmış sayılmazdı.

Ama bugün Langdon ve arkadaşı, Vecchio Sarayı'na büyük ihtimalle Medici düklerinin o zamanlar yaptıkları gibi, Vasari Koridoru'ndan girmeyi planlıyorlardı. Ünlü Uffizi Galerisi'nden geçerek köprülerin, yolların üzerinden kıvrılan ve binaların içinden geçerek onları doğrudan eski sarayın kalbine çıkaracak olan koridoru takip

edeceklerdi. Buraya kadar, peşlerinden gelen ayak sesleri duymamışlardı ama Langdon koridora çıkmakta tereddütlüydü.

Karşüarmda duran ağır tahta kapıya bakarak, *işte, geldik*, diye düşündü. *Eski sarayın girişi.*

Kapıda sağlam bir kilitleme mekanizması olmasına rağmen, itilerek açan kolu da vardı. Diğer taraftan birinin anahtar kartı olmadan Vasari Koridoru'na girişi engellenirken, bu yatay kol sayesinde adi durumda çıkış yapılabiliyordu.

Langdon kulağını kapıya dayayıp dinledi. Diğer taraftan hiçbir şey duymayınca, ellerini kolun üzerine koyup hafifçe itti.

Kilit tıkırdadı.

Tahta kapı birkaç santim aralanınca Langdon

karşısındaki dünyaya baktı. Küçük bir niş. Boş. Sessiz.

Langdon rahatlama hissiyle içeri girip Sienna'ya kendisini izlemesini işaret etti.

İçerideyiz.

Vecchio Sarayı'nın içinde bir yerde, sessiz bir nişin içinde duran Langdon kısa bir an durup yönünü tayin etmeye çalıştı. Önlerinde, nişe diklemesine uzanan uzun bir geçit vardı.

Sollarında, uzakta, koridorda sakın ve neşeli sesler yankılanıyordu. Vecchio Sarayı, Amerika Birleşik Devletleri Kongre Binası gibi hem turistlerin ziyaretine açık bir yer, hem de bir hükümet ofi'-siydi. Bu saatte duydukları sesler, büyük. ihtimalle ofislere girip çıkan ve güne hazırlanan çalışanlara aitti.

Langdon ve Sienna geçide doğru ilerleyip gizlice köşeden baktılar. Koridorun sonunda, yaklaşık bir düzine hükümet çalışanının durup sabah espressolannı içtikleri ve işten önce mesai arkadaşlarıyla sohbet ettikleri bir avlu vardı.

Sienna, "Vasari duvar resmi," diye fısıldadı. "Beş Yüz Salo-nu'nda olduğunu söylemiştin, öyle değil mi?"

Langdon başını evet anlamında, sallayıp kalabalık avlunun karşısındaki taş bir geçide açılan sütunlu girişi gösterdi.. "Maalesef, avludan gidiliyor."

"Emin misin?"

Langdon başını salladı. "Kimseye görünmeden geçmemiz imkânsız."

"Onlar devlet memuru. Bizimle

ilgilenmeyeceklerdir. Sadece, buraya aitmişsin gibi yürü."

Sienna uzanıp Langdon'ın ceketini ve gömlek yakasını nazıkçe düzeltti. "Çok havalı görünüyorsun Robert." Mahcup bir ifadeyle Langdon'a gülümseyip kendi kazağını da düzelterek dışarı çıktı.

Langdon arkasından onu takip etti. Kararlı adımlarla avluya doğru ilerlediler. Avluya girdiklerinde Sienna akıcı bir İtalyan-cayla onunla konuşmaya başladı, tarım desteğiyle ilgili bir şeyler söylüyordu. El kol hareketlerinin eşliğinde ve hararetle konuşuyordu. Diğerleriyle aralarında mesafe bırakmaya özen göstererek duvar dibinden ilerlediler. Langdon, tek bir çalışanın bile kendilerine ikinci kez dönüp bakmadığını fark etti.

Avluyu geçtiklerinde, hızla geçide doğru ilerlediler. Langdon, Londra'da sahnelenen Shakespeare oyununun broşür kapağını hatırladı. ***Afacan Peri.*** Alçak sesle konuştu. "Oldukça iyi bir aktrissin."

Sienna, "Öyle olmak zorundayım," dedi, sesi tuhaf bir şekilde uzak geliyordu.

Langdon bir kez daha bu genç kadının geçmişinde, bildiğinden daha çok acı olduğu hissine kapıldı ve kendi belasına onu da bulaştırdığı için derin bir vicdan azabı hissetti. Artık, sonuna kadar gitmekten başka yapılacak bir şey olmadığı kendine hatırlattı.

Tünelde yüzmeye devam et... ve ışığı görmek için dua et.

Sütunlu girişe yaklaştıklarında Langdon

hafızasının kendisini yanıltmadığım görünce rahatladı. Üzerinde köşeyi dönmelerini işaret eden bir ok olan küçük tableda; IL SALONE DEI CINQUECENTO yazıyordu. Langdon, ***Beş Yüz Salonu***, diye düşünürken bulmaları gereken cevapları merak etti. ***Gerçek, sadece ölümün gözlerinden görülebilir. Bu ne demek olabilir?***

Köşeye yaklaşırlarken Langdon, "Salon hâlâ kapalı olabür," dedi. Beş Yüz Salonu popüler bir turist noktası olmasına rağmen, saray bu sabah henüz turistlerin ziyaretine açılmamış gibiydi.

Sienna birden durarak, "Duyuyor musun?" diye sordu.

Langdon sesi duymuştu. Köşenin arkasından yüksek bir vınlama sesi geliyordu. ***Lütfen bana***

***bunun uzaktan kumandalı helikopter
olmadığını söyle.*** Temkinli bir şekilde revağın
köşesinden baktı. Otuz metre ileride, Beş Yüz
Salonu'na açılan son derece sade, tahta bir kapı
görünüyordu. Ne yazık ki aralarında, daireler
çizen elektrikli yer cilalama makinesini iten
şişman bir bekçi vardı.

Kapı bekçisi.

Langdon'm gözleri kapının dışındaki plastik
tabelanın üzerindeki üç sembole kayd. En
tecrübesiz simgebilimcilerin bile anlayabileceği
bu evrensel semboller; üzerinde X işareti olan bir
video kamera, üzerinde X işareti olan bir bardak
ve bir kadın ile erkek figürüydü.

Langdon bekçiye doğru hızla ilerledi, adama
yaklaşırken hafifçe koşmaya başladı. Sienna ona
yetişmek için arkasından koştu.

Bekçi jaşkm bir ifadeyle kafasını kaldırıp ona baktı. **"Signo-ri?!"** Langdon ve Sienna'nım durması için ellerini kaldırdı.

Langdon adama acıyla gülümsedi, hatta daha çok yüzünü buruşturuyordu. Özür dileyen bir ifadeyle kapının yanındaki sembolleri işaret etti. Acı dolu bir sesle, **"Toiletie"** dedi. Bu bir soru değildi.

Bekçi biraz tereddüt etti, isteği reddedecekmiş gibi görünüyordu ama sonra önünde huzursuzca kıpırdanan Langdon'a sevimli bir şekilde başını sallayıp geçmelerini işaret etti.

Kapıya vardıklarında Langdon, Sienna'ya göz kırparak, "Şefkat, evrensel bir dildir," dedi.

Bir zamanlar Beş Yüz Salonu, dünyanın en

büyük salonuydu. 1494'te cumhuriyetin beş yüzden fazla üyesi bulunan Büyük Konsey'i Consiglio Maggiore'nin toplantı odası olarak yapılmış ve ismini buradan almıştı. Birkaç yıl sonra I. Cosimo'nun emriyle salon yenilenip genişletilmişti. İtalya'nın en güçlü adamı I. Cosimo, proje yöneticisi ve mimar olarak büyük Giorgio Vasari'yi seçmişti.

Olağanüstü bir mühendislik başarısıyla Vasari, orijinal çatıyı yükseltmiş, salonun dört tarafındaki yüksek pencerelerle içeri doğal ışık girmesini sağlamış ve sonuçta Floransa'nın en güzel mimari eserleri, heykel ve resimleri için seçkin bir galeri meydana getirmişti.

Langdon'm ilk dikkatini çeken şey ise, bu salonun sıradan bir yer olmadığını ilan eden zemini olmuştu. Siyah karelerin içine yerleştirilmiş kırmızı taş parkeler, bin yüz metrekarelik alana

sağlam, derin ve dengeli bir hava kazandırıyordu.

Langdon gözlerini yavaşça salonun diğer tarafına kaydırdı: Altı dinamik heykel; ***Herakles'in Görevleri*** duvara asker gibi sıralanmıştı.

Langdon çıplak vücutları acayip bir güreşe tutuşmuş gibi duran, kötü şöhretli Herakles ve Diomedes heykeline bakmadan geçti. Bu heykeldeki penisten yakalama hareketine ne zaman baksa içi bir tuhaf olurdu.

Güney duvarının orta nişine hâkim olarak, sağ tarafta duran Michelangelo'nun nefes kesici ***Zafer*** heykeline bakmak daha kolaydı. Yaklaşık üç metre boyundaki bu heykel, aşırı muhafazakâr Papa II. Julius'un -II Papa Terribile- mezarı için yapılmıştı. Vatikan'ın homoseksüellik konusundaki yaklaşımını bilen Langdon bunu hep ironik bulmuştu. Heykelde, Michelangelo'nun

uzun seneler âşık olduğu ve üç yüzden fazla sone yazdığı genç adam Tommaso dei Cavalieri betimleniyordu.

Sienna, aniden alçak ve saygılı bir sesle, "Buraya daha önce gelmediğime inanamıyorum," diye fısıldadı. "Çok... güzelmiş."

Dünyaca ünlü piyanist Mariele Keymel'in klasik müzik konserini izlemek için buraya ilk geldiğı anı hatırlayan Langdon başını salladı. Bu büyük salon başlangıçta grandük ile yapılan özel siyasi toplantılar için tasarlanmış olsa da, bugünlerde daha çok popüler müzisyenlere, konuşmacılara ve gala yemeklerine mekân oluyordu. Langdon bazen, özel salonunu CEO'larla ve mankenlerle paylaşmanın I. Cosimo'ya ne hissettireceğini merak ederdi.

Langdon şimdi gözlerini, duvarları süsleyen

devasa resimlere dikmişti. Sonuçları, "Eriyen Başyapıt" olarak adlandırılmalarına sebep olan Leonardo da Vinci'nin başarısız bir deneysel tekniğiyle boyanmışlardı. Ayrıca Piero Soderini ve Machiavelli'nin başlattığı sanatsal bir "güç gösterisi", Rönesans'ın iki devine -Michelangelo ve Leonardo- aynı salonun karşılıklı duvarlarına resim yapmaları emrini vererek birbirleriyle çarpıştırmıştı.

Ama bugün Langdon, salonun başka tarihi tuhaflıklarıyla ilgiliydi.

Cerca trova.

Duvar resimlerini inceleyen Sienna, "Hangisi Vasari?" diye sordu.

Salon yenilenirken Vasari ile asistanının; orijinal duvar resimlerinden, ünlü asma tavanı süsleyen

çerçeveleli otuz dokuz paneline kadar, içindeki hemen her şeyi yeniden boyadığını bilen Langdon, "Hemen hepsi," diye cevap verdi.

Sağ taraftakini işaret eden Langdon, "Ama şuradaki, görmeye geldiğimiz duvar resmi: *Battaglia di Mardam.*"

Buradaki savaş sahnesi gerçekten de devasa ölçülerdeydi. On yedi metre genişliğinde ve üç bina katından daha yüksekti. Kahverengi, yeşil ve kırmızı ağırlıklı tonlarda yapılmıştı: pastoral bir dağ yamacında çarpışan askerler, atlar ve sancakların oluşturduğu vahşi bir manzara.

Sienna, "Vasari, Vasari," diye fısıldadı. "Şimdi bunun içinde bir yere mesaj gizlenmiş, öyle mi?"

Geniş duvar resminin üst kısmına gözlerini kısarak bakarken, Vasari'nin gizemli mesajım

yazdığı o yeşil savaş bayrağını bulmaya çalışan Langdon, "Buradan dürbünsüz görmemiz neredeyse imkânsız ama üst orta kısımda, yamaçtaki iki çiftlik evinin hemen altına bakarsan, eğik duran, küçük bir bayrak göreceksin..." dedi.

Sağ üst tarafta, doğru noktayı işaret eden Sienna, "Gördüm!" diye karşılık verdi.

Langdon daha genç gözlere sahip olmayı dilerdi.

İkisi büyük duvar resmine yaklaşıncı Langdon resmin ihtişamına hayran kaldı. Tek sorun şuydu ki, *neden* burada olduklarını bilmiyordu. Uzun süre, gözlerini Vasari'nin başyapıtının detaylarından ayırmadan, sessizce durdu.

Başaramazsam... herkes ölür.

Arkalarındaki bir kapı gıcırdayarak açıldı ve elindeki cila makinesiyle bekçi içeriye göz attı. Sienna ona samimi bir şekilde el salladı. Onlara kısa bir süre göz gezdiren bekçi, ardından kapıyı kapattı.

Sienna, "Fazla vaktimiz yok Robert," diyerek onu uyardı. "Düşünmen lazım. Bu resim sende bir şeyler çağrıştırıyor mu? Bir şeyler hatırlıyor musun?"

Langdon üstlerinde duran kaotik savaşı dikkatle inceledi

Gerçek, yalnızca ölümün gözlerinden görülebilir.

Langdon duvar resminde, ölü gözlerin resimdeki başka bir ipucu- veya belki de salondaki başka bir yere bakan bir ceset olacağını sanmıştı. Ne

yazık ki, Şimdi resimde onlarca ceset görüyordu ama hiçbiri dikkate deĝmezdi ve içlerinde, herhangi bir yere  l  gözlerle bakan yoktu.

Gerçek, yalnızca ölümün g zizi'inden görülebilir?

Bir Şekil belirir umuduyla, bir cesetten diĝerine hayali çizgiler birleştirmeye çalıştı ama hiçbir Şey göremedi.

Hafızasının derinliklerini yoklarken başı yine zonklamaya başladı. Orada bir yerde, gümüş saçlı kadın sürekli fısıldıyordu: "***Ara, bulacaksın.***"

Langdon, "Neyi bulacaĝım?!" diye baĝırmak istedi.

Gözlerini kapatıp derin nefesler aldı. Omuzlarını

gevşetmeye çalışırken içgüdülerini harekete geçirmek umuduyla kendini tüm düşüncelerden arındırmaya zorladı.

Çok üzgünüm.

Vasari.

Cerca trova.

Gerçek, yalnızca ölümün gözlerinden görülebilir.

İçgüdüleri ona, hiç şüphesiz doğru yerde durduğunu söylüyordu. Nedeninden henüz emin olamasa da aradığı şeyi bulmasının an meselesi olduğunu hissediyordu.

Ajan Brüder önündeki vitrinde duran kırmızı kadife pantolonla tüniğe boş gözlerle baktı ve

içinden küfretti. TTD ekibi tüm kostüm galerisini aramış ama Robert Langdon ile Sienna Brooks'u hiçbir yerde bulamamıştı.

Öfkeyle, *Teftiş ve Tepki Desteği*, diye düşündü. Öğretim görevlileri ne zamandan beri TTD'yi atlatabiliyor? Ne cehenneme gittiler?

193

Cehennem / F: 13

Adamlarından biri, "Tüm çıkışlar kapatıldı," diye bildirdi. "Tek ihtimal* hâlâ bahçede oldukları."

Kulağa mantıklı gelse de Brüder, Robert Langdon ile Sienna Brooks'un başka bir yol bulduklarım hissediyordu.

Brüder kızgın bir sesle, "Helikopter yeniden havalansın," diye emretti. "Ayrıca yerel yetkililere, arama alanım duvarların dışına genişletmelerini söyle."

Adamları dışarı farlarken Brüder telefonunu aldı ve yetkili kişiyi aradı. "'Ben Brüder," dedi. "Üzgünüm ama ciddi bir sorunumuz var. Aslına bakarsanız birkaç tane."

Gerçek, sadece ölümün gözlerinden görülebilir.

Sienna göze çarpan bir şey bulma umuduyla Vasari'nin vahşi savaş sahnesinin her santimini incelemeye devam ederken kendi kendine bu kelimeleri tekrar ediyordu.

Her yerde ölümün gözlerini görüyordu.

Hangilerini arıyoruz?!

Ölümün gözlerinin belki de veba salgını sırasında Avrupa'ya saçılan kokuşmuş cesetlere bir gönderme olabileceğini düşündü.

En azından bu, veba maskesini açıklardı...

Birdenbire, Sienna'mın aklına bir ninni geldi. ***Gül etrafında çember. Ceplerde buket buket çiçekler. Küller, küller. Hep birlikte düşüyoruz.***

İngiltere'de öğrenciyken şiiri ezbere okurdu. Ta ki, Londra'daki Büyük Salgm'dan ilham aldığı öğrenene kadar. Gülün etrafındaki çember; derinin üzerindeki gül rengindeki kabarcığın etrafında oluşan halkaya göndermeydi ve bu da birinin hastalığı kapıldığı anlamına geliyordu. Hastalığa kapılanlar, çürüyen vücutlarının ve

şehirdeki ceset kokusunu bastırmak için ceplerinde güller taşıyorlardı. Her gün yüzlerce veba kurbanı ölüyor ve cesetleri yakılıyordu.

Küller, küller. Hep birlikte düşüyoruz.

Langdon karşı duvara doğru dönerek aniden, ***"Tanrı Aşkına!"*** diye bağırdı.

Sienna ona bakarak, "Ne oldu?" diye sordu.

"Bu, bir zamanlar burada sergilenen sanat eserinin adı. ***Tanrı Aşkına.***"

Sienna şaşkın gözlerle Langdon'm odadan küçük bir cam kapıya doğru telaşla ilerleyişini izledi. Langdon kapıyı açmaya çalıştı ama kilitliydi. Yüzünü cama yaklaştıırıp iki elinin arasma alarak içeri baktı.

Sienna, Langdon'm aradığı şeyi bir an önce

bulmasını diledi. Yeniden ortaya çıkan bekçi, kilitli bir kapıdan içeri bakarak oyalanan Langdon'ı görünce yüzünde şüphelendiğini gösteren bir ifade belirmişti.

Sienna neşeyle bekçiye el salladı ama adam ona kızgın gözlerle uzun uzun baktıktan sonra gözden kayboldu.

II Studiolo.

Cam bir kapının arkasında, Beş Yüz Salonu'ndaki *cerca trova* kelimelerinin tam karşısında küçük, penceresiz bir bölme vardı. Vasari tarafından I. Francesco için gizli bir çalışma odası olarak tasarlanan dikdörtgen il Studiolo, içeri girenlerde dev bir hazine sandığının içinde olduğu hissini uyandıran yuvarlak, beşik tonozlu bir tavana sahipti.

Buna uygun olarak, içerisi gösterişli objelerle pınl pırü parlıyordu. Otuzdan fazla nadide tablo duvarları ve tavanı süslüyordu. Birbirlerine o kadar yakın yerleştirilmişlerdi ki duvarda açık bir alan kalmamıştı. ***Ikarus'un Düşüşü.... İnsan Hayatına Dair Bir Alegori... Prometheus'a Muhteşem Mücevherler Sunan Doğa...***

Langdon camdan ilerideki göz kamaştırıcı yere bakarken kendi kendine, "Ölümün gözleri," diye fısıldadı.

Langdon, ü Studiolo'nun içine ilk kez birkaç yıl önce saraydaki özel bir gizli geçit turunda girmişti ve buradaki gizli kapıların, merdivenlerin ve geçitlerin çokluğu karşısında hayrete düşmüştü. Birkaç tane de il Studiolo'daki tabloların arkasında vardı.

Ama Langdon'm ilgisini çeken gizli geçitler

değildi. Eskiden burada sergülenirken gördüğü cesur bir modern sanat eserini hatırlamıştı.

Damien Hirst'ün tartışmalar yaratan eseri ***Tanrı Aşkına,***

Vasari'nin ünlü il Studiolo'sunda sergilenince büyük patırtılar kopmuştu.

Bu, platinden gerçek boyutlu bir insan kafatasıydı. Yüzeyi tamamıyla birbirine çok yakın işlenmiş s ***ekiz bin*** parlak elmasla kaplanmıştı. Oldukça çarpıcıydı. Kafatasının boş göz çukurları ışık ve canlılıkla parlıyor, yaşam ve ölüm - güzellik ve korku gibi zıt sembollerin kafa karıştırıcı birlikteliğini yansıtıyordu. Hirst'ün elmas kafatası, il Studiolo'dan uzun zaman önce kaldırılmıştı ama onu hatırlamak Langdon'm akıma yeni bir fikrin gelmesine neden olmuştu.

. Ölümün gözleri, diye düşündü. Bir kafatası kesinlikle buna uyuyor, öyle değil mi?

Kafatasları, Dante'nin **Cehennem**'inde tekrarlanan bir temaydı, en ünlüsü de cehennemin en alt dairesinde Kont Ugolino'nun acımasızca cezalandırılışı sırasında geçirdi. Zalim bir başpiskoposun kafatasım sonsuza dek kemirmeye mahkûm edilmişti.

Bir kafatası mı arıyoruz?

Esrarengiz il Studiolo, Langdon'm bildiği kadarıyla "ilgi eşyaları odası" geleneğine uygun olarak yapılmıştı. Tüm tablolar dükün ilgi duyduğu eşyaların sergilendiği dolaplara kapak vazifesi görecek şekilde gizli menteşelerle tutturulmuş, eşyaların görülebilmesi için de dolap kapısı gibi açık bırakılmıştı. İçlerinde; nadir

bulunan mineral örnekleri, güzel tüyler, mükemmel bir notilus kabuğu fosili ve hatta iddiaya göre bir keşişin elle dövölüp gümüşle süslenmiş kavalkemiği gibi eşyalar sergilenmişti. Langdon dolaptaki eşyaların uzun zaman önce kaldırıldığından şüpheleniyordu ve burada Hirst'ün eserinden başka bir kafatası sergilendiğini duymamıştı.

Koridorun diğer ucunda sertçe çarpılan bir kapı sesi duyunca düşünceleri yarım kaldı. Çevik ayak sesleri hızla salondan onlara doğru yaklaşıyordu.

Kızgın bir ses, *"Signore!"* diye bağırdı. *"Il salone non e aperto!"*^m

Langdon arkasını dönünce kendisine doğru ilerleyen bir kadın görevli gördü. Ufak tefekti,

kısa kahverengi saçları vardı. Ayrıca, hamileliğinin son dönemlerindeydi. Kadın kızgın bir ifadeyle onlara doğru ilerlerken parmağıyla saatim tıklattı ve salonun açık olmadığıyla ilgili bir şeyler söyledi. Yaklaşırken, Langdon'la göz göze geldi ve aniden durup şok içinde eliyle ağzım kapattı.

Mahcup bir ifadeyle, "Profesör Langdon!" diye haykırdı. "Çok özür dilerim! Burada olduğunuzu bilmiyordum. Hoş geldiniz!"

Langdon donup kalmıştı.

Bu kadını daha önce görmediğinden emindi.

Kadın aksanlı bir İngilizceyle Langdon'a yaklaşırken coşkuyla, "Sizi neredeyse tanımayacaktım profesör!" dedi. "Bu... giyim tarzınız." Samimiyetle gülümseyerek Langdon'm

Brioni takımını takdir eden bir ifadeyle başını salladı. "Son moda. İtalyanlara benziyorsunuz."

Langdon'm ağzı kupkuru olmuştu ama kadın yarım geldiğinde kıbarca gülümsemeyi başardı. Kekeleyerek, "Gü... günaydın," dedi. "Nasılsınız?"

Kadın, göbeğini tutarak güldü. "Bitkin. Küçük Catalina bütün gece tekmeledi." Kafası karışmış gibi odaya bakındı. **"II Duomino** bugün geri geleceğinizden hiç bahsetmedi. Sararım, o da sizinle birlikte?"

II Duomino mu? Kimden bahsettiği hakkında Langon'm hiçbir fikri yoktu.

Kadın onun mahcubiyetini görünce güven veren bir ifadeyle kıkırdadı. "Sorun değil, Floransa'da herkes onu takma ismiyle çağırır. Bunu sorun

etmez." Etrafına bakındı. "Sizi içeri o mu aldı?"

Sienna koridorun karşısından ilerleyerek, "Evet," dedi. "Ama bir kahvaltı toplantısı vardı. Etrafa bakmamızın sizin için sorun olmayacağını söyledi." Sienna şevkle elini uzattı. "Ben Sienna. Robert'm kız kardeşiyim."

Kadın, Sienna'nın elini fazla resmi bir şekilde sıktı. "Ben Marta Alvarez. Ne kadar şanslısınız. Profesör Langdon özel rehberiniz olmuş."

Sienna gözlerini devirmemek için kendini zorlarken hayranlıkla, "Evet," dedi. "Çok zeki biri!"

Kadın, Sienna'yı incelerken tıhaf bir sessizlik oldu. "Çok tuhaf, ben *hiçbir* benzerlik görmüyorum. Belki, boylarınız," dedi.

Langdon stratejik bir hata *yaptıkları* hissine kapılmıştı ki hemen kararım verdi. *Ya şimdi ya da hiç.*

Kadının ismini doğru duyduğunu umut ederek, "Marta," diye araya girdi. "Sana zahmet vereceğim için üzgünüm ama şey... sanırım, ne ien burada olduğumu tahmin ediyorsundur."

Kadın gözlerini kısarak, "Aslına bakarsanız, hayır," dedi. "Burada ne ara iğluzu tahmin edemiyorum."

Langdon'ı v nabızı hızlandı ve bunu izleyen tuhaf sessizlikte girdiği riskin dinde patlamak üzere olduğunu hissetti. Marta birdenbire k ilkaha atmaya başladı.

"Profrsor, şaka yapıyorum! Neden geri döndüğünüzü tabii ki tahmir. edebiliyorum.

Açıkçası, onu neden bu kadar büyüleyici bulduğunuzu anlamıyorum ama *il Duomino* ile birlikte dün akşam yukarıda yaklaşık bir saat geçirdiğiniz düşünülürse, sanırım kız kardeşinize göstermek için geri döndünüz?"

Langdon, "Doğru-," diyebilirdi "Kesinlikle. Sienna'ya da göstermek istedim, eğer... bir mahzuru yoksa?"

Marta ikinci kattaki balkona bakarak omuzlarını silkti. "Hiç sorun değil Ben de şimdi oraya çıkıyordum."

Koridorun arka tarafındaki balkona bakarken Langdon'm kalp atışları hızlandı. *Dün akşam orada mıydım?* Hiçbir şey hatırlamıyordu. Balkon, bildiği kadarıyla, *cerca trova* kelimeleriyle aynı yükseklikte olmasının yanı sıra,

saraym müzesinin de girişiydi. Langdon buraya ne zaman gelse müzeyi ziyaret ederdi.

Marta onlara koridorda yol göstermek üzereyken sanki aklına bir şey gelmiş gibi duraksadı. "Aslına bakarsanız profesör, güzel kız kardeşinize gösterecek daha az ürkütücü bir şey bulamayacağımıza emin inisiniz?"

Langdon nasd cevap vereceğini bilemiyordu.

Sienna, "Ürkütücü bir şey mi göreceğiz?" diye sordu. "Nedir? Bana hiçbir şey anlatmadı."

Marta mahcup bir ifadeyle gülümseyerek Langdon'a baktı. "Profesör, kız kardeşinize anlatmamı ister misiniz, yoksa kendiniz anlatmayı mı tercih edersiniz?"

Langdon fırsatın üzerine atladı. "Elbette Marta,

neden ona sen anlatmıyorsun?"

Marta dönerek yavaş yavaş konuşmaya başladı. "Sienna, ağabeyinin sana ne anlattığını bilmiyorum ama çok sıra dışı bir maske görmek için yukarı, müzeye çıkıyoruz."

Sienna'nın gözleri açıldı. "Ne tür bir maske? Karnavallarda giydikleri o çirkin veba maskelerinden biri mi?"

Marta, "İyi tahmin," dedi. "Ama hayır, bir veba maskesi değil. Çok daha farklı bir maske. Ona ölüm maskesi deniyor."

Langdon'm soluğunu duyan Marta kaşlarını çatarak ona baktı. Kız kardeşini korkutmak için böyle davranıyor olmalıydı.

"Ağabeyine bakma," dedi. "Ölüm maskeleri

1500'lerde çok yaygındı. Bir insan öldükten birkaç dakika sonra yüzünün alçısı alınarak yapılırlardı."

Ölüm maskesi. Langdon, Floransa'da uyandığından beri ilk kez zihninin açıldığını hissetti. ***Dante'nin Cehennemi... Cerca tro-va... Ölümün gözlerinden bakmak... Maske!***

Sienna, "Maskeyi yapmak için kimin yüzü kullanılmış?" diye sordu.

Langdon elini Sienna'nın omzuna koyup elinden geldiğince soğukkanlılıkla cevaplamaya çalıştı. "Ünlü bir İtalyan şairin. İsmi, Dante Alighieri."

Akdeniz güneşi, Adriyatik'in dalgalarında hafifçe sallanan ***The Mendacium***'un güvertesinde parıldıyordu. Kendini bitkin hisseden Amir, ikinci bardak viskisini dikip, çalışma odasının

penceresinden dışarı boş gözlerle baktı.

Floransa'dan gelen haberler iyi değildi.

Belki de uzun zamandır ilk kez alkol aldığı içindi ama sanki gemisinin motorları durmuş ve akıntıya kapılmış gibi... kendini birden şaşkın ve güçsüz hissetmeye başlamıştı.

Bu, Amir'in yabancı olduğu bir histi. Protokol, onun dünyasında daima güvenilir bir pusulaydı ve asla şaşmazdı. Onun sayesinde, gözü asla arkada kalmadan zor kararlar alırdı.

Vayentha'nın reddedilmesini öngören protokoldü ve Amir, hiç tereddüt etmeden yerine getirmişti.
Şu kriz geçtiği anda onunla ilgileneceğim.

Müşterileri hakkında en az bilgiyi edinmek yine protokol gereğiydi. Konsorsiyum'un, müşterileri

yargılamak gibi bir etik sorumluluğu bulunmadığına yıllar önce karar vermişti.

Hizmeti ver.

Müşteriye güven.

Soru sorma.

Çoğu şirketin direktörü gibi Amir de verdiği hizmetlerin yasalar çerçevesinde yürütüldüğü varsayımıyla hareket ederdi. Okul önünden geçerken annelerin hız yapmaları Volvo'nun

sorumluluğunda değildi; ayrıca bilgisayarlarından biriyle bir banka hesabına girilmesinden Dell sorumlu tutulamazdı.

Şimdi, her şey meydana çıkarken Amir, bu müşteriyi Konsorsiyum'a tavsiye eden aracıya

içinden lanet ediyordu.

Aracı, "Fazla çaba gerektirmeyecek, kolay para kazanacağınız bir iş olacak," diyerek onu ikna etmişti. "Bu adam müthiş biri, kendi sahasında bir yıldız ve felaket zengin. Sadece bir süreliğine ortadan kaybolması gerekiyor. Önemli bir proje üstünde çalışmak için her şeyden uzak, biraz zaman geçirmek istiyor."

Amir fazla düşünmeden kabul etmişti. Uzun süreli yer değiştirmeler daima kolay para kazandırırды. Ayrıca, aracının önsezilerine güveniyordu.

Tam de beklediği gibi, kolay para kazandıran bir iş olmuştu.

Ta ki, geçen haftaya kadar.

Şimdi, bu adamın yarattığı kaosu eşliğindeki Amir, bir şişe viskinin çevresinde dolanıyor ve müşterisine karşı sorumluluğunun sona ereceği daha kaç günü kaldığını hesap ediyordu.

Masasındaki telefon çaldığında, en iyi yöneticilerinden biri olan Knowlton'ın aradığını gördü.

"Evet," diye cevap verdi.

Knowlton tedirgin bir tonla, "Efendim," diye başladı. "Sizi böyle bir şey için rahatsız etmek istemezdim ama bildiğiniz gibi, yarın medyaya bir kayıt göndermekle yükümlüyüz."

Amir, "Evet," diye karşılık verdi. "Hazır mı?"

"Hazır ama göndermeden önce görmek isteyebilirsiniz diye düşündüm."

Bu yoruma şaşırın Amir duraksadı. "Kayıтта ismimiz mi geçiyor veya bir şekilde bizi tehlikeye mi atıyor?"

"Hayır efendim fakat içeriği hayli rahatsız edici. Müşteri ekranda beliriyor ve..."

"Dur bakalım orada," diye çıkışan Amir, tecrübeli bir yöneticinin, protokole aykırı bir şey yapmayı önermeye nasıl cesaret edebildiğine şaşırmıştı.

"İçeriği önemsiz. Her ne söylerse söylesin, bu kayıt biz olsak da olmasak da yayımlanacaktı. Müşteri, bu kaydı elektronik ortamda da çok kolay bir şekilde yayımlayabilir-di ama işi **bize** verdi: **Bize** para ödedi. **Bize** güvendi."

"Evet efendim."

Amir, "Film eleştirisi yapmak için işe alınmadın," diyerek azarladı Knowlton'ı. "Verilen sözü

tutmak için işe alındın. İşini yap."

Vecchio Köprüsü'ndeki Vayentha, köprüdeki yüzlerce simayı tararken bekledi. Tetikteydi ve Langdon'm henüz yanından geçmediğine emindi ama helikopterin sesi kesilmişti; takip etmesine artık gerek kalmadığı anlaşıyordu.

Brüder onu yakalamış olmalı.

İstemedен, Konsorsiyum'un soruşturma yapabileceği korkunç ihtimalini düşünmeye başladı. ***Veya daha beterini.***

Vayentha bir kez daha reddedilen iki ajanı gözünde canlandırdı... Onlardan bir daha hiç haber alamamıştı. ***Başka bir işe girmişlerdir,*** diye kendini telkin etti. Yine de motorunu Toscana tepelerine sürüp ortadan kaybolmayı ve yeni bir hayat kurmak için yeteneğinden

faydalanmayı düşünmüyor değildi.

Ama onlardan ne kadar kaçabilirim?

Konsorsiyum birini takibe aldı mı, mahremiyetin hayal olduğunu pek çok hedef ilk elden öğrenmişti. An meselesiydi.

Konsorsiyum'daki on iki yıllık görevinin, bir dizi şanssızlık yüzünden sona erdiğini kabul etmekte güçlük çekerken, ***kariyerim böyle mi sona erecekti***, diye düşündü. Konsorsiyum'un yeşil gözlü müşterisinin ihtiyaçlarını bir yıldır karşılıyordu. ***İntihar etmesi benim suçum değildi... ama şimdi ben de onunla birlikte aşağıya düşüyorum.***

Kurtuluşu için tek şansı, Brüder'i yenmekti... ama bunun uzak bir ihtimal olduğunu daha en başmdan biliyordu.

***Dün gece bir şansım vardı ama
başaramadım.***

Vayentha isteksizce motosikletine dönerken,
aniden uzaktan gelen sesler duydu... tanıdık bir
vınlama sesi.

Şaşkınlıkla başını kaldırıp baktı. Takip helikopteri,
bu kez Pitti Sarayı'nın en uzak ucundan yeniden
havalanmıştı. Vayentha minik aracın sarayın
üzerinde ümitsizce daireler çizdiğini gördü.

Helikopterin devreye girmesinin tek bir anlamı
olabilirdi.

Langdon'ı hâlâ ele geçiremediler!

Hangi cehennemde?

Kulak tırmalayıcı vınlama, Dr. Elizabeth Sinskey'yi bir kez daha kendine getirdi.

Helikopter yeniden mi havalandı? Ama sanmıştım ki...

Aynı genç ajanın yanında oturduğu arka koltukta kıpırdandı. Acı ve mide bulantısıyla savaşıyor yeniden gözlerini kapattı. Ama en çok, korkuyla savaşı.

Zaman daralıyor.

Düşmanı intihar etmiş olsa da rüyalarında hâlâ onun, Dış İlişkiler Konseyi'nin karanlığında nutuk çektiğini görüyordu.

Yeşil gözleri parlarken, ***"Birinin böyle cesur bir eylemde bulunması önemsiz,"*** diyordu. ***"Biz yapmazsak kim yapacak? Şimdi değilse, ne***

zaman?"

Elizabeth elinde imkân varken önu durdurması gerektiğini biliyordu. O toplantıdan hışımla çıkıp, Manhattan üzerinden JFK Uluslararası Havalimanı'na giderken limuzinin arka tarafında öfkeden alevler saçtığını asla unutmayacaktı. Bu manyağın kim olduğunu öğrenmek niyetiyle, çektiği fotoğrafa bakmak için cep telefonunu çıkarmıştı.

Fotoğrafı gördüğünde, yüksek sesle nefes vermişti. Dr. Elizabeth Sinskey, bu adamın kim olduğunu çok iyi biliyordu. İşin iyi yanı, onu kolaylıkla takip edebileceklerdi. Kötü haberse kendi sahasında bir dâhi olan bu kişinin çok tehlikeli biri olmayı seçmesiydi.

Hiçbir şey, amacı olan bir dehadan daha yaratıcı... daha yıkıcı değildir.

Yarım saat sonra havalimanına vardığında, ekibini aramış ve bu adamı yeryüzündeki tüm ilintili kuruluşların -CLA, CDC, ECDC ve bunların dünyadaki tüm kardeş kuruluşları-biyoterö-rist listesine yazdırmıştı.

Cenova'ya dönene kadar tüm yapabileceğim bu, diye düşünmüştü.

Yorgunbir halde bagajım check-in'e götürmüş ve pasaportuyla biletini görevliye uzatmıştı.

Görevli gülümseyerek, "Ah, Dr. Sinskey," demişti. "Çok hoş bir beyefendi az önce size bir mesaj bıraktı."

"Anlayamadım?" Elizabeth'in tanıdığı hiç kimse onun uçuş bilgilerine erişemezdi.

Görevli, "Çok uzun boylu biriydi," dedi. "Yeşil gözlü."

Elizabeth'in çantası elinden yere düşmüştü.

Burada mı? Nasıl?! Dönüp arkasındaki yüzlere bakmıştı.

Görevli, "Gitti," demişti. "Ama size bunu vermemizi istedi." Elizabeth'e katlanmış bir kâğıt uzatmıştı.

Elizabeth titreyen elleriyle kâğıdı açmış ve elyazısıyla yazılmış notu okumuştı.

Dante Alighieri'nin eserinden ünlü bir alıntıydı.

Cehennemin en karanlık yerleri

Buhran zamanlarında

Tarafsız kalanlara ayrılmıştır.

Marta Alvarez bitkin bir ifadeyle Beş Yüz Salonu'ndan ikinci kattaki müzeye çıkan dik merdivene baktı. İçinden, *posso farcela*, diye düşündü. ***Bunu yapabilirim.***

Vecchio Sarayı'nın kültür ve sanat yöneticisi olan Marta bu basamakları sayısız kez çıkmıştı ama sekiz aylık hamile olduğu için son zamanlarda bu tırmanış ona çok yorucu geliyordu.

Onun için endişelenen Robert Langdon saraya engelli ziyaretçiler için yerleştirilmiş küçük servis asansörünü göstererek, "Marta, asansörü kullanmak istemeyeceğimize emin misin?" diye sordu.

Marta minnettar bir ifadeyle gülümseyerek başını iki yana salladı. "Size dün akşam da

söylediğim gibi, doktor egzersizin bebek için iyi olduğunu söylüyor. Ayrıca profesör, kapalı mekân korkunuz olduğunu biliyorum."

Langdon onun bu açıklamasıyla oldukça şaşırmıştı. "Ah, doğru. Bundan bahsettiğimi unutmuşum."

Marta şaşıırarak, *bundan bahsettiğini unutmuş mu*, diye düşündü. *Üzerinden on iki saat bile geçmedi, çocukken geçirdiği kazanın korkuya dönüştüğünü enine boyuna konuştuk.*

Geçen akşam Langdon'a eşlik eden obez arkadaşı *il Duomino* yukarıya asansörle çıkarken Langdon yürüyerek Marta'ya eşlik etmişti. Langdon yolda çocukken kullanılmayan bir kuyuya dü-

şüşünü ve q günden sonra kapalı alan korkusunun başladığını çok canlı bir anlatımla onunla paylaşmıştı.

Kız kardeşi, atkuyruğunu sallayarak önden ilerlerken, Langdon, Marta'nın soluklanması için birkaç kez durarak merdivenleri birlikte tırmandılar. Marta, "Maskeyi yeniden görmek istemenize şaşırdım," dedi. "Floransa'daki diğer eserlerin yanında bu biraz yavan kalıyor."

Langdon yorum yapmadan omzunu silkti. "Buraya, onu Sienna'nın da görmesi için geri döndüm. Bu arada, bizi tekrar içeri aldığınız için teşekkür ederim."

"Tabüki."

Langdon'm şöhreti, dün akşam Marta'yı galeriyi kendisi için açmaya ikna etmeye yetebüirdi ama

il Duomino ile birlikte gelmiş olması kadına zaten başka bir seçenek bırakmamıştı.

II Duomino olarak da tarunan Ignazio Busoni, Floransa'nın kültürel çevresinde önemli bir isimdi Museo dell'Opera del Duomo'nun⁰⁾ uzun süredir yöneticisi olan Ignazio, Floransa'nın bu en meşhur tarihi eserini, hem tarihe hem de Floransa'nın süu-etine hâkim olan kırmızı kubbeli devasa katedralini her yönden gözetirdi Kentin simgesine olan tutkusu, yaklaşık iki yüz kiloluk vücut ağırlığı ve sürekli kırmızı yüzü nedeniyle, ortaya "küçük kubbe"-*"il Duomino"* anlamına gelen iyi niyetli bir f^kma ismin çıkmasına sebep olmuştu.

Marta, Langdon'm *il Duomino'yn* nereden tanıdığını bilmiyordu ama *il Duomino* geçen akşam aramış ve Dante'nin ölüm maskesini özel

olarak göstermek için bir misafır getirmek istediğini söylemişti. Gizemli misafırın Amerikalı ünlü simgebilim uzmanı ve sanat tarihçisi Robert Langdon olduğu ortaya çıkınca, bu iki ünlü adama sarayın galerisine kadar eşlik edecek olmak Marta'yı çok heyecanlandırmıştı.

Merdivenin sonuna vardıklarında Marta ellerini kalçalarına koyup derin derin nefes aldı. Sienna çoktan balkona varmış, tırabzandan aşağıya, Beş Yüz Salonu'na bakıyordu.

(1) Katedral Sanat Eserleri Müzesi

Marta nefes nefese, "Salonun en sevdiğim manzarası," dedi. "Duvar resimlerini tamamıyla farklı bir açıdan görüyorsunuz. Sanırım, ağabeyiniz şuradakinin içinde yazılı olan gizli mesajdan bahsetmiştir?"

Sienna şevkle başını salladı. "*Cerca trova*"

Langdon odayı incelerken Marta onu izledi. Asma kat pencerelerinin ışığında Langdon'm geçen akşamki kadar çarpıcı görünmediğini fark etti. Yeni takımını beğenmişti ama tıraş olsa iyi olurdu, yüzü solgun ve yorgun görünüyordu. Ayrıca, geçen akşam saçları gür ve bakımlıydı, bu sabah ise mattı, sanki duş yapmamış gibiydi

Marta, Langdon onun bakışlarını yakalamadan duvar resmine döndü. "*Cerca trorn* ile tam olarak aynı hizada duruyoruz," dedi "Kelimeleri çıplak gözle görebilirsiniz."

Duvar resmi Langdon'm kız kardeşinin pek ilgisini çekmemiş gibiydi "Bana, Dante'nin ölüm maskesinden bahsedin. Neden burada,. Vecchio Sarayfnda?"

Marta içinden homurdanarak, *ağabey kardeş aynılar*, diye düşündü. Maskenin neden bu kadar çok ilgilerini çektiğini hâlâ anlayamamıştı. Ama yine de Dante'nin ölüm maskesinin çok garip bir hikâyesi vardı ve ondan bu kadar çılgınca etkilenen ilk kişi Langdon değildi, özellikle de son zamanlarda. "Pekâlâ, Dante hakkında neler biliyorsun?"

Genç ve güzel kadın omzunu silkti. "Herkesin okulda öğrendiği kadarını. Dante, ünlü Mr İtalyan şair. Cehenneme yaptığı hayali yolculuğu anlatan *İlahi Komedyâ'yı* yazmış."

Marta, "Kısmen doğru," dedi "Şiirinde Dante sonunda cehennemden kaçır, araftan geçer ve sonunda cennete varır. Eğer *İlahi Komedyâ'yı* akuduysan, yolculuğunun üç kısma ayrıldığını görmüşsündür; *Cehennem*, *Araf* ve *Cennet*"

Marta balkondan müze girişine doğra kendisini takip etmelerini işaret etti. "Ama maskenin burada, Vecchio Sarayı'nda bulunmasının nedeninin *İlahi Komedya* ile hiçbir ilgisi yok. Dante, Floransa'da yaşamış ve bu şehri bir insanın bir şehri sevebileceğinden çok daha fazla

209

Cehennem / E: 34

sevmiş. Çok seçkin ve nüfuzlu bir Floransalıymış ama siyasi güç el değiştirdiğinde Dante yanlış tarafı desteklediği için sürgüne gönderilmiş; şehir duvarlarından dışarı atılmış ve bir daha asla geri dönmemesi söylenmiş."

Müze girişine yaklaşırlarken Marta soluklanmak

için durdu. Ellerini tekrar kalçalarına koyup geriye doğru yaslandı ve konuşmaya devam etti. "Bazı kişiler, sürgün yüzünden Dante'nin ölüm maskesinin bu kadar üzgün olduğunu söylüyor ama benim başka bir teorim var. Ben biraz romantığım ve bu üzgün yüzün sebebinin Beatrice adında bir kadın olduğunu düşünüyorum. Dante hayatı boyunca Beatrice Portinari adında genç bir kadını sevmiş. Ama yazık ki, Beatrice başka bir adamla evlenmiş. Böylece, Dante aem çok sevdiği Floransa hem de derin bir aşkla sevdiği kadri olmadan yaşamak zorunda kalmış. Beatrice'ye olan aşkı, *İlahi Komedya*'nın ana fikrini oluşturur."

Sienna tek bir kelimesini duymamış olduğu izlenimi veren bir ses tonuyla, "Çok ilginç," dedi. "Ama yine de ölüm maskesinin neden sarayın içinde tutulduğunu hâlâ anlayamadım."

Marta, genç kadının ısrarını hem tuhaf hem de biraz saygısızca buldu. Tekrar yürümeye başlayarak, 'Tamam,' dedi. "Dante'nin ölüsünün bile Floransa'ya girmesi yasaktı, bu yüzden cesedi Ravenna'ya gömülmüştü. Ama gerçek aşkı Beatrice, Floransa'da gömülü olduğu için ve Dante, Floransa'yı çok sevdiği için ölüm maskesini buraya getirerek onu onurlandırabileceğimi-zi düşündük."

Sienna, "Bu çok hoş," dedi. "Peki, neden özellikle bu bina seçildi?"

"Vecchio Sarayı, Floransa'nın en eski sembolüdür ve Dante' nin zamanında şehrin kalbiydi. Aslında, katedralde Dante'yi şehrin duvarlarının dışında dururken gösteren ünlü bir tablo var, arka planda çok sevdiği saray kulesi görünüyor. Ölüm maskesinin burada olması bize sonunda Dante'nin yuvasına dönmesine izin

verildiğini hissettiriyor."

Sonunda tatmin olmuşa benzeyen Sienna,
"Anlıyorum," dedi. "Teşekkür ederim."

Müzenin kapısına vardıklarında Martha üç kez
kapıyı tıklattı. **"Sono io, Marta!"**

Buongiorno!"^m

İçeride anahtarlar şingirdadı ve kapı açıldı.
Yaşlıca bir bekçi yorgun bir ifadeyle ona
gülümseyip saatini kontrol etti. Gülümseyerek,
"E un po' presto,"²⁾ dedi.

Marta ona nedenini açıklamak için Langdon'ı
gösterdi ve bekçinin yüzü anında aydınlandı.

"Signore! Bentornato!"⁰⁾

Bekçi onları içeri alırken Langdon sevimli bir

ifadeyle, "Gra-*zie*," dedi.

Küçük bir giriş salonunda ilerlediler. Bekçi, güvenlik sistemini devre dışı bırakıp ikinci, daha ağır kapıyı açtı. Kapı açılırken kenara çekildi ve kolunu gösterişli bir hareketle yana doğru açarak, "*Ecco il museo!*"^m dedi.

Marta gülümseyerek ona teşekkür edip misafirlerini içeri aldı.

Bu müzeyi oluşturan alan aslında bir devlet dairesi olarak tasarlanmıştı. Bu yüzden, geniş ve açık bir galeri alanından çok, binanın yarısını saran orta büyüklükte odalar ve koridorlardan oluşan bir labirentti.

Marta, Sienna'ya, "Dante'nin maskesi köşede,"

dedi. "***L'andito*** denilen dar alanda sergileniyor. Aslında burası iki büyük odanın arasındaki bir geçit. Maske, yan duvardaki antika dolabın içinde duruyor, onunla aynı hizaya gelene kadar göremiyorsunuz. Bu yüzden, birçok ziyaretçi maskeyi fark etmeden yanından geçip gidiyor!"

Langdon gözlerini ileri dikmiş adımlarını hızlandırmıştı. Maskenin onun üzerinde tuhaf bir etkisi varmış gibiydi. Marta, Sienna'yı dürterek, "Ağabeyinin diğer eserlerimizle hiç ilgilenme-

(1) "Benim, Marta! İyi günler!"

(2) "Biraz erken."

(3) "Tekrar hoş geldiniz!"

(4) "İşte müze!"

diği çok açık, ama hazır buradayken, Machiavelli büstünü veya Harita Salonu'ndaki *Mappa Mundi* küresini kaçırmamalısın."

Sienna kibarca başını sallayıp yürümeye devam etti. Marta onun hızına güçlükle ayak uydurabiliyordu. Üçüncü odaya vardıklarında biraz geride kalmıştı ve sonunda aniden durdu.

Nefes nefese, "Profesör?" diye seslendi. "Belki de... maskeyi görmeden önce... galerinin bir kısmım... kardeşinize siz... göstermek istersiniz?"

Langdon sanki çok uzaklardan şimdiki zamana dönmüş gibi dalgın bir ifadeyle dönerek, "Efendim?" dedi.

Marta nefes nefese yakındaki bir vitrini işaret etti. "En eski... *İlahi Komedya* kopyalarından birini?"

Langdon sonunda Marta'nın alnını silerek soluklanmaya çalıştığını fark edince çok utandı. "Marta, beni affet! Tabii ki metne bir göz atmak harika olur."

Langdon hızla geri dönüp Marta'nın kendilerini antika vitrinin yanına götürmesini bekledi. İçinde, yıpranmış deri ciltli bir kitap vardı. Kaligrafik tarzda başlık verilmiş bir sayfası açık olarak duruyordu: ***La Divina Commedia: Dante Alighieri.***

Langdon şaşırılmış bir ifadeyle, "İnanılmaz," dedi. "Baş sayfayı hatırladım. Orijinal Numeister baskısının sizde olduğunu bilmiyordum!"

Marta şaşkın bir halde, ***tabii ki biliyordunuz,*** diye düşündü. ***Size dün akşam bunu gösterdim.***

Langdon telaşla Sienna'ya, "Johann Numeister, 1400'lerin ortalarında bu eserin ilk baskısını çıkarttı. Yüzlerce kopya basılmıştı ama yalnızca on tane kadarı günümüze ulaştı," diye açıkladı.

Marta, Langdon'm kız kardeşine hava atabilmek için şimdiye kadar aptalı oynadığını düşünmeye başlamıştı. Bu, akademik çevrelerde alçakgönüllülüğüyle tanınan bir profesöre hiç yakışmayan bir küstahlıktı.

Marta, "Bu kopya, Laurentian Kütüphanesi'nden ödünç alındı," diye belirtti. "Eğer, henüz oraya gitmediyseniz, mutlaka gitmelisiniz. Michelangelo tarafından tasarlanmış, dünyanın ilk halk kütüphanesine çıkan muhteşem bir merdiveni vardır. Oradaki kitaplar kimsenin alıp götürmemesi için koltuklara zincirlenmiştir. Tabii ki oradaki kitapların birçoğu dünyadaki *tek*

kopyalardır."

Sienna müzeyi daha derinden incelerken, "Çok etkileyici," dedi. "Maske şu tarafta mıydı?"

Bu acele niye? Marta'nın soluklanabilmek için bir dakikaya daha ihtiyacı vardı. "Evet, ama bunu duymak isteyeceğinizden eminim." Bir nişin yukarısını işaret ederek, tavanın içinde kaybolan küçük bir merdiven gösterdi. "Bu, çatı girişindeki bir seyir platformuna çıkıyor, buradan Vasari'nin ünlü asma tavanına bakabilirsiniz. Eğer bakmak isterseniz, ben burada seve seve..."

Sienna lafını keserek, "Lütfen Marta/" dedi. "Maskeyi görmek istiyorum. Zamanımız biraz kısıtlı."

Marta şaşkın bir ifadeyle genç ve güzel kadına baktı. Yabancıların birbirlerine ilk isimleriyle

hitap etmelerinden hiç hoşlan-mazdı. İçinden, *ben Signora Alvarez*, diye geçirdi. *Ve burada sana iyilik yapıyorum.*

Marta terslenerek, "Tamam, Sienna," dedi. "Maske şu tarafta."

Marta, Langdon ve kız kardeşine bilgi vermekle daha fazla zaman kaybetmedi Geçen akşam Langdon ve *il Duomino* dar *l'andito'da* yaklaşık yarım saat maskeyi incelemişlerdi. Adamların maskeye olan ilgileri karşısında meraklanan Marta, bu ilgilerinin maskenin geçen yıllar içinde başına gelen sıra dışı olaylarla bir ilgisi olup olmadığını sormuştu. Langdon ve *il Duomino* ona gerçek bir cevap vermemişlerdi.

Şimdi, *l'andito'ya* yaklaşırlarken Langdon, kız kardeşine ölüm maskesi yapmak için kullanılan

basit yöntemi anlatıyordu. Marta, Langdon'm eksiksiz tarifini duyunca memnun oldu. ***İlahi Komedya'nın*** müzedeki nadir kopyasını daha önce görmemiş gibi numara yapüğü haline hiç benzemiyordu.

Langdon, "Ölümden kısa bir süre sonra," diye açıkladı. "Müteveffa gömülmeye hazırlanır ve yüzü zeytinyağıyla kaplanırdı. Sonra, derinin üzerine ıslak alçı tabakası sürülür ve saç çizgisinden boynuna kadar her yeri -ağız, burnu, gözkapakları-bununla kaplanırdı. Alçı kuruyunca kolayca yüzden kaldırılır ve yeni alçının döküldüğü bir kalıp olarak kullanılırdı. Bu alçı sertleşip müteveffanın yüzünün son derece detaylı bir replikası haline gelirdi. Bu işlem özellikle, seçkin kişilerin ve -Dante, Shakespeare, Voltaire, Tasso, Keats- gibi dâhilerin hatıralarını yâd etmek için yaygın olarak kullandırdı."

L'andito'nun dışına vardıklarında Marta, "İşte, sonunda geldik," dedi. Kenara çekilip Langdon'm kız kardeşine önden geçmesini işaret etti "Maske solda, duvara yaslanmış vitrinin içinde. Güvenlik kordonunun dışında kalmanızı rica ediyoruz."

"Teşekkürler." Sienna dar koridora girip vitrine doğru yürüdü. İçindekini görünce gözleri kocaman açıldı ve korku dolu bir ifadeyle dönüp ağabeyine baktı.

Marta bu tepkiyi bin kez görmüştü. Ziyaretçiler genellikle maskeyi; Dante'nin ürkütücü yüzünü, kemerli burnunu ve kapalı gözlerini ilk gördüklerinde irkilerek geri çekilirlerdi.

Langdon da Sienna'nın arkasından içeri girdi ve tam arkasında durup vitrine baktı. Anında geri çekildi, onun yüzünde de şok ifadesi vardı.

Marta homurdandı. *Che esageratoP*

Arkalarından içeri girdi. Ama o da dolabın içine bakınca nefesi kesildi. *Oh, mio DioP* Marta Alvarez, Dante'nin tanıdık yüzünü görmeyi bekliyordu ama bunun yerine, dolabın kırmızı saten kaplaması ve maskenin normalde asılı durduğu çiviyle karşılaştı.

Marta ağzını kapatıp dehşet içinde boş sergi mahfazasına baktı. Nefesleri sıklaştı ve destek almak için kordonlara tutundu. Sonunda, gözlerini boş dolaptan ayırdı ve ana girişteki gece bekçilerine doğru yürüdü.

Çıldırılmış gibi, *"La maschera di Dante!"* diye bağıırıyordu. *"La maschera di Dante! La maschera di Dante i sparita!"⁰*

(1) Ne abartı.

(2) Aman Tanrım!

(3) "Dante'nin maskesi yok!"

arta Alvarez kamına yayılan gerginliğe doğum sancısının değil, paniğin sebep olmasını diledi.

Dante'nin ölüm maskesi yok!

M

L'andito'ya varıp boş vitrini gören iki güvenlik görevlisi şimdi dikkat kesilmiş ve harekete koyulmuşlardı. İçlerinden biri, dün gecenin güvenlik kamerası çekimlerini almak için yan taraftaki kayıt kumanda odasına koşarken, diğeri polise soygunu haber verdiği telefonu yeni kapatmıştı.

Güvenlik görevlisi telefonu kaparken Marta'ya,
"La polizia arrivera tra venti minuti!"^m dedi.

"Venti minutP."^a diye sordu. "Büyük bir sanat soygunu oldu!" Görevli, şehirdeki polislerin çoğunun çok daha büyük bir krizle uğraştığının ve gelip rapor tutması için müsait bir memur bulmaya çalıştıklarının söylendiğini anlattı.

"Che cosa potrebbe esserci di più grave?"ⁱ³ diye heyecanla ba-ğırıldı.

Langdon ile Sienna birbirlerine endişeyle bakınca Marta tüm bunların iki ziyaretçiye fazla geldiğini hissetti. ***Şaşmamak gerekir.*** Maskeye şöyle bir bakmak için durmuşken, şimdi büyük bir sanat

(1) "Polis yirmi dakika içinde gelecek!"

(2) "Yirmi dakika?"

(3) "Bundan daha ciddi bir şey olabilir mi?"

soygununa şahit oluyorlardı. Birisi, dön gece bir şekilde galeriye girmiş ve Dante'nin ölüm maskesini çalmıştı.

Marta müzede çalınacak daha değerli parçalar bulunduğunu biliyordu; bu yüzden şükretmeye çalıştı. Yine de bu, müze tarihinde bir ilkti. *Protokolü bile bilmiyorum!*

Birden gücünün tükendiğini hisseden Marta, yeniden kordonlara dayanıp destek aldı.

Dün geceki olayları Marta'ya yeniden anlatan iki güvenlik görevlisi de duruma bir anlam veremiyormuş gibi görünüyordu:

Saat onda Marta, ü *Duomo* ve Langdon ile birlikte içeri girmişti. Kısa süre sonra, üçlü birlikte dışarı çıkmıştı. Güvenh   iler kapılan kilitlemiş, alarmı   alıştırmıştı ve bildikleri kadarıyla, o andan itibaren içeri giren veya dışarı   ıkan kimse olmamıştı.

Marta, İtalyanca, "imk  nsız!" diye bağırdı. "D  n gece     m  z dışarı   ıkarken maske buradaydı, bu y  zden *birisi* galerinin i  inde kalmış olmalı."

Avu  larım   eviren g  revliler şaşkm g  r  n  yordu. "*Noi non abbiamo visto nessuno!*"*0

Polis yola   ıkmıştı. Marta hamile v  cudunun elverdiğince hızlı bir şekilde g  venlik odasına doğru ilerledi. Langdon

üe Sienna ise, hemen ardından onu takip ettiler.

Marta, güvenlik kaydı, diye döşündü. Dün gece burada kimin olduğunu gösterecektir!

<r

Üç blok ötedeki Vecchio Köprüsünde bir çift polis memuru kalabalığın arasına karışıp, her yere Langdon'm fotoğraflarım asarken, Vayentha gölgelere saklandı.

Polisler yaklaşırken içlerinden birinin telsizi azırdadı, tüm birimlerin dikkatine yapılan rutin bir duyuruydu. İtalyanca olan duyuru kısa olsa da Vayentha anafikri anlamıştı: Vecchio Sarayı'nm yakınlarındaki polisler, müzede tutanak tutmak için yerini bildirsın.

Polisler fazla tepki vermedi ama Vayentha kulaklarını iyice açıp dinlemişti.

II Museo di Palazzo VecchioT®

Dün geceki yenilgi, yani kariyerini yok eden fiyasko, Vecchio Sarayı'nın hemen dışındaki ara sokakta meydana gelmişti.

İki kelime hariç, çoğunluğu anlaşılmaz, telsiz cızırtısıyla karışık, İtalyanca polis duyurusu devam ediyordu: Dante Alighieri.

Vücudu bir anda gerildi ***Dante Alighieri mi?!***
Bu kesinlikle tesadüf olamazdı. Vecchio Sarayı yönüne döndü ve binaların tepesinden bakan mazgallı kulesinin yerini buldu'.

Acaba müzede tam olarak ne oldu, diye düşündü. ***Ve ne zaman?***

Vayentha, istisnalar bir yana, rastlantının insanların sandığından daha nadir gerçekleştiğini bilecek kadar uzun zamandır saha analistiydi. *Vecchio Sarayı Müzesi... ve Dante?* Bunun Langdon'la ilgisi olmalıydı.

Vayentha ilk başından beri, Langdon'm eski şehire döneceğinden şüpheleniyordu; her şeyin çözülmeye başladığı dün gece Langdon eski şehirdeydi.

Langdon şimdi gün ışığında, aradığı şey her ne ise onu bulmak için Vecchio Müzesi civarına tekrar dönmüş olmalıydı. Langdon'm eski şehre girmek için köprüden geçmediğine emindi. Başka bir sürü köprü vardı ama hepsi de Boboli Bahçelerinden yürünemeyecek kadar uzaktı.

Aşağıda, dört kişilik ekibi olan bir kayığın, köprünün altından karşıya geçtiğini fark etti.

Üstünde SOCIETA CANOTTIERI
FIRENZE/FLORENCE ROWING CLUB
yazıyordu. Kayığın kırmızı beyaz kürekleri,
mükemmel bir ahenkle inip kalkıyordu.

*Langdon karşıya geçmek için tekneye binmiş
olabilir mi?* Pek öyle gelmiyordu, ayrıca içinden
bir ses ona, Vecchio Müzesi ile ilgili polis
duyurusunu dikkate alması gerektiğini
söylüyordu.

(1) Vecchio Sarayı Müzesi?

Bir kadın aksanlı İngilizcesiyle, "Tüm kameralar
dışarı, *per favore!*"^m diye bağırdı.

Vayentha döndüğünde, Vecchio Köprüsü'nden
geçerken bir sopanın ucundaki turuncu ponponu
sallayarak ardındaki turist sürüsünü ördekler gibi

peşine takan kadm rehberi gördü.

Ponponunu havaya kaldırıp bakışları yukarı yönlendiren rehber, daha önce pratiği yapılmış bir coşkuyla, "Başınızın üstündeki Vasari'nin en büyük başyapıtı!" dedi.

Vayentha daha önce fark etmemişti ama dükkânların üstünde dar bir ev dizisi gibi uzanan, ikinci bir kat daha vardı.

Rehber, "Vasari Koridoru," dedi. "Yaklaşık bir kilometre uzunluğundadır. Medici ailesine, Pitti Sarayı ile Vecchio Sarayı arasında güvenli bir geçiş imkânı sağlıyordu." 4

Yukarıdaki tünel benzeri yapıya bakarken Vayentha'nın gözleri büyüdü. Koridoru daha önce duymuştu ama hakkında çok az şey biliyordu.

Vecchio Sarayına mı gidiyor?

Rehber, "Bugün bile, VIP bağlantıları olan çok az kişi bu koridora girebilir," diyerek devam etti.

"Burası Vecchio Sarayı'ndan Boboli Bahçeleri'nin güneydoğu köşesine uzanan harikulade bir sanat galerisidir."

Vayentha bundan sonra rehberin söylediklerini duymadı.

Motosikletine doğru koşmaya başlamıştı bile.

(1) "Lütfen!" 218

Marta ve diğer iki güverilikkçiyle birlikte kayıt kumanda odasına sığırlarken, Langdon'm kafasındaki dikişler yeniden zonklamaya başlamıştı. Bu sıkışık yer, bir dizi vınlayan sabit sürücü ve bilgisayar ekranıyla ancak bir vestiyer

büyüklüğündeydi. içerisi boğucu derecede sıcaktı ve sigara kokuyordu.

Langdon bir anda duvarların üzerine geldiğini hissetti.

Marta, ***l'andito'mın*** kapının üstünden çekilmiş siyah beyaz, karıncalı bir kaydını oynatan monitörün önündeki sandalyeye geçti. Ekrandaki tarih dün sabahın, yani tam olarak yirmi dört saat öncesinin kaydı olduğunu gösteriyordu: Müze açılmadan hemen önce, Langdon ile gizemli ***il Duomino*** o akşam gelmeden çok önce.

Görevli, kaydı ileri sararken Langdon, aceleci paytak adımlarla ***l'andito'***ya akm eden turistleri seyretti. Bu açıdan maske görünmüyordu ama turistler bakmak veya fotoğrafını çekmek için durduğundan hâlâ vitrinde olduğu anlaşıyordu.

Polisin yola koyulduğunun bilincinde olan Langdon, *l'ütfen acele et*, diye düşündü. Sienna ile izin isteyip kaçmayı düşündü ama bu kaydı görmeleri gerekiyordu: Görecekleri, neler döndüğüne dair birçok soruyu cevaplayacaktı.

Kayıt şimdi daha hızlı ilerliyordu; salonda akşamüstü gölgeleri belirmeye başlamıştı. Kalabalık azalıp, en sonunda

kimse kalmaymcaaya kadar turistler girip çıktı. Ekrandaki saat şeridi 17.00'yi geçtiğinde müzenin ışıklan kapandı ve ortalık sakinleşti.

Beş. Kapanış saati.

Sandalyesinde ileri doğru eğilip ekrana bakan Marta, *"Au-menti la velocitâ, "a)* diye emretti.

Görevli kaydı oynatmaya devam ederken saat

şeridi hızla ilerledi ve sonra birden, saat 22.00 civarında müzenin ışıkları yeniden yandı.

Görevli hemen kaydı yavaşlatıp normal hızında oynatmaya başladı.

Az sonra, Marta Alvarez'in hahile bedeni görüntüye girdi. Hemen ardındaki Langdon, Harris Tved Camberley ceketini, ütülü pantolonu ve ince mokasenleriyle peşinden içeri girdi. Yürürken gömleğin kolunun altından çıkan Mickey Mouse saatinin pırıltısını bile görebiliyordu.

İşte oradayım... vurulmadan önce.

Langdon'a, hiç hatırlamadığı şeyler yaptığım seyretmek son derece rahatsız edici gelmişti.

Dün gece buradaymışım... ölüm maskesine mi bakmışım? O an ve şimdi arasında, bir

şekilde kıyafetlerini, Mickey Mouse saatini ve hayatından iki günü kaybetmeyi başarmıştı.

Kayıt ilerlerken, daha yakından görebilmek için Sienna'yla birlikte Marta ve görevlilerin hemen arkasına sığıştılar. Sessiz kayıt, Langdon ile Marta'nun vitrinin önüne gelip, maskeye hayranlıkla baktıklarını göstererek sürdü. Onlar bunu yaparken, arkalarındaki kapıyı geniş bir gölge kararttı ve görüntüye aşırı obez bir adam girdi. Taba rengi bir takım elbise giymişti; elinde bir evrak çantası vardı ve kapıdan zor geçiyordu. Fırlayan göbeğinin yanında Marta bue minyon kalıyordu.

Langdon adamı görür görmez tanımıştı.

Ignazio?!

Siennnm kulağına, "Bu Ignazio Busoni," diye fısıldadı. "Museo dell'Opera del Duomo'nun

müdürü. Yıllardır tanıdığım biri. Ama ona *il Duomino* denildiğini daha önce duymamıştım."

Sienna sessizce, "Uygun bir yakıştırma," diye karşılık verdi.

Langdon önceki senelerde, II Duomo'nun tarihi ve bazı sanat eserleriyle ilgili Ignazio'ya danışmanlık vermişti ama Vecchio Sarayı'na gelmek, Ignazio'nun alanının dışında kalıyordu. Fakat yine de Floransa' sanat dünyasının nüfuzlu isimlerinden biri olmanın yanı sıra Ignazio, bir Dante tutkunu ve bilginiydi.

Dante'nin ölüm maskesi için makul bir bilgi kaynağı.

Langdon dikkatini yeniden görüntülere verdi. Langdon ile Ignazio, maskeye mümkün olan en yakın mesafeden bakabilmek için kordonların

üstünden eğilirken, *l'andito'mın* arka duvarına yaslanmış sabırla bekleyen Marta görölüyordu. Adamlar maskeyi inceleyip tartışırken dakikalar ilerliyor, onların arkasındaki Marta fark ettirmeden saatine bakıyordu.

Langdon güvenlik kaydının sesli olmasını dilerdi. *Ignazio ile ne hakkında konuşuyordum? Ne arıyorduk?!*

Tam o sırada, ekrandaki Langdon kordonların üzerinden geçip vitrinin önünde çömelerek yüzünü cama iyice yaklaştırdı. Marta müdahale ederek onu uyarınca Langdon özür dileyip geri çekiliyordu.

Omzunun üstünden geriye bakan Marta, "O kadar sert davrandığım için üzgünüm," dedi. "Ama size söylediğim gibi vitrin antika ve son derece kırılgan. Maskenin sahibi, insanları

kordonun arkasında tutmamız konusunda ısrar ediyor. O yokken çalışanlarımızın bile vitrini açmasına izin vermiyor."

Kadının söylediklerinin anlamını kavramak bir dakikasını aldı. *Maskenin sahibi mi?* Langdon maskenin müzeye ait olduğunu sanıyordu.

Aynı derecede şaşırmışa benzeyen Sienna hemen söze karıştı. "Maskenin sahibi *müze* değil mi?"

Gözlerini ekrana çeviren Marta başını iki yana salladı. "Zengin bir müşteri Dante'nin ölüm maskesini koleksiyonumuzdan satın almak istedi. Üstelik maskeyi burada bırakacaktı. Küçük bir servet teklif edince biz de memnuniyetle kabul ettik."

Sienna, "Durun," dedi. "Maske için para ödedi..."

ama sizde *biraktı*, öyle mi?"

Langdon, "Bağışçı edinimi sık başvuru alan bir uygulama," dedi. "Bu sayede hayırseverler, hediye bağış olarak kaydettirmeden müzelere büyük bağışlarda bulunabilirler."

Marta, "Bağışçı farklı bir adamdı," dedi. "Gerçek bir Dante âlimiydi ve biraz da... nasıl diyorsunuz... *fanatico*?"

Sienna hafif bir telaşla, "Kim?" diye sordu.

Hâlâ ekrana bakmakta olan Marta, "Kim mi?" dedi. "Yakın zaman önce onu gazetelerde okumuş olabilirsiniz. Bertrand Zob-ris isimli İsviçreli milyarder."

Langdon'a isim biraz tamdik geliyordu. Sienna, Langdon'ı kolundan tutup sertçe sıkarken sanki

hayalet görmüş gibiydi.

Benzi solan Sienna, "Ah, evet..," dedi. "Bertrand Zobrist. Ünlü biyokimya uzmanı. Genç yaşta biyolojik patentlerden bir servet edindi." Susup, güçlükle yutkundu. Eğilip Langdon'm kulağına fısıldadı. "Zobrist, germline mühendisliğini® bulan kişidir."

Germline mühendisliğinin ne olduğuna dair Langdon'm hiç fikri yoktu ama özellikle de salgın ve ölümle ilgili resimlerin ışığında, kötü bir şeyler çağrıştırıyordu. Sienna tıp okuduğu için Zobrist ile ilgili bunca şeyi biliyor olabilirdi.. veya belki her ikisi de  ocuk d hiler olduklarından. ***Dehalar birbirinin yaptuğı işi takip eder mi?***

Sienna, "Zobrist'in ismini ilk olarak bir a  yıl önce duydum," diye açıkladı. "Medyada, nüfus artışıyla ilgili kışkırtıcı açıklamalar yapıyordu."

Hüzünlü bir ifadeyle sustu. "Zobrist, Kıyamet Denklemi'nin savunucularından biri."

"Anlayamadım?"

(1) Gen transferi genetik mühendisliği

"Esasen, dünya nüfusunun arttığı, insanların daha uzun yaşadığı ve doğal kaynaklarımızın tükendiğiyle ilgili matematiksel bir tanımdır.

Denklem, mevcut yönelişin, toplumun çöküşünden başka bir sonuç doğuramayacağını öngörür. Zobrist, insan türünün bir yüzyıl daha hayatta kalamayacağı varsayımında bulunmuştu... bir tür toplu ölüm olmazsa," derin bir nefes alan Sienna, gözlerini Langdon'ınkilerle dikti. "Aslına bakarsan, Zobrist'in bir ara 'Avrupa'nın başına gelen en iyi şey, Kara Ölüm'dü' dediği söylenir."

Langdon şaşkınlık içinde ona baktı. Veba maskesi bir kez daha gözünde canlanırken, ensesindeki tüyler kabardı. Bütün sabah, yaşadığı karışıklığın ölümcül bir salgınla ilgili olduğu düşüncesine karşı koymaya çalışmıştı... Bu düşünceyi kovmak gittikçe güçleşiyordu.

Bertrand Zobrist'in, Kara Ölüm'ü Avrupa'nın başma gelen en iyi şey diye tanımlaması kesinlikle dehşet vericiydi ama yine de Langdon, 1300'lerde Avrupa'da yaşanan toplu ölümlerin uzun dönemli sosyoekonomik faydalar getirdiğini yazan pek çok tarihçi biliyordu. Salgından önceki nüfus fazlalığı, kıtlık ve ekonomik güçlükler Karanlık Çağlar'ın belirleyicisi olmuştu. Sonra Kara Ölüm'ün gelişiyile, dehşet verici olmakla birlikte, aniden "insan sürüsü azalmış", yiyecek bollamış, fırsatlar artmış ve kimi tarihçilere göre bu da Rönesans'ın doğuşunda büyük etken

olmuştı.

Langdon, Dante'nin cehenneminin değiştirilmiş bir haritasını içeren tüpün üstündeki biyolojik tehlike sembolünü gözünde canlandırırken, içini ürperten bir düşünce aklına geldi: O korkutucu, küçük projektör birisi tarafından oluşturulmuştu. Bir biyokimyacı ve Dante tutkunu olan Bertrand Zobrist. Şimdi bu iş için mantıklı bir aday gibi geliyordu.

Germline mühendisliğinin babası. Langdon şimdi bulmaca parçalarının yerine oturduğunu hissediyordu. Ne yazık ki belirginleşen resim, gittikçe daha da ürkütücü bir hal alıyordu.

Görevliye, "Bu kısmı geçin," diye emreden Marta, müzeye kimin girip hırsızlık yaptığını görmek için maskeyi inceleyen Langdon ile Ignazio kısmını hızlı geçmek istiyor gibiydi

Görevli, üeri sarma düğmesine basınca, saat şeridi hızlandı.

Üç dakika... altı dakika... sekiz dakika.

Ekranda, adamların arkasında duran Marta'nın gittikçe artan bir sıklıkla ağırlığını bir ayağından ötekine değıştirdiğı ve sürekli saatine baktığı görölüyordu.

Langdon, "O kadar uzun konuştuğumuz için üzgünüm," dedi. "Rahatsız olmuşa benziyorsunuz."

Marta, "Benim hatam," diye yanıtladı, "ikiniz de eve gitmem için ısrar ettiniz, güvenlik sizi dışarı çıkarabilirdi, ben kabalık etmek istemedim."

Sonra birden Marta ekranda yok oldu. Güvenlikçi, kaydı normal hıza getirdi.

Marta, "Sorun yok," dedi. "Tuvalete gittiğimi hatırlıyorum."

Görevli başını sallayıp yeniden hızlı sarma düğmesine uzandı ama basmadan önce Marta onun kolunu tuttu. *"Aspetti!"^{m>}*

Başını ileri uzatıp akli karışmış gibi monitöre baktı.

Langdon da görmüştü. ***Bu da ne böyle?!***

Ekranda, Langdon elini tüvit ceketinin cebine sokup bir çift ameliyat eldiveni çıkartıyor ve eline geçiriyordu.

II Duomino aym anda Langdon'm hemen arkasına geçiyor ve birkaç saniye Önce Marta'nın tuvalete gitmek için kullandığı koridoru gözetliyordu. Biraz sonra obez adam, Langdon'a,

etrafta kimse olmadığım söyler gibi başım sallıyordu.

Biz ne halt ediyoruz böyle?!

Langdon kayıtta, eldivenli eliyle uzanıp vitrin kapısının kenarım bulduğunu- sonra çok nazık bir şekilde antika menteşe kırıdayımcaya kadar ittiğini, kapının yavaşça açıldığını... ve Dante'nin ölüm maskesini meydana çıkarttığım izledi.

Dehşetle soluğunu yutan Marta Alvarez, ellerini yüzüne götürdü.

Marta'yla aynı dehşeti hisseden Langdon, mahfazaya uzanıp Dante'nin ölüm maskesini iki eliyle kavradığım ve dışarı çıkarttığını inanamayan gözlerle izledi.

Marta, "***Dio mi salvi!***"^m diye bağırırken, ayağa

kalkıp yüzünü Langdon'a döndü. "*Cos'ha fatto?*
Perche!"^w

Langdon cevap vermeye fırsat bulamadan, görevlilerden biri siyah bir Beretta çıkartıp, Langdon'm göğsüne doğrulttu.

Tanrım!

Robert Langdon görevlinin tabancasının namlusuna bakarken ufacık odanın üstüne geldiğini hissetti. Şimdi ayakta duran Marta Alvarez, yüzünde ihanete uğramış bir ifadeyle, öfke içinde ona bakıyordu. Arkasındaki kayıtta Langdon, maskeyi ışığa tutarak incelemekteydi.

Söylediğinin doğru olması için dua eden Langdon, "Sadece bir anlığına çıkarttım," dedi. "Ignazio sizin açınızdan sorun olmayacağım söylemişti!"

Marta cevap vermedi. Langdon'm ona neden yalan söylediğiyle ilgili aklı karışmış gibi görünüyordu... Ayrıca Langdon, göreceklerini bile bile nasıl olur da sakince gelip kaydı seyrederdi.

Mahfazayı açtığımı bilmiyordum!

Sienna, "Robert," diye fısıldadı. "Bak! Bir şey bulmuşsun!" Gözlerini kayıttan ayırmayan Sienna, içinde bulundukları duruma rağmen bir cevap bulma peşindeydi.

Ekranda, maskeyi tutup ışığa doğru aç ı veren Langdon, eserin arka tarafındaki bir şeyle ilgileniyormuş gibi görünüyordu.

Kameranın bu açısından maske, bir anlığına Langdon'm yüzünü öyle bir kapatıyordu ki, Dante'nin ölümlü gözleri Langdon'mkilerle aynı

hizaya geliyordu. Yazıyı hatırlayınca

(1) **"Tanrı beni korusun!"**

(2) **"Ne yaptınız? Niye!"**

225

Cehennem / F: 15

***-gerçek yalnızca ölümün gözlerinden
görülebilir-*** içinin ürperdiğini hissetti. -

Langdon maskenin arkasında neyi incelediğini bilmiyordu ama o sırada görüntüde, buluşunu Ignazio ile paylaşıırken o geri çekiliyor ve hemen el yordamıyla bulduğu gözlüklerini takıp yeniden bakıyordu... sonra yeniden. Başını hızla iki yana

sallayıp, *l'andito'da* heyecanlı bir halde adım atmaya başlıyordu.

Koridordan gelen sesi duydukları anlaşılan iki adam birden başlarını kaldırıp bakıyorlardı. Marta'nın tuvaletten döndüğünü duymuş olmalıydılar. Langdon aceleyle cebinden büyük bir Ziploc torba çıkartıyor, ölüm maskesini içine yerleştirdikten sonra nazıkçe Ignazio'ya veriyor, ve o da isteksizce el çantasına koyuyordu. Langdon artık boş olan vitrinin antika cam kapısını hemen kapatıyor ve hırsızlıklarını fark ettirmeden Marta'yla koridorda karşılaşmak için iki adam hızlı adımlarla yürüyordu.

Şimdi her iki görevli de silahını Langdon'a yöneltmişti.

Destek almak için masaya tutunan Marta, ayakta sallandı. "Anlamıyorum!" diye kekeleydi.

"Dante'nin ölüm maskesini Igna-zio Busoni ve siz mi çaldınız?"

"Hayır!" diye üsteleyen Langdon, elinden geldiğince iyi numara yapmaya çalışıyordu.
"Maskeyi bir geceliğine dışarı çıkartmak için sahibinden izin almıştık."

"Sahibinden izin mi almıştınız?" diye sordu.
"Bertrand Zobrist'ten mi?"

"Evet! Bay Zobrist arka tarafındaki bazı işaretleri incelememiz için bize izin vermişti! Onunla dün akşamüstü buluşmuştuk!"

Marta'nın gözleri hançer gibi deliyordu.
"Profesör, dün akşamüstü Bertrand Zobrist'le buluşmadığınıza eminim."

"Ama kesinlikle buluştuk.."

Sienna, Langdon'm kolunu tuttu. "Robert..."
Üzüntüyle nefesini bıraktı. "Bertrand Zobrist altı
gün önce, buradan birkaç blok ötedeki Badia
Kulesi'nden kendini aşağı attı."

ayentha, motosikletini Vecchio Sarayı'mın
kuzeyinde bı

rakmıştı ve şimdi Signoria Meydam'nın
çevresinden ya

yan ilerliyordu. Loggia dei Lanzi'nin açık hava
heykelleri arasından ilerlerken tüm figürlerin tek
bir temanın çeşitlemelerini sahnelediklerini
düşünmeden edemedi: kadın üzerindeki erkek
egemenliğinin vahşice sergilenişi.

Sabin'lerin Kaçırılışı.

Polyksena'nın Kaçırılışı.

Medusa'tun Kesik Kafasını Tutan Perseus.

Vayentha şapkasını gözlerine kadar indirip sabah kalabalığının arasından günün ilk turistlerini kabul eden sarayın girişine doğru yürürken, *ne güzel*, diye düşündü. Görülebildiği kadarıyla, Vecchio Sarayı'nda işler her zamanki gibi ilerliyordu.

Vayentha, *polis yok*, diye düşündü. *En azından şimdilik.*

Ceketinin fermuarını boynuna kadar çekip, silahının görünmediğinden emin olduktan sonra girişe doğru ilerledi. Müze tabelalarını takip ederek gösterişli iki avludan geçti ve sonra ikinci kata çıkan büyük bir merdiveni tırmanmaya başladı.

Merdiveni çıkarken, kafasının içinde polis telsizinden duyduğu mesaj tekrarlanıyordu.

Vecchio Sarayı Müzesi... Dante Alighieri.

Langdon orada olmalı.

Müze tabelaları Vayentha'yı kocaman, son derece süslü bir galeriye, Beş Yüz .Salonu'na yönlendirdi. İçeride turistler etrafa dağılmış, hayranlıkla duvarlardaki devasa tablolara bakıyorlardı. Vayentha'nın buradaki eserleri incelemek gibi bir niyeti olmadığından, hemen salonun sağ köşesinde duran ve bir merdiveni işaret eden diğer müze tabelasını fark etti.

Salonda ilerlerken bir heykelin etrafına toplanmış gülüşen ve fotoğraflar çeken bir grup üniversite öğrencisi gördü.

Tabelanın üzerinde, *Herakles ve Diotriedes* yazıyordu.

Vayentha heykellere bakarak homurdandı.

Bunlar, Yunan mitolojisinin iki kahramanının -her ikisi de anadan doğma çıplaktı- heykelleriydi. Herakles, Diomedes'i baş aşağı tutmuş, fırlatmaya hazırlanıyordu. Diomedes, sanki "Beni fırlatmak istediğine emin misin?" diyormuş gibi sıkıca Herakles'in penisini tutmuştu.

Vayentha yüzünü buruşturdu. *Birini toplarından yakalamak bu olsa gerek.*

Bakışlarını tuhaf heykelden ayırıp hızla müzeye çıkan merdivenleri tırmandı.

Salona bakan yüksek balkona vardı. Bir düzine kadar turist müzenin giriş kapısının dışında

bekliyorlardı.

Neşeli turistlerden biri video kamerasının arkasından, "Açılış gecikti," diye bildirdi.

Vayentha, "Nedenim biliyor musunuz?" diye sordu.

"Hayır ama beklerken harika bir manzaramız var!" Adam kolunu uzatarak Beş Yüz Salonu'nu gösterdi.

Vayentha kenara kadar yürüyüp aşağıdaki geniş salona baktı. Aşağıda, içeri yeni giren bir polis memuru dikkatleri üzerine çekmeden ve hiç acele etmeden salondan merdivene doğru ilerliyordu.

Vayentha, *ifade almaya geliyor*, diye düşündü. Adamın merdivenleri sıkıntılı bir ifadeyle zorlukla

tırmanması bunun rutin bir teftiş olduğunu gösteriyordu. Porta Romana'daki kaotik Langdon arayışına hiç benzemiyordu.

Eğer Langdon buradaysa, neden binayı kuşatmıyorlar?

Ya Vayentha, Langdon'm burada olduğu konusunda yanılmıştı ya da yerel polis ve Brüder henüz ikiyle ikinin dört ettiğini anlayamamışlardı.

Memur merdivenin tepesine vardığında müzenin girişine doğru sallana sallana yürümeye başladı. Vayentha kafasını çevirip pencereden dışarı bakıyormuş gibi yaptı. Reddedilişini ve uzun süredir Amir'le irtibat kuramadığım düşünecek olursa, fark edilme riskine göze alamazdı.

Bir yerlerden bir ses, "***Aspetti!***" diye seslendi.

Memur tam arkasında durduğunda Vayentha'nın kalbi duracakmış gibi oldu. Sesin, adamın telsizinden geldiğini fark etti.

Ses, “*Attendi i rinforzi!*” diye tekrarladı.

Destek için bekle mi? Vayentha bir şeylerin değiştiğini hissetti.

Tam o sırada, pencerenin dışında, siyah bir nesnenin gökyüzünde gittikçe büyüdüğünü fark etti. Boboli Bahçeleri'nden Vecchio Sarayı'na doğru uçuyordu.

Vayentha, *uzaktan kumandalı helikopter*, diye düşündü. *Brüder biliyor. Ve bu tarafa doğru geliyor.*

Konsorsiyum yöneticisi Laurence Knowlton hâlâ Amir'e telefon açtığı için kendine kızıyordu.

Amir'e msterinin kaydını ertes gün medyaya dağıtılmadan önce izlemesini önermemesi gerektiğini biliyordu.

içerik alakasızdı.

Protokol kraldır.

Knovvltn genç yöneticilere organizasyon için i yapmaya baladıklarında öğretilen mantrayı hatırlıyordu. ***Soru yok. i var.***

İstemeye istemeye küçük kırmızı hafıza çubuğunu ertes sabah için sıraya soktu. Tuhaf mesajdan medyanın ne çıkaracağını çok merak ediyordu. Mesajı gösterecekler miydi?

Tabii ki göstereceklerdi. Mesaj, Bertrand Zobrist'ten geliyordu.

Zobrist biyomedikal dünyasında şaşılacak kadar, başarılı bir figürdü ve geçen hafta intiharıyla basında büyük yer almıştı. Bu on dakikalık kayıt onun mezardan gönderdiği bir mesaj gibi olacaktı ve ürkütücü içeriği yüzünden insanların görüntüleri kapatmalarını imkânsız kılacaktı.

Bu video yayımlandığı birkaç dakika içinde internette virüs gibi yayılacak.

Marta Alvarez, Langdon ve kaba kız kardeşini güvenlik görevlilerinin namlularının ucunda bırakarak sıkışık kayıt odasından çıkarken öfkeden kuduruyordu. Pencerenin yanma gidip aşağıya, Signoria Meydanı'na baktı ve ön tarafta park etmiş bir polis arabası görünce rahatladı.

Nihayet.

Marta, Robert Langdon gibi mesleğinde saygı

duyulan birinin neden kendisini kandırdığını, nezaketinden istifade ettiğini ve paha biçilmez bir sanat eserini çaldığını anlayamıyordu.

Ve Ignazio Busotti de ona yardım mı etti!?
İnanılmaz!

Ignazio'ya ağzına geleni söylemek için cep telefonunu çıkartıp ***il Duomino'nun*** Museo dell'Opera del Duomo'dan sadece birkaç blok ileride olan ofisinin numarasını tuşladı.

Hat bir kez çaldı.

Tanıdık bir kadın sesi, ***"Ufficio di Ignazio Busoni, 'il)"*** diye cevapladı.

Marta, Ignazio'nun sekreteriyle samimiydi ama o sırada sohbet edecek havada değildi. ***"Eugenia,***

sono Marta. Devo parlare con Ignazio. "a)

Hatta tuhaf bir sessizlik oldu, sonra sekreter aniden hıçkırıklara boğuldu.

(1) "Ignazio Busoni'nin ofisi."

(2) "Eugenia, ben Marta. Ignazio'yla konuşmalıyım."

Marta, *"Cos'è successo?"* diye sordu.

Eugenia ağlayarak Marta'ya o sabah ofise geldiğinde Igna-zio'nun bir önceki akşam Duomo yakınlarında bir ara sokakta kalp krizi geçirip öldüğünü öğrendiğini anlattı. Ignazio gece yarısı bir ambulans çağırmış ama sağlık görevlileri zamamnda yetişememişlerdi. Busoni ölmüştü.

Marta bacaklarının uyuştüğunu hissetti. O sabah

haberlerde ismi verilmeyen bir devlet memurunun geçen akşam öldüğünü duymuştu anı | Ignazio olduğu aklına bile gelmemişti.

Marta, "*h ıgenia, ascoltami, "a)* diyerek elinden geldiği kadar sakın bir şeki de sarayın video kameralarında gördüklerini anlattı: Dante'nin ılım maskesi Ignazio ve şu anda polis gözetiminde olan Rober? langdon tarafından çalınmıştı.

Marfe, Eugenia'dan nasıl bir karşılık beklemesi gerektiğinden emin delildi ama kadının verdiği tepkiyi beklemediği kesindi.

Eugenia, "*Robert Langdon mı!?*" dedi. "*Sez con Langdon ora?il)* Eugenia önemli noktayı kaçırıyor gibiydi. "*Evet ama maske...*"

Eugenia, *"Devo parlar e con lui!"*⁰⁾ diye haykırdı.

Güvenlik odasında, nöbetçülerin silahlarını doğrultmuş oldukları Langdon'ın başı zonklamaya devam ediyordu. Aniden kapı açıldı ve Marta Alvarez içeri girdi.

Langdon kapı açılınca dışarılarda bir yerden gelen helikopterin sesini duydu, uğursuz vınlamaya yaklaşan sirenlerin sesi eşlik ediyordu. *Nerede olduğumuzu öğrendiler.*

Marta, *"E arrivata la polizia,"*^(A) diyerek nöbetçilerden birini polisi içeriye alması için dışarı gönderdi. Diğer odada kaldı, silahının namlusu hâlâ Langdon'a dönüktü.

(1) "Eugenia, beni dinle."

(2) "Şu anda Langdon'la mı birliktesin?"

(3) "Onunla konuşmalıyım!"

(4) "Polis geldi."

Marta ona bir cep telefonu uzatınca Langdon şaşırdı. "Birisi seninle konuşmak istiyor," dedi. "Bağlantı sağlayabilmek için konuşmayı dışarıdan yapmalısın."

Hep birlikte havasız güvenlik odasından, Signoria Meydanı' nın muhteşem bir manzarasını sunan ve büyük pencerelerinden içeri güneş ışığının süzüldüğü galeri alanına çıktılar. Langdon hâlâ ateş hattında olmasına rağmen kapalı alandan çıktığı için rahatlamıştı.

Marta ona pencerenin yanma gelmesini işaret ederek telefonu uzattı.

Langdon tereddütle telefonu alıp kulağına götürdü. "Evet? Ben Robert Langdon."

"Signore " Kadın kırık, aksanlı bir İngilizceyle, "Ben Eugenia Antonucci, Ignazio Busoni'nin sekreteri. Siz ve ben, dün akşam, Busoni'nin ofisine geldiğinizde tanışmak."

Langdon hiçbir şey hatırlamıyordu. "Evet?"

"Ben size bu haberi verdiğim için çok üzgün ama Ignazio dün akşam kalp krizi geçirmek ve ölmek."

Langdon telefonun ahizesini sıktı. ***Ignazio Busoni öldü mü?***

Kadın artık ağlıyordu. Üzgün bir sesle, "Ignazio ölmeden önce beni aramak. Bana mesaj bırakmak ve mutlaka bu mesajı almanızı istemek."

Size Şimdi mesajı dinletmek ben."

Langdon bir hışırtıdan saniyeler sonra Ignazio Busoni'nin zayıf ses kaydını duydu.

Acı içinde olduğu belli olan adam g¼c¼l¼kle nefes alarak, "Eugenia," dedi. "Robert Langdon'm bu mesajı mutlaka dinlemesini sağla. Başım dertte. Ofise geri d¼nebileceđimi sanmıyorum." Ig-nazio inledi ve uzun bir sessizlik oldu. Tekrar konuşmaya başladığında sesi daha g¼c¼s¼zd¼. "Robert, umarım kaçabilmişsindir. H¼l¼ peşimdeler... ve ben... iyi değilim. Bir doktor bulmaya çalışıyorum ama..." Tekrar uzun bir sessizlik oldu, sanki *il Duomino* kalan son enerjisini toplamaya çalışıyor gibiydi. "Robert, aradığın şey güvenli bir yerde gizli. Kap¼ar sana açık ama acele etmelisin.

Cennet Yirmi Beş." Uzun bir s¼re sessiz

kaldıktan sonra fısıldadı. "Tanrı yardımcın olsun."

Sonra mesaj sona erdi.

Ölmekte olan bir adamın son sözlerine şahit olan Langdon'ın kalbi hızla çarpıyordu. Bu sözlerin kendisine söylenmiş olması endişesini azaltmıyordu. ***Cennet Yirmi Beş mi? Kapılar bana açık mı?*** Langdon düşündü. Hangi kapılardan bahsediyor?! Langdon'a mantıklı gelen tek şey, Ignazio'nun maskenin güvenli bir şekilde saklanmış olduğunu söylemesiydi.

Eugenia'nın sesi tekrar hatta duyuldu. "Profesör bunu anladınız mı?"

"Bir kısmını, evet."

"Yapabileceğim bir şey var mı?"

Langdon bu soruyu uzun bir süre düşündü.
"Kimsenin bu mesajı duymamasını sağla."

"Polisin bile mi? Birazdan ifademi almak için bir dedektif gelecek."

Langdon kasıldı. Kendisine silahını doğrultmuş nöbetçiye baktı. Hızla pencereye dönüp fısıltıyla, "Eugenia..," dedi. "Bu sana biraz tuhaf gelecek ama Ignazio'nun hatırı için o mesajı silmeni istiyorum ve benimle konuştuğundan polise bahsetme. Anladın mı? Durum çok karışık ve..."

Langdon sırtında bir silah namlusu hissetti ve arkasını dönünce silahlı nöbetçinin diğer elini uzatmış, Marta'nın telefonunu istediğini gördü.

Hatta uzun bir sessizlik oldu ve Eugenia sonunda, "Bay Langdon, patronum size güveniyordu... ben de güvenecek."

Sonra telefonu kapattı.

Langdon telefonu nöbetçiye verdi. Sienna'ya, "Ignazio Bu-soni ölmüş," dedi. "Dün akşam müzeden ayrıldıktan sonra kalp krizi geçirmiş." Biraz durdu. "Maske güvende. Ignazio ölmeden önce onu saklamış. Ve galiba, bana onu nerede bulacağıma dair bir ipucu bırakmış." ***Cennet Yirmi Beş.***

Sieruva'nın gözleri umutla doldu ama Langdon, Marta'ya döndüğünde onun kuşkulu gözleriyle karşılaştı.

Langdon, "Marta," dedi. "Dante'nin maskesini sana geri getirebilirim ama bizi bırakmalısın. Hemen/"

Marta bir kahkaha attı. "Kesinlikle böyle bir şey yapmayacağım! Maskeyi çalan şendin! Polis

geliyor..."

Sienna, "*Signora Alvarez,*" diye araya girdi. "*Mi dispiace, ma non le abbiamo detto la verit *"

Langdon'm jetonu sonradan düştü. *Sienna ne yapıyor?* Söylediklerini anlamıştı. *Bayan Alvarez, çok  zg n m, size karşı dürüst olmadık.*

Marta, Sienna'nın sözleri yüzünden sarsılmış görünüyordu ama bunun sebebi, Sienna'nın akıcı ve aksansız bir İtalyanca ile konuşmasıydı.

Sienna samimi ve mahcup bir ses tonuyla, "*Innanzitutto, non sono la sorella di Robert Langdon,*"^m diye belirtti.

(1) "Öncelikle, ben Robert Langdon'm kız kardeşi değilim."

arşısmda duran genç kadını süzen Marta Alvarez, geriye doğru dengesiz bir adım atıp kollarını kavuşurdu.

Akıcı bir İtalyancayla konuşmaya devam eden Sienna, *"Mi dispiace,"* diye devam etti. *"Le abbiamo mentito su molte cose."*^m

Marta kadar şaşırmış görünen görevli, aynı pozisyonda kıpırdamadan duruyordu.

Şimdi hızla konuşan Sienna, Önceki gece Langdon'm başında bir kurşun yarasıyla getirildiği Floransa'daki bir hastanede çalıştığını Marta'ya İtalyanca anlattı. Langdon'm oraya

nasıl geldiğini hiç hatırlamadığını ve güvenlik kaydına en **az** Marta kadar şaşırdığını açıkladı.

Sienna, Langdon'a, "Ona yaram göster," dedi.

Marta, Langdon'm keçeleşmiş saçlarının dibindeki dikişleri görünce, pencerenin denizliğine oturup birkaç saniye yüzünü ellerinin arasına aldı. Tüm bunlardan ne çıkaracağını bilmiyordu.

Son on dakika içinde Marta, Dante'nin veba maskesinin kendisinin nöbeti sırasında çalındığını öğrenmekle kalmamış, hırsızlardan birinin saygın bir Amerikalı öğretim üyesi, diğerinin de şimdi ölmüş Floransalı bir meslektaşısı olduğunu öğrenmişti. Bundan başka, Robert Langdon'm büyük gözlü Amerikalı kız

(1) "Size pek çok konuda yalan söyledik."

kardeşi olduğunu sandığı genç Sienna Brooks, yalana ortak olan bir doktor çıkmıştı... ve bunu akıcı bir İtalyancayla anlatmıştı.

Langdon derin ve yumuşak bir sesle, "Marta," dedi. "İnanmanın güç geldiğini biliyorum ama dün geceyi gerçekten hatırlamıyorum. Ignazio ile birlikte o maskeyi neden aldığımızı bilmiyorum."

Marta, onun gözlerinden gerçeği söylediğini anladı.

Langdon, "Maskeyi size iade edeceğim," dedi. "Söz veriyorum. Ama gitmemize izin vermezsen onu geri alamam. Durum karışık. Hemen gitmemize izin vermen lazım."

Paha biçilmez maskenin geri gelmesini istese de Marta'nın kimseyi bir yere bırakmaya niyeti yoktu. ***Polis nerede kaldı?!*** Signoria

Meydanı'nda tek başma duran polis arabasına baktı. Polislerin henüz müzeye gelememiş olması garipti. Ayrıca, sanki biri elektrikli testere kullanılıyormuş gibi, uzaktan gelen bir vınlama sesi duymuştu ve ses gittikçe artıyordu.

Bu da ne?

Langdon yalvaran bir sesle devam etti. "Marta, Ignazio'yu tanıyorsun. İyi bir nedeni olmasa asla o maskeyi almazdı. İşin içinde daha fazlası var. Maskenin sahibi Bertrand Zobrist akli karışık bir adamdı. Korkunç bir işe bulaşmış olabileceğini düşünüyoruz. Açıklamaya vaktim yok ama bize güvenmen için sana yalvarıyorum."

Marta bakakalmıştı. Söylediklerinin hiçbiri mantıklı gelmiyordu.

Marta'ya duygusuz gözlerini diken Sienna,

"Bayan Alvarez," dedi. "Eğer geleceği ve bebeğinizi düşünüyorsanız, hemen gitmemize izin vermeniz lazım."

Ellerini, korur gibi göbeğinin üstünde kavuşturan Marta, doğmamış çocuğuna yönelik örtülü tehditten hoşlanmamıştı.

Dışarıdaki vınlama sesi artıyordu. Marta pencereden dışarı bakınca sesin kaynağını göremese de başka bir şey gördü.

Gözleri büyüyen görevli de aynı şeyi görmüştü.

Signoria Meydam'ndaki kalabalık, iki siyah minibüsün arkasında siren çalmadan geçen polis arabası konvoyu için yol açıyordu. Minibüsler saray kapısının önünde patinaj yaparak durdu. İçinden, ellerinde büyük silahlarla siyah üniformalı askerler indi ve saraya doğru koştular.

Marta birden korktu. ***Bunlar da kim böyle?!***

Güvenlik görevlisi de onun kadar şaşırmışa benziyordu.

Tiz vınlama sesi aniden kulak tırmalayıcı derecede artınca Marta, pencerenin dışmda görüntüye giren küçük helikopteri fark etti ve endişeyle kendini geri çekti.

Araç sanki içerideki insanlara bakıyormuş gibi, sadece on metre uzakta duruyordu. Ön tarafına yerleştirilmiş uzun, siyah silindirle yaklaşık bir metre uzunluğunda, küçük bir araçtı. Silindir tam üzerlerine doğrultulmuştu.

Sienna, "Ateş edecek!" diye bağırdı. ***"Sta per sparare! Tutti a terra."***^{a)} Pencerenin denizliğinin altında dizlerinin üstüne çöktü;

içgüdüsel olarak onu taklit eden Marta korkudan buz kesmişti. Refleks olarak silahlarını küçük araca çeviren görevliler de çö-meldiler.

Marta, pencerenin altındaki çömeldiği yerden, Sienna'ya tuhaf gözlerle bakan Langdon'm, bir tehlike olduğuna inanmakta güçlük çekerek hâlâ ayakta durduğunu ^görebiliyordu. Sienna çömeldikten hemen sonra yeniden ayağa fırlayıp Langdon'ı bileğinden yakaladı ve onu koridora doğru çekiştirmeye başladı. Kısa süre sonra, binanın ana girişine doğru kaçıyorlardı.

Dizlerinin üstünde dönen görevli, bir tetikçi gibi çömeldi. Silahını kaldırıp, kaçan İkiliye yöneltti.

Marta ona, "*Non spari!*" diye emretti. "*Non possono scappare. "a)*

Langdon ile Sienna köşeyi dönerek gözden kaybolurken Marta, diğer yönden gelen yetkililerle karşılaşmalarının an meselesi olduğunu düşünüyordu.

* ■ * *

- (1) "Ateş etmek üzere! Herkes yere!"
- (2) "Ateş etme! Zaten kaçamazlar!"

Geldikleri yoldan geriye Langdon'la birlikte koşan Sienna, "Daha hızlı!" dedi. Polisle karşılaşmadan ana girişe varabilmeyi ummuştu ama şimdi bu ihtimalin sıfıra yakın olduğunu görüyordu.

Langdon'ın da benzer şüpheleri olduğu belliydi. Koridorların kesiştiği bir noktada aniden durdu. "Bu şekilde asla buradan çıkamayacağız."

"Haydi!" Sienna ona peşinden gelmesini işaret ediyordu. "Robert burada böyle duramayız!"

Küçük, loş bir odayla sonlanıyormuş gibi görünen sol taraftaki kısa koridora bakan Langdon, dikkatini başka bir yere yoğunlaştırmış gibiydi. Odanın duvarları eski haritalarla kaplıydı, ortasındaysa devasa bir demir küre duruyordu. Büyük metal yuvarlağa bakan Langdon, önce yavaş sonra hızlı bir şekilde başını salladı.

Demir küreye doğru koşan Langdon, "Buradan," dedi.

Robert! Sienna, kendi aklından geçenin tersini yaptı. Koridor, müzenin iyice içlerine uzanarak çıkıştan uzaklaşıyordu.

Sonunda ona yetiştiğinde, "Robert?" derken soluğunu yuttu. "Nereye gidiyoruz?!"

"Ermenistan'dan geçeceğiz," diye cevap verdi.

"Ne?!"

Bakışlarını ileri diken Langdon, "Ermenistan," diye yineledi. "Güven bana."

Bir kat aşağıda, Beş Yüz Salonu'nun balkonundaki korkmuş turistlerin bakışlarından uzakta, Brüder'in TTD ekibi yanından geçip gürültüyle müzeden içeri girerken Vayentha başını eğdi. Polis alanı kapatırken, aşağıdaki kapıların çarpma sesi koridorda yankılandı.

Langdon gerçekten de buradaysa kapana kısılmıştı.

Ne yazık ki Vayentha da öyle.

Meşe lambrileri ve panel kaplamalı tahta

tavanlarıyla Coğrafi Haritalar Salonu, Vecchio Sarayı'nın taş ve sıvadan oluşan sadeliğinden çok uzaktı. Aslında, binanın vestiyeri olan bu geniş alanda bir zamanlar grandükün taşınabilir eşyalarını depolamak için kullanılan düzinelerce yüklük ve dolap vardı. Günümüzde ise duvarlar haritalarla donatılmıştı; deri üzerine elle boyanmış elli üç renkli süsleme, dünyanın 1550'lerdeki durumunu gösteriyordu.

Salonun dramatik kartografi koleksiyonuna odanın ortasında duran dev bir küre hâkimdi. **Map-pa Mundi** olarak bilinen yaklaşık iki metre çapındaki küre, zamanının en büyük döner küresiydi ve sadece bir parmağın dokunuşuyla kolaylıkla döndüğü söyleniyordu. Günümüzde küre, galeri salonlarında uzun bir yürüyüş yaptıktan sonra bir çıkmaza ulaşan ve kürenin etrafında döndükten sonra geldikleri yoldan geri

döner turistler için son duraktı.

Langdon ve Sienna nefes nefese Haritalar Salonu'na vardılar. *Mappa Mundi* görkemli bir şekilde karşılarında yükseliyordu ama gözleri odanın duvarlarına kayan Langdon ona bakmadı bile.

Langdon, "Ermenistan'ı bulmalıyız!" dedi.
"Ermenistan haritasını!"

Bu istek karşısında şaşırmış görünen Sier.ua, Ermenistan'ı bulmak için salonun sağ tarafındaki duvara doğru koştu.

Langdon da benzer bir arayışa sol taraftaki duvardan başlayarak odanın çevresinde ilerledi

Arabistan, İspanya, Yunanistan...

Çizimlerin en az beş yüz yıl önce, dünyanın büyük bir bölümünün henüz keşfedilmediği veya haritasının çıkartılmadığı bir zamanda yapıldığı düşünülünce olağanüstü detayları karşısında şaşırmmamak imkânsızdı.

Ermenistan nerede?

Genellikle kuvvetli olan ftoğrafik hafızasına rağmen, Langdon'm birkaç yıl önce burada yaptığı "gizli geçitler turu"na dair hatıraları çok bulanıktı. Bunun, turdan önce öğle yemeğinde keyifle içtiği ikinci kadeh Gaja Nebbiolo'yla biraz ilgisi vardı. Nebbiolo kelimesi, duruma son derece uygun düşen "hafif sis" anlamına geliyordu. Yine de Langdon, hayal meyal bu odada kendisine eşsiz bir vasfa sahip olan Ermenistan haritasının gösterildiğini hatırlıyordu.

Langdon sonsuz gibi görünen sıra sıra haritaları

taramaya devam ederken, *burada olduğunu b  iyorum*, diye d    nd  .

Sienna, "Ermenistan!" diye ba  ırdı. "Burada!"

Langdon odanın sa   k   esinde duran Sienna'ya do  ru d  nd  . Tela  la ona do  ru ko  arken Sienna y  z  nde^ "Ermenistan'ı bulduk,   imdi ne olacak?" diyen bir ifadeyle haritayı g  steriyordu.

Langdon a  ıklamalar i  in vakitlerinin olmadı  m biliyordu. Bunun yerine, uzanıp haritanın dev tahta   er  evesini tuttu ve kendine do  ru   ekti Dev harita, lambri duvann b  y  k bir par  asıyla birlikte odanın i  ine do  ru a  ılınca ortaya gizli bir ge  it   ıktı.

Sienna etkilenmi   bir ifadeyle, 'Anla  ıldı,' dedi "Aradı  ımız Ermenistan'mı  ."

Hiç tereddüt etmeden açıklıktan geçip korkusuzca önlerindeki karanlık alana doğru ilerledi Langdon onun peşinden içeri girdikten sonra vakit kaybetmeden arkalarından girişi kapattı.

241

Cehennem / F: 16

Langdon'ın gizli geçitler turuna dair aklında fazla bir şey kalmasa da bu geçidi çok net hatırlıyordu. Kendisi ve Sienna, ansızın sanki bir aynanın içinden, sadece o zamanki düke ve yakınlarına açık tutulan Palazzo Invisibile'ye,® bir anlamda Vecchio Sarayı'nın duvarlarının *arkasında* bulunan gizli dünyaya geçmişlerdi.

Langdon kapı girişinde bir saniye durup etrafı inceledi; burası, pencerelerden süzülen loş ışıkla aydınlatılmış taş bir geçitti, yaklaşık elli metre aşağıdaki tahta bir kapıya iniyordu.

Sola, kanca 1 kordonla geçişi engellenmiş yukarı çıkan dar merdivene baktı. Basamakların üstündeki tabelada; VIETATA USCITTA yazıyordu.

Langdon 1. merdivenlere yöneldi.

Sienna, 'Hayır!' diyerek onu uyardı. "'Çıkış yok' diyor."

Langdon alaycı bir ifadeyle gülümseyerek, "Teşekkürler," dedi. "İtalyanca okuyabiliyorum."

Kancasını çıkartıp kordonu gizli kapıya götürdü ve kapıyı sabit tutmak için kullandı. Kapının diğer

tarafından açılmaması için kordonu kapı kolundan geçirip yakındaki bir tesisata bağıladı.

Sienna mahcup bir ifadeyle gülümsedi. "Ooo... iyi fikir."

Langdon, "Bu onları uzun zaman oyalamaya yetmez," dedi. "Ama zaten fazla zamana ihtiyacımız olmayacak. Beni izle."

Ermenistan haritası sonunda açılınca, Ajan Brüder ve adamları dar koridordan diğer uçtaki tahta kapıya doğru koştular. Kapıdan geçtiklerinde Brüder soğuk havanın yüzüne çarptığını ve güneş ışığıyla anlık bir körlük yaşadığını hissetti.

Sarayın çatısı boyunca ilerleyen dış geçide varmıştı. Gözleri, elli metre uzaktaki başka bir kapıya açılan yolu takip etti.

Brüder geçidin soluna, Beş Yüz Salonu'nun bir dağ gibi yükselen kubbeli çatışırım bulunduğu yere baktı. ***Karşıya geçmek***

imkânsız! Brüder şimdi de sağma, geçidin dar bir kuyuya inen dik bir tepeyle önünün kesildiği yere bakü. ***Anında ölüm.***

Gözleri ileriye odaklandı. "Bu taraftan!"

Brüder ve adamları takip helikopteri tepelerinde bir akbaba gibi daireler çizerken, geçitten ikinci kapıya doğru koşular.

Askerler kapı aralığından içeri girdiklerinde aniden durdular, bu ani hareketleri yüzünden neredeyse birbirlerinin üzerine düşeceklerdi.

Geldikleri kapı dışımda başka bir çıkışı olmayan minik taş bir bölmede duruyorlardı. İçeride

sadece tahta bir masa vardı. Tepedeki, tavan fresklerine çizilmiş grotesk figürler dalga geçerek onlara bakıyor gibiydi.

Burası bir çıkmazdı.

Brüder'in adamlarından biri duvardaki bilgilendirme levhasını inceledi. "Bir dakika," dedi. "Yazılanlara göre, burada bir *finestra* var, *bir tür gizli pencere mi?*"

Brüder etrafma bakındı ama gizli pencere falan göremedi. Gidip yazıyı kendi okudu.

Anlaşıldığı kadarıyla, burası bir zamanlar Düşes Bianca Cappello'nun özel çalışma odasıymış ve odada Bianca'nın Beş Yüz Salonunda konuşma yapan kocasını izleyebileceği gizli bir pencere; *una finestra segreta* varmış.

Brüder odayı tekrar dikkatle inceledi ve bu kez yan duvarda akıllıca gizlenmiş kafesli pencereyi gördü. ***Buradan mı kaçtılar?***

Yanma gidip Langdon'm cüssesindeki birinin geçemeyeceği kadar küçük olan pencereyi inceledi. Brüder yüzünü kafese dayayıp ileriye bakınca kimsenin buradan kaçamayacağına emin oldu; kafesin diğer tarafında Beş Yüz Salonu'na inen birkaç kat yüksekliğinde dik bir boşluk vardı.

Peki hangi cehenneme gittiler?

Brüder küçük taş bölmeye doğru dönerken, günün gerginliğinin içinde gitgide tırmandığım hissetti. Kendine hâkim olamadığı o nadir anda başını geriye atıp öfkeyle bağırdı.

Çıkan ses, o dar alanda kulakları sağır edici türdendi.

Aşağıda, Beş Yüz Salonu'nda turistler ve polis memurları dönüp duvarın yukarısındaki kafesli pencereye baktılar. Gelen seslerden anlaşıldığı kadarıyla düşesin gizli çalışma odası artık vahşi bir hay vanın kafesi olarak kullanılıyordu.

Sienna Brooks ve Robert Langdon zifiri karanlıkta ayakta duruyorlardı.

Dakikalar önce Sienna, Langdon'm Ermenistan haritasını sabit tutmak için kordonu zekice kullanışını, sonra da dönerek kaçışını izlemişti.

Ne var ki Langdon onu şaşırtarak koridorun aşağısına doğru ilerlememiş, VIETATA USCITA diye belirtilmiş dik merdivenleri tırmanmıştı.

Kafası karışan Sienna, "Robert!" diye fısıldadı. "Tabelada 'çıkış yok' yazıyordu. Ayrıca, *aşağı*

inmek istediğimizi sanıyordum."

Langdon omzunun üzerinden bakarak,
"İstiyoruz," dedi. "Ama bazen aşağı inmek için...
yukarı çıkmak gerekir." Cesaret verici bir
ifadeyle göz kırptı. "Şeytanın göbeğini hatırlıyor
musun?"

Neden bahsediyor? Kafası karışan Sienna
söylediklerini anlamlandırmaya çalıştı.

Langdon, "*Cehennem*"i okudun mu?" diye
sordu.

Evet... ama sanırım yedi yaşındaydım.

Bir saniye sonra kafasına dank etti. "Ah,
şeytanın göbeği!" dedi. "Şimdi hatırladım."

Biraz zaman geçmişti ama Sienna şimdi,

Langdon'm Dante' nin ***Cehennem***'inin son kısmından bahsettiğini anlamıştı. Bu kantolarda, Dante cehennemden kaçmak için dev şeytanın kıllı karnından aşağı inmek zorunda kalıyordu ve şeytanın göbeğine ulaştığında -sözde dünyanın merkezine- yerçekimi aniden yön değiştiriyor ve Dante ***aşağıya***, arafa doğru inişine devam edebilmek için... aniden ***yukarı*** tırmanmaya başlıyordu.

Sienna, ***Cehennem***'den dünyanın merkezindeki tuhaf yerçekimi olaylarma şahit olduğunda hissettiği hayal kırıklığı dışında çok az şey hatırlıyordu. Anlaşılan, Dante'nin dehası vektörel kuvvet fiziğini kavrayamamıştı.

Merdivenin tepesine vardıklarında Langdon orada buldukları tek kapıyı açtı, üzerinde; SALA DEI MODELLI DI ARCHI-TETTURA⁰,

yazıyordu.

Langdon aceleyle Sienna'ya içeri girmesini işaret ettikten sonra kapıyı arkalarından kapatıp kilitledi.

Salon küçük ve sadeydi, Vasari'nin sarayın iç kısımları için yaptığı mimari tasarımların tahta modellerini sergüeyen vitrinlerle doluydu. Sienna modelleri fark etmedi bile. Ama salonun kapısı, penceresi ve tabelada yazdığı gibi... çıkışı olmadığını fark etti.

Langdon alçak sesle, "1300'lerin ortalarında," dedi. "Atina dükü sarayda iktidarı ele geçirmiş ve saldırıya uğradığında kullanmak için bu gizli kaçış yolunu yaptırmış. Buraya, Atina Dükü Merdivenleri deniyor ve yan sokaktaki küçük bir kaçış kapısına doğru iniyor. Oraya ulaşırsak, kimse çıktığımızı görmez." Modellerden birini

gösterdi. "Bak. Yan tarafta, görüyor musun?"

Beni buraya modelleri göstermek için mi getirdi?

1

Nüfus Prensibi Üzerine Bir Deneme

Sienna endişeli bir ifadeyle minyatüre baktı ve sarayın tepesinden sokak seviyesine kadar inen gizli merdiveni gördü, binanın iç ve dış duvarları arasına gizlenmişti.

Sienna ters ters, "Merdivenleri görebiliyorum Robert," dedi. "Ama sarayın *ters* tarafındalar. Oraya asla ulaşamayız!"

Robert çarpık bir gülümsemeyle, "Biraz inanç," dedi.

Aşağıdan gelen ani bir gümbürtü, Ermenistan haritasının biraz önce kırıldığını anlatıyordu. Koridordan aşağı doğru ilerleyen askerlerin ayak seslerini dinlerken hiç kımıldamadan beklediler. İçlerinden hiçbiri avlarının, özellikle de ÇIKIŞ YOK yazılı ufak bir merdivenden o kadar yukarı tırmanacağını düşünmüyordu.

(1) Mimari Tasarımlar Salonu

Aşağıdan gelen sesler azalınca Langdon kendinden emin bir şekilde salonda vitrinlerin arasından ilerledi. Diğer duvardaki büyük vitrine doğru yürüdü. Yaklaşık bir metrekare büyüklüğünde ve yerden bir metre yukarıdaydı. Langdon hiç tereddüt etmeden kolunu tutup kapağı açtı.

Sienna şaşkınlıkla geri çekildi.

İçerisi ıssız bir mağaraya benziyordu. Sanki vitrin başka dünyaya açılan bir kapıydı. Arkasında sadece karanlık vardı.

Langdon, "Beni izle," dedi.

Açıklığın yanındaki duvarda asılı duran el fenerini aldı. Sonra, şaşırtıcı bir çeviklik ve kuvvetle

kendini yukarı çekip tavşan deliğinin içinden geçerek gözden kayboldu.

Langdon, *la soffitta*, diye düşündü. ***Dünyadaki en tuhaf tavan arası.***

İçerisi, sanki sıva tozu iyice incelmış de yere inmeyi reddederek havada asılı kalıyormuş gibi, eski ve küf kokuyordu. Gıcırdayıp inleyen geniş mekân Langdon'a yaşayan bir canavarın midesine tırmandığı hissini veriyordu.

Geniş, yatay bir çatı kirişinde ayağını basacak sağlam bir yer bulunca fenerini kaldırıp, ışığıyla karanlığı deldi.

Önünde sonsuza uzanıyormuş gibi görünen bir tünel vardı. Bu tünel; dikmeler, kirişler, bağlantılar ve Beş Yüz Salonu'nun görünmeyen iskeletini meydana getiren diğer yapı

malzemelerinin çaprazlar çizerek oluşturduğu bir tahtadan ugenler ve dörtgenler ağından oluşuyordu.

Langdon bu büyük tavan arasını, o birkaç yıl önce katıldığı gizli geçitler turunda görmüştü. Dolaba benzeyen seyir penceresi, ziyaretçiler iskelet yapısını modelden inceleyebilsin ve açıklıktan fenerle bakıp gerçeğini görebilsin diye, Mimari Tasarımlar Salonu'nun duvarına oyulmuştu.

şimdi tavan arasının ilerine kadar ilerlemiş olan Langdon, iskeletin New England ambarlarına benzemesine şaşırmıştı: ok ucuna benzer bağlantılarla bir araya getirilmiş, geleneksel orta direk ve destek döşemesi. .

Sienna da açıklıktan tırmanıp, onun yanındaki kirişte denge kurarken, nereye gideceğini

şaşırmışa benziyordu. Langdon ona bu sıra dışı manzarayı göstermek için fenerini ileri geri salladı.

Bu uçtan bakınca tavan arasının aşağısındaki manzara, uzakta iç içe geçerde, bir yerlerde yok olan ikizkenar üçgenlere benziyordu. Ayaklarının altında döşeme tahtası yoktu ve demiryolu raylarını andıran yatay destek kirişlerinin arası tamamen boştu.

Alçak sesle konuşan Langdon, uzun kirişi işaret etti. "Burası, Beş Yüz Salonunun tam *üstünde*. Diğer uca geçebilirsek, Atina Dükü Merdivenleri'ne nasıl gideceğimizi biliyorum."

Sienna önlerinde uzanan kiriş ve destek labirentine şüpheli gözlerle baktı. Görünüşe bakılırsa tavan arasında ilerlemenin tek yolu, destekler arasında tren raylarındaki çocuklar gibi

zıplamaktı. Yatay ve dikey destek direkleri sağlam bir demet oluşturacak şekilde enli kelepçelerle birbirine bağlanmıştı ve üzerlerinde denge sağlanacak kadar genişti. Ama asıl sorun, direk ve kirişlerin arasındaki boşlukların sıçramak için fazla açık olmasıydı.

Sienna, "Ben bu kirişlerin arasında atlayamam," diye fısıldadı.

Langdon da bunu yapabileceğinden emin değildi ve düşmek İşesin Ölüm demekti. Fenerini, kirişlerin arasındaki açıklığa doğru tuttu.

İki buçuk metre aşağıda, demir çubuklarla asılmış tozlu, yatay bir alan, bir tür zemin vardı ve göz alabüdüğüne uzuyordu. Ne kadar sağlam görünse de Langdon zeminin, toz tutmuş plastik örtüyle kapatıldığını biliyordu. Burası, Beş Yüz Salonu'nun asma tavanının "arka tarafıydı":

yamalanmış gibi, yatay yerleştirilmiş otuz dokuz Vasari tablosunu çerçeveleyen tahta bir tekne tavan.

Sienna aşağıdaki tozlu alanı işaret etti. "Oraya inip üzerinde yürüyebilir miyiz?"

Bir Vasari tablosunun içinden. Beş Yüz Salonu'na düşmek istemiyorsan yürüyemeyiz.

Onu korkutmak istemeyen Langdon, "Aslında daha iyi bir yol var," dedi. Tavan arasının merkez direğine doğru, bir girişin üstünde yürümeye başladı.

Daha önceki ziyaretinde, Mimari Tasarımlar Salonu'ndaki pencereden bakmanın yanı sıra, tavan araşırım **diğer** ucundaki bir kapıdan girerek bu yeri yayan keşfetmişti. Şarap yüzünden bulanıklaşmış hafızası yanlış

hatırlamıyorsa, tavan arasının ana kirişi boyunca sağlam bir döşeme tahtası uzanıyor ve turistlerin tam ortadaki geniş seyir bölümüne geçişi sağlıyordu.

Fakat Langdon kirişin ortasına gelince, turdan hatırladığına hiç benzemeyen bir döşeme tahtası gördü.

O gün kaç Nebbiolo içtim?

Turistlerin bakabileceği sağlam bir yapıdan çok, basit bir geçiş oluşturacak şekilde kirişlerin üzerine dikey yerleştirilmiş gevşek kalaslara bakıyordu; köprüden çok, ip sayılırdı.

Anlaşılan, diğer taraftaki turist geçidi, yalnızca ortadaki seyir platformuna kadar geliyordu. Oradan sonra, turistler aynı yoldan geri dönüyorlardı. Langdon ile Sienna'nın şimdi

baktığı bu denge kırıış, mühendisler tavan arasının bu kısmına kadar bakım yapabilsinler diye yerleştirilmiş olmalıydı.

İnce tahtalara şüpheyle bakan Langdon, "Görünüşe bakılırsa, kalasm üstünden yürüyeceğiz," dedi.

Fazla telaşlanmayan Sienna omuzlarını silkeli. "Venedik'te suların yükselme mevsiminden daha kötü olamaz."

Langdon onun haklı olduğunu fark etti. Venedik'e yaptığı son araştırma gezisinde, San Marco Meydan otuz santim suların altında kalmıştı. O da Hotel Danieli'den bazilikaya kadar, briketler ve ters çevrilmiş kovaların araşıma yerleştirilmiş tahta kalasların üzerinde yürümüşü. Elbette, mokasenlerim ıslatmakla, bir Rönesans başyapıtının içinden ölüme dalmak

aym şey değildi.

Bu düşünceyi akimdan uzaklaştıran Langdon, Sienna'mn içten içe besleyebileceği endişeleri gidermesini umduğu sahte bir güvenle, dar kalasa adımını attı. Dışarıdan kendine güveniyor gibi gözükse de ilk kalasm üstünde yürürken kalbi hızla çarpıyordu. Ortaya yaklaştığında kalas, ağırlığıyla esneyerek uğursuz bir çıtırtı çıkardı. Biraz daha hızlı ilerleyip sonunda diğer tarafa ve nispeten güvenli ikinci kalasa geçti.

Nefesini veren Langdon, Sienna'ya ışığı tutmak ve ihtiyaç duyabileceği sözleri söylemek için arkasını döndü. Ancak görünüşe bakılırsa hiçbirine ihtiyacı yoktu. Işığı kalası aydınlattığı anda Sienna, dikkate değer bir ustalıkla üzerinden geçti. Kalas, onun ince vücudunun altında fazla esnememiş ve saniyeler içinde diğer tarafta yanma varmıştı.

Cesaretlenen Langdon arkasını döndü ve diğer kalasa yöneldi. Sienna onun geçmesini, dönüp ışığı tutmasını bekledikten sonra peşinden gitti. Tek bir fenerin ışığıyla^peş peşe hareket eden iki figür, sabit bir ritimle ilerledi. İnce tavandan, aşağıdan bir yerden gelen polis telsizinin sesi duyuldu. Langdon belli belirsiz gülümsedi. ***Beş Yüz Salonunun üstünde ağırlıksız ve görülmeden duruyoruz.***

Sienna, "Söylesene Robert," dedi. "Maskeyi bulacağın yeri sana Ignazio mu söylemişti?"

"Evet... ama şifreli bir şekilde." Ignazio'nun maskenin yerini telesekreterde ağzından kaçırmak istemediği için bilgiyi şifreli paylaştığını açıkladı. "Cennete gönderme yaptı, sanırım ***İlahi Komedya'nın*** son bölümünü ima ediyordu. Tam

olarak '*Cennet Yirmi Beş,*' dedi."

Sienna bakışlarını yukarı kaldırdı. "Yirmi Beşinci *Kanto*'dan bahsetmiş olmalı."

Langdon, "Bence de," dedi. *Kanto*, aşağı yukarı bölümle aynı şey demektir; kelime, epik şiirleri şarkıyla söyleme geleneğinden geliyordu. *İlahi Komedya*, üç bölüme ayrılmış toplam yüz kantodan meydana geliyordu.

Cehennem 1-34

Araf 1-33

Cennet 1-33

Cennet Yirmi Beş, diye düşünen Langdon tüm metni hatırlayabilmeyi dilerdi. *Ne yazık ki mümkün değil, metnin bir kopyasını*

bulmamız lazım.

Langdon, "Dahası da var," diye devam etti. "Ignazio bana son olarak, 'Kapılar sana açık ama acele etmelisin/ demişti." Bir an durup arkasındaki Sienna'ya baktı. "Yirmi Beşinci Kanto, Flo-ransa'daki belirli bir yere gönderme yapıyor olmalı. Kapıları olan bir yer herhalde."

Sienna kaşlarını çattı. "Bu şehirde o kadar çok kapı var ki."

"Evet, bu yüzden *Cennet*'in Yirmi Beşinci Kanto'sunu okumamız lazım." Ona umutla gülümsedi. "Senin *İlahi Komedya'yı* ezbere bilmene imkân yok tabii, değil mi?"

Sienna ona dili tutulmuş gibi baktı. "Çocukken okuduğum, eski İtalyancayla yazılmış on dört bin iki yüz otuz üç dizeyi mi?" Başını iki yana salladı.

"Acayip hafızası olan kişi sizsiniz profesör. Ben yalnızca bir doktorum."

Langdon yoluna devam ederken, birlikte yaşadıkları bunca şeyden sonra, Sienna'nın olağanüstü zekâsını kendisinden saklamasına biraz üzülmüştü. *Yalnızca bir doktor mu?* Langdon gülümsedi. Onun özel yetenekleriyle ilgili okuduğu makaleleri hatırlayınca, *yeryüzündeki en mütevazı doktor olmalı*, diye düşündü. Maalesef bu özel yetenekler arasında, tarihin en uzun epik şiirini baştan sonra ezberlediği yazmıyordu.

Başka girişlerin üzerinden geçerek sessizce ilerlediler. Sonunda Langdon, ileride içlerini ferahlatan bir şekil gördü. *Seyir platformu!* Üzerinde yürüdükleri eğreti kalas, korkulukları olan çok daha sağlam bir yapıya uzanıyordu.

Platforma yetişebilirlerse, tavan arasından çıkana kadar orada yürüyebilirlerdi; hatırladığı kadarıyla çıkış, Atina Dükü Merdivenleri'ne çok yakındı.

Platforma yaklaşınca Langdon, iki buçuk metre aşağıdaki tavana baktı. Şimdiye kadar gördüğü tüm ay tabyaları birbirinin benzeriydi. Ama ilerdeki, çok büyük, diğerlerinden çok daha genişti.

Langdon içinden, ***I. Cosimo'nun Göğe Yükselişi,^{a)}*** diye geçirdi.

(1) Apotheosis Cosimo I

Bu, Beş Yüz Salonu'nun tam ortasındaki büyük ve yuvarlak ay tabyası, Vasari'nin en kıymetli tablolarından biriydi. Langdon, yeni şekillenen Amerika'nın, İtalya'dan cumhuriyet kavramından

daha fazlasını aldığını hatırlatan ABD Kongre Binası'ndaki *Washington'ın Göğes Yükselişisi* adlı mütevazı eseri buradakiyle kıyaslayarak öğrencilerine bunun slaytlarını gösterirdi.

Ama bugün, *I. Cosimo'nun Göğes Yükselişisi'm* durup incelemekten çok, üstünden hızla geçmek derdindeydi. Hızlanırken, yaklaştıklarını Sienna'ya fısıldamak için başını hafifçe arkaya çevirdi.

Bunu yaparken sağ ayağını orta yere basamadı ve ödünç aldığı mokesen, kalasın kenarından kayd. Bileği burkulunca, dengesini yeniden sağlamak için ileri doğru hızlı bir adım atmak isterken tökezledi.

Ama çok geç kalmıştı.

Dizleri kalasa çarpı, kiriş tutunmaya çalışan

elleri ümitsizce üeri uzandı. El feneri, aşağıdaki karanlığa, onu ağ gibi yakala-yan tuvalin üzerine düştü. Altındaki kalas düşerken Langdon'm esneyen bacakları, son anda diğer kirişe güvenle yerleşti. Kalas, Vasari'nin iki buçuk metre aşağıdaki **1. Cosimo'nun Göğe Yükselişi** tablosunu çevreleyen ahşaptan tekne tavana gürültüyle düşmüştü.

Ses, tavan arasında yankılandı.

Dehşete kapılan Langdon, güçlkle ayağa kalkıp arkada kalan Sienna'ya döndü.

Aşağıdaki tuvalin üzerinde sahipsiz kalan el fenerinin sönük ışığında, geçecek yeri kalmayan Sienna'nın arkasındaki kalasta durduğunu gördü. Gözleri Langdon'm bildiği şeyi söylüyordu. Düşen kalasın gürültüsü, bulundukları yeri elevermişti.

Vayentha'mn bakışları süslü tavana kaydı.

Ses aşağıda yankılanırken, kameralı adam,
'Tavan arasındaki fareler," dedi.

Büyük fareler, diye düşünen Vayentha, salon tavanının ortasındaki yuvarlak resme baktı. Ay tabyalarının arasından aşağı tozlar süzülürken, tuvalin sanki biri diğer taraftan itiyormuş gibi hafifçe esnediğini gördüğüne yemin edebilirdi.

Tablodaki çıkıntıya bakan adam, "Belki seyir platformundaki görevlilerden biri tabancasını düşürmüştür," dedi. "Sizce ne arıyorlar? Tüm bu koşuşturma hayli heyecan verici."

Vayentha, "**Seyir platformu** mu?" diye sordu.
"Oraya çıkılıyor mu?"

"Elbette." Müze girişini işaret etti. "Şu kapıdan

geçince, tavan arasındaki podyuma çıkan bir kapı var. Vasari'nin bina iskeletini görebilirsiniz. İnanılmaz."

Brüder'in sesi bir kez daha Beş Yüz Salonu'nda aniden yankılandı. "Peki ne cehenneme gittiler?!"

Sesi, tıpkı az önceki haykırışı gibi, Vayentha'nın solundaki yüksek duvara yerleştirilmiş kafesin arkasından geliyordu. Brüder kafesin arkasındaki bir odada olmalıydı... salonun süslü tavanı altındaki bir kat.

Vayetha gözlerini yeniden başının üstündeki tuvalin şişkinliğine çevirdi.

Tavan arasındaki fareler, diye düşündü. Çıkış yolu arıyorlar.

Kameralı adama teşekkür edip hemen müze

girişine yöneldi. Kapı kapalıydı ama once polis girip çıktığına göre kilitli olması imkânsızdı.

İçgüdülerini yanıltmıyordu.

Dışarıda, meydanda polis arabalarının kargaşası arasında orta yaşlı bir adam Loggia dei Lanzi'nin gölgesinde oturmuş büyük bir dikkatle hareketliliği izliyordu. Adam, Plume Paris marka gözlük ve şal desenli kravat takmıştı, tek kulağında minik altın bir küpe vardı.

Koşuşturmayı izlerken tekrar boynunu kaşıdı. Bir gecede kurdeşen dökmüştü ve gittikçe daha da kötüleşiyordu; çenesini, boynunu, yanaklarını ve gözlerinin üzerini küçük kabarcıklar kaplamıştı.

Tırnaklarına bakınca kanlanmış olduklarını gördü. Mendilini çıkartıp parmaklarını sildikten sonra boynundaki ve yanaklarındaki kabarcıkların

kanlarını da temizledi.

Temizlendikten sonra dikkatini tekrar saraym dışına park etmiş olan iki siyah minibüse yöneltti. Yakındaki minibüsün arka koltuğunda iki kişi oturuyordu.

Biri siyah kıyafetli silahlı bir askerdi.

Diğeri daha yaşlıydı ve nazarlık takmış gümüş rengi saçlı çok güzel bir kadındı.

Asker, deri altına uygulanan bir şırınga hazırlıyor gibiydi.

* * *

Minibüsün içinde Dr. Elizabeth Sinskey boş gözlerle saraya bakarken krizin bu boyutlara nasıl ulaştığını kendi kendine sor-guluyordu.

Yanından boğuk bir ses, "Hanımefendi," dedi.

Kendisine eşlik eden askere döndü. Bir eliyle şırıngayı diğeriyle de kolunu tutmuş bekliyordu. "Kıpırdamayın."

İğnenin sivri ucu derisinden girerken, asker, "Şimdi, uyuyun," dedi.

Gözlerini kapattığı sırada gölgelerin arasından bir adamın kendisini izlediğini fark etti. Tasarımcı gözlükleri ve hazırlık öğrencisi kravatı takmıştı. Yüzü kıpkırmızıydı. Bir an için onu tanıdığını düşündü ama tekrar bakmak için gözlerini açtığında adam kaybolmuştu.

48. Bölüm

avan arasının karanlığındaki Langdon ve Sienna'nın arasında artık altı metrelik bir açıklık

vardı. İki buçuk metre

JL aşağılarında duran kalas, Vasari'nin *I. Cosimo'nun Göğes Yükseliş*i'nin bulunduğu tuvali destekleyen tahta çerçevenin üzerine düşmüştü. Hâlâ ışık veren büyük el feneri, tuvalin üzerinde küçük bir çukur oluşturunuyordu.

Langdon, "Arkandaki kalası bu kırıe ulaşacak kadar sürükleyebilir misin?" diye fısıldadı.

Sienna kalasa baktı. "Diğer ucunu tuvalin üzerine düşürmeden yapamam."

Langdon da bundan korkuyordu; şu anda ihtiyaçları olan son şey ikiye altı boyutlarındaki bir kalasın Vasari'nin tablosunu parçalamasıydı.

Sienna, "Aklıma bir fikir geldi," diyerek desteğin üzerinde yan yan duvara doğru ilerledi. Langdon girişin üzerinde onu takip etti, el fenerinin ışığından uzaklaştıkları her adımda durum daha da tehlikeli bir hale geliyordu. Yan duvara ulaştıklarında artık zifiri karanlıktaydılar.

Sienna aşağılarındaki karanlığı göstererek, "Aşağıda," diye fısıldadı. "Çerçevenin kenarında. Duvara monte edilmiş olmalı. Benim ağırlığımı çekecektir."

Sienna, Langdon'm itiraz etmesine fırsat bırakmadan destek girişlerini merdiven gibi kullanarak duvar direğinden aşağı indi. Yavaşça ahşap tekne tavanın kenarına bastı. Bir kez gıcırdadı ama dayandı. Sonra, duvarın üzerinde yavaş yavaş ilerleyerek Langdon'a doğru ilerledi, sanki yüksek bir binanın pencere pervazında yürüyormuş gibiydi. Tekne tavan bir kez daha

gıcırdadı.

Langdon, *çok tehlikeli*, diye düşündü. *Fazla açılma.*

Sienna, Langdon'm karanlıkta üzerinde durduğu duvar direğine yaklaşırken, Langdon'm içine buradan zamanında kurtulacaklarına dair bir umut doğdu.

Aniden, ilerideki karanlığın içinde bir yerde, bir kapı sertçe kapandı ve geçitte hızla ilerleyerek onlara doğru yaklaşan ayak sesleri duyuldu. Etrafı tarayan ve her geçen saniye daha da parlayan bir el fenerinin ışığı belirdi. Langdon umudunu kaybetti. Birisi kendilerine doğru geliyordu, ana geçitte ilerliyor ve kaçış yollarını kapatıyordu.

Langdon hemen, "Sienna, yürümeye devam et,"

dedi. "Duvar boyunca ilerle. Diğer uçta bir çıkış var. Ben ters yönde koşacağım."

Sienna, "Hayır," diye fısıldadı. "Robert geri dn!"

Ne var ki Langdon çoktan harekete geçmişti. Yan duvardan yavaş yavaş ilerleyen iki buçuk metre aşağıdaki Sienna'yı karanlıkta bırakmış, duvar direğinin üzerinden tavan arasının merkez direğine doğru ilerliyordu.

Tavan arasının merkezine vardığında, el fenerli yüzsüz bir siluet yüksek seyir platformuna varmıştı. Siluet, alçak korkuluğun önünde durup el fenerini Langdon'm gözlerine doğrulttu.

Işık kr ediciydi ve Langdon hemen teslim olup kollannı açtı. Kendini daha fazla savunmasız hissedemezdi; parlak bir ışık gözlerini kr ederken Beş Yüz Salonu'nun üzerinde havada

dengede durmaya çalışıyordu.

Langdon silah sesi veya otoriter bir emir duymayı bekledi ama sessizlikten başka bir şey yoktu. Bir saniye sonra ışık yüzün-

257

Cehennem / F: 17

den çekilip arkasındaki karanlığı taramaya başladı, bir şeyi... ya da başka birini aradığı belliydi. Işık gözlerinden çekilince Lan;; don kaçış yolunu kapatan kişinin silüetini tamdı. Bu, siyahla ı giymiş ince bir kadındı. Beyzbol şapkasının altında kirpi saçlı bir kafa olduğundan hiç şüphesi yoktu.

Gözünün önüne hastane odasında ölen Dr. Marconi gelince kasları gerildi.

Beni buldu. Buraya işi bitirmeye geldi.

Langdon'ın gözünde, bir tünele girip geri dönüşü olmayan noktayı geçen ve sonra da bir çıkmazla karşılaşan Yunanlı dalgıçlar canlandı.

Suikastçı, el fenerini tekrar Langdon'ın gözlerine doğrulttu. Nerdeyse fısıltılı bir sesle, "Bay Langdon," dedi. "Arkadaşınız nerede?"

Langdon ürperdi ***Katil buraya ikimiz için gelmiş.***

Sienna'nın bulunduğu yeri belli etmemek için omzunun üzerinden arkasındaki karanlığa bakarak, "Onun bu işle hiçbir ilgisi yok. İstedığınız benim," dedi.

Langdon, Sienna'nın duvarda ilerleme kaydetmiş olması için dua ediyordu. Seyir platformunun arkasına fark edilmeden geçebilirse, kirpi saçlı kadının gerisinden sessizce ana yürüyüş yoluna girebilir ve sonra da kapıya doğru ilerleyebilirdi.

Suikastçı tekrar ışığın kaldırıp Langdon'm arkasındaki boş tavan arasını taradı. Langdon, gözlerinden ışığın çekilmesiyle birlikte kadının arkasındaki figürü fark etti.

Oh Tanrım, hayır!

Sienna gerçekten de bir duvar direğinin üzerinden ana yürüyüş yoluna doğru ilerliyordu ama ne yazık ki, saldırgandan sadece on metre uzaktaydı.

Sienna, hayır! Çok yakındasın! Seni duyacak!

Işık tekrar Langdon'm gözlerine doğrultuldu.

Suikastçı, "Dikkatli dinle profesör," diye fısıldadı. "Yaşamak istiyorsan bana güvenmeni tavsiye ederim. Görevim sonlandırıldı. Sana zarar vermek için bir sebebim yok. Sen ve ben artık aynı takımdayız ve sana nasıl yardım edeceğimi biliyor olabilirim."

Langdon'm onu dinlediği söylenemezdi. Aklı tamamen profilini belli belirsiz görebildiği, seyir platformunun arkasmdan ustalıkla yürüyüş yoluna tırmanan ve silahlı kadına çok yakın olan Sienna'yla meşguldü.

İçinden, ***kaç***, diye yalvardı. ***Buradan uzaklaş!***

Ama Sienna, Langdon'ın paniğine rağmen olduğu yerde kaldı, karanlığın içinde çömeliş sessizce izlemeye başladı.

Vayentha'nın gözleri Langdon'm arkasındaki karanlığı taradı. ***Hangi cehenneme gitti? Birbirlerinden ayrıldılar mı?***

Vayentha kaçak çiftin Brüder'in eline geçmesini engellemenin bir yolunu bulmalıydı. ***Bu benim tek umudum.***

Boğuk bir fısıltıyla, "Sienna?!" diye seslendi. "Eğer beni duyabiliyorsan dikkatle dinle. Aşağıdaki adamlar tarafmdan yakalanmayı istemezsin. Hiç merhametli ***olmayacaklardır.*** Ben bir kaçış yolu biliyorum. Sana yardım edebilirim. Bana güven."

Langdon, "Sana güvensin mi?" diyerek meydan okudu. Sesi, yakınlardaki herhangi birinin duyabileceği kadar yüksek çıkmıştı. "Sen bir katilsin!"

Vayentha, *Sienna yakınlarda*, diye düşündü. *Langdon onunla konuşuyor... onu uyarmaya çalışıyor.*

Vayentha tekrar şansını denedi. "Sienna durum çok karışık ama seni buradan çıkartabilirim. İyi düşün. Kapana kısıldın. Başka seçeneğin yok."

Langdon yüksek sesle, "Bir seçeneği var," dedi. "Ve senden mümkün olduğu kadar uzağa kaçacak kadar da akıllı."

Vayentha ısrarla, "Her şey değişti," dedi. "Sizi incitmem için hiçbir sebep kalmadı."

"Sen Dr. Marconi'yi öldürdün! Ve beni başımdan vuran kişinin de sen olduğunu düşünüyorum!"

Vayentha karşısındaki adamın onu öldürmeye niyeti olmadığına asla inanmayacağını anlamıştı.

Konuşma faslı som erdi. Onu ikna etmek için söyleyebileceğim başka bir şey yok.

Elini bir anda deri ceketinin içine sokup susturuculu tabancasını çıkardı.

Sienna, Langdon'la karşı karşıya gelen kadının on metre arkasında, yürüyüş yolundaki gölgeler içinde hareketsizce duruyordu. Kadının silueti karardıkta bile fazlasıyla belirgindi. Sienna dehşet içinde onun Dr. Marconi'yi öldürürken kullandığı silahı çıkarttığını fark etti.

Sienna, ***ateş edecek***, diye düşündü. Kadının vücut dilinden bu anlaşılıyordu.

Kadın, Langdon'a doğru iki tehditkâr adım atıp seyir platformunu çeviren alçak parmaklıkta durdu. Langdon'a mümkün olduğu kadar yaklaşmıştı. Silahım kaldırıp doğrudan

Langdon'm göğsüne nişan aldı.

"Sadece kısa bir an için canın yanacak," dedi.
"Ama bana başka seçenek bırakmadın."

Sienna bir anda harekete geçti.

Vayentha'nın ayaklarının altındaki tahtada hissettiği beklenmedik titreşimler ateş ederken hafifçe dönmesine neden oldu. Silahı ateş almasına rağmen kurşunun Langdon'a isabet etmediğini biliyordu.

Arkasından bir şey yaklaşıyordu.

Hızla yaklaşıyordu.

Vayentha olduğu yerde 180 derece dönerek silahım saldırgana doğrulttu. Birisi üzerine çullanırken karanlığın içinde parlayan sarı saçları

gördü. Saldırgan, güçlü bir vücut blokajı uygulayabilmek için namlu seviyesinin altından saldırdığı için yeniden patlayan silah da hedefi bulamadı.

Vayentha'nın ayakları yerden kesildi ve kamı sertçe seyir platformunun alçak parmaklığına çarptı. Gövdesi parmaklıktan sarkarken düşmesini engelleyecek bir şeye tutunmaya çalıştı ama çok geçti. Kenardan aşağı düştü.

Vayentha karanlığın içinde düşerken, kendini platformun iki buçuk metre aşağısındaki tozlu zemine çarpmaya hazırladı. Ama tuhaf bir şekilde, düşüşü tahmin ettiğinden daha yumuşak oldu... sanki, altında bel veren yelken bezinden bir hamağın üzerine düşmüştü.

Zihni bulanık kadın, sırtüstü yatarken yukarıdaki saldırganına baktı. Sienna Brooks parmaklığın

zerinden aŗađı bakıyordu. Şok içindeki Vayentha bir Şeyler söylemek için ağzını açtı ama aniden altından gelen bir yırtılma sesi duyuldu.

Onu destekleyen kumaŗ yırtılmıŗtı.

Kadm d ŗ ŗe devam etti.

D ŗ ŗ  bu kez, muhteŗem resimlerle kaplı tavana bakarak neredeyse   saniye sürdü. Tam zerindeki resmin ortasında artık kocaman bir yırtık vardı. Cennet bulutlarının içindeki melekler tarafından etrafı sarılmış olan I. Cosimo'yu resmeden daire Şeklindeki dev tuval, Vayentha'nın son gördüğü manzaraydı.

Sonra, ani bir çarpma sesiyle tüm dünyası karardı.

Yukarıda, şoktan donmuş olan Robert Langdon yırtık dev tuvalin arasından aşağıdaki mağarayı andıran alana baktı. Be-Yüz Salonu'nun taş zemininde, kirpi saçlı kadın hareketsiz bir şekilde yatıyordu, kafasından akan kanlar koyu renkli bir gölet oluşturmuştu. Tabancası hâlâ elindeydi.

Seyir platformuna çıkmış olan Langdon gözlerini aşağıdaki korkunç manzara karşısında donmuş olan Sienna'ya dikti. Genç kadın şok içindeydi. "Ben onu..."

Langdon, "İçgüdülerinle hareket ettin," diye fısıldadı. "Beni öldürmek üzereydi."

Aşağıdaki telaşlı sesler yırtık tuvalden onlara doğru yükseldi.

Langdon nazikçe Sienna'yı parmaklıktan uzaklaştırdı. "Yolumuza devam etmeliyiz."

üşes Bianca Cappello'nun gizli çalışma odasındaki Ajan

Brüder, bir gümbürtünün ardından Beş Yüz Salonu'ndan

gelen kargaşa seslerini duydu. Duvardaki kafese koşup aralıklarından baktı. Aşağıdaki taş zeminde gördüğü manzarayı kavraması birkaç saniyesini aldı.

Hamile müze müdürü, önünde durduğu kafesin yanma gelmiş, dehşet verici manzara karşısında eliyle ağzını kapatıyordu. Kadının bakışları Beş Yüz Salonu'nun tavanına dikilirken acıyla inledi. Tavandaki yuvarlak panele doğru onun bakışlarını takip eden Brüder, tablonun ortasındaki geniş yarığı gördü.

Kadına döndü. "Oraya nasıl çıkarız?"

Binanın diğer ucundaki Langdon ile Sienna, tavan arasından soluk soluğa inip bir kapıdan geçtiler. Birkaç saniye içinde Langdon, kırmızı bir perdenin ardına gizlenmiş küçük nişi bulmuştu. Burayı gizli geçitler turundan hatırlıyordu.

Atina Dükü Merdivenleri.

Şimdi koşan ayak sesleri ve bağrışlar her yönden yükseliyordu. Langdon çok az zamanları kaldığını anlamıştı. Perdeyi çekti, Sienna ile birlikte küçük bir sahanlığa geçtiler.

Tek kelime konuşmadan taş merdivenden aşağı inmeye başladılar. Geçit korkutucu, döner dar basamaklarla tasarlanmıştı. İndikçe daralıyor gibiydi. Duvarlar Langdon'ı ezecekmiş gibi

hissetmeye başladığı anda neyse ki incek başka basamak kalmamıştı.

Zemin kat.

Merdivenlerin bittiği yer küçük, taş bir odaydı ve çıkışı yeryüzündek' en küçük kapılardan biri olsa da görmek rahatlatıcıydı Bir buçuk metre yüksekliğindeki kaim ahşap kapı, kimsenin gimemesi için demir perçinler ve içeriden çekilen ağır bir demir si' -güyle kapatılıyordu.

Sarsılm ş görünen Sienna, "Kapının arkasındaki sokak sesini duyabiliy mm," diye fısıldadı. "Diğer tarafta ne var?"

"Vi t della Ninna," diye cevap veren Langdon, kalabalık yaya yolunu gözünde canlandırdı. "Ama polis de olabilir."

"Bizi tammazlar. Sarışın bir kızla, koyu saçlı bir adam arıyorlar."

Langdon ona şaşkınlıkla baktı. "Biz de tam olarak öyleyiz..."

Sienna başını iki yana sallarken, yüzünde hüznü bir ifade belirdi. "Beni böyle görmeni istemezdim Robert ama ne yazık ki, şu anda böyle görünüyorum." Aniden elini kaldırıp sarı saçlarını kavradı. Sonra aşağı doğru çektiğinde, tek bir hareketle saçları başından sıyrıldı.

Geri çekilen Langdon, hem Sienna'nın peruk takmasına hem de saçsız görüntüsüne şaşırır ıttı. Sienna Brooks tamamıyla keldi; çıplak başı, radyoterapi gören bir kanser hastası gibi pürüzsüz ve solgundu. *Yoksa üstüne üstlük bir de hasta mı?*

"Biliyorum," dedi. "Uzua hikâye. Şimdi eğil." Peruğu kaldırış şeklinden, Langdon'a takmak istediği anlaşılıyordu.

Ciddi mi? Langdon gönülsüzce başını eğince, Sienna sarı saçını onun kafasına geçirdi. Peruk tam oturmamıştı ama genç kadın elinden geldiğince düzeltmeye çalıştı. Sonra geriye doğru bir adım atıp onu inceledi. Pek tatmin olmadığından, uzanıp kravatını gevşetti ve başından geçirip bandana gibi bağlayarak, başına lam oturmeyen peruğu sabitledi.

Şimdi kendiyi ilgilenmeye başlayan Sienna, pantolon paçalarını sıvayıp, çoraplarını bileklerine indirdi. Güzelim Sienna Brooks şimdi kel kafalı bir punkçıya dönmüştü. Eski Shakespeare oyuncusunun değişimi inanılmazdı.

"Unutma," dedi. "Kişileri yüzde doksan vücut

dilinden tanırız. Bu yüzden yürürken, yaşlanan bir rockçı gibi hareket et."

Langdon, *yaşlanma kısmını yapabilirim*, diye düşündü. *Rockçı-dan pek emin değilim.*

İtiraz etmeye fırsat bulamadan Sienna küçük kapının sürgüsünü çekti ve kapıyı açtı. Başını eğip parke taşlı kalabalık sokağa çıktı. Onu takip eden Langdon ise gün ışığına adeta dörtayak üzerinde çıktı.

Vecchio Sarayı'nın temelindeki minik kapıdan çıkan uyumsuz çifte şaşkınlıkla bakan birkaç kişi dışında, kimse dönüp bir daha onlara bakmadı. Saniyeler sonra, kalabalığa karışan Langdon ile Sienna doğuya doğru ilerliyordu.

Robert Langdon ve Sienna Brooks'un peşinden, kalabalığın arasında kıvrılarak onları güvenli bir

mesafeden takip eden Plume Paris gözlüklü adam, kanayan cildini ovaladı. Kılık değiştirmiş olmalarına rağmen, Via della Ninna'daki minik kapıdan çıktıklarını gördüğü anda onları tanımıştı.

Birkaç blok peşlerinden gittikten sonra nefesi kesildi. Göğsüne saplanan ağrı yüzünden kısa nefesler almak zorunda kaldı. Göğsüne yumruk yemiş gibi hissediyordu.

Acı yüzünden dişlerini sıkıp Floransa sokaklarında peşlerinden giderken, dikkatini yeniden Langdon ile Sienna'ya verdi.

Tamamen yükselmiş olan sabah güneşi, eski Floransa'daki binalar arasında kıvrılan dar kanyonlarda uzun gölgeler oluşturunuyordu. Dükkân sahipleri, dükkânlarını ve barlarını koruyan metal kepenkleri kaldırmaya başlamıştı. Havaya, sabah espressosu ile fırından yeni

çıkılmış *cornetti'mn^m* buram buram kokusu hâkimdi.

Açlıktan midesi guruldadığı halde Langdon yürümeye devam etti. *Maskeyi bulmam... ve arkasına neyin saklandığım görmem lazım.*

Sienna'yı, Via dei Leoni boyunca kuzeye doğru yürütürken, onun çıplak başının görüntüsüne alışmakta güçlük çekiyordu. Bu bambaşka hali, onu çok az tanıdığını hatırlatmıştı. Ignazio Busoni'nin son telefon konuşmasını yaptıktan sonra, ölü bulunduğu meydan olan Duomo Meydanı yönünde yürüyorlardı.

Ignazio, *"Robert,"* diyebilmişti. *"Aradığın şey güvenli bir yerde gizli. Kapılar sam açık ama acele etmelisin. Cennet Yirmi Beş. Tanrı yardımcın olsun!"*

Ignazio Busoni'nin *İlahi Komedyası*'yı belirli bir kantoya atıfta bulunacak kadar iyi hatırlayabilmesine hâlâ şaşırın Langdon, içinden, ***Cennet Yirmi Beş***, diye tekrar etti. Belli ki, bu kantodaki bir şey Busoni için unutulmazdı. Bu şey her ne ise, Langdon eline

metnin bir kopyası geçtiği anda bulacağını biliyordu ki, ilerideki yerlerden birinde bunu kolaylıkla yapabilirdi.

Omuzlarına gelen peruk şimdi onu kaşıdırmaya başlamıştı. Bu kılığın içinde kendini biraz komik hissetse de Sienna'nın doğaçlama tarz değişikliğinin, etkili bir kandırmaca olduğunu itiraf etmek zorundaydı. Kimse, Vecchio Sarayı'na doğru yollarından geçen polisler bile onlara bir daha dönüp bakmamıştı.

Sienna dakikalardır yanında konuşmadan

yürüyordu. Langdon, onun iyi olup olmadığını görmek için dönüp baktı. Çok uzaklardaymış gibi görünüyordu; peşlerinden gelen kadını öldürdüğü gerçeğini kabullenmeye çalışıyor olmalıydı.

Salonda ölü yatan kirpi saçlı kadını aklından uzaklaştırmak umuduyla, "Ne düşünüyorsun?" dedi.

Sienna düşüncelerinden yavaşça sıyrıldı. "Zobrist'i düşünüyordum," dedi. "Onunla ilgili bildiğim her şeyi hatırlamaya çalışıyorum."

"Ve?"

Omuzlarını silkti. "Bildiklerimin çoğu, birkaç yıl önce yazdığı tartışmalı bir denemeden ibaret. Bunu seninle paylaşmıştım. Okuduğumdan beri aklımdan çıkmadı. Tıp camiasında bir virüs gibi yayılmışü." Yüzünü buruşturdu. "Üzgünüm,

yanlış kelime seçtim."

Langdon'ın yüzünde çarpık bir gülümseme belirdi. "Devam et."

"Denemesinde, nüfus artışını azaltacak bir felaket yaşanmadığı müddetçe, insan ırkmm tükenmek üzere olduğunu, türümüzün bir yüzyıl daha yaşayamayacağını söylüyordu.

Bu bir tezdi. ngrdğ süre, önceki tahminlerden daha kısaydı ama çok kuvvetli bazı bilimsel verilerle destekleniyordu. İnsan ömrünü uzatmak nüfus sorununu daha da büyüteceği için, tüm doktorların tedavi etmeyi bırakmaları gerektiğini söylediğinde pek çok düşman kazanmıştı."

Langdon makalenin tıp camiasında neden hızla yayıldığını şimdi anlıyordu.

Sienna, "Zobrist'e her yönden saldırmaları şaşırtıcı değildi/" dedi. "Siyasetçiler, din adamları, Dünya Sağlık Örgütü onu, felaket tellallığı yaparak panik çıkarmaya çalışan bir kaçık diye alaya aldılar. Bugünün gençleri üremeye kalkışırsa, çocuklarının insan türünün sonunu göreceğine dair açıklamasını özellikle rahatsız edici bulmuşlardı. Zobrist düşüncesini, yeryüzündeki insan ömrü bir saate sıkıştırılırsa... bunun son saniyelerinde olduğumuzu gösteren bir Kıyamet Saati'yle açıklamıştı."

Langdon, "Ben bu saati internette görmüştüm," dedi.

"Evet, o çizmişti ve büyük bir curcuna çıkmıştı. Ama en büyük karşıtlan, Zobrist'in genetik mühendislik, hastalıkları **iyileştirmek** için değil de **yaratmak** için kullanılırsa insanlığa çok daha

faydalı olacağını açıkladığında ortaya çıkmıştı."

"Ne?!"

"Evet, bu teknolojinin nüfus artışını sınırlandırmak için modern tıbbın tedavi edemeyeceği hibrit hastalıklar yaratmak amacıyla kullanılması gerektiğini iddia etmişti."

Langdon zihninde artan bir korkuyla, bir kez yayıldığında durdurulamayacak tuhaf, hibrit, "tasarım virüs" görüntüleri canlandırıyordu.

Sienna, "Zobrist birkaç yıl içinde tıp dünyasının şerefli bir isminden, dışlanan birine dönüştü. Aforoz edilmişti," dedi. Sustu. Yüzünde bir merhamet ifadesi belirmişti. "Kuleden atlayıp intihar ettiğine şaşırmamak gerekir. Aslında daha da üzücü olan, büyük ihtimalle tezinin doğru olduğu."

Langdon neredeyse yere düşüyordu.
"Anlayamadım... *haklı* olduğunu mu düşünüyorsun?"

Sienna omuzlarını silkti. "Robert, tamamen bilimsel açıdan yaklaşıyorum. Sadece mantığımla, duygulanım kanştırmadan duruma yaklaştığımda, büyük bir değişiklik olmazsa, türümüzün sonunun çok yakın olduğunu sana tereddüt etmeden söyleyebilirim. Ve hızlı bir şekilde yaklaşıyor. Ateş, kükürt, mahşer veya nükleer savaş değil... gezegende yaşayan insan sayısının yol açtığı bir düşünüş olacak. Matematik yanılmaz."

Langdon dikleşti.

"Bir hayli biyoloji okudum," dedi Sienna. "Bir türün, yaşadığı ortamda aşırı çoğalarak yok olması normaldir. Ormandaki minik bir göl

yüzeyinde yaşayan yosun kolonisini düşün, gölün mükemmel dengedeki besin maddelerinin keyfini çıkarır. Kontrol edilmezse öyle hızlı yayılır ki, bir anda gölün tüm yüzeyini sararak güneşi engeller ve bu yüzden göldeki besin maddelerinin yetişmesini önler. Çevredeki mümkün olan her şeyi tüketen yosun hemen ölür ve geride hiç iz bırakmadan yok olur," derin bir iç çekti. "Benzer bir kader, insan türünü *de* bekliyor olabilir. Tahmin edebileceğimizden çok daha yakın ve hızlı."

Langdon huzursuzlanmıştı. "Ama... bu imkânsız gibi geliyor."

"İmkânsız değil Robert, sadece *akıl almaz*. İnsan zihninin ilkel ego savunma mekanizması, beynin kaldıramayacağı kadar fazla stres üreten tüm gerçekleri reddeder. Buna *inkâr* denir."

"İnkârı daha önce duymuştum," diyen Langdon espri yapıyordu. "Ama var olduğunu sanmıyorum."

Sienna gözlerini devirdi. "Çok hoş, ama inan bana çok fazlasıyla gerçek. İnkâr, insanın başa çıkma mekanizmasının önemli bir kısmını oluşturur. O olmasaydı, her sabah hangi şekilde öleceğimizi düşünerek dehşet içinde uyanırdık. Bunu yapmak yerine zihinlerimiz, işe vaktinde yetişmek veya vergilerimizi ödemek gibi başa çıkabileceğimiz stresle meşgul olarak, varoluş korkularımızı perdeler. Eğer varoluşla ilgili daha büyük korkularımız olursa, basit işler ve günlük meşgalelerle vakit geçirerek onları hemen aklımızdan çıkarırız."

Langdon, ABD'deki en seçkin üniversitelerde okuyan öğrencilerin web kullanımı üzerine yapılan bir araştırmada, çok yüksek zekâlı

kullanıcılarda bile içgüdüsel bir inkâr eğilimi olduğunun ortaya çıktığını hatırladı. Araştırmaya göre, üniversite öğrencilerinin büyük çoğunluğu, Kuzey Kutbu'ndaki buzulların erimesiyle veya türlerin yok olmasıyla ilgili moral bozucu bir haberi tıkladıktan sonra, o sayfadan hemen ayrılıp zihinlerini korkudan arındıran eğlendirici bir sayfaya geçiyorlardı. En sevilen seçenekler spor haberleri, komik kedi videoları ve ünlülerle ilgili dedikodulardı.

Langdon, "Mitolojiye göre, *inkâr* halindeki bir kahraman, kibir ile gururun varabileceği en üst noktadadır. En kibirli kişi, dünyadaki tehlikelerin kendisine dokunamayacağına inanan kişidir. Kibri yedi günah arasında *en kötüsü* ilan ederek kibirlileri cehennemin en alt çukurunda cezalandıran Dante, bu fikre katılıyordu," dedi.

Sienna bir süre düşündükten sonra konuşmaya devam etti. "Zobrist'in makalesi pek çok dünya liderini büyük bir inkâr içinde olmakla, kafalarını kuma gömmekle suçluyordu," diye devam etti. "En çok da Dünya Sağlık Örgütü'nü eleştirmişti."

"Bahse girerim çok işe yaramıştır."

"Onu, sokak köşesinde 'Sonumuz Yakın' yazılı pankart taşıyan bir din fanatığıyla bir tuttular."

"Harvard Meydam'nda onlardan birkaç tane var."

"Evet ve biz onları görmezden geliyoruz, çünkü hiçbirimiz gerçekleşeceğini düşünmüyoruz. Ama inan bana, sırf insan akli bir şeyin gerçekleşeceğini *hayal edemiyor* diye... o şey gerçekleşmeyecek değil."

"Sanki Zobrist hayranıymışsın gibi konuşuyorsun."

Sienna ciddileşerek, "Kabul etmek ne kadar zor olursa olsun, ben **gerçeğin** hayranıyım," dedi.

O anda tuhaf bir biçimde yeniden Sienna'ya yabancılaştığını hisseden Langdon, sustu. Onun tutku ve tarafsızlık karışımını anlamaya çalışıyordu.

Yüz hatları yumuşayan Sienna, Langdon'a baktı. "Robert bak ben, Zobrist'in, insanların yarısını öldüren vebanın nüfus artışına çare olacağı görüşünü savunmuyorum. Hastalıkları iyileştirmekten vazgeçmemiz gerektiğini de söylemiyorum. Benim söylediğim şey, mevcut yolumuzun kolaylıkla yıkım getirecek bir formül olduğu. Sınırlı bir ortamı ve sınırlı kaynakları bulunan bir sistemde nüfus artışı, üstel bir gelişim

demektir. Son, aniden gelecek. Yaşayacağımız tecrübe, benzinin yavaş yavaş bitmesi gibi olmayacak... uçurumdan aşağı arabayla düşmek gibi olacak."

Az önce duyduklarını içine sindirmeye çalışan Langdon, nefesini bıraktı.

Sienna hüznüyle sağ tarafı işaret ederken, "Atlamaktan bahsetmişken, Zobrist'in buradan atladığına eminim," dedi.

Başını kaldıran Langdon, sağ taraftaki Bargello Müzesi'nin taş cephesinin önünden geçtiklerini gördü. Bunun arkasındaki Badia Kulesi, etrafındaki binaların tepesinden yükseliyordu. Zobrist'in neden kendini kuleden attığını düşünüp, yaptığı korkunç şeyin sonuçlarıyla yüzleşmemek için bunu yapmamış olmasını ümit ederken, kulenin tepesine baktı.

Sienna, "Zobrist'i eleştirenler, onun geliştirdiği birçok genetik teknoloji sayesinde, şimdi insan ömrünü uzatıyor olmamızı çelişkili buluyor," dedi.

"Bu da nüfus sorununu büyütüyor."

"Kesinlikle. Zobrist bir seferinde, cini yeniden lambaya sokmak ve insan ömrüne yaptığı katkıların bir kısmını yok etmek istediğini söylemişti. Bence bu düşünsel açıdan mantıklı. Ne kadar uzun yaşarsak, kaynaklarımızı o kadar uzun süre yaşlılar ve hastalar için kullanırız."

Langdon başını salladı. "ABD'deki sağlık harcamalarının yüzde altmış kadarının, yaşamlarının son altı ayındaki hastalara gittiğini okumuştum."

"Evet ve beynimiz 'Bu saçmalık,' derken, kalplerimiz 'Anneannemi mümkün olduğunca

yaşatalım/ diyor."

Langdon başını salladı. "Apollon ile Dionysos arasındaki çekişme de buydu. Mitolojideki ünlü bir çelişkidir. Mantık ile kalp

l

arasındaki yüz yıllık savaş, nadiren aynı şeylerin gerçekleşmesini ister."

Langdon, bazı AA toplantılarında, alkol dolu bardağa bakarken, beyni zararlı olduğunu söyleyen ama kalbi, vereceği keyfi arzulayan alkoliği tanımlamak için bu mitolojik hikâyeden faydalandığını duymuştu. Anlaşıldığı kadarıyla mesaj şöyleydi: Kendini yalnız hissetme, tanrıların bile akli karışmıştı.

Sienna birden, "Kimin Agathusia'ya İhtiyacı

Var?" diye fısıldadı. 4

"Anlamadım?"

Sienna bakışlarını kaldırdı. "Sonunda Zobrist'in yazı başlığını hatırladım. 'Kimin Agathusia'ya İhtiyacı Var?' idi."

Langdon daha önce *Agathusia* kelimesini hiç duymamıştı ama Yunanlı kökenlerine dayanarak bir tahmin yürüttü: Agastos ve thusia.

"Agathusia... 'iyi kurban' demek olabilir mi?"

"Sayılır. Asıl anlamı 'herkesin iyiliği için kendini feda etmek' demektir." Sustu. "Yardımsever intihar olarak da bilinir."

Langdon bu terimi daha önce gerçekten de duymuştu. İlkinde; iflas eden bir kilise papazı, ailesi hayat sigortasından faydalanabilsin diye

kendini öldürmüştü. Bir diğesindeyse; öldürme arzusunu zapt edemediği için hayatına son veren bir seri katilden bahsediliyordu.

Ne var ki Langdon'm hatırladığı en korkutucu örnek, insanların yirmi bir yaşında intihar etmeyi kabul ettiği bir geleceği anlatan, 1967'de yazılmış ***Logan'ın Kaçışı*** isimli romandaydı. İnsanlar sayıca çoğalmadan veya yaşlanıp gezegenin kısıtlı kaynaklarını zorlamadan gençliklerini dolu dolu yaşıyorlardı. Eğer doğru hatırlıyorsa, ***Logan'ın Kaçışı***'nın film versiyonunda, seyircinin on sekiz ila yirmi beş yaş aralığına düşeceği kaygısıyla, "ölüm yaşı" yirmi birden otuza yükseltilmişti.

"Yani, Zobrist'in yazısının... başlığını anladığımdan emin değilim," dedi Langdon. "'Kimin Agathusia'ya İhtiyacı Var?' mıydı?

Bunu alaycı biçimde mi söylüyordu? Yani, kimin yardımsever intihara ihtiyacı olur... elbette *hepimizin*, anlamında mı kullanmıştı?"

"Aslında hayır, başlıkta cinas vardı."

Anlamayan Langdon, başım iki yana salladı.

"Kimin intihara ihtiyacı var? Buradaki 'kim', aslında WHO,⁽¹⁾ yani Dünya Sağlık Örgütü. Zobrist yazısında, koltuğundan hiç kalkmayan ve ona göre nüfus kontrolünü ciddiye almayan Dünya Sağlık Örgütü Direktörü Dr. Elizabeth Sinskey'ye dil uzatıyordu. Makalesinde, Direktör Sinskey intihar ederse bunun Dünya Sağlık Örgütü için çok daha iyi olacağını yazmıştı."

"Merhametli adammış."

"Dâhiliğin muhataraları olmalı. Bu özel zekâlar

çoğu zaman, duygusal olgunluğa erişememek
pahasına, istedikleri şeye başkalarından daha
fazla yoğunlaşabilirler."

Langdon, 208'lik zekâsı ve görülmemiş beyin
fonksiyonları olan dâhi çocuk Sienna ile ilgili
makaleleri gözünde canlandırdı. Zobrist'ten
bahsederken, bir şekilde kendinden de
bahsediyor olabileceğini düşündü ve sırrını daha
ne kadar saklayacağını merak etti.

Langdon, aradığı yapıyı ileride gördü. Via dei
Leoni'yi geçtikten sonra, onu çok dar bir sokak
kesişimine götürdü; burası ara sokağa daha çok
benziyordu. Yukarıdaki tabelada şöyle yazıyordu:
VIA DANTE ALIGHIERİ.

Langdon, "Anlaşılan, insan beyni hakkında hayli
bilgin var," dedi. "Tıp okurken bu konuda mı
ihtisas yaptın?"

"Hayır, ama küçükken çok okurdum. Nörobilimle çok ilgilendim, çünkü bazı... tıbbi sorunlar yaşıyordum."

Langdon devam etmesini umut ederek merakla ona baktı.

Sienna usulca, "Beynim..." dedi. "Başka çocuklardan farklı gelişt... ve bazı sorunlara sebep oldu. Ne sorunum olduğunu bulmak için çok vakit harcadım ve bu süreçte nörobilimle ilgili

11) Kelime oyununun anlaşılabilmesi için kuruluşun İngilizce kısaltması kullanılmıştır.

çok şey öğrendim." Langdon'm gözlerine baktı.
"Ve evet, kelliğim tıbbi durumumla ilgili."

Meraklı bakışlarından utanan olan Langdon,
başka tarafa döndü.

"Merak etme," dedi. "Bununla yaşamayı
öğrendim."

Ara sokağın serinliğine doğru ilerlerken Langdon,
Zobrist hakkında öğrendiklerini ve onun dehşet
verici felsefesini düşündü.

Akima takılan bir soru onu rahatsız ediyordu.
Langdon, "Şu askerler," diye başladı. "Bizi
öldürmeye çalışanlar? Kim onlar? Anlamsız gel-
yor. Zobrist bir salgın başlatacaksa, yayılmasını
durdurmak için herkesin aynı tarafta olması

gerekmez miydi?"

"Hayır, >ek öyle değil. Zobrist tıp dünyasında dışlanmış olabilir ama lüştüncelerini benimsemiş pek çok hayranı var; bu kişiler düü /ayı kurtarmak için çürüklerin ayıklanması gerektiğı konusunda hemfikirler. Bildiğimiz tek şey, bu askerlerin, Zobrist' n hayalinin gerçekleşmesini sağlamak istediğı."

Zobrist'in müritlerinden oluşan özel bir ordusu mu var? Langdon ihtimalleri düşündü. Aslında tarih, her türden saçma düşünce sebebiyle kendini öldüren fanatikler ve müritlerle doluydu: Bazıları Mesih'in liderleri olduğuna, bazıları Ay'ın arkasında onları bir uzay gemisinin beklediğine, bazılarıysa Kıyamet Günü'nün yakın olduğuna inanmıştı. En azmdan nüfus kontrolü hakkındaki tartışmaların bilimsel bir temeli vardı

ama o askerlerle ilgüi bir şey Langdon'a ters geliyordu.

"Eğitimli bir grup askerin, kendileri de hasta olup ölmek kaygısını taşıırken... masumları öldürebileceğine inanamıyorum."

Sienna ona şaşkınlıkla baktı. "Robert, sence askerler savaşta ne yapıyor? Masum insanları öldürüyor ve kendi hayatlarını tehlikeye atıyorlar. İnsanlar bir davaya inanınca her şey mümkündür."

"Bir dava mı? Salgım yaymak gibi mi?"

Kahverengi gözleri yerinden fırlayan Sienna, ona baktı. "Robert, dava salgın yaymak değil... dünyayı kurtarmak." Sustu.

"Bertrand Zobrist'in yazısındaki pek çok kişiyi

tartışmaya çeken bölümlerden biri de çok imalı, farazi bir soruydu. Cevabını duymak istiyorum."

"Soru nedir?"

"Zobrist şunu sormuştu: Bir düğmeye basıp, yeryüzündeki nüfusun yarısını öldürebilecek olsaydınız, bunu yapar mıydınız?"

"Elbette yapmazdım."

"Peki. Ama eğer o düğmeye hemen basmazsan, gelecek yüzyü içinde insan türünün yok olacağı söylenecekti..." Sustu. "O zaman basar mıydın? Arkadaşlarımı, aileni, hatta belki kendini bile öldürmek pahasına?"

"Sienna, ben gerçekten..."

"Bu farazi bir soru," dedi. "Türümüzün yok

olmasını engellemek için nüfusun yarısını öldürür müydün?"

Langdon tartışıkları dehşet verici konudan hayli rahatsız olmuştu; bu yüzden tam ilerideki taş binanın yan tarafında asılı duran kırmızı pankartı gördüğünde minnet duydu.

Eliyle işaret ederken, "Bak," dedi. "Geldik."

Sienna başını iki yana salladı. "Dediğim gibi. *İnkâr.*"

Via Santa Margherita'nın üzerindeki Casa di Dante, taş cephenin yarısından yola kadar sarkan büyük MUSEO CASA DI DANTE pankartıyla kolaylıkla fark edilir.

Sienna kuşkulu gözlerle bayrağa baktı. "Dante'nin *evine* mi gidiyoruz?"

Langdon, "Pek sayılmaz," dedi. "Dante'nin evi, sokağın köşesindeydi... Burası daha çok, Dante müzesi." Langdon, bir keresinde sergilenen sanat eserlerini merak ederek müzeye girmiş ama içeride sadece Dante ile ilgili ünlü eserlerin reproduksiyonlarının olduğunu görmüştü. Yine de hepsini tek bir çatının altında görmek ilginçti.

Sienna aniden iyimser bir ifadeyle, "Sence, içeride *İlahi Komedya'nın* eski bir kopyası da var mıdır?" diye sordu.

Langdon gülümsedi. "Hayır, ama üzerinde mikroskobik harflerle Dante'nin *İlahi Komedya'sının* tüm metninin yazılı olduğu kocaman posterler sattıkları bir hediyelik eşya dükkânı olduğunu biliyorum."

Sienna hafiften yılmış bir ifadeyle ona baktı.

"Anladım. Ama hiç yoktan iyidir. Sorun şu ki, gözlerim artık gidiyor, bu yüzden minik harfli yazıları sen okumak zorunda kalacaksın."

Onların kapıya yaklaştıklarını gören yaşlı bir adam, "E *chiu-sa*," diye seslendi. "E *il giorno di riposo*."

Şabat yüzünden kapalı mı? Langdon'm yine kafası karışmıştı. Sienna'ya baktı. "Bugün... pazartesi değil mi?"

Sienna başını sallayarak onayladı. "Floransalılar Pazartesi Sebt'ini tercih ederler."

Aniden şehrin alışılmadık haftalık takvimini hatırlayan Langdon inler gibi bir ses çıkardı. Turist dolarları hafta sonları daha çok aktığı için birçok Floransalı tüccar Hristiyan "dinlenme gününü" pazardan pazartesiye kaydırarak, Sebt

gününün kâr hanelerinde açığa sebep olmasını engellemişlerdi.

Langdon bu yüzden, diğer seçeneğin de saf dışı kaldığını anladı. Floransa'daki en sevdiği kitapçılardan biri olan Paper Exchange'de *îlahi Komedya*'nın kopyalarını bulabilme ihtimali de suya düşmüştü.

Sienna, "Başka fikrin var mı?" diye sordu.

Langdon uzun bir süre düşündükten sonra sonunda başını evet anlamında salladı. "Köşede, Dante hayranlarının toplandıkları bir yer var. Eminim, orada ödünç alabileceğimiz bir kopya vardır."

Sienna, "O da büyük ihtimalle kapalıdır," dedi. "Neredeyse şehirdeki her yer Şebt'i pazardan pazartesiye alıyor."

Langdon gülümseyerek, "Burası böyle bir şey yapmayı aklından bile geçirmez," dedi. "Orası bir kilise."

Elli metre arkalarında kalabalığın arasında pusuya yatmış olan kurdeşenli ve altm küpeli adam duvara yaslanmış soluklanmaya çalışıyordu. Nefes almakta gittikçe daha çok zorlanıyordu ve yüzündeki döküntüye, özellikle de gözlerinin üzerindeki hassas derinin kaşıntısına dayanmak neredeyse imkânsızdı. Plu-me Paris gözlüğünü çıkartıp cildine zarar vermemeye çalışarak gömleğinin koluyla göz çukurlarını ovuşturdu. Gözlüğünü yeniden takınca avının ilerlediğini gördü. Elinden geldiğince yavaşça nefes almaya çalışarak peşlerinden gitti

Langdon ve Sienna'nın birkaç blok arkasında, Beş Yüz Salonu'nun içinde Ajan Brüder çok iyi tanıdığı kirpi saçlı kadının yerde yatan kemikleri

kırılmış cesedine bakıyordu. Çömelip, kadının tabancasını aldı. Şarjörünü dikkatli bir şekilde çıkardıktan sonra tabancayı adamlarından birine verdi.

Hamile müze yöneticisi Marta Alvarez kenarda duruyordu. Brüder'e, geçen akşamdan beri Robert Langdon ile ilgili yaşananların kısa ama şaşırtıcı bir özetini vermişti. Bu bilgiler arasında Brüder'in hâlâ hazmetmeye çalıştığı bir bölüm vardı.

Langdon hafızasını kaybettiğini iddia ediyor.

Brüder cep telefonunu çıkartıp tuşladı. Diğer uçtaki hat üç kez çaldıktan sonra patronu soğuk ve titrek bir sesle cevapladı.

"Evet, Ajan Brüder? Anlat."

Brüder her sözünün iyice anlaşılması için yavaş yavaş konuştu. "Hâlâ Langdon ve kızı arıyoruz ama yeni bir gelişme var." Brüder duraksadı. "Eğer doğruysa... bu her şeyi değiştirir."

Amir, kendine yeni bir viski doldurma isteğine karşı koymaya çalışarak ofisinde volta atıyor, kendini bu büyüyen krizle kafa kafaya mücadele etmeye zorluyordu.

Kariyerinde asla bir müşterisine ihanet etmemiş veya bir anlaşmayı bozmamıştı ve şimdi de böyle bir şeyi yapmak niyetinde değildi. Aynı zamanda, amacı kendisinin de tahmin ettiğinden çok farklı olan bir senaryoya bulaşmış olduğundan şüpheleniyordu.

Konsorsiyum her zaman güçlü düşmanlarla karşılaşmıştır.

Konsorsiyum, kararlaştırıldığı gibi Zobrist ile olan anlaşmalarını hiç soru sormadan yerine getirmişti. Anlaşmaları boyunca bilimadammm yerini bulmaya çalışan Sinskey'nin çabalarını engellemişti.

Anlaşmanın süresinin dolmasına bir haftadan kısa bir süre kala, Sinskey bir şekilde Zobrist'in Floransa'da olduğunu öğrenmiş, taciz ve takipleriyle sonunda adamın intiharına sebep olmuştu. Amir, kariyerinde ilk kez bir müşterisini korumakta başarısız olmuştu ve bu onu yiyip bitiriyordu. Ayrıca, Zobrist'in ölümünün tuhaf ayrıntıları da vardı.

Kaçılmadı... intihar etti.

Zobrist neyi saklıyordu?

Bilimadammm ölümünden sonra Sinskey,

Zobrist'in emanet kasasındaki bir eşyaya el koymuştu ve Konsorsiyum şimdi Floransa'da Sinskey ile kafa kafaya bir mücadelenin içindeydi. Bu, tehlikeli bir hazine avıydı.

Neyi bulmak için?

Amir'in gözleri tekrar kitaplığa ve Zobrist tarafından kendisine yakın zaman önce verilen ağır kitaba kaydı.

İlahi Komedyâ.

Amir kitabı alıp masasına taşıdı. Sertçe üzerine bıraktı ve titrek parmaklarla kapağını açıp ilk sayfadaki yazıyı okudu.

Sevgili dostum, bu yolda bana yardım ettiğin için teşekkür ederim.

Dünya da sana teşekkür ediyor.

Amir, ***öncelikle***, diye düşündü. ***Biz dost değildik.***

Yazıyı üç kere daha okudu. Sonra, gözlerini müşterisinin takvimin üzerine çizdiği parlak kırmızı daireye çevirdi, ertesi günün tarihini işaretlemişti.

Dünya da sana teşekkür ediyor?...

Dönüp uzun bir süre ufka doğru baktı.

Sessizlikte, video kaydını düşünürken Knovvltan'ın telefon konuşmasındaki sesini hatırladı. ***"Efendim, bu kaydı yüklemeden önce izlemek isteyeceğinizi düşünüyorum... içeriği biraz rahatsız edici."***

Yaptıkları konuşmayı düşündükçe Amir'in şaşkınlığı sürüyordu. Knowlton onun en iyi yöneticilerinden biriydi ve böyle bir istekte bulunmak onun karakterine hiç uymuyordu. Bölümlere ayırma protokolünün dışında bir öneride bulunmaması gerektiğini de çok iyi biliyordu.

İlahi Komedya'yı rafa kaldırdıktan sonra viski şişesine doğru yürüyüp kendine yarım bardak doldurdu.

Vermesi gereken çok zor bir karar vardı.

ante Kilisesi olarak bilinen La Chiesa di Santa Marghe-

rita dei Cerchi ibadethanesi, bir kiliseden çok şapeldi.

Minik, tek odalı ibadethane, Dante hayranlarının büyük şairin hayatındaki iki önemli anın vuku bulduğu, bu nedenle Kutsal Toprak olarak gördükleri popüler bir yerdı.

Günümüze kadar gelen bilgilere göre Dante, ilk görüşte âşık olduğu ve hayatı boyunca sevdiği Beatrice Portinari'yi ilk kez, dokuz yaşındayken bu kilisede görmüştü. Ne yazık ki, Beatrice başka bir adamla evlenmiş ve sonra yirmi dört yaşında gençliğinin baharında ölmüştü.

Dante yıllar sonra, yine bu kilisede büyük yazar ve şair Boccaccio'nun gözüyle bile onun için kötü bir eş seçimi olan Gemma Donati ile evlenmişti. Çift, çocukları olduğu halde birbirlerine fazla sevgi göstermemiş ve Dante'nin sürgününden sonra her ikisi de birbirini görmeye pek hevesli

olmamıştı.

Dante'nin hayatının aşkı her zaman, neredeyse hiç tanımadığı ama hatırasıyla onun en büyük eserlerinin ilham perisi olan Beatrice Portinari olarak kalmıştı.

Dante'nin meşhur şiir kitabı *Yeni Hayat* "Kutsal Beatrice" hakkında övgü dolu mısralarla doludur. Daha felsefi olan *İlahi Komedy*a ise Beatrice'yi, cennette Dante'ye yol gösteren kurtarıcı olarak gösterir. Dante her iki eserinde de ulaşılmaz kadınına olan özlemini dile getirir.

Günümüzde, Dante Kilisesi, karşılıksız aşk acısı çeken kırık kalplerin tapmağı haline gelmiştir. Genç Beatrice'nin kabri de kilisenin içindedir ve sade mezarı şairin hayranları ve onun gibi kederli âşıklar için bir hac haline gelmiştir.

O sabah Langdon ve Sienna, eski Floransa'dan kiliseye doğru ilerlerken sokaklar gittikçe daralıyordu. O sırada yerli marka bir otomobil, labirentin içinde yavaşça ilerlerken yanlarından geçtiği yayaları binalara yaslanmak zorunda bırakıyordu.

Turistlerden birinin kendilerine yardım edebileceğini umut eden Langdon, Sienna'ya, "Kilise, köşeyi dönünce," dedi. Bir iyiliksever bulma ihtimalinin şimdi daha yüksek olduğunu düşünüyordu. Sienna, Langdon'm ceketi karşılığında peruğunu geri almış ve her ikisi de normal hallerine dönmü^erdi. Rockçı ve dazlaktan üniversite profesörü ve bakımlı bir genç kadına.

Tekrar kendisi gibi hissetmek Langdon'ı rahatlatmıştı.

Daha da dar bir sokağa -Via del Presto- girdiklerinde Langdon kapıları incelemeye başladı. Kilisenin girişini bulmak her zaman zordu, çünkü iki binanın arasında kalan yapı çok küçük ve gösterişsizdi. İnsan, hiç fark etmeden yanından geçip gidebilirdi. Tuhaf bir şekilde, bu kiliseyi gözleri değil de... **kulakları** kullanarak bulmak çok daha kolaydı.

La Chiesa di Santa Margherita dei Cerchi'nin tuhaflıklarından biri de burada sık sık konserler verilmesiydi ve kilise, konser olmadığında ziyaretçilerinin müzik dinleme zevkinden mahrum kalmamaları için bu konserlerin kayıtlarını yayımlıyordu.

Langdon sokakta ilerlerken, tahmin ettiği gibi, müzik kaydının hafif melodilerini duymaya başladı. O ve Sienna, dikkat çekmeyen sade

girişin önüne vardıklarında ses iyice yükselmişti. Doğru yerde olduklarını gösteren tek şey, burasının Dante ve Beatrice'nin kilisesi olduğunu belirten ufak tabelaydı; Museo Casa di Dante'deki parlak kırmızı pankarta hiç benzemiyordu.

Langdon ve Sienna sokaktan kilisenin karanlık sınırlarına girdiklerinde hava serinledi ve müziğin sesi daha da yükseldi. İçerisi sade ve doğaldı. Langdon'm hatırladığından daha küçüktü. İçeride bir avuç dolusu turist dolaşıyor, günlüklerine yazıyor, kilise sıralarında müziği dinleyerek sessizce oturuyor veya alışılmadık sanat eserlerini inceliyordu.

Neri di Bicc'i'nin Madonna temalı sunak panosu hariç, orijinal eserlerin tümü, turistlerin bu minik şapeli arayıp bulmalarının sebebi olan iki ünlü şahsiyeti betimleyen modern parçalarla

değiştirilmişti. Tabloların çoğunda, Dante'nin Beatrice ile ilk karşılaşmasındaki özlem dolu bakışı resmedilmişti. Bu, Dante'nin de dile getirdiği gibi, Beatrice'yi görür görmez âşık olduğu andı. Tabloların tümü aynı kalitede değildi, hatta birçoğu Langdon'a göre kalitesiz ve uygunsuzdu. Bir yorumda Dante, kulaklıklı kırmızı başlığını Noel Baba'dan çalmış gibi görünüyordu. Yine de şairin ilham perisi olan Beatrice'ye özlem dolu bakışının tekrarları, buranın acı veren aşkın kilisesi olduğunu kanıtlıyordu.

Langdon içgüdüsel olarak sola dönüp Beatrice Portinari'nin sade kabrine baktı. İnsanların bu kiliseyi ziyaret etmelerinin esas sebebi bu mezardı. Ama kabrin kendisi değil de yanındaki ünlü nesne daha çok ilgilerini çekiyordu.

Hasır bir sepet.

O sabah, her zamanki gibi, sade hasır sepet Beatrice'nin kabrinin yanında duruyordu. Ve o sabah, her zamanki gibi, içinde bir sürü katlanmış kâğıt vardı; hepsi ziyaretçilerin Beatrice'ye yazdığı mektuplardı.

Beatrice Portinari talihsiz âşıkların koruyucu azizi haline gelmişti ve eskiden beri Beatrice'ye yazılan dualar, yazana aracılık eder; belki birini onları daha çok sevmeye teşvik eder veya gerçek aşklarını bulmalarına yardımcı olur ya da göçüp gitmiş bir sevgiliyi unutmaları için onlara güç verir umuduyla sepetin içine bırakılıyordu.

Langdon yıllar önce yazacağı sanat tarihi kitabı için araştırma yaparken bu kilisede durup sepete bir not bırakmış, Dante'nin ilham perisinden gerçek aşkını değil, Dante'nin muazzam eserini

yazmasını sağlayan ilhamdan bir parça da kendisine vermesini istemişti.

Anlat bana, tanrıça, bin bir düzenli yaman adamı.

Homeros'un ***Odyseia'svnm*** açılış mısrası, Langdon'a Beat-rice'ye layık bir yakarış gibi gelmişti ve eve döner dönmez kitabını sıra dışı bir şekilde kolaylıkla tamamladığı için mesajının gerçekten de Beatrice'nin ilahi ilhamını ateşlediğine gizliden gizliye inanmıştı.

"Scusate!" Aniden Sienna'nın sesi duyuldu.

"Potete ascoltar mi tutti?"^m

Langdon dönüp bakınca Sienna'nın yüksek sesle etrafa dağılmış turistlere seslendiğini duydu. şimdi hepsi dönmüş, meraklı gözlerle ona

bakıyorlardı.

Sienna sevimli bir şekilde gülümseyerek içlerinden birinde Dante'nin *İlahi Komedya*'sının bir kopyasının olup olmadığını sordu. Tuhaf bakışlar ve hayır anlamında sallanan kafalardan sonra soruyu bir kez de İngilizce sordu ama karşılığı yine farklı olmadı.

Mihrabı süpüren yaşlı bir kadın Sienna'ya, "Şışt!..." diyerek parmağım dudaklarına götürdü.

Sienna, Langdon'a doğru dönüp kaşlarını çatarak, "Şimdi ne yapacağız?" der gibi baktı.

Sienna'nın yardım çağrısı tam olarak Langdon'm akimdeki şey değildi ama ona verilenden daha iyi bir tepki beklediğini itiraf etmek zorundaydı. Langdon daha önceki ziyaretlerinde bu kutsal yerde *İlahi Komedya'yı* okuyan ve yaşadıkları

bu Dante tecrübesiyle düşüncelere dalan turistler görmüştü.

Ama bugün farklı. -

Langdon, kilisenin ön tarafında oturan yaşlıca bir çifte baktı. Yaşlı adamın kel kafası öne düşmüş, uyukladığı belliydi. Yanındaki kadın son derece uyanıktı, gri saçlarmdan kulaklık kabloları sallanıyordu.

Langdon, *bir umut ışığı*, diye düşünerek koridordan çifte doğru yürüdü. Ümit ettiği gibi, kadının beyaz kulakları kucağımdaki iPhone'a bağlıydı. İzlendiğini hisseden kadın kafasını kaldırıp kulaklıklarını çıkardı.

Langdon, kadının hangi dili konuştuğunu bilmiyordu ama iPhone, iPad ve iPod'ların tüm dünyayı sarması, restoranlarda tuvaletleri

gösteren kadın/erkek sembolleri gibi dünya çapında anlaşılan bir kelime dağarcığı oluşturmıştu.

Langdon kadının cihazına hayranlıkla bakarak, "iPhone?" diye sordu.

Yüzü bir anda aydınlanan yaşlı kadın gururla başını salladı. İngiliz aksanıyla, "Çok akıllı bir oyuncak," diye fısıldadı. "Oğlum hediye etti. E-postalarımı dinliyorum. Buna inanabiliyor musunuz, e-postaları *dinliyorum!* Bu küçük hazine onları benim için *okuyor*. İnsanın benimkiler gibi yaşlı gözleri olunca bu çok işe yarıyor."

Langdon, uyuyan kocasını uyandırmamaya dikkat ederek kadının yanına otururken, "Benim de bir tane var," dedi. "Ama dün akşam kaybettim."

"Ah, çok yazık! 'iPhone'umu bul' özelliğini denediniz mi? Oğlum diyor ki..."

"Aptallığım yüzünden o özelliği etkinleştirmemiştim." Langdon ona mahcup bir ifadeyle bakıp tereddütle, "Eğer sizin için bir sakıncası yoksa, bir saniyeliğine sizinkini ödünç alabilir miyim? İnternette bir şeye bakmam lazım. Bana çok büyük bir iyilik yapmış olursunuz."

"Tabii ki!" Yaşlı kadm kulaklıklarını çıkartıp, cihazı Lang-don'a uzattı. "Hiç sorun değil! Ah, çok üzüldüm!"

Langdon kadına teşekkür edip telefonu aldı. Kadm yanında eğer kendisi iPhonu'unu kaybetseydi ne kadar üzüleceğinden bahsederken Langdon, Google'm arama penceresini açıp mikrofon butonuna bastı.

Telefon bir kez bipleyince Langdon aradığı kelimeleri tane tane söyledi.

"Dante, *İlahi Komedyâ, Cennet*, Yirmi Beşinci Kanto."

Kadın çok etkilenmişti, belli ki bu cihaz hakkında öğreneceği daha çok şey vardı. Sonuçlar minik ekranda belirirken, Langdon belli etmeden Beatrice'ye yazılan mektupların bırakıldığı sepetin yanındaki dokümanları inceleyen Sienna'ya baktı.

Sienna'nın durduğu yerden biraz uzakta, kravatlı bir adam karanlıkta diz çökmüş, başı önünde, içten bir şekilde dua ediyordu. Langdon adamın yüzünü göremiyordu ama büyük ihtimalle sevdiği birini kaybetmiş ve buraya teselli bulmaya gelmişti. Langdon onun için üzüldü.

Tekrar iPhone'a odaklandı ve saniyeler içinde ***İlahi Komed***-yfl'nın dijital versiyonuna ulaştı, herkese açık olduğu için ücretsizdi. Yirmi Beşinci Kanto'nun bulunduğu sayfayı açtığı anda, teknolojiden etkilendiğini kendine itiraf etmek zorunda kaldı. ***Deri ciltli kitaplar takıntım dan kurtulmalıyım***, diye düşündü. ***E-kitapların zamanı geldi***.

Yaşlı kadın biraz endişeli bir ifadeyle internetin yurtdışı kullanım ücretlerinin çok yüksek olduğu hakkında bir şeyler söylerken Langdon bu fırsat penceresinin kısa bir süre açık kalacağını anladı ve önünde açık duran Web sayfasına iyice odaklandı.

Metnin yazısı çok küçüktü ama şapelin loş ışıkları aydınlık ekranı daha kolay okunmasını sağlıyordu. Langdon tesadüfen Mandelbaum

çevirisine -Amerikalı müteveffa profesör Ailen Mandelbaum'un popüler modern tercümesiydi-
denk geldiğini görünce memnun olmuştu.
Mandelbaum büyüleyici tercümesi sebebiyle
İtalya'nın en büyük, İtalya Cumhurbaşkanlığı
Dayanışma Nişanı'nı almıştı. Longfellov'un
tercümesinden daha az şiirsel olan Mandelbaum
çevirisi çok daha anlaşılırdı.

Langdon, metnin içinde Floransa'daki bir yeri -
Ignazio'nun Dante'nin maskesini sakladığı yeri-
çabucak bulmayı umut ederek, ***bugün şiirsellik
yerine, anlaşılurluğu tercih edeceğim,*** diye
düşündü.

iPhone'un minik ekranı her seferinde metnin
sadece altı satırını gösteriyordu. Langdon
okumaya başlayınca pasajı hatırladı. Yirmi
Beşinci Kanto'nun başlangıcında Dante, ***İlahi***

Komedyâ'dan, kendisinden, yazılışının ona yüklediği fiziksel acıdan ve bu tanrısal şiirin onu güzel Floransa'smdan ayıran sürgünün acımasızlığını yenebilmesi ihtimalinden bahsetmiştir.

YİRMİ BEŞİNCİ KANTO

*J}cm göğün fjem _ycrin efinben çıfian r>e 6eni
tjıflarbtr fjarap eben lûtsaf matyumc, eğer Varırı
ister be Kenbisine öiişman fturtfann saoaş açtığı
6u futunun uyubuğu o ağıfban Geni 11306 tutan
3ufmii ijenerse...*

Pasaj, Dante'nin ***İlahi Komedyâ'yı*** yazarken özlem duyduğu yuvanın güzel Floransa olduğuna dair bir hatırlatma olsa da, Langdon şehirdeki belirli bir yere yapılan bir göndermeye rastlayamamıştı.

Yaşlı kadın merakla iPhone'una bakarken, "Data ücretleri hakkında ne biliyorsun?" diye sordu. "Oğlum bana yurtdışında internet kullanımı konusunda dikkatli olmamı söylemişti."

Langdon sadece bir dakika süreceğini söyleyip parasını ödemeyi teklif etse de kadının onun Yirmi Beşinci Kanto'nun tamamını okumasına asla izin vermeyeceğini hissetti.

Hızlıca bir sonraki altı dizeye geçip okumaya devam etti.

o 3aman 6aşfia 6ir saç »e 6am6aş(îa 6ir sesfe
boneccğtm oraya x>afti3 (ûmtamba bcfne
tjapralîû taç giyeceğim 6aşıma çüntui oraba iman
ettim 6en ndjfarı '*Sanrıya* tanıtan inanca ıx o
tacı '^etrus ftoybu 6aftma.

Langdon bu pasajı da biraz hatırlıyordu; Dante'ye

düşmanları tarafından teklif edilen siyasi bir anlaşmaya dolaylı bir göndermeydi. Tarihte, Dante'yi Floransa'dan kovan "kurtlar" ona şehre sadece halkın karşısında, suçunu kabul ettiğinin göstergesi olarak üzerinde sadece bir çuval beziyle vaftiz kumasının başında, cemaatin karşısında durarak özür dilerse geri dönebileceğini söylemişlerdi.

Langdon'm okuduğu pasajda Dante anlaşmayı reddediyor ve vaftiz kurnasına eğer bir gün geri dönerse, üzerinde suçlu bir adamın giyeceği çuval bezi değil, defne yapraklarından yapılmış şair tacı olacağım söylüyordu.

Langdon metni kaydırmak için parmağım havaya kaldırmca telefonunu verdiğine belli ki pişman olan yaşlı kadm aniden itiraz ederek elini uzatıp iPhone'unu istedi.

Langdon onu duymuyordu. Ekranı dokunmak üzereyken gözleri ikinci kez gördüğü bir mısraya takılmıştı.

Öneccgi?>ı oraya, eafty lûmamba befne
İjapradfı taç giyeceğim 6aştma...

Langdon kelimelere bakarken, *metnin içinde belirli bir yer ismi ararken, neredeyse açılış dizelerinde parlayan cevheri kaçıracaktım,* diye düşündü.

oaftİ3 fûmamba...

Floransa'da, yüz yıldan uzun bir süredir genç Floransalıları -ki bunlardan biri de Dante Alighieri idi- arındırmak ve vaftiz etmek için kullanılan dünyanın en ünlü vaftiz kurnalarından biri bulunuyordu.

Langdon kumanın bulunduğu binanın resmini buldu. Birçok yönden Duomo'nun kendisinden bile daha kutsal olan olağanüstü, sekizgen bir yapıydı. Her şeyi okuyup okumadığım merak ediyordu.

Ignazio'nun bahsettiği yer bu bina olabilir mi?

Ekranda beliren muhteşem fotoğrafla Langdon'm kafasında bir şimşek çaktı. Muhteşem bronz kapılar sabah ışığında pırıl pırıl parlıyordu.

Ignazio'nun bana ne anlatmaya çalıştığını anladım!

Ignazio Busoni'nin bu kapıları açabilecek Floransa'daki **tek** insan olduğunu anlayınca kafasındaki tüm şüpheler kaybolmuştu.

"Robert, kapılar sana açık ama acele etmelisin."

Langdon bolca teşekkür ederek iPhone'u yaşlı kadına verdi.

Sienna'nın yanına koşup heyecanla, "Ignazio'nun hangi kapılardan bahsettiğini biliyorum! ***Cennetin Kapıları!***" dedi.

Sienna kuşkululu bir ifadeyle, "Cennetin Kapıları mı? Onlar... cennette değiller mi?" dedi.

Langdon bilmiş bir ifadeyle ona gülümseyerek, "Aslında," dedi. "Eğer nereye bakacağını bilersen, Floransa ***cennettir***"

***Döneceğim oraya vaftiz kurnamda... defne
yapraklı taç giyeceğim başıma.***

Sienna'yı Via dello Studio olarak bilinen dar geçitten kuzeye doğru götürürken Dante'nin sözleri Langdon'ın kafasının içinde sürekli olarak tekrarlanıyordu.

Attığı her adımda doğru yolda olduklarından ve peşlerinde-kileri geride bıraktıklarından daha da emin oluyordu.

Kapılar sam açık ama acele etmelisin.

Kanyona benzeyen ara sokağın sonuna yaklaşırlarken Langdon ilerideki hareketliliğin alçak seslerini duyabiliyordu. Aniden her iki taraflarındaki yüksek duvarlar bitiverdi ve büyük

bir alana çıktılar.

Duomo Meydanı.

Kompleks yapı sistemiyle bu muazzam meydan, eskiden Floransa'nın dini merkeziydi. Günümüzde ise daha çok bir turist merkezi olan alan, tur otobüsleri ve Floransa'nın meşhur katedralinin etrafında toplanan ziyaretçilerle dolup taşıyordu.

Meydanın güney tarafına ulaşmış olan Langdon ve Sienna, katedralin inşam büyüleyen yan duvarına; yeşil, pembe ve beyaz mermerden dış cephesine bakıyorlardı. Büyüklüğü kadar sanatsal derinliği de nefes kesici olan katedral, her iki tarafa doğru göz alabildiğine uzanıyordu. Toplam uzunluğu yaklaşık olarak yan yatmış Washington Anıtı kadardı.

Geleneksel tek renkli, telkari gibi işlenmiş taş işçiliği yerine, göze batan bir renk karışımı tercih edilmiş olmasına rağmen yapı tamamıyla gotikti; klasik, sağlam ve ebedi. Langdon, Floransa'yı ilk ziyaretinde yapıyı aşın süslü bulduğunu itiraf etmek zorundaydı. Ancak, sonraki seyahatlerinde katedrali saatlerce incelediğini, sıra dışı estetiği karşısında büyülendiğini ve olağanüstü güzelliğine hayran kaldığını fark etmişti.

II Duomo ya da daha resmi adıyla Santa Maria del Fiore Katedrali, Ignazio Busoni'ye takma ismini kazandırmanın yanı sıra, Floransa'nın hem manevi hem de yüzyıllar süren dram ve entrika merkezi olmuştu. Binanın değişken geçmişi, Vasari'nin kubbede kullandığı için hor görülen **Son Hüküm** freski hakkında yapılan uzun ve şiddetli tartışmalardan, kubbeyi bitirmesi için

seçtiği mimara kadar hararetli çekişmelere sahne olmuştu.

Zamanının en büyük ressamı olan Filippo Brunelleschi sonunda kârlı anlaşmayı yapmış ve kubbeyi tamamlamıştı. Günümüzde, Brunelleschi'nin heykeli, Canonici Sarayı'nın dışında oturmuş, şaheserine memnuniyetle bakarken görülebilir.

O sabah Langdon bakışlarını gökyüzüne, zamanının mimari başansı olan ünlü kırmızı tuğlalı kubbeye doğru kaldırınca, oraya tırmanma kararıyla bir anda dar ve turist kaynayan merdivenlere tesadüf edişini ve kapalı alan korkusu yüzünden yaşadığı büyük eziyeti hatırladı. Öyle bile olsa "Brunelleschi Kubbesi"ne tırmanırken yaşadığı sıkıntıya minnettardı, çünkü bu onu Ross King'in aynı adlı güzel kitabım okumaya teşvik etmişti.

Sienna, "Robert?" dedi. "Geliyor musun?"

Mimariyi seyretmek için durmuş olduğunu fark eden Langdon gözlerini kubbeden ayırıp, "Özür dilerim," dedi.

Meydanın çevresinde ilerlemeye devam ettiler. Katedral şimdi sağlarında kalmıştı ve Langdon turistlerin görülecek yerler listelerinden katedrali eleyerek yan çıkışlardan dağıldıklarını fark etti.

İleride, katedral kompleksindeki üç yapıdan ikincisi olan Çan Kulesinin belirgin şekli yükseliyordu. Giotto'nun Çan Kulesi olarak bilinen yapı, yanındaki katedrale ait olduğu hakkında şüpheye yer bırakmıyordu. Bire bir aynı pembe, yeşil ve beyaz taşlarla süslenmiş yaklaşık seksen beş metre yüksekliğindeki kare kule baş döndürücü bir şekilde gökyüzüne doğru

uzanıyordu. Langdon, tepesindeki on bin kiloluk çanı taşıyan bu zarif yapının depremlere, kötü hava koşullarına rağmen yüzyıllardır ayakta duruyor olmasını inanılmaz buluyordu.

Sienna yanında çevik bir şekilde yürürken gözleriyle çan kulesinin ardındaki gökyüzünü tarıyordu. İnsansız helikopteri aradığı belliydi ama araç görünürde yoktu. Kalabalık yoğunlaşmaya başlamıştı ve Langdon en hareketli noktada kalmaya özen gösteriyordu.

Çan kulesine yaklaşırlarken şövalelerinin karşısında durup turistlerin abartılı karikatürlerini çizen bir dizi karikatüristin yanından geçtiler. Langdon, Michelangelo'nun gençliğinde kendi şövalesini koyduğu kutsal kaldırım taşlarında bu etkinliğe izin verilmesini biraz komik buluyordu.

Giotto'nun Çan Kulesi'nin etrafından hızla

ilerleyen Langdon ve Sienna, sağa dönüp katedralin önündeki açık meydana çıktılar. Burası kalabalığın en yoğun olduğu yerdı. Dünyanın dört bir tarafından gelmiş turistler kameralı telefonlarını ve video kameralarını renkli ön cepheye doğrultuyorlardı.

Gözüne çok daha küçük bir bina takılan Langdon, yapıya bakmadı bile. Katedralin ön girişinin tam karşısında katedral kompleksinin üçüncü ve son yapısı bulunuyordu.

Langdon'm en sevdiği yapı buydu.

San Giovanni Vaftizhanesi.

Katedral gibi çok renkli taşlar ve çizgili gömme sütunlarla süslenmiş vaftizhane, dikkat çekici şekliyle büyük binadan ayrılıyordu. Kimilerinin söylediği gibi, katlı bir pastaya benzeyen sekiz

kenarlı yapı, düz bir beyaz çatıya doğru yükselen üç kattan oluşuyordu.

Langdon sekizgen şeklin estetikle değil, sembolizmle ilgisi olduğunu biliyordu.

Hristiyanlıkta sekiz rakamı, yeniden doğuşu ve yeniden yaratılışı temsil ediyordu. Sekizgen, Tanrı'nın cennet ve cehennemi yarattığı altı günü, Sebt için bir günü ve Hristiyanların vaftizle "yeniden doğdukları" veya "yeniden yaratıldıkları" sekizinci günü temsil eden bir hatırlatmaydı. Sekizgen, tüm dünyada vaftizhaneler için kullanılan yaygın bir şekil haline gelmişti.

Langdon'a göre vaftizhane, Floransa'nın en göz alıcı binalarından biriydi, ancak oraya yapılmış olması büyük bir haksızlıktı. Bu vaftizhane dünyanın başka bir yerinde ilgi odağı olurdu. Ama burada, iki dev kardeşinin yanında devede kulak kalıyordu.

Langdon içerideki sersemletici mozaikleri düşünerek, ***içeri adımıını atana dek***, diye kendine hatırlattı. Vaftizhanedeki mozaikler o kadar muhteşemdiler ki, eski insanlar buranın tavanının cennete benzediğini söylemişlerdi. Langdon, Sienna'ya bilmiş bir ifadeyle, "***Nereye bakacağını bilersen, Floransa cennettir,***" demişti.

Sekiz kenarlı ibadethane yüzyıllar boyunca, aralarında Dante'nin de olduğu sayısız tanınmış kişinin vaftiz törenlerine ev sahipliği yapmıştı.

Döneceğim oraya vaftiz kurnamda... defne yapraklı ta giyeceğim başıma.

Sürgün yüzünden Dante'nin bu kutsal alana geri dönmesine izin verilmemişti. Ama Langdon'm içinde, Dante'nin maskesinin, dün akşam

yaşanan sıra dışı olaylar sayesinde sonunda yerini bulduğuna dair bir his vardı.

Langdon, *vaftizhane*, diye düşündü. ***Ignazio ölmeden önce maskeyi buraya saklamış olmalı.*** Ignazio'nun çaresiz telefon mesajını hatırladı ve iri cüsseli adamın, maskeyi vaftizhanenin içine güvenli bir şekilde bıraktıktan sonra göğsünü tutarak güçlükle meydana ara sokağa doğru yürüyüşünü ve son telefon konuşması yapışmı ürpererek hayal etti.

Kapılar sana açık.

Sienna ile birlikte kalabalığın arasında ilerlerken Langdon'm gözleri vaftizhaneye odaklanmıştı. Sienna artık o kadar hızlı yürüyordu ki ona ayak uydurmak için resmen koşmak zorunda kalıyordu. Langdon uzaktan bile vaftizhanenin

güneşte parlayan dev kapılarını görebiliyordu.

Yaklaşık beş metre yüksekliğindeki bronz kapıları yapmak Lorenzo Ghiberti'nin yirmi yılını almıştı. Üzerlerinde Kutsal Kitap'tan figürlerin bulunduğu on panoyla öylesine kaliteli bir şekilde süslenmişlerdi ki, Giorgio Vasari kapılar için, "Her yönden inkâr edilemeyecek kadar kusursuz ve şimdiye kadar yapılmış en muhteşem sanat eseri," demişti.

Ancak, kapıların günümüze kadar gelen bir takma isim kazanmasına Michelangelo'nun coşkulu övgüsü neden olmuştu. Michelangelo, kapılara çok uygun düşen bir isim vermiş, onlara *Cennetin Kapıları* demişti.

arşısında duran harikulade kapılara bakan Langdon, *İncil'in bronzla anlatımı*, diye düşündü.

Ghiberti'nin parıldayan *Cennetin Kapıları*, her biri Eski Ahit'teki farklı bir önemli sahneyi betimleyen on tane kare panelden oluşuyordu. Cennet Bahçesi'nden Musa'ya ve Süleyman Mabedi'ne kadar değişen Ghiberti'nin heykel anlatımı, her biri beş panelden meydana gelen iki dikey sütun üzerinde gözler önüne seriliyordu.

Bu sahnelerin her biri, Botticelli'den günümüz eleştirmenlerine kadar sanatçılar ve tarihçiler arasında herkesin "en güzel paneli" seçtiği bir popülerite yarışına dönüşmüştü. Ortak görüşe göre kazanan, yapımında kullanılan sanatsal teknikler sebebiyle Yakup ve Esav, yani sol kanadın ortasındaki panel olmuştu. Langdon, Ghiberti imzasını bu panele attığı için daha çok dikkat çektiği kanısındaydı.

Ignazio Busoni birkaç yıl önce bu kapıları Langdon'a gösterirken, beş yüz yıl boyunca maruz kaldığı seller, yağmalar ve hava kirliliği sebebiyle yaldızlı kapıların çıkarılıp, yerlerine bire bir kopyalarının takıldığını ve asılların şimdi Museo dell'Opera del Duomo'da saklandığını utangaç bir tavırla itiraf etmişti. Langdon nezaket icabı, kopyalara baktıklarını bildiğini ve aslında bunların, karşılaştığı **ikinci** çift Ghiberti kapı kopyası olduğunu Busoni'ye söylemekten kaçınmıştı. İlk kopyalara San

Francisco'daki Grace Katedrali labirentlerinde araştırma yaparken rastlamış ve Ghiberti'nin **Cennetin Kapıları** taklitlerinin, yirminci yüzyılın ortalarından beri katedralin ön kapısı görevi gördüğünü keşfetmişti.

Langdon, Ghiberti'nin başyapıtının önünde

dururken gözüne, yanına yerleştirilmiş
bilgilendirme levhası ilişti. Üzerinde İtalyanca
yazılmış basit bir söz dikkatini çekmişti.

La Peşte Nera. Bu sözler Kara Ölüm anlamına
geliyordu. Langdon, ***Tanrım,*** diye düşündü.
Nereye boksam karşıma çıkıyor. Levhaya
göre kapılar, fanrı'ya "adak" olarak sipariş
edilmişti. Floransa vebayı adattı ,1 için bir şekilde
şükranlarını sunuyorlardı.

Ignazio' ının sözleri zihninde yankılanırken,
Langdon bir kez daha ***Ct metin Kapıları'na***
baktı. ***Kapılar sana açık, ama acele etmelisin.***

Ignazio'nun böyle söylemesine rağmen, ***Cennetin***
Kapıları bazı diri bayramlar hariç, her zamanki
gibi kapalıydı. Normalde turistler vaftizhaneye
diğer taraftaki kuzey kapısından girerdi.

Sienna yamnda parmak ucunda duruyor, kalabalığın üstünden etrafı görmeye çalışıyordu. "Kapı kolu yok," dedi. "Anahtar deliği yok. Hiçbir şey yok."

Ghiberti'nin kendi şaheserini, kapı kolu gibi sıradan bir şeyle berbat etmeyeceğini bilen Langdon, **doğru**, diye düşündü. "Kapılar **içeri** doğru açılır. İçeriden kilitlenir."

Sienna dudaklarını bükerek biraz düşündü. "Yani buradan bakınca... kapıların kilitli olup olmadığını anlamaya imkân yok."

Langdon başını salladı. "Umarım Ignazio da tam olarak böyle düşünmüştür."

Sağa doğru birkaç adım attı ve binamın sağ tarafındaki daha az süslü bir kapıya baktı, burası turist girişıydi. Sıkılmış görünen bir rehber

sigarasını içiyor, girişteki APERTURA 1300-1700 tabelasını işaret ederek soru soran turistleri tersliyordu.

Langdon, *açılmasına daha birkaç saat var*, diye düşünürken memnundu. *Henüz içeri kimse girmemiş.*

Langdon, Sienna'ya baktığında, turistlerin Ghiberti'nin şaheserine fazla yaklaşımlarını engellemek için *Cennetin Kapıları'nı* birkaç metre ilerisine dikilmiş basit bir demir kapının ve çitin arasından fotoğraf çeken bir grubun yanında durduğunu gördü.

Altın yaldızla boyanmış güneş ışını benzeri sivri tepesiyle bu koruyucu kapı, siyah dökme demirden yapılmıştı ve banliyö evlerinin basit çitlerine benziyordu. Belirsiz bir sebepten,

Cennetin Kapıları'm tasvir eden bügüendirme levhası, göz alıcı bronz kapıların yanma değil, bu sıradan kapının yanma takılmıştı.

Langdon levhanın yerinin bazen turistlerin aklını karıştırdığım duymuştu. O sırada, eşofmanlı tıknaz bir kadın kalabalığı yararak gelip levhaya baktı, demir kapıya kaşlarını çattı ve, "***Cennetin Kapılan mı?***" diye homurdandı. "Köpeğimin baraka çitine benziyor!" Sonra kimsenin açıklama yapmasma fırsat vermeden yürüyüp gitti.

Sienna uzanıp kapıyı tuttu ve belli etmeden arka taraftaki kilit mekanizmasına baktı.

Kocaman açılmış gözlerle Langdon'a dönerken, "Baksana," diye fısıldadı. "Arkasındaki asma kilit açık."

Parmaklıkların arasından bakan Langdon, Sienna'nın haklı olduğunu gördü. Asma kilit, sanki kilitliymiş gibi dursa da yakından inceleyince açık olduğu anlaşıyordu.

Kapılar sana açık ama acele etmelisin.

Langdon gözlerini, çitin arkasındaki ***Cennetin Kapıları'm*** dikti. Eğer Ignazio gerçekten de vaftizhanenin dev kapılarını sürgülemeyen bıraktıysa itildiğinde açılmaları gerekirdi. Ama yine de buradaki asü zorluk, meydandakilerin ve elbette özellikle polisle Duomo güvenlik görevlilerinin dikkatini çekmeden içeri girmekti.

Kalabalığın arasındaki bir kadın aniden, "Şuraya bakın!" diye bağırdı. "Atlayacak!" Sesi dehşet doluydu. "Yukarıdaki çan kulesinde!"

Kapıya arkasını dönen Langdon, bağıran kadının

Sienna olduğunu gördü. Beş metre ötede durmuş, Giotto'nun Çan Kulesi'ni göstererek bağıırıyordu. "İşte orada! Atlayacak!"

Tüm bakışlar gökyüzüne doğru yönelerek çan kulesinin tepesini inceledi. Diğerleri de elleriyle göstermeye, gözlerini kısıarak bakmaya ve birbirine seslenmeye başlamıştı.

"Atlayan biri mi var?!"

"Nereden?!"

"Ben görmüyorum!"

"İşte orada solda!"

Meydandaki insanların paniğe kapılması ve peş peşe çan kulesinin tepesine gözlerini dikmeleri birkaç saniye almıştı. Korku dalgası, tıpkı saman

tarlasını yakıp kül eden bir yangın gibi, meydandaki insanların hepsi boyunlarını uzatıp, yukarıyı işaret edinceye kadar dalgalar halinde yayıldı.

Harekete geçmek için sadece birkaç saniyesi olduğunu anlayan Langdon ***viral pazarlama*** diye düşündü. Demir kapıyı bir çırpıda tutup iterken yanma gelen Sienna onunla birlikte arkadaki küçük alana geçti. Kapı arkalarından kapanınca, dört buçuk metrelik bronz kapıya yüzlerini döndüler. Ignazio'yu doğru anlamış olmayı dileyen Langdon, bacaklarından güç alarak devasa çift kapılardan birine omzuyla dayandı.

Hiçbir şey olmamıştı ama sonra çok yavaş bir biçimde, hantal kapı kıpırdamaya başladı.

Kapılar açık! Cennetin Kapılan geçebileceği

kadar aralanınca Sienna hiç vakit kaybetmeden yan dönüp arasından sıvıştı. Peşinden giden Langdon, dar aralıktan yan geçerek vaftizhanenin karanlığına girdi.

Birlikte dönüp ters yönde iterek dev girişi kapattılar. Dışarıdaki ses ve kaos bir anda kesilmiş, geriye sadece sessizlik kalmıştı.

Sienna ayaklarının dibindeki uzun direği işaret etti. Barikat oluşturmak istendiğinde kapının her iki yanındaki sürgü yuvasına yerleştirildikleri anlaşılıyordu. Sienna, "Ignazio senin için çıkarmış olmalı," dedi.

Direği birlikte kaldırıp sürgüye yerleştirerek, ***Cennetin Kapılarını*** kilitlediler... ve böylece kendilerini içeride güvene almış oldular.

Langdou ile Sienna soluklanmak için bir süre

konuşmadan kapıya yaslandılar. Dışarıdan gelen seslerle kıyaslandığında, vaf-tizhanenin içi cennet kadar huzurluydu.

San Giovanni Vaftizhanesi'nin dışında, Plume Paris gözlükleri takan, şal desenli kravatlı adam, kalabalığın içinden kanlı kurdeşenlerine bakanlara aldırış etmeden yürüdü.

Langdon ile sarışın arkadaşının az önce içinden geçerek gözden kaybolduğu bronz kapılara varmıştı. İçeriden kapatılan kapının gümbürtüsünü dışarıda olduğu halde duymuştu.

Buradan giriş yok.

Meydandaki hava normale dönüyordu. Merakla yukarı bakan turistler artık ilgilerini kaybediyorlardı. ***Atlayan yok.*** Herkes işine devam etti.

Kurdeşeni azan adam, yeniden kaşınmaya başlamıştı. Artık şişmiş parmakları da çatlıyordu. Kaşınmamak için ellerini cebine soktu. Başka bir giriş bulmak için sekizgen yapının etrafında daireler çizerken kalbi hâlâ gümbürdüyordu.

Yeniden kaşınmaya başlayıp, âdemelmasma giren şiddetli ağrıyı hissettiğinde köşeyi yeni dönmüştü.

Söylentiye göre, San Giovanni Vaftizhanesi'ne girildiğinde yukarı bakmamak imkânsızdır. Daha önce bu salonda birçok kez bulunduğu halde, mekânın mistik çekim gücünü o anda da hisseden Langdon'm bakışları tavana doğru kaydı.

Vaftizhanenin hayli yüksek sekizgen kubbesi, bir uçtan diğerine yirmi dört metreydi. Adeta kor gibi parlıyor ve ışıklar saçıyordu. Kehribar rengi

altm yüzey, ortam ışığını bir milyondan fazla smalti¹ camıyla farklı biçimde yansıtıyordu. Smalti'den oluşturulmuş mozaikler, Incil'den sahnelerin betimlendiği, ortak merkezli altı dairenin içine yerleştirilmişti.

Doğal ışık, Roma'da bulunan Panteon'dakine çok benzer bir tepe deliğinden geçerek, üst kısmın parlaklığını iyice vurguluyordu. Yüksek, küçük, gömük pencereler, açıları sürekli değişen yapı direkleri gibi, adeta elle tutulur kuvvetli ışınlar saçıyordu.

Langdon, Sienna ile birlikte salonun iç kısımlarına doğru ilerlerken, *İlahi Komedya*'daki tasvire çok benzeyen efsanevi tavan mozağini dikkatle inceledi.

Langdon, *Dante Alighieri bunu çocukken*

görmüş, diye düşündü. Yukarıdan gelen ilham.

Bakışlarını mozağin göbeğine çevirdi. Ana altarın tam üzerinde, kurtarılanlarla lanetlenenlere yargıçlık yapan, sekiz metre boyundaki İsa tasviri yükseliyordu.

Dürüst olanlar İsa'nın sağ tarafında sonsuz hayat ödülünü alıyordu.

Sol tarafındaysa günahkârlar taş kesilmiş, kazıklara geçirilmiş ve türlü yaratıklar tarafından yeniyorlardı.

Tüm bu işkenceyi gözeten büyük şeytan mozaği, insan yiyen bir cehennem yaratığı olarak tasvir edilmişti. Yedi yüzyıl önce genç Dante Alighieri'ye tepeden bakarak onu dehşete düşüren ve cehennemin son dairesinde bekleyen

o canlı resme ilham veren bu şekli gördüğünde Langdon hep ürkerdi.

Yukarıdaki korkutucu mozaikte boynuzlu bir şeytan, bir insanı kafasından yemeye başlıyordu. Kurbanın şeytanın ağzından sarkan bacakları, Dante'nin Malebolge'sinde bellerine kadar gömülü günahkârların kıvranan bacaklarını çağırıyordu.

Langdon, Dante'nin metnini hatırlayarak, ***Lo 'mperador del doloroso regno***, diye düşündü. ***Acılar ülkesinin hükümdarı.***

Tıpkı Dante'nin ***Cehennem***'in son kantosunda tasvir ettiği gibi, şeytanın üç başlı olduğu izlenimini vererek, kulaklarından dışarı kıvrılan iki koca yılan da günahkârları yiyordu. Langdon hafızasını tarayarak Dante'nin tasvirlerinden

parçalar hatırlamaya çalıştı.

cÂ(tu gölünün aıttıı fa 6ırben ağfıyor ne yaşar
ftanft 6ır sa(yaijfa 6ırftfUe, üç çencsinben aşağı
\$ü3ü(iiyorbu. lüferinin fjer 6trinbe, beğir-menbc
çefter gi6ı, bişferinin arastnba 6ır günafjfcârı
öğütüyor, 6öijfece üç günafjftâra ayra 3amanba
işkence yapıyorbu.

Langdon şeytanm kötölüğünün üç misli
olmasının, sembolik anlamlarla dolu olduğunu
biliyordu: Kutsal Üçlü'nün üçlü nuruyla
mükemmel denge sağılıyordu.

Langdon korkunç sahneye bakarken mozağin,
her yıl bu kilisede yapılan ayinlere katılan ve her
dua edişinde ona tepeden bakan şeytanı gören
genç Dante üzerinde yarattığı etkiyi hayal
etmeye çalıştı. Ne var ki, bu sabah şeytanm
doğrudan *kendisine* baktığını hissediyordu.

Hemen bakışlarını vaftizhanenin ikinci kattaki balkonuna indirdi; *önceleri* kadınların sadece buradan vaftizi izlemelerine izin verilirdi. Ardından, adeta bir mumya veya sihirbaz numarasına katılan bir oyuncu gibi yukarıda duran Antipapa XXIII. Johannes'in huzur içinde yattığı mezarma baktı.

Son olarak bakışları, pek çoklarının ortaçağ astronomisi dikkate alınarak yapıldığına inandığı süslü karo zemine ulaştı. Siyah beyaz karoları takip ederek desenin tam ortasını buldu.

İşte orada, diye düşünürken, Dante'nin on üçüncü yüzyılın ikinci yarısında vaftiz edildiği noktaya baktığını biliyordu. Langdon, "Döneceğim oraya vaftiz kurnamda... defne yapraklı taç giyeceğim başıma," derken sesi boş alanda yankılandı. "İşte burası."

Sienna tedirgin bir ifadeyle Langdon'm işaret ettiği yere, zeminin merkezine baktı. "Ama... burada hiçbir şey yok."

Langdon, "Artık yok," diye karşılık verdi.

Geriye sadece kırmızımsı kahverengi, sekizgen bir döşeme kalmıştı. Alışılmadık kadar sade bu sekiz kenarlı alanın, çok daha süslü tasarlanmış zeminin desenini kapattığı anlaşılyordu. Şimdiki hali geniş, yamalı bir deliği andırıyordu ki, zaten tam olarak da öyleydi.

Langdon hemen vaftizhanenin orijinal kurnasının, bu yerin tam ortasına yerleştirilmiş sekizgen, büyük bir havuz olduğunu açıkladı. Yeni kumalar yüksek küvet şeklinde olsa da eskileri, vaftiz edilen kişinin suyun içine iyice daldınlabileceği şekilde yapıldığından, ***havuz*** kelimesine anlam bakımından daha yakındı. Langdon bir zamanlar

orta yerde duran buz gibi soğuk su kurnasının içine daldınlan çocukların korkulu çığlıklarının bu taş salonda nasü duyulduğunu merak etti.

Langdon, "Burada yapılan vaftizler kasvetli ve ürkütücüydü," dedi. "Gerçek bir 'adım atma' töreni. Aslına bakarsan biraz da tehlikeli.

Dante'nin bir keresinde, boğulmak üzere olan bir çocuğu kurtarmak için bu havuz gibi kumaya atladığı söylenir. Her halükârda orijinal kurna, on altına yüzyılda kapatılmıştı."

Sienna'mn gözleri, belirgin bir endişeyle binayı tarıyordu. "Peki ama Dante'nin vaftiz kuması artık yoksa... Ignazio maskeyi nereye sakladı?"

Langdon onun kapıldığı endişeyi anlayabiliyordu. Bu devasa salonda saklanacak yer çoktu: Sütunların, heykellerin, mezarların arkasına; nişlerin içine, sunağa, hatta yukarıya bile

saklanmış olabilirdi.

Yine de Langdon'm, içeri girdikleri kapıya yüzünü dönünce kendine güveni geldiği anlaşılıyordu. ***Cennetin Kapıları'nın*** sağ tarafındaki duvarı gösterirken, "Şuradan başlamamız gerek," dedi.

Süslü bir kapının arkasındaki yükseltilmiş platformun üstünde, küçük bir sunağı veya servis masasını andıran, oyma mermerden altıgen bir heykel ayaklığı duruyordu. Yüzeyi öylesine detaylı işlenmişti ki, sedeften yapılmış bir kameo kabartmayı andırıyordu. Mermer ayaklığın üstünde, yaklaşık doksan santim çapında cilalı, ahşap bir tabla vardı.

Langdon'm peşinden oraya giden Sienna tereddüt ediyor gibiydi. Basamaklardan çıkıp kapıdan geçerlerken daha yakından bakan genç

kadın ne gördüğünü anlayınca şaşkınlıkla içini çekti.

Langdon gülümsedi. ***Evet, bu bir sunak veya masa değil.*** Cilalı ahşaptan yapılmış tabla aslında bir kapaktı ve derin bir bölümün üstünü örtüyordu.

Sienna, "Vaftiz kurnası mı?" diye sordu.

Langdon başını salladı. "Dante bugün yaşıyor olsaydı, işte tam da bu kurnada vaftiz edilirdi." Daha fazla vakit kaybetmeden işe koyulmak üzere derin bir nefes alıp kapağı açmaya hazırlandı, az da olsa beklenti içindeydi.

Kapağı kenarlarından sıkıca tuttu ve tek tarafından kaldırıp dikkatle kaydırarak kurnanın yanında yere bıraktı. Sonra, altmış santim genişliğindeki karanlık ve derin boşluğu inceledi.

Korkunç manzara karşısında Langdon güçlükle yutkundu.

Dante Alighieri'nin ölü yüzü, karanlığın içinden kendisine bakıyordu.

4

Ara, bulacaksın.

Vaftiz kumasının kenarında duran Langdon, buruşuk yüzü boş gözlerle yukarı bakan, soluk sarı ölüm maskesine gözlerini dikti. Kemerli burunla çıkık çeneyi tanımamak imkânsızdı.

Dante Alighieri.

Cansız maske yeterince rahatsız ediciydi ama havuzda durduğu yer fazlasıyla sıra dışı geliyordu. Uzun süre ne gördüğüne anlam

veremedi.

Maske... havada mı duruyor?

İyice eğilen Langdon, içeriği daha yakından inceledi. Sığ bir kumadan çok, derin bir kuyu gibi olan havuz, birkaç metre derinlikteydi. Dik yan duvarları, suyla dolu bir depoya iniyordu. Maske tuhaf bir şekilde, havuzun ortasında havada duruyor gibiydi... sanki suyun hemen üstüne sihirli bir şekilde tünemişti.

Bu göz yanılsamasına neyin neden olduğunu hemen anladı. Havuzun ortasından yanya kadar yükselen ve suyun hemen üstünde bir tür küçük metal tablayla son bulan bir dikey çubuk vardı. Belki de bebeği oturtmak için kullanılan tabla, süslü bir pınar başını andırırsa da, artık Dante maskesinin suyun üstünde güvenle durduğu bir kaide görevi görüyordu.

Yan yana duran Langdon ile Sienna, sanki boğulmuş gibi hâlâ Ziploc torbanın içinde duran Dante Alighieri'nin kırıışık yüzünü tek kelime etmeden incelediler. Su dolu havuzun içinden yukarı bakan bu görüntü, bir an için Langdon'a çocukken yaşadığı o korkunç tecrübeyi hatırlattı. Bir kuyunun dibinde kalmış, çaresizlik içinde yukarı bakıyordu.

Bu düşüncayı akimdan uzaklaştıırıp dikkatlice aşağı uzandı ve maskeyi, Dante'nin kulaklarının olması gereken yerlerinden tuttu. Günümüz standartlarına göre küçük olmasma rağmen, bu antik alçı maske, tahmin ettiğinden daha ağırdı. Maskeyi yavaşça havuzdan dışarı çıkarttı ve Sienna'mn daha yakından inceleyebilmesi için havada tuttu.

Plastik torbanm içinde durduğu halde maske, fazlasıyla gerçek gibiydi. Eski şairin her bir

kırışığı ve kusuru alçıya yansımıştı. Ortasındaki eski bir çatlak dışında, mükemmel durumdaydı.

Sienna, "Arkasını çevir," diye fısıldadı. "Arkasına bakalım."

Langdon da zaten bunu yapmak üzereydi. Vecchio Sara-yı'ndaki güvenlik kayıtlarında çekilen videoda, Langdon ile Ignazio'nun maskenin arkasında bir şey keşfettikleri açıkça görülüyordu. O denli şaşırtıcı bir şeydi ki, sonunda iki adam maskeyle birlikte saraydan çıkmışlardı.

Langdon kırılğan alçıyı düşürmemeye büyük gayret göstererek arkasın çevirdi ve inceleyebilmeleri için sağ avuç içine yerleştirdi. Dante'nin kırışmış ve kusurlu yüzüne karşın, arka taraf pürüzsüzdü. Maske hiç takılmamak üzere tasarlandığından, bu hassas parçaya biraz

sağlamlık katmak için arka tarafı alçıyla doldurulmuştu. Bu sebeple, sığ bir çorba kâsesi gibi içbükey bir şekil oluşturulmuştu.

Langdon maskenin arka tarafında ne bulması gerektiğinden emin değildi ama bu olmadığı kesindi.

Yani hiçbir şeyi.

Hem de hiçbir şey

Yalnızca pürüzsüz, boş bir yüzey.

Sienna da onun kadar şaşkın görünüyordu. "Düz alçı," dedi. "Burada bir şey yoksa, Ignazio ile ne görmüş olabilirsiniz?" -

Hiç fikrim yok, diye düşünen Langdon, daha iyi görebilmek için plastik torbayı maskenin üzerinde

iyice gerdi. *Burada hiçbir*

305

Cehennem / F: 20

şey yok! Artan bir sıkıntıyla maskeyi bir ışık huzmesine tutup yalandan inceledi. Daha iyi görebilmek için biraz yana eğince üst tarafında, hafif bir lekelenme gördüğünü sandı. Dante'nin alınının iç kısmında, bir sıra yatay işaret vardı.

Doğal bir leke mi? Veya belki de... başka bir şeydir. Langdon hemen yerinde dönüp, arka duvardaki bir paneli işaret etti. Sienna'ya, "Şunun içine baksana," dedi. "Havlu var mıymış?"

Sienna şüpheyile Langdon'a baktı ama itiraz

etmeden, son derece iyi gizlenmiş menteşeli dolabı açtı. İçinde üç şey vardı: Havuzdaki sı seviyesini ayarlamak için bir vana, havuzun üstündeki spot yığını kumanda eden bir elektrik düğmesi ve keten havlular.

Sienna r^angdon'a meraklı bir ifadeyle baktı ama Langdon, vaftiz kur:, alarının yanında, papazların acil durumlarda *kundak bezlerine* kolaylıkla ulaşabilecekleri bir yer bulunduğunu bilecek kadar çok kilise gezmişti. Bebeklerin vaftiz sırasında beklenmedik bir anda altlarını tutamamaları evrensel bir riskti.

Havlulara göz atarken, "Güzeli," dedi. "Maskeyi bir saniye tutar mısın?" Maskeyi nazıkçe Sienna'nın ellerine bırakıp işe koyuldu.

Önce, kapağı yerine kaldırıp ilk başta gördükleri sunak benzeri masayı yeniden kurdu. Sonra,

dolaptan birkaç keten havlu aldı ve kapağın üstüne masa örtüsü gibi yaydı. Son olarak, havuzun ışığın yakmca tepedeki spot hemen yandı ve vaftiz alanını aydınlatarak üstü örtülü yüzeyde parlamaya başladı.

Langdon maskeyi torbadan çıkarırken çıplak elleriyle dokunmamak için fırın eldiveni gibi kullanmak üzere daha fazla havlu aldı, Sienna maskeyi nazıkçe havlunun üstüne yatırdı. Birkaç saniye sonra Dante'nin ölüm maskesi torbasından çıkmış ve çıplak bir halde, ameliyat masasındaki anesteziyi bir hastanın başı gibi, parlak ışığın altında sırtüstü yatıyordu.

Yaşlılık çizgileri ve kırışıklıkları, rengi solmuş alçının üstünde daha da belirginleşen maskenin etkileyici dokusu, ışığın altında daha da rahatsız ediciydi. Langdon hiç vakit kaybetmeden maskeyi yeniden elindeki keten havlular

yardımıyla çevirdi ve yüzüstü yatırdı.

Maskenin ön yüzü arka tarafından soluk ve sarı değil lekesiz ve beyazdı ve daha eski görünüyordu.

Aklı karışmış gibi bakan Sienna, başını ileri uzattı. "Bu taraf sana da daha *yeni* geliyor mu?"

Doğruyu söylemek gerekirse, renk farkı Langdon'm beklediğinden daha belirgindi ama bu taraf da ön yüzle aynı yaşıyordu. "Orantısız yaşlanma," dedi. "Maskenin arka tarafı, vitrinin içinde hep kapalı kaldığından, güneş ışığının yaşlandırıcı etkisine maruz kalmamış."

Maskenin üzerine iyice yaklaşan Sienna, "Biraz dursana," dedi. "Şuraya bak! Alnının üstüne! Ignazio ile bunu görmüş olmalısınız."

Langdon'm bakışları, pürüzsüz beyaz yüzeyde daha önce Dante'nin alnında fark ettiği belli belirsiz yatay işaretlere kaydı. Ama şimdi ıııkta bakınca, bu işaretlerin doğal bir lekelenme olmadığım görebiliyordu... insan eliyle yapılmışlardı.

Lafı ağzında kalan Sienna, "Şey yazıyor..." diyebildi. "Ama..."

Langdon alçıdaki yazıya dikkatle baktı. Bir satırlık güzel yazı, kahverengimsi sarı renginde ve elyazısıyla yazılmıştı.

"Yani *hepsi* bu kadar mı?" diyen Sienna'nın sesi öfkeliydi.

Langdon onu duymamış gibiydi. *Bunu kim yazmış*, diye düşündü. *Dante'nin döneminden biri mi?* Pek olası gelmiyordu. Eğer öyleyse,

sanat tarihçileri temizlik ve onarım dönemlerinde daha önce mutlaka fark eder ve yazı, maskeyle ilgili bilinenlere eklenirdi. Langdon bunu daha önce hiç duymamıştı.

Ama daha olası biri akıma geliyordu.

Bertrand Zobrist.

Zobrist maskenin sahibiydi ve bu yüzden istediği zaman maskeyi alabiliyor olmalıydı. Yazıyı maskenin arkasına yakın zaman önce yazmış ve kimse fark etmeden yeniden vitrinin içine koymuş olabilirdi. Marta onlara, "***Maskenin sahibi, o yokken çalışanlarımızın bile vitrini açmasına izin vermiyor,***" demişti.

Langdon akimdan geçeni hızlıca açıkladı.

Sienna kurduğu mantığı kabul etmiş gibiydi ama

bu ihtimalin onu tedirgin ettiği ortadaydı. "Hiç mantıklı değil," derken huzursuzdu. "Eğer Dante'nin ölüm maskesinin arkasına Zobrist gizlice bir şey yazdı ve maskeyi işaret eden o projektörü yapmak için onca zahmete girdiyse... neden daha **anlamlı** bir şey yazmadı ki? Yani, mantığı yok! Saatlerdir maskeyi aradık, sonunda **bunu** mu bulacaktık?"

Langdon dikkatini maskenin arkasındaki yazıya verdi. El-yazısı mesaj çok kısaydı ve herhangi bir niyet taşımadığını itiraf etmek gerekirdi.

Sienna'mn hüsrânını kesinlikle anlayabiliyorum.

Ama hemen o anda yedi harfın, bundan sonra yapacakları şeyle ilgili bilmeleri gereken her şeyi anlattığını fark eden Langdon, aydınlanmanın

verdiği o tanıdık ürperiyi hissetti.

Bundan başka, maskede hafif bir koku sezinlemişti. Bu, arka taraftaki alçının, öndekinden neden daha açık renkte olduğunu açıklıyordu... ve bu farkın yaşlanmayla da, güneş ışığıyla da ilgisi yoktu.

Sienna, "Anlamıyorum," dedi. "Tüm harfler aynı."

Langdon metni incelerken yavaşça başını salladı. Dante'nin alnının içine birbirinin aynı, yedi kaligrafik harf yazılmıştı.

PPPPPPP

Sienna, "Yedi P," dedi. "**Bununla** ne yapacağız?"

Langdon serinkanlı bir tebessümle bakışlarını

onunkilere çevirdi. "Sanırım bu mesajın yapmamızı *söylediği* şeyi aynen yapmamız gerekiyor."

Sienna bakakalmıştı. "Yedi *P...* bir *mesaj* mı?"

Sırtarak, "Öyle," dedi. "Ve eğer Dante'yi incelemişsen çok da açık bir mesaj."

* * *

San Giovanni Vaftizhanesi'nin dışında, kravatlı adam tırnaklarını mendiline sildi ve ensesindeki kabartılara bastırdı. Uzaklara bakarken gözlerinin yanmasına aldırış etmemeye çalıştı.

Turist girişi.

Kapının dışında blazer ceketli bezmiş bir rehber sigara içiyor ve uluslararası zamanı yazan bina

programım anlayamayan turistlere yol gösteriyordu.

APERTURA 1300-1700

Kurdeşenli adam saatine baktı. Saat 10.02'ydi. Vaftizhane bir süre daha kapalıydı. Bir süre rehber baktıktan sonra kararını verdi. Kulağındaki altın küpeyi çıkarıp cebine soktu. Sonra cüzdanım eline alıp içindekilere baktı. Kredi kartlarıyla bir tomar euronun yanı sıra yanında nakit olarak üç bin dolar taşıyordu.

Neyse ki, para hırsı uluslararası bir günahtı.

1

Saf silis camından elle kesilmiş sıvasız minik mozaik parçalan.

57. Bölüm

Peccatum... Peccatum... Peccatum...

Dante'nin ölüm maskesinin arkasında yazılı olan yedi P harfi Langdon'm yeniden **İlahi Komedya'yı** düşünmesine neden oldu. Bir an için "İlahi Dante: Cehennem Sembolleri" konferansım verdiği Viyana'daki sahneye geri döndü.

Sesi salonda yankılanıyordu. "Cehennemin dokuz dairesinden geçerek dünyanın merkezine indik ve şeytanın kendisiyle yüz yüze geldik."

Langdon slayt slayt ilerleyerek üç başlı şeytanın resmedildiği çeşitli sanat eserlerini gösterdi; Botticelli'nin **Mappa'sı**, Floransa vaftizhanesindeki mozaik ve Andrea di Cione'nin, kürküne kurbanlarının kıpkırmızı kanları bulaşmış

olan korkunç siyah şeytani.

Langdon, "Birlikte," diye devam etti. "Şeytanın kıllı göğsünden aşağı indik, yerçekimi değişince yönümüzü değiştirdik ve kasvetli yeraltı dünyasından çıkıp yeniden yıldızları gördük."

Langdon daha önce göstermiş olduğu resmi bulana kadar slaytları ilerletti. Bu, Domenico di Michelino'nun Floransa'nın duvarları dışında duran kırmızı cüppeli Dante'yi resmettiği tabloydu. "Eğer dikkatlice bakarsanız... o yıldızları görebilirsiniz."

Langdon, Dante'nin kafasının üzerinde kemer yapan yıldızlı gökyüzünü gösterdi. "Gördüğünüz gibi cennet, ortasına dünyanın yerleştirildiği, ortak merkezli dokuz daire şeklinde inşa edilmiş. Cennetin bu dokuz katlı yapısıyla cehennemin dokuz dairesini yansıtmayı ve dengelemeyi

amaçlamış. Büyük ihtimalle sizin de fark ettiğiniz gibi, dokuz rakamı Dante'nin tekrarladığı bir temadır."

Langdon su içmek için ara vererek cehenneme inip çıkan seyircilerin biraz soluklanmasına fırsat tanıdı.

"Evet, cehennemin korkunçluğuna katlandıktan sonra cennete doğru ilerlemek sizi mutlaka heyecanlandırmıştır. Maalesef, Dante'nin dünyasında hiçbir şey kolay değildir." Dramatik bir şekilde iç geçirdi. "Cennete çıkmak için hepimiz, hem mecazi hem de gerçek anlamda bir dağı tırmanmak zorundayız."

Langdon, Michelino tablosunu gösterdi. Ufukta, Dante'nin arkasında gökyüzüne doğru yükselen koni şeklinde bir dağ görünüyordu. İnce bir patika dağın etrafında gittikçe daralan bir şekilde

dokuz kez dönerek tepeye doğru çıkıyordu. Çıplak figürler yolda çeşitli kefaretlər ödeyerek acı içinde tepeye tırmanmaya çalışıyorlardı.

Langdon, "İşte, karşınızda Araf Dağı," diye belirtti. "Ve ne yazık ki bu yorucu, dokuz daireli tırmanış, cehennemın derinliklerinden cennetin nuruna çıkan tek yoldur. Bu yolda, tövbekâr ruhların tırmanışını görebilirsiniz... Hepsi işledikleri günaha uygun bir bedel öderler. Kıskanç olanın gıpta etmemesi için gözleri dikilir ve tırmanışı bu halde gerçekleştirir. Kibirli olan sırtında kocaman taşlar taşımak zorundadır, böylece ağırlığın altında düşük konumdakiler gibi eğilmek zorunda kalır. Obur olan aç ve susuz tırmanmak ve dayanılmaz açlığa katlanmak zorundadır. Şehvet düşkününü olan tutkunun ateşinden arınmak için sıcak alevlerin arasından ilerlemelidir." Duraksadı. "Ama bu dağı

tırmanma ayrıcalığına erişip günahlarınızdan arımadan önce bu zatla konuşmak gerekir."

Langdon, Michelino tablosunun yakın çekim slaytmı gösterdi. Kanatlı bir melek Araf Dağı'nın eteğinde bir tahtın üzerinde oturuyordu. Meleğin ayaklarının dibinde, bir sıra tövbekâr günahkâr yukan tırmanma izni bekliyordu. Meleğin elinde uzun bir kılıç vardı ve ucu tuhaf bir şekilde sıranın başındaki insanın yüzüne saplanmış gibi duruyordu.

Langdon kalabalığa, "Bu meleğin ne yaptığını kim söyleyebilir?" diye sordu.

Birisi, "Kılıcım birinin başına saplıyor?" diye cevapladı.

"Hayır"

Başka biri, "Gözüne batırıyor?" dedi.

Langdon başını hayır anlamında iki yana salladı.
"Başka fikri olan?"

Arka taraftan bir ses sertçe, "Alınma yazı yazıyor," dedi.

Langdon gülümsedi. "Anlaşılan, aramızda Dante'yi bilen biri var." Tekrar resmi gösterdi.
"Melek, kılıcını bu zavallı adamın ahuna saphyormuş gibi görünüyor ama öyle değil. Dante'nin metnine göre, arafi koruyan melek, kılıcının ucunu ziyaretçilerin alınlanna bir şey yazmak için kullanır. İçinizden, 'Peki, ne yazıyor?' diye soruyor olmalısınız."

Langdon etki yaratmak için biraz durdu. 'Tuhaf bir şekilde, yedi kez tekrarlanan... bir harf yazıyor. Meleğin sıranın başındaki günahkârın

alınma yedi kez yazdığı harfin ne olduğunu bilen var mı?"

Kalabalığın arasından bir ses, "**P!**" diye bağırdı.

Langdon gülümsedi. "Evet. P harfi. Bu P harfi *peccatum*'u temsil ediyor; Latince günah demek. Ve yedi kez yazılması, Sep-tem Peccata Mortalia'nın sembolüdür, yani..."

Başka biri, "Yedi Ölümcül Günah!" diye bağırdı.

"Bingo. Ve sadece arafın her seviyesini tırmanarak günahlarınızın kefareti ödeyebilirsiniz. Tırmandığınız her yeni seviyede, bir melek alınızdaki **P** harflerinden birini siler ve tepeye ulaştığınızda alınız yedi P harfinden de temizlenmiş olur... ve ruhunuz tüm günahlardan arınır." Göz kırptı. "Buraya araf denmesinin bir sebebi vardır."

Langdon düşüncelerinden sıyrılınca, vaftiz kumasının üzerinden kendisine bakan Sienna'yı gördü. Sienna, "Yedi P?" diye sorup Dante'nin ölüm maskesini gösterirken Langdon'ı şimdiki zamana döndürdü. "Sence bu bir mesaj mı? Bize ne yapmamız gerektiğini mi söylüyor?"

Langdon, Dante'nin Araf Dağı hayalini. Yedi Ölümcül Gü-nah'ı temsil eden P harflerini ve harflerin alından silinme sürecini çabucak açıkladı.

Langdon, "Çok açık ki," dedi. "Bir Dante fanatığı olan Bert-rand Zobrist yedi **P** harfini ve alından silinme sürecinin cennete doğru ilerlemek anlamına geldiğini biliyordu."

Sienna kuşkulu görünüyordu. "Sence Bertrand Zobrist'in **P** harflerini maskenin içine yazmasının nedeni, onları ölüm maskesinden silmemizi

istemesi mi? Sence yapmamız gereken şey bu mu?"

"Bunun biraz tuhaf..."

"Robert, harfleri silsek bile bunun bize nasıl bir faydası olacak ki?! Elimizde kalan bomboş bir maske."

"Belki öyle." Langdon bilmiş bir ifadeyle sınıtı.

"Belki de değil. Bence, gerçekte görünenden fazlası var." Maskeyi gösterdi. "Maskenin arka tarafının yıpranma koşulları yüzünden daha açık olduğunu söylediğimi hatırlıyor musun?"

"Evet."

"Yanılmış olabilirim," dedi. "Yıpranma koşulları yüzünden renk farkı bu kadar belirgin olmaz, ayrıca arka tarafın dokusu dışlı."

"Dişlimi?"

Langdon ona arka tarafın dokusunun ön taraftan çok daha sert ve daha kumlu olduğunu gösterdi, zımpara kâğıdına benziyordu. "Sanat dünyasında bu sert dokuya dişli denir ve ressamlar dişli bir yüzeyin üzerine resim yapmayı tercih ederler, çünkü boya bu yüzeye daha iyi yapışır."

"Anlamıyorum."

Langdon gülümsedi. "Alçıtaşmın ne olduğunu biliyor musun?"

"Tabii ki, ressamlar alçıtaşmı tuvallerini astarmak için kullanırlar ve..." Langdon'm ne demek istediğini anlayınca sustu.

Langdon, "Kesinlikle," dedi. "Ressamlar alçıtaşmı temiz, beyaz, dişli bir yüzey elde etmek için

kullanırlar. Bazen de beğenmedikleri resimlerin üzerlerini kapatıp tuvali yeniden kullanmak için."

Sienna heyecanlanmış gibiydi. "Ve sen, Zobrist'in ölüm maskesinin arkasını alçıtaşıyla kaplamış olduğunu düşünüyorsun."

"Bu, dişli dokuyu ve daha açık olan rengi açıklar. Ayrıca, yedi **P** harfini neden silmemizi istediğini de açıklayabilir."

Son cümle Sienna'nın akımı karıştırmış gibiydi.

Langdon, komünyon ekmeği veren bir papaz gibi maskeyi Sienna'nın yüzüne doğru kaldırarak, "Kokla," dedi.

Sienna yüzünü buruşturdu. "Alçıtaşı ıslak köpek gibi kokuyor."

"Hepsi böyle kokmaz. Normal alçıtaşı tebe^r gibi kokar. Islak köpek gibi kokan akrilik alçıtaşıdır."

"Yani?..."

"Yani, bu onun suda çözünebilir olduğu anlamına geliyor."

Sienna başını yan yatırınca Langdon onun anlamaya başladığını hissetti. Bakışlarını yavaşça maskeye doğru kaydırıktan sonra fal taşı gibi açılmış gözlerle Langdon'a baktı. "Sence, alçıtaşımın altında bir şey mi var?"

"Bu birçok şeyi açıklardı."

Sienna hemen altıgen vaftiz kurnasının tahta kapağını tutup yana doğru çevirdi ve dipteki su ortaya çıktı. Temiz keten bir bez alıp vaftiz suyuna batırdı. Sonra, suları damlayan bezi

Langdon'a uzattı. "Bunu sen yapmalısın."

Langdon maskeyi yüzüstü sol avucuna yerleştirip ıslak bezi aldı. Fazla suyu sıkıp nemli bezi Dante'nin alnının içine, yedi süslü **P** harfinin bulunduğu bölgeye bastırmaya başladı. İşaret-parmağıyla birkaç kez bastırdıktan sonra bezi tekrar kurnaya batırıp işleme devam etti. Siyah mürekkep belirmeye başlamıştı.

Heyecanla, "Alçıtaşı çözülüyor," dedi.
"Mürekkep de onunla birlikte çıkıyor."

Langdon işlemi üçüncü kez tekrarlarlarken vaftizhanenin içinde yankılanan ağır ve monoton bir ses tonuyla konuşmaya başladı. "Bu vaftizle, Yüce İsa seni günahlarından arındırdı; sana su ve Kutsal Ruh aracılığıyla yeni bir hayat verdi."

Sienna, Langdon'a sanki akımı kaçırmış gibi

bakıyordu.

Langdon omzunu silkti. "Duruma uygun geldi."

Sienna gözlerini devirdikten sonra bakışlarını maskeye doğrulttu. Langdon maskeyi silmeye devam ederken alçıtaşmm altındaki orijinal alçı görünmeye başladı. Langton'm bu kadar eski bir eserden beklediği gibi sarımtırak bir rengi vardı. **P** harflerinin sonuncusu da kaybolunca, temiz bir bezle bölgeyi sildikten sonra Sienna'ya göstermek için maskeyi kaldırdı.

Sienna'nın soluğu kesildi.

Langdon'm tahmin ettiği gibi, alçıtaşmm altında bir şey gizliydi. İkinci bir kaligrafi daha vardı. Orijinal astarın soluk sarı yüzeyinin üzerine çeşitli harfler yazılmıştı.

Ama bu kez, harfler bir kelime oluşturuyordu.

Sienna, " 'Akıllı' mı?" dedi. "Anlamıyorum."

Ben de anladığımı sanmıyorum. Langdon yedi ***P*** harfinin altından ortaya çıkan, Dante'nin alnının içine süslü bir şekilde yazılmış kelimeyi inceledi.

<AMi

Langdon kafasını kaldırıp, kendilerini günahlarından ann-dıramayan sefil ruhları yakıp yok eden şeytan mozağine baktı. ***Dante... akıllı?*** Ona hiçbir şey ifade etmiyorlardı.

Sienna maskeyi Langdon'm elinden alıp yalandan incelerken, "Daha fazlası olmalı," dedi. Kısa bir süre sonra, başka bir şeyler daha fark etmiş gibi başım sallamaya başladı. "Evet, kelimenin yanlarına bak... her iki tarafında da başka yazılar

var."

Langdon dikkatle bakınca **akıllı** kelimesinin her iki yanında da nemli alçıtaşmdan belli belirsiz görünen yazıları fark etti.

Sienna şevkle bezi alıp kelimenin etrafını islatmaya başladı ve ortaya eğik biçimde yazılmış yeni yazılar çıktı.

<3>İ3fer Ki, afutüi oe mantıftfi %ifersini3

Langdon kısık sesle konuşmaya başladı. ***"Sizler ki, akıllı ve mantıklı kişilersiniz... bu garip dizelerin örtüsü altında gizlenen... benzetmeyi anlayabilirsiniz."***

Sienna gözlerini ona dikti. "Efendim?"

Langdon heyecanla, "Dante'nin ***Cehennem***'inin

en meşhur üçlüklerinden biri," dedi. "Dante, akıllı okuyucularından şifreli dizelerdeki bilgeliği bulmalarını istiyor."

Langdon öğrencilerine edebi sembolizmi öğretirken bu üçlüğü kullanırdı. Dizelerde bir yazar sanki kollarını çılgınlar gibi sallayarak, "Hey okuyucular! Burada çift anlamlı sembolik bir kelime var," diyordu.

Sienna daha güçlü bir şekilde tekrar maskenin arkasını silmeye başladı.

Langdon, "Dikkatli ol!" diye uyardı.

Sienna hararetle alçıtaşını çıkarmaya çalışırken, "Haklısın," dedi. "Dante'nin sözlerinin geri kalanı burada, tam da senin hatırladığın gibi." Bezi suya batırıp temizlemeye devam etti.

Langdon vaftiz kurnasındaki suyun çözölen alçıtışıyla bulanıklaşmasını izledi. Bu kutsal kurnanın bir lavabo gibi kullanılmasından rahatsızlık duyarak, ***San Giovanni'den özür diliyoruz,*** diye içinden geçirdi.

Sienna bezi sudan çıkarıp doğru düzgün sıkmadan, sırlıklam bir şekilde maskenin ortasına koydu ve sanki bir çorba kâsesi yıkıyormuş gibi ovalamaya başladı.

Langdon, "Sienna!" diye çıkıştı. "Bu çok eski bir..."

Sienna maskenin içini silerken, "Arka tarafın ***tamamı*** yazıyla kaplı!" dedi. "Ve şöyle yazılmış..." Başını sola yatırıp maskeyi sağa doğru çevirdi, yan okumaya çalışıyor gibiydi.

Hiçbir şey göremeyen Langdon, "Neyle

yazılmış?" diye sordu.

Sienna maskeyi iyice temizleyip temiz bir bezle kuruladı. Sonra, sonucu her ikisinin de inceleyebilmesi için Langdon'm karşısına koydu.

Langdon maskenin içini görünce gözlerine inanamadı. İçbükey yüzey yaklaşık yüz kelimeden oluşan bir metinle kaplıydı. Tepede, ***Sizler ki, akıllı ve mantıklı kişilersiniz,*** dizesiyle başlıyor, tek bir dize şeklinde devam ediyordu. Maskenin sağ tarafından aşağıya doğru kıvrılıyor, orada baş aşağı dönüp maskenin altından sola doğru kıvrıldıktan sonra sol taraftan yukarı doğru çıkıyordu. Başlangıca ulaştığında biraz daha küçük bir çember çizerek aynı yolu tekrar ediyordu.

Metnin izlediği yol, Araf Dağı'nın cennete çıkan spiral yolunun ürkütücü bir hatırlatmasıydı.

Langdon'm içindeki simgebilim uzmanı anında bu spirali fark etti: *Arşimet Spirali*. Ayrıca, *Sizler* kelimesinden ortadaki son noktaya kadar olan dönüş sayısının da tamdik bir rakam olduğunu fark etti.

Dokuz.

Langdon maskeyi yavaş yavaş döndürüp, içbükey yüzeyde spiraller çizerek merkeze doğru ilerleyen metni okudu.

â | & S S S

* & *P* * *Jü*

' ''*tyuutpÇfö&p*

Langdon, "İlk üçlük Dante'den, neredeyse kelimesi kelimesine aynı," dedi. " *'Sizler ki, akıllı ve mantıklı kişilersiniz, bu garip dizelerin örtüsü altında gizlenen... benzetmeyi anlayabilirsiniz.'* "

Sienna, "Geri kalanı?" diye sıkıştırdı.

Langdon başını iki yana salladı. "Hiç sanmıyorum. Benzer bir şiirsel dille yazılmış ama Dante'nin olduğunu sanmıyorum. Birisi onun tarzım taklit etmiş gibi."

Sienna, "Zobrist," diye fısıldadı. "Öyle *olmalı.* "

Langdon başını salladı. Bu iyi bir tahmindir. Ne de olsa Zobrist, Botticelli'nin *Mappa deli'lüferi 10'sunu* deforme ederek, büyük sanat eserlerini kendi ihtiyaçlarına uyacak şekilde değiştirme

eğiliminde olduğunu göstermişti.

Langdon maskeyi tekrar çevirip okurken, "Metnin geri kalanı çok tuhaf," dedi. "Atların kafalarını kesmekten, körlerin kemiklerini çıkartmaktan bahsediyor." Maskenin tam ortasına dar bir daire şeklinde yazılmış son dizeyi okudu. Derin bir nefes aldı. "Ayrıca, 'kan kırmızısı sulardan' bahsediyor/'

Sienna kaşlarını kaldırdı. "Tıpkı, gümüş saçlı kadınla ilgili hayallerindeki gibi mi?"

Langdon başını salladı. Metin kafasını karıştırmıştı. ***Kan kırmızısı sularına gömülmüştür lagünün, ki yansıtmaz yıldızları.***

Langdon'm omzunun üzerinden okuyan Sienna spiralin ortasındaki bir kelimeyi gösterdi. "Bak,

bildiğimiz bir yer."

Langdon daha önce metne göz atarken fark etmiş olduğu kelimeyi buldu. Dünyanın en muhteşem ve eşsiz şehirlerinden birinin ismiydi. Burasının aynı zamanda Dante Alighieri'nin ölümüne sebep olan hastalığa yakalandığı şehir olduğunu da bilen Langdon ürperdiğini hissetti.

Venedik.

Langdon ve Sienna sessizlik içinde birkaç dakika gizli anlamlı dizeleri incelediler. Ürkütücü ve rahatsızlık verici şiiri anlamak zordu. **Düka** ve **lagün** gibi kelimeler şiirin gerçekten de Venedik'e gönderme yaptığını kanıtlıyordu. Birbiriyle bağlantılı yüzlerce kanal ile lagünden oluşan ve yüzyıllarca Venedikli düka tarafından yönetilen eşsiz bir su dünyası şehriydi.

Langdon ilk bakışta şiirin tam olarak Venedik'in neresini işaret ettiğini anlayamamıştı ama şiirin, okuyucusundan yönlendirmelerini izlemesini istediği açıktı.

“Ve kulağını yere daya, dinle suyun şırıltısını.”

Sienna onunla birlikte okurken, "Yeraltından bahsediyor," dedi.

Langdon bir sonraki dizeyi okurken başım salladı.

"Batık sarayın derinliklerine in, orada, karanlığın içinde bekler khthonik canavar."

Sienna huzursuzlukla, "Robert?" dedi. "Ne tür bir canavar?"

Langdon, "Khthonik," diye cevap verdi. "Kh harfi

okunmaz. 'Yeraltında yaşayan' canavar demek."

Vaftizhanenin içinde bir kilit dilinin yüksek şıngırtısı yankılanınca Langdon sözlerine devam edemedi. Turist girişinin kilidi biraz önce dışarıdan açılmıştı.

Yüzü kurdeşen dökmüş adam, "*Grazie mille,*" dedi.

Vaftizhane rehberi kimsenin görmediğinden emin olmak için etrafı kontrol ederek beş yüz doları cebine atarken tedirgin bir ifadeyle başım salladı.

Rehber kapıyı, yüzü kurdeşenli adamın içeri girmesine yetecek kadar açarken, "*Cinque minuti,*"^{<1)} diye hatırlattı. Kapıyı kapatıp, adamı içeri kilitleyerek dışarıdan gelen tüm sesleri kesti. *Beş dakika.*

Rehber ilk başta, korkunç cilt hastalığına şifa bulmak için Amerika'dan San Giovanni Vaftizhanesi'nde dua etmeye geldiğini söyleyen adama hiç merhamet göstermemişti. Ama adam vaftizhanede tek başma geçireceği beş dakika karşılığında beş yüz dolar teklif edince birden anlayışlı olmaya karar vermişti. Ayrıca, hastalığı bulaşıcı görünen adamın bina açılana kadar üç saat yanında durmasını da istememişti.

Adam sekizgen ibadethanenin içine girerken bakışları ister istemez yukarı doğru kaydı. **Vay canına.** Tavan şimdiye kadar gördüğü hiçbir şeye benzemiyordu. Üç başlı şeytanın doğrudan kendisine baktığını hisseden adam hemen bakışlarını aşağı indirdi.

İçerisi terk edilmiş gibiydi.

Hangi cehennemdeler?

Adam salonu tararken bakışları ana mihraba takıldı. Dikdörtgen şeklinde bir nişin içine yerleştirilmiş dev bir mermer bloktan oluşmuştu, ziyaretçileri uzak tutanak için güvenlik direklerinin ve kordonlarının arkasında tutuluyordu.

Mihrap, içeride saklanılabilecek tek yerdi. Ayrıca, kordonlardan biri hafifçe sallanıyordu, biraz önce yerinden oynamış gibiydi.

Langdon ve Sienna mihrabın arkasında yere çömelmiş, sessizce bekliyorlardı. Maskeyle birlikte ana mihrabın arkasına saklanmadan önce kirli havluları toplayıp kurnanın kapağını düzeltmeyi başarmışlardı. Planlan, salon turistlerle dolana kadar burada saklanmak ve sonra kalabalığın arasında dikkatli bir şekilde dışarı çıkmaktı.

Vaftizhanenin kuzey kapısı kısa bir süreliğine açürruştı. Çünkü Langdon meydandan gelen sesleri duymuştu, ama sonra kapı aniden kapanmış ve ortam yeniden sessizleşmişti.

Langdon şimdi sessizlikte taş zeminde ilerleyen ayak seslerini duyabiliyordu.

Vaftizhane rehberi mi? Turistlere kapıyı açmadan önce etraftı kontrol mü ediyor?

Vaftiz kurnasının üzerindeki lambayı kapatmaya zamanı olmamıştı ve adamın bunu fark edip etmeyeceğini merak ediyordu. ***Fark etmedi gibi.*** Hızla kendilerine doğru yaklaşan adımlar, biraz önce Langdon ve Sienna'nın üzerinden atladığı güvenlik kordonunun önünde durdu.

Uzun bir sessizlik oldu.

Bir erkek sesi Öfkeyle, "Robert, benim," dedi.

"Orada olduğunu biliyorum. Buraya gel ve açıklama yap."

321

Cehennem / F: 21

Burada değilmişim gibi davranmanın âlemi yok.

Elinde, yeniden Ziploc torbaya koyduğu Dante maskesini tutan Langdon, Sienna'ya çömeldiği yerde görünmeden durmasınr. işaret etti.

Sonia aniden ayağa kalktı. Vaftizhanedeki sunağın arkasında bir *papaz* gfln ayakta dururken tek kişilik cemaatine baktı. Karşısındaki yabancınn açık kahverengi saçları, marka

gözlükleri ve yüzüyle boynunda korkunç kurdeşenler vardı. Şişmiş gözlerinden öfke okları âllarken, sinirli biçimde boynunu kaşıyordu.

Zincirin üstünden aşp Langdon'a yaklaşıırken, "Ne halt ettiğini bana söyleyecek inisin Robert?" diye sordu. Amerikan aksam vardı.

Langdon kibar bir tonla, "Elbette," dedi. "Ama önce ban<i Mm olduğunu söylemelisin."

Olduğu yerde kalan adam, hayretle bakıyordu. "Ne dedin sen?!"

Langdon adamın gözlerinde ve belki ayrıca sesinde de tamdık bir şeyler seziyordu. ***Onu tanıyorum... bir yerden, bir şekilde.*** Sorusunu sakince tekrarladı. "Lütfen bana kim olduğunuzu ve sizi nereden tanıdığımı söyleyin."

Adam şaşkınlık içinde ellerini havaya kaldırdı.
"Jonathan Femsî? Dünya Sağlık Örgütü!?
Harvard Üniversitesine gelip seni alan adam!?"

Langdon duyduklarım kavramaya çalıştı.

Kızarmış ve kabarmış olan boynuyla yanaklarım kaşırken, "Beni neden aramadın?!" diye sordu Ferris. "Ayrıca birlikte içeri girdiğinizi gördüğüm kadın da kim? Şimdi onun için mi çalışıyorsun?"

Langdon'm yanımda ayağa kalkan Sienna hemen durumu ele aldı. "Dr. Ferris mi? Ben Sienna Brooks. Ben de bir doktorem. Burada, Floransa'da çalışıyorum. Profesör Langdon dün gece başından vuruldu. Retrograd amnezisi var. Kim olduğunuzu ve son iki günde başına gelenleri hatırlamıyor. Ona yardım etmek için buradayım/"

Sienna'nın sözleri boş vaftizhanede yankılanırken,

adam sanki onun söylediklerini anlamıyormuş gibi şaşkın bir ifadeyle başını yana eğdi. Hafif bir sersemlik hissiyle geriye doğru bir adım atıp, direklerden birine tutunarak dengesini sağladı.

"Ah... Tanrım," diye kekeledi. "Bu her şeyi açıklıyor."

Langdon, adamın yüzündeki öfkenin yok olduğunu gördü.

Yeni gelen adam, "Robert," diye fısıldadı. "Biz sandık ki..." Parçalan birleştirmeye çalışıyormuş gibi başını iki yana salladı. "Biz senin taraf değiştirdiğini sandık... karşılığında para verdiklerini... veya seni tehdit ettiklerini düşündük... bilmiyorduk!"

Sienna, "Tek konuştuğu kişi benim," dedi. "Tek bildiği şey, dün gece hastanede uyandığı ve

bililerinin onu öldürmek istediği. Ayrıca korkunç hayaller görüyordu; cesetler, veba kurbanları, gümüş rengi saçları olan bir kadın ve ona yılanlı bir nazarlık..."

Adam bir anda, "Elizabeth!" deyiverdi. "O kişi Dr. Elizabeth Sinskey! Robert, bize yardım etmen için seni işe alan kişi o kadın!"

Sienna, "Eğer o ise, umarım başının dertte olduğunu biliyorsunuzdur," dedi. "Askerlerle dolu bir minibüsün arkasında tutsak kaldığını gördük. Ayrıca galiba bir tür uyuşturucu ilaç verilmişti."

Adam gözlerini kapatıp yavaşça başını salladı. Gözkapakları şişmiş ve kızarmıştı.

Sienna, "Yüzünüze ne oldu?" diye sordu.

Gözlerini açtı. "Anlamadım?"

"Cildiniz? Hastalık kapmışsınız gibi görünüyor. Hasta mısınız?"

Adam şaşakalmış gibi baktı. Sienna sorusuyla kabalık etmeyi göze almış olsa da Langdon da aynı şeyi merak ediyordu. Bugün karşısına çıkan vebayla ilgili onca atıftan sonra, ciltteki kızarıklık ve kabarıklıklar insanı rahatsız ediyordu.

Adam, "İyiyim," dedi. "Oteldeki lanet olası sabun yüzünden. Soyaya feci alerjim var; şu parfümlü İtalyan sabunlarının çoğunda soya oluyor. Baştan kontrol etmemekle aptallık ettim."

İçi rahatlayan Sienna nefesini bırakırken omuzları gevşedi. "Yemediğinize şükredin. Kontakt dermatit, anafilaktik şoktan beterdir."

Birlikte kahkaha attılar.

Sienna, "Söyler misiniz, Bertrand Zobrist ismi size bir şey ifade ediyor mu?" diye sordu.

Adam, sanki üç başlı şeytanla karşılaşmış gibi donakalmıştı.

Sienna, "Bıraktığı bir mesajı bulduğumuzu sanıyoruz," dedi. "Venedik'teki bir yeri işaret ediyor. Size bir anlam ifade ediyor mu?"

Adamın gözleri şimdi fal taşı gibi açılmıştı.

"Tanrım, *evet!* Kesinlikle! Nereyi işaret ediyor!?"

Adama, Langdon'la birlikte maskenin üstünde keşfettikleri spiral çizen şiirle ilgili her şeyi anlatmaya hazırlandığı anlaşılan Sienna, derin bir nefes aldı ama Langdon onu susturma niyetiyle elini onunkinin üzerine koydu. Adam dost gibi görünüyordu ama bugün olanlardan sonra, Langdon'm iç sesi kimseye güvenmemesini

söylüyordu. Bundan başka, adamın kravatı bir şeyler çağrıştırıyordu. Onun, daha önce Dante Kilisesinde dua ederken gördüğü adam olabileceğini sezinledi. *Bizi mi takip ediyordu?*

Langdon, "Bizi burada nasıl buldun?" diye sordu.

Adam, Langdon'm hatırlamamasına hâlâ şaşkınlıkla bakıyordu. "Robert, dün akşam beni arayıp Ignazio Busoni isimli bir müze müdürüyle toplantı ayarladığım söyledin. Sonra da ortadan kayboldun. Bir daha hiç aramadın. Ignazio Busoni'nin ölü bulunduğunu duyunca endişelendim. Burada bütün sabah seni aradım. Vecchio Sarayı'nın önündeki polis hareketliliğini gördüm ve olan biteni öğrenmek için beklerken, tesadüfen küçük bir kapıdan bir kadımla birlikte çıktığını..." Bakışlarını Sienna'ya çevirdi, hatırlayamadığı anlaşıyordu.

O da, "Sienna," diyerek araya girdi. "Brooks."

"Üzgünüm Dr. Brooks, isminizi hatırlayamadım. Ne halt ettiğinizi öğrenmek umuduyla peşinizden geldim."

"Seni Dante Kilisesi'nde dua ederken görmüştüm, şendin değil mi?"

"Evet! Ne yaptığınızı öğrenmeye çalışıyordum ama hiç mantıklı gelmiyordu! Kiliseden ayrılırken sanki bir vazife vermişler gibi davranıyordun; bu yüzden ben de peşinden geldim. Vaftiz-haneye gizlice girdiğinizi görünce karşına çıkma zamanının geldiğine karar verdim. Rehberle birkaç dakikalığına içerde yalnız kalmak için para verdim."

Langdon, "Cesur bir hareket," dedi. "Hele bir de size sırtımı döndüğümü düşündüysen."

Adam başını iki yana salladı. "İçimden bir ses, bunu asla yapmayacağını söylüyordu. Profesör Robert Langdon mı? Başka bir açıklaması olduğundan emindim. Ama amnezi? İnanılır gibi değil. Asla aklıma gelmezdi."

Kurdeşen dökmüş adam yeniden kaçınmaya başlamıştı. "Dinle, yalnızca beş dakikalığına izin aldım. Buradan hemen çıkmamız lazım. Eğer sizi *ben* bulduysam, seni öldürmeye çalışan adamlar da bulacaktır. Anlamadığın pek çok iş dönüyor. Venedik'e gitmemiz lazım. *Hemen*. Asıl mesele, Floransa'dan fark edilmeden çıkabilmekte. Dr. Sinskey'yi ele geçiren adamlar... peşinden gelenler... onların her yerde gözü var." Kapıyı gösterdi.

Sonunda birtakım cevaplar alabileceğini hisseden Langdon, yerinden kıpırdamadı. "Siyah üniformalı

askerler kim? Neden beni öldürmeye çalışıyorlar?"

Adam, "Uzun hikâye," dedi. "Yolda açıklarım."

Cevaptan hiç hoşlanmayan Langdon kaşlarını çatmıştı. Sienna'ya el işareti yapıp onu kenara çekti ve alçak sesle konuştu. "Ona güveniyor musun? Sen ne düşünüyorsun?"

Sienna, Langdon'a, bu soruyu sorduğu için aklını kaçırdığını düşünüyormuş gibi baktı. "Ne mi düşünüyorum? Bence Dünya Sağlık Örgütü için çalışıyor. Bence bazı cevapları bulmak için en iyi şansımız o!"

"Peki ya kurdeşeni?"

Sienna omuzlarını silktiler. "Tam olarak 'ciddi kontakt derma-tit' dedi."

Langdon, "Peki ya söylediği şey değilse?" diye fısıldadı. "Ya... *başka* bir şeyse?"

"Başka bir şey mi?" Ona şaşkınlıkla baktı. "Robert, eğer sorun buysa, veba değil. Tanrı aşkma, o da bir doktor. Eğer ölümcül bir hastalık taşıdığını ve bulaşıcı olduğunu bilseydi, tüm dünyaya bulaştıracak kadar düşüncesiz davranmazdı."

"Teki ya veba olduğunu fark etmediyse?"

Sienna dudaklarını büküp biraz düşündü. "O zaman sanırım... etraftaki herkesle birlikte, ikimiz de hapı yutmuş oluruz."

"Biliyor musun, doktor hasta ilişkilerine biraz daha çalışmalısm."

"Sadece dürüst davranıyorum." Sienna,

Langdon'a içinde ölüm maskesi bulunan Ziploc torbayı uzattı. "Küçük dostumuzu sen taşıyabilirsin."

Dr. Ferris'e yüzlerini dönünce, onun alçak sesle yaptığı bir telefon görüşmesini bitirmek üzere olduğunu gördüler.

Adam, "Şoförümü aradım," dedi. "Bizimle ön tarafta buluşacak..." Langdon'm eline bakıp da Dante Alighieri'nin ölü yüzünü ilk defa gören Dr. Ferris konuşmasını yanda kesmişti.

Ferris geri çekilirken, "Tanrım!" dedi. "Bu da ne böyle?!"

Langdon, "Uzun hikâye," diye cevap verdi. "Yolda açıklarım."

vinden çalışan New York'lu editör Jonas

Faukman, telefon

hattının almasıyla uyandı. Yan dönüp saatine baktı: 04.28.

Kitap yayıncılığı dünyasında, gece telefonları nadiren açılırdı. Sinirleri gerilen Faukman yataktan kalktı ve koridordan ilerleyip çalışma odasına gitti.

"Alo?" Telefonda tanıdık, bariton bir ses konuşuyordu. "Jo-ılas, Tanrıya şükür ki evdesin. Ben Robert. Umarım uyandırma-mışımdır."

"Uyandırdın tabii ki! Saat sabahm dördü!"

"Üzgünüm, yurtdışındayım."

Harvard'da saat farkını öğretmiyorlar mı?

"Başım dertte Jonas. Bir iyilik yapmam isteyeceğim." Langdon'm sesi endişeli geliyordu. "Şirketin Netjets kartıyla ilgili."

"Netjets mi?" Faulkman inanmakta güçlük çeker gibi bir kahkaha attı. "Robert biz kitap yayımlıyoruz. Özel uçaklarımız yok."

"İkimiz de yalan söylediğini biliyoruz arkadaşım"

Faulkman içini çekti. "Peki açıklayayım. Biz din tarihi yazarlarına özel uçak tahsis etmiyoruz.

İkonografinin Elli Tonu'nu yazmak istersen, o zaman konuşuruz."

"Jonas, uçuşun bedeli neyse ödeyeceğim. Söz veriyorum. Hiç verdiğim sözü tutmadığım oldu mu?"

Kitabı bitirmeye söz verdiğin tarihi üç yıl aşmak dışında mi? Buna rağmen Faukman, Langdon'm sesinden müşkül durumda

kaldığını anlıyordu. "Bana neler olduğunu anlat. Yardım etmeye çalışayım."

"Açıklamaya vaktim yok ama benim için bunu yapmana gerçekten ihtiyacım var. Ölüm kalım meselesi."

Faukman espri anlayışına alışacak kadar uzun süredir Langdon'la çalışmıştı ama şu andaki endişeli sesinin espri yapar bir tonu yoktu. *Adam çok ciddi.* Faukman nefesini bırakırken kararım vermişti. *Finans müdürüm beni çarmıha geçecek.* Otuz saniye sonra Faukman, Langdon'm uçakta bulunmasını istediği bazı şeyleri not al: /ordu.

Editörün, in tereddüdünü ve istekleri karşısındaki şaşkınlığını sezinleye; Langdon, "Bir sorun var mı?" diye sordu.

Faukmi a, "Evet, ben senin Amerika'da olduğunu sanıyordum," dedi. "İtalya'da olduğunu duyunca şaşırdım."

Langı on, "Sen mi ben mi?" dedi. "Tekrar teşekkürler Jonas. Şimdi h ıvaalamna gidiyorum."

Netjets'in günde yirmi dört saat uçuş destek birimi çalıştırdığı ABD operasyon merkezi Ohio, Columbus'taydı.

Uçak sahipleri temsilcisi Deb Kier'e, New York'taki bir şirket sahibinden az önce telefon gelmişti. Başına kulaklığını geçirip klavyesini tuşlarken, "Bir saniye efendim," dedi. "Teknik açıdan Netjets Avrupa uçuşu oluyor ve size bu

konuda yardımcı olabilirim." Hemen, merkezi Portekiz'deki Paço de Arcos'ta bulunan Netjets Avrupa sistemine girdi ve İtalya civarındaki uçaklarının yerlerini kontrol etti.

"Evet efendim," dedi. "Görünüşe göre, Monaco'da bir Citati-on Excel'imiz var; bir saatten daha az bir süre içinde Floransa'ya yönlendirebiliriz. Bu Bay Langdon için uygun olur mu?"

Yayınevinden arayan adam bıkkın ve biraz da sıkıntılı bir sesle, "Umalım ki öyle olsun," diye yanıt verdi. "Çok teşekkür ederiz."

Deb karşılık verdi. Asıl biz teşekkür ederiz. Peki Bay Langdon, Cenevre'ye mi uçuş yapmak istiyordu?"

"Öyle görünüyor."

Deb tuşlamaya devam etti. Sonunda, "Her şey ayarlandı," dedi. "Bay Langdon'm, Floransa'nın seksen kilometre batısında kalan Lucca'daki Tassignano FBO'dan çıkışı onaylandı. Yerel saatle 11.20'de uçağı kalkacak. Bay Langdon'm uçak kalkmadan on dakika önce FBO'da olması gerekiyor. Kara ulaşımı ve yemek istemediniz; pasaport numarasını bana verdiniz, böylece tamamlamış oluyoruz. Başka bir şey var mıydı?"

Faukman kahkaha atarken, "Yeni bir iş olabilir mi?" dedi. "Teşekkür ederim. Çok yardımcı oldunuz."

"Biz teşekkür ederiz. İyi geceler." Deb görüşmeyi bitirdikten sonra rezervasyonu tamamlamak için ekranına döndü. Robert Langdon'm pasaport bilgisini girdikten sonra, tam devam etmek üzereydi ki ekranında kırmızı bir alarm kutucuğı yanıp sönmeye başladı. Mesajı

okurken gözleri büyüdü.

Bir hata olmalı.

Langdon'm pasaport numarasını bir daha girmeyi denedi. Uyarı yeniden yanıp sönmeye başlamıştı. Langdon uçuş rezervasyonu yaptırmak istediğinde, dünyadaki tüm havaalanı ekranlarında aynı uyarı yanıp sönecekti.

Deb Kier, bir süre inanamayan gözlerle bakakaldı. Netjets'in müşteri mahremiyetini ciddiye aldığını çok iyi biliyordu ama bu alarm, onların tüm gizlilik kurallarını gölgede bırakıyordu.

Deb Kier hemen yetkilileri aradı.

Ajan Brüder cep telefonunun kapağını kapattı ve adamlarını yeniden minibüslere doldurmaya

başladı.

"Langdon harekete geçmiş," diye duyurdu. "Özel bir uçakla Cenevre'ye gidiyor. Uçak bir saate kadar seksen kilometre batıdaki Lucca FBO'dan kalkıyor. Yola çıkarsak havalanmadan önce oraya varabiliriz."

Bu sırada, kiralanmış bir Fiat Sedan, Duomo Meydanı'nı geride bırakıp Floransa'daki Santa Maria Novella Tren İstasyonu'na doğru Via dei Panzani'de hızla kuzeye ilerliyordu.

Dr. Ferris, şoförle birlikte önde otururken, arka koltuktaki Langdon ile Sienna aşağı kaykılmışlardı. Netjets'ten rezervasyon yaptırmak Sienna'nın fikriydi. Şansları yaver giderse, bu yanlış yönlendirme sayesinde üçü birlikte Floransa'daki tren istasyonundan geçebilecekti. Bunu yapmasalar, tren istasyonu

polis kaynayacaktı. Neyse ki Venedik, trenle yalnızca iki saat uzaklıktaydı ve yurtiçi tren yolculuklarında pasaport göstermek gerekmiyordu.

Langdon, Dr. Ferris'i kaygıyla inceleyen Sienna'ya baktı. Her solukla canı yanıyormuş gibi güçlükle nefes alan adamın acı çektiği belliydi.

Adamın kızarıklıklarına bakarken, virüslerin küçük arabanın içinde etrafta uçuştüğünü hayal eden Langdon, *umarım Sienna hastalığı konusunda yanılmıyordur*, diye düşündü. Parmak uçları bile şişmiş ve kızarmıştı. Kaygısını akimdan uzaklaştıran Langdon, camdan dışarı baktı.

Tren istasyonuna yaklaşırlarken, Langdon'm her yıl katıldığı sanat konferansı etkinliklerine ev sahipliği yapan Grand Hotel Baglioni'yi geçtiler.

Orayı görünce Langdon, hayatında daha önce hiç yapmadığı bir şeyi yapmak üzere olduğunu fark etti.

Davut'u ziyaret etmeden Floransa'dan ayrılıyorum.

İçinden Michelangelo'dan özür dileyerek bakışlarını ilerideki tren istasyonuna çevirdi... akımıysa Venedik'e verdi.

Langdon, Cenevre'ye mi gidiyor?

Dr. Elizabeth Sinskey, Floransa'dan hızla batıya, şehrin dışındaki özel bir havaalanına doğru ilerleyen minibüsün arka koltuğunda sarsılırken kendini gittikçe daha kötü hissediyordu.

Sinskey kendi kendine, ***Cenevre kulağa hiç mantıklı gelmiyor,*** diye düşündü.

Cenevre ile kurulabilecek tek mantıklı bağlantı, Dünya Sağlık Örgütü'nün genel merkezinin burada bulunmasıydı. Langdon beni mi arıyor? Langdon, Sinskey'nin burada, Floransa'da olduğunu bildiği için bu da hiç mantıklı gelmiyordu.

Şimdi akıma başka bir şey gelmişti.

Tanrım... Zobrist, Cenevre'yi mi hedefliyor?

Zobrist, simgebilime düşkün bir adamdı ve Sinskey'yle bir yıl süren mücadelesi düşünüldüğünde, Dünya Sağlık Örgütü'nün genel merkezinde "sıfır noktası" yaratmanın hiç kuşkusuz ince bir tarafı vardı. Ama yine de Zobrist salgın için uygun bir başlangıç noktası arıyorsa, Cenevre yanlış bir seçimdi. Şehir, diğer metropollere nazaran coğrafi bakımdan daha uzakta kalıyordu ve yılın bu zamanında oldukça

soğuktu. Salgınların çoğu, çok kalabalık ve daha sıcak bölgelerde kök salardı. Cenevre deniz seviyesinden üç yüz metre yukarıdaydı ve dünyada bir salgın

hastalık başlatmak için uygun bir yer değildi.

Zobrist beni ne kadar küçümserse küçümşesin.

Bu yüzden soru hâlâ havada kalıyordu; Langdon oraya niye gidiyordu? Amerikalı profesörün tuhaf seyahat rotasının yanında, geçen akşam başlayan açıklaması güç davranışlarına her dakika bir yenisi ekleniyordu. Sinskey tüm bunlara mantıklı bir açıklama bulmakta zorlanıyordu.

Langdon kimin tarafında?

Sinskey, Langdon'ı sadece birkaç gündür tanıyor

olsa da insanları tahlil etmekte genellikle çok iyiydi ve Robert Langdon gibi bir adamın parayla baştan çıkarılabileceğine inanmıyordu. ***Ama yine de, dün akşam bizimle yaptığı anlaşmayı bozdu.*** Şimdi de düzenbaz bir casus gibi ortalıkta dolaşıyordu. ***Bir şekilde, Zobrist'in eylemlerinin çarpık bir mantığı olduğuna ikna mı oldu?***

Bu düşünce tüylerinin ürpermesine neden oldu.

Kendi kendini, ***hayır***, diye telkin etti. ***Hakkında söylenenleri çok iyi biliyorum; o, bundan daha iyi biri.***

Sinskey, Robert Langdon'la dört gece önce, artık Dünya Sağlık Örgütü'nün mobil koordinasyon merkezi olarak hizmet veren C-130 nakliye uçağının içinde tanışmıştı.

Uçak, Cambridge, Massachusetts'in yirmi dört kilometre uzağındaki Hanscom Sahası'na indiğinde saat yediyi biraz geçiyordu. Sinskey daha önce telefonla görüştüğü meşhur akademisyenin nasıl biri çıkacağını kestiremiyordu ama kendinden emin bir ifadeyle uçağın arka tarafına yürüyerek samimi bir gülümsemeyle onu selamladığında hem şaşırmış hem de memnun olmuştu.

Langdon sertçe elini sıkarak, "Sanırım, Dr. Sinskey sizsiniz?" demişti.

"Profesör, sizinle tanışmak bir şeref."

"O şeref bana ait. Tüm yaptıklarınız için teşekkürler."

Langdon uzun boylu ve yakışıklı bir adamdı, boğuk bir sesi vardı. Sinskey, adamın derse

girerken üzerindeki tüvit ceket, haki pantolon ve mokasenleri tercih ettiğini düşündü, ne de olsa önceden haber verilmeden kampustan apar topar alınmıştı. Ayrıca, tahmin ettiğinden daha genç ve formdaydı, bu da Elizabeth'in kendi yaşını hatırlamasına neden oldu. ***Neredeyse onun annesi yaşındayım.***

Yorgun bir ifadeyle gülümsedi. "Geldiğiniz için teşekkür ederim profesör."

Langdon, Sinskey'nin kendisini alması için gönderdiği espri anlayışı olmayan adamı göstererek, "Arkadaşınız bana başka bir seçenek bırakmadı," dedi.

"İyi. Ona bunun için para ödüyorum."

Langdon, kadının kolyesine bakarak, "Güzel bir nazarlık," dedi. "Lapis lazuli mi?"

Sinskey başını evet anlamında sallayıp, dikey duran bir asaya sarılı yılan şeklinde kesilmiş taş nazarlığa baktı. "Tıbbın sembolü; caduceus. Ama bunu zaten bildiğinize eminim."

Langdon sanki bir şey söylemek istiyormuş gibi aniden başını kaldırdı.

Sinskey onu bekledi. *Evet?*

Fikrini değiştirdiği belli olan Langdon nazikçe gülümseyip konuyu değiştirdi. "Pekâlâ, neden buradayım?"

Elizabeth paslanmaz çelikten bir masanın etrafında düzenlenen eğreti toplantı alanını gösterdi. "Lütfen oturun. Bakmanızı istediğim bir şey var."

Langdon masaya doğru yürürken Sinskey onun

gizli bir toplantı ihtimali karşısında şaşırmış olmasına rağmen huzursuz görünmediğini fark etti. ***Kendinden ne kadar da emin bir adam.*** Buraya neden getirildiğini öğrenince de bu kadar rahat olup olmayacağını merak ediyordu.

Elizabeth, Langdon yerine oturur oturmaz hiçbir giriş konuşması yapmadan kendisi ve takımının yaklaşık on iki saat önce Floransa'daki bir emanet kasasından ele geçirdikleri nesneyi gösterdi.

Langdon küçük silindir oymayı iyice inceledik :e1 sonra Elizabeth'in zaten bildiği kısa bir bilgi verdi. Nesnı 1 isi* resim yapmak için kullanılan eski bir silindir mühürdü. Üzerinde üç başlı şeytanm korkunç bir resmi ve bir kelime vardı; ***saligia.***

Langdon, "Saligia," dedi. "Latince bir anımsatıcı..."

Elizabeth, "Yedi Ölümcül Günah'm," dedi. "Evet, araştırdık."

"Pekâlâ..." Langdon'm kafası karışmış gibiydi. "Buna bakmamı istemenizin bir nedeni var mı?"

"Aslında evet." Sinskey silindiri eline alıp sertçe sallamaya başlayınca karıştırıcı bilyeler tıkırdadı.

Langdon kadının hareketi karşısında şaşırmış gibiydi ama ona ne yaptığını sormasına fırsat kalmadan silindirin ucu parlamaya başladı. Dr. Sinskey uçağın duvarındaki düz yalıtım parçasını gösterdi.

Profesör hafifçe ıslık çalarak duvara yansıyan görüntüye baktı.

Langdon, "Botticelli'nin *Mappa deü'Inferno'su*," dedi. "Dante'nin

Cehennem'inden ilham almış. Büyük ihtimalle bunu da biliyorsunuzdur."

Elizabeth başını salladı. O ve ekibi, resmin kime ait olduğunu bulmak için interneti kullanmışlardı. Sinskey resmin, ***Venüs'ün Doğuşu*** ve ***Primavem*** şaheserleriyle tanınan Botticeli'ye ait olduğunu öğrenince şaşırmıştı. Sinskey doğurganlığı ve hayatın yara-tüşünü tasvir etmelerine ve ona kendi trajik yetersizliğini hatırlatmalarına rağmen bu iki eseri de çok severdi. Başka yönlerden son derece verimli olan hayatının tek pişmanlığı buydu.

Sinskey, "Bu resimdeki sembolizmi bana anlatabileceğini umuyordum," dedi.

Langdon gecenin başından beri ilk kez rahatsız olmuş görünüyordu. "Beni bu yüzden mi çağırdınız? Bunun acil bir durum olduğunu

söylediğinizi sanıyordum."

"Bu da benim espri anlayışım."

Langdon sabırla içini çekti. "Dr. Sinskey genel olarak konuşuyorum, eğer belirli bir resim hakkında bilgi almak istiyorsanız, orijinalinin bulunduğu müzeyi aramalısınız. Bu durumda, aramanız gereken yer Vatikan'daki Biblioteca Apostolica. Vatikan'ın mükemmel ikonoloji uzmanları var ve..."

"Vatikan benden nefret ediyor."

Langdon ona şaşırmış bir ifadeyle baktı. "Sizden de mi? Sadece benden nefret ettiklerini sanıyordum."

Elizabeth üzgün bir ifadeyle gülümsedi. "Dünya Sağlık Örgütü, doğum kontrolünün evrensel

sağlığın anahtarlarından biri olduğuna inanıyor. Hem AIDS gibi cinsel yoldan bulaşan hastalıklarla savaşmak için, hem de genel nüfus kontrolü için."

"Ve Vatikan farklı düşünüyor."

"Oldukça. Üçüncü dünya ülkelerini doğum kontrolünün kötü olduğuna inandırmak için çok büyük emek ve muazzam paralar harcadılar."

Langdon onu anladığını gösteren bir gülümsemeye, "Ah, evet," dedi. "Dünyaya nasü seks yapacaklarını seksen yaşındaki bekâr erkeklerden daha iyi kim öğretebilir?"

Sinskey, profesörden her geçen dakika daha da çok hoşlanıyordu.

Silindiri tekrar şarj etmek için salladıktan sonra

resmi yeniden duvara yansıttı. "Profesör yakından bakm."

Langdon resmin yanma gitti. İncelerken resme yaklaşmaya başladı. Sonra aniden durdu. "Çok tuhaf. Değiştirilmiş."

Anlaması uzun sürmedi. "Evet, değiştirilmiş ve bana bu değişikliklerin ne anlama geldiğini anlatmanızı istiyorum."

Langdon sessizce tüm resmi incelemeye başladı ve on harfli *catrovacer* kelimesini... ve veba maskesini... ve "ölümün gözleri" ile ilgili tuhaf alıntıyı anlamaya çalıştı.

Langdon, "Bunu kim yaptı?" diye sordu. "Nereden geldi?"

"Aslında, ne kadar az şey bilerseniz o kadar iyi.

Bu değişiklikleri analiz edebilmenizi ve bana ne anlama geldiklerini söyleyebilmenizi umut ediyorum." Köşedeki çalışma masasını gösterdi.

"Burada mı? Hemen mi?"

Elizabeth başını salladı. "Emrivaki olduğunu biliyorum ama bunun bizim için önemini kelimelerle anlatamam." Duraksadı. "Ölüm kalım meselesi olabilir."

Langdon endişeli bir ifadeyle ona baktı. "Bunu çözmek biraz zaman alabilir ama sizin için bu kadar önemliyse sanırım..."

Sinskey fikrini değiştirmesine fırsat bırakmadan, "Teşekkür ederim," dedi. "Aramanız gereken biri var mı?"

Langdon başını hayır anlamında sallayıp, ona

yalmz geçireceği bir hafta sonu planlamış olduğunu söyledi.

Mükemmel. Sinskey ona projektörle birlikte kâğıt, kalem ve güvenli bir uydu bağlantısı olan bir dizüstü bilgisayar vererek masasına yerleştirdi. Langdon, Dünya Sağlık Örgütü'nün değiştirilmiş bir Botticelli resmiyle neden bu kadar ilgilendiğini anlayamıyordu ama itaatle işini yaptı.

Dr. Sinskey onun büyük buluşunu yapmadan önce saatlerce resmi inceleyebileceğini tahmin ederek kendi işleriyle meşgul olmaya karar verdi. Zaman zaman onun projektörü salladığını ve defterine birtakım notlar aldığını duyuyordu. On dakika içmeden Langdon kalemini bırakıp, "**Cerca trova,**" diye açıkladı.

Sinskey ona baktı "Ne?"

Langdon, "***Cerca trova,***" diye tekrar etti. "Ara, bulacaksın. Şifre bunu söylüyor."

Sinskey telaşla ona doğru koşup yanına oturdu. Langdon, Dante'nin cehenneminin seviyelerinin sırasının karıştırılmış olduğunu ve doğru sıralamaya sokulduklarında İtalyanca ***cerca trova*** kelimesinin ortaya çıktığını açıklarken büyük bir şevkle dinledi.

Sinskey, ***ara ve bul,*** diye düşündü. ***Bu akıl hastasının bana mesajı bu mu?*** Cümle doğrudan bir meydan okuma gibiydi. Çılgın adamın Dış İlişkiler Konseyi binasında yaptıkları görüşme sırasında kendisine söylediği rahatsız edici son kelimeler zihninde canlandı: ***"O halde dans etmeye başladık demektir."***

Langdon düşünceli bir ifadeyle kadını

inceleyerek, "Renginiz soldu," dedi. "Sanırım, beklediğiniz mesaj bu değildi."

Sinskey kendini toparlayıp boynundaki nazarlığı düzeltti. "Tam olarak değil. Söyler misiniz... bu cehennem haritasının bana bir şeyi aramamı söylediğini düşünüyor musunuz?"

"Evet. *Cerca trova.*"

"Peki, nerede aramam gerekt ığir i söylüyor mu?"

Langdon çenesini ovarken, bilgi almak için can atan diğer çalışanlar etraflarında toplanmaya başlamıştı. "Açıkça değil... hayır, ama nereden başlamanız gerektiği hakkında bir fikrim var."

Sinskey, Langdon'm beklediğinden daha sert bir ifadeyle, "Söyleyin," dedi.

"Floransa, İtalya'ya ne dersiniz?"

Sinskey tepki vermemek için elinden geleni yaptı ama personeli onun kadar kontrollü değildi. Şaşkın ifadelerle birbirlerine baktılar. Biri telefona sarılıp bir arama yaptı. Diğer uçağın ön tarafındaki kapıya doğru koştu.

Langdon şaşırmıştı. "Yanlış bir şey mi söyledim?"

Sinskey, *kesinlikle*, diye düşündü. "Neden Floransa dediniz?"

Vecchio Sarayı'ndaki Vasari freskiyle ilgili uzun zamandır süren gizemi aktaran Langdon, *cerca trova* kelimeleri için doğru yerin orası olduğunu belirtti.

Yeteri kadarını duyduğunu düşünen Sinskey, *o*

zaman Floransa dır, diye düşündü. Ezeli düşmanının Vecchio Sarayı'ndan üç blok ötede ölüme atlamış olması tesadüf olamazdı.

"Profesör," dedi. "Daha önce size nazarlığımı gösterdiğimde ve onun hekimliğin simgesi olan yılanlı asa olduğunu söylediğimde duraksadınız, sanki bir şey söylemek ister gibiydiniz ama sonra fikrinizi değiştirdiniz. Ne söyleyecektiniz?"

Langdon başını iki yana salladı. "Hiçbir şey. Çok saçmaydı. Bazen içimdeki profesör biraz küstah olabiliyor."

Sinskey gözlerinin içine baktı. "Bunu soruyorum, çünkü size güvenilebileceğimi bilmeliyim. Ne söyleyecektiniz?"

Langdon yutkunup öksürdü. "Bir önemi yok ama nazarlığınızın tıbbın eski bir simgesi olduğunu

söylediniz, ki bu doğru. Ama ona caduceus diyerek çok yaygın bir hata yaptınız. Caduceus'ta asanın üzerinde iki yılan ve tepesinde de kanatlar vardır. Sizin nazarlığınızda bir tane yılan var ve kanatlar yok. Sizin sembolünüzün ismi..."

"Asklepios'un Asası."

Langdon şaşırarak başını salladı. "Evet. Kesinlikle."

337

Cehennem / F: 22

"Biliyorum. Dürüstlüğünüzü test ediyordum."

"Efendim?"

"Rahatsız olabileceğimi göze alarak bana gerçeği söyleyip söylemeyeceğinizi merak ettim."

"Anlaşılan sınıfta kaldım."

"Bunu bir daha yapmayın. Bu işte birlikte çalışacaksak birbirimize karşı tamamıyla dürüst olmalıyız."

"Birlikte çalışmak mı? İşimiz bitmedi mi?"

"Hayır profesör, işimiz bitmedi. Bir şeyi bulmama yardım etmeniz için ben ;nimle Floransa'ya gelmenizi istiyorum."

Langdon kadına bakakaldı. "Bu akşam mı?"

"Evet. Sizin durumun ne kadar kritik olduğunu henüz anlatmadım."

Langdon başını iki yana salladı. "Bana ne anlatacağınız hiç önemli değil. Floransa'ya gitmek istemiyorum."

Kacın sertçe, "Ben de," dedi. "Ama ne yazık ki, zamanımız azalıyor."

Oğle güneşi, Toscana kırlarının üzerinde zarif bir kavis çizerek kuzeye doğru hızla ilerleyen İtalyan Frec-ciargento treninin tepesinde ışıldıyordu. Floransa'dan saatte 300 kilometre hız yaparak uzaklaştığı halde "gümüş ok" treni neredeyse hiç ses çıkarmıyor, yumuşak şingirtisi ve hafif sallantısı yolcuların üzerinde sakinleştirici bir etki yaratıyordu.

Robert Langdon için son bir saat hayal gibi geçmişti.

Şimdi Langdon, Sienna ve Dr. Ferris, yüksek

hızlı trenin *sa-lottini'sinde*, yani dört koltukla bir katlanır masanın bulunduğu, küçük kompartımanında oturuyorlardı. Ferris birkaç sandviç ve suyla birlikte kompartımanın ücretini kendi kredi kartıyla ödemişti. Langdon ile Sienna, özel kompartımanlarının hemen yanındaki tuvalette temizlendikten sonra suyu kana kana içtiler.

Üçü birlikte, Venedik'e kadar iki saatlik yolculuk için yerlerine geçerken, Dr. Ferris bakışlarını Ziploc torbasının içinde, masanın üstünde duran Dante'nin ölüm maskesine çevirdi. "Bu maskenin bizi Venedik'te nereye götürdüğünü tahmin etmemiz lazım."

Sienna heyecanlı bir sesle, "Hem de hemen," diye ekledi. "Zobrist'in yayacağı salgını durdurmak için belki de tek ümidimiz bu."

Elini savunmacı bir tavırla maskenin üstüne koyan Langdon, "Dur biraz," dedi. "Bu trene bindikten sonra bana son birkaç

günle ilgili bazı cevaplan vereceğine söz vermiştin. Şimdiye kadar sadece Zobrist'in *La Mappa* versiyonunun şifresini çözmek için beni Dünya Sağlık Örgütü'nün işe aldığını öğrendim. Bana bundan başka hiçbir şey anlatmadın."

Huzursuzca yerinde kıpırdanan Dr. Ferris, yeniden yüzüyle boynundaki kızarıklıkları kaşımaya başladı. "Hayal kırıklığına uğradığımı biliyorum," dedi. "Olanları hatırlamamak sıkıntı verici bir durum olmalı ama tıbbi açıdan..." Onayını almak için dönüp Sienna'ya baktıktan sonra devam etti. "Hatırlayamadığın detayları hatırlamaya çalışmakla enerjini tüketmemeni tavsiye ederim. Amnezi hastaları için en iyisi,

hatırlayamadıkları geçmişı öyle bırakmalarıdır."

"Öyle bırakmak mı?" Langdon öfkesinin kabardığını hissetti. "Cehenneme kadar yolu var! Ben cevap istiyorum! Beni İtalya'ya senin kuruluşun getirdi; burada vuruldum ve hayatımdan günler kaybettim! Neler olduğunu öğrenmek istiyorum!"

Onu sakinleştirmeye çalışan Sienna yumuşak bir sesle, "Robert," diyerek araya girdi. "Dr. Ferris haklı. Bir anda bilgi yağmuruna tutulman sağlıklı olmaz. Önce hatırlayabildiğin ufak parçaları düşün: Gümüş saçlı kadının söylediği 'Ara bulacaksın', *La Mappa'daki* kıvranan cesetler. Bu görüntüler, karmaşık ve kontrol dışı bazı hatıralarla zihnine akm ederek seni neredeyse hiçbir şey yapamaz hale getirmişti. Dr. Ferris son birkaç günü anlatmaya başlarsa, başka

hatıraları gün yüzüne çıkaracak. Bu yüzden, halüsinasyonlan yeniden görmeye başlayabilirsin. Ret-rograd amnezi ciddi bir durumdur. Yer değiştirmiş hatıraları tetiklemek akü sağlığı için son derece zararlı olabilir."

Langdon böyle düşünmemişti.

Ferris, "Aklın karışmış olabilir ama ilerleyebilmek için zihnini bulandırmamamız lazım," dedi. "Bu maskenin bize ne dediğini öğrenmeye mecburuz."

Sienna başını salladı.

Langdon, doktorların hemfikir olduğunu anlamıştı.

Duyduğu şüpheyi yenmeye çalışarak konuşmadan oturdu. Tamamen yabancı biriyle

karşılaşmak ve onu aslında günlerdir tanıdığını öğrenmek tuhaf bir histi. *Ama yine de gözlerinde tanıdık gelen bir şey var,* diye düşündü.

Ferris sevecen bir tavırla, "Profesör, bana güvenebileceğine emin olamadığım görüyorum," dedi. "Ve yaşadıklarımı düşünecek olursak, bu tamamen anlaşılır bir şey. Amnezinin yan etkilerinden biri de paranoya ve güvensizliktir."

Langdon, *kendi aklıma bile güvenemediğimi düşünecek olursam, işte bu mantıklı geliyor,* diye düşündü.

Havayı yumuşatmaya çalıştığı anlaşılan Sienna, "Paranoyadan bahsetmişken, Robert kızarıklıklarınızı gördü ve vebalı olduğunuzu sandı," diye espri yaptı.

Ferris'in şişmiş gözleri büyüdü ve yüksek sesle bir kahkaha attı. "Bu kızarıklıklar mı? İnan bana profesör, eğer bende veba olsaydı, ' kendimi reçetesiz satılan bir antihistaminle tedavi etmezdim." Cebinden küçük bir ilaç tüpü çıkardı ve Langdon'a uzattı. Tahmin edebileceği gibi, alerjik reaksiyonlarda kullanılan yarı dolu bir kaşıntı kremiydi.

Saçmaladığını anlayan Langdon, "Bunun için üzgünüm," dedi. "Yorucu bir gündü."

Ferris başını salladı. "Dert etme."

Pencereye dönen Langdon, İtalyan kırlarının suskun tonlarının, huzurlu bir kolaj oluşturarak birbirine karışmasını seyretti. Düz arazi, yerini Apennin Dağları'nın eteklerine bırakırken, üzüm bağlarıyla çiftlikler gitgide azalıyordu. Tren kısa bir süre sonra dolambaçlı dağ geçidine girecek

ve sonra yeniden aşağı inerek Adriyatik Denizi'ne doğru doğuya yönelecekti.

Venedik'e gidiyorum, diye düşündü. *Veba aramaya.*

Bu tuhaf gün Langdon'a, herhangi bir detayı olmayan belirsiz şekillerden oluşmuş bir arazide yol alıyor gibi hissettirmişti. Sanki bir kâbusun içindeydi, ama kâbuslar genellikle insanı uyandırırды.. Oysa Langdon uyanıp da kendini kâbusun içinde bulmuş gibi hissediyordu.

Sienna arkasından, "Ne düşünüyorsun?" diye fısıldadı.

Başını kaldırıp bakan Langdon, yorgun bir ifadeyle tebessüm etti. "Evimde uyanıp, her şeyin kötü bir rüya olduğunu anlayacağımı düşünüp duruyorum."

Ciddi görünen Sienna başını yana eğdi. "Uyanıp da gerçek olmadığımı görünce beni özlemeyecek misin?"

Langdon kendini tutamayıp sırıttı. "Evet, aslına bakarsan seni biraz özlerim."

Sienna onun dizine hafifçe vurdu. "Uyumayı bırak profesör, işimize bakalım."

Langdon bakışlarını gönülsüzce Dante Alighieri'nin boş gözlerle masanın üstünden kendisine bakan kırışık yüzüne çevirdi. Alçı maskeyi nazıkçe kaldırıp arkasını çevirdi ve içbükey yüzeyde spiral çizen yazının ilk satırını inceledi:

İşfer fö, afaflı ce mantıftı ftışifersint3...

Langdon şu anda bunu yapabileceğinden emin

değildi.

Ama yine de işe koyuldu.

Hızla yol alan trenin üç yüz yirmi kilometre uzağındaki *The Mendadum*, Adriyatik'te demir atmış duruyordu. Güvertenin altındaki yönetici Laurence Knowlton, cam bölmesinin hafifçe tıklatıldığını duyunca masasının altındaki bir düğmeye bastı ve mat duvar şeffaflaştı. Kısa ve bronz tenli bir şekil belirdi.

Amir.

Keyifsiz görünüyordu.

Tek kelime etmeden içeri girerek bölmenin kapısını kilitledi. Düğmeye basıp odanın camını yeniden eski haline getirdi. Alkol kokuyordu.

Amir, "Zobrist'in bıraktığı şu kayıt," dedi.

"Evet efendim?"

"Görmek istiyorum. Hemen."

Robert Langdon daha yakından inceleyebilmek için ölüm maskesindeki spiral yazıyı kâğıda geçirmeyi yeni bitirmişti. Sienna ile Dr. Ferris yardım etmek için iyice sokuldu. Langdon, Ferris'in sürekli kaşınmasına ve güçlkle nefes alışına aldırış etmemeye çalıştı.

Dikkatini önünde duran sözlere vermeye çalışırken kendi kendine, ***bir şeyi yok***, dedi.

(pİ3fcr fu, afüftt x»c mantılıft fuşifersinİ3,

6u garip Neferin örtüsü afttnöa c^fenen

Gerçetmeyi anfaia6ifitsini3.

Konuşmaya başlayan Langdon, "Daha 6nce de dediğim gibi, Zobrist'in şiirindeki a6ılış kıtası, kelimesi kelimesine Dante'nin ***Cehnnem***'inden alınmış. Okuyucuya, kelimelerin daha derin bir anlamı olduğu uyarısında bulunuyor," dedi.

Dante'nin alegorik eseri din, siyaset ve felsefeyle ilgili 6ylesine 6rt6l6 anlatımlarla doluydu ki Langdon, 6đrencilerine İtalyan şairi, İncil'i inceler gibi incelemelerini tavsiye ederdi. Derinlerdeki anlamı kavrayabilmeleri i6in satır aralarını okumaları gerekirdi.

Langdon, "Orta6ağ alegorisi uzmanlan, genellikle incelemelerini iki kategoriye ayırırlar: 'metin' ve 'imge'. Metin, eserin edebi i6eriğidir, imge ise oluşturduğu sembolik mesajdır."

* Ferris sabırsızlıkla, "Pekâla," dedi. "Yani, şiirin bu dizeyle başlaması..."

Sienna, "Yüzeysel okuduğumuzda, hikâyenin sadece bir kısmını anlayacağımızı ima ediyor," diyerek söze girdi. "Gerçek anlamı saklı olabilir."

"Bunun gibi bir şey, evet." Langdon bakışlarını metne çevirerek yüksek sesle okumaya devam etti.

c^atn Ecnebili biiKasım ara,

O fö, atfann 6aş fanm festi

<£e ftörferin ftemifUerini çıfiarttı.

Langdon açıklamaya çalıştı. "Şey... Başsız atlardan ve körlerin kemiklerinden pek emin değilim ama bana belirli bir dükeyi bulmamız

gerekiyormuş gibi geliyor."

Sienna, "Bir dükamn mezarı olabilir mi?" diye sordu.

"Veya heykeli ya da portresi?" diye karşılık verdi Langdon. "Dükalar yüzyıllardır yok."

Venedik dükalan, diğer İtalyan şehirlerindeki dükalar gibiydi. MÖ 687 yılından itibaren bin yıl boyunca Venedik! yüzlerce düka yönetmişti. Dükaların devri, Napolyon'un kuşatmasıyla on sekizinci yüzyılın bitimine doğru sona ermişti ama ihtişamları ve güçleri, tarihçilerde hâlâ hayranlık uyandırıyordu.

Langdon, "'Bildiğiniz gibi Venedik'te turistleri çeken iki önemli yer bulunur: Dükalar Sarayı ve San Marco Bazilikası. Bu mekânlar *dükalar tarafından* yine dükalar için yaptırılmıştı. Pek

çoğunun mezarı oradadır," dedi.

Şiire bir göz atan Sienna, "Peki içlerinde, özellikle tehlikeli kabul edilen bir düka var mıydı?" diye sordu.

Langdon, Sienna'nın bahsettiği dizeye tekrar baktı. ***Hain Venedik diikası ara.*** "Bildiğim kadarıyla yok. Ama şiirde 'tehlikeli' kelimesi geçmiyor, 'hain' kelimesi geçiyor. En azından Dante'nin dünyasında ikisi arasında fark vardı. Hainlik, Yedi Ölümcül

Günah'tan biridir. Aslına bakarsan en kötüsüdür, cehennemin dokuzuncu ve son dairesinde cezalandırılır."

Dante'nin anlatımına göre hainlik, sevilen bir kişiye ihanet etmektir. Bu günahın tarihteki en ünlü örneği, Yahuda'nın sevgili İsa'ya ihanet

etmesiydi. Dante bu davranışı öylesine iğrenç buluyordu ki, Yahuda'yı cehennemin tam merkezinde cezalandırmıştı: Buraya en alçak cehennem sakininin isminden (Yahuda) türettiği Guidecca adı verilmişti.

Ferris, "Peki," dedi. "Demek ki hainlik yapan bir düka arıyoruz."

Sienna ona hak vererek başını salladı. "Bu, olasılıkları azaltmamızı sağlar." Durup, metne baktı. "Ama sonraki dize... 'atların başlarını kesen' bir düka mı diyordu?" Bakışlarını Langdon'a dikti. "Atların başım kesen bir düka mı var?"

Sienna'nın zihninde yarattığı görüntü, Langdon'a **Baba** filmindeki dehşet verici bir sahneyi hatırlatmıştı. "Hiçbir şey ifade etmiyor. Ama yazana göre bu düka aynı zamanda 'körlerin

kemiklerini de çıkartmış.'" Ferris'e bir göz attı.
'Telefonun interneti var, değil mi?"

Ferris hemen telefonunu çıkartıp şişmiş ve kızarmış parmaklarını havaya kaldırdı. "Tuşlara basarken zorlanabilirim."

Telefonu alan Sienna, "Ben yaparım," dedi.
"Başsız atlar ve körlerin kemikleriyle aynı yerde geçen bir Venedik dükası arayacağım." Minik klavyeyi hızlıca tuşlamaya başladı.

Langdon şiiri bir kez daha gözden geçirip yüksek sesle okumaya başladı.

5)i3 çöfi ftutsaf 6i(ğefiğin mouscion'unba

oe fiufağmı *yere baya,*

binfc suyun şmfttsmı.

Ferris, "Ben *mouseion* kelimesini daha önce hiç duymamıştım," dedi.

Langdon, "Musa'lar tarafından korunan tapmak anlamında kullanılan çok eski bir kelimedir," diye karşılık verdi. "Antik Yunanların zamanında *mouseion*; aydınların fikirlerini paylaşmak, edebiyat, müzik ve sanat hakkında tartışmak için toplandıkları yere denirdi. İlk *mouseion*, İsa'nın doğumundan yüzyıllar önce Batlamyus tarafından İskenderiye Kütüphanesi'nde yapılmıştı. Daha sonra dünyanın çeşitli yerlerinde yüzlercesi yapıldı."

Sienna'ya umutla bakan Ferris, "Dr. Brooks," dedi. "Venedik' te *mouseion* var mı diye arayabilir misiniz?"

Langdon muzip bir tebessümle, "Aslına

bakarsanız yüzlerce var," dedi. "Şimdi buralara müze diyoruz."

Ferris, "Yaaa," diye karşılık verdi. "O zaman sanırım geniş bir arama yapmamız gerekecek."

Sienna bir yandan telefonu tuşlarken bir yandan da fikir yürütüyordu. "Pekâlâ, atların başını kesen ve körlerin kemiklerini çıkartan bir düka bulabüceğimiz müze arıyoruz. Robert akıma gelen belirli bir müze var mı?"

Langdon zaten Venedik'in en ünlü müzelerini akimdan geçirmeye başlamıştı: Akademi Galerisi, Ca'Rezzonico, Grassi Sarayı, Peggy Guggenheim Koleksiyonu. Correr Müzesi. Ne var ki hiçbiri tarife uymuyordu.

Yeniden metne baktı.

Ît3 çöfi Rutsaf 6i(ğefiğin tjaföyfı mouseion'ımba

Langdon dudaklarını çarpıtarak gülümsedi.

"Venedik'te 'kutsal bilgeliğin yaldızlı *mouseion*'n tarifine mükemmel uyan bir müze var."

Ferris ile Sienna ona beklenti içinde baktılar.

"San Marco Bazilikası," dedi. "Venedik'teki en büyük kilise."

Sienna son derece heyecanlı bir sesle, "Yaldızlı *mouseion* mu?" dedi.

Şiirde bahsi geçen yaldızlı mabedin San Marco olduğuna hiç şüphe duymayan Langdon, başım salladı. Venedikliler San

Marco'ya yüzyıllarca La Chiesa d'Oro, yani Altın Kilise demişlerdi. Langdon bu bazilikanın,

dünyadaki en göz kamaştırıcı kilise olduğunu düşünürdü.

Ferris, "Şiir aynı zamanda 'diz çök' diyor," diye ekledi. "Kilise de diz çökmeye uygun bir yer."

Sienna yeniden hararetle yazmaya başladı. "Aramaya San Marco'yu ekleyeceğim. Dükayı orada aramamız gerektiğini sanıyorum."

Langdon, San Marco'da bolca düka bulacaklarmdan emindi, çünkü orası dükalar bazilikasıydı. Gözlerini yeniden şiire çevirirken güveni yerine gelmişti.

©İ3 çöfi fuitsaf Gtfaefiçjm ija föyfi
mouseion'unba »e fnıfağmt .yere baya, binfc
sııyın şmftısmı.

Langdon, *suyun şırıltısı mı*, diye düşündü. *San*

Marco'nun altında su mu var? Bunun saçma bir soru olduğunu düşündü. Tüm şehrin altında su vardı. Venedik'teki her bina yavaşça suya gömülüyordu. Bazilikayı gözünde canlandıran Langdon, içerde diz çökünce suyun şırıltısının duyulabileceği bir yer düşündü. ***Peki duyduktan sonra ne yapacağız?***

Bir kez daha şıre bakıp yüksek sesle sonuna kadar okudu.

sarajm berinfıftferine in. oraba, fıaranftğm içinbe
6e6fcr fııftfjonik canaoar Kan fûrmt3ısı sufanna
gömüfmiüştir fanimin fö _yansıtma3 yıfbyfart...

Zihninde canlanan resimden rahatsız olan Langdon, "Tamam," dedi. "Anlaşılan, suya gömülmüş bir yere doğru... su şırıltısını takip edeceğiz."

Sıkıntılı görünen Ferris yüzünü kaşıdı. "Khthonik canavar nedir?"

Parmaklarıyla hâlâ telefonu hışlayan Sienna, "Yeraltı," diyerek tahmin yürüttü. " 'Khthonik' aslında 'yerin altında' demektir. "

Langdon, "Bir bakıma evet," dedi. "Aslında kelimenin efsanelerle ve canavarlarla ilgili daha derin bir tarihi var. Mitolojideki tüm tanılara ve canavarlara *khthonik* denir. Mesela Erinye'lere, Hekate ve Medusa'ya bu isimler verilir, çünkü yerin altında yaşarlar ve cehennemle bağlantıları vardır." Langdon sustu. "İnsan dünyasında kargaşa çıkarmak için yerin altından yükselir ve yer üstüne çıkarlar."

Uzun bir sessizliğin ardından Langdon, aynı şeyi düşündüklerini hissetti. *Bu khthonik canavar... Zobrist'in salgını olmalı.*

(Draba, (îaranfym içınbe 6edfer ftftfjonıft
canaoar

6an fannyısı sufarma gömülmüştür fagünün

fö ijansıtma3 yıfb^fan...

Aklımın karışmasını istemeyen Langdon, "Her neyse, en azından şiirin en sondaki 'yıldızları yansıtmayan lagün' dizesinde bahsedilen, yerin altında bir yeri aradığımız kesin," dedi.

Başını Ferris'in telefonundan kaldıran Sienna, "Haklısın," dedi. "Eğer lagün yerin altındaysa, yıldızları yansıtamaz. Peki ama Venedik'te yerin altında lagün var mı?"

Langdon, "Bildiğim kadarıyla yok," diye cevap verdi. "Ama suyun üstüne inşa edilmiş bir

şehirde sonsuz seçenek bulunmalı."

Aniden, "Peki ya lagün kapalı bir yerdeyse?" diye soran Sienna, her ikisine birden baktı. "Şiirde 'batık sarayın karanlığından' bahsediyor. Daha önce Dükalar Sarayı'nın bazilikayla bağlantısı olduğundan bahsetmiştin, değil mi? Bu da bu yapıların; kutsal bilgeliğin *mouseionu*, saray, dükalarla bağlantı gibi, şiirde bahsedilen tasvirleri içerdiği anlamına gelir. Ayrıca, Dükalar Sarayı, Venedik'te deniz seviyesindeki asıl lagünün üstüne yapılmış."

Langdon söylediklerini bir süre düşündü. "Sence şiirde geçen 'suya gömülmüş yer', Dükalar Sarayı *mi?*"

"Neden olmasın? Şır bize önce San Marco Bazilikasında diz çökmemizi, sonra suyun şırıltısını takip etmemizi söylüyor. Belki de su

sesi, Dükalar Sarayı'na götürüyordur. Belki suya gömülmüş bir temeli veya ona benzer bir şey vardır."

Langdon, Dükalar Sarayı'nı pek çok kez ziyaret etmişti ve son derece büyük bir yer olduğunu biliyordu. Büyük bir müzesi, çeşitli çalışma odaları, daireleri, avluları ve bir hapishanesi bulunan saray o kadar genişti ki, birkaç binadan oluşuyordu.

Langdon, "Haklı olabilirsin ama o sarayı gelişigüzel aramak günler alır," dedi. "Bana kalırsa, şiirin yapmamızı söylediği şeyi yapalım. İlkönce San Marco Bazilikası'na gidelim, hain bir düka-nın mezarını veya heykelini bulalım ve sonra da diz çökelim."

Sienna, "Peki ya sonra?" diye sordu.

Langdon içini çekerek, "Sonra da suyun ırlıtısını duymak için dua edelim... ki bizi bir yere götürsün," dedi.

Bunun ardından gelen sessizlikte Langdon, kendisine suyun karşı tarafından seslenen Elizabeth Sinskey'nin, halsinasyonla-rında gördüğü endişeli yüzünü hayal etti. **"Zaman daralıyor. Ara bulacaksın!"** Sinskey'nin şu an nerede ve nasıl olduğunu merak etti. Siyahlı askerler şimdiye dek kaçtıklarını anlamı olmalıydılar. ***Bizi bulmaları ne kadar sürer?***

Gözlerini yeniden şiire çevirirken içini kaplayan bıkkınlıkla mücadele etti. Şiirin son mısrasına bakarken akıma başka bir düşünce geldi. Acaba bahse değeri miydi? ***Yıldızları yansıtmayan lagün.*** Aramalarıyla alakasız olmalıydı ama yine de diğeriyle paylaşmaya karar verdi.

"Bahsetmem gereken başka bir nokta var."

Sienna başını cep telefonundan kaldırdı.

"Dante'nin *îlahi Komedyasının* üç bölümü, *Cehennem, Araf ve Cennet'tir*. Hepsi de aynı kelimeyle sona erer."

Sienna şaşırmış görünüyordu.

Ferris, "Hangi kelime bu?" diye sordu.

Langdon kâğıda aktardığı şiirin son mısrasını gösterdi. "**Bu** şiirin sonundaki kelimeyle aynı: 'Yıldızlar.'" Dante'nin ölüm maskesini eline aldı ve spiral metnin tam ortasını işaret etti.

fti r^ansıtma3 ;yt(b\3fan...

Langdon konuşmaya devam etti. "Bundanbaşka,

Cehennem'in sonunda, Dante'nin oyuk bir kayadan gelen su şırıltısını dinlediğini... ve buradan, cehennemden çıkıldığını öğreniriz."

Ferris'in yüzü biraz soldu. "Tanrım."

Tam o sırada, Frecciargento bir tünele girerken kompartımanda kulakları sağır eden rüzgâr sesi duyuldu.

Langdon bu karanlıkta gözlerini kapatıp zihnini dinlendirmeye çalıştı. ***Zobrist kaçığın teki olabilir ama Dante'yi en ince ayrıntısına kadar anladığı kesin***, diye düşündü.

Laurence Knowlton içine sular serpildiğini hissetti.

Amir, Zobrist'in kaydım izlemeye karar verdi.

Knowlton kırmızı flaş diskin adeta üzerine atlayıp bilgisayarına taktı. Yönetici, Zobrist'in on dakikalık tuhaf mesajının ağırlığı altında eziliyordu ve başka bir çift gözün kaydı izlemesi için can atıyordu.

Sorumluluk artık sadece benim üzerimde olmayacak.

Knovvltan kaydı başlatırken nefesini tuttu.

Ekran karardı ve Knovvltan'ın bölmesini, yavaşça çarpan suyun çırpıntı sesi doldurdu. Kamera yeraltındaki mağaranın kırmızımsı sisi arasında ilerledi. Amir belirgin bir tepki vermemesine rağmen Knowlton, onun hem şaşırdığını hem de tedirgin olduğunu hissetti.

Kamera ilerlemeden, suyun yüzeyine doğru döndü. Suyu dalıp alçaldıktan sonra zemindeki

parlak plaka göründü.

BURADA, BU TARİHTE,

DÜNYA SONSUZA DEK DEĞİŞTİ.

Amir biraz ürpermişti. Tarihe bakarak, "Yarm," diye fısıldadı. "Peki, 'burası'nın neresi olduğunu biliyor muyuz?"

Knovvltan başını hayır anlamında iki yana salladı.

Kamera şimdi sola dönmüş, jölemsi sarımtırak kahverengi bir sıvıyla dolu plastik torbayı gösteriyordu.

"Bu da nedir?!" Amir suyun altında, iple bağlanmış uçuşan bir balon gibi asılı duran baloncığa bakarken sandalye çekip oturdu.

Kaydın görüntüsü devam ederken odaya rahatsız edici bir sessizlik çöktü. Kısa bir süre sonra ekran karardı ve sonra tuhaf, gaga burunlu gölge, mağaranın duvarında belirip esrarengiz dilinde konuşmaya başladı.

Ben Gölgeyim.

Yeraltına çekilmiş olan ben, dünyayla yerin altından konuşmalıyım; kan kırmızısı suların yıldızlan yansıtmayan lagünde biriktiği bu karanlık mağaraya sürgün edildim.

Ama burası benim cennetim... Kırılğan çocuğum için mükemmel bir rahim.

Cehennem.

Amir başını kaldırıp, "Cehennem mi?" diye sordu.

Knowlton omzunu silkti. "Söylediğim gibi, çok rahatsız edici."

Amir gözlerini ekrana çevirip dikkatle izlemeye devam etti.

Gaga burunlu gölge birkaç dakika daha salgınlardan, nüfusun arındırılmasından, kendisinin gelecekteki şerefli rolünden, kendisini durdurmaya çalışan cahil ruhlarla savaşımdan ve dünyayı kurtarmanın tek yolu olan etkin eylemini anlayan birkaç vefakâr insandan bahsetti.

Bu savaş her neyle ilgiliyse, Knowlton bütün sabah Konsorsiyum'un yanlış tarafta savaşıp savaşmadığını sorgulamıştı.

Ses konuşmaya devam etti.

Kurtuluş için bir başyapıt hazırladım ama

*gayretlerim trompet sesleri ve şöhretle değil,
ölüm tehditleriyle ödüllendirildi.*

*Ölümden korkmuyorum... çünkü ölüm
hayalcileri şehit mertebesine yükseltir... asil
fikirleri güçlü eylemlere dönüştürür.*

İsa. Sokrates. Martin Luther.

Bir gün onlara katılacağım.

*Yarattığım başyapıt Tanrının eseridir... Bu
eser, onu yarat mam için ihtiyacım olan aklı,
araçları ve cesareti bana veren Tanrıdan bir
hediyedir.*

Artık gün yaklaşıyor.

Cehennem altımda uyuyor... khthonik

*canavarların ve Erin yelerin gözetiminde,
suyu bol rahminden doğmaya hazırlanıyor.*

*Erdemli eylemlerime rağmen, ben de sizin
gibi günaha yaban a değilim. Ben bile yedi
günahın en kötüsünden suçluyum; çok az
kişinin kurtulabildiği tek günahtan.*

Kibir.

Bu mesajı kaydederek kibrin işkence eden cazibesine yenik düştüm... ve tüm dünyanın eserimi öğrenmesini sağlama almak istedim.

Neden olmasın?

İnsanoğlu kendi kurtuluşunun kaynağını bilmeli... Geniş ce hennem kapılarını sonsuza dek mühürleyen kişinin adını öğren meli.

Her geçen saat, akıbet daha da netleşiyor. Yerçekimi gibi in safsız olan matematik, pazarlığa tabi değildir. İnsanoğlunu nere deyse yok eden üstel çoğalma onun kurtuluşu olacak. Yaşayan bir organizmanın güzelliği, iyi ya da kötü olsun, Tanrının kuralını bireysel önseziyle izleyecek olmasıdır.

Bereketli olun ve üreyin.

Ve böylece ateşe... ateşle karşılık veriyorum.

Amir, Knowlton'm zar zor duyduğu bir fısıltıyla,
"Bu kadarı yeterli," dedi.

"Efendim?"

"Kaydı durdur."

Knowlton kaydı durdurdu. "Efendim, aslında en
korkunç kısmı sonu."

353

O *hennem / F: 23

"Yeteri kadar izledim." Amir rahatsız

görünüyordu. Odada birkaç kez volta attıktan
soma aniden ona doğru döndü. "FS-2080'le
temasa geçmeliyiz."

Knovvltan bu fikri kafasında biraz tarttı.

FS-2080, Amir'in güvendiği bağlantılardan birinin
kod adydı. Zobrist'i, Konsorsiyum'a müşteri
olarak gönderen de bu kişiydi. Büyük ihtimalle
Amir o sırada FS-2080'in değerlendirmesine
güvendiği için kendine kıızıyordu. Bertrand
Zobrist'in müşteri olarak tavsiye edilmesi
Konsorsiyum'un incelikle yapılandırılın ışı
dünyasına kaos getirmişti.

Bu krizin sebebi FS-2080.

Zobrist'in etrafındaki felaket zinciri gittikçe
büyüyor ve daha da kötü bir hal alıyordu...
Yalnız Korsorsiyum için değil... büyük ihtimalle

bütün dünya için.

Amir, "Zobrist'in gerçek niyetini öğrenmeliyiz," dedi. 'Tam olarak ne yarattığım ve bu tehdidin gerçek olup olmadığını bilmek istiyorum.'

Knovvltan bu sorulara bir cevap verebilecek tek kişinin FS-2080 olduğunu biliyordu. Bertrand Zobrist'i kimse ondan daha iyi tanıyamazdı. Konsorsiyum'un protokolü bozmasının ve geçen bir sene boyunca farkında olmadan nasıl bir çılgınlığı desteklediğini öğrenmesinin zamanı gelmişti.

Yönetici, FS-2080 ile doğrudan görüşmenin olası sonuçlarını düşündü. Bağlantıyla iletişime geçmek birtakım riskler taşıyordu.

Knovvltan, "Efendim," dedi. "FS-2080'e ulaşmak istiyorsanız, bunu çok dikkatli bir şekilde

yapmalısınız."

Amir cep telefonunu çıkarırken gözleri Öfkeyle parladı. "Dikkatli olma faslını çoktan geçtik."

Frecciargento'nun özel kompartımanında iki yol arkadaşıyla birlikte oturan şal desenli kravatlı ve Plume Paris marka gözlüklü adam gittikçe kötüleşen cüdini kaşımamak için kendini zor tutuyordu. Göğsündeki ağrı da artmıştı.

Tren sonunda tünelden çıktığında Langdon'a baktı. Yavaşça gözlerini açarak daldığı hayallerden uyanıyordu. Yanında oturan Sienna, adamın cep telefonuna bakıyordu. Tren hızla tünele girmeden önce sinyal alamadığı için telefonu kısa bir süreliğine bırakmıştı.

Genç kadın internet araştırmasına devam etmeye hevesli görünüyordu ama buna fırsat kalmadan

telefon aniden titreşmeye başladı, kesik ama güçlü bir şekilde vızıldıyordu.

Zil sesini çok iyi tanıyan adam anında telefonu kapıp heyecanını saklamaya çalışarak aydınlanan ekrana baktı.

Ayağa kalkıp, "Özür dilerim," dedi. "Annem çok hasta. Bu telefona bakmalıyım."

Sienna ve Langdon anlayışla başlarını salladılar. Adam kompartımandan çıkıp koridordan hızla yakındaki tuvalete doğru yürümeye başladı.

Tuvalet kapısını kilitleyip telefona cevap verdi. "Alo?"

Hattın diğer ucundaki ses çok ciddiydi. "Ben Amir."

recciargento'nun insanın dönmesine imkân
vermeyen tu

valeti, uçak tuvaletinden daha büyük değildi
Kurdeşenli

adam, Amir'le yaptığı telefon görüşmesini bitirdi
ve telefonu cebine soktu.

İşler değişmiş, diye düşündü. Şimdi durum
tersyüz olmuştu; kendine gelmesi biraz zamanını
aldı.

Dostlarım artık düşmanım olmuş.

Adam kravatını gevşetti ve aynadaki kabarcıklı
yüzüne baktı. Tahmin ettiğinden daha kötü
görünüyordu. Göğsündeki ağrıyla

karşılaştığında, yüzü daha az endişe veriyordu.

Biraz tereddüt ettikten sonra gömleğinin iliklerini
çözüp önünü açtı.

İstemeyerek bakışlarını aynaya çevirdi., ve
çıplak göğsünü inceledi.

Tanrım.

Siyah alan gittikçe büyüyordu.

Göğsünün ortası, koyu bir mavimsi siyah renk
almıştı. Burası dün gece bir golf topu
büyüklüğündeydi ama şimdi portakal kadar
olmuştu. Hassaslaşmış cildine dokununca irkildi.

Yapması gerekeni yapabilecek gücü bulabilmeyi
dilerken, aceleyle gömleğini yeniden ilikledi

Bundan sonraki bir saat çok önemli, diye düşündü. Bir dizi incelikli tedbir.

Gözlerini kapatıp yapılması gerekenleri düşünürken kendini toparladı. Bir kez daha, ***dostlarım artık düşmanım olmuş,*** diye düşündü.

Sinirlerini yatıştırmasını umut ederek birkaç acılı, derin nefes aldı. Niyetini belli etmek istemiyorsa, sakın davranması gerektiğini biliyordu.

İkna edici davranırken iç sükûnet en önemli şeydir.

Kurdeşenli adam, kandırmacaya yabancı değildi ama şimdi kalbi hızla çarpıyordu. Sanalı bir derin nefes daha aldı. Kendine, ***sen insanları yıllardır kandırıyorsun,*** diye hatırlattı. ***Bu***

senin işin.

Kendini duygulardan arındırarak, Langdon ile Sienna'nın yanma dönmeye hazırlandı.

Son rolüm, diye düşündü.

Tuvaletten çıkmadan önce son bir tedbir olarak, cep telefonunun hiçbir şekilde çalışmamasını garantiye almak için bataryasını çıkardı.

Kurdeşen dökmüş adam kompartımandan içeri girip acılı bir iç çekişle koltuğa otururken Sienna, *rengi solmuş,* diye düşündü.

Gerçekten de kaygılanan Sienna, "Bir şeyiniz yok ya?" diye sordu.

Kurdeşenli adam başını salladı. "Teşekkür ederim, yok. Her şey yolunda."

Adamın paylaşmak istediği kadar bilgi verdiğini anlayan Sienna, taktik değiştirdi. "Yine telefonunuza ihtiyacım var," dedi. "Sakıncası yoksa, dükayı biraz daha aramak istiyorum. Belki San Marco'ya gitmeden önce bazı cevaplar bulabiliriz."

Telefonu cebinden çıkartıp, "Elbette," derken ekranına baktı. "Ah, kahretsin. O görüşmeyi yaparken şarjım azalmıştı. Şimdi de tamamen bitmiş." Saatine baktı. "Venedik'e az kaldı. Biraz beklememiz gerekecek."

İtalya kıyılarının beş mil açığındaki ***The Mendacium'da*** yönetici Knovvltan, odanın içinde kafese tıklımış bir hayvan gibi dönüp duran Amir'i sessizce izliyordu. Telefon konuşmasmdan sonra Amir, bu işi iyiden iyiye düşünmeye başlamıştı. Knovvltan da Amir

düşünürken ses çıkarmaması gerektiğini biliyordu.

Sonunda, Knovvltan'ın hatırladığı o sert sesiyle konuşmaya başladı. "Başka seçeneğimiz yok. Bu kaydı Dr. Elizabeth Sinskey ile paylaşmamız gerek."

Şaşırdığım belli etmemeye çalışan Knovvltan, kıpırdamadan oturuyordu. ***Gümüş saçlı şeytan mı? Yıl boyunca Zobrist'in ondan kaçmasını sağladığımız kişi mi?*** "Peki efendim. Kaydı ona e-posta ile göndermenin bir yolunu bulayım mı?"

"Tanrım, hayır! Bu görüntülerin insanların eline geçmesini göze mi alacaksın? Toplumda kargaşa yaratır. Mümkün olan en kısa sürede Dr. Sinskey'yi burada, gemimde istiyorum."

Knovvltton hayretle baktı. *Dünya Sağlık Örgütü'nün direktörünü The Mendacium'a mı getirmek istiyor?* "Efendim, güvenlik protokolünü çiğnersek bazı tehlikeler..."

"Sen dediğimi yap Knovvltton! HEMEN!"

FS-2080, hızla giden Frecciargento treninde Robert Langdon'm camdaki yansımasını izleyerek dışarı bakıyordu. Profesör hâlâ Bertrand Zobrist'in ölüm maskesi bulmacasına olası çözümler arıyordu.

FS-2080, *Bertrand*, diye düşündü. *Tanrım, onu çok özlüyorum.*

Kaybın acısı henüz tazeydi. Tanıştıkları gece ona hâlâ rüya gibi geliyordu.

Chicago. Kar fırtınası.

Altı yıl önce ocak ayı... ama hâlâ dün gibi geliyor. Kar tepecikleri arasından kör edici kar beyazına karşı yakamı kaldırmış bir halde, rüzgâra açık Magnificent Mile boyunca yürüyorum. Soğuğa rağmen kendime, hiçbir şeyin beni yolumdan alıkoyamayacağını söylüyorum. Bu akşam muhteşem Bertrand Zobrist'in konuşmasını dinleyeceğim... hem de canlı olarak.

Adamın yazdığı her şeyi okudum ve etkinlik için basılmış beş yüz bileten birine sahip olduğum için çok şanslı olduğumu biliyorum.

Rüzgârdan yarı sağır bir halde salona vardığımda, yarısının boş olduğunu fark edince panikliyorum. Konferans iptal mi edildi? Şehirde hava şartları yüzünden hayat durmak üzere... Zobrist bu akşam bu yüzden

mi gelememi?

Sonra onu görüyorum.

Uzun, zarif bir figür sahneye çıkıyor.

Uzun boylu... çok uzun boylu...

derinliklerinde dünyanın bütün gizemlerini barındıran ateşli yeşil gözleri var. Sadece bir düzine gözü pek hayranın bulunduğu boş salona bakıyor ve salon o kadar boş olduğu için utanıyorum.

Bu, Bertrand Zobrist!

Sert bir ifadeyle bize bakarken korkunç bir sessizlik oluyor.

Sonra, aniden bir kahkaha patlatıyor, yeşil

gözleri ışık saçıyor. "Boş konferans salonunun canı cehenneme," diyor. "Otelim yan tarafta. Hadi, hep birlikte banı gidelim!"

Bir alkış 1 Dpuyor ve küçük grup yan taraftaki otel barına gidiyor. Büyük lir masaya oturup içkilerimizi sipariş ediyoruz. Zobrist araştırmasını, 'inlü oluşunu ve genetik mühendisliğinin geleceğiyle ilgili düşüncelerini ınlatarak bizi mest ediyor. İçkiler su gibi akarken, konu Zobrist'in yt n transhümanist felsefe tutkusuna geliyor.

Zobri',... "Transhümanizmin, insanlığın uzun süreli hayatta kalması için tek umut olduğuna inanıyorum," diyor. Gömleğinin yakasını açıp, her.cese omzundaki "H" dövmesini gösteriyor. "Gördüğünüz gibi, kendimi bu konuya tamamıyla adadım."

Kendimi bir rock yıldızıyla özel bir görüşme yapıyormuş gibi hissediyorum. Methedilen "genetiğin dâhisi"nin bu kadar karizmatik ve çekici olacağını asla tahmin etmemiştim. Zobrist ne zaman bana baksa, yeşil gözleri içimde beklenmedik bir duyguyu ateşliyor... derin bir cinsel çekimi.

Gece devam ederken, misafirler gerçeğe dönmek için izin istiyorlar ve grup yavaş yavaş azalıyor. Gece yarısı olduğunda Bertrand Zobrist ile yalnız kalıyorum.

İçkiden hafif çakırkeyif bir halde, "Bu akşam için teşekkür ederim," diyorum. "Harika bir öğretmensiniz."

"Yağcılık ha?" Zobrist gülümseyip bana yaklaşıyor, dizlerimiz birbirine değiyor. "Seni

istediğın her yere götürür."

Flört etmek çok uygunsuz ama karlı bir gecede تنها bir Chicago otelindeyiz ve tüm dünya sanki durmuş gibi.

Zobrist, "Odamda bir içkiye ne dersin?" diye soruyor.

Donup kalıyorum. Far ışığına yakalanmış bir tavşan gibi baktığı mın farkındayım.

Zobrist'in gözleri sıcak bir ifadeyle titreşiyor. "Dur, tahmin edeyim," diye fısıldıyor. "Daha önce hiç ünlü bir adamla birlikte olmadın."

Kızardığımı hissediyor, utancımı, heyecanımı ve korkumu gizlemeye çalışıyorum. Ona, "Dürüst olmak gerekirse," diyorum. "Daha

önce hiç, bir erkekle birlikte olmadım."

*Zobrist gülümseyerek daha da yaklaşıyor.
"Ne beklediğini bilmiyorum ama lütfen ilkin
olmama izin ver."*

*O anda çocukluğumun tüm cinsel korkuları
ve hayal kırıklıkları kayboluyor... buhar olup
karlı geceye karışıyor.*

*Hayatımda ilk kez, özgür kalmış arzuyu
hissediyorum.*

Onu istiyorum.

*On dakika sonra Zobrist'in otel odasında
çırılçıplak birbirimizin kollarındayız. Zobrist
acele etmiyor, sabırlı elleri tecrübesiz
bedenimde daha önce hiç hissetmediğim*

duygular uyandırıyor.

Bu benim tercihim. Beni zorlamadı.

Zobrist'in koruyucu kolları arasında sanki dünyada her şey yolundaymış gibi hissediyorum. Orada, pencereden dışarı karlı geceye bakarak yatarken bu adamın peşinden her yere gideceğimi anlıyorum.

Frecciargento treni birden yavaşlayınca FS-2080 mutlu anılarından çıkıp kasvetli şimdiki zamana geri döndü.

Bertrand... artık yoksun.

Birlikte geçirdikleri ilk gece inanılmaz bir yolculuğun ilk adımı olmuştu.

Onun sevgilisinden fazlası oldum, onun

müridi oldum.

Langdon, "Liberta Köprüsü," dedi. "Neredeyse geldik."

FS-2080, Venedik lagününün sularına bakarken kederle başını salladı. Burada bir kere Bertrand ile birlikte yelken yaptıklarını hatırlamıştı... huzurlu bir anı, bir hafta önceki korkunç anıyla yok olmuştu.

Badia Kulesi'nden atlarken oradaydım.

Onu son gören gözler benimkilerdi.

assignano Havaalanı'ndan Venedik'e doğru dönen Netjets

Citation Excel, ağır hava türbülansında sarsıldı. Uçaktaki

Elizabeth Sinskey pencereden dışarıdaki boşluğa bakıp bilinçsizce nazarlığına dokunurken bu sarsıntılı kalkışı pek fark edemedi.

Sonunda iğne yapmayı bıraktıklarından, zihni biraz daha açılmaya başlamıştı. Yanındaki koltukta oturan Ajan Brüder, yaşanan tuhaf olaylar zincirini düşünürken sessizliğini koruyordu.

Şahit olduklarına inanmakta hâlâ güçlük çeken Sinskey, *her şey tepetakla oldu*, diye düşündü.

Otuz dakika önce Langdon'ı, çağırttığı özel uçağa binerken yakalamak için o küçük havaalanına akın etmişlerdi. Ama profesörün yerine, uçak pistinde saatlerine bakıp adım atan iki Netjets pilotuyla yine onu beklemekte olan bir Citation

Excel bulmuşlardı.

Robert Langdon görünürde yoktu.

Ardından o telefon geldi.

Telefon çaldığında, Sinskey tüm gün boyunca durduğu yerdeydi: siyah minibüsün arka koltuğunda. Ajan Brüder yüzünde şok olmuş bir ifadeyle araca binip ona telefonu uzattı.

"Size acil bir telefon geldi hanımefendi."

"Kimmiş?" diye sordu Dr. Sinskey.

"Bertrand Zobrist hakkında size çok önemli bir bilgi vereceğini söylememi istedi"

Sinskey telefonu eline aldı. "Ben Dr. Elizabeth Sinskey."

"Dr. Sinskey sizinle daha önce hiç karşılaşmadık ama kuruluşum, geçtiğimiz yıl boyunca Bertrand Zobrist'i sizden sakladı."

Sinskey birden doğruldu. "Her kimseniz, bir suçluya yataklık etmişsiniz!"

"Biz yasadışı hiçbir şey yapmadık ama bu..."

"Yapmadık diyemezsiniz!"

Hattaki adam sabırla derin bir nefes aldı ve yumuşak bir sesle konuşmaya başladı.

"Davranışlarımın etiği üzerine konuşmak için bolca zamanımız olacak. Beni tanımadığınızı biliyorum ama sizin hakkınızda benim biraz bilgim var. Bay Zobrist geçtiğimiz yıl sizi ve diğerlerini kendisinden uzak tutmamız için bana yüklüce para verdi. Sizinle iletişime geçerek kendi protokolümü çığnıyorum. Ama kaynaklarımızı

birleştirmekten başka seçeneğimiz olmadığma inanıyorum. Bertrand Zobrist'in korkunç bir şey yapmış olabileceğinden korkuyorum."

Sinskey bu adamın kim olduğunu anlayamıyordu. "Peki bunu yeni mi fark ediyorsunuz?!"

"Evet, bu doğru. Yeni fark ettim." Ses tonu ciddiye.

Sinskey kafasını toparlamaya çalıştı. "Siz kimsiniz?"

"ok geç olmadan size yardım etmek isteyen biri. Elimde, Bertrand Zobrist'in hazırladığı görüntülü bir mesaj var. Benden bunu tüm dünyaya yaymamı istedi... yarm. Sanırım hemen görmeniz gerek."

"Ne diyor?"

"Telefonda olmaz. Buluşmamız gerek."

"Size güvenilebileceğim ne malum?"

"Size Robert Langdon'm yerini söyleyeceğim...
ve neden böyle garip davrandığını."

Sinskey, Langdon'm ismini duyunca sersemledi
ve yapılan tuhaf açıklamayı şaşkınlıkla dinledi.
Bu adam geçen yıl Sinskey'nin düşmanına suç
ortaklığı yapmıştı ama içinden bir ses,
anlattıklarına inanabileceğini söylüyordu.

Dediğini yapmaktan başka çarem yok.

Kaynaklarını birleştirtince, Netjets Citation
Excel'e dediklerini yaptırmakta hiç zorluk
çekmediler. Şimdi Sinskey ile askerler, hattaki
adamın verdiği bilgiye göre, Langdon ile iki yol
arkadaşının trenle seyahat ettiği Venedik'e doğru

peşlerine düşmüşlerdi. Yerel polisi çağırmak için çok geçti ama hattaki adam Langdon'm nereye gittiğini bildiğini iddia ediyordu.

San Marco Meydanı mı? Sinskey, Venedik'in en kalabalık yerini gözünde canlandırırken ürperdiğini hissetti. "Bunu nerden biliyorsunuz?"

Adam, "Telefonda olmaz," dedi. "Ama Robert Langdon'm farkında olmadan çok tehlikeli biriyle seyahat ettiğini bilmeniz lazım."

Dr. Sinskey, "Kim?!" diye sordu.

"Zobrist'in en yakın sırdaşlarından biri." Adam derin bir iç çekti. "Benim de güvendiğim biriydi. Anlaşılan aptallık etmişim. Bir zamanlar inandığım kişi şimdi gerçekten tehlikeli birine dönüştü."

Sinskey ile altı askeri taşıyan özel uçak, Venedik'teki Marco Polo Havalimanı'na giderken, yaşlı kadın yeniden Langdon'ı düşünmeye başladı. ***Hafızasını mı kaybetti? Hiçbir şey hatırlamıyor mu?*** Bu tuhaf haber, birkaç şeyi açıklamakla birlikte, seçkin akademisyeni krize bulaştırdığı için Elizabeth'i, duyduğundan daha büyük bir pişmanlığa sevk ediyordu.

Ona başka seçenek bırakmadım.

Sinskey yaklaşık iki gün önce Langdon'ı bu işe bulaştırdığında pasaportunu alması için bile eve dönmesine izin vermemişti. Dünya Sağlık Örgütü'nün özel bir bağlantısı olarak, Floransa'da havaalanından sorunsuz bir şekilde geçmesini sağlamıştı.

C-130 burnunu Atlantik üzerinden doğuya

verirken Sinskey, yanında oturan Langdon'a bakmış ve pek iyi görünmediğini fark etmişti. Adam, penceresiz kabinin yan duvarına gözlerini dikmişti.

"Profesör, bu uçağın hiç penceresi olmadığını fark etmişsinizdir. Bu uçak, yakın zamana kadar askeri taşımacılıkta kullanılıyordu."

Langdon benzi solmuş bir halde kadına döndü. "Evet, uçağa bindiğim anda bunu fark ettim. Kapalı yerlerde pek iyi hissetmiyorum."

"Bu sebeple de bir pencereden baktığınızı mı hayal ediyorsunuz?"

Mahcup bir tavırla gülümsedi. "Bunun gibi bir şey, evet."

"Peki öyleyse, onun yerine buna bakın." Uzun

biyokimyasal silah olduğunu unutmayın; bir servet değerindedir. Zobrist ortaklarına yalan söylemiş ve onları, bu çalışmasının kapsam alanının sınırlı tutulduğuna temin etmiş olabilir. Yaptığı şeyin gerçekte nelere yol açacağını ondan başkası bilmiyordu."

Langdon sesini çıkarmadı.

Sinskey, "Bu kişiler, güç veya para için olmasa bile onun *ideolojisine* inandıkları için de Zobrist'e yardım etmiş olabilirler," dedi. "Zobrist'in, dediği her şeyi yapacak müritleri vardı. Ünlü biriymi. Doğrusunu isterseniz, yakın zaman önce sizin üniversitenizde de bir konuşma yapmıştı."

"Harvard'da mı?"

Sinskey bir kalem çıkarıp Zobrist'in fotoğrafının altına yazmaya başladı: bir H harfi ve ardından

gelen artı işareti. "Siz simgeleri iyi tanıyorsunuz," dedi. "Bunu tanıdınız mı?"

H+

Başını hafifçe sallayan Langdon, "H-artı," diye fısıldadı. "Elbette, birkaç yaz önce kampusun her yerine asılmıştı. Ben de bir tür kimya konferansı olduğunu sanmıştım."

Sinskey kendi kendine güldü. "Hayır. Bu, dünyanın en büyük transhümanizm toplantısı olan '2010 Hümanite-Artı' zirvesi için kullanılan simgeydi."

Langdon kelimeye anlam vermeye çalışıyormuş gibi başını yana eğdi.

Sinskey, 'Transhümanizm bir tür felsefe, bir aydın hareketidir. Bilim dünyasında hızla

yayılmaya başladı. Esasen, insan bedenindeki kalıtsal zayıflıkları aşmamız gerektiğini ileri sürer. Başka bir deyişle, insan evrimindeki bir sonraki aşamada, **kendimizi** biyolojik olarak düzenlememiz gerektiğini söyler."

Langdon, "Kulağa ürkütücü geliyor," dedi.

"Tüm değişiklikler gibi, bunun da bir derecesi var. Teknik açıdan bakarsak, kendimizi zaten yıllardır düzenliyoruz. Çocukların çiçek, çocuk felci, tifo gibi bazı hastalıklara bağışıklık kazanmasını sağlayan aşılar geliştiriyoruz. Ama şimdi aradaki fark şu: Zobrist'in germline mühendisliğinde yaptığı buluşla, **kalıtsal** bağışıklık yaratmayı öğrendik. Hastalığı ilk kapan kişiden başlayarak, sonraki nesillerde bu hastalığa bağışıklık kazandıra-biliyoruz."

Langdon şaşırmıştı. "Yani insanlar, sözgelimi,

tifoya bağışıklık kazanmış bir *evrim* geçirecekler öyle mi?"

Sinskey, "Buna daha çok *yardımla* evrim geçirmek denebilir," diyerek onu düzeltti. "İster bir balığın ayaklarının çıkması, isterse bir maymunun başparmağının uzaması olsun, normal bir evrim süreci binlerce yıl alır. Şimdiyse biz, tek bir nesilde genetik uyumun sağlanmasını başarabiliyoruz. Teknolojiyi savunanlar, insan

türünün kendi evrim sürecini geliştirmeyi öğrendiği bu yolla, Darwin'in 'en iyi uyum sağlayan hayatta kalır' ifadesinin en üst seviyeye taşındığına inanıyorlar."

Langdon, "Bu, Tanrı rolünü oynamak gibi bir şey," diye karşılık verdi.

Sinskey, "Tüm kalbimle katılıyorum," dedi. "Ama

başka pek çok transhümanist gibi Zobrist de türümüzü geliştirmek için sahip olunan tüm güçlerden faydalanmanın, insan evriminin bir **gerekliliği** olduğunu kuvvetle savundu. Fakat sorun şu ki, genetik yapımız bir deste oyun kâğıdı gibidir, her bir parça anlayamadığımız yollarla sayısız başka parçaya bağlıdır ve bunlar birbirini destekler. Tek bir özelliği kaldırmaya kalkışırsak, yüzlerce başkasının aynı anda yer değiştirmesine sebep oluruz ve büyük olasılıkla da bunun yıkıcı etküeri olur."

Langdon başını salladı. "Evrimin aşama aşama kaydedilmesinin bir sebebi var."

Sinskey, profesöre her geçen saniye hayranlığının arttığını hissederek, "Kesinlikle!" dedi. "Tamamlanması binlerce yıl alan bir süreci üstünkörü oluşturmaya çabalıyoruz. Tehlikeli bir

zamandayız. Bugün, gelecek kuşakları daha yetenekli, daha dayanıklı, daha güçlü ve hatta daha zeki kılacak genetik dizileri aktive etme imkânına sahibiz. Bu şekilde bir süper tür yaratabiliriz. Kimilerinin, türümüzün geleceği olduğuna inandığı, bu teoride 'geliştirilmiş' bireylere transhümanistler *insariötesi* diyor."

Langdon, "Öjenik gibi bir şey," diyerek karşılık verdi.

Bu benzetme karşısında Sinskey'nin tüyleri diken diken olmuştu.

Nazi bilimadamları 1940'larda öjenik dedikleri bir teknoloji geliştirmişlerdi: Bu; "arzu edilir" genetik özellikleri taşıyanların doğum oranını artırırken, "daha az arzu edilir" etnik özelliklere sahip olanların doğum oranını azaltacak basit bir genetik mühendislik girişimiydi.

Genetik seviyede etnik temizlik.

Sinskey, "Arada benzerlikler var," diyerek itirafta bulundu. "Yeni bir insan türünün nasıl oluşturulabileceğini anlamak zor olsa da hayatta kalabilmek için bu süreci başlatmamızın çok gerekli olduğuna inanan birçok zeki insan da var. Transhümanist dergisi **H** yazarlarından biri, germline mühendisliğini 'temiz gelecek' diye nitelendirdi ve türümüzün gerçek potansiyelini ortaya koyduğunu iddia etti." Sinskey sustu. "Ama yine de savunma yaparken, 'Dünyadaki En Tehlikeli Fikir' isminde bir **Discover** dergisi makalesi yayımladılar."

Langdon, "Sanırım ben yazılardan İkincisine katılıyorum," dedi. "En azından sosyokültürel açıdan baktığımda."

"Neden?"

"Şey... estetik ameliyata benzettiğim genetik düzeltmeler hayli pahalı, değil mi?"

"Elbette. Kendilerini veya çocuklarını ameliyat ettirebilecek parayı herkes bulamıyor." ^

"Yani, genetik düzeltmeler yasallaştığı anda, bir anlamda sahip olanlarla olmayanlar dünyası yaratacak. Zenginle fakir arasındaki uçurum zaten gitgide büyüyor. Genetik mühendislik, bir süperinsan türü yaratacak. Dünyayı yöneten yüzde birlik ultra zengin kesimin aynı zamanda daha akıllı, daha güçlü, daha sağlıklı, üstün bir *tür* haline geldiğini düşünün. O zaman bu, kölelik veya etnik temizlikle eşdeğer bir durum oluşturur."

Sinskey yanında oturan akıllı akademisyene gülümsedi. "Profesör, genetik mühendislikte en

ciddi kusur olarak gördüğüm noktayı hemen kavradınız."

"Belki bunu kavramış olabilirim ama Zobrist konusunda aklım hâlâ karışık. Tüm bu transhümanist yaklaşımlar, insan ırkını daha iyiye götürme amaçlı gibime geliyor; bizi daha sağlıklı kılacak, ölümcül hastalıkları iyileştirecek ve ömrümüzü uzatacak. Ama Zobrist'in nüfus yoğunluğu hakkındaki görüşleri insanları öldürmek üzerine. Transhümanizm ve nüfus yoğunluğu hakkındaki görüşleri birbiriyle çelişmiyor mu?"

Sinskey ciddi bir tavırla içini çekti. "Bir seferinde kendini, çaresizce filika yapmaya çalışırken yolcu sayısı her saat ikiye katlandığı için batmaya başlamış bir gemide mahsur kalmış gibi tasvir etmişti." Sustu. "Bu yüzden insanların yansıma gemiden atmak gerektiğini savunmuştu."

Langdon yüzünü buruşturdu. "Korkutucu bir düşünce."

"Öyle, ama sizi yanıltmasın. Zobrist, insan nüfusunu ayıklamanın günü geldiğinde bir kahramanlık olarak anılacağına inanıyordu... insan türünün hayatta kalmayı tercih ettiği bir eylem olacaktı."

"Dediğim gibi, korkutucu."

"Bunun sebebi biraz da onunla aynı düşünceyi paylaşan insanların var olması. Zobrist ölünce pek çok kişiye göre şehit oldu. Floransa'ya vardığımızda kiminle karşılaşacağımızı bilmiyorum ama çok dikkatli olmalıyız. Şu salgın mikrobunu bulmaya çalışan bir tek biz olmayacağız ve kendi güvenliğiniz için İtalya'da ne aradığınızı herkesten saklı tutmalıyız."

Langdon ona bir Dante uzmanı olan arkadaşı Ignazio Busoni'den bahsetti. Zobrist'in projektöründeki *cerca trova* sözcüklerinin yer aldığı tabloya bakmak için herkes çıktıktan sonra onu Vecchio Sarayı'na sokabileceğine inanıyordu. Ayrıca Busoni, ölümün gözleriyle ilgili o tuhaf alıntıyı anlamasına da yardımcı olabilirdi.

Sinskey gümüş rengi uzun saçlarını geriye attı ve gözlerini Langdon'ın kılere dikti. "Araym ve bulun profesör. Zaman daralıyor."

Sinskey uçaktaki bir depoya girdi ve DSÖ'nün en güvenli hazmat tüpünü aldı; biyometrik mühürleme yapabilen bir modeldi.

Kutuyu Langdon'ın önüne koyarken, "Bana başparmağınızı uzatın," dedi.

Langdon şaşırsa da kadının dediğini yaptı.

Sinskey tüpü sadece Langdon'm açabileceği bir şekilde programladı. Sonra küçük projektörü içine yerleştirerek emniyete aldı.

Gülümserken, "Bunu taşınabilir bir kilitli kutu gibi düşünün," dedi.

369

Cehennem / F: 24

"Üzerindeki biyolojik tehlike işaretiyle mi?"
Langdon tedirgin görünüyordu.

"Elimizde sadece bu var. İyi tarafından bakacak olursak, kimse oynamaya kalkmayacaktır."

Langdon bacaklarını esnetmek ve tuvalete

gitmek için izin istedi. O gittiğinde Sinskey mühürlü kutuyu ceketinin cebine koymaya çalıştı ama ne yazık ki sığdıramadı.

Bu projektörü görünür bir yerinde taşıyamaz. Biraz düşündükten soma depoya jidip bir neşterle dikiş seti aldı. Uzman titizliğiyle Langdon'm ce cet astarında bir kesik açtı ve biyotüpu saklayabüe-ceği büyüklükte gizli bir cep dikti.

Langdoı döndüğünde son dikişleri atıyordu.

Profesöı durup, sanki Sinskey ***Mona Lisa***'mn yüzünü de-ğıştiriyorrr aş gibi bakakaldı. "Harris Tweed'imın astarım mı kestiniz?"

"SaV.in olun profesör," dedi. "Ben eğitimli bir cerrahım. Attığım dikişler oldukça profesyoneldir."

Venedik'in Santa Lucia Tren İstasyonu gri taş ve betondan yapılma zarif bir yapıydı. Modern, minimalist bir tasarımı vardı. Devlet Demir Yolları Ferrovie dello Stato'nun® FS harfli kanatlı sembolü dışında dış cephesinde hiçbir işaret yoktu.

İstasyon, Büyük Kanal'm en batı ucunda olduğu için, gelen yolcular istasyondan dışarı adım attıkları anda kendilerini Venedik'in karakteristik manzarası, kokusu ve sesleriyle karşı karşıya bulurlardı.

Langdon'ı ilk etkileyen her zaman tuzlu hava olurdu; istasyonun dışındaki işportacıların sattıkları pizzanın kokusuyla çeşnilenen temiz deniz melteminin kokusu. O gün rüzgâr doğudan esiyordu ve havada Büyük Kanal'm kabaran sularında bekleyen deniz taksilerinden yayılan dizel yakıtın kokusu da vardı. Düzinelerce tekne

kaptanı kollarmı sallayarak turistlere sesleniyor, taksilerine, gondollarına, vaporetto'larına¹ ve özel sürat motorlarına yeni yolcular çekmeye çalışıyorlardı.

Langdon suyun üzerindeki trafik yoğunluğuna bakarken, *suyun üzerindeki kargaşa*, diye düşündü. Boston'da çıldırtıcı olabilecek bu izdiham bir şekilde Venedik'te çekici geliyordu.

Kanala bir taş atımlık mesafede, San Simeone Piccolo'nun bakır kubbesi gökyüzüne doğru yükseliyordu. Avrupa'nın mimari açıdan en eklektik kiliselerinden biriydi. Sıra dışı dik kubbesi ve daire şeklindeki ibadethanesi Bizans stilindeydi. Mermer sütunlu giriş, Roma'nın Panteon'undaki klasik Yunan mimarisinden örnek alınmıştı. Ana girişin üzerinde, acı çeken azizleri resmeden mermer bir rölyef alınlık vardı.

Langdon, kilise merdivenlerine çarpan kanal suyuna bakarken, *Venedik bir açık hava müzesi*, diye düşündü. *Yavaş yavaş batan bir müze*. Yine de olası bir sel baskını Langdon'a, şehrin altında pusuya yatmış bekleyen tehlikeden daha önemsiz geliyordu.

Ve kimsenin haberi yok ki...

Dante'nin maskesinin arkasındaki şiir hâlâ Langdon'm zihnini kurcalıyordu ve dizelerin kendilerini nereye yönlendireceğini merak ediyordu. Şiirin kopyası cebindeydi ama alçı maskeyi Sienna'mn önerisiyle bir gazete kâğıdına sarmış ve tren istasyonundaki kilitli bir dolaba koymuştu. Kilitli dolap, bu kadar değerli bir eser için son derece uygunsuz bir yer olmasına karşın, paha biçilmez alçı maskeyi su dolu bir şehirde yanında dolaştırmaktan çok daha güvenliydi.

"Robert?" Ferris ile birlikte önden giden Sienna deniz taksilerini gösteriyordu. "Fazla zamanımız yok."

Langdon hızlanarak onlara yetişti. Mimariye hayran biri olarak Büyük Kanal'da bir gezintiyi aceleye getirmek onun için akıl almaz bir şeydi. Şehrin en esaslı açık hava deniz otobüsü olan vaporetto No.1'e özellikle gece binmekten ve yukarıda, önde oturarak ışıklandırılmış katedralleri ve sarayları izlemekten daha keyifli olabilecek bir Venedik deneyimi düşünemiyordu.

Langdon, *bugün vaporetto yok*, diye düşündü. Vaporetto deniz otobüsleri son derece yavaş olduğu için deniz taksisi daha hızlı bir seçenektir. Ne yazık ki, istasyonun dışındaki taksi sırasının sonu gelmeyecekmiş gibi görünüyordu.

Sienna meraklandı. "Efendim?" Langdon'm

gizemli şiirle ilgili bir şey bulduğunu umut ediyordu.

Langdon, "Yok bir şey," dedi. "Garip bir fikir. Büyük ihtimalle önemsizdir." Kiliseyi gösterdi. "Yazıyı görüyor musun? Azize Lucia buraya gömülmüş. Bazen hagiografi⁰¹ sanatı dersi veririm, Hristiyan azizlerin resmedildiği bir sanattır. Ve birden Azize Lucia'nın körlerin koruyucu azizi olduğu aklıma geldi."

Maurizio yardım etmeye hevesli bir ifadeyle, "***Si, Azize Lucia!***" diye lafa atladı. "Körlerin azizi! Hikâyeyi biliyor musunuz, hayır mı?" Motor seslerini bastırmak için bağırarak konuşmaya başladı. "Lucia o kadar güzelmış ki, bütün erkekler onu arzuluyormuş. Bu yüzden, Tanrı için temiz olmak ve bekâretini korumak adma kendi gözlerim çıkarmış."

Sienna inler gibi, "Ne bağıllık," diye söylendi.

Maurizio, "Tanrı, fedakârlığının ödülü olarak," diye ekledi. "Lucia'ya daha da güzel gözler vermiş."

Sienna, Langdon'a bakti. "Bunun hiç mantıklı olmadığını *biliyor*, öyle değil mi?"

Langdon bir tabakta kendi gözlerini taşıyan Azize Lucia'yı resmeden yirmi kadar ünlü usta ressamı düşünerek, "Tanrı'nın işine akü sır ermez," dedi.

Azize Lucia efsanesinin birçok versiyonu vardı ama hepsinde Lucia gözlerini çıkartıp ateşli âşığı için bir tabağa koyuyor ve cüretle, "Çok arzu ettiğin şeyi buyur al... ve bundan sonra sana yalvarıyorum; bana huzur ver!" diyordu.

Lucia'nın kendi kendini kör etmesine ilham veren Kutsal Kitap olmuş, bir de İsa'nın meşhur öğüdü:

"Eğer gözlerin seni günaha sokuyorsa, onları çıkartıp at."

Çıkartmak? Langdon aynı kelimenin şiirde de kullanıldığını hatırladı. ***Hain Venedik dukasını ara, o ki atların başlarını kesti ve körlerin kemiklerini çıkarttı.***

Bekleyecek havada olmayan Ferris hemen duruma el attı ve bir deniz limuzini tuttu; Güney Afrika maunundan yapılmış, üstü açılıp kapanabilen çok gösterişli bir Veneziano. Zarif araç fazla abartıya kaçıyordu ama yolculuk hem onlara özel hem de hızlı olacaktı. Büyük Kanal'dan San Marco Meydam'na sadece on beş dakikada varacaklardı.

Kaptan, Armani takım elbiseli, son derece yakışıklı bir adamdı. Kaptandan çok film yıldızına

benziyordu, ama ne de olsa burası İtalyan zarafetinin diyarı olan Venedik'ti.

Adam onları tekneye buyur ederken Sienna'ya göz kırparak, "Maurizio Pimponi," dedi.
"Prosecco? Limoncello? Şampanya?"

Sienna seri bir İtalyancayla, "No, *grazie*," diye karşılık verip, kendilerini San Marco Meydam'na mümkün olduğunca çabuk götürmesini istedi.

Maurizio tekrar göz kırparak, "*Ma certo!*" dedi.
"Benim teknem Venedik'in en hızlısıdır..."

Langdon ve diğerleri teknenin kış tarafındaki lüks koltuklara yerleşirken Maurizio, Volvo Penta motorunu geri vitese alıp ustalıkla kıyıdan ayrıldı. Sonra dümeni sağa çevirerek motorları çalıştırdı, büyük aracıyla gondolların arasında manevralar yaparken, zarif siyah araçları dümen

suyunda aŖađı yukarı inip çıkan çizgili tiŖörtl
gondolieriler ona yumruklarını salladılar.

Maurizio zr dileyen bir ses tonuyla,
"Scusate!" diye seslendi. "VIP'ler!"

Maurizio saniyeler içinde Santa Lucia
İstasyonu'nun izdihamından kurtulmuŖ, Büyük
Kanal'da doğuya doğru ilerliyordu. Ponte degli
Scalzi'nin zarif geniŖliđinin altında hızlanırlarken
Langdon kıyıdaki tenteli restoranlardan yayılan
yerel ***seppie al nero***'nun, kendi mürekkebiyle
piŖen kalamarm nefis kokusunu aldı. Kanalda bir
virajı döndüklerinde muazzam kubbeli San
Geremia Kilisesi'ni gördüler.

Langdon kilisenin yan tarafındaki yazıdan
azizenin ismini okuyarak, "Azize Lucia," dedi.
"Körlerin kemikleri."

Tesadüf karşısında hayrete düşen Langdon, şiiirde bahsi geçen kör kişinin Azize Lucia olup olmadığını merak etti.

Langdon, "Maurizio," diye seslenip San Geremia Kilisesi'ni gösterdi. "Azize Lucia'nın kemikleri bu kilisede mi?"

Tekneyi tek eliyle ustalıkla kullanırken önündeki trafiğe aldırmadan yolcularına doğru dönen Maurizio, "Birazı, evet," dedi. "Ama hepsi değil. Azize Lucia o kadar çok sevilirdi ki, kemikleri dünyanın dört bir tarafındaki kiliselere dağıtıldı. Venedikliler Azize Lucia'yı çok severler, bu yüzden kutlamalar..."

Ferris, "Maurizio!" diye haykırdı. "Azize Lucia körmüş, ama sen değilsin! Önüne bak!"

Maurizio bir kahkaha atarak önüne döndü ve

onları gelen bir tekneyle çarpışmaktan son anda kurtardı.

Sienna, Langdon'ı inceliyordu. "Ne düşünüyorsun? Körlerin kemiklerini çıkartan Venedikli hain düka?"

Langdon dudaklarını büzdü. "Emin değilim."

Sienna ve Ferris'e kısaca Azize Lucia'nın kemiklerinin hikâyesini anlattı. Hagiografi sanatında en tuhaf konu buydu. Efsanelere göre, güzel Lucia nüfuzlu bir âşığının ilgisini reddedince, adam onun aleyhinde konuşmuş ve kazıkların üzerinde yaktırmış ama Lucia'nın vücudu yanmamış. Eti ateşe dayanıklı olduğu için kalıntılarının özel güçleri olduğuna ve bu kalıntıları ele geçiren kişinin normalden uzun bir yaşamı olacağına inanılmış."

Sienna, "Sihirli kemikler mi?" diye sordu.

"Evet, öyle olduğuna inanılmış ve bu yüzden de kalıntıları dünyanın dört bir tarafına dağıtılmış. İki bin yıl boyunca güçlü liderler Azize Lucia'nın kemiklerine sahip olarak yaşlanmaya ve **ölümü** engellemeye çalışmışlar. İskeleti birçok kez çalınıp bulunmuş ve tarihteki diğer azizlerin iskeletlerinden daha çok parçalanmış. Kemikleri tarihteki en güçlü kişilerin elinden geçmiş."

Sienna, "Bunların arasında hain bir düka da var mıymış?" dedi.

Dante'nin ***Cehennem***'de Azize Lucia'dan belirgin bir şekilde bahsettiğini hatırlayan Langdon, "Büyük ihtimalle," dedi. Lucia, Dante'nin yeraltı dünyasından kaçmasına yardım etmesi için Vergilius'u çağıran kutsanmış üç kadından -le tre donne benedette- biriydi. Diğer

iki kadın Bakire Meryem ve Dante'nin sevgili Beatrice'sidir ve Dante, Azize Lucia'yı bunların arasında en yüksek mertebeye koymuştur.

Sienna heyecanlanmıştı. "Eğer bu konuda haklıysan, o zaman atların kafalarını kesen hain düka..."

Langdon, "...Azize Lucia'nın da kemiklerini çalmıştır," diyerek onun sözünü tamamladı.

Sienna başını salladı. "Bu da listemizi ciddi anlamda kısaltır," dedi. Ferris'e baktı. "Telefonunun çalışmadığına emin misin? İnternette arama..."

Ferris, "Çalışmıyor," dedi. "Az önce kontrol ettim. Özür dilerim."

Langdon, "Birazdan orada olacağız," dedi. "San

Marco Bazi likası'nda birtakım cevaplar bulacağımıza eminim."

San Marco, Langdon için yapbozun emin olduğu tek parçasıydı. ***Kutsal bilgelik mouseion'u.*** Langdon bazilikada gizemli dükânın kimliğini öğreneceklerine inanıyordu... ve oradan, şansları yaver giderse Zobrist'in salgın yaymak için seçtiği sarayı bulacaklardı.

Langdon salgın görüntülerini zihninden uzaklaştırmaya çalıştı ama başardı olamadı. Bu muhteşem şehrin altın çaığında... salgın zayıflayıp Osmanlılar, sonra da Napolyon tarafından fethedilmeden önce nasıl olduğunu, Venedik'in Avrupa'nın ticaret merkezi olarak saltanat sürdüğü o dönemleri çok sık düşünürdü. Söylenenlere göre zamanında, nüfusunun zenginliği ve kültürü eşsiz olan Venedik'ten daha

güzel bir şehir yoktu.

Ne tuhaftır ki, ticaret gemilerinin ambarlarındaki sıçanların sırtlarında Çin'den Venedik'e ölümcül salgını getiren, nüfusun yabana lüks eşyalara tutkusu olmuştu. Çin'in nüfusunun *üçte ikisini* yok eden salgın, Avrupa'ya gelmiş ve hızla nüfusun üçte birini öldürmüştü.

Langdon salgın sırasında Venedik'teki hayatla ilgili tasvirler okumuştı. Ölüleri gömecek toprak kalmadığı için şişmiş cesetler kanallarda yüzüyordu. Bazı bölgelerdeki ceset yoğunluğu yüzünden işçiler kütük yuvarlar gibi cesetleri denize doğru itiyorlardı. Dualar, salgının gazabını azaltmaya yetmiyordu. Devlet memurları hastalığa sıçanların neden olduğunu anladıklarında artık çok geçti ama Venedik yine de gelen tüm gemilerin yüklerini boşaltmadan

önce kırk gün açığa demirleyip beklemelerini gerektiren bir kanun çıkarmıştı. Günümüzde, İtalyancası *cjua-rantina* olan kırk rakamı, *karantina* kelimesinin nereden geldiğini haürlatan tatsız bir kelimedir.

Tekneleri kanaldaki bir virajı hızla dönerken kırmızı bir bayrak rüzgârda savrularak Langdon'm ölümle ilgili düşüncelerinden sıyrılıp solundaki zarif, üç katlı yapıya odaklanmasma neden oldu.

CASINÖ DIVENEZIA: SONSUZ BİR DUYGU.

Langdon kumarhanenin afişindeki kelimeleri hiçbir zaman tam olarak anlayamamıştı ama Rönesans stili muhteşem saray, Venedik manzarasının on altıncı yüzyıldan beri bir parçasıydı. Bir zamanlar şahsa ait bir malikâne

olan bu yer arük smokinle girilen bir kumarhaneydi. Burası, besteci Richard VVagner'in 1883'te *Parsifal* operasını besteledikten kısa bir süre sonra kalp krizi geçirip öldüğü yerd.

Kumarhanenin arkasında, barok stili rustik dış cephenin üzerinde daha da büyük koyu mavi bir pankart asüydu. Üzerinde, CA'PESARO: GALLERIA INTERNATZIONALE D'ARTE MO-DERNA² yazıyordu. Yıllar önce Langdon içeri girmiş ve Gustav Klimt'in Viyana'dan ödünç olarak getirtilen *Öpücük* adlı başyapıtını görmüşü. Klimt'in birbirine sarılmış iki sevgilinin altın varaklı büyüleyici yorumu, sanatçının eserlerine tutku duymasına neden olmuş ve Langdon, Venedik'in CaTesafo Müzesi'nin modern sanata olan tutkusunu ateşleyen yer olduğuna inanmışı.

Maurizio geniş kanalda artık daha da büyük bir hızla ilerliyordu.

İleride, ünlü Rialto Köprüsü duruyordu, San Marco Meyda-m'na giden yolu yarılamışlardı. Köprüye yaklaştıklarında Langdon başını kaldırıp yukarı baktı ve melankolik bir yüz ifadesiyle parmaklıklardan aşağı bakan yalnız figürü gördü.

Yüzü hem tamdı... hem de ürkütücüydü.

Langdon içgüdüsel olarak gerildi

Grimtirak ince uzun yüzün soğuk, ifadesiz gözleri ve uzun, kemerli bir burnu vardı.

Tekne ürkütücü figürün alfandan geçerken Langdon onun yeni aldığı eşyayla gösteriş yapan bir turist olduğunu fark etti. Rialto Pazarında her gün yüzlercesi satılan veba maskelerinafen birini

alıp takmıştı.

Ama o gün, bu kostüm göze hiç hoş
görünmüyordu.

enedik'teki San Marco Meydanı, korunaklı su
yolunun

açık denizle keşiştiği, Büyük Kanal'ın en güney
ucun

dadır. Bu tehlikeli keşişimin üzerinde, gözcü
kulesi bir zamanlar Venedik'i dışarıdan gelen
istilalara karşı korumuş olan Doğana di Mare'nin,
yani Deniz G mr ğ n n sade, üçgen kalesi
durur. Günümüzde bu gözcü kulesinin tepesine,
devasa altın rengi bir kaide üzerinde, rüzgârla
y n değiştiren kollan denizcilere kaderin

bilinmezliğini hatırlatan kader tannçası şeklindeki bir rüzgâr gülü yerleştirilmiştir.

Maurizio parlak teknenin dümenini kanalın sonuna doğru çevirirken önlerinde, denizin çalkantılı suları göründü. Robert Langdon daha büyük vaporetto'larda bu yolu pek çok kereler kat etmişti ama bindikleri limo, yükselen dalgalara doğru açılırken bir tedirginlik hissetti.

San Marco Meydanındaki iskelelere ulaşmak için bindikleri teknenin, lüks yatlardan tankerlere ve özel yelkenlilere kadar yüzlerce tekneyle dolu büyük bir lagünün üzerinden geçmesi gerekiyordu. Sanki sayfiye yolundan çıkıp, sekiz şeritli bir otoyola bağlanıyorlardı.

Sienna üç yüz metre ötede, önlerinden geçen on katlı yolcu gemisine bakarken onun kadar tedirgin görünüyordu. Geminin güverteleri,

küpeştelere dayanmış San Marco Meydanı'nın fotoğrafını çeken yolcularla doluydu. Uç başka gemi, bu geminin

dümen suyunda/ Venedik'teki en ünlü yerin önünden geçmek için sırasını bekliyordu.

Langdon son yıllarda gemi sayısının artmasıyla birlikte, meydanın önünden gece gündüz durmadan gemi geçtiğini duymuştu.

Dümendeki Maurizio, gelmekte olan yolcu gemilerini inceledikten sonra sol tarafındaki üstü kapalı iskeleye baktı. "Harry's Bar'a park edeyim mi?" Bellini'yi icat etmekle ünlenen restoram gösteriyordu. "San Marco oraya yürüme mesafesinde."

Lagünün üzerinden, San Marco Meydanı'ndaki iskeleleri işaret eden Ferris, "Hayır, bizi oraya

kadar götür," diye emir verdi.

Maurizio uysal bir tavırla omuzlarını silkti. "Siz bilirsiniz. Sıkı tutunun!"

Motorlar hızlanınca limo, şamandırayla işaretlenmiş trafik şeridine geçti. Dalgalan diğer tekneleri mantar gibi sallayan yolcu gemileri, yüzen binalar andıyordu.

Onlarca gondolün aynı şekilde karşıya geçtiğini görünce Langdon şaşırdı. Yaklaşık on iki metre uzunluğunda ve yedi yüz kübo ağırlığındaki ince gövdeleri bu çalkantılı sulara sağlam bir şekilde oturmuştu. Her tekneyi, gövdenin sol tarafındaki platformun üzerinde, sağdaki borda tirizine bağlanmış tek bir küreği çeken, geleneksel siyah beyaz çizgili tişörtüyle bir gondolcu idare ediyordu. Langdon teknenin asimetrik tasarımı sebebiyle gon-dollann, her durumda sola yattığını

öğrenmişti; hep sağ taraftan kürek çekildiği için, teknenin sola dönme eğilimini yenmek amacıyla gondolün gövdesi, gondolcunun bulunduğu yerden itibaren sağa doğru kıvrım yapıyordu.

Maurizio yanından hızla geçtikleri bir gondolü gururla gösterdi. Geriye doğru, "Ön taraftaki metal şekli görüyor musunuz?" diye seslenirken, pruvadan dışa doğru uzanan zarif süslemeyi gösteriyordu. "Gondolün üzerindeki tek metal budur. ***Ferro di prua*** denir: Pruva demiri. Venedik'in bir resmidir!"

Venedik'teki her gondolün pruvasından öne doğru uzayan tırpan benzeri süslemenin semboük bir anlamı bulunduğunu açıkladı. Ferro'nun kıvrımlı şekli Büyük Kanal'ı, altı dişi Venedik'teki ***aliestieri***'yi veya bölgeyi, uzun bıçağıysa Venedik düka-sınn miğferini temsil ediyordu.

Yeniden önündeki işi düşünmeye başlayan Langdon, içinden, *duka*, diye geçirdi. *Hain Venedik dukasını ara, o ki, atların başlarını kesti ve körlerin kemiklerini çıkarttı.*

Langdon bakışlarını karşılarındaki kıyı şeridine yöneltti. Suyun hemen kenarında küçük, ahşap bir park yeri vardı. Ağaçların üstündeki bulutsuz gökyüzünde, San Marco'nun kırmızı tuğladan yapılmış çan kulesi yükseliyordu. Kulenin en tepesindeki altın baş melek Cebrael, iki yüz seksen metre yukarıdan aşağıya bakıyordu.

Batma eğilimi yüzünden yüksek binaların inşa edilmediği şehirdeki yüksek yapı olan San Marco Çan Kulesi, Venedik'in kanallar ve geçitler labirentine girenlere yol gösterici bir işaret kulesi işlevini görüyordu; yolunu kaybeden biri, gökyüzüne şöyle bir bakınca San Marco

Meydam'na giden yolu görebiliyordu. Langdon bu devasa kulenin 1902 yılında çökerek, San Marco Meydanı'nda bir moloz yığını bıraktığına inanmakta hâlâ güçlük çekiyordu. Bu felaketteki tek kurbanın bir kedi olması da kayda değermi.

Venedik'e gelen ziyaretçiler, şehrin eşsiz havasını pek çok nefes kesici mahalde soluyabilirdi ama Langdon'm en sevdiği yer, Riva degli Schiavoni'ydi. Arsenal'dan San Marco Meydam'na kadar uzanan, deniz kumundan yapılmış kıyıdaki bu geniş gezinti yeri dokuzuncu yüzyılda inşa edilmişti.

Güzel kafeteryalar, seçkin oteller ve hatta Antonio Vivaldi'nin kayıtlı olduğu kilisenin sıralandığı Riva, bir zamanlar hasarlı gemilerdeki delikleri ziftle kapatmak için gemi yapımcılarının kaydattığı reçine kokulu Arsenal'dan başlıyordu. Söylendiğine göre bu tersaneler Dante

Alighieri'ye, *Cehennem* 'deki işkencelerden birini, kaynayan zift hendeği yapma ilhamını vermişti.

Langdon'm Riva'dan sağa doğru kayan bakışları, gezinti yerinin çarpıcı bitiminde durdu. San Marco Meydanı'nın en güney ucundaki bu kısımda, geniş kaldırım denizle buluşuyordu. Venedik'in altın çağlarında buradaki kayalıklara "tüm medeniyetlerin kıyısı" denirdi.

Günümüzde, iki yüz seksen metrelik bu yerin önüne her zaman olduğu gibi, bağlı bulundukları yerde suya dalıp çıkarken tırpan benzeri pruva süsleri meydandaki mermer binaların cephesine doğru aşağı yukan salman yüzlerce siyah gondol sıralanmıştı.

Langdon, New York'taki Central Park'm iki katı kadar olan bu küçük şehrin denizde inşa edilerek,

batıdaki en büyük ve en zengin imparatorluk haline gelmesine inanmakta hâlâ güçlük çekiyordu,

Maurizio tekneyi yakınlaştırmca, Langdon ana meydanın insanlarla dolu olduğunu gördü. Napolyon bir zanû^nlar San Marco Meydam için "Avrupa'nın misafir odası" demişti; görünüşünden anlaşıldığı kadarıyla bu "oda", kaldıracabileceğinden fazla misafire davet veriyordu. Meydan, hayranlarının ağırlığıyla batacakmış gibi görünüyordu.

İnsan kalabalığına göz gezdiren Sienna, "Tamım," diye fısıldadı.

Langdon onun, salgını yaymak için Zobrist'in böyle kalabalık bir yeri seçmiş olabileceğinden korktuğu için mi, yoksa nüfus kalabalığı hakkında yaptığı uyarüarda haklı olduğunu düşündüğü için

mi böyle söylediğini anlayamadı.

Venedik'e her yıl çok sayıda turist akını olurdu. 2000 yılında yirmi milyon ziyaretçi gelmişti. Dünya nüfusuna her yıl eklenen on milyonlarca kişiyle şehir, her yıl sayıları gittikçe artan turistin ağırlığı altında inliyordu. Venedik'in de tıpkı gezegen gibi, sınırlı bir kapasitesi vardı ve bir noktada yeteri kadar gıda sağlayamayacak, atıktan yok edemeyecek ve ziyaretçilere yeteri sayıda yatak sağlayamayacaktı.

Yanında duran Ferris karaya doğru değil, denize doğru bakıyor ve yaklaşan gemileri seyrediyordu.

Ona merakla bakan Sienna, "Siz iyi misiniz?" diye sordu.

Ferris aniden döndü. "Evet, iyiyim... düşünüyordum." Ön tarafa dönüp Maurizio'ya

seslendi. "San Marco'ya olabildiğince yakm bir yere çek."

"Sorun değil!" Kaptan elini salladı. "İki dakika!"

Limo şimdi San Marco Meydam'yla ^ay^{nl} hizaya gelmişti, kıyı şeridi manzarasına hâkim olan Dükalar Sarayı, sağ tarafta yükseliyordu.

Venedik'in gotik mimarisinin mükemmel bir örneği olan sarayın mütevazı bir zarafeti vardı. Fransız veya İngiliz saraylarındaki gibi kulesi bulunmayan, devasa dikdörtgen prizma şekliyle, dükanın hükümetine ve çalışanlarına mümkün olan en geniş iç mekânı sağlıyordu.

Denizden bakıldığında sarayın beyaz kireçtaşından cephesi revaklar, sütunlar, bir kemer altı ve dört simetrik yapraktan oluşan deliklerle dikkatlice işlenmiş olmasa, fazlasıyla

sıkıcı bir etki yaratacaktı. Dış cephedeki yatay pembe geometrik desenler, Langdon'a İspanya'daki Elhamra'yı hatırlattı.

Tekne palamara yaklaşırken Ferris, saraym önünde toplaşan kalabalık yüzünden endişelenmiş görünüyordu. Yoğun bir kalabalık köprünün üstünde toplanmış, Dükalar Sarayı'nın iki büyük bölümü arasından geçen dar kanalı işaret ediyordu.

"Neye bakıyorlar?" diye soran Ferris'in sesinde gerginlik vardı.

Sienna, "Sospiri Köprüsü," diye karşılık verdi. "Venedik'in ünlü köprülerinden biridir."

Langdon dar kanala bakınca, iki binanın arasından kıvrılan kapalı tüneli gördü. Çocukluğunda en sevdiği filmlerden biri olan

Küçük Bir Romantizm filmini hatırlayarak, ***Ahlar Köprüsü***, diye düşündü. Filmin hikâyesi, San Marco'nun çanları çalarken bu köprünün altında iki genç sevgili öpüşürse birbirlerini sonsuza dek sevecekleri efsanesine dayanıyordu. Bu romantik düşünce ömrü boyunca Langdon'm akimdan çıkmamıştı. Elbette filmde, Langdon'm gördüğü anda tutulduğu on dört yaşındaki yeni yıldız Diane Lane'in oynadığım söylemek de gerekirdi... öyle bir tutulmuştu ki, bir daha kendine gelememişti.

Yıllar sonra Langdon, Ahlar Köprüsü'nün ismini tutkulu iç çekişlerden değil de... acılı inlemelerden aldığım öğrenince dehşete kapılmıştı. Bu kapalı yürüyüş yolu, Dükalar Sarayı ile acılı iniltileri dar kanaldaki kafesli pencerelerde yankılanan tu-tukluların güçten düşüp öldüğü dükanın hapishanesini birbirine

bağlıyordu.

Langdon hapishaneyi bir kez ziyaret etmiş ve en korkunç hücrelerin genellikle su basan aşağı kattakilerin değil, yazın işkence derecesinde sıcak, kışınsa dondurucu soğuk olan, sarayın bitişiğindeki üst kat hücreleri -kurşun kiremitten çatısı sebebiyle **piombi** ismi verilmişti- olduğunu öğrenince şaşırmıştı. Engizisyonun zina ve casuslukla suçladığı büyük âşık Casanova bir zamanlar **piombi'de** tutuklu kalmıştı; on beş ay tutukluluğun ardından nöbetçiyi kandırarak kaçmayı başarmışta.

"Stai attento!"^m Maurizio, kendi bindikleri limo palamar yerine yanaşırken, oradan ayrılmakta olan goldolcuya seslendi. San Marco Meydam ile Dükalar Sarayı'na yüz metre mesafedeki Hotel Danieli'nin önünde bir yer bulmuştu.

Maurizio palamar yerine halat attı ve sanki bir silahşor filminin seçmelerine katılıyormuş gibi kıyıya atladı. Tekneyi sıkıca bağladıktan sonra, dönüp yolculara yardım etmek için elini uzattı.

Kaslı İtalyan, onu kıyıya çekerken Langdon, "Teşekkürler," dedi.

Aklı başka yerdeymiş gibi görünen ve denize bakan Ferris onun arkasından geldi.

Tekneden son inen Sienna oldu. Yakışıklı Maurizio onu kıyıya alırken, yanındaki İkiliyi ekip kendisiyle teknede kalırsa çok daha iyi vakit geçireceğini ima eder gibi derin derin baktı. Sienna ise fark etmiş gibi görünmüyordu.

Gözlerini Dükalar Sarayı'na dikip dalgın bir halde, "*Grazie* Maurizio," dedi.

Sonra, bir an bile durmadan Langdon ile Ferris'i kalabalığın içine kattı.

©

İsmi, tarihin en ünlü gezginlerinin birinden alan Marco Polo Uluslararası Havalimanı, Venedik lagününün üzerinde bulunan San Marco Meydanı'nın altı buçuk kilometre kuze-yindedir.

Elizabeth Sinskey özel hava taşımacılığının avantajları sayesinde on dakika önce inmiş ve daha önce kendisine telefon eden yabancı tarafından gönderilmiş olan siyah bot Dubois SR52 Blackbird ile lagünde ilerliyordu.

Amir.

Bütün gün minibüsün arkasında seyahat etmiş olan Sinskey, deniz havasıyla canlandığını

hissetti. Yüzünü tuzlu rüzgâra doğru dönünce gümüş rengi saçları geriye doğru uçuşmaya başladı. Son iğnesinin üzerinden yaklaşık iki saat geçmişti ve sonunda kendine geliyordu. Elizabeth Sinskey geçen akşamdan beri ilk kez kendisi gibi hissediyordu.

Ajan Brüder, ekibindeki adamlarla birlikte yanında oturuyor, hiçbiri konuşmuyordu. Bu sıra dışı randevuyla ilgili endişeleri varsa bile düşüncelerinin bir değeri yoktu ve kararın kendilerine ait olmadığını bildikleri için susuyorlardı.

Bot hızla ilerlerken sağda büyük bir ada belirdi. Kıyı şeridi alçak tuğla binalar ve baca borulanyla doluydu. Elizabeth, meşhur cam üfleme fabrikalarını hatırlayarak, ***Murano***, diye içinden geçirdi.

Cehennem / F: 25

İçinde derin bir acı hissederek, *geri döndüğüme inanamıyorum*, diye düşündü. *Tam tur.*

Yıllar önce tıp fakültesindeyken nişanlısıyla birlikte Venedik'e gelmiş ve Murano Cam Müzesi'ni ziyaret etmişti. Orada, nişanlısı üfleme camdan çok güzel bir mobil heykel görmüş ve masumca, bir gün bunun gibi bir şeyi bebeklerinin odasına asmak istediğini söylemişti. Böyle önemli bir sırrı çok uzun zamandır sakladığı için vicdan azabı çeken Elizabeth sonunda ona çocukluğundaki astım krizlerinden ve üreme sistemini mahveden glukokortikoid tedavisinden bahsetmişti.

Elizabeth, genç adamın kalbinin taş kesmesine daha önce dürüst davranmayışıun mı, yoksa kısırlığının mı neden olduğunu hiçbir zaman öğrenememişti. Ama bir hafta sonra Venedik'ten ayrılırken parmağında nişan yüzüğü yoktu.

Kalbini kıran geziden ona kalan tek hatıra lapis lazuli nazarlığıydı. Asklepios'un Asası, onun durumunda acı veren tıbbın sembolüydü. Ve Elizabeth onu aldığından beri boynundan çıkarmamıştı.

Kıymetli nazarlığım, diye düşündü.

Çocuklarını doğurmamı isteyen adamdan bir ayrılık hediyesi.

Venedik adaları artık ona hiç romantik gelmiyordu. Tenha köyleri ona aşkı değil, bir zamanlar vebayı kontrol altında tutmak

üzerlerinde kurulan karantina kolonilerini hatırlatıyordu.

Blackbird botu. San Pietro Adası'nın yanından hızla geçerken Elizabeth derin bir kanala demirlemiş ve gelişlerini bekliyor gibi görünen kocaman bir yatın tam üzerine doğru gittiklerini fark etti.

Gri renkli gemi Amerikan ordusunun gizli harekât programından fırlamış gibiydi. Arkasma yazılmış isimden ne tür bir gemi olduğu anlaşılmıyordu.

The Mendacium?

Gemi gittikçe yaklaştı ve Sinskey sonunda kış taraftaki güvertede tek başma duran bir figür gördü. Ufak tefek, yanık tenli yalnız bir adam dürbünle onları izliyordu. Bot, ***The Mendacium'un*** kış tarafındaki geniş iskele

platformuna yaklaşırken adam onları karşılamak için merdivenlerden inmeye başladı.

Güneşten kavrulmuş adam nazıkçe elini sıkarken, "Dr. Sinskey, gemiye hoş geldiniz," dedi. Avuçları yumuşak ve pürüzsüzdü, bir denizcinin ellerine hiç benzemiyordu. "Geldiğiniz için minnettarım. Lütfen beni izleyin."

Grup, güverteleri çıkarken Sinskey yoğun çalışma ofislerine benzer odalar gördü. Tuhaf gemi, insanlarla doluydu ama hiçbiri *dinlenmiyor*, hepsi çalışıyordu.

Ne üzerinde çalışıyorlar?

Merdivenleri tırmanmaya devam ederlerken, Sinskey dev motorların çalıştığını duydu ve hareket eden geminin çıkardığı köpüklü dümen suyunu gördü.

Tedirginlikle, *nereye gidiyoruz*, diye düşündü.

Adam, Sinskey'ye bakarak adamlarına, "Dr. Sinskey ile yalnız konuşmak istiyorum," dedi. "Eğer sizin için de bir sakıncası yoksa?"

Elizabeth başıyla onay verdi.

Brüder araya girip, "Efendim," dedi. "Dr. Sinskey'nin geminin doktoru tarafından muayene edilmesini öneriyorum. Birtakım tıbbi..."

Sinskey, "Ben iyiyim," diye araya girdi. "Gerçekten. Çok teşekkür ederim."

Amir, Brüder'e uzun uzun baktıktan sonra üzerinde yiyecek ve içeceklerin bulunduğu masayı gösterdi. "Biraz soluklan. Buna ihtiyacın olacak. Kısa bir süre sonra kıyıya döneceksin."

Amir konunun daha fazla uzamasına fırsat tanımayarak sırtını ajana döndü ve Sinskey'yi birinci sınıf kamara ve çalışma odasına götürüp arkasından kapıyı kapattı.

Ban göstererek, "İçki?" diye sordu.

Hâlâ etrafındaki tuhaflıklara bir anlam vermeye çalışan Elizabeth başını hayır anlamında salladı.

Bu adam kim? Burada ne yapıyor?

Ev sahibi, parmaklarını çenesinin altına koymuş onu inceliyordu. "Müşterim Bertrand Zobrist'in sizden 'gümüş saçlı şeytan' diye bahsettiğini biliyor muydunuz?"

"Benim de ona uygun bulduğum birkaç isim var."

Adam hiç tepki vermeden masasına doğru yürüyüp büyük bir kitabı işaret etti. "Buna bir göz

atmanızı istiyorum."

Sinskey yanma gidip büyük kitaba baktı.
Dante'nin *Cehennem*'i? Dış İlişkiler
Konseyi'ndeki karşılaşmalarında Zobrist'in,
kendisine gösterdiği korkunç ölüm resimlerini
hatırladı.

"Zobrist bunu bana iki hafta önce verdi. Bir şey
yazmış."

Sinskey kitabın baş sayfasına elyazısıyla yazılmış
notu inceledi. Zobrist tarafından imzalanmıştı.

*Sevgili dostum, bu yolda-bana yardım ettiğin
için*

teşekkür ederim.

Dünya da sana teşekkür ediyor.

Sinskey ürperdiğini hissetti. "Hangi yolu bulmasına yardım ettiniz?"

"Hiçbir fikrim yok. Daha doğrusu birkaç saat öncesine kadar hiçbir fikrim yoktu."

"Peki şimdi?"

"Şimdi protokolde bir istisna yaptım... ve size ulaştım."

Sinskey uzun bir yoldan gelmişti ve üstü kapalı konuşmaları kaldıracak halde değildi. "Bayım, kim olduğunuzu veya neden bu gemide olduğunuzu bilmiyorum ama bana bir açıklama borçlusunuz. Bana, Dünya Sağlık Örgütü tarafından aranan bir adamı neden sakladığınızı anlatın."

Sinskey'nin öfkeli ses tonuna karşılık adam ölçülü

bir fısıltıyla cevap verdi. "Karşıt amaçlar için çalıştığımızın farkındayım ama geçmiş i unutmamızı öneriyorum. Geçmiş geçmişte kaldı. Gelecek ise, bizim yakın ilgimize gereksinim duyuyor."

Adam bunu söyledikten sonra minik kırmızı bir flaş disk çıkarıp bilgisayarına taktı ve ona oturmasını işaret etti. "Bertrand

Zobrist bu videoyu hazırlamış ve kendisi için bu kaydı yanı tüm dünyaya yaymamı istemiş."

Bir karşılık vermesine fırsat kalmadan bilgisayar ekranı karardı ve Sinskey hafif bir su çırpıntısı duydu. Karanlığın içinden bir görüntü belirmeye başladı: Suyla dolu bir mağaranın içi... bir yeraltı gölü. Su tuhaf bir şekilde içeriden aydınlatılmış gibiydi... garip bir kırmızılıkla parlıyordu.

Çırpıntı sesi devam ederken kamera suya dalıyor ve mağaranın kum ve çamur kaplı zeminine odaklanıyor. Zeminde parlak, dikdörtgen bir levhanın üzerinde bir yazı, tarih ve isim yazıyor.

BURADA, BU TARİHTE,

DÜNYA SONSUZA DEK DEĞİŞTİ.

Tarih, ertesı gündü. İsim, Bertrand Zobrist'ti.

Elizabeth Sinskey ürperdiğini hissetti. "Burası neresi?!" diye sordu. "Bu yer nerede?!"

Amir karşılık olarak ilk kez bir tepki verdi. Derin bir nefes alarak hayal kırıklığı ve endişesini ifade etti. "Dr. Sinskey," dedi. "Bu sorunun cevabını sizin bilebileceğinizi umut ediyordum."

Bir buçuk kilometre uzakta, Riva degli

Schiavoni'nin nehir kıyısındaki yürüme yolunda deniz manzarası biraz değişmişti. Dikkatle bakan biri dev gri yatın doğuya doğru ilerlediğini fark edebilirdi. Şimdi, San Marco Meydam'na doğru gidiyordu.

FS-2080 endişeyle, *The Mendacium*, diye düşündü.

Gri gövdesini tanımamak imkânsızdı.

Amir geliyor... ve zaman daralıyor.

71. Bölüm

oradan, meydanın denizle buluştuğu, en güney sınırına vardılar.

iva degli Schiavoni'deki kalabalığın arasına karışan Lang

don, Sienna ve Ferris, San Marco Meydanı'na girdi ve

Meydanı çerçeveye alan iki devasa sütunun fotoğrafını çekmek için Langdon'm etrafında klostrofobik bir kalabalık oluşturan turistlerin arasından geçmek neredeyse imkânsızdı.

On sekizinci yüzyılın sonlarına kadar burada insanların idam edildiğini bilen Langdon biraz da kinaye yaparak, *şehrin resmi girişi*, diye düşündü.

Girişteki sütunlardan birinin tepesinde, San Theodore'nin tuhaf heykeli, öldürdüğü

ejderhasıyla gururla poz veriyordu. Langdon bu ejderhayı daha çok timsaha benzetirdi.

İkinci sütunun tepesinde Venedik'in her yerinde görülen sembol vardı: Kanatlı aslan. Üzerinde

Latince ***Pax tibi marceî evangelista meus^m*** yazan açık bir kitabın üstüne tek pençesini koymuştu. Efsaneye göre bu sözler, Aziz Markos'un® Venedik'e gelmesi üzerine bir melek tarafından söylenmişti ve naaşmın bir gün burada yatacağını varsayıyordu. Daha sonra, Aziz Markos'un kemiklerini İskenderiye'den San Marco Bazilikası'na getiren Venedikliler, bu efsaneyi kendilerini haklı çıkarmak için

(1) Huzur içinde yat, sevgili vaiz Markos.

(2) İtalyanca: San Marco kullanmıştı. Kanatlı aslan günümüze kadar Venedik'in sembolü

olarak kalmış ve her köşe başında kendini göstermişti.

Langdon sütunları geçtikten sonra San Marco Meydanı'nın karşısında kalan sağ tarafı gösterdi. "Eğer ayrılırsak, bazilikanın ön kapısında buluşalım."

Diğerleri anlaşıp Dükalar Sarayı'nın batı duvarını takip ederek kalabalığın azaldığı yerlerden meydana girdi. Güvercinleri beslemeyi yasaklayan yasalara rağmen kuşlar, son derece sağlıklı ve iyi beslenmiş görünüyordu. Bazıları kalabalığın ayaklarının dibinde yerleri gagalıyor, bazıları üstü açık kalmış ekmek sepetlerini yağmalamak ve smokinli garsonlara işkence etmek için sokaktaki kafeteryalara üşüşüyordu.

Bu büyük meydan, Avrupa'daki diğer meydanların aksine, kare değil, L şeklindeydi.

Piazzetta denilen daha kısa kenar, denizle San Marco Bazilikası'm birbirine bağlıyordu. Meydan, bazilikadan Correr Müzesi'ne kadar uzanan daha uzun kenara doğru, ileride doksan derecelik bir dönüş yapıyordu. Tuhaftır ki meydan, düz çizgilerden oluşmuyordu; bir kenarda daralan, ikizkenar bir yamuk şeklindeydi. Bu göz yanılgısı meydanı olduğundan daha uzun gösteriyordu. On beşinci yüzyıl sokak tezgâhlarının ana hatlarını çizen karoların deseni, bu etkiyi daha da artırıyordu.

Langdon meydanın dirseğine doğru ilerlerken tam karşısında, San Marco Saat Kulesi'nin mavi cam kadranını gördü. James Bond, **Ay Harekâtı** filminde kötü adamı bu saat kulesinden aşağı atmıştı.

Kapalı meydana giren Langdon, şehrin eşsiz

özelliğini o anda fark etti.

Ses.

Etrafta, hiçbir araba veya motorlu taşıt bulunmadığından trafiğin, metronun, sirenlerin yokluğunda Venedik; insan, güvercin ve sokak kafeteryalarında müşterilerine serenat yapan keman seslerine yer açıyordu.

Akşamüstü güneşi San Marco'ya batıdan vurup, karo döşenmiş meydanda uzun gölgeler bırakırken Langdon, meydanın üstünde yükselerek eski Venedik manzarasına hâkim olan uzun çan kulesine baktı. Kulenin üst revağına yüzlerce insan doluş-muştu. Orada bulunmak düşüncesi bile tüylerini ürpertti ve başını indirip, insan denizinin içinde yoluna devam etti.

Sienna, Langdon'a kolaylıkla yetişebilirdi ama Ferris geri kaldığı için her iki iini gözden kaybetmeyeceği şeküde ortalanndan gitmeye karar /ermişti. Fakat ikisinin arasmdaki mesafe açılınca endişeyle bak 1. Ferris soluklanacağım anlatır şekilde göğsünü gösterip ona o îvam etmesini işaret etti.

Adamij dediğini yapan Sienna, Langdon'a yetişmek için hızlanınca or u gözden kaybetti. Ama kalabalığın arasında ilerlerken bir düşül ce içini kemirip duruyordu: Ferris'in kasıtlı olarak geride kalmış olması ihtimali... sanki aralarındaki mesafeyi açmaya çalışıyordu.

İçgüdülerine güvenmeyi uzun süre önce öğrenen genç kadın, bir nişin altına girip arkasmdaki kalabalığı gözleriyle tarayarak Ferris'i aradı.

Nereye gitti?

Sanki artık peşlerinden bile gelmiyordu. Kalabalıktaki yüzleri inceleyen Sienna, sonunda onu buldu. Ferris'in çömeldiği yerden telefonunda bir şeyler hışladığını görünce şaşırdı.

Bana telefonun şarjının bittiğini söylemişti.

İçini bir korku kapladığında bu duyguya da güvenmesi gerektiğini biliyordu.

Bana trendeyken yalan söyledi.

Sienna onu seyrederken ne yaptığını anlamaya çalıştı. Birine gizlice mesaj mı gönderiyordu? Ondan gizli araştırma mı yapıyordu? Zobrist'in şüirinin gizemini Langdon ile Sienna'dan önce mi çözmeye çalışıyordu?

Açıklaması her ne olursa olsun, yalan söylemişti.

Ona güvenemem.

Sienna hemen yanma gidip onunla yüzleşmeyi aklından geçirdi ama sonra Ferris onu fark etmeden kalabalığın arasına karışması gerektiğine karar verdi. Yeniden bazilikaya yönelerek Langdon'ı aramaya koyuldu. ***Ferris'e başka bir şey açıklamaması konusunda onu uyarmalıyım.***

Güçlü bir elin arkadan kazağım çekiştirdiğini hissettiğinde, bazilikaya elli metre kalmıştı.

Olduğu yerde arkasını dönünce Ferris'le yüz yüze geldi.

Kurdeşenli adam, ona yetişmek için acele ettiğinden sık nefesler alıyordu. Sienna'nın onda daha önce görmediği çılgın bir hali vardı.

"Üzgünüm," derken solumakta güçlük çekiyordu.
"Kalabalıkta kayboldum."

Sienna onun gözlerine baktığı anda anladı.

Bir şey saklıyor.

Langdon, San Marco Bazilikası'nın önüne geldiğinde, diğer iki arkadaşının arkasında olmadığını fark edince şaşırdı. Kiliseye girmek için sırada bekleyen turistler olmadığını görünce de şaşırdı. Ama sonra, öğle yemeğinde bol makarna yiyip şarap içen turistlerin Venedik'te akşamüstleri, daha fazla tarih öğrenmek yerine, meydanlarda gezinmeye veya kahve yudumlamaya karar verdiklerini fark etti.

Sienna ile Ferris'in her an gelebileceğini varsayarak, bakışlarını önündeki bazilikaya çevirdi. Bazen "bıkıracak kadar çok girişi"

bulunmakla suçlanan binanın aşağı cephesinde kolonlar, tonozlu kemerler ve geniş bronz kapılarıyla binayı ziyadesiyle davetkâr gösteren beş ierlek giriş vardı.

Bizans mimarisinin Avrupa'daki en ince örneklerinden biri olan San Marco, yumuşak ve değişik bir görüntüye sahipti. Notre-Dame'm veya Chartes'nin sade, gri kulelerinin aksine San Marco, görkemli ama bir o kadar da mtevazıydı. Eni boyundan fazla olan kilisenin tepesinde, ona neşeli bir hava katan boyalı beş kubbe bulunuyordu. Bazı gezi kitaplarında da San Marco, bu sebeple düğün pastasına benzetilirdi.

Kilisenin merkez yükseltisinin üstündeki ince San Marco heykeli, kendi ismini taşıyan meydana bakıyordu. Ayaklarının altındaki sivri tepeli kavis, gece mavisine boyanmış ve üzeri altın yıldızlarla bezenmişti. Altın kanatlı Venedik aslanı, şehrin

parıldayan maskotu olarak bu renkli zeminin üzerinde duruyordu.

San Marco, işte bu altın aslanın altında, en ünlü hâzinelerinden birini gösteriyordu. Dört büyük bakır at akşamüstü güneşinde ışıldıyordu.

San Marco'nun Atları.

Her an aşağıdaki meydana atlayacakmış gibi duran bu dört paha biçilmez at, Venedik'teki pek çok hazine gibi, Haçlı Seferleri sırasında İstanbul'dan yağmalanarak getirilmişti. Yağmalanarak getirilen bir başka sanat eseri de kilisenin güneybatı köşesinde, atların altında duruyordu: ***Tetrark*** olarak bilinen, mor bir porfirdi. Heykel, on üçüncü yüzyılda İstanbul'dan getirilirken ayağının kırılıp kaybolmasıyla tanınıyordu. 1960'larda ayak, mucizevi bir şekilde İstanbul'da bulunmuştu. Venedik, heykelin kayıp

parçası için istekte bulunmuş, Türk yetkililerse basit bir mesajla cevap vermişlerdi: ***Siz bizim heykelimizi çaldınız, biz de ayağı vermiyoruz.***

"Bayım, alır mıydınız?" diyen bir kadın sesiyle Langdon bakışlarını aşağı çevirdi.

İriyarı bir çingene kadın, Venedik maskelerinin asılı durduğu, uzun bir sopa tutuyordu. Çoğu ***volto intero*** tarzında yapılmıştı; karnaval sırasında kadınların taktığı bu beyaz maskeler, bütün bir yüz şeklindeydi. Çingene'nin sattıkları arasında yarım yüz şeklindeki Colombina, üçgen çeneli Bauta ve ipsiz Moretta maskeleri de vardı. Bu rengârenk cazibeye rağmen uzun, gaga bir burnun üstünden ölü gözlerle Langdon'a bakan, grimsi siyah bir maske dikkatini çekti.

Veba hekimi. Venedik'te ne yaptığını

hatırlatacak bir Şeye ihtiyaçı olmayan Langdon, bakışlarını başka yöne çevirdi.

Çingene, "Alacak mısınız?" diye yineledi.

Langdon hafifçe gülümseyip başını iki yana salladı. "Solo molto belle, ma no, grazie."( )

Kadın giderken Langdon'm bakışları, kalabalıĥın tepesinde alçalıp yükselen, uĥursuz veba maskesini takip etti. Derin bir i  çekip bakışlarını ikinci balkondaki dört bakır ata çevirdi.

Bir anda aklı başma geldi.

Parçaların hızla birbiriyle buluřtuĥunu hissediyordu: ***San Marco'nun Atlan***, Venedik maskeleri ve Konstantinopolis'ten yaĥmalanan eserler...

"Tanrım," diye fısıldadı. "Buldum."

(1) "Çok güzeller, ama hayır, teşekkürler."

Langdon adeta olduğu yerde mihlanmıştı.

San Marco'nun Atları!

Bu dört eşsiz at, muhteşem boyunları ve kalın yakalarıyla Langdon'm akıma hiç beklenmedik bir anı getirdi. Bu anı, Dante'nin ölüm maskesine yazılmış gizemli şiirin önemli bir öğesine açıklama getiriyordu.

Langdon, bir keresinde New Hampshire'daki tarihi Runn-ymede Çiftliği'nde bir ünlünün düğününe katılmıştı. Burası, Kentucky Derbisi birincisi Dancer's Image'm vatanydı. Davetin bir parçası olarak misafirler ünlü atlı gösteri topluluğu Behind the Mask'tan bir gösteri

izlemişlerdi. Biniciler göz kamaştırıcı Venedik kostümleri ve yüzlerini gizleyen **volto** maskeleriyle muhteşem bir gösteri sunmuşlardı. Grubun siyah Friesian atları, Langdon'm gördüğü en büyük atlardı. Dev gibi endamlarıyla bu muhteşem hayvanlar güçlü kasları, tüylü toynakları ve zarif boyunlarının arkasında uçuşan doksan santimlik yeleleriyle arazide hızla koşuyorlardı.

Bu hayvanların güzellikleri Langdon'ı o kadar çok etkilemişti ki eve döndüğünde internette bir araştırma yapmış ve soyun bir zamanlar ortaçağ kralları tarafından savaş atlan olarak kullanıldığını ve son yıllarda soylan tükenmek üzereyken önlem alındığını öğrenmişti. Aslı **Ecjuus robustus** olan soyun modern

ismi; anavatanları ve grafik sanatçısı M. C.

Escher'in doğum yeri olup Hollanda eyaleti Friesland'den gelen Friesian'dı.

Anlaşılan, eski Friesian atlarının güçlü vücutları, Venedik'teki ***San Marco'nun Atlarının*** kaba estetiğine ilham kaynağı olmuştu. Web sitesinde yazanlara göre, ***San Marco'nun Atları*** o kadar güzeldi ki "tarihin en sık çalınan sanat eserleri" olmuştu.

Langdon her zaman bu unvanın ***Ghent Altar Panosu'***na ait olduğuna inanmıştı ve bu teorisini doğrulamak için ARCA web sitesine girmişti. Sanat Suçları Araştırma Kurumu kesin bir sıralama yapmıyordu ama çapulcuların ve yağmacıların hedefi olan heykellerin sıkıntılı yaşamının kısa bir hikâyesini veriyordu.

Dört bakır at, dördüncü yüzyılda Sakız

Adası'nda, ismi bilinmeyen bir Yunan heykeltıraş tarafından yapılmış ve II. Theodosius onları Konstantinopolis'deki Hipodrom'da sergilenmesi için gönderene kadar orada kalmıştı. Sonra, Dördüncü Haçlı Seferi sırasında Venedikli güçler Konstantinopolis'i yağmalayınca, baştaki düka dört kıymetli heykelin gemiyle Venedik'e geri götürülmesini emretmişti; büyüklükleri ve ağırlıkları yüzünden bu neredeyse imkânsız bir yolculuktu. Atlar, 1254 yılında Venedik'e varmış ve San Marco Katedrali'nin ön cephesine yerleştirilmişti.

Beş yüz yıldan uzun bir süre sonra 1797'de Napolyon, Venedik'i fethetmiş ve atları kendisi için almıştı. Atlar Paris'e götürülüp Zafer Takı'nın tepesine yerleştirilmişti. Sonunda, 1815'te Napolyon, Waterloo'da yenilip sürgüne gönderilince atlar Zafer Takı'nın tepesinden

vinçle indirilip Venedik'e mavnayla geri gönderilmiş ve San Marco Bazilikası'nın ön balkonuna geri yerleştirilmişti.

Langdon atların tarihine biraz aşinaydı ama ARCA'nın sitesinde onu şaşırtan bir pasaj vardı.

Dekoratif yakalar, atların boyunlarına, Konstantinopolis'ten Venedik'e yapacakları gemi yolculuğu sırasında zedelenmesin diye kesilen başların eldem yerlerini gizlemek için 1204 yılında Venedikliler tarafından eklenmişti.

Düka, San Marco'nun Atları'nın başının kesilmesini mi emretmiş? Bu, Langdon'a inanılmaz geliyordu.

"Robert?!" Sienna ona sesleniyordu.

Langdon düşüncelerinden sıyrılıp arkasını

dönünce Sienna' nın Ferris ile birlikte kalabalığın arasından kendisine doğru ilerlediğini gördü.

Langdon heyecanla, "Şiirdeki atlar!" diye bağırdı.
"Ne olduklarını çözdüm!"

"Ne?" Sienna onu anlamamış gibiydi.

"Atların başını kesen hain bir düka arıyoruz!"

"Evet?"

"Şiir, *canlı* atlardan bahsetmiyor." Langdon, San Marco'nun tepesindeki, parlak güneşin aydınlattığı dört bakır heykeli gösterdi. "**Bu** atlardan bahsediyor!"

The Mendacium'da Dr. Elizabeth Sinskey'nin elleri titriyordu. Amir'in çalışma odasında ekrandaki kaydı izliyordu. Hayatı boyunca birçok

korkunç şey görmüştü ama Bertrand Zobrist'in intihar etmeden önce hazırladığı izah edilemez film, resmen kanını dondurmuştu.

Karşısındaki ekranda gaga burunlu bir yüzün görüntüsü titreşerek bir yeraltı mağarasının sular akıtan duvarına yansdı. Siluet konuşmaya devam ediyor, gururla başyapıtını anlatıyordu. Cehennem adındaki buluşu nüfusu ayıklayarak dünyayı kurtaracaktı.

Sinskey, *Tanrı bizi korusun*, diye içinden geçirdi. Titreyen bir sesle, "Biz..." dedi. "Yeraltımdaki bu yeri *bulmalıyız*. Yoksa, çok geç olabilir."

Amir, "İzlemeye devam edin," diye karşılık verdi. "Gittikçe ilginçleşiyor."

Maskenin gölgesi ıslak duvarda büyüyüp bir süre

ekranda kaldıktan sonra kadrāja aniden bir figür girdi.

Vay canına.

Sinskey tam donanımlı bir veba hekimine bakıyordu. Siyah pelerini ve tüyler ürperten maskesiyle karşısında duruyordu. Veba hekimi kameraya doğru yürüdü ve maskesi ürkütücü bir şekilde tüm ekranı kapladı.

"Cehennemin en karanlık yerleri, buhran zamanlarında tarafsız kalanlara ayrılmıştır," diye fısıldadı.

Sinskey tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. Bu, bir yıl önce New York'ta onu başından savdığında Zobrist'in kendisi için havaalanı kontuanna bıraktığı alıntıydı.

Veba hekimi, "Biliyorum," diye devam etti. "Benim canavar olduğumu söyleyenler var." Ara verince Sinskey bu sözleri ona söylediğini hatırladı. "Benim bir maskenin arkasına saklanmış kalpsiz bir yaratık olduğumu düşünenler var." Tekrar ara verip kameraya daha da yaklaştı. "Ama ben yüz­süz değ­ilim. Kalpsiz de değ­ilim."

Zobrist maskesini çıkartıp pelerininin başlığını indirdi. Yüzü açığa çıktı. Sinskey en son Dış İlişkiler Konseyi'nde karşılaştığı tanıdık yeşil gözleri görünce gerildi. Ek­randaki gözlerde de aynı tutku ve ateş vardı ama bu gözlerden ayrıca deli bir adamın azmi de okunuyordu.

Kameraya bakarak, "Benim adım Bertrand Zobrist," dedi. "Ve bu da benim yüzüm. Tüm dünyanın görmesi için maskesiz ve apaçık ortada. Kalbime gelince... Eğer yanan kalbimi,

Dante'nin sevgili Beatrice'si için yaptığı gibi elime alıp kaldırabilseydim, içimin sevgiyle dolup taşıdığını görürdünüz. Hem de sevginin en deriniyle. Hepiniz için. Ama en çok, ***biriniz*** için."

Zobrist kameraya iyice yaklaşp sanki bir sevgiliyle konuşuyormuş gibi yumuşak bir sesle devam etti.

"Sevgilim," diye fısıldadı. "Benim kıymetli aşkım. Sen benim uhrevi saadetim, kötülükleri yok edenim, faziletleri destekleyenim, benim kurtuluşumsun. Sen yanımda çıplak yatarken farkında olmadan benim uçurumun üzerinden atlamama yardım eden, yaptığım şeyleri yapmam için bana güç verensin."

Sinskey tiksinierek dinledi.

Zobrist konuştuğu yeraltı mağarasında

yankılanan kederli bir sesle, "Sevgilim," diye fısıldadı. "Sen benim ilham perim, benim rehberim, benim Vergilius'um, benim Beatrice'msin ve bu başyapıt benim olduğu kadar sana da ait. Eğer sen ve ben, talihsiz âşıklar gibi bir daha birbirimize dokunamazsak geleceği senin zarif ellerinde terk ettiğimi bilerek huzur bulacağım. Aşağıdaki görevim tamamlandı. Artık, benim için yukarıdaki dünyaya tırmanma ve yeniden görme vaktim geldi yıldızlan."

Zobrist konuşmayı bitirdi ve *yıldızları* kelimesi mağaranın içinde bir süre yankılandı. Sonra çok sakın bir şekilde uzanıp kamerayı kapattı.

Ekran karardı.

Amir monitörü kapatırken, "Yeraltındaki bu yer," dedi. "Neresi olduğunu bilmiyoruz. Siz biliyor musunuz?"

Sinskey başım hayır anlamında iki yana salladı.

Daha önce hiç böyle bir şey görmedim.

Robert Langdon'm Zobrist'in ipuçlarını çözmekte yol kat edip etmediğini merak etti.

Amir, "Eğer bir faydası olacaksa," dedi.

"Zobrist'in sevgilisinin kim olduğunu biliyorum."

Duraksadı. "Kod adı FS-2080 olan biri."

Sinskey yerinde sıçradı. "FS-2080 mi?!" Şok içinde Amir'e baktı.

Amir de onun kadar şaşırmış görünüyordu. "Bu size bir şey ifade ediyor mu?"

Sinskey başım salladı. "Kesinlikle ediyor."

Sinskey'in kalbi hızla atıyordu. ***FS-2080.*** Bu kişinin kimliğini bilmemekle birlikte kod adm ne anlama geldiğini biliyordu. Dünya Sağlık Örgütü

yıllardır benzer kod isimlerini takip ediyordu.

"Transhümanizm hareketi," dedi. "Hiç duydunuz mu?"

Amir başını iki yana salladı.

Sinskey açıklamaya çalıştı. "Transhümanizm, en basit şekliyle, insanların mevcut olan tüm teknolojileri kendi türünü daha güçlü kılmak için kullanması gerektiğini söyleyen, en güçlüünün hayatta kalmasına dayanan bir felsefedir."

Amir etkilenmemiş gibi omzunu silkti.

"Transhümanizm hareketi," diye devam etti.

"Genelde sorumluluk sahibi bireylerden oluşur; etik açıdan güvenilir bi-limadamlar, vizyon sahibi bireyler, hayalperestler... ama birçok

Cehennem / F: 26 harekette olduğu gibi bunda da hareketin yeteri kadar hızlı ilerlemediğini düşünen militan bir grup var. Bunlar dünyanın sonunun yaklaştığına ve birinin türlerin geleceğini kurtarmak için harekete geçmesi gerektiğine inanan apokaliptik düşünürler."

Amir, "Ve sanırım," dedi. "Bertrand Zobrist bunlardan biri."

Sinskey onayladı. "Kesinlikle. Hareketin lideri. Çok zeki olmasının yanında, son derece karizmatik biriydi ve yazdığı kıyamet günü makaleleriyle fanatik bir transhümanizm tarikatının oluşmasına ned ;n oldu. Bugün, fanatik müritlerinin çoğu bu kod isimleri kullan yor.

İsimlerin benzer bir yapısı var. İki harf ve dört basamakJ' bir sayıdan oluşuyor. **Örneğin; DG-2064, BA-2103** ve biraz önce öylediğiniz sayı gibi."

"FS-2080.

Sinskey başını salladı. "Bu, ancak transhümanizm tarikatından birini a kod ismi olabilir."

"Say ların ve harflerin bir anlamı var mı?"

Sinskey bilgisayarı gösterdi. "Arama motorunu aç. Sana göstereyim."

Amir kararsız görünüyordu ama yine de bilgisayarının yanına gidip arama motorunu açtı.

Sinskey arkasında durup, "FM-2030'u ara," dedi.

Amir *FM-2030* yazdı ve binlerce web sayfası döküldü.

Sinskey, "Herhangi birini aç," dedi.

Amir, en tepedeki VVikipedia sayfasını açmca yakışıklı bir İranlının resmi ekranda belirdi.

Yazar, filozof, fütürist ve transhümanizm hareketinin atası olarak tarif edilen adamın adı *Feridun M. Esfendiyar'âi*. 1930'da doğan Esfendiyar, transhümanizm hareketini halka tanıtmış, suni dölllenmeyi, genetik mühendisliğini ve küreselleşmeyi öngörmüştü.

VVikipedia'ya göre, Esfendiyar'm en cesur iddiası yeni teknolojiler sayesinde yüz yaşma kadar yaşanabileceği olmuştı. Feridun M. Esfendiyar, gelecek teknolojilerine olan inananın bir göstergesi olarak, ilk isminin ve göbek adının baş harfleriyle yüz yaşma basacağı yılı bir araya

getirerek, ismini FM-203U olarak değiştirmişti. Ne yazık ki, yetmiş yaşında pankreas kanserine yakalanmış ve hedefine ulaşamamıştı. Ne var ki fanatik transhümanizm taraftarları onun bulduğu isimlendirme tekniğini kullanarak FM-2030'un anısını onurlandırarak ona saygılarını sunuyorlardı.

Amir okumayı bitirdikten sonra ayağa kalkıp pencereye doğru yürüdü ve uzun bir süre boş gözlerle denize baktı.

Sonunda yüksek sesle düşünerek, "Pekâlâ," dedi. "Bertrand Zobrist'in sevgilisi; şu FS-2080, belli ki bu... *transhümanizm* taraftarlarından biri."

Sinskey, "Hiç şüphesiz," diye karşılık verdi. "FS-2080'in kim olduğunu tam olarak bilmiyorum ama..."

Hâlâ denize bakmakta olan Amir, "Söylemek istediğim buydu," dedi "Ben ***biliyorum***, kim olduğunu çok iyi biliyorum."

1

Deniz otobüsü

2

ULUSLARARASI MODERN SANAT
MÜZESİ

74. Bölüm

Hava altın kokuyor.

Robert Langdon daha önce de büyük katedraller görmüştü ama San Marco'daki Chiesa d'Oro'nun etkisi bambaşkaydı. Yüzyıllar boyunca, San Marco'nun havasını solumanın bile kişiyi zenginleştireceği iddia edilmişti. Bu ifade sadece bir benzetme değil, gerçeğin ta kendisiydi.

Milyonlarca altın karodan meydana gelen iç kaplamalar sebebiyle, havada uçuşan tozlar bile altın parçacıkları içeriyordu. Havadaki bu altın tozu, batı penceresinden giren parlak gün ışığıyla birleştiğinde, inananların hem ruhsal bir zenginliğe kavuşmasını hem de derin nefes aldıklarında, ciğerlerini yaldızlayan dünyevi bir zenginlik kazanmalarını sağlayan canlı bir atmosfer yaratıyordu.

Bu saatte batı penceresinden giren güneş ışığı Langdon'm başının üzerinde yayvan, ışıldayan bir yelpaze veya parlak ipekten bir gölgelik gibi duruyordu. Langdon sanki dili tutulmuş gibi iç çekerken, yanındaki Sienna ile Ferris'in de aynını yaptığını fark etti.

Sienna, "Ne taraftan?" diye fısıldadı.

Langdon yukarı çıkan basamakları işaret etti. Kilisenin müze kısmı yukarıdaydı ve ***San Marco'nun Atları***'na ayrılmış özel bir bölümü vardı. Langdon bu geniş sergide, hayvanların başını kesen gizemli dükanın kim olduğunu hemen bulacaklarına inanıyordu.

Basamakları çıkarken Ferris'in nefes almakta zorlandığını fark etti. Bu sırada Sienna, Langdon'm bakışlarını yakaladı, ki bunu saatlerdir başarmaya çalışıyordu. Belli etmeden Ferris'i

gösterip Langdon'm anlayamadığı bir şeyleri dudaklarını oynatarak söylerken yüzünde temkinli bir ifade vardı. Langdon daha açık anlatmasını istemeye fırsat bulamadan Ferris arkasına baktı, geç kalmıştı. Sienna çoktan gözlerini çevirmiş, Ferris'e bakıyordu.

Masum bir ifadeyle, "İyi misiniz doktor?" diye sordu.

Ferris başını sallayıp daha hızlı çıkmaya başladı.

Langdon, *yetenekli bir aktris ama acaba bana ne anlatmaya çalışıyordu*, diye düşündü.

İkinci kata geldiklerinde aşağıda uzanan bazilikayı olduğu gibi görebiliyorlardı. Yunan haçı biçiminde yapılan mabet, San Pietro veya Notre-Dame'ın uzatılmış dörtgenlerinden çok, kare görünümündeydi. Dış dehlizden sunağa kısa bir

mesafede olan San Marco hem güçlü ve sağlam bir görüntü veriyor hem de daha kolay erişilebilir hissini uyandırıyor.

Ama *fazlasıyla* kolay erişilebilir olmaması için kilisenin sunağı, üzerine heybetli bir haçın kondurulduğu sütunlu bir perdenin arkasına yerleştirilmişti. Zarif bir sayvanla korunuyor ve dünyadaki en değerli mihrap arkası eserlerinden birine sahip olmakla övünüyordu: Ünlü *Pala d'Oro* ile. Geniş bir simli zemin oluşturan bu "altın bez", daha önceki eserlerin -en çok da Bizans simi- tek bir gotik çerçeve oluşturacak şekilde dokunmasıyla elde edilen bir kumaştı. Bin üç yüz inci, dört yüz lal taşı, üç yüz safirden başka pek çok zümrüt, ametist ve yakutla süslenen *Pala d'Oro'nun, San Marco'nun Atlan'yla* birlikte Venedik'in en güzel hâzinelerinden biri olduğu kabul ediliyordu.

Mimari açıdan ***bazilika*** kelimesi, Avrupa veya Batı'da inşa edilen Doğu veya Bizans tarzı kilise anlamına geliyordu. Konstantinopolis'teki Havariyyun Kilisesi'nin bir taklidi olan San Marco'nun öylesine Doğulu bir tarzı vardı ki, rehberlerde genellikle, çoğu Bizans katedrallerinden dönüştürülmüş Türk camilerini görmeye eşdeğer sayılacağı yazardı.

Langdon, San Marco'nun Türkiye'deki göz aba camilerin yerine geçebileceğini düşünmese de Bizans sanatına düşkün birinin, kilisenin sağ kolundaki gizli odalardan birini görünce tatmin olacağını itiraf etmek zorundaydı. Bu odalarda San Marco'nun Hâzinesi denilen, İstanbul'un yağmalanması sırasında elde edilen ikonalar, mücevherler ve kadehlerden oluşan iki yüz seksen üç parçalık bir koleksiyon vardı.

Langdon bu akşamüstü bazilikanın fazla kalabalık olmamasına memnundu. İnsan kalabalığı olsa da en azından hareket edecek yer de vardı. Farklı grupların araşıma girip çıkarak, Sienna ile Ferris'i ziyaretçilerin dışarı çıkıp balkondan atları görebileceğı batı penceresine götürdü. Aradıkları dükayı bulacaklarından emin olsa da bundan *sonra* atacakları adım onu endişelendiriyordu: dükannm yerini bulmak gibi. *Mezarı mı? Heykeli mi?* Kilisede, mahzende, sol koldaki kubbeli mezarlarda yüzlerce heykel bulunduğu düşünülecek olursa, yardım almaları gerekecekti.

Langdon tura rehberlik yapan genç bir kadın fark etti. Konuşmasını nazikçe bölerek, "Affedersiniz," dedi. "Ettore Vio burada mı?"

"Ettore Vio?" Kadın, Langdon'a tuhaf bir şey söylemiş gibi baktı. "Sì, *certo, ma...*"^m Sonra

birden sustu ve gözleri parıldadı. "*Lei e Robert Langdon, vero?!^{a)}*"

Langdon sabırla gülümsedi. "*Si, sono io.*"^{0>}
Ettore ile görüşmem mümkün mü?"

"Si, si!" Kadın turdaki gruba beklemelelerini işaret edip aceleyle gitti.

Langdon ile müze müdürü Ettore Vio, bazilikanın tarihi hakkında bir belgeselde birlikte görünmüşler ve o günden sonra iletişimi kesmemişlerdi. Langdon, Sienna'ya, "Ettore bu bazilika hakkında bir kitap yazdı," diye açıkladı. "Doğrusunu istersen, birkaç tane."

(1) "Evet, elbette, ama..."

(2) "Siz Robert Langdon's mız değil mi?"

(3) "Evet, benim."

Sienna hâlâ Ferris yüzünden gergindi. Langdon onları atların görülebildiği yukardaki batı penceresine götürürken Ferris tam arkasından geliyordu. Pencereye vardıklarında, atların kaslı sağrısı akşamüstü güneşinde daha belirgin görünüyordu. Balkonda dolaşan turistler atlara yakın olmaktan ve San Marco' nun muhteşem manzarasını seyretmekten memnundular.

Balkona açılan kapıya doğru ilerleyen Sienna, "İşte oradalar!" dedi.

Langdon, "Tam sayılmaz," diyerek karşılık verdi. "Balkondaki atlar aslında kopya. *San Marco'nun gerçek atları* güvenlik ve koruma sebepleriyle içeride tutuluyor."

Langdon onları koridordan, iyi aydınlatılmış bir

girintiyeye doğru götürdü. Buradaki benzer bir atlı dörtlüsü, tuğla bir zeminden üzerlerine atlıyormuş gibi görünüyordu.

Langdon hayranlıkla heykellere baktı. "İşte asılları bunlar."

Langdon bu atları yakından gördüğü her seferinde kas yapılarına hayran kalmaktan kendini alamazdı. Altın rengi ve yeşil bakır pası, derilerinin gerçekmiş gibi duran buruşmuş görüntüsünü iyice ortaya çıkarırdı. Bu pas artık atların her yerini kaplıyordu. Çalkantılı geçmişlerine rağmen bu dört atı görmek Langdon'a her zaman büyük sanat eserlerini korumak gerektiğini hatırlatırdı.

Boyunlarının etrafındaki süslü yakaları gösteren Sienna, "Yakalarının sonradan eklendiğini mi söylemiştin? Kaynak yerini kapatmak için

miydi?" diye sordu.

Langdon, kesilen başlarla ilgili ARCA'nın web sitesinde okuduğu o tuhaf detayları Sienna ile Ferris'e anlatmıştı.

Atların yanına ilıştırılmış bilgilendirme levhasının önüne gelen Langdon, "Görünüşe göre öyle," dedi.

Arkalarından gelen bir ses dostça, "Robert!" diye seslendi. "Bana hakaret ediyorsun!"

Langdon dönüp baktığında neşeli görüntüsü, beyaz saçları, boynundan sarkan zincirli gözlüğüyle, mavi takım elbisesinin içinde kalabalığı yarararak ilerleyen Ettore Vio'yu gördü. "Venedik'e gelip de beni aramıyorsun demek?"

Langdon gülümseyip adamın elini sıktı. "Sana

sürpriz yapmak istedim Ettore. İyi görünüyorsun. Bunlar arkadaşlarım Dr. Brooks ve Dr. Ferris."

Ettore onlara selam verdikten sonra geri çekilip Langdon'ı süzdü. "Doktorlarla mı dolaşıyorsun? Hasta mısın? Kıyafetlerine ne oldu? İtalyanlaşıyor musun?"

Kendi kendine gülen Langdon, "Hiçbiri değil," dedi. "Atlarla ilgili bilgi almak için geldim."

Ettore meraklanmış gibiydi. "Ünlü profesörün bilmediği bir şey mi var?"

Langdon kahkaha attı. "Haçlı Seferleri sırasında nakil için atların başlarının kesilmesi konusunu öğrenmek istiyorum."

Ettore Vio, sanki Langdon, Kraliçe'nin hemoroidi hakkında bilgi istiyormuş gibi baktı. "Tanrı aşkına

Robert," diye fısıldadı. "Bundan bahsetmeyelim. Eğer kesilen başlar görmek istiyorsan sana başı kesilen ünlü *Carmagnola*'yı gösterebilirim veya..."

"Ettore, hangi Venedik dükasının bu başları kestğini öğrenmem gerek."

Ettore savunmacı bir tavırla, "Böyle bir şey olmadı," diye karşı geldi. "Söylenceleri ben de duydum elbette, ama tarihte herhangi bir dükamın böyle bir şey yaptığına dair..."

Langdon, "Ettore, lütfen bana biraz katlan," dedi. "Söylenceye *fp*re, bunu yapan hangi dükaydı?"

Ettore gözlüğünü takıp Langdon'a baktı. "Şey, *söylenceye* göre, ;,gılı atlanınız Venedik'in en akıllı ve hilekâr dükası tarafından g- lirltilmişti."

"Hilekâr mır

"Evet, Haçlı Seferleri sırasında herkesi kandıran düka." Tepki vermesini bekler gibi Langdon'a baktı. "Mısır'a denizden gitmek için devletin parasım alan... ama askerlerinin yolunu değiştirip, İstanbul'u yağmalayan düka."

Langdon içinden, *kulağa ihanet gibi geliyor*, diye geçirdi. "Peki ismi neydi?"

Ettore kaşlarını çattı. "Robert, dünya tarihiyle ilgileniyorsun sanıyordum."

"Evet ama dünya çok büyük ve tarih çok uzun. Biraz yardım alabilirim."

"Pekâlâ o zaman son bir ipucu."

Langdon tam itiraz edecekken nefesini

tüketmemeye karar verdi.

Ettore, "Bu düka yaklaşık bir yüzyıl yaşadı," dedi. "Onun zamanında bu bir mucizeydi Batıl inanca göre, Azize Lucia'nın kemiklerini İstanbul'dan Venedik'e getirme cesaretini gösterdiği için böyle uzun yaşamıştı. Azize Lucia gözlerini kaybettiğinde..."

O anda aynı şeyi aklından geçiren Langdon'a bakan Sienna, "Körlerin kemiklerim çıkarttı!" diye ağzından kaçırdı.

Ettore, Sienna'yı garipseyerek baktı. "Sözgelimi diyorsunuz herhalde?"

Meydanda yaptığı uzun yürüyüş ve çıktığı merdivenler yüzünden hâlâ soluklanamamış gibi görünen Ferris'in birden benzi soldu.

Ettore, "Ayrıca şunu da ekleyeyim; bu düka, kendisi de kör olduğu için Azize Lucia'yı çok seviyordu. Doksan yaşma geldiğinde bu meydanda durup hiçbir şey göremeden Haçlılara nutuk çekmişti," dedi.

Langdon, "Kim olduğunu anladım," dedi

Ettore gülümseyerek, "Eh, ben de öyle umuyordum," diyerek karşılık verdi.

Langdon'm hafızası düşüncelerden daha çok görüntülere göre çalıştığından, kim olduğunu bir sanat eserinin ışığında hatırlamıştı: Gustave Dore'nin, toplanmış kalabalığı Haçlılara katılmaları için yüreklendiren, kollarını yukarı kaldırmış, kör ve yaşlılıktan pörsümüş bir dükayı betimlediği ünlü resim. Dore'nin çizdiği resmin ismi hâlâ hafızasındaydı: ***Haçlılara Vaaz Veren Dandolo.***

Langdon yüksek sesle, "Enrico Dandolo," dedi.
"Sonsuz ömür süren düka."

Ettore, "*Finalmente!*" dedi. "Korkarım
hafızan yaşılanıyor dostum."

"Bedenimin geri kalanıyla birlikte. Dükanın
mezarı burada

mi?"

"Dandolo mu?" Ettore başını iki yana salladı.
"Hayır, burada değil."

Sienna, "Nerede?" diye sordu. "Dükalar
Sarayı'nda mı?"

Ettore gözlüğünü çıkarıp bir süre düşündü. "Biraz
düşüneyim. O kadar çok düka var ki,
hatırlayamıyorum..."

Ettore sözlerim tamamlayamadan, korkmuş görünen bir rehber koşarak yanlarına geldi ve onu kenara çekerek kulağına bir şeyler fısıldadı. Dikkat kesilen Ettore'nin yüzü ciddileşti ve telaşla bir tırabzanın yanından aşağıdaki mabede baktı. Bir süre sonra Langdon'a döndü.

"Birazdan dönerim," diye seslendikten sonra, tek kelime etmeden koşar adımlarla gitti.

Şaşırان Langdon tırabzana gidip aşağı baktı. Aşağıda neler oluyor?

İlk başta, etrafta gezmen turistlerden başka bir şey göremedi. Ama sonra, ziyaretçilerin çoğunun aynı yöne baktıklarını fark etti. Ana girişten içeri siyah üniformalı askerler giriyor, kilisenin kollarına yayılarak tüm çıkışları kapatıyordu.

Siyahlı askerler. Langdon ellerinin tırabzanı

daha sıkı kavradığımı hissetti.

"Robert!" Sienna arkasmdan sesleniyordu.

Langdon gözlerim askerlerden ayırmadı. ***Bizi nasıl buldular?!***

"Robert!" Sesi şimdi daha endişeli çıkıyordu. "Bir şey oldu! Yardım et!"

Onun yakarışına anlam veremeyen Langdon arkasını döndü.

Nereye gitti?

Hemen soma gözleri Sienna ile Ferris'i buldu. ***San Marco'nun Atlan'***nın önünde Sienna, Dr. Ferris'in üzerine eğilmişti., yere düşmüş olan Ferris göğsünü tutarken çırpıyordu.

Sienna, "Galiba kalp krizi geçiriyor!" diye bağırdı.

Langdon, yerde yatan Dr. Ferris'in yanına koştu. Adam nefes almakta zorlanıyordu.

Ona ne oldu?! Langdon'a göre her şey bir anda olmuştu. Aşağıya askerlerin'gelişi ve Ferris'in yere düşmesiyle birlikte Langdon bir an için felç olmuş, nereye döneceğini kestirememişti.

Sienna, Ferris'in yanına çömelip kravatını gevşetti ve nefes almasına yardımcı olmak için gömleğinin üst düğmelerini kopararak açtı. Ama adamın gömleği açılınca Sienna tiz bir çığlık atarak geri çekildi. Ağzını eliyle kapatıp adamın göğsüne bakarak geriye doğru sendeledi.

Langdon da onu gördü.

Ferris'in göğsünde korkunç görünen, greyfurt

büyükluğünde mavimsi-siyah bir leke göze çarpıyordu. Göğsüne bir gülleyle vurulmuş gibiydi.

Sienna yüzünde bir şok ifadesiyle Langdon'a bakarak, "İç kanama," dedi. "Bütün gün nefes almakta neden zorlandığı anlaşıldı."

Ferris kafasını çevirdi. Konuşmaya çalıştığı belliydi ama sadece hafif hırıltılar çıkarabiliyordu. Turistler etrafında toplanmaya başlamıştı ve Langdon ortamın karışacağını hissediyordu.

Langdon, "Askerler aşağıda," diyerek Sienna'yı uyardı. "Bizi nasıl bulduklarını anlamıyorum."

Sienna'nın yüzündeki şok ve korku ifadesi çabucak öfkeye dönüştü ve ateş saçan gözlerle Ferris'e baktı. "Bize yalan söyledin, öyle değil mi?"

Ferris tekrar konuşmaya çalıştı ama sesi çıkmadı. Sienna, adamın ceplerini karıştırıp cep telefonu ile cüzdanını çıkardı. Bulduklarını kendi cebine attıktan sonra öfke dolu gözlerle Ferris'e bakarak ayağa kalktı.

O sırada yaşlıca bir İtalyan kadın Sienna'ya bağırarak kalabalığın arasından ilerledi. **"L'hai colpito al petto!"** Yumruğuyla kendi göğsüne vuruyordu.

Sienna, **"No!"** diye karşılık verdi. "Kalp masajı onu öldürür! Göğsüne bak!" Langdon'a döndü. "Robert buradan hemen gitmeliyiz!"

Langdon, Ferris'e baktı. Çaresizce kendisine bakıyordu, gözleriyle bir şeyler anlatmak ister gibiydi.

Langdon panik içinde, "Onu bu halde bırakamayız!" dedi.

Sienna, "Güven bana," dedi. "Kalp krizi geçirmiyor. Ve biz de gidiyoruz. **Hemen.**"

Kalabalık artarken, turistler bağırarak yardım çağırıyorlardı. Sienna, Langdon'm kolunu şaşırtıcı bir güçle kavrayıp onu kalabalığın arasından balkonun temiz havasına çıkardı.

Langdon bir anlığına kör oldu. San Marco Meydam'nm batısından batarken balkonu altm rengine boyayan güneş, doğrudan gözlerine giriyordu. Sienna, Langdon'ı soldaki terasa yönlendirip San Marco Meydam'na ve **San Marco'nun Atları**'nm kopyalarına bakmak için dışarı çıkmış olan turistlerin arasmdan geçirdi.

Bazilikanın ön tarafmda hızla ilerlerlerken lagün

tam karşılarında kalıyordu. Langdon suyun üzerinde tuhaf bir siluet gördü. Bu, fütürist bir savaş gemisine benzeyen ultramodern bir yattı.

Sienna ile birlikte balkonda ilerlemeye devam ettikleri için Langdon'm onun ne olduğunu anlamaya vakti olmadı. Bazilikanın güneybatı köşesinden sola dönerek "Kâğıt Kapısı"na doğru ilerlediler. Burası, bazilikayı Dükalar Sarayı'na bağlayan ek binaydı. Dükalar buraya halkın okuması için kararnameler astıkları için bu isim verilmişti.

Kalp krizi değil mi? Ferris'in siyah-mavi göğsünün görüntüsü Langdon'm gözünün önünden gitmiyordu ve birden Sienna'nın adamın gerçek rahatsızlığı hakkındaki teşhisini duymaktan korktu. Dahası, bir şeyler değişmişti ve Sienna artık Ferris'e güvenmiyor gibiydi. ***Bu***

yüzden mi daha Önce benim dikkatimi çekmeye çalışıyordu?

Sienna aniden durup tırabzandan aşağıdaki San Marco Meydam'nm üstü kapalı kemerli köşesine baktı.

"Lanet olsun," dedi. "Düşündüğümüzden daha yüksekteyiz."

Langdon ona dik dik baktı. *Atlamayı mı düşünüyordun?*

Sienna korkuyla baktı. "Bizi yakalamalarına izin veremeyiz Robert."

Langdon bazilikaya doğru dönüp tam arkalarındaki dövme demir ve camdan yapılmış ağır kapıya baktı. Turistler içeri girip çıkıyordu ve tahminleri doğruysa o kapıdan geçerlerse

müzenin içine, kilisenin arka tarafına yakın bir yere çıkacaklardı.

Sienna, "Tüm çıkışları kapatmışlar," dedi.

Langdon seçenekleri değerlendirdi ve bir tanesinde karar kıldı. "Sanırım, içeride bu sorunu çözebilecek bir şey gördüm."

Ne düşündüğünü ölçüp biçmeden Sienna'yı bazilikanın içine yönlendirdi. Kilisenin ortasındaki geniş açıklıktan ve Ferris'in etrafındaki kargaşayı izleyen kalabalığın arasından dikkat çekmemeye çalışarak ilerlediler. Langdon, kızgın yaşlı kadının iki siyah üniformalı askeri balkona, kaçış rotalarına doğru yönlendirdiğini gördü.

Langdon duvarları inceleyerek, *acele etmeliyiz*, diye düşünürken sonunda aradığı şeyi goblenlerin sergilendiği büyük bir vitrinin yanında gördü.

Kırmızı uyarı etiketinin üzerinde; ALLARME
ANTINCEN-DIO yazan parlak sarı bir cihazdı.

Sienna, "Yangın alarmı mı?" dedi. "Planın bu mu?"

"Kalabalığın arasından sıyrılabiliriz." Langdon uzanıp alarının kolunu tuttu. Fikrini değiştirmeden harekete geçip kolu aşağı sertçe çekti ve mekanizmanın içerideki küçük cam silindiri kırdığını gördü.

Langdon'm beklediği sirenler duyulmadı.

Sadece sessizlik vardı.

Kolu tekrar çekti.

Hiçbir şey olmadı.

Sienna ona, "Robert turist kaynayan taş bir katedralin içindeyiz! Sence etrafta şaka yapmak isteyecek bunca insan varken bu yangın alarmları çalışıyor mudur?" dedi.

"Tabii ki! Amerika'da yangın kanunları..."

"Şu anda Avrupa'dasın. Bizim sizin kadar avukatımız yok." Langdon'm omzunun üzerinden işaret etti. "Ayrıca, fazla zamanımız da yok."

Langdon arkasını dönüp biraz önce içeri girmek için kullandıkları cam kapıya bakınca balkondan içeri giren ve sert bakışlarla etrafı tarayan iki askeri gördü. Bir tanesinin motosikletin üzerinde Sienna'nm evinden uzaklaşırlarken kendilerine ateş eden kaslı ajan olduğunu fark etti.

Fazla seçenekleri olmayan Langdon ve Sienna, kapalı spiral merdivenden zemin kata inerek

gözden kayboldular. Aşağıya vardıklarında merdiven boşluğunun karanlığında durdular. İbadethanenin içinde, askerler çıkışlarda nöbet tutuyor ve gözleriyle tüm salonu tarıyorlardı.

Langdon, "Eğer bu merdiven boşluğundan çıkarsak bizi anında fark ederler," dedi.

Sienna aşağıdaki merdiveni kordon altına alan "Accesso Vietato"^{a)} işaretini gösterdi. Kordonun arkasındaki merdivenler daha da dar bir spiral çizerek zifiri karanlığa doğru iniyordu.

Langdon, *kötü bir fikir*, diye düşündü. ***Çıkışı olmayan bir kilise mahzeni.***

Sienna çoktan kordonun üzerinden atlamış, spiral tünelden aşağı inerek karanlığın içinde kaybolmuştu.

Sienna aşağıdan alçak sesle, "Açık/" diye seslendi.

Langdon şaşırmamıştı. San Marco'nun mahzeni benzerlerinden farklıydı. Hâla hizmet veren bir şapeldi ve Aziz Markos'un kemiklerinin yanında düzenli ayınler yapılıyordu.

Sienna, "Galiba, doğal ışık görüyorum!" diye fisdadı.

Bu nasıl mümkün olabilir? Langdon bu kutsal yeraltı mahzenine yaptığı önceki ziyaretlerini hatırlamaya çalışırken, Sienna'nın büyük ihtimalle ***lux eternayı***, mahzenin ortasındaki Aziz Markos'un mezarını aydınlatan elektrik ışığını gördüğünü düşündü. Yukarıdan yaklaşan ayak sesleri yüzünden fazla düşünmeye vakti yoktu. Kıpırdatmamaya dikkat ederek kordonun üzerinden atladı ve kavisi hissetmek için avucunu

kabaca yontulmuş taş duvara koyarak aşağı inmeye başladı.

Sienna merdivenlerin aşağısında onu bekliyordu. Arkasındaki mahzen, karanlıkta belli belirsiz görünüyordu. Eski sütunlar ve tuğla kemerlerin desteklediği alçak taş tavam olan bir yeraltı bölmesiydi. Kapak alan korkusu depreşen Langdon, *bazilikanın tüm ağırlığım bu sütunlar taşıyor*, diye düşündü.

Güzel yüzü ışıktaki hafifçe aydınlanmış olan Sienna, "Sana söylemiştim/" diye fısıldayarak duvarda, yukanda duran küçük, kemerli destekleri gösterdi

Langdon, *aydınlık bacaları*, diye düşündü, orada olduklarını unutmuştu. Bacalar mahzene ışık ve temiz hava girmesini sağlamak için tasarlanmıştı ve yukarıdaki San Marco

Meydanı'ndan aşağı inen derin hava bacalarına aılıyorlardı. Pencere camı birbirine kenetlenmiş on beş daireden oluşan dar bir ferforje desenle sağlamlaştırılmıştı ve Langdon içeriden aılabileceklerini duşunse de omuz genişliğinde ve içinden geçilemeyecek kadar dardüar. Pencereden hava bacasına çıkmayı başarsalar bile bacaları tırmanmaları mümkün olmayacaktı, çünkü üç metre derinliğindeki bacalar tepede ağır güvenlik kafesleriyle kapatılmışlardı.

Aydınlık bacalarından süzülen loş ışıkta San Marco'nun mahzeni ay ışığı vurmuş bir ormana benziyordu; ağaç gövdesine benzeyen sütunların zemine vuran uzun kasvetli gölgeleri ortama sık bir ormanlık havası veriyordu. Langdon mahzenin ortasına, Aziz Markos'un mezarını aydınlatan ışığa baktı. Bazilikanın adaşı, sunağın arkasındaki taş mezarda yatıyordu. Sunağın

önünde Venedik'in Hristiyan âleminin kalbinde ibadet etmeleri için davet edilen şanslı kişilere ayrılmış kilise sıraları duruyordu.

Langdon'm yanında aniden hafif bir ışık yandı ve Langdon dönüp bakınca Sienna'nın elinde Ferris'in ekranı aydınlanmış telefonunu gördü.

Langdon şaşırmıştı. "Ferris şarjının bittiğini söylemişti!"

Bir şeyler yazmakta olan Sienna, "Yalan söyledi," dedi. "Birçok konuda." Kaşlarını çatarak telefona bakarken başını iki yana salladı. "Sinyal yok. Belki, Enrico Dandolo'nun mezarının yerini bulabilirim diye düşünmüştüm." Aydınlık bacasının yanma gidip cep telefonunu cama doğru kaldırarak sinyal almaya çalıştı.

Kaçmak zorunda kalmadan önce dükeyi

düşünme fırsatı olmayan Langdon, *Enrico Dandolo*, diye içinden geçirdi. İçinde bulundukları duruma rağmen, San Marco ziyaretleri amacına ulaşmıştı; atların kafalarını kesen... ve körlerin kemiklerini çıkartan hain dükamın kimliğini ortaya çıkarmışlardı.

Ne yazık ki Langdon, Enrico Dandolo'nun mezarının nerede olduğunu bilmiyordu, Ettore Vio'nun da bilmediği çok açıktı. Bu *bazilikanın... ve büyük ihtimalle Dükalar Sarayı'mn da her santimini biliyor*. Ettore'nin, Dandolo'nun mezarının yerini hemen tespit edememiş olması Langdon'a mezarın San Marco veya Dükalar Sarayı yakınlarında olmadığını düşündürüyordu.

Peki, nerede?

Langdon aydınlık bacalarından birinin altına taşıdığı kilise sırasının üzerine çıkmış olan Sienna'ya baktı. Pencereyi açıp Ferris'in telefonunu hava borusuna doğru tutuyordu.

San Marco Meydam'ndan gelen sesler aşağıya dolunca Langdon buradan belki de bir çıkış olabileceğini düşündü. Kilise sıralarının arkasında bir sıra katlanır sandalye duruyordu ve Langdon içlerinden birini aydınlık bacasma doğru kaldırabileceğini düşündü. ***Belki, yukarıdaki ızgaralar da içeriden açılıyordur?***

Langdon karanlıkta Sienna'ya doğru yürüdü. Birkaç adım atmıştı ki, alnına inen güçlü bir darbeye geriye doğru sendeledi. Dizleri üzerine düşerken bir an için saldırıya uğradığını düşündü. Böyle olmadığını fark edince, bir seksenlik bedeninin bin yıl önceki ortalama insan boyuna

göre yapılmış tonozların boyunu geçtiğini hesaba katmadığı için kendine kızdı.

Sert taş zeminde diz çökmüş kendine gelmeye çalışırken yerdeki yazıyı fark etti.

Sanctus Marcus.

Uzun uzun yazıya baktı. Yazıda dikkati çeken, Aziz Mar-kos'un ismi değil, ismin yazıldığı dildi.

Latince.

Modern İtalyancayla geçen uzun bir günden sonra Langdon, Aziz Markos'un isminin Latince yazıldığını görünce birden algı-layamamıştı. Yazı, unutulmuş dilin, Aziz Markos öldüğü zaman Roma İmparatorluğu'nun konuştuğu ortak dil olduğunu ona hatırlatmıştı.

Sonra, akima bir şey daha geldi.

On üçüncü yüzyılın başlarında, Enrico Dandolo zamanında ve Dördüncü Haçlı Seferi sırasında, gücün dili hâlâ Latinceydi. Konstantinopolis'i geri alarak Roma İmparatorluğu'na büyük bir zafer kazandıran Venedikli düka asla Enrico Dandolo adı altında gömülemezdi... Bu yüzden Latince ismi kullanılmıştı.

Henricus Dandolo.

Ve bununla birlikte, uzun zamandır unuttuğu bir görüntü gözünün önünde canlandı. Vahiy, şapelde diz çökmüşken gelse de, Tanrı'dan geldiğini hiç sanmıyordu. Gördüğü bir işaret beyninin birden bağlantı kurmasını sağlamıştı. Langdon'm hafızasının derinliklerinden gelen görüntü... gösterişli bir çini zemine gömülmüş olan yıpranmış bir mermerin üzerine yazılmış

Dandolo'nun Latince ismiydi.

Henricus Dandolo.

Langdon, dükânın mezarının sade taş levhasını hayal ederken nefes almakta zorlandı. ***Ben oraya gittim.*** Tam olarak şiiirde söylen-

417

Cehennem / F: 27

diği gibi, Enrico Dandolo gerçekten de altın yaldızlı bir müzeye gömülmüştü. Burası, gerçekten de kutsal bilgelik ***tnouseioriuydu*** ama San Marco Bazilikası değildi.

Langdon gerçeği kavrarırken yavaşça ayağa

kalktı.

Sienna aydınlık bacasından aşağı inip ona doğru gelirken, "Sinyal alamıyorum," dedi.

Langdon güçlükle, "Sinyale ihtiyacın yok," diyebildi. "Kutsal bilgeliğin yaldızlı *mouseion*'u..." derin bir nefes aldı. "Ben... hata yapmışım."

Sienna'nın rengi soldu. "Sedan, bana yanlış müzede olduğumuzu söyleme."

Kendini kötü hisseden Langdon, "Sienna," diye fısıldadı. "Biz yanlış ülkedeyiz."

San Marco Meydanı'nda, Venedik maskeleri satan Çingene kadın mola vermiş, bazilikanın dış duvarına yaslanıyordu. Her zamanki gibi ağır eşyalarını bırakıp güneşin batışını

seyredebüeceğı en sevdiği yere geçmişti:
kaldırımındaki iki metal

s

ızgara arasındaki küçük bir niş.

Geçen yıllar içinde San Marco Meydanı'nda pek çok şeye şahit olmuştu ama şu anda dikkatini çeken garip olay, meydanın *üstünde* değil, altında cereyan ediyordu. Ayaklarının altından gelen ani sesle şaşırان kadın ızgaradan, aşağıdaki üç metre derinliğindeki dar aydınlık bacasına baktı. En alttaki pencere açıktı; bacanın zemininde itilen, katlanır bir sandalyenin *sürtünme* sesini duyuyordu.

Sandalyenin arkasından gelen atkuyruklu, sarışın güzel bir kadının, yukarı doğru kaldırıldığını gördü. Pencereden geçip yukarıdaki açıklığa

tırmanacakti.

Sarışın kadm, ayağa kalkıp da yukarı baktığında, ızgaradan aşağı bakan Çingene kadım görünce şaşırđı. Sarışın kadın parmağım dudaklarma götürüp dişlerini göstermeden gülümsedi. Sonra sandalyeyi açıp üzerine çıktı ve ızgaraya uzandı.

Çingene, *kısa kaldın*, diye düşündü. *Hem ne yapıyorsun?*

Sarışın kadın sandalyeden indi ve aşağıdaki biriyle konuştu. Dar bacanın içinde sandalyenin yanında kıpırdayacak yeri

kalmamasına rağmen yana doğru kaydı ve şık bir takım elbise giymiş, koyu renk saçlı, uzun boylu ikinci bir kişi, kendini bazilikanın bodrumundan yukarı çekip *dar* bacaya çıktı.

O da yukarı bakıp demir ızgaranın ardındaki Çingene'yle göz göze geldi. Sonra bacaklarını acayıp bir biçimde bükerek, sarışın kadınla yer değiştirdi ve eğreti sandalyenin üstüne çıktı. Parmak ucuna kalkarak ellerini ızgaraya dayayıp yukarı doğru itti. Izgara bir iki santim kımıldadıktan sonra yerine bırakmak zorunda kaldı.

Sarışın kadın Çingene'ye, "*Puö dar d una mano?*" diye seslendi.

Yardım eder miyim, diye düşünen Çingene'nin bu işe bulaşmaya hiç niyeti yoktu. *Siz ne yapıyorsunuz?*

Sarışın kadın bir erkek cüzdanı çıkarıp içinden aldığı yüz euroluk banknotu teklif eder gibi salladı. Satıcının üç günlük kazancından fazlaydı.

Pazarlık yapmaya yabancı olmayan kadm başını iki yana sallayıp iki parmağını havaya kaldırdı. Sarışın kadm ikinci banknotu gösterdi.

Talihine inanamayan Çingene, istemese de başım evet anlamında salladı. Fark edilmeden eğilip ızgarayı tutarken aynı anda hareket edebümek için adamın gözlerinin içine baktı.

Adam yeniden iterken, 'Çingene yıllarca eşya taşımaktan güçlenen kollarıyla ızgarayı y/ukan çekti... ve ızgara yarıya kadar yukarı kalktı. Tam başardıkları arını düşünürken, aşağıdan gürültülü bir çarpma sesi yükseldi.. Katlanır sandalye ayağının altından yok olurken adam da baca dan içeri doğru düşerek gözden kayboldu.

Demir ızgara ağırlaşınca düşüreceğini sandı ama iki yüz euro vaadi ona güç vermişti, bu yüzden ızgarayı bazilikanın yan tarafına gürültülü bir

şekilde bırakmayı başardı.

Nefes nefese kalan Çingene bacadan aşağı, birbirine dolanmış vücutlara ve kırık sandalyeye baktı. Adam ayağa kalkıp silkinirken, Çingene parayı almak için elini aşağı uzattı.

Atkuyruklu kadın müteşekkire olmuş bir ifadeyle gülümsedi ve iki banknotu başının üstünde salladı. Çingene aşağı uzandı ama çok mesafe vardı.

Parayı adama ver.

Birden aşağıdan gelen kargaşa sesleri duydu; öfkeli birileri bazilikanın içinde bağırıyordu. Adam ve kadın aynı anda korkuyla dönerek pencereden uzaklaştı.

Ardından, her şey kaosa dönüştü.

İdareyi ele alan adam eğilip sarışın kadına, elleriyle oluşturduğu üzenkiye basması emrini verdi. Kadın basınca adam onu yukarı itti. Kadın elleri boşta kalsın diye dişlerinin arasına sıkıştırdığı banknotlarla, bacanın yan tarafına doğru sekerek kenara uzanmaya çalıştı. Parmakları kenar kısma tutununcaya kadar adam daha yukarı... daha yukarı itti.

Büyük bir gayret göstererek yüzme havuzundan çıkıyormuş gibi kendini meydana çekti. Parayı Çingene'nin eline sıkıştırıp hemen arkasını döndü ve bacanın kenarında çömelip aşağıdaki adama uzandı.

Çok geç kalmıştı.

Siyahlar giyinmiş uzun, güçlü kollar, aç bir canavaran kolları gibi bacadan içeri uzanıyor, adamı bacaklarından yakalayarak aşağıya doğru

ekiyorlardı.

Onlarla mücadele eden adam, "Kaç Sienna!" diye bağırdı. "Hemen!"

Çingene onların acılı bir ifadeyle bakiştıklarını gördü... sonra her şey sona erdi.

Adam sert bir şekilde pencereden aşağı, bazilikanın içine doğru çekildi.

Şok içinde aşağı bakan sarışın kadının gözleri yaşlarla dolmuştu. "Çok üzgünüm Robert," diye fısıldadı. Kısa bir an sustuktan sonra ekledi. "Her şey için."

Daha sonra, hızla kalabalığın arasına daldı. Merceria deH'Orologio'nun dar ara sokağında koşup, Venedik'in kalbine doğru gözden kaybolurken atkuyruğu arkasından sallanıyordu.

Robert Langdon dalga sesleriyle kendine geldi. Tuzlu deniz havasıyla karışmış antiseptiğin keskin kokusunu *içine* çekerken altındaki yerin sallandığını hissetti.

Neredeyim?

Ona göre, sadece birkaç dakika önce onu aydınlık bacasmdan mahzene doğru çeken güçlü ellere karşı mücadele veriyordu. Şimdiyse tuhaf bir şekilde, altında San Marco'nun zemininin soğukluğunu değil, bir yatağın yumuşaklığını hissediyordu.

Langdon gözlerini açıp etrafına bakındı, bir tek penceresi olan küçük, temiz bir odaydı. Sallanmaya devam ediyordu.

Bir tek nede miyim?

En son öfkeyle, "Kaçmaya çalışmaktan vazgeç!" diye bağırان siyah üniformalı askerlerden biri tarafından mahzenin zeminine çakıldığım hatırlıyordu.

Çılgınlar gibi bağıırıp yardım isterken askerler onu susturmaya çalışmışlardı.

Askerlerden biri diğerine, "Onu buradan çıkarmalıyız," demişti.

Ortağı isteksizce başıyla onaylamıştı. 'Tamam.'

Langdon güçlü parmak uçlarının boynundaki atardamarları ve toplardamarları yokladığını hissetti. Sonra, şahdamarmın üzerinde belirli bir noktayı hedefleyen parmaklar sert ve odaklı

bir baskı uygulamaya başladı. Saniyeler içinde Langdon'm görüşü bulanıklaştı ve kendinden

geçtiğini hissetti

Langdon, *beni öldürüyorlar*, diye düşündü. *Aziz Markos'un mezarının hemen yanında.*

Her yanı karanlık basmıştı ama eksik gibiydi... daha çok bulanık görüntüler ve boğuk seslerden oluşan bir griliğe benziyordu.

Langdon ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu ama dünyası yeniden netleşmeye başlamıştı. Anlayabildiği kadarıyla bir geminin revirindeydi. Steril eşyalar ve izopropil alkol onda bir dejavu lussi uyandırıyordu. Sanki dönüp dolaşıp aym noktaya gelmiş ve geçen geceki gibi bir hastane yatağında belli belirsiz anılarla uyanmıştı.

Langdon birden Sienna'yı ve onun güvende olup olmadığını merak etti. Pişmanlık ve korku dolu kahverengi gözlerinin sevecen bir ifadeyle

kendisine bakışını hatırladı. Onun kaçmış ve güvenli bir şekilde Venedik'ten ayrılmış olması için dua etti.

Langdon, Enrico Dandolo'nun mezarının gerçek yerini çözdüğünde şok içinde ona, **"Biz yanlış ülkedeyiz"** demişti Şiirdeki gizemli kutsal bilgelik **mouseion'u** Venedik'te değil, dünyanın başka bir köşesindeydi. Şifreli şiirin anlamı; tam olarak Dante'nin metninde yazdığı gibi, "bu garip dizelerin örtüsü altında gizlenen" cümlesinin altında saklıydı.

Langdon mahzenden kaçır kaçmaz Sienna'ya her şeyi açıklamak niyetindeydi ama buna fırsatı olmamıştı.

Benim başarısız olduğumu düşünerek ayrıldı.

Langdon midesinin düğümlendiğini hissetti.

Salgın hâlâ orada... dünyanın başka bir köşesinde.

Revirin dışında, koridorda bot sesleri duyuldu ve siyah kıyafetli bir adamın odasına girdiğini gördü. Onu mahzenin zeminine yapıştıran kaslı askerdi. Buz gibi soğuk bakışları vardı. Adam ona doğru yaklaşırken Langdon içgüdüsel olarak geri çekilmek istedi ama kaçacak yer yoktu. ***Bu insanlar bam ne yapmak istiyorlarsa yapacaklar.***

Langdon elinden geldiği kadar meydan okuyan bir ses tonu takınmaya çalışarak, "Neredeyim?" diye sordu.

"Venedik açıklarında bir yatta."

Langdon adamın üniformasındaki yeşil rozete baktı; ECDC harfleriyle çevrelenmiş bir

yerküreydi. Langdon sembolü ve ak-ronimi daha önce hiç görmemişti.

Asker, "Sizden almak istediğimiz bilgiler var," dedi. "Ve fazla zamanımız yok."

Langdon, "Size neden bir şey anlatayım?" dedi. "Neredeyse beni öldürüvc rdunuz."

"Pek say anaz. *Shime waza* denilen bir judo tekniği kullandık. Size zarar vermek gibi bir niyetimiz yoktu."

Langdon , Sienna'nın motosikletinin tamponuna isabet eden kurşunu h ınrlayarak, "Bu sabah bana *ateş ettiniz'*." dedi. "Kurşun neredeyr e belkemiğime isabet ediyordu!"

Adı ımm gözleri kısıldı. "Eğer belkemiğinize isabet ettirmek *isteseydim*, ettirirdim. Kaçmanızı

engellemek için mopetinizin arka tekerleğine ateş ettim. Sizinle iletişime geçip neden bu kadar dengesiz davrandığınızı öğrenmem emredilmişti."

Langdon adamın söylediklerini tam olarak kavrayamadan iki asker daha kapıdan içeri girip yatağına doğru yürüdüler.

Ortalarında bir kadın vardı.

Bir hayalet.

Göklere ve başka bir dünyaya ait.

Langdon halüsinasyonlarında gördüğü hayali hemen tanıdı. Karşısında duran güzel kadının uzun gümüş rengi saçları w lapis lazuli nazarlığı vardı. Daha önce ölmekte olan insanlarla dolu bir manzaranın karşısında belirlediği için Langdon'm onun gerçekten kanlı canlı bir şekilde karşısında

durduğuna inanması için biraz zamana ihtiyacı vardı.

Kadın onun başucuna gelip yorgun bir ifadeyle gülümseyerek, "Profesör Langdon," dedi. "İyi olmanıza çok sevindim." Oturup nabzını kontrol etti. "Hafıza kaybı yaşadığınız söylendi. Beni hatırlıyor musunuz?"

Langdon bir süre kadını inceledi. "Ben... ben sizinle ilgili hayaller görüyordum ama tanıştığımızı hatırlamıyorum."

Kadın anlayışlı bir ifadeyle ona doğru eğildi. "Adım Elizabeth Sinskey. Dünya Sağlık Örgütü'nün direktörüyüm. Bana yardımcı olmanız için ortak bir çalışma yapıyorduk, şeyi bulmak için..."

Langdon, "Salgını," dedi. "Bertrand Zobrist'in

yarattığı salgını."

Sinskey hatırladığını düşünerek hevesle başını salladı. "Hatırlıyor musunuz?"

"Hayır, bir hastane odasında küçük bir projektör ve sizin bana arayıp bulmamı söyleyen *hayalinizle* uyandım." Langdon askerleri gösterdi. "Bu adamlar beni öldürmeye kalkışmadan önce yapmaya çalıştığım şey buydu."

Kaslı olan asker diklenip karşılık vermeye hazırlandı ama Elizabeth Sinskey bir el hareketiyle onu susturdu.

Yumuşak bir sesle, "Profesör," dedi. "Kafanızın karışık olduğuna eminim. Sizi bu işe bulaştıran kişi olarak yaşananlar yüzünden çok üzgünüm ve güvende olduğunuza çok memnunum."

Langdon, "Güvende mi?" diye karşılık verdi. "Bir gemide tutsağım!" *Ve sen del*

Gümüş saçlı kadın anlayışlı bir ifadeyle başını salladı. "Hafıza kaybınız yüzünden birazdan anlatacaklarım aklınızı biraz karıştırabilir. Bununla birlikte, zamanımız kısıtlı ve birçok insanın yardımınıza ihtiyacı var."

Sinskey sanki devam etmekte tereddüt ediyormuş gibi duraksadı. "Öncelikle," diye söze başladı. "Ajan Brüder ve ekibinin size asla zarar vermek istemediğini bilmenizi istiyorum. Sizinle yeniden iletişim kurmak için ne gerekiyorsa yapmaları emredilmişti."

"Yeniden iletişim kurmak mı? Ben..."

"Lütfen profesör, sadece dinleyin. Her şeyi anlayacaksınız. Söz veriyorum."

Langdon revir yatağında arkasına yaslandı. Dr. Sinskey anlatmaya devam ederken kafasında birtakım düşünceler dönüp duruyordu.

"Ajan Brüder ve adamları Teftiş ve Tepki Desteği isimli bir ekipten. Avrupa Hastalık Önleme ve Kontrol Merkezi'nin himayesi altında çalışıyorlar."

Langdon adamların üniformaları üzerindeki ECDC rozetlerine baktı. *Avrupa Hastalık Önleme ve Kontrol Merkezi mi?*

Sinskey devam etti. "Ekibin uzmanlık alanı bulaşıcı hastalık tehditlerini ortaya çıkarıp kontrol altına almak. Aslında onlar, akut, geniş çaplı sağlık risklerini hafifleten bir SWAT ekibi. Zobrist'in yarattığı bulaşıcı hastalığın yerini tespit etmek için tek umudum sizsiniz ve siz ortadan kaybolunca, Teftiş ve Tepki Desteği'nden sizi

bulmalarını istedim... Bana destek olmaları için onlan Horansa'ya *ben* çağırdım."

Langdon şaşkınlık içindeydi. "Bu askerler *sizin* için mi çalışıyorlar?"

Sinskey başını sallayarak onayladı. "ECDCden kısa bir süreliğine ödünç aldım. Dün akşam siz ortadan kaybolup bizi aramayınca başınıza bir şey geldiğini düşündük. Bu sabah teknik destek ekibimiz Harvard e-posta hesabınızı kontrol ettiğinizi gördü ve ancak o zaman hayatta olduğunuzu anladık. O sırada, tuhaf davranışınıza getirebildiğimiz tek açıklama, taraf değiştirdiğiniz oldu... başka birinin bulaşıcı hastalığın yerini bulmanız için size daha büyük paralar teklif ettiğini düşündük."

Langdon başını iki yana salladı. "Bu çok saçma!"

"Evet, bu olası bir senaryo gibi görünmüyordu ama mantıklı olan tek açıklamaydı ve çıta bu kadar yüksekken risk alamazdık. Tabii ki, hafıza kaybı yaşadığınız aklımıza hiç gelmedi. Teknik ekibimiz Harvard e-posta hesabınızın birden etkinleştğini görünce bilgisayarın IP adresini takip ederek Floransa'daki daireyi bulduk ve harekete geçtik. Ama siz bir kadınla birlikte bir mo-pedin üzerinde kaçtınız ve bu da sizin başka biri için çalıştığınız hakkındaki şüphelerimizi artırdı."

Langdon, "Sizin yanınızdan geçtik!" dedi. Nefesi tıkanmıştı. "Sizi, yanınızda askerlerle birlikte siyah bir minibüsün arkasında gördüm. Sizi *tutsak* aldıklarım sandım. Kendinizden geçmiştiniz, uyuşturulmuş gibiydiniz."

Dr. Sinskey, "Bizi gördünüz mü?" dedi. Şaşırmış

gibiydi. "Haklısınız... bana *ilaç vermişlerdi.*" Duraksadı. "Ama *ben* onlara bunu yapmalarını söylediğim için."

Langdon'm aklı iyice karışmıştı. *Kendisini uyuşturmalarını mı istemiş?*

Sinskey açıklamaya devam etti. "Bunu hatırlamıyor olabilirsiniz, ama C-130 uçağımız Floransa'ya indiğinde basmıç değışti ve içkulakta kristal kopması olarak bilinen rahatsızlığı yaşadım; geçmişten beri yaşadığım güçten düşüren bir içkulak rahatsızlığı. Ciddi olmayan geçici bir şey ama kurbanlarını başlarını kaldıramayacak kadar sersemletiyor ve mide bulantısı yapıyor. Normalde yatağa yatar, yoğun mide bulantısına katlanmaya çalışırım ama Zobrist kriziyle uğraşıyoruz ve bu yüzden kendime kusmamı engelleyecek saat başı yapılan

metoklopramid iğneleri yazdım. İlacın, yoğun uyku hali gibi ciddi yan etkileri var ama en azından minibüsün arkasından telefonla operasyonu yönetmemi sağladı. TTD ekibi beni hastaneye götürmek istedi ama seni ele geçirme görevini başarıyla tamamlamadan önce bunu yapmamalarım istedim. Neyse ki baş dönmesi Venedik'e yaptığım uçak yolculuğunda geçti."

Langdon yatağın içinde kendini bıraktı. ***Bütün gün Dünya Sağlık Örgütü'nden, yani ortak iş yaptığım insanlardan kaçtım.***

Sinskey aceleci bir ses tonuyla, "Şimdi, odaklanmalıyız profesör," dedi. "Zobrist'in salgınının... nerede olduğunu biliyor musun?" Beklenti içinde ona bakıyordu. "Çok az zamanımız var."

Langdon, *uzakta bir yer*, demek istedi ama bir şey onu durdurdu. Br der'e, bu sabah kendisine ateş eden ve kısa bir süre önce neredeyse boğacak olan adama baktı. Langdon'm altındaki yer o kadar hızlı değişiyordu ki, artık kime inanacağım bilmiyordu.

Sinskey gergin bir ifadeyle ona doğru eğildi. "Salgın burada, Venedik'te olduğunu düşünüyoruz. Bu doğru mu? Bize nerede olduğunu söyleyin ve ben de kıyıya bir ekip göndereyim."

Langdon tereddüt içindeydi.

Br der sabırsızlıkla, "Efendim!" diye seslendi. "**Bir şey** bildiğiniz çok açık... bize nerede olduğunu söyleyin! Neler olabileceğini anlamıyor musunuz?"

"Ajan Brüder!" Sinskey öfkeyle adama dönerek, "Yeter," dedi. Sonra, Langdon'a dönüp alçak sesle konuşmaya başladı. "Yaşadıklarınız düşünüldüğünde, kafanızın karışık olması ve kime güveneceğinizi bilememeniz gayet normal." Durup gözlerinin içine baktı. "Ama zamanımız kısıtlı ve sizden *bana* güvenmenizi rica ediyorum."

Yeni bir ses, "Langdon ayağa kalkabilir mi?" diye sordu.

Ufak tefek, bakımk, yanık tenli bir adam kapıda duruyordu. Langdon'ı çalışılmış bir sakinlikle inceliyordu ama Langdon onun gözlerindeki tehlikeyi *gördü*.

Sinskey, Langdon'a kalkmasını işaret etti. "Profesör, bu normal şartlarda işbirliği yapmayı tercih etmeyeceğim bir kişi, ama durum o kadar

ciddi ki, maalesef başka bir seçeneğimiz yok."

Langdon bacaklarını yatağın kenarından aşağı sarkıtıp ayağa kalktı. Bir süre öylece durup dengesini sağlamaya çalıştı.

Adam kapıyı göstererek, "Beni izle," dedi. "Görmen gereken bir şey var."

Langdon olduğu yerde kaldı. "Sen kimsin?"

"İsimlerin bir önemi yok. Bana Amir diyebilirsiniz. Üzülerek söylemeliyim ki, Bertrand Zobrist'in amacına ulaşmasma yardım etme hatasını yapmış bir örgütün başındayım. Şimdi de çok geç olmadan bu hatayı telafi etmeye çalışıyorum."

Langdon, "Bana ne göstermek istiyorsun?" diye sordu.

Adam, Langdon'm gözlerinin içine baktı.
"Hepimizin aynı tarafta olduğunu sana
kanıtlayacak bir şey."

angdon geminin güverte altındaki klostrofobik
koridorlar

labirentinde, ardında Dr. Sinskey ve ECDC
askerleriyle

esmer tenli adamın peşinden gidiyordu. Bir
merdivene yaklaştıklarında gün ışığına doğru
yukarı çıkacaklarını umdu ama tam aksine
geminin daha da aşağılarına indiler.

Şimdi rehberleri onları, geminin iyice
aşağılarındaki camlı bölmelerden oluşan bir
çalışma alanından geçiriyordu. Bazılarının şeffaf,

bazılarının mat camları vardı. Bu ses geçirmez odaların içindeki çalışanlar bilgisayar klavyelerini tuşluyor, telefonda konuşuyorlardı. Başım kaldırıp, geçen grubu fark edenler, geminin bu tarafında yabancı gördükleri için ciddi bir endişeye kapılmışa benziyorlardı. Esmer tenli adam onlara her şeyin yolunda olduğunu anlatır bir el işareti yaptıktan sonra yürümeye devam etti.

Langdon bu sıkışık nizam çalışma alanından geçerken, ***bu yer de neresi,*** diye düşündü.

Sonunda ev sahibi büyük bir konferans salonuna gelmişti, hep birlikte peşinden girdiler. Grup otururken adam bir düğmeye bastı ve cam duvarlar aniden tıslayıp matlaşıp onları içeri kilitledi. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiş olan Langdon şaşırmıştı.

Langdon sonunda, "Neredeyiz?" diyebildi.

"Burası benim gemim; *The Mendadum.*"

Langdon, "*Mendadum* mu?" diye sordu.

"Yunanca ismi Pseu-dologos olan yalan tanrısı gibi mi?"

Adam etkilenmişe benziyordu. "Bunu bilen pek yoktur."

Langdon, *ama çok da onurlandırıcı bir isim sayılmaz*, diye düşündü. Tüm *pseudologoi'a* hükmeden Mendacium, yalan ve sahtekârlık konusunda usta bir erkek tamıydı.

Adam, küçük bir kırmızı harici bellek çıkanp odanın arkasındaki elektronik cihazlardan birine taktı. Dev bir LCD ekran açılırken, başlarının üstündeki ışıklar karardı.

Bu sessizlikte Langdon, hafifçe dalgalanan su sesleri duydu. Bunun ilkönce geminin dışından geldiğini sandı ama sonra sesin, LCD ekrandaki hoparlörlerden yükseldiğini anladı. Yavaşça bir görüntü belirdi: dalgah, kırmızımsı bir ışıkla aydınlatılmış, su damlayan bir mağara duvarı.

Ev sahibi, "Bu görüntüleri Bertrand Zobrist kaydetmiş/" dedi "Benden bunu yarın tüm dünyaya göndermemi istedi."

Langdon hayret dolu bir sessizlik içinde bu garip kaydı izledi. Hafifçe dalgalanan bir lagünün bulunduğu mağaramsı bir yerde... suyun içine daldırılan kamera... kum ve çamur kaplı bir zemine inerek üzerinde BURADA, BU TARİHTE, DÜNYA SONSUZA KADAR DEĞİşTİ yazan bir levhayı gösteriyordu.

Levha, BERTRAND ZOBRİST diye

imzalanmıştı.

Ve tarih *yarını* gösteriyordu.

Tanrım! Langdon karanlıkta Sinskey'ye döndü ama filmi daha önce gördüğü ve bir daha izlemek istemediği anlaşılan doktor, boş gözlerle yere bakıyordu.

Şimdi kamera sağa kaymıştı. Langdon, içinde sarı-kahverengi jölemsi bir sıvı bulunan, şeffaf plastikten bir baloncuğun suyun altında dalgalandığını görünce şaşırdı. Bu narin küre, yüzeye çıkmaması için iple yere bağlanmıştı.

Bu da ne? Langdon şişirilmiş torbaya dikkatle baktı. İçindeki sıvı yavaşça dönüyor... hatta adeta kaynıyordu.

Ne olduğunu anlayınca nefesi kesildi. ***Zobrist'in***

yayacağı salgın.

Sinskey, "Kaydı durdurun," dedi.

Görüntü dondu. Suyun altında yükselen bir torbanın içinde, bulanık bir sıvı duruyordu..

Sinskey, "Sanırım ne olduğunu anlamışsınızdır," dedi. "Asıl sorun, orada ne kadar kalacağı?" LCD ekrana doğru yürüdü ve şeffaf torbadaki bir işareti gösterdi. "Maalesef, bu bize torbanın neden yapıldığını söylüyor. Okuyabiliyor musunuz?"

Nabızı hızlanan Langdon gözlerini kısarak yazıya baktı. Üreticinin ticari markasına benziyordu: Solublon.®

Sinskey, "Dünyanın en büyük suda çözünür plastik üreticisi," dedi.

Langdon midesinin düğümlendiğini hissetti. "Bu torbanın... *çözündüğünü* mü söylüyorsunuz?"

Sinskey ciddi bir ifadeyle başını salladı.

"Üreticiyle temasa geçtik ve ne yazık ki, bu plastikten, uygulama alanına bağlı olarak, on dakikadan on haftaya kadar değişen onlarca farklı çeşit ürettiklerini öğrendik. Erime hızı sıvının türüne ve sıcaklığa bağlı olarak farklılık gösteriyor ama Zobrist'in bu etkenleri dikkate aldığına eminiz." Sustu. "Bu torbanın çözüneceği zaman..."

Amir araya girerek, "Yarın," dedi. "Zobrist'in takviminde işaretlediği tarih yarın. Levhanın üzerindeki tarih de öyle."

Langdon'ın nutku tutulmuştu.

Sinskey, "Ona devamını da göster/" dedi.

LCD ekrandaki görüntü yenilendi. Kamera şimdi parıldayan suları ve mağaranın karanlığını gösteriyordu. Langdon, buranın şüphe bahsi geçen yer olduğuna emindi.

*Kan kırmızısı sularına gömülmüştür lagünün
ki yansıtmaz yıldızlan...*

Sahne Dante'nin cehennem hayalinden görüntüler vardı... yeraltında akan Kokyos Nehri.

Bu lagün her neredeyse, insan yapımı dik, yosunlu duvarlarla çevrilmişti. Ayrıca kameranın bu büyük mekânın sadece küçük bir köşesini gösterdiğini fark etmişti; duvardaki belli belirsiz dikey gölgeler bu düşünceyi destekliyordu. Kolonları andıran gölgeler geniş ve eşit aralıklıydı.

Langdon içinden, *sütunlar*, diye geçirdi.

Bu mağaranın tamam sütunlarla destekleniyordu.

Lagün bir mağaranın içinde değil, kapalı bir mekânın içindeydi.

Batık sarayın derinliklerine in...

Tek kelime etmeye fırsat bulamadan, dikkati duvarda beliren yeni bir gölgeye kaydı... uzun ve gagalı burnuyla insanımsı bir şekil.

Yüce Tanrım...

Şimdi gölge, boğuk sesle fısıldayarak ürkütücü bir şiirsel ritimle konuşmaya başlamıştı.

"Ben sizin kurtuluşunuzum. Ben Gölge'yim."

Bundan sonraki birkaç dakika boyunca Langdon hayatındaki en korkunç filmi izledi. Zobrist'in monologunda, çıldırmış bir dâhinin deli saçması sözleri, Dante'nin *Cehennem*'inden alıntılarla doldurulmuştu. Çok açık bir mesaj taşıyordu: nüfus artışı kontrol dışına çıkmıştı ve insanoğlunun hayatta kalıp kalamayacağı belirsiz bir durumdaydı.

Ekrandaki monoton ses konuşmaya başladı.

"Hiçbir şey yapmamak; sıkışıp kalarak, açlık çekerek, günah içinde yuvarlanarak Dante'nin cehennemine kucak açmaktır. Ve ben de cesaretle eyleme geçtim. Kimileri dehşetle bakacaktır ama kurtuluşun bir bedeli vardır. Dünya bir gün fedakârlığının güzelliğini kavrayacaktır. Çünkü ben sizin kurtuluşunuzum. Ben Gölge'yim. Ben insanlık sonrası çağının

kapıştım."

Zobrist aniden veba hekimi kılığında belirip sonra da maskesini çıkartırken Langdon irkilerek geri çekildi. Zayıf ve kocaman açılmış yeşil gözlere bakarken, bu krize sebep olan adamın yüzüne baktığım fark etti.

Zobrist ilham perim dediği birisine olan sevgisini itiraf ediyordu.

"Geleceği senin zarif ellerinde terk ettiğimi bilerek huzur bulacağım. Aşağıdaki görevim tamamlandı. Artık, benim için yukarıdaki dünyaya tırmanma ve yeniden görme vaktim geldi yıldızları."

Kayıt sona ererken Langdon, Zobrist'in son sözlerinin Dante'nin ***Cehennem***'indeki son sözlerle neredeyse aynı olduğunu fark etti.

Konferans salonunun karanlığında, gün boyunca yaşadıklarının tek bir korkutucu gerçeikle belirginleştğini fark etti.

Bertrand Zobrist'in şimdi bir yüzü ve sesi vardı.

Konferans salonunun ışıklan yandığında tüm gözler cevap bekler gibi ona yönelmişti.

Ayağa kalkıp endişeli bir tavırla nazarlığına dokunan Eli-zabeth Sinskey'nin yüzünde donuk bir ifade vardı. "Profesör, zamanımızın kısıtlı olduğu belli. Şimdiye dek aldığımız tek iyi haber, henüz herhangi bir patojen saptanmadığı veya bir hastalığın rapor edilmediği. Bu yüzden Solublon torbanın henüz bozulmadığını tahmin ediyoruz.

Ama nereye ***bakacağımızı*** bilmiyoruz.

Amacımız, torba çözünmeden önce bu tehlikeyi etkisiz hale getirmek. Bunu yapabilmemizin tek yolu, elbette, yerini derhal bulmak."

Şimdi ayağa kalkmış olan Ajan Brüder, dikkatle Langdon'a bakıyordu. "Zobrist'in hastalığı nereye yerleştirdiğini öğrendiğiniz için Venedik'e geldiğinizi tahmin ediyoruz."

Korkudan gerilmiş yüzleriyle, bir mucize olmasını bekleyen önündeki topluluğa bakan Langdon, onlara iyi bir haber verebilmeyi çok isterdi.

Langdon, "Yanlış ülkedeyiz," dedi. "Aradığımız *yer buradan* bin altı yüz kilometre uzakta."

Venedik Marco Polo Havalimanı'na doğru yön değiştiren *The Mendncium*, manevra yaparken geminin motorlarından gelen sesler, adeta Langdon'ın içinde yankılandı. Gemide bir hengâme yaşanıyordu. Amir, ekibine emirler yağdırarak hızla dışarı çıkmıştı. Elizabeth Sinskey telefonunu eline alıp, Dünya Sağlık Örgütü'nün C-130 nakil uçağı pilotlarını aramış ve

Venedik'ten hareket etmek üzere hazır
beklemelerini istemişti. Ajan Brüder, gidecekleri
son

433

Cehennem / F: 28

yerde uluslararası bir ekip koordine etmek için
hemen dizüstü bilgisayarının başına geçmişti.

Kilometrelerce uzakta.

Konferans salonuna dönen Amir, Brüder'e,
"Venedikli yetkililerden başka bir haber geldi
mi?" diye sordu.

Brüder başını iki yana salladı. "Haber yok.

Arıyorlar ama Sienna Brooks ortadan kaybolmuş."

Langdon biraz geç kavramıştı. ***Sienna'yı mı arıyorlar?***

Sinskey tek fon görüşmesini bitirince konuşmaya katıldı. "Bulamıyorlar n a?"

Amir başır ı iki yana salladı. "Eğer siz de kabul ederseniz, onu getirmek için güç kullanümasma DSÖ izin vermeli diye düşünüyorum.

Langdor ayağa fırladı. "Neden?! Sinna Brooks'un bu olanlarla ügisi yok!*"

Amir koyu renkli gözlerini Langdon'a dikti. "Profesör, size Bayan Brooks'la ilgili anlatmam gereken bazı şeyler var."

Sienna Brooks, Rialto Köprüsü'nün üzerindeki turist kalabalığının arasında ilerlerken tekrar koşmaya başladı. Fon-damenta Vin Castello'nun yürüme yolunda batıya doğru tabana kuvvet koşuyordu.

Robert ellerinde.

Askerler Langdon'ı aydınlık bacasından mahzene doğru çekerlerken çaresiz gözlerle kendisine bakışı aklından çıkmıyordu. Onu esir alan kişilerin, bir şekilde tüm öğrendiklerini anlatmaya ikna edeceklerinden hiç şüphesi yoktu.

Biz yanlış ülkedeyiz.

Daha da kötüsü, onu ele geçirenlerin Langon'a durumun içyüzünü açıklamakta hiç vakit kaybetmeyeceklerinden de emindi.

Çok üzgünüm, Robert.

Her şey için.

Lütfen anla, başka şansım yoktu.

Sienna tuhaf bir şekilde onu şimdiden özlemişti. Venedik kalabalığının arasında içine tanıdık bir yalnızlığın çöktüğünü hissetti.

Bu yeni bir his değildi.

Sienna Brooks çocukluğundan beri kendini yalnız hissediyordu.

Çocukken olağanüstü bir zekâyâ sahip olan Sienna, büyürken kendini hep yabancı bir diyardaki bir yabancı gibi

hissetmişti... Terk edilmiş bir dünyada tutsak

kalmış bir uzaylı gibiydi. Arkadaş edinmeye çalışmıştı ama akranları onun hiç ilgisini çekmeyen saçmalıklarla meşguldüler.

Büyüklerine karşı hep saygılı olmaya çalışmıştı ama çoğu yetişkin ona dünyayla ilgili en basit şeyleri bile kavrayamayan, daha da kötüsü hiç merak etmeyen ve endişelenmeyen yaşlanmış çocuklar gibi geliyordu.

Kendimi bir hiçliğin parçası gibi hissediyordum.

Ve böylece Sienna Brooks bir hayalet olmayı öğrenmişti. Bir bukalemun, kalabalığın içinde herhangi bir yüzü oynayan bir aktris olmayı öğrenmişti. Çocukluk tutkusu olan tiyatro oyunculuğunun, hayatı boyunca en büyük hayalinden, yani başka biri olma isteğinden kaynaklandığına emindi.

Normal biri olma isteği.

Shakespeare'in *Bir Yaz Gecesi Rüyasındaki* performansı kendini bir şeyin parçası gibi hissetmesine yardımcı olmuş, aktörler onu hiç küçümsemeden çok destekleyici davranmışlardı. Ama mutluluğu kısa sürmüş, açılış gecesi sahneden inip gözleri fal taşı gibi açılmış basın mensuplarını gördüğu anda buhar olup uçmuştu. Diğer başrol oyuncular kimsenin dikkatini çekmeden arka kapıdan sessizce çıkıp gitmişlerdi.

Artık, onlar da ben de nefret ediyorlar.

Sienna yedi yaşma geldiğinde kendine şiddetli depresyon teşhisi koyacak kadar çok şey okumuştı. Ebeveynlerine bunu söylediğinde her zamanki gibi şaşırmışlardı; kızlarının tuhafliklarına verdikleri tepki buydu. Yine de onu bir psikiyatra

götürmeyi ihmal etmemişlerdi. Doktor, Sienna'ya onun kendisine çoktan sorduğu bir sürü şey sormuş ve amitriptilin ve klordiazepoksit karışımı bir ilaç yazmıştı.

Öfkeden çılgına dönen Sienna kanepeden fırlayarak, "Amitriptilin mi?" diye haykırmıştı. "Ben daha mutlu olmak istiyorum, zombi olmak istemiyorum!"

Psikiyatr onun öfkesi karşısında soğukkanlılığını korumuş ve ona ikinci bir öneride bulunmuştu. "Sienna ilaçları almak istemiyorsan, daha bütünsel bir yaklaşımı deneyebiliriz." Biraz duraksadıktan sonra, "Kendini ve bu dünyaya ait olmadığını düşünme döngüsü içine sıkışmışsın," demişti.

Sienna, "Bu doğru," diye karşılık vermişti. "Kendimi durdurmaya çalışıyorum ama

beceremiyorum!"

Doktor sakin bir ifadeyle gülümsemişti. "Tabii ki duramazsın. İnsan aklının hiçbir şey düşünmemesi fizyolojik olarak imkânsızdır. Ruhun duyguya ihtiyacı vardır ve ister iyi ister kötü olsun, bu duygu için yakıt aramaya devam eder. Senin sorunun ona yanlış yakıtı vermen."

Sienna daha önce beyin hakkında bu kadar mekanik terimlerle konuşan birini duymamıştı.

Konu çok ilgisini çekmişti. "Ona nasıl¹ başka bir yakıt vereceğim?"

"Beyninin odak noktasını değiştireceksin," demişti doktor. "Şu anda, çoğunlukla kendini düşünüyorsun. Neden uyum *sağlayamadığını...* ve ne gibi bir *sorunun* olduğunu."

Sienna tekrar, "Bu doğru," demişti. "Ama ben sorunu çözmeye, uyum sağlamaya çalışıyorum. Eğer üzerinde düşünmezsem sorunu çözemem."

Doktor gülmüştü. "Bence, senin sorunun... sorununun üzerinde düşünmek." Doktor ona kendine odaklanmayı bırakmasını, dikkatini etrafındaki dünyaya ve onun sorunlarına yönlmesini önermişti.

Ve her şey böyle değişti.

Enerjisini kendisine üzölmeye değil, başka insanlar için üzölmeye akıttı. Bir hayırseverlik hareketine girişti, evsiz barınaklarında çorba dağıttı, körlere kitap okudu. Sienna'nın yardım ettiğı insanlar onun farklı olduğunu fark etmediler bile. Birinin onlarla ilgüenmesine minnettardılar.

Sienna her hafta daha çok çalışıyor, yardımına

ihtiyacı olan insanları düşünmekten
uyuyamıyordu.

İnsanlar onu, "Sienna yavaşla!"
diye^uyarıyorlardı. "Dünyayı kurtaramazsın!"

Ne korkunç bir laf.

Amme hizmetleri sırasında Sienna yerel bir
hayırseverler grubunun birkaç üyesiyle
tanışmıştı. Filipinler'e yapacakları bir aylık geziye
onu da davet ettiklerinde bu fırsatın üzerine
atladı.

Kırsal bölgedeki fakir balıkçılara veya çiftçilere
yiyecek dağıtacaklarını hayal ediyordu. Zengin
deniz yatakları ve büyüleyici ovaları olan
Filipinler'in coğrafi bir güzellik harikası olduğunu
okumuştı. Grup, dünyanın en yoğun nüfuslu
şehri olan Manila'da izdihamın arasına

kariştığında Sienna'nın şaşkınlıktan ağzı açık kalmıştı. Bu boyutta bir yoksulluğu daha Önce hiç görmemişti.

Bir kişi nasıl bir fark yaratabilir ki?

Sienna bir kişiyi beslerken yüzlercesi üzgün ifadelerle kendisine bakıyordu. Manila'da altı saat süren trafik sıkışıklığı, boğucu hava kirliliği ve korkunç bir seks ticareti vardı. Seks köleleri genellikle çocuklardı. Aileler en azından karınlarının doyacağı avuntusuyla çocuklarını seks tacirlerine satıyorlardı.

ocuk fahişeler, dilenciler, kapkaılar arasında Sienna etkisiz kaldığını hissetti. Her tarafta insanlığın ilkel hayatta kalma igüdüüne yenik düştüğünü görüyordu. ***İnsanoğlu çaresiz kaldığında... hayvanlaşıyor.***

Sienna'nın şiddetli depresyonu geri döndü.
Aniden insanoğlunun ne olduğunu anlamıştı;
uçurumun kenarındaki bir türdü.

*Yanılmışım, diye düşündü. **Dünyayı
kurtaramam.***

Cinnet getirerek kendini şehrin sokaklarına attı.
Kendine açık bir alan bulmaya çalışırken
insanlara çarpıyor, onları yere düşürüyordu.

İnsan eti beni boğuyor!

Koşarken gözlerin tekrar üzerine çevrildiğini
hissetti. Artık uyum sağlayamıyordu. O; uzun
boylu, açık tenli, sarışın, atkuy-ruklu bir kızdı.
Erkekler ona çıplakmış gibi bakıyorlardı.

Bacakları sonunda iflas ettiğinde ne kadar
koştüğünün ve nereye vardığının farkında bile

değildi. Gözlerindeki yaşı ve çapağı silerken bir gecekondü bölgesinde olduğunu fark etti. Barakalar bir araya getirilip tutturulmuş oluklu metal ve karton parçalarından oluşuyordu. Her taraftan bebek ağlamaları ve insan dışkısı kokusu duyuluyordu.

Cehennem kapılarından geçtim.

Boğuk ve alaya bir ses, arkasından, "*Turista!*" diye seslendi. "*Magkano?*"^m

Sienna dönüp bakınca kurtlar gibi salyalannı akıtarak kendisine doğru yaklaşmakta olan üç adam gördü. Anında tehlikede olduğunu anlayıp kaçmaya çalıştı ama hep birlikte üzerine çullandılar.

Sienna yardım çağırdı ama çığlıklarına kimse

aldırış etmedi. Sadece dört buçuk metre ilerideki yaşlı bir kadın oturmuş, elindeki paslı bıçakla pörsümüş bir soğanın kabuğunu soyuyordu. Kadın, Sienna bağırırken başını kaldırıp bakmadı bile.

Adamlar onu yakalayıp küçük bir barakanın içine doğru sürüklerken Sienna neler olacağını çok iyi biliyordu. Tüm gücüyle karşı koymaya çalıştı ama adamlar çok güçlüydüler ve onu eski, kirli bir yatağın üzerine atıp kımıldayamaz hale getirdiler.

Gömleğini açıp yumuşak tenine dokundular. Sienna çığlık atınca yırttıkları gömleği ağzına öyle bir tıktırdılar ki boğulacağını zannetti. Sonra onu döndürüp yüzünü leş gibi kokan yastığa bastırdılar.

Sienna Brooks böylesine acı dolu bir dünyada,

Tanrıya inanan masum ruhlara her zaman acımişti, ama şimdi o da dua ediyordu... hem de tüm kalbiyle.

Lütfen Tanrım, beni kötülüklerden koru.

Dua ederken adamların kahkaha attıklarını, kirli elleriyle blucin pantolonunu aşağı sıyırlarken kendisiyle dalga geçtiklerini duyabiliyordu. İçlerinden biri sırtına çıktı. Terli ve ağırdı, teri Sienna'nın tenine damlıyordu.

Sienna, ***ben bakireyim***, diye düşündü. ***Demek ki, benim için böyle olacaktı.***

Aniden sırtındaki adam üzerinden kalktı; alaycı tezahüratlar öfke ve korku haykırıışlarına dönüştü. Sienna'nın sırtına yuka

cı) "Ne kadar?" ndan damlayan sıcak ter...

birden kırmızı damlacıklar halinde yatağa akmaya başladı.

Sienna neler olduğunu görmek için arkasını döndüğünde yaşk kadının yarısı soyulmuş soğan ve paslı bıçakla saldırganın başında dikildiğini gördü. Adamın sırtından kanlar akıyordu.

Yaşlı kadm tehditkâr gözlerle diğerlerine bakarak kanlı bıçağım havada sallayınca adamlar hemen kaçıştılar.

Yaşlı kadm tek bir kelime etmeden Sienna'nın giysilerini toplamasına ve giyinmesine yardım etti.

Sienna yaşlı gözlerle, "***Salamat,***" diye fısıldadı. "Teşekkür ederim."

Yaşlı kadm kulağına hafifçe vurarak sağır

olduğunu anlatmaya çalıştı.

Sienna ellerini birleştirip gözlerini kapattı ve saygısını göstermek için eğildi Gözlerim açtığımda kadm gitmişti.

Sienna grubun diğer üyelerine veda bile etmeden hemen Filipinler'den ayrıldı. Başına gelenlerden kimseye bahsetmedi. Olayı yok sayarsa, anının silineceğim düşündü ama bu her şeyi daha da kötüleştirdi Aylar soma geceleri hâlâ kâbuslar görüyordu ve artık hiçbir yerde kendini güvende hissetmiyordu. Dövüş sporları dersleri aldı ve öldürücü *dini mak* tekniğinde ustalaştı ama nereye gitse kendini hâlâ tehlikede hissediyordu.

Depresyonu katlanarak geri döndü ve sonunda uyumayı ffâpten bıraktı. Ne zaman saçını taraşa öbek öbek döküldüğünü iark etti. Her geçen gün daha çok saç dökülüyordu. Haftalar içinde artık

neredeyse kel kalmıştı. Semptomlara dayanarak kendi kendine telogen effluvium teşhisi koydu. Bu, stres kaynaklı sa dökölmesiydi ve insanın stresini tedavi etmesinden başka bir tedavisi de yoktu. Ama ne zaman aynaya baksa kel kafasını görüyor ve kalp atışlarının hızlandığını hissediyordu.

Yaşlı bir kadına benziyorum!

Sonunda, kafasını kazıtmaktan başka çaresi kalmadı. Artık yaşlı görünmüyordu. Sadece hasta görünüyordu. Kanser hastası gibi görünmemek için san bir peruk aldı ve atkuyruğu yaparak kafasına taktı. En azından yine kendisi gibi görünüyordu.

Ama, Sienna Brooks içeriden değişmişti.

Ben hasarlıyım.

Geçmişı arkasında bırakmak için umutsuz bir çabayla Amerika'ya gidip tıp fakóltesine yazıldı. Tıbbı her zaman bir ilgisi olmuştı ve doktor olursa kendini faydalı hissededeceğini, en azından bu dünyanın acısını azaltmak için ***bir şeyler*** yaptığını hissededeceğini umut etmişti.

Uzun çalışma saatlerine rağmen okul ona kolay geldi. Sınıf arkadaşları çalışırken o, fazladan para kazanmak için yarızaman-lı bir oyunculuk işi buldu. Eser kesinlikle bir Shakespeare değildi ama Sienna'nın lisan ve ezber yeteneğı sayesinde oyunculuk ona bir iş gibi değil, kim olduğunu unutabileceğı ve ***başka biri*** olabileceğı bir ibadethane gibi gelmişti.

Herhangi biri.

Sienna konuşabildiğı andan itibaren kimliğinden kaçmaya çalışıyordu. Çocukken ilk ismi olan

Felicity yerine Sienna'yı tercih etmişti. *Felicity* mutlu anlamına geliyordu ve o kendisinin mutlulukla yakından uzaktan bir ilgisi olmadığını biliyordu.

Kendi kendine, *sorunlarına odaklanmaktan vazgeç*, diye hatırlattı. *Dünyanın sorunlarına odaklan*.

Kalabalık Manila sokaklarında yaşadığı panik atak, aşırı nüfus ve dünya nüfusu konularından endişe duymasına neden olmuştu. Dünya nüfusu hakkında çok üerici teorileri olan genetik mühendisi Bertrand Zobrist'in yazılarını da o zaman keşfetti.

Kitabını okurken, *o bir dâhi*, diye düşünmüştü. Başka bir insan hakkında daha önce hiç böyle hissetmemişti. Zobrist'in yazılarını okudukça ruh

eşinin kalbini okuduğunu hissediyordu. Zobrist'in "Dünyayı Kurtaramazsın" başlıklı makalesi, herkesin ona çocukken söylediği şeyi hatırlatıyordu... ama Zobrist bunun tam tersine inanıyordu.

Zobrist, "***Dünyayı KURTARABİLİRSİN,***" diye yazmıştı. "***Eğer sen kurtarmazsan, kim kurtaracak? Eğer şimdi kurtarmazsan, ne zaman kurtaracaksın?***"

Sienna, Zobrist'in matematiksel denklemlerini çalıştı, onun Malthus felaketi ve türlerin yaklaşmakta olan çöküşü ile ilgili tahminlerini okuyarak kendini eğitti. Sienna yüksek düzeyli spekülasyonlardan hoşlanıyordu ama matematiksel olarak kanıtlanan, belirgin ve kaçınılmaz olan geleceği gördükçe stres seviyesi artıyordu.

Neden kimse bunun yaklaştığım anlamıyor?

Fikirleri onu korkutsa da Zobrist'i takıntı haline getirmişti. Sunumlarını izliyor, yazdığı her şeyi okuyordu. Amerika'da bir konuşma yapacağım duyunca gidip onu görmesi gerektiğine karar verdi. Ve o akşam tüm dünyası değişti.

O sihirli akşamı hatırlayınca yüzü bir gülümsemeyle aydınlandı ve anlık bir mutluluk hissetti. Bu, birkaç saat önce Langdon ve Ferris ile birlikte trende giderlerken çok net hatırladığı akşamdı.

Chicago. Kar fırtınası.

Altı yıl önce ocak ayı... ama hâlâ dn gibi geliyor. Kar tepelikleri arasından kr edici kar beyazına karşı yakamı kaldırmış bir halde rüzgâra açık Magnificent Mile

boyunca yürüyorum. Soğuğa rağmen kendime hiçbir şeyin beni yolumdan alıkoyamayacağını söylüyorum. Bu akşam muhteşem Bertrand Zobrist'in konuşmasını dinleyeceğim... canlı olarak.

Bertrand sahneye çıktığında salon neredeyse boş... Uzun boylu... çok uzun boylu... derinliklerinde dünyanın bütün gizemlerini barındıran ateşli yeşil gözleri var.

"Boş konferans salonunun canı cehenneme," diyor. "Hadi, hep birlikte bara gidelim!"

Ve sonra bir avuç insan barda sessiz bir köşeye oturuyoruz. O genetikten, nüfustan ve son tutkusu olan transhümanizmden bahsediyor.

İçkiler su gibi akarken, kendimi bir rock yıldızıyla özel bir görüşme yapıyormuş gibi hissediyorum. Zobrist ne zaman bana baksa, yeşil gözleri içimde beklenmedik bir duyguyu ateşliyor... derin bir cinsel çekimi.

Bu benim için tamamıyla yeni bir his■

Ve sonra yalnız kalıyoruz.

İçkiden hafif çakırkeyif bir halde, "Bu akşam için teşekkür ederim," diyorum. "Harika bir öğretmensiniz."

"Yağcılık ha?" Zobrist gülümseyip bana yaklaşıyor, dizlerimiz birbirine değiyor. "Seni istediğin her yere götürür."

Flört etmek çok uygunsuz ama karlı bir

gecede تنها bir Chicago otelindeyiz ve tüm dünya sanki durmuş gibi.

Zobrist, "Odamda bir içkiye ne dersin?" diyor.

Donup kalıyorum. Far ışığına yakalanmış bir tavşan gibi baktığımın farkındayım.

Zobrist'in gözleri sıcak bir ifadeyle titreşiyor. "Dur, tahmin edeyim," diye fısıldıyor. "Daha önce hiç ünlü bir adamla birlikte olmadın."

Kızardığımı hissediyor, utancımı, heyecanımı ve korkumu gizlemeye çalışıyorum. Ona, "Dürüst olmak gerekirse," diyorum. "Daha önce hiç, bir erkekle birlikte olmadım."

Zobrist gülümseyerek daha da yaklaşıyor.

"Ne beklediğini bilmiyorum ama lütfen ilkin olmama izin ver."

O anda çocukluğumun tüm cinsel korkuları ve hayal kırıklıkları kayboluyor... buhar olup karlı geceye karışıyor.

Sonra, çıplak bir halde onun kollarında yatıyorum.

"Rahatla Sienna," diye fısıldıyor ve sonra sabırlı elleriyle tecrübesiz bedenimde daha önce hiç hissetmediğim duygular uyandırıyor.

Zobrist'in koruyucu kolları arasında yatarken sanki dünyadaki her şey sonunda yoluna girmiş gibi hissediyor ve hayatımın bir amacı olduğunu anlıyorum.

Aşkı buldum.

Ve onun peşinden her yere gideceğim.

/

he Mendacium'un üst güvertesindeki Langdon,
cılalı tik

küpeşteyi kavradı ve titreyen bacaklarını
sabitleyerek

soluklanmaya çalıştı. Deniz havası giderek
soğuyordu. Alçaktan uçan ticari uçaklar, ona
Marco Polo Havalimanı'na yaklaştıklarını
söylüyordu.

Size Bayan BrooksTa ilgili anlatmam

gereken bazı şeyler var.

Amir ile Dr. Sinskey kendini toparlaması için ona biraz zaman vererek küpeştenin başında sessizce ama ilgiyle yanında durdular. Aşağıdayken Langdon'a anlattıkları şey onu öylesine sarsmıştı ki, biraz hava alması için Sinskey onu güverteye çıkart-mıştı.

Deniz havasının canlandırıcı bir etkisi vardı ama Langdon hâlâ zihninin açıldığını hissetmiyordu. Yapabildiği tek şey geminin dümen suyuna boş gözlerle bakmak ve az önce duyduklarına bir nebze olsun mantıklı bir açıklama getirebilmektir.

Amir'e göre Sienna Brooks ile Bertrand Zobrist uzun süre sevgili olmuşlardı. Bir tür yeraltı transhümanist hareketinin içinde birli. Ue yer almışlardı. İsmi Felicity Sienna Brooks'tu ama FS-2080 kod adı ile de tanımıyordu... ki bu, onun

isinin baş harflerinden ve yüzüncü doğum yılının bileşiminden oluşuyordu.

Hiç mantıklı gelmiyor!

Amir, Langdon'a, "Sienna Brooks'u farklı bir kaynak aracılığıyla tammış ve ona güvenmiştim," dedi. "Bu yüzden geçen yıl

bana gel'p zengin bir müşteri adayıyla görüşmemi istediğinde ona peki demiştim. Bu kişinin Bertrand Zobrist olduğu ortaya çıktı. Benden, 'başyapıtı' üzerinde kimseye görünmeden çalışabileceği güvenli bir yer sağlamamı istedi. Çalınmasını istemediği yeni bir teknoloji üzerinde çalıştığını sandım... veya belki de Dünya Sağlık Orgütü'nün etik kısıtlamalarıyla çelişen genetik bir araştırma yapıyordu... Soru sormadım ama inan bana... bir salgın hastalık yarattığı asla aklıma gelmedi."

Langdon güçlükle başını salladı... şaşkınlık içindeydi.

Amir konuşmaya devam etti. "Zobrist bir Dante tutkunuydu. Bu yüzden, Floransa'da saklanmayı tercih etti. Kuruluşum da ona ihtiyaç duyabileceği her imkânı sağladı: yaşama alanıyla birlikte gözlerden uzak bir laboratuvar, farklı isimler ve güvenli iletişim alanları, güvenliğinden yemeğine ve özel ihtiyaçlarına kadar her şeyden sorumlu bir kişisel ataşe. Zobrist ne kredi kartı kullandı ne de insanların arasında göründü; bu yüzden, bulunması imkânsızdı. Tanınmadan yolculuk edebilmesi için kılığını değiştirdiğimiz, farklı isim kullandığımız ve alternatif seyahat evrakları hazırladığımız da oldu." Sustu. "Solublon torbayı yerleştirdiğinde böyle bir hizmetten faydalanmış olmalı."

Sinirlendiğini belli etmemek için pek çaba sarf

etmeyen Sinskey, nefesini bıraktı. "Dünya Sağlık Örgütü geçen yıldan bu yana onu yakalamaya çalışıyordu ama o, sanki yeryüzünden silinmiş gibiydi."

Amir, "Sienna'dan bile saklanıyordu," dedi.

"Anlayamadım?" Başını kaldıran Langdon, genzini temizledi. "Sevgili olduklarını söylemişsiniz yanılmıyorsam?"

"Öyleydiler ama saklanmaya karar verince onunla ilişkisini kesti. Onu bize gönderen kişi Sienna olduğu halde, Zobrist'le yaptığım anlaşmaya göre o ortadan yok olunca, Sienna da dahil kimse nerede olduğunu bilmeyecekti. Anladığımız kadarıyla saklandıktan sonra hasta olduğunu ve bir iki yıla kadar öleceğini, Sienna'nın onu çürürken görmesini istemediğini söyleyen bir veda mektubu göndermiş."

Zobrist, Sienn'yi terk mi etmiş?

Amir, "Sienna bilgi almak için beni aradı," dedi. "Ama ben aramalara cevap vermedim. Müşterimin isteklerine saygı göstermek zorundaydım."

Konuşmaya Sinskey devam etti. "Zobrist iki hafta önce Flo-ransa'daki bir bankaya gidip kasa kiraladı. O gittikten sonra bankanın yeni yüz tanıma yazılımı küik değiştirmiş adamın Bertrand Zobrist olduğu bilgisini takip sistemimize iletti. Floransa'ya giden ekibim, yaşadığı yeri bulmak için bir haftasını harcadı ama ev boştu, içeride, çok bulaşıcı bir tür patojen ürettiğine ve başka bir yere sakladığına dair deliller bulduk."

Sinskey sustuktan sonra devam etti. "Onu bulmak zorundaydık. Ertesi sabah, daha güneş doğmadan Arno Nehri kıyısında yürürken onu

gördük ve hemen peşine düştük. İşte o zaman Badia Kulesi'ne kaçtı ve atlayarak intihar etti."

Amir, "Bunu yapmayı zaten kafasına koymuş olabilir," diye ekledi. "Fazla ömrü kalmadığına inanıyordu."

Sinskey, "Sonunda anladık ki Sienna da onu arıyormuş. Floransa'ya geldiğimizi bir şekilde öğrenmiş ve yerini tespit etmiş olabiliriz düşüncesiyle yaptıklarımızı takip etmiş. Maalesef, Zobrist'in intiharma yetişmiş," dedi. "Hem sevgilisi hem de akıl hocası olan birinin atlayarak intihar ettiğini görmek onun için yıkıcı olmalı."

Sinskey'nin anlattıklarını anlamakta güçlük çeken Langdon, kendini hasta gibi hissediyordu. Tüm bu senaryoda güvendiği tek kişi Sienna'ydı ama şimdi bu insanlar ona, aslında başka biri olduğunu

anlatıyorlardı. Ne derlerse desinler, Zobrist'in salgın yaymama Sienna'nın göz yumacağına inanmıyordu.

Yoksa bunu yapar mıydı?

Sienna ona, ***"Türümüzün yok olmasını engellemek için nüfusun yarısını öldürür müydün?"*** diye sormuştu.

Langdon tüylerinin ürperdiğini hissetti.

Sinskey, "Zobrist öldükten sonra, bankayı kasayı açmaya zorlamak için nüfuzumu kullandım. İçinden, bana yazılmış bir mektup çıktı... bir de tuhaf bir cihaz vardı."

Langdon, "Projektör," diyerek tahminde bulundu.

"Doğru. Mektupta, ***Cehennem Haritası***

olmadan kimsenin bulamayacağı bu yere ilk giden kişinin ben olmamı istediğini yazıyordu."

Langdon küçük projektörün yansıttığı Botticelli tablosunu gözünde canlandırdı.

Amir, "Zobrist, o kasanın içindekileri Dr. Sinskey'ye ulaştırmam için benimle anlaşma yapmıştı ama *yarın* sabah verecektim. Dr. Sinskey daha erken ele geçirince paniğe kapılıp müşterimizin isteğine uygun olarak geri almak için harekete geçtik," diye ekledi.

Sinskey, Langdon'a baktı. "Haritayı vaktinde anlayabileceğimi sanmıyordum; bu yüzden bana yardım etmeniz için sizinle anlaşma yaptım. Şimdi bunları hatırlıyor musunuz?"

Langdon başını iki yana salladı.

"Sizi sessiz sedasız Floransa'ya getirdik. Burada, yardım edebileceğini düşündüğünüz biriyle buluşacaktınız."

Ignazio Busoni.

Sinskey, "Onunla dün gece buluştunuz," dedi.
"Sonra da ortadan kayboldunuz. Başınıza bir şey geldiğini sandık."

Amir, "Aslına bakarsanız dün gece başınıza bir şey **geldi**. Projektörü geri alma gayesiyle peşinize Vayentha ismindeki ajanımızı taktık. Sizi Signoria Meydanı civarında kaybetti," dedi.
Kaşlarını çatı. "Sizi kaybetmesi çok ciddi bir hataydı. Vayentha suçu bir kuşun üzerine attı."

"Anlayamadım?"

"Öten bir kumru. Vayentha'nın anlattığına göre,

sizi bir kuytudan izlerken mükemmel pozisyon almış. Bu sırada turistler geçiyormuş. Başının üstündeki pencerenin kenarına tünleyen bir kumru aniden ötmeye başlamış, bakmak için duran turistler önünü kapatmışlar. O daha ara sokağa girmeye fırsat bulamadan siz gitmişsiniz." Öfkeyle başını iki yana salladı. "Sonra da izinize saatlerce ulaşamadı. Sonunda sizi bulduğunda, bu sefer yanınızda başka bir adam vardı."

Langdon, *Ignazio*, diye düşündü. *Vecchio Sarayından maskeyle ayrıldığımız sırada görmüş olmalı.*

"Signoria Meydanı'na kadar sizi takip etti ama sonra ikiniz de onu gördünüz ve farklı yönlere kaçmaya karar verdiniz."

Langdon, *işte buna anlam verebiliyorum*, diye

düşündü. *Ignazio maskeyle birlikte kaçtı ve kalp krizi geçirmeden önce onu vaftizhanede sakladı.*

Amir, "Ama sonra Vayentha korkunç bir hata yaptı," dedi.

"Beni başımdan mı vurdu?"

"Hayır, kendini çok erken açık etti. Daha hiçbir şeyden haberiniz olmadan sizi sorguya çekti. Haritayı deşifre ettiniz mi veya Dr. Sinskey'ye bilmesi gerekenleri anlattınız mı öğrenmemiz gerekiyordu. Bilgi vermeyi reddettiniz. Ölseniz de anlatmayacağınızı söylediniz."

*Ölümcül bir salgın hastalık arıyordum!
Biyolojik silah ele geçirmeye çalışan askerler
olduğunuzu sanmışımdır!*

Tornistan eden dev makineler, havaalanının yükleme dokuna yanaşırken gemiyi yavaşlatmıştı. Langdon uzakta yakıt alan C-130 nakil uçağın görebiliyordu. Gövdesinin üzerinde DÜNYA SAĞLIK ÖRGÜTÜ yazıyordu.

O sırada Brüder yüzünde keyifsiz bir ifadeyle içeri girdi. "Öğrendiğime göre, beş saat süresince bölgedeki tek yetkin tepki ekibi **biziz**; yani başımızın çaresine bakacağız."

Sinskey oturduğu yerde çöktü. "Yerel yetkililerle koordinasyon kurulacak mı?"

Brüder dikkatle cevap verdi. "Şimdilik hayır. Ben böyle olmasını tavsiye derim. Şu anda kesin bir yer söyleyemiyoruz, bu yüzden onların da yapacağı fazla bir şey yok. Ayrıca, salgın önleme operasyonu onların uzmanlık alanına girmiyor; faydadan çok zarar getirmelerine sebep

olabiliriz."

Sinskey başım sallayarak,. *"Primum non nocere,"* diye fısıldadı. Tıp etiğinin temel kuralını tekrar etmişti: *Öncelikle, hiçbir zarar verme.*

Brüder, "Son olarak, hâlâ Sienna Brooks'tan haber alamadık/' dedi. Amir'e şöyle bir baktı. "Venedik'te ona yardım edebilecek bir tanıdığı olup olmadığını biliyor musunuz?"

"Varsa hiç şaşırmam," diye yanıt verdi. "Zobrist'in her yerde müritleri vardı. Eğer Sienna'yı tanıyorsam, görevini yerine getirmek için mümkün olan tüm kaynaklardan faydalanacaktır."

Sinskey, "Venedik'ten ayrılmasına izin veremezsiniz," dedi. "Şu Solublon torbanm ne halde olduğunu bilmiyoruz. Eğer biri bulursa,

plastığın patlayıp virüsün suya karışması için hafifçe bir dokunması bile yeter."

Durumun vahametinin farkına varırlarken herkes bir süreliğine sustu.

Langdon, "Üzgünüm ama benim başka kötü haberlerim var," dedi. "Kutsal bilgeliğin yaldızlı *mouseion*'u." Sustu. "Sienna yerini biliyor. Nereye gittiğimizi *biliyor*."

"Ne?!" Sinskey'nin sesinde panik vardı. "Bulduğunuz şeyi Sienna'ya anlatma fırsatını bulamadığınızı söylediğinizi sanmıştım! Hani ona sadece yanlış ülkede olduğunuzu söylemiştiniz?"

Langdon, "Doğru," dedi. "Ama Enrico Dandolo'nun mezarını aradığınızı biliyordu. İnternette arama yaptığı anda yerini öğrenir. Ve Dandolo'nun mezarını bulursa... çözünen torba

da fazla uzağında olmayacaktır. Şiir, batık saraya giden suyun şırıltısını takip et, diyordu."

"Lanet olsun!" Brüder birden söylenip sert adımlarla odadan çıktı.

Amir, "Bizi bu konuda geçemez," dedi. "Ondan önce davrandık."

Sinskey derin bir iç çekti. "Ben o kadar emin olmazdım. Aracımız yavaş ilerliyor ve görünüşe bakılırsa Sienna Brooks'un kaynakları zengin."

The Mendadum rıhtıma yanaşırken Langdon pistte duran hantal C-130'a tedirgin bir ifadeyle bakıyordu. Uçuşa elverişli görünmüyordu ve hiç penceresi yoktu. ***Ben buna daha önce binmiş miyim?*** Langdon hiçbir şey hatırlamıyordu.

Cehennem / F: 29

Belki rıhtıma yanaşan geminin sallantısından, belki de klost-rofobik uçağa binme endişesinden Langdon'm aniden midesi bulanmaya başlamıştı.

Sinskey'ye döndü. "Uçabilecek kadar iyi hissettiğimi sanmıyorum."

"Bir şeyiniz yok," dedi Sinskey. "Çok zor bir gün geçirdiniz ve elbette vücudunuzdaki toksinler de var."

"Toksinler mi?" Langdon geriye doğru sendeledi. "Neden bahsediyorsunuz?"

Niyet ettiğinden daha fazla konuştuğu anlaşılan Sinskey bakışlarını kaçırdı.

"Profesör üzgünüm. Ne yazık ki tıbbi durumunuz başınıza aldığınız basit bir yaradan daha karmaşık."

Bazilikada yere düşen Ferris'in göğsündeki izi hatırlayan Langdon korkuya kapıldı.

"Neyim var?"

Nasıl açıklayacağına karar veremiyormuş gibi görünen Sinskey tereddüt etti. "Önce sizi uçağa bindirelim."

uhteşem Frari Kilisesi'nin doğusunda bulunan Pietro

Longhi Atölyesi, Venedik'in tarihi kostümler, peruklar

ve aksesuvarlar satan belli başlı mağazalarından biriy

di. Müşteri listesi; film şirketleri, tiyatro toplulukları ve Venedik Karnavalı'nın abartılı baloları için onları giydirecek personelin uzmanlığına güvenen nüfuzlu kişilerden oluşuyordu.

Kapı yüksek sesle tıngırdadığında tezgâhtar mağazayı kapatmak üzereydi. Adam, başını kaldırıncaya atkuyruklu sarışın bir kadının telaşla içeri girdiğini gördü. Sanki kilometrelerce koşmuş gibi nefes nefeseydi. Kadın endişeli ve çaresiz gözlerle aceleyle tezgâha doğru ilerledi.

Nefes nefese bir halde, "Giorgio Venci ile görüşmek istiyorum," dedi.

Tezgâhtar, *hangimiz istemiyor ki*, diye içinden

geçirdi. *Ama o büyüçüyü kimse göremiyor.*

Atölyenin baş tasarımcısı olan Giorgio Venci sihrini perdenin arkasından konuşturuyor, müşteriyi nadiren, ancak önceden randevu almışlarsa görüşüyordu. Çok zengin ve nüfuzlu biri olan Giorgio kimi tuhaflıklarıyla tanınırdı; yalnızlık tutkusu da bunların arasında sayılabilirdi. Tek başına yemek yer, tek başına yolculuk yapar ve sürekli Venedik'teki turist sayısının çokluğundan şikâyet ederdi. Arkadaşlık etmekten hiç hoşlanmazdı.

Tezgâhtar önceden çalışılmış bir gülümsemeyle, "Üzgünüm," dedi. "Maalesef, Signore Venci burada değil. Size ben yardımcı olabilir miyim?"

Sienna, "Giorgio burada," dedi. "Dairesi üst katta. Işığının açık olduğunu gördüm. Ben arkadaşım. Acil bir durum söz konusu."

Kadının çok gergin olduğu belliydi. *Arkadaşı olduğunu iddia ediyor.* "Giorgio'ya kim geldi diyeyim?"

Kadm tezgâhtan bir kâğıt parçası alıp üzerine birkaç harf ve sayı yazdı.

Kâğıdı tezgâhtara uzatıp, "Ona bunu verin," dedi. "Ve lütfen acele edin. Fazla zamanım yok."

Tezgâhtar tereddüt içinde kâğıdı yukarı götürüp uzun masanın üzerine bıraktı. Giorgio kamburu çıkmış bir halde dikiş makinesinin önünde oturuyordu.

Tezgâhtar fısıltıyla, "Signore," dedi. "Sizi görmek isteyen bir hanım var. Acil bir durum olduğunu söylüyor."

Giorgio ne işine ara verdi, ne de başını kaldırıp

ona baktı. Elini uzatıp kâğıdı aldı ve yazıyı okudu.

Dikiş makinesini durdurdu.

Kâğıdı minik parçalara ayırırken, "Onu hemen yukarı gönder," dedi.

Adriyatik'in üzerinde yükselmeye devam eden muazzam C-130 nakliye uçağı yan yatarak güneydoğuya doğru döndü. Kaskatı kesilmiş olan Langdon kendini sürükle-niyormuş gibi hissediyordu. Uçakta pencere olmadığı için bunalmış ve kafasının içinde dönüp duran cevaplanmamış sorulardan şaşkına dönmüştü.

Sinskey, *"Tıbbi durumunuz,"* demişti.
"Başınıza aldığınız basit bir yaradan daha karmaşık."

Langdon, Sinskey'nin kendisine

söyleyebileceklerini düşünürken nabızı hızlandı. Ama Sinskey o sırada TTD ekibiyle salgın önleme stratejilerini tartışıyordu. Brüder yakınında bir yerde telefonda konuşuyor; Sienna Brooks hakkında hükümet bürolarıyla görüşüyor, arama çalışmaları hakkında bilgi alıyordu.

Sienna...

Langdon hâlâ onun bu işlerin içinde olduğu iddiasına bir anlam vermeye çalışıyordu. Uçak irtifa seviyesine ulaştığında Amir denen adam kabinde ilerleyip Langdon'm karşısına oturdu. İki elinin parmaklarını çenesinin altında birleştirerek dudaklarını büzdü. "Dr. Sinskey size bilgi vermemi... durumunuza bir açıklık getirmemi istedi."

Langdon, adamın bu karışıklığı biraz olsun gidermek için ne söyleyebileceğini merak

ediyordu.

Amir açıklamaya başladı. "Daha önce de söylemeye çalıştığım gibi, tüm bunlar ajanım Vayentha sizi işlerin içine vaktinden önce bulaştırdığı için oldu. Dr. Sinskey adına ne kadar ilerleme kaydettiğinizi veya onunla ne kadanni paylaştığınızı bilmiyorduk. Ama müşterimizin projesinin yerini öğrenirse, onu ele geçirmesinden ya da yok etmesinden korktuk. Onu Dr. Sinskey'den önce bulmalıydık ve bu yüzden Sinskey'nin değil **bizim** tarafımızda çalışmanıza ihtiyacımız vardı." Amir duraksayıp parmaklarını birbirine vurdu. "Ne yazık ki, kartlarımızı göstermiştik... ve siz tabii ki bize güvenmediniz."

Langdon öfkeyle, "Bu yüzden mi beni başımdan vurdunuz?" diye karşılık verdi.

"Bize **güvenmenizi** sağlayacak bir plan yaptık."

Langdon onu anlamıyordu. "Bir insanı kaçırıp onu sorguladıktan sonra onun size güvenmesini nasıl sağlayabilirsiniz?"

Adam huzursuzlukla yerinde kıpırdandı. "Profesör, benzo-diazepin olarak bilinen kimyasalları hiç duydunuz mu?"

Langdon başını iki yana salladı.

"Birçok şeyin yanı sıra, travma sonrası stres tedavisinde kullanılan bir ilaç türü. Bildiğiniz gibi, bir insan trafik kazası veya tecavüz gibi korkunç bir olay yaşadığında, uzun süreli hatıraları çok yıpratıcı olabilir. Sinirbilimciler, benzodiazepin kullanımı sayesinde travma sonrası stresi henüz başlamadan tedavi edebiliyorlar."

Bu konuşmanın nereye varacağını kestiremeyen Langdon sessizce dinlemeye devam etti.

Amir açıklamasını sürdürdü. "Yeni hatıralar oluştuğunda, bu olaylar kısa süreli hafızada yaklaşık kırk sekiz saat depolandıktan sonra uzun süreli hafızaya göç ederler. Yeni benzodiazepin karışımları kullanarak bir insan kolaylıkla kısa süreli hafızasını **yenileyebilir...** Kısa süre önce gerçekleşen bu anıları uzun süreli anılara dönüştürmeden önce silebilir. Örneğin bir saldırı kurbanına, saldırıdan birkaç saat sonra benzodiazepin verilirse, bu anıları sonsuza dek beyninden silebilir ve travma asla benliğinin bir parçası olmaz. Tek kötü tarafı, insanın hayatının birkaç gününe dair anıları tamamıyla kaybetmesidir."

Langdon hayret içinde karşısındaki adama baktı. "Bana hafızamı **kaybettirdiniz'.**"

Amir özür dileyen bir ifadeyle nefesini bıraktı.

"Maalesef öyle. Kimyasal yolla. Son derece güvenli bir şekilde. Ama evet, kısa süreli hafızanız silindi." Duraksadı. "Kendinizde değilken, salgın hakkında bir şeyler sayıkladınız, o zaman bunun nedeninin gördüğünüz projektör görüntüleri olduğunu düşünmüştük. Zobrist'in gerçek bir salgın yarattığı hiç aklımıza gelmedi." Duraksadı. "Ayrıca, kulağa, 'Very sorry. Very sorry,' gibi gelen bir cümle sayıkladınız."

Vasari. O sırada projektörle ilgili sadece bu kadarını çözmüş olmalıydı. **Cerca trova.** "Ama... hafıza kaybımın başımdaki yaradan kaynaklandığını sanmıştım. Biri bana ateş etti."

Amir başını iki yana salladı. "Size kimse ateş etmedi profesör. Başınızda yara yoktu."

"Ne?!" Langdon hemen parmaklarını dikiş izlerine ve kafasının arkasındaki şişkinliğe

götürdü. "O zaman bu ne!" Tıraşlı bölgeyi göstermek için saçlarını kaldırdı.

"Kandırmaçanın bir parçası. Kafatasınızda küçük bir kesik açıp derhal dikiş attık. Saldırıya uğradığınıza inanmanız gerekiyordu."

Bu bir kurşun yarası değil mi?!

Amir, "Kendinize geldiğinizde," dedi. "İnsanların sizi öldürmeye çalıştığna... tehlikede olduğunuza inanmanızı istedik."

Langdon, "İnsanlar beni öldürmeye ***çalıştulari***" diye bağırdı. Öfkeli sesi uçaktakilerin dönüp ona bakmalarına neden oldu. "Hastane doktorunun, Dr. Marconi'nin soğukkanlılıkla öldürüldüğünü gördüm!"

Amir, "Bu sizin ***gördüğünüzdü*** dedi. "Ama

gerçekte olan bu değildi. Vayentha benim için çalışıyordu. Bu tür işlerde çok yetenekliydi."

Langdon, "İnsanları öldürmekte mi?" diye sordu.

Amir sakın bir ifadeyle, "Hayır," dedi. "Öldürmüş *gibi yaymakta.*"

Langdon uzun bir süre adama baktı. Göğsünden kanlar akarken yerde yatan sakallı, gür kaşlı doktoru düşünüyordu.

Amir, "Vayentha'nın tabancası kurusıkıydı/" dedi. "Dr. Marconi'nin göğsündeki kan torbasını patlatan uzaktan kumandalı bir fişeği tetikliyordu. Bu arada, Dr. Marconi gayet iyi."

Duydukları karşısında sersemleyen Langdon gözlerini kapattı. "Peki ya... hastane odası?"

Amir, "Ap u- topar hazırlanmış bir set/" dedi. "Profesör, tüm bunları hazırlamak benim için çok zor olduğunu biliyorum. Biz çok hızlı çalışmak zorundaydık ve siz de sersemlemiştiniz, bu yüzden hiçbir şeyin mükemmel olması gerekmiyordu. Uyandığınızda, görmek istediğiniz şeyi gördünüz. Hastane dekoru, birkaç aktör ve önceden çalışılmış bir saldırı sahnesi."

Langdon'ın başı dönüyordu.

Amir, "Şirketimin yaptığı iş bu," dedi. "İllüzyon yaratmakta çok başarılıyız."

Langdon gözlerini ovuşturarak, "Peki Sienna?" diye sordu.

"Bir karar vermek zorundaydım ve onunla birlikte çalışmayı seçtim. Önceliğim, müşterimin projesini Dr. Sinskey'den korumaktı ve Sienna da

aynı şeyi istiyordu. Güvenini kazanmak için seni suikastçıdan kurtardı ve ara sokağa kaçmana yardım etti. Bekleyen taksi bize aitti, arka camında uzaktan kumandalı başka bir ateşleyici vardı ve o da siz kaçarken son efekti yarattı. Taksi sizi alelacele hazırladığımız daireye götürdü."

Langdon, ***Sienna'nın yavan dairesi***, diye düşündü. Şimdi, dairenin neden ikinci el eşyalarla döşenmiş gibi görüldüğünü anlıyordu. Bu, Sienna'nın Langdon'm üzerine kalıp gibi oturan kıyafetleri olan bir "komşusu" olmasını da açıklıyordu.

Her şey tertiplenmiş bir oyundu.

Sienna'nın mesai arkadaşından gelen telefon bile sahteydi. ***"Sienna, ben bu Danikova!"***

Amir devam etti. "Amerikan Konsolosluğu'na telefon ettiğinizde, Sienna'nın size bulduğu numarayı aradınız. Telefon *The Meudacium'da* çaldı."

"Konsolosluğu aramadım..."

"Hayır."

Sahte konsolosluk çalışanı ona, "*Hiçbir yere ayrılmayın,*" demişti. "*Hemen oraya birini gönderiyorum.*" Sonra, Vayentha gelince Sienna onu hemen sokağın karşısında fark etmiş ve parçalan birleştirmişti. "*Robert, kendi hükümetin seni öldürmeye çalışıyor. Yetkililere haber veremezsin! Tek şansın, projektörün ne anlama geldiğini çözmek.*"

Amir ve esrarengiz örgütü Langdon'm, Sinskey

için değil kendileri için çalışmasını sağlamışlardı. Yarattıkları illüzyon başarılı olmuştu.

Langdon öfkeden çok üzüntüyle, ***Sienna beni kandırdı***, diye düşündü. Birlikte oldukları kısa süre içerisinde ondan çok hoş-lanmıştı. Langdon, Sienna kadar zeki ve sıcak birinin Zobrist'in nüfus artışına bulduğu çılgın çözümüne kendini nasıl bu kadar kaptırabildiğini bir türlü anlayamıyordu.

Sienna ona, ***"Çok büyük bir değişiklik olmazsa,"*** demişti. ***"Türümüzün sonunun çok yakın olduğunu sana tereddüt etmeden söyleyebilirim... Matematik yanılmaz."***

Langdon, Shakespeare'in oyununun broşürünü ve Sienna' nın şaşırtıcı derecede yüksek IQ'suyla ilgili gazete kupürlerini hatırlayarak, "Peki ya Sienna hakkındaki makaleler?" diye sordu.

Amir, "Hepsi gerçek," dedi. "En iyi kandırmacalar mümkün olduğu kadar gerçek dünyaya bağlı kalarak yaratılır. Etrafı düzenlemek için fazla vaktimiz yoktu. Elimizde sadece Sienna' nın bilgisayarını ve gerçek kişisel dosyaları vardı, biz de onları kullandık. Bunları görmenizi amalamamıştık, onun samimiyetinden şüphe duymaya başlamanız ihtimaline karşı yerleştirilmişlerdi."

Langdon, "Tabii bilgisayarını da," dedi.

"Evet, o noktada kontrolü kaybettik. Sienna, Sinskey'nin TTD ekibinin daireyi bulacağım tahmin etmemiştii, bu yüzden askerler içeri girdiklerinde panikledi ve doğaçlama yapmak zorunda kaldı. Kandırmacayı canlı tutmak için sizi mopediyle oradan kaçırdı. Görev açığa çıktığında Vayentha'yı reddetmekten başka şansım yoktu ama o protokolü çiğneyip sizi takip

etti."

Langdon, "Beni neredeyse öldürüyordu," dedi. Amir'e, Beş Yüz Salonu'nun çatısında Vayentha'nın tabancasını göğsüne nişan almasını anlattı. ***"Sadece kısa bir an için canın yanacak... ama bana başka seçenek bırakmadın"*** Sienna üzerine atlayıp onu parmaklıktan aşağı düşürmüştü ve Vayentha ölmüştü.

Amir, Langdon'ın anlattıkları karşısında içini çekti. "Vayentha'nın sizi öldürmek istediğinden şüpheliyim... Tabancasında sadece kurusıkı fişek vardı.. O sırada tek amacı sizi kontrol altına almakmış. Büyük ihtimalle, kurusıkıyla size ateş ederse bir suikastçi olmadığım ve bir kandırmacanın içinde olduğunuzu size kanıtlayabileceğini düşünmüş."

Amir bir süre düşündükten sonra devam etti. "Sienna, Vayentha'yı gerçekten öldürmeyi mi amaçlamıştı, yoksa vurulmanıza engel olmaya mı çalışıyordu, bilemeyeceğim. Sienna Brooks'u zannettiğim kadar iyi taramadığımı düşünmeye başladım."

Langdon içinden, *ben de*, diye geçirdi. Yüzündeki şok ve pişmanlık ifadesini hatırlayınca Sienna'nın kirpi saçlı ajana yaptığı şeyin yanlışlıkla olmadığını hissetti.

Langdon kendini son derece yalnız hissetti. Aşağıdaki dünyaya bakma isteğiyle pencere tarafına doğru döndü ama uçağın gövde duvarından başka bir şey göremedi.

Buradan çıkmalıyım.

Amir endişeli gözlerle Langdon'a bakarak, "İyi

misiniz?" diye sordu.

Langdon, "Hayır," diye karşılık verdi. "Hiç değilim."

Amir, *atlatacak*, diye düşündü. *Sadece yeni öğrendiği gerçekleri hazmetmeye çalışıyor.*

Amerikalı profesör bir hortumla yerden alınmış, defalarca döndürüldükten sonra yabancı bir diyara fırlatılmış gibi görünüyordu. Şok olmuş ve aklı karışmıştı.

Konsorsiyum'un hedef aldığı kişiler şahit oldukları planlanmış olayların arkasındaki gerçeğin nadiren farkına varırlardı. Vardıkları zaman da Amir yanlarında bulunarak buna şahit olmazdı. O gün, Langdon'm şaşkınlığını bizzat görerek hissettiği vicdan azabına ek olarak yaşanan krizin ezici sorumluluğunu hissederek

bunalıyordu.

Yanlış müşteriye kabul ettim. Bertrand Zobrist.

Yanlış insana güvendim. Sienna Brooks.

Amir şimdi fırtınanın merkezine doğru uçuyordu. Tüm dünyaya büyük bir zarar verebilecek ölümcül bir salgının kaynağına gidiyordu. Bu işten sağ çıksa bile Konsorsiyum'un yıkımı atlatabileceğini sanmıyordu. Sonu gelmeyen sorular sorulacak ve suçlamalar yapılacaktı.

Benim için son böyle mi olacaktı?

angdon, *hava almam lazım*, diye düşündü. *Manzara da olabilir... herhangi bir şey olsaydı.*

Penceresiz uçak gövdesi adeta üzerine geliyordu. Elbette başına gelenlerle ilgili anlatılanların da pek faydası dokunma-mıştı. Sienna'yla ilgili **çoğu** cevaplanmamış sorular beyninde zonkluyordu.

Garip bir şekilde onu özlüyordu.

Kendine, rol yapıyordu, diye hatırlattı. Beni kullandı.

Langdon tek kelime etmeden Amir'i orada bırakıp uçağın ön tarafına yürüdü. Kokpitin kapısı açıktı; içeri giren doğal ışık onu kendine çekti. Güneş ışığı, pilotlar fark etmeden kapı ağzında duran Langdon'm yüzünü ısıttı. Önündeki açıklık, ona cennetten bir nimet gibi geldi. Açık mavi gökyüzü öylesine huzurlu, öylesine durağandı ki.

Kendi kendine, *hiçbir şey durağan değildir*, diye hatırlatırken hâlâ, yaşayacakları olası felaketi kabul etmekte zorlanıyordu.

Arkasmdan biri, alçak sesle, "Profesör?" diye seslenince döndü.

Langdon geriye doğru şaşkınlıkla bir adım attı. Karşısındaki kişi Dr. Ferris'ti. Langdon adamı son kez gördüğünde San Marco Bazilikası'nda yerde kıvranıyordu. Şimdi başında bir beyzbol şapkası, yüzü pembe macun kıvamındaki kalamınle kaplanmış olarak, kabinler arasındaki bölmeye yaslanmış duruyordu. Göğ-

sünün her yeri sargılıydı ve sık nefesler alıyordu. Ferris'te veba varsa bile, kimsenin umurunda değil gibiydi.

Adama bakakalan Langdon, *"Yaşıyorsun?"*

dedi.

Ferris yorgun bir ifadeyle başını salladı. "Aşağı yukarı." Rahatlamış gibi görünen adamın davranışları büyük ölçüde değişmişti.

"Ama sandım ki..." Langdon sustu. "Aslında... artık ne düşüneceğimi bilmiyorum."

Ferris anlayışlı bir ifadeyle gülümsedi. "Bugün fazlasıyla yalan duydun. Özür dilemek istedim. Tahmin edebileceğin gibi Dünya Sağlık Örgütü için çalışmıyorum ve seni işe almak için Cambridge'e gelmedim/

Artık herhangi bir şeye şaşırmayacak kadar yorgun hisseden Langdon başını salladı. "Amir adına çalışıyorsun."

"Öyle. Sana ve Sienna'ya acil saha yardımında

bulunmam için beni gönderdi... ve tabii, TTD ekibinden kaçabilmeniz için."

Ferris'in vaftizhanede nasıl birden ortaya çıktığını, kendisini nasıl Dünya Sağlık Örgütü çalışanı olduğuna ikna ettiğini, Sienna'nın Roransa'dan ve Sinskey'nin ekibinden kaçışını onun nasıl ayarladığını hatırlayan Langdon, "O halde sanırım işini mükemmel şekilde başardın," dedi. "Tabii, doktor da değildir."

Adam başını iki yana salladı. "Değilim, bugün öyleymiş gibi numara yaptım. Projektörün nereyi işaret ettiğini bulabilin diye Sienna'nın buna inanmasını sağladım. Amir, Zobrist'in yarattığı şeyi Sinskey'den koruyabilmek için bulmaya kararlıydı."

Ferris'in garip kızarıklıkları ve iç kanamasının ne olduğunu hâlâ merak eden Langdon, "Salgın bir

hastalık olduğunu bilmiyor muydun?" diye sordu.

"Tabii ki bilmiyordum! Sen bahsedince, hevesini kaybetmemen için Sienna'nın uydurduğu bir hikâye sandım. Ben de rol yaptım. Hep birlikte Vtenedik'e giden trene bindik... ve sonra her şey değişti."

"Nasıl oldu?"

"Amir, Zobrist'in garip kaydını görmüştü."

Bu yüzden olabilir. "Zobrist'in çılgının teki olduğunu fark etti."

"Kesinlikle. Amir, Konsorsiyum'un neye bulaştığım birden anladı ve dehşete düştü. Yaptığımdan haberi var mı diye, Zobrist'i en iyi tanıyan kişiyle görüşmek istedi: FS-2080'le."

"FS-2080 mi?"

"Üzgünüm, Sienna Brooks. Operasyon için seçtiği kod isim buydu. Transhümanizmle ilgili bir şey olmalı. Amir'in bensiz Sienna'ya erişmesi mümkün değüdi."

Langdon, "Trendeyken arayan 'hasta annen' oydu herhalde," dedi.

"Şey, Amir'in telefonuna sizin yarımızdan cevap veremezdim, o yüzden dışarı çıktım. Bana kayıttan bahsedince dehşete kapıldım. Sienna'nın da aldatılmış olmasını diliyordu ama ikinizin de vebadan bahsettiğinizi ve işin peşini bırakmaya niyetinizin olmadığım söyleyince, onun bu işte Zobrist'le birlikte olduğunu anladı. Sienna o anda düşmanımız olmuştu. Venedik'teki yerimizi ona günü gününe bildirmemizi istedi... ayrıca onu yakalaması için bir de ekip gönderecekti. Ajan

Brüder'in ekibi onu San Marco Bazilikası'nda neredeyse yakalayacaktı ama... o kaçmayı başardı."

Boş gözlerle yere bakan Langdon, kaçmadan önce kendisine bakan Sienna'nın o güzel kahverengi gözlerini hâlâ görebiliyordu.

"Üzgünüm Robert. Her şey için."

Adam, "Güçlü bir kadın," dedi. "Bana bazilikada saldırdığını görmemiş olmalısın."

"Saldırdı mı?"

"Evet, askerler içeri girdiğinde bağırp Sienna'mın yerini haber verecektim ama bunu yapacağımı hissetmiş olmalı. Eliyle göğsüme bir darbe indirdi."

"Ne?!"

"Bana neyin vurduğunu anlayamadım. Dövuş sanatında kullanıan bir tür hareket olmalı. Göğsüm zaten fena halde hırpalanmış olduğu için ağrının şiddeti daha da katlandı. Ancak beş dakika sonra normal nefes alabüdüm. Kimse olanları görmeden Sienna seni balkona çıkarttı."

Sersemleyen Langdon, Sienna'ya, "***L'hai colpito al petto!***" diye bağıran ve kendi göğsünü yumruklar gibi yapan yaşlı İtalyan kadını hatırladı.

Sienna, "No/" diye karşılık vermişti. "***Kalp masajı om öldürür! Göğsüne bak!***"

Langdon bu sahneyi zihninde canlandırırken, Sienna'nın ayaküstü ne kadar kolay ypian söyleyebildiğini fark etti Sienna, yaşlı kadının

İtalyancdsmı yanlış çevirmişti. "*L'hai colpito ai petto!*" aslında göğsüne bastırmasını söyleyen bir öneri değil, öfkeli bir suçlamaydı: "*Adamın göğsünü yumrukladın!*"

O sırada içinde bulundukları karmaşa yüzünden Langdon bunu fark etmemişti bile.

Ferris ona acı dolu bir tebessümle gülümsedi. Bildiğiniz gibi, Sienna Brooks hayli akıllı biri."

Langdon başını salladı. *Biliyorum.*

"Sinskey'nin adamları beni *The Mendacium'a* getirip sargı yaptılar. Bugün senin dışında Sienna ile vakit geçiren tek kişi ben olduğumdan Amir, istihbarat desteği sağlamam için beni burada istedi."

Aklı, adamın kızarıklıklarına takılan Langdon

başını salladı. "Peki yüzün?" diye sordu.
"Göğsündeki çürükler? Bu şey değil mi?..."

"Veba mı?" Ferris kahkaha atıp başını iki yana salladı. "Sana söylediler mi bilmiyorum ama ben bugün *iki* doktor rolü oynadım."

"Anlayamadım?"

"Beni bugün vaftizhanede gördüğünde, yüzümün tanıdık geldiğini söylemiştin."

"Evet, öyle söyledim. Galiba gözlerin. Beni Cambridge'ten getirdiğin için..." Langdon sustu.
"Şimdi bunun gerçek olmadığını biliyorum. Peki o zaman..."

"Daha önce tanıştığımız için yüzüm sana tanıdık geldi. Ama Cambridge'te tanışmadık." Adamın gözleri Langdon'ın hatırladığını belli eder bir

ipucu aradı. "Bu sabah hastanede uyandığımda aslında ilk gördüğün kişi bendim."

Langdon çirkin hastane odasını gözünde canlandırdı. Bitkin bir haldeydi ve gözleri iyi görmüyordu; bu yüzden uyandığında ilk gördüğü kişinin İtalyanca konuşan, kaim kaşlı, grileşmiş gür sakallı, diğerinden yaşlı bir doktor olduğuna emin gibiydi.

Langdon, "Hayır," dedi. "Uyandığımda Dr. Marconi'yi gördüm..."

Adam kusursuz İtalyan aksanıyla, *"Scusi professore,"^m* dedi. *"Ma non si ricorda di rne?"^a*) Hayali kaşlarını yatıştırıp, olmayan grileşmiş sakalını okşuyormuş gibi yaparak eğüdi. *"Sono il dottor Marconi."[&]*

Langdon'm ağızı açık kalmıştı, "Dr, Marconi... *sen* miydin?"

"Gözlerim bu yüzden tanıdık geldi. Daha önce hiç takma kaş ve sakal kullanmamıştım ve maalesef, yapıştırıcıya alerjim olduğunu bilmiyordum. Cildim hassaslaşıp yandı. Beni gördüğünde dehşete kapıldığına eminim... ne de olsa, olası bir veba salgını için tetikte bekliyordun."

Vayentha saldırınca yere düşüp, göğsünden kanlar akan Dr. Marconi'nin, bunun hemen öncesinde sakalım kaşıldığını şimdi hatırlayan Langdon bakakalmıştı.

Göğsündeki sargıları gösteren adam, "Daha da kötüsü, operasyon devam ederken içimdeki kan torbasının fişegi kaydı. Vaktinde yerine koyamadım; fişek açılı bir şekilde patladı. Bir kaburgam kırıldı ve göğsüm fena halde çürüdü.

Gün boyunca nefes almakta zorlandım."

Ben de veba olduğunu sanmıştım.

Adam derin bir nefes alınca yüzünü buruşturdu.

"Aslında, galiba yeniden oturmam gerekiyor."

Giderken Langdon'm arka tarafını işaret etti.

"Zaten başka bir arkadaşım geliyor."

(1) "Affedersiniz profesör."

(2) "Ama beni hatırlamadınız mı?"

(3) "Ben Doktor Marconi."

Langdon arkasını dönünce, arkasından gümüş rengi uzun saçları salman Dr. Sinskey'nin kabinde yürüdüğünü gördü. "Profesör, demek buradasınız!"

Dünya Sağlık Örgütü'nün direktörü bitkin görünüyordu ama Langdon onun gözlerinde bir

ümit pırıltısı fark etti. *Bir şey bulmuş.*

Langdon'm yanma gelen Sinskey, "Sizi yalnız bıraktığım için üzgünüm," dedi. "Koordinasyon kurup biraz araştırma yapıyorduk." Kokpitin açık kapısını gösterdi. "Güneş ışığına çıkmıştınız sanırım."

Langdon omuzlarını silkti. "Uçağınıza pencere eklemeniz gerekiyor."

Sinskey ona sevecen bir tavırla gülümsedi. "Işıktan bahsetmişken, umanm Amir size son olaylarla ilgili biraz ışık tutmuştur."

"Evet ama ben duyduklarımın hiçbirinden memnun kalmadım."

"Ben de öyle/" derken, yalnız olduklarından emin olmak için etrafına göz gezdirdi. "İnanın bana,

ondan ve örgütünden ciddi sayıda insan ayrılacak," diye fısıldadı. "Bunun olmasını sağlayacağım. Ama şu anda, o torba çözünmeden ve salgın yayılmadan önce yerini tespit etmeye odaklanmamız gerekiyor. "

Veya Sienna oraya gidip, çözünmesine yardım etmeden önce.

"Dandolo'nun mezarının bulunduğu bina hakkında sizinle konuşmam lazım."

Langdon gitmeleri gereken yerin neresi olduğunu anladığından beri o göz alıcı yapıyı hayalinde canlandırıyordu. Kutsal bilgelğin *mouseion'u*.

Sinskey, "Heyecan verici bir şey öğrendim," dedi. "Yerel bir tarihçiyle telefonda konuştuk. Elbette Dandolo'nun mezarını neden aradığımızı bilmiyor ama ona mezarın altında ne olduğuyla

ilgili fikri var mı diye sordum. Tahmin edin ne dedi?" Gülümsedi. "Su."

Langdon şaşırmıştı. "Gerçekten mi?"

465

Cehennem / F: 30

"Evet, görünüşe bakılırsa binanın aşağı kısmını su basmış. Geçen yüzyıllar içinde binanın altındaki su seviyesi yükselmiş ve en az iki katı sular altında kalmış. Aşağıda bazı hava cepleri ve suya kısmen gömülmüş yerler olduğunu söyledi."

Tanrım. Zobrist'in görüntüleri ve yosunlu duvarlarına belli belirsiz sütun gölgeleri vuran, tuhaf bir ışıkla aydınlanmış mağara, Langdon'm

hayalinde canlandı. "Suya batmış bir yer."

"Kesinlikle."

"Ama o zam in... Zobrist oraya nasıl indi?"

Sinskey'nin gözleri parladı. "İşte hayret verici tarafı da bu. Ne bulduğumu ia inanamayacaksınız."

O sırada Venedik kıyılarının yarım mil açığındaki Lido Ada-sı'nda, zarif bir Cessna Citation Mustang, Nicelli Havaalanı'nın pistinden havalanarak alacakaranlık gökyüzüne yükseldi.

Sahibi olan tanınmış kostüm tasarımcısı Giorgio Venci uçakta değildi ama pilotlarına, çekici genç yolcuyu nereye isterse götürmeleri talimatını vermişti.

Eski Bizans başkentinde akşam olmuştu.

Marmara Denizi'nin kıyısında yanan ışıklarla birlikte camiler ve ince minarelerden oluşan şehir silueti aydınlandı. Akşam namazı vaktiydi ve şehirdeki hoparlörlerden ibadet çağrısı yapan ezan sesleri yankılanıyordu.

La ilahe illallah.

Allah'tan başka ilah yoktur.

İnançlılar camilere koşarken, şehrin geri kalanı işlerine devam ediyorlardı. Gürültücü üniversite öğrencileri biralarını içiyor, işadamları anlaşmalarını yapıyor, tüccarlar baharatlarını ve halılarını pazarlıyor ve turistler büyülenmiş bir halde olan biteni izliyorlardı.

Burası ikiye bölünmüş bir dünya, karşıt güçlerin

şehriydi: Dindarlarla laikler; eskiyle yeni; Doğu'yla Batı... Avrupa ile Asya arasındaki coğrafi sınırdaki bu ebedi şehir, gerçekten de Eski Dünya'dan daha da eski bir dünyaya uzanan bir köprüydü.

İstanbul.

Artık Türkiye'nin başkenti olmayan şehir, yüzyıllar boyunca üç farklı imparatorluğun; Bizans, Roma ve Osmanlı'nın merkezi olmuştu. Bu yüzden İstanbul, tarihi en fazla çeşitlilik gösteren yerlerden biriydi. Şehir; Topkapı Sarayı, Sultanahmet Camii, Yedikule ile ilgili folklorik savaş, zafer ve yenilgi efsaneleriyle doluydu.

O akşam gökyüzünden bir C-130 nakliye uçağı fırtına bulutlarının arasından Atatürk Havalimanı'na doğru alçalıyordu. Kokpitin içinde pilotların arkasındaki mürettebat koltuğunda

oturan Robert Langdon kendisine manzaralı bir koltuk verildiği için rahatlamış bir halde ön camdan dışarı bakıyordu.

Bir şeyler yiyip uçağın arka tarafında yaklaşık bir saat uyuduktan sonra kendini canlanmış hissediyordu.

Langdon sağ tarafta Marmara Denizi'nin karanlığında çıkıntı yapan boynuz şeklindeki parlak yarımadanın, İstanbul'un ışıklarını görebiliyordu. Burası, Asyalı kız kardeşinden kavisli bir karanlık şeritle ayrılmış Avrupa tarafıydı.

Boğaziçi.

Boğaziçi ilk bakışta İstanbul'u ikiye bölen geniş bir yarık gibi görünüyordu. Ama Langdon, kanalın İstanbul'un ticaretinin hayat kaynağı

olduğunu biliyordu. Boğaziçi, şehre iki kıyı şeridi sunmanın yanı sıra Akdeniz'den Karadeniz'e gemi geçişini ve İstanbul'un iki dünya arasında bir ara istasyon görevi görmesini sağlıyordu.

Uçak bir sis tabakası arasından alçalırken Langdon'm gözleri uzaktaki şehri tarayarak bulmaya geldikleri büyük yapıyı aradı.

Enrico Dandolo'nun mezarının bulunduğu yer.

Anlaşıldığı kadarıyla Venedikli hain düka Enrico Dandolo Venedik'e değil, 1202'de fethettiği kalenin kalbine, aşağılarında sere serpe uzanan şehre gömülmüştü. Ve Dandolo, fethettiği şehrin sunabileceği en kutsal yerde; günümüze kadar bölgenin en değerli mücevheri olarak kalan binada ebedi istirahatgâhına yerleştirilmişti.

Ayasofya.

MS 360 yılında inşa edilen Ayasofya, Enrico Dandolo ve Dördüncü Haçlı Seferi ordusunun şehri fethettiği 1204 yılına kadar Doğu Ortodoks Katedrali olarak hizmet vermişti. On beşinci yüzyılda, Fatih Sultan Mehmet'in Konstantinopolis'i ele geçirmesinden sonra camiye dönüştürülmüş ve 1935 yılında müze haline getirilene kadar Müslümanların ibadethanesi olarak hizmet vermişti.

Langdon, *altın yaldızlı kutsal bilgelik mouscion'u*, diye düşündü.

Ayasofya'daki altın yaldızlı süslemeler San Marco'dakilerden çok daha fazlaydı ve ismi gerçekten de "Kutsal Bilgelik" anlamına geliyordu.

Langdon muazzam binayı gözünün önüne getirdi

ve altında bir yerlerde, karanlık bir lagünde¹ suyun dibinde iple bağlı, dalgalanan bir balon olduğunu ve yavaş yavaş çözünerek içindekileri serbest bırakmaya hazırlandığını düşündü.

Langdon geç kalmış olmamalarını diledi.

Sinskey uçakta bir süre önce çalışma alanına doğru kendisini izlemesini işaret ederek heyecanla, "Binanın alt katları sualtında kalmış," demişti. "Ne bulduğumuza inanamazsın. Göksel Gülen-soy adında bir belgesel film yönetmeni duymuş muydun?"

Langdon başını iki yana sallamıştı.

Sinskey, "Ayasofya'yı araştırırken," demişti. "Orası hakkında bir film yapıldığını öğrendim. Birkaç yıl önce Gülensoy'un çektiği bir belgesel."

"Ayasofya hakkında düzinelerce film yapıldı."

Sinskey'nin çalışma alanına vardıklarında, "Evet," demişti. "Ama bunun gibisi yapılmadı."

Langdon'm görebilmesi için di-züstü bilgisayarını çevirmişti. "Oku."

Langdon oturup Gülensoy'un son filmi *Ayasofya'um Derinliklerinde*'den bahseden makaleyi okumuştı. *Hürriyet Daily Nnus* dahil çeşitli haber kaynaklarından derlenmişti.

Langdon okumaya başlar başlamaz Sinskey'nin neden heyecanlandığını anlamıştı. İlk iki kelime bile Langdon'm kafasını kaldırıp hayretle ona bakmasına neden olmuştu. Tüplü dalış mı?

Sinskey, "Biliyorum," demişti. "Okumaya devam et."

Langdon tekrar makaleye dönmüştü.

AYASOFYA'NIN ALTINA TÜPLÜ DALIŞ:
Belgesel film yapımcısı Göksel Gülensoy ve
araştırmacı dalgıç ekibi

İstanbul'un yoğun turist çeken dini yapısının
yüzlerce metre altında sular altında kalmış çok
eski havzalar buldular.

Sayısız mimari harikanın yam sıra, sekiz yüz yıllık
çocuk aziz mezarları, Ayasofya'yı Topkapı
Sarayı'na, Tekfur Sarayı'na bağlayan tüneller ve
Anemas Zindanları'nın yeraltı uzantılarını
keşfettiler.

Yarısı sular altında kalmış bir dehlizde
Ayasofya'nın temellerini inceleyen bot içindeki
araştırmacıların eski bir fotoğrafını gördükten
sonra belgeseli çekmeye karar verdiğini söyleyen

Gülensoy, "Ayasofya'nın altındaki yüzeyin üzerindeki çok daha heyecan verici olduğunu düşünüyorum," diye açıklamada bulundu.

Sinskey heyecanla, "Kesinlikle doğru yapıyı bulmuşsun!" demişti. "Ve anlaşılan, o binanın altında, içinde gezilebilir geniş cepler var ve çoğuna da tüplü dalış malzemeleri olmadan girilebiliyor... Bu, Zobrist'in çekimlerinde gördüklerimizi açıklayabilir."

Ajan Brüder arkalarında durmuş dizüstü bilgisayarın ekranına bakıyordu. "Belli ki binanın altındaki su yolları her tarafa uzanıyor. O Solublon torba biz oraya varmadan çözülürse, içindekilerin yayılmasını engellemek imkânsız olacak."

Langdon, "İçindekiler..." demişti. "İçinde ne

olduğuna dair bir fikriniz var mı?" Yani, tam olarak? Bir patojenle karşı karşıya olduğumuzu biliyorum ama..."

Brüder, "Kamera görüntülerini inceledik," demişti. "Gerçekten de kimyasal değil biyolojik bir şey olduğu izlenimi veriyor.... yani, yaşayan bir şey. Torbanın içindeki cüzi miktara dayanarak, son derece bulaşıcı ve çoğalabilen bir şey olduğunu düşünüyoruz. Bakteri gibi sudan mı bulaşıyor, yoksa serbest kaldığında virüs gibi havadan mı yayılıyor emin değiliz ama her ikisi de mümkün."

Sinskey, "Şu anda, bölgedeki taban suyu sıcaklığıyla ilgili veri topluyor, yeraltındaki bu bölgelerde ne tür bulaşıcı maddelerin gelişebileceğini belirlemeye çalışıyoruz ama Zobrist son derece yetenekliydi, kolaylıkla benzersiz özellikleri olan bir şey icat etmiş

olabilir. Ayrıca, onun burayı seçmesinin bir sebebi olduğundan şüpheleniyorum," demişti.

Brüder başıyla izin isteyip, Solublon torbasının sualtındaki sıra dışı yayılma mekanizmasıyla ilgili değerlendirmesini sunmuştu. Mekanizmanın mükemmelliğini kavramaya başlıyorlardı. Zobrist, torbayı yerin ve suyun altında asılı tutarak son derece stabil bir kuluçka ortamı yaratmıştı: sabit su sıcaklığı olan, güneşin radyasyonunu almayan, kinetik tamponlamaya sahip ve rahatsız edilmediği bir ortam. Zobrist seçtiği dayanıklı torba sayesinde bulaşıcı hastalığı, olgunlaşıp belirlenmiş tarihte kendi kendini serbest bırakana kadar bir süre tek başına bırakabilecekti.

Bir daha oraya geri dönmese bile.

Langdon yere inen uçağın ani sarsıntısıyla katlanır mürettebat koltuğunda şimdiki zamana

döndü. Pilotlar sertçe fren yaptıktan sonra uzaktaki bir hangara doğru taksi yapıp dev uçağı durdurdular.

Langdon, hazmat giysileri² içinde bir grup Dünya Sağlık Örgütü çalışanı tarafından karşılanacaklarını düşünmüştü. Ancak, gelişlerini bekleyen tek kişi, parlak kırmızı haç amblemlili büyük beyaz bir minibüsün şoförüydü.

Kızıl haç mı gelmiş? Langdon tekrar balonca kırmızı haç amblemini kullanan diğer kuruluş olduğunu anladı. İsviçre Elçiliği.

Kemerini çözdü ve herkes uçaktan inmeye hazırlanırken Sinskey'yi buldu. "Herkes nerede?" diye sordu. "DSÖ ekibi? Türk yetkililer? Herkes çoktan Ayasofya'ya mı gitti?"

Sinskey huzursuz bir ifadeyle ona baktı.

"Doğrusunu istersen," diye açıkladı. "Yerel yetkililere haber vermemeye karar verdik. ECDC'nin en iyi TTD ekibi yanımızda ve kolayca yayılabilecek bir panik yaratmaktansa operasyonu bir süre gizli tutmak daha mantıklı görünüyor."

Langdon, Brüder ve ekibinin içinde hazmat malzemeleri; biyo-giysiler, gaz maskeleri, elektronik keşif aletleri bulunan büyük siyah spor çantalarını hazırladıklarını gördü.

Brüder çantasını omzuna atıp yanlarına geldi. "Gitmeye hazırız. Binaya girip Dandolo'nun mezarını bulacağız. Şiirin dediği gibi, suyun şırıltısını dinleyeceğiz ve sonra ekibimle birlikte durumu değerlendirip başka destek çağırıp çağırılmamaya karar vereceğiz."

Langdon planda şimdiden birtakım sorunlar

görüyordu. "Ayasofya akşamüstü kapanır, bu yüzden yerel yetkililer olmadan içeri girmemiz imkânsız."

Sinskey, "Sorun yok," dedi. "İsviçre Elçiliği'nden bir kontağım Ayasofya Müzesi'nin müdürüyle iletişime geçip özel bir VIP turu rica etti. Müze müdürü de kabul etti."

Langdon neredeyse kahkaha atacaktı. "Dünya Sağlık Örgütü'nün direktörü için VIP turu? Ve hazmat çantaları taşıyan bir asker ordusu? Bunun biraz şüphe çekeceğini düşünmüyor musunuz?"

Sinskey, "TTD ekibi ve ekipmanları sen, ben ve Brüder durumu değerlendirirken arabada kalacaklar," dedi. "Ayrıca, bilgin olsun, VIP ben değilim. Şensin."

"Efendim?!"

"Müzenin müdürüne ünlü bir Amerikalı profesörün araştırma ekibiyle birlikte Ayasofya'daki semboller hakkında bir makale yazmak üzere İstanbul'a geldiğini, ama uçakları beş saat **Tot&T** yaptığı için profesörün binayı görme şansım kaybettiğini söyledik. Ekibiyle birlikte yarın sabah ayrılacağı için acaba..."

Langdon, "Tamam," dedi. "Anafikri anladım."

"Müze bizi burada karşılaması için bir çalışanını gönderecek. Görünüşe bakılırsa, İslam sanatı hakkında yazdıklarının bir hayranıymış." Sinskey iyimser görünmeye çalışarak ona yorgun bir ifadeyle gülümsedi. "Binanın her köşesine girebileceğine dair garanti verdiler."

Brüder, "Ve daha da önemlisi," dedi. "İçeride

sadece biz olacağız."

Robert Langdon, Atatürk Havalimanı'nın İstanbul'un şehir merkezine bağlayan sahil yolunda hızla ilerleyen minibüsün penceresinden dışarı boş gözlerle bakıyordu. İsviçreli yetkililer gümrükten geçişi kolaylaştıracak bir düzenleme yapmışlar, böylelikle Langdon, Sinskey ve gruptaki diğerleri birkaç dakika içinde yola koyulabilmişlerdi.

Sinskey, Amir ile Ferris'e diğer DSÖ çalışanlarıyla birlikte C-130'da kalıp Sienna Brooks'un yerini aramaya devam etmelerini söylemişti.

Kimse Sienna'nın İstanbul'a vaktinde gelebileceğine inanmasa da, Zobrist'in Türkiye'deki müritlerinden birini arayıp Sinskey'nin ekibi müdahale etmeden o kaçık

planı gerçekleştirmek için yardım istemiş olabileceğinden korkuyorlardı.

Sienna gerçekten de toplu katliam yapabilir mi? Langdon hâlâ gün içinde olanları kabul etmekte zorlanıyordu. Bunu yapmak acı verse de gerçekleri kabul etmek zorundaydı. ***Sen onu hiç tanımadın Robert. Seninle oyun oynadı.***

İnceden bir yağmur yağmaya başlayınca, cam sileceklerinin yineleyen sesini dinleyen Langdon birden yorulduğunu hissetti. Sağ tarafındaki Marmara Denizi'nde ilerleyen lüks yatların ve ilerideki limana girip çıkan dev tankerlerin ışıklarını görebiliyordu. Sahil boyunca uzanan ışıklı minareler, kubbeli

camilerin üzerinde yükseliyor; modern ve laik bir şehir olmakla birlikte, kökeninde hâlâ dinin

yaşadığını hatırlatıyordu.

Langdon on beş kilometrelik bu yolun Avrupa'daki en güzel yollardan biri olduğunu düşünürdü. İstanbul'un eskiyle yeni karşılaşmasının mükemmel bir örneği olan cadde kısmen, ismini aldığı adamdan -John F. Kennedy- bin altı yüz yü önce yapılmış olan Bizans surlarının yanından ilerliyordu. ABD başkanı, yıkılan imparatorluğun küllerinden bir Türkiye Cumhuriyeti kuran Atatürk'ün hayranıydı.

Eşsiz bir deniz manzarası sunan Kennedy Caddesi, ağaçlıklı ve tarihi mekânları arasından kıvrılıyor, Yenikapı İskelesi'ni geçtikten sonra Boğaz'a dönerek oradan, kuzeydeki Haliç'e doğru ilerliyordu. İşte, müstahkem bir mevkide beliren Osmanlıların gözdesi Topkapı Sarayı, şehrin üzerinde yükseliyordu. Boğaziçi'ne hâkim görüş alanıyla bu saray, turistlerin en sevdiği

yerlerden biriydi. Hz. Muhammed'e ait olduğu söylenen bir hırka ve kılıcın da dahil olduğu Osmanlı hâzinesine ve manzaraya bakmak için buraya akm ediyorlardı.

Varacakları yeri gözünde canlandıran Langdon, *oralara kadar gitmeyeceğiz*, diye düşündü. Şehrin merkezinden yükselen Ayasofya fazla uzakta değildi.

Kennedy Caddesi'nden çıkıp kalabalık şehre doğru girerlerken sokak ve kaldırımlardaki insanlara bakan Langdon, gün boyunca geçen konuşmaları düşünmeye daldı.

Aşın nüfus.

Veba.

Zobrist'in sapık emelleri.

Bu TTD ekibinin nereye gittiğini öğrenmiş olsa da şu ana kadar tam olarak anlamış değildi. ***İşin kalbine gidiyoruz.*** Yavaşça çözünen sankahverengi sıvı torbasını hayalinde canlandırırken, bu duruma gelmeyi nasıl becerdiğini merak etti.

Sienna ile birlikte Dante maskesinin arkasında buldukları tuhaf şiir onu buraya, İstanbul'a getirmişti. TTD ekibini Ayasofya'ya yönlendirmişti ama oraya vardıklarında onları daha fazla işin beklediğini biliyordu.

©13 çofî, fûttsaf 6i^efiğin yafö^fî mouseion'unöa

re fûtfacjuu yere baya

binfe suyun ftrıftısmı.

datifî saraym berinftftferinc in...

oraba, ftaranfujtn tçinbe 6c(Her ftftfjonıfc
cana»ar

fam fom\3tst sufarma gömüfmüftür fagünün...

fö ijansıtma3 yıfbyfan...

Langdon, Dante'nin ***Cehennem*** 'indeki son kantonun benzer bir manzarayla bittiğini bildiğinden, yeniden endişelenmeye başladı. Yeraltı dünyasında uzun bir süre geçirdikten sonra Dante ile Vergilius, cehennemin en dip noktasına geliyorlardı. Çıkışı olmayan bu yerde, ayaklarının altındaki kayaların arasında akan suların şırıltısını duyuyor, çatlaklarla yarıkların arasından akan suyu takip ediyor... ve sonunda güvenliğe çıkıyorlardı.

Dante şöyle yazmıştı: "***Bir yer vardır ki gözle görülmez, kendi oyduğu kayadan hafif bir***

meyille inen küçük bir ırmağın şırıltısıyla anlaşılır varlığı. Işık dünyasına dönmek için bu gizli patikaya girdik."

Dante'nin çizdiği manzara belli ki Zobrist'e ilham vermişti; yalnız kendi uygulamasında Zobrist her şeyi baş aşağı etmişti. Langdon ve diğerleri, suyun şırıltısını takip edeceklerdi ama Dante'nin aksine, cehennemden uzaklaşmayacak... ***içine*** doğru gideceklerdi.

Minibüs dar sokaklardan ilerleyip kalabalık mahallelere girerken Langdon, salgının merkezi olarak Zobrist'i, İstanbul'u seçmeye yönelten yanlış mantığı anlamaya başladı.

Doğunun Batı'yla buluşması.

Dünyanın dört yol ağzı.

Tarih boyunca İstanbul defalarca, nüfusun büyük çoğunluğunu öldüren salgınlara yenik düşmüştü. Aslına bakılacak olursa, hastalığın günde on binden fazla kişiyi öldürdüğü Kara Ölüm'ün son safhalarında bu şehre imparatorluğun "veba merkezi" denilmişti. Osmanlı'dan kalma pek çok tabloda, Taksim'deki arazilere cesetleri gömmek için veba çukurları açan şehirliler resmedilmişti.

Langdon, "Tarih tekerrürden ibarettir," diyen Kari Marx'ın yanılmış olmasını diledi.

Yağmurlu sokaklardaki bihaber insanlar akşam telaşına düşmüşlerdi. Güzel bir Türk kadını çocuklarını yemeğe çağırıyordu; iki yaşlı adam bir kahvehanenin önünde akşam kahvelerini yudumluyorlardı; iyi giyimli bir çift, şemsiyenin altında el ele yürüyordu; konsere geciktiği anlaşılan smokinli bir adam otobüsten inip, ceketinin altında tuttuğu keman kutusuyla

sokaktan aşağı koşuyordu.

Langdon her birinin hayatım nasıl geçirdiğini tahmin etmeye çalışarak etrafındaki yüzleri incelemeye başladı.

Topluluklar bireylerden meydana gelir.

Yüzünü pencereden çevirip gözlerini kapatırken, sağlıksız düşünceleri akhndan uzaklaştırmaya çalıştı. Ama yeteri kadar hasar almıştı. Zihninin karanlıklarında istenmeyen bir görüntü belirdi: Vebanın, sefaletin ve işkencenin deniz kenarındaki bir şehri yerle bir edişini tasvir eden Bruegel'in *lmn Zaferi* tablosu.

Minibüs sağdaki Torun Caddesi'ne dönünce Langdon geldiklerini sandı. Sol tarafında, sisin ardında büyük bir cami görünüyordu.

Ama burası Ayasofya değildi.

Çok sayıda şerefesi bulunan, gökyüzüne yükselerek sipsivri bir tepeyle son bulan kalem benzeri altı minareyi gören Langdon, Sultanahmet Camii'ni hemen tanıdı. Daha önceleri, Sultanahmet

Camii'nin peri masalından çıkmış gibi görünen şerefeli minarelerinin, Disney VVorld'deki Cinderella şatosuna ilham verdiğini okumuştı. Sultanahmet Camii, İngilizcede Mavi Cami anlamına gelen **Blue Mosque** ismini, iç duvarlarını kaplayan göz alıcı mavi çinilerden almıştı.

Hızla ilerleyen minibüs Kabasakal Caddesi'ne dönüp, Sultanahmet Camii ile Ayasofya arasındaki Sultanahmet Meydanı boyunca giderken Langdon, **yaklaştık**, diye düşündü.

Yağmur damlalarının ıslattığı ön camdan gözlerini kısarak bakan Langdon, ufukta Ayasofya'yı görmeye çalıştı ama yağmur ve araba farları görüşünü engelliyordu. Daha da kötüsü, caddedeki trafik iyiden iyiye tıkanmaya başlamıştı.

Langdon ileride, fren ışıklarından başka bir şey göremiyordu.

Şoför, "Bir etkinlik olmalı," dedi. "Galiba konser var. Yürüyerek daha çabuk gidersiniz."

Sinskey, "Ne kadar uzakta?" diye sordu.

"Şuradaki parktan geçeceksiniz. Üç dakika. Çok güvenlidir."

Brüder'e başını sallayan Sinskey, TTD ekibine döndü. "Siz minibüste kaim. Binaya mümkün

olduğunca yaklaşın. Ajan Brüder birazdan sizinle temasa geçecek."

Bunun ardından Sinskey, Brüder ve Langdon minibüsten inip sokağa çıktı ve parka yöneldi.

Sultanahmet Parkı'ndaki geniş yapraklı ağaçlar, grup patikada yürürken onları yağmurdan bir miktar koruyordu. Yürüyüş yollarına, ziyaretçileri parkın ilgi çekici yerlerine yönlendiren tabelalar yerleştirilmişti: Luksor'dan getirilen bir Mısır dikilitaşı; Delfi'deki Apollon Mabedi'nden getirilen Yılanlı Sütun; Bizans İmparatorluğu zamanında "sıfır noktası" kabul edilerek, tüm mesafelerin ölçüldüğü Milyon Taşı (Million Anıtı).

Sonunda, ağaçların arasından çıkıp, parkın ortasını belirleyen yuvarlak bir havuzun yanına geldiler. Açıklıkta dikilen Langdon gözlerini

kuzeydoğuya dikti.

Ayasofya.

Binadan çok... bir dağı andırıyordu.

Yağmurda parıldayan Ayasofya'nın dev cüssesi, kendi başına bir şehir gibiydi. Kenarları gümüş grisi, inanılmayacak kadar geniş merkez kubbesi, çevredeki diğer kubbeli binaların üstünde duruyor gibiydi. Her birinin tek şerefesi ve gümüş grisi bir alemini bulunan dört minare, binanın köşelerinden yükseliyordu; merkez kubbeden o kadar uzaktılar ki, aynı yapıya ait olduklarına inanmak güçtü.

Şu ana kadar sabit hızla koşmakta olan Sinskey ile Brüder, aniden durup gözlerini yukarı... yukarı kaldırmaya başladılar. Zihinleri, karşılarında duran yapının yüksekliğini ve genişliğini algılamakta güçlük çekiyordu.

"Aman Tanrım." Brüder hayretle söylendi.
"Burayı mı arayacağız?"

Amir, park halindeki C-130 nakliye uçağının içinde volta atarken, ***burada esir tutuluyorum,*** diye düşünüyordu. Sinskey'nin tamamıyla kontrolden çıkmadan önce krizi önlemesine yardım etmek için İstanbul'a gelmeyi kabul etmişti.

Sinskey ile işbirliği yapmanın istemeden bulaştığı bu kriz yüzünden alabileceği cezayı hafifletebileceğim düşünmüştü. ***Ama şimdi Sinskey beni gözaltında tutuyor.***

Uçak, Atatürk Havalimanı'nın devlete ait hangarına park eder etmez Sinskey ve ekibi uçaktan inmiş ve DSÖ'nün direktörü, Amir ve birkaç Konsorsiyum çalışanına uçakta

kalmalarını emretmişti.

Amir hava almak için dışarı çıkmaya teşebbüs edince buz gibi ifadeli pilotlar tarafından önü kesilmiş ve kendisine Dr. Sinskey'nin herkesin uçakta kalmasını rica ettiği hatırlatılmıştı.

Geleceğinin belirsizliğinin farkında olan Amir bir koltuğa çökerken, *hiç iyi değil*, diye düşündü.

Amir kukla oynatıcısı olmaya alışmıştı, ipleri çeken son güç her zaman kendisi olmuştu ama şimdi aniden tüm gücü elinden alınmıştı.

Zobrist, Sienna, Sinskey.

Hepsi ona karşı gelmişti... hatta kendi çıkarları için kullanmışlardı.

Şimdi, nakliye uçağının tuhaf, penceresiz

hücresinde tutsak olan Amir, şansının tükenip tükenmediğini, şu anki durumunun hayatı boyunca yaptığı sahtekârlıkların bir karşılığı olup olmadığını sorguluyordu.

Hayatımı kazanmak için yalan söylüyorum.

Ben yanlış bilgi satıcısıyım.

Amir bu dünyada yalan satan tek kişi olmamasına rağmen kendisini göldeki en büyük balık gibi görüyordu. Küçük balıklar farklı bir türdü ve Amir onlarla arasında bir ilişki kurulmasından bile hoşlanmıyordu.

İnternette bulunabilecek Alibi Company ve Alibi Network gibi şirketler dünya çapında sadakatsiz eşlere paçayı kurtarmanın yollarını sunarak servet kazanıyorlardı. Müşterilerinin kocalarına, karılarına veya çocuklarına

hissettirmeden ortadan kaybolmaları için "zamani durdurma" sözü veren bu şirketler yalan ve kandırmaca konusunda ustaydılar: Sahte iş toplantıları, sahte doktor randevuları, hatta sahte düğünler kurgulayıp, bunları destekleyen sahte davetiyeler, broşürler, uçak biletleri, otel onay formları hazırlıyorlardı. Hatta Alibi Company'nin şirketinde çalışan ve eğitimli profesyonellerin bir resepsiyonist -veya kandırmanın gerektirdiği diğer kişiler- gibi cevapladıkları özel bağlantı numaraları bile sağlıyorlardı.

Ancak Amir vaktini asla böyle önemsiz işler için harcamamıştı. Sadece büyük çaplı dalaverelerle uğraşmış, en iyi hizmeti almak için milyonlarca dolar ödeyebilecek olanlarla iş yapmıştı.

Hükümetler.

Büyük şirketler.

Aşın zengin VIP'ler.

Bu müşterilerin amaçlarma ulaşabilmeleri için Konsorsiyum'un varlığını, personeli, tecrübesi ve yaratıcılığı her zaman emirlerine amade oluyordu. Ama hepsinden önemlisi, onlara reddetme imkânı tanınıyor, dalaverelerini desteklemek için uydurulan kandırmacalarla asla bir ilgilerinin kurulmayacağına dair garanti veriliyordu.

Amaç; ister borsayı yükseltmek, ister bir savaşı meşrulaştırmak, ister bir seçimi kazanmak veya bir teröriste tuzak kurmak olsun, dünyanın siyasal güçleri halkın bakış açısını şekillendirmek için sahte bilgi komplolarına güveniyorlardı.

Her zaman böyle olmuştu.

Altmışlı yıllarda Ruslar sahte bir casusluk

şebekesi kurmuş ve istihbarat değıştokuşunda İngilizlere yıllarca yanlış bilgi vermişlerdi. 1947 yılında American Hava Kuvvetleri dikkatleri Roswell, New Mexico'da yaşanan bir uçak kazasından uzaklaştırmak için ayrıntılı bir UFO aldatmacası kurgulamıştı. Ve kısa bir süre önce, tüm dünyaya Irak'ta kitle imha silahları bulunduğı inandırılmaya çalışılmıştı.

Amir yaklaşık otuz yıldır nüfuzlu insanların güçlerini korumalarına, yeniden ele geçirmelerine ve artırmalarına yardım ediyordu. Kabul ettiğı işler konusunda son derece dikkatli davranırsa da, her zaman bir gün yanlış işi kabul edeceğinden korkmuştu.

Ve işte o gün gelmişti.

Amir her destansı çöküşün tek bir ana bağı olduğuna inanırdı; tesadüfi bir karşılaşma, kötü

bir karar ve gereksiz bir bakış gibi.

Kendi durumunda, bu anm yaklaşık on iki yıl önce paraya ihtiyacı olan genç bir tıp fakültesi öğrencisini işe almayı kabul ettiğinde yaşadığını düşünüyordu. Genç kadının keskin zekâsı, şaşırtıcı lisan kabiliyeti, doğaçlama yeteneği onun Konsorsiyum'da bir anda sivrilmesine neden olmuştu.

Sienna Brooks doğuştan yetenekliydi.

Sienna, onun çalışma şeklini anında anlamıştı ve Amir, genç kadının sır saklamaya yabana olmadığı hissetmişti. Sienna yaklaşık iki yıl onun için çalışarak tıp fakültesi haranı ödemesine yardım edecek yüklü bir para kazanmıştı ve sonra, aniden işten ayrılacağını söylemişti. Dünyayı kurtarmak istiyordu ve bunu orada yapamazdı.

Amir, Sienna Brooks'un on yıl sonra karşısına çıkacağını ve yanında büyük bir hediye; aşın zengin bir müşteri getireceğini asla tahmin etmemişti.

481

Cehennem / F: 31

Bertrand Zobrist.

Amir onu hatırlayınca tüyleri diken diken oldu.

Bu, Sienna'nın hatası.

Baştan beri, Zobrist'in planına ortaktı.

C-130'un eğreti toplantı masasında konuşmalar

alevleniyor du. DSO memurlarından bazıları telefonda konuşuyor, bazıları da aralarında tartışıyorlardı.

İçlerinden biri telefona doğru bağırarak, "Sienna Brooks mu?!" dedi "Emin misiniz?" Memur kaşlarını çatarak bir süre dinledi "Pekâlâ, bana detayları verin Bekliyorum."

Ahizeyi eliyle kapatıp meslektaşlarına döndü. "Görünüşe bakılırsa, Sienna Brooks bizden kısa bir süre sonra İtalya'dan ayrılmış."

Masadaki herkes kaskatı kesildi.

Bir kadın memur, "Nasıl?" diye sordu. "Havaalanını, köprüleri, tren istasyonunu abluka altına almıştık..."

Telefondaki memur, "Nicelli Havaalanı," diye

cevap verdi. "Lido'daki"

Kadiri başım iki yana sallayarak, "Mümkün değil," dedi. "Nicelli çok küçük Dışarı uçuş yok. Sadece, yerel helikopter turlarına açık ve _"

"Sama Brooks bir şeküde, Nicelli'de hangarda duran özel bir Jete binmeyi başarmış. Detayları araştırıyorlar." Ahizeyi tekrar ağzma götürdü. "Evet, buradayım. Ne buldunuz?" Son bilgileri dinlerken omuzlan aşağı düştü ve sonunda oturmak zorunda kaldı. "Anlıyorum. Teşekkür ederim." Görüşmeyi bitirdi.

Meslektaşları meraklı gözlerle ona bakıyorlardı.

Adam gözlerini ovuşturarak, "Sienna'nın jeti Türkiye'ye doğru geliyormuş," dedi

İçlerinden biri, "O zaman Avrupa Hava Nakliye

Komutanlığım ara!" dedi "Jeti geri döndürsünler."

Adam başım salladı."Yapamam. On iki dakika önce buradan sadece yirmi kilometre uzakta olan özel Hezarfen Havaalam'na inmiş ve ortadan ka^feûtauş."

Yağmur artık Ayasofya'mn kubbesini dövüyordu.

Yaklaşık bin yıl boyunca dünyanın en büyük kilisesi olmuştu; bugün bile daha büyük bir şeyi hayal etmek güçtü. Burayı yeniden gören Langdon, İmparator Justinianos'un Ayasofya'yı tamamlaymca bir adım geri gidip gururla, "Süleyman, seni geçtim," dediğini hatırladı.

Sinskey ile Brüder yaklaştıkça daha da yükselen bu anıt yapıya doğru kararlı adımlarla ilerliyordu.

Buradaki patikalarm kenarlarına Fatih Sultan Mehmet'in ordularının kullandığı toplar dizilmişti; bu dekor, binanın fetih zamanında kanlı sahnelere şahit olduğunu ve binanın daha sonra, galip gelen güçlerin manevi ihtiyaçlarına hizmet ettiğini hatırlatıyordu.

Güney cepheye yaklaştıklarında Langdon sağ tarafındaki üç kubbeli, silo benzeri eklentilere baktı. Bunlar, padişahların türbeleriydi ki, içlerinden biri, yüzden fazla çocuğu olduğu söylenen III. Murat'a aitti.

Çalan cep telefonu sessizliği bozdu. Ajan Brüder telefonunu çıkarıp, arayanın kim olduğuna baktıktan sonra kısa bir cevap verdi. "Bir şey var mı?"

Söylenenleri dinlerken başını hayretle iki yana salladı. "Bu nasıl olur?" Biraz daha dinleyip içini

çekti. "Tamam, bana haber verin. İçeri giriyoruz." Telefonu kapattı.

Sinskey, "Ne olmuş?" diye sordu.

Etrafa bakman Brüder, "Gözlerinizi açık tutun/" dedi. "Başkaları da olabilir." Bakışlarını yeniden Sinskey'ye çevirdi. "Galiba Sienna Brooks da İstanbul'daymış."

Langdon, adama baktı. Hem Sienna'nın Türkiye'ye gelmenin bir yolunu bulmuş olmasına, hem de Venedik'ten kaçabilmesine şaşırmıştı. Bertrand Zobrist'in planı gerçekleşsin diye yakalanmayı ve hatta ölmeyi göze ahyordu.

Onun kadar endişeli görünen Sinskey, Brüder'e daha fazla soru sormaya hazırlanıyormuş gibi derin bir nefes aldı ama yeniden düşününce vazgeçip, Langdon'a döndü. "Ne taraftan?"

Langdon binanın sol taraflarında kalan güneybatı köşesini gösterdi. "Şu tarafta/" dedi.

Müzedeki bağlantılarıyla buluşma yeri, namazdan önce Müslümanların aptes aldığı gösterişli bir şadırvandı.

Onlar yaklaşırken bir adam, "Profesör Langdon!" diye seslendi.

Çeşmenin üstünü örten sekizgen çatının altından çıkan Türk adam, gülümsüyordu. Kollarını heyecanla salladı. "Profesör, buradayım!"

Langdon ile diğerleri hemen yanma gittiler.

"Merhaba, ismim Mirsat," derken İngilizceyi aksanlı konuşan sesinden heves taşıyordu. Hafifçe dökülmüş saçları, öğretmen gözlükleri ve gri takım elbisesiyle ince bir adamdı. "Büyük

şeref duydum."

Mirsat'm elini sıkın Langdon, "O şeref bize ait," dedi. "Bu kadar kısa sürede böyle misafirperverlik gösterdiğiniz için teşekkürler."

"Evet, evet!"

Mirsat'm elini sıkın Dr. Sinskey, "Ben Elizabeth Sinskey," dedi ve Bröder'i gösterdi. "Ve bu bey de Christoph Bröder. Profesör Langdon'a yardım etmek için buradayız. Uçağımız geciktiği için üzgünüm. Bizi ağırladığınız için çok nazıksınız."

"Lütfen! Lafı bile olmaz!" Mirsat coşkusunu belli ediyordu. "Profesör Langdon için her zaman özel bir tur rehberliği yapabilirim. Onun yazdığı **İslam Dünyasındaki Hristiyan Sembolleri** kitabı, müzenin hediyelik eşya dükkânında en sevilen

kitaplardan biri."

Langdon, *gerçekten de öyle mi*, diye düşündü. *Şimdi bu kitabın yeryüzünde bulunduğu bir yeri öğrenmiş oldum.*

"Başlayalım mı?" diye soran Mirsat, onlara peşinden gelmelerini işaret etti.

Küçük bir açık alandan ilerleyen grup, normal turist girişinden geçip binanın asıl ana girişine doğru ilerledi: devasa bronz kapıları olan üç kemerli geçit.

Silahlı iki güvenlik görevlisi onları bekliyordu. Mirsat'ı görünce kapılardan birini açtılar.

Langdon'm aşına olduğu birkaç Türkçe sözden birini söyleyen Mirsat, "Sağ olun," dedi. Bu, kibar bir teşekkürdü.

Grup girince görevlilerin arkalarından kapattığı ağır kapıların sesi, içeride yankılandı.

Langdon ile diğerleri şimdi Ayasofya'nın narteksinde duruyorlardı. Burası, Hristiyan kiliselerinde sıklıkla rastlanan ve ilahi olanla olmayan arasında tampon görevi gören dar bir bekleme odasıydı.

Langdon bunlara genellikle *dini hendek* derdi.

Grup karşı tarafta duran başka bir dizi kapıya doğru yürüdü ve Mirsat içlerinden birini açtı.

Langdon bu kapının arkasında, görmeyi beklediği mabet yerine ilkinden biraz daha büyük olan ikinci bir narteks gördü.

Ayasofya'nın dış dünyadan iki seviyede korunduğunu unutmuş olan Langdon,

eksonarteks, diye düşündü.

Duvarları, zarif şamdanların ışığında parlayan cilalı taştan yapılmış olan eksonarteks, ziyaretçiyi göreceklerine hazırlar gibi, diğer narteksten daha gösterişliydi. Bu sakin yerin son bulduğu yerde, üzerinde harikulade mozaiklerin yer aldığı dört kapı vardı.

Langdon her zaman bu mozaiklerin hayranlık verici olduğunu düşünürdü.

Mirsat en geniş kapıya doğru yürüdü: bronz kaplı devasa bir giriş. Coşkuyla, 'imparator Kapısı,' diye fısıldadı. "Bizans zamanında bu kapıyı sadece imparator kullanabiliyordu." Turistler genellikle buradan geçmez ama bu özel bir gece."

Mirsat kapıya uzandıktan sonra duraksadı.

"Girmeden önce sormak istiyorum," diye fısıldadı.
"İçeride görmek istediğiniz özel bir şey var mı?"

Langdon, Sinskey ve Brüder birbirlerine baktılar.

Langdon, "Evet," dedi. "Elbette görülecek çok şey var ama biz Enrico Dandolo'nun mezarıyla başlamak istiyoruz."

Mirsat sanki yanlış anlamış gibi başını yana eğdi.- "Anlayamadım? Dandolo'nun mezarını mı görmek istiyorsunuz?"

"Evet öyle."

Mirsat kederlenmiş gibi baktı. "Ama bayım... Dandolo'nun mezarı çok yalındır. Ne sembol vardır ne de başka bir şey. Görülecek en güzel yer olduğunu söyleyemem."

Langdon kibarca, "Bunu biliyorum," dedi. "Yine de bizi oraya götürebilerseniz çok memnun olacağız."

Uzun bir süre Langdon'ı inceleyen Mirsat, bakışlarını kapının tam üstündeki mozaïge kaldırdı. Mozaikte Pantokrator İsa'nın resmi vardı: sağ eliyle kutsarken sol elinde Yeni Ahit'i tutan İsa'nın ikonik görüntüsü.

Sonra, sanki birden aydınlanmış gibi Mirsat'm dudakları bilmiş bir tebessümle kıvrıldı ve parmağını sallamaya başladı. "Akıllı adamsmız! Çok akıllı!"

Langdon bakakalmıştı. "Anlayamadım?"

"Endişelenmeyin profesör," dedi. "Kimseye **gerçekten** neden burada olduğunuzu söylemeyeceğim."

Sinskey ile Br der, Langdon'a ŐaŐk nl kla baktılar.

Mirsat kapıyı açıp onları içeri alırken Langdon sadece omzunu silkebildi.

Kimileri buraya Dünyanın Sekizinci Harikası diyordu ve Şu anda içeride bulunan Langdon bu değerlendirmeye karşı çıkacak değildi.

Grup, girişten muazzam ibadethaneye girerken Langdon, Ayasofya'nın oranlarının büyüklüğü ile ziyaret erini aranda etkilediğini hatırladı.

  erisi o kadar büyüktü ki, Avrupa'nın en büyük katedralleri bile yaranda küçük kalıyorlardı. Langdon bu Şok edici büyüklüğün kısmen bir yanılsama, Bizans kat planının dramatik bir yan etkisi olduğunu biliyordu. Tüm mekânı tek bir kare içine alan merkezdeki naos, kendinden

sonra yapılan katedrallerde olduğu gibi bir haçın dört kolu boyunca uzanmıyordu.

Langdon, *bu yapı Notre-Dame'dan yedi yüz yıl önce yapılmış,* diye düşündü.

Langdon mekânın boyutlarını sindirmek için biraz bekledikten sonra bakışlarını kırk metre yukarıdaki altın kubbeye doğru kaldırdı. Merkez noktasmdan güneş ışınları gibi yayılan kırk kiriş, kırk kemerli pencereden oluşan daire şeklindeki kemer altına kadar uzanıyordu. Gündüz saatlerinde bu pencerelerden süzülen ışık, altın çinilerin içindeki cam parçalarından yansıyarak Ayasofya'nın ünlü "mistik ışığı"nı yaratıyordu.

Langdon mekânın altın renkli atmosferinin kusursuz bir şekilde yakalandığı o tek tabloyu görmüştü. John Singer Sargent

Amerikalı ressam, ünlü *Ayasofya* tablosunu yaratırken paletini tek bir rengin tonlarıyla kısıtlamıştı.

Altın rengi.

"Cennetin Kubbesi" olarak bilinen parlak altın kubbeyi dört muazzam kemer taşıyordu. Bunların her biri, bir dizi yarım kubbe ve pencere ahuyla desteklenmişti. Bu destekleri aşağılarında bulunan daha küçük yan kubbeler ve kemerler taşıyor, bu da cennetten yeryüzüne doğru akıyormuş gibi görünen bir mimari şekiller şelaes izlenimi veriyordu.

Cennetto yeryüzüne doğru daha doğrusal bir rota çizerek kubbeden aş? **gı** inen kablolar pırıl pırıl parlayan avizeler taşıyorlardı. Bu avizeler çok alçakta duruyormuş gibi göründükleri için uzun boyu ziyaretçilerde başlarını çarpacakları izlenimi

uyan-dınyordu. Gerçekte bu, mekânın büyüklüğünden kaynaklanan başka bir yanılsamaydı, çünkü avizeler yerden üç buçuk metre yukarıda duruyorlardı.

Bütün büyük tapınaklarda olduğu gibi Ayasofya'nın da olağanüstü büyüklüğü iki amaca hizmet ediyordu. İlki, insanın Tann'ya olan saygısını göstermek için ne kadar ileri gidebileceğini kanıtlıyordu. İkincisi, inananlar için bir şok terapisi vazifesi görüyordu. Burası o kadar görkemli bir mekândı ki; içeri girenler ne kadar küçük olduklarını hissediyor, egoları kayboluyor, fiziksel varlıklarının ve dünyadaki önemlerinin Tann'nın karşısında ufacık kaldığını... Yaradan'ın ellerinde bir atom parçası kadar küçüldüklerini hissediyorlardı.

Bir insan hiç obnadıkça. Tanrı ondan hiçbir

şey yapamaz.

Martin Luther bu sözleri on altıncı yüzyılda söylemişti ama dini mimarinin erken örneklerinden beri mimarların zihniyetini oluşturan kavram bu olmuştu.

Langdon bakışlarını tepeden yere doğru indiren Brüder ve Sinskey'ye baktı.

Brüder, "Yüce İsa," dedi

Mirsat heyecanla, "Evet," dedi. "Ve Allah ve Muhammed!"

Rehberleri Brüder'in bakışlarını, hat yazısıyla Arapça Allah ve Muhammed isimlerinin yazılı olduğu iki muazzam levha arasında yükselen İsa mozaığının bulunduğu ana mihraba doğru yönlendirirken Langdon gülümsedi.

Mirsat, "Müze, ziyaretçilerine bu kutsal yerin farklı kullanımlarını hatırlatmak için hem Ayasofya'nın bazilika olduğu günlerden kalan Hristiyan ikonografilerini, hem de cami olduğu zamanlardan kalan İslami ikonografi örneklerini sergiliyor," dedi ve gururlu bir ifadeyle gülümsedi. "Gerçek dünyada dinler arasındaki anlaşmazlığa rağmen biz sembollerinin bir arada çok güzel durduğunu düşünüyoruz. Aynı fikirde olduğunuzu biliyorum profesör."

Langdon yapının camiye dönüştürüldüğünde Hristiyan ikonografilerinin üzerinin badanayla kapatıldığını hatırlayarak içten bir ifadeyle başını salladı. Müslüman sembollerinin yanında restore edilen Hristiyan sembolleri, özellikle de iki ikonografinin stili ve hassasiyeti birbirlerine tamamiyle zıt olduğundan, büyüleyici bir etki yaratmıştı.

Langdon bir keresinde bu kavramı öğrencilerine anlatmaya çalıştığım hatırladı. "Örneğin; Müslüman bir Michelangelo, Tann'nm yüzünü asla Şistine Şapeli'nin tavanına çizmez, *ismini* yazardı. Tann'nm yüzünü çizmek saygısızlık olarak kabul edilirdi."

Langdon bunun sebebini anlatmaya devam etmişti.

Öğrencilerine, "Hristiyanlıkta da, İslamiyette de mantık, merkezcildir," demişti. "Bu, her ikisinin de *Söz'e* odaklandığı anlamına gelir. Hristiyanlık geleneğinde Söz, Yuhanna İncili'nde bedene bürünür; 'Ve Söz beden oldu ve aramızda yaşadı.' Bu yüzden Söz'ü insan formunda resmetmek onaylanır. İslam geleneğinde Söz bedene *bürünemez*, bu yüzden Söz'ün kelime... çoğunlukla da İslam dinindeki kutsal isimlerin

yazıldığı hat sanatı şeklinde kalması gerekir."

Langdon'm öğrencilerinden biri karmaşık tarihi, tam yerine oturan marjinal bir sözle özetlemişti.

"Hristiyanlar yüzleri, Müslümanlar kelimeleri sever."

Mirsat muhteşem mekânda ileriye göstererek, 'Tam önümüzde,' diye devam etti. "Hristiyanlıkla İslamiyetin eşsiz bir karışımını görüyorsunuz."

Dev yarım kubbedeki sembolleri gösterdi. En belirgin olanı mihraba doğru bakan Bakire Meryem ve Çocuk İsa'ydı. Mihrap, caminin içinde Mekke'nin yönünü gösteren yarım daire şeklindeki nişe verilen isimdi. Biraz ilerisinde, bir merdivenle vaaz kürsüsüne çıkılıyordu. Hristiyan dininde, vaazların verildiği kürsüye benziyordu ama burası aslında imamın cuma hutbesini verdiği minberdi. Kiliselerde koronun oturduğu

kısmı andıran çardak benzeri yapı ise müezzin mahfiliydi. Yerden yukarıda duran bu platformda müezzinler diz çöküp imamın duasına eşlik ederek ilahi okuyorlardı.

Mirsat, "Camiler ve katedraller şaşırtıcı derecede birbirine benzer," diye belirtti "Doğu ile Batı'nın gelenekleri birbirlerinden tahmin ettiğiniz kadar farklı değildir."

Brüder sabırsız bir ses tonuyla, "Mirsat?" diye bastırdı. "Dandolo'nun mezarım artık görebilir miyiz?"

Brüder'in telaşım yapıya bir saygısızlık göstergesi gibi algılayan Mirsat biraz sinirlenmiş gibiydi.

Langdon, "Evet," dedi. "Acele ettirdiğimiz için özür dilerim ama programımız çok sıkışık."

Mirsat, "Peki o zaman," diyerek sağ taraftaki yüksek balkonu işaret etti. "Yukarı çıkıp mezarı *görelim.*"

Langdon şaşıarak, "Yukarı mı?" diye sordu. "Enrico Dando-lo mahzende gömülü değil mi?" Langdon mezar taşııı hatırlıyordu ama binanın tam olarak neresinde olduğunu çıkaramıyordu. Binanın yeraltındaki kısımlarında olduğunu düşünmüştü.

Mirsat soru karşısında şaşırmıştı. "Hayır profesör, Enrico Dandolo'nun mezarı kesinlikle yukarıda."

* * *

Mirsat, *burada neler dönüyor*, diye düşünüyordu.

Langdon, Dandolo'nun mezarını görmek isteyince, Mirsat bu ricasının bir yem olduğunu hissetmişti. ***Kimse Dandolo'nun mezar taşını görmek istemez.*** Mirsat, Langdon'm gerçekten görmek istediğı şeyin Dandolo'nun mezarının tam yanında duran esrarengiz hazine olduğunu farz etmişti. ***Deisis Mozaigi***, Pantokrator İsa tartışmasız, binadaki en gizemli parçalardan biriydi.

Profesörün büyük ihtimalle Deisis hakkında bir yazı hazırladığını düşünen Mirsat, ***Langdon mozaigi araştırıyor ama gizlemeye çalışıyor***, diye tahmin yürüttü.

Ne var ki Mirsat'm aklı karışmıştı. Langdon, ***Deisis Mozaigi'*** nin ikinci katta olduğunu zaten biliyordu, peki neden şaşırmış gibi yapıyordu?

Yoksa, gerçekten de Dandolo'nun mezarını mı arıyor?

Mirsat onları merdivenlere doğru yönlendirirken, Ayasof-ya'nın meşhur mermer küplerinden birinin yanından geçti. Bunlar, Helenistik dönemde tek parça mermerden yapılmış, 1250 litre sıvı alabilen küplerdi.

Yanıdakilerle birlikte sessizce merdivenleri çıkarken Mirsat kendini huzursuz hissetmeye başladı. Langdon'ın yanıdakiler hiç de akademisyene benzemiyorlardı. Siyahlar içindeki kaslı, sert adam askere benziyordu. Ve gümüş rengi saçlı kadın... Mirsat onu daha önce bir yerde gördüğünü hissediyordu. ***Belki de televizyonda?***

Bu ziyaretin amacının görünenden farklı

olduğunu düşünmeye başlamıştı. ***Burada bulunmalarının gerçek amacı ne?***

Merdiven sahanlığına vardıklarında Mirsat neşeyle, "Bir kat daha," dedi. "Yukarıda Enrico Dandolo'nun mezarını göreceğiz ve tabii ki..." duraksayıp Langdon'a baktı. "Ünlü ***Deisis Mozaiği***'ni."

Langdon hiç tepki vermedi.

Anlaşılan, Langdon buraya gerçekten de ***Deisis Mozaiği*** için gelmemişti. O ve misafirleri tuhaf bir şekilde Dandolo'nun mezarına odaklanmışlardı.

Mirsat merdivenlerden yukarı yol gösterirken Langdon, Brüder ile Sinskey'nin endişelendiğini anlamıştı. Doğrusu, ikinci kata çıkmak mantıklı gelmiyordu. Langdon'm zihninde sürekli

Zobrist'in yeraltında çekilmiş görüntüleri ve Ayasofya'nın altındaki suya gömülmüş yerler hakkında çeldlen belgesel canlanıyordu.

Aşağı inmemiz gerekiyor!

Buna rağmen, eğer burası Dandolo'nun mezarının bulunduğu yerse, Zobrist'in talimatlarını izlemekten başka çareleri yoktu. ***Diz çok kutsal bilgeliğin yaldızlı mouseion'unda ve kulağını yere day, dinle suyun şırıltısını.***

Sonunda ikinci kata geldiklerinde, Mirsat onları balkonun kenarından sağ tarafa götürdü; buradan aşağıdaki mabedin nefes kesici manzarası görülüyordu. Langdon dikkatini dağıtmadan yüzü ileri dönük durdu.

Mirsat yine ***Deisis Mozaigi*** hakkında konuşmaya başlamıştı ama Langdon onu

susturdu.

Artık hedefini görebiliyordu.

Dandolo'nun Mmezannı.

Mezar, tam da Langdon'm hatırladığı gibiydi: Beyaz mermerden dikdörtgen bir parça, cilalı taş zeminin içine yerleştirilmiş, etrafı kordonlarla çevrilmişti.

Hemen yanma koşan Langdon, üstüne kazınmış yazıyı inceledi.

HENRİCUS DANDOLO

Diğerleri de peşinden gelince Langdon koruma kordonunun üzerinden ayağını aşırıp, mezar taşının tam önünde dikildi.

Mirsat yüksek sesle bunu yapmamasını söylese de Langdon devam etti ve sanki hain dükânın ayaklarının dibinde dua edecekmiş gibi diz çöktü.

Ardından, Mirsat'ın feryatlarının arasında avuç içlerini mezar taşına yaslayıp yere kapandı. Yüzünü yere yaklaştırırken, Mekke'ye doğru secdeye kapanıyormuş gibi görüldüğünü düşündü. Bu hareket Mirsat'ı şaşırtmış olmalıydı ki bir süre sessiz kaldı ve tüm binaya birden sessizlik çöktü.

Derin bir nefes alan Langdon başını sağa çevirerek sol kulağını yere dayadı. Teninde taşın soğukluğunu hissetti.

Taşın altında yankılanan sesler gün gibi aşikârdı.

Tanrım.

Sanki Dante'nin *Cehennem'mm* son bölümü aşağıdan yankılanıyordu.

Langdon yavaşça başını çevirip Brüder ile Sinskey'ye baktı.

"Suyun şırıltısını duyuyorum," diye fısıldadı.

Kordonu yukarı kaldıran Brüder, çömelerek Langdon'm yanına geldi. Dinledikten bir süre sonra başını sallamaya başladı. Artık suyun aşağı doğru aktığını duyduklarına göre, geriye bir soru kalmıştı. *Su nereye akıyor?*

Langdon'm akıma, ürkütücü bir kırmızı ışıkla renklenmiş, kısmen suya gömülü mağaranın görüntüleri geldi... aşağıda bir yerlerdeydi.

datifi sarayın berinfiRfcrine in,

oraba, fîaranfujtn içinbe 6cfîfer ftljtfjonift
canavar

fam fûrmyısı sufanna gömüüfmüştür lagünün
fa yarısııtmaj ı/ı(bi3fan...

Langdon ayağa kalkıp kordonun üzerinden
geçtikten sonra Mirsat, yüzünde evhamlı ve
ihanete uğramış bir ifadeyle ona baktı.

Langdon açıklamaya çalıştı. "Mirsat, çok
üzgünüm. Gördüğün gibi, alışılmadık bir durum
yaşıyoruz. Açıklamaya vaktim yok ama bu bina
hakkında sana sormam gereken çok önemli bir
soru var."

Mirsat belli belirsiz başını salladı. "Tamam."

"Burada, Dandolo'nun mezarında, suyun taşın

altından bir yere aktığını duyuyoruz. Bu suyun *nereye* aktığını öğrenmemiz lazım."

Mirsat başını iki yana salladı. "Anlamıyorum. Ayasofya'nın her yerinde aşağıdan su sesi duyulur."

Herkes ciddileşti.

Mirsat onlara, "Evet," dedi. "Özellikle de yağmur yağdığında. Ayasofya'da yağmur suyu yaklaşık dokuz bin üç yüz metrekarelik çatı alanına düşer ve biriken suyun akması genellikle günler alır. Sular akışı tam bitmeden genellikle yeniden yağmur yağar. Burada su şırıltısının duyulması sıradan bir şeydir. Belki Ayasofya'nın büyük sualtı mağaralarının üzerinde durduğunu biliyorsunuzdur. Hatta bir belgeselde..."

Langdon, "Evet evet," dedi. "Ama Dandolo'nun

mezarından duyulan su, *belirli* bir yere akıyor olabilir mi?"

Mirsat, "Elbette," dedi. "Ayasofya'nın tüm su olukları birlikte aynı yere akar. Şehrin su sarnıcına."

Kordonun üzerinden adımını aşırın Brüder, "Hayır," dedi. "Biz sarnıç aramıyoruz. Yerin altındaki geniş bir alanı, belki de sütunları olan bir yeri arıyoruz."

Mirsat, "Evet," dedi. "Şehrin eski sarnıcı tam olarak böyle: sütunları bulunan geniş bir yeraltı mekânı. Doğrusu hayli etkileyicidir. Şehrin su ihtiyacını karşılamak için altıncı yüzyılda yapılmış. Günümüzde yalnızca bir metre kadar su bulunuyor ama..."

Brüder, "Nerede?" diye sorarken sesi boş

koridorda yankılandı.

Korkmuş görünen Mirsat, "Sarnıç mı?" diye sordu. "Bir blok ötede. Bu binanın doğusunda kalıyor." Dışarıyı işaret etti. "İsmi Yerebatan Sarayı."

Langdon, *saray mı*, diye düşündü. ***Topkapı Sarayı'nda olduğu gibi mi?*** Topkapı Sarayı tabelaları her yerde vardı. "Ama... bildiğimiz gibi 'saray' demek değil mi?"

Mirsat başını salladı. "Evet. Eski sarmamızın ismi Yerebatan Sarayı. ***Batık Saray*** anlamına gelir."

Elizabeth Sinskey, Langdon, Brüder ve sersemlemiş rehberleri Mirsat'la birlikte Ayasofya'dan dışarı çıktıklarında bardaktan boşanırcasına yağmur yağıyordu.

Sinskey, *batık sarayın derinliklerine in*, diye düşündü.

Şehrin sarnıcı -Yerebatan Sarayı- anlaşıldığı kadarıyla Sultanahmet Camii'ne doğru ve biraz kuzeydeydi.

Mirsat yolu gösterdi.

Sinskey, Mirsat'a kim olduklarını ve batık sarayın içindeki olası bir sağlık krizini engellemeye çalıştıklarını anlatmak zorunda kalmıştı.

Mirsat onları karanlık parkın içinden geçirirken, "Bu taraftan!" diye seslendi Ayasofya arkalarında kalmıştı ve Sultanahmet Camii'nin masalsı minareleri karşılarında pırıl pırıl parlıyordu.

Sinskey'nin yanında aceleyle ilerleyen Ajan

Brüder telefonuna doğru bağırarak TTD ekibine son gelişmeleri bildiriyor ve kendileriyle sarman girişinde buluşmalarını emrediyordu. Brüder nefes nefese, "Anlaşıldığı kadarıyla, Zobrist şehrin su kaynağını hedefliyor," dedi. "Sarnıca giren ve çıkan tüm boruhatlarımın planına ihtiyaam olacak. İzolasyon ve önleme protokollerini uygulayacağız. Fiziksel ve kimyasal bariyerlere ihtiyacımız olacak, ayrıca vakum..."

Mirsat ona seslenerek, "Bir dakika," dedi. "Beni yanlış anladınız. Sarnıç, şehrin su kaynağı değil. Artık değil!"

Brüder telefonunu indirip dik dik rehberine baktı. "Ne?" Mirsat, "Sarnıç, eski zamanlarda su kaynağı olarak kullanılıyordu," diye açıkladı. "Ama artık kullanılmıyor- Su kaynaklarımızı modernize ettik"

Brüder bir ağacın altında durunca diğeteri de ona katıldılar. Sinskey, "Mirsat" dedi "Sarnıçtan kimsenin su içmediğine emin misin?"

Mirsat "Tanrım, hayır," dedi. "Su sadece orada duruyor... ve eninde sonunda toprağa karışıyor. '

Sinskey, Langdon ve Brüder kuşkuhi gözlerle birbirlerine baktılar. Sinskey rahatlamakla paniğe kapılmak arasında gidip geliyordu. Eğer kimse suyla temas etmiyorsa Zobrist neden suya mikrop karıştırırsın ki?

Mirsat "On yıllar önce su kaynaklarımızı modernize ettiğimizde," diye açıkladı. "Sarnıç ku İla n 1 l m a maya başlandı ve ye-laftmdaki büyük bir havuz haline geldi." Omzunu silkti. "Artık sadece turistik bir yer "

Sinskey; Mirsat'a doğru döndü. ***Turistik bir yer***

mi? "Dur biraz— insanlar oraya inebiliyorlar mı? Sarnıca?"

Mirsat "Tabii ki," dedi "Her gün binlerce turist orayı ziyaret ediyor. Sarnıç büyüleyici bir yerdir. Suyun üzerinde gezinti platformları— ve hatta küçük bir kafe var. Havalandırma kısıtlı, bu yüzden hava oldukça rutubetli ama yine de çok popüler bir yer."

Sinskey, Brüder'e baktı. Kendisi ve eğitimli TTD ajamının aynı şeyi düşündüğünü bî îl'ordu; durgun suyla dohı karanlık, ratabetiii mağarada kuluçkaya yatmış bir patojen. Gün boyunca taristferin üzerinde yürüdüğü gezinti platformları da kâbusu tamamlıyordu.

Brüder, "Bir biyoaerosol yaratmış," dedi Sinskey çökmüş bir ifadeyle başını salladı.

Langdon, "Yani?" diye sordu.

Brüder, "Yani" dedi "Mikrop *hamdan* bulaşabilir."

Langdon bir karşılık vermeyince Sinskey onun krizin büyüklüğünü kavramaya başladığını düşündü.

497

Cefümroan! / F: 32

Havadan bulaşan patojen bir süredir Sinskey'nin aklında olan bir senaryoydu ve sarnıcın şehrin su kaynağı olduğunu düşündüğü sıralarda Zobrist'in suda yaşayan bir biyoform seçmiş olmasını umut etmişti. Suda yaşayan bakteriler güçlü ve hava

koşullarına dayanıklıydılar ama aynı zamanda yavaş çoğalıyorlardı.

Havadan bulaşan patojenler hızlı yayılıyorlardı.

Çok hızlı.

Brüder, "Eğer havadan bulaşıyorsa/" dedi.
"Büyük ihtimalle virüstür."

Sinskey, *1 r virüs*, diye düşündü. ***Zobrist'in seçebileceği en hızlı yayılan patojen***,

Havada yayılan bir virüsü suyun altında serbest bırakmak kuşkusuz tıra dışıydı ama yine de sıvının içinde kuluçkaya yatıp sonra yumurtlayarak havaya karışan birçok yaşam şekli vardı; sivrisinekler, küf sporları, lejyoner hastalığına neden olan bakteri, mikotoksin, kırmızı gelgit³ ve hatta insanoğlu. Sinskey virüsün

sarnıcın lagününde yayıldığını... ve sonra virüs bulaşmış mikro-damlacıkların nemli havaya yükseldiğini hayal etti.

Mirsat kaygüi bir ifadeyle trafik yüzünden sıkışan caddenin karşısına bakıyordu. Sinskey onun bakışlarını takip edince, kırmızı beyaz, alçak tuğla bir bina gördü. Kapısı açıktı ve içerideki merdiven sahanlığı gözüküyordu. İyi giyimli insanlar şemsiyeler altında dışarıda beklerken, bir kapı görevlisi merdivenlerden aşağı inen misafir akışını kontrol ediyordu.

Bir yeraltı dans kulübü mü?

Sinskey binanın üzerindeki altm renkli yazıyı görünce göğsünün sıkıştığını hissetti. Bu kulübün adı Sarnıç değilse ve MS 523 yılında yapılmadıysa, Mirsat'm neden bu kadar endişeli görüldüğü anlaşıyordu.

Mirsat, "Yerebatan Sarayı" diye kekeledi.
"Anlaşılan... bu akşam bir konser var."

Sinskey kulaklarına inanamıyordu. "Sarnıçta konser mi?!"

Mirsat, "İçerisi çok büyük," diye cevap verdi.
"Sık sık kültür merkezi olarak kullanılıyor."

Brüder yeteri kadar dinlemişti. Alemdar Caddesi'nin üzerindeki arapsaçına dönmüş trafiğin arasından geçerek hızla binaya doğru ilerledi. Sinskey ve diğerleri de ajanın peşinden gittiler.

Sarnıcın girişine vardıklarında, kapının önünde içeri alınmak için bekleyen konser seyircilerini gördüler; türbanlı kadınlar, el ele tutuşmuş turistler, smokinli bir adam.

Sinskey klasik müzik eserinin aşağıdan yükselen melodilerini duyabiliyordu. Kendine has orkestrasyondan yola çıkarak **Ber-lioz** olduğunu tahmin etti. Ne olursa olsun, İstanbul sokaklarına pek uygun kaçmıyordu.

Girişe yaklaşırlarken Sinskey merdivenlerden yükselen sıcak rüzgârı hissetti. Yerin altından yükselerek kapalı mekândan kaçıyordu. Rüzgâr yukarıya sadece keman seslerini değil, nemin ve insan kalabalığının belirgin kokusunu da taşıyordu.

Sinskey'nin içine de bir önsezi taşıdı.

Bir grup turist neşeyle sohbet ederek binadan çıkarken kapı görevlisi bir sonraki grubu içeri aldı.

Brüder içeri girmek için hamle yapınca kapı

görevlisi kıbarca elini sallayarak onu durdurdu. "Bir dakika efendim. Sarnıç kapasitesini doldurdu. Az sonra içeriden bir ziyaretçi çıkacaktır. Teşekkür ederim."

Brüder zorla içeri girmeye hazırlanıyorken Sinskey elini omzuna koyarak onu kenara çekti.

"Bekle," dedi. "Ekibin yolda ve burayı tek başına arayamazsın." Kapının yanındaki tabelayı gösterdi. "Sarnıç çok büyük

Tabelada katedral büyüklüğündeki -yaklaşık iki futbol sahası uzunluğundaydı- yeraltı sarnıcının dokuz bin sekiz yüz metrekare olduğu ve 336 mermer sütunla desteklendiği yazıyordu.

Birkaç metre uzakta duran Langdon, "Şuna bakın," dedi. "Buna inanamayacaksınız."

Sinskey ona doğru döndü. Langdon duvardaki konser afişini gösteriyordu.

Ah, Tanrım.

DSÖ'nün direktörü müziğin romantik tarzını doğru belirlemişti ama içeride çalan müzik Berlioz'un eseri değildi. Başka bir romantik besteciye aitti; Franz Liszt.

O akşam, İstanbul Devlet Senfoni Orkestrası yeraltında Franz Liszt'in en ünlü eserlerinden birinin, tamamı Dante'nin cehennem yolculuğundan esinlenerek bestelenmiş ***Dante Senfonisi***'nin konserini veriyorlardı.

Langdon afişin ufacık harfli yazılarına dikkatle bakarak, "Konser bir hafta sürüyor," dedi.
"Ücretsiz. İsimsiz bir bağışçı sponsor olmuş."

Sinskey isimsiz bağışçının kim olduğunu tahmin edebiliyordu. Bertrand Zobrist'in drama merakı, burada acımasız ve işe yarar bir stratejiye dönüşmüştü. O haftaki ücretsiz konserler sarnıca her zamankinden daha çok turist çekecek ve onları kalabalık bir alana tıkıştıracaktı.. Orada mikroplu havayı soluduktan sonra bu ülkedeki ya da yurtdışındaki evlerine gideceklerdi.

Kapı görevlisi Brüder'e, "Efendim," diye seslendi. "Birkaç kişilik yerimiz açıldı."

Brüder, Sinskey'ye döndü. "Yerel yetkililere haber verin. Orada bulacağımız şey için desteğe ihtiyacımız olacak. Ekibim geldiğinde, bana telsizle bilgi vermelerini söyleyin. Aşağı inip Zobrist'in bu şeyi nereye bağladığını bulmaya çalışacağım."

Sinskey, "Gaz maskesi olmadan mı?" diye sordu.

"Solublon torbasının çözülmediğinden emin değiliz."

Brüder kapı eşiğinden yukarı esen sıcak rüzgâra karşı elini yukarı kaldırdı. "Bunu söylemek hiç hoşuma gitmiyor ama eğer virüs serbest kaldıysa, şehirdeki herkese çoktan bulaşmış demektir."

Sinskey de aynı şeyi düşünüyordu ama bunu Langdon ve Mirsat'm yanmda söylemek istememişti.

Brüder, "Ayrıca," dedi. "Ekibim hazmat giysileri içinde bir yere girdiğinde kalabalığın nasıl tepki verdiğini çok iyi biliyorum. Burada büyük bir panik ve izdiham yaşanır."

Sinskey, Brüder'e güvenmeye karar verdi. Ne de olsa o bir uzmandı ve bu gibi durumlarla daha

önce de karşılaşmıştı.

Brüder açıklamaya devam etti. "Gerçekçi olan tek seçeneğimiz, hâlâ aşağıda sağlam bir şekilde durduğunu farz etmek ve bu durumu korumaya çalışmak."

Sinskey, "Anlaşıldı," dedi. "Öyle yap."

Langdon araya girerek, "Bir sorun daha var," dedi. "Sienna ne olacak?"

Brüder, "Ne olmuş ona?" diye sordu.

"İstanbul'a ne niyetle geldiğini bilmiyorum ama lisana büyük bir kabiliyeti var ve büyük ihtimalle Türkçe biliyordur."

"Yani?"

"Sienna şirdeki 'batık saray' göndermesini biliyor," dedi. "Ve Türkçede 'batık saray'⁷ tam olarak burayı işaret ediyor..." diye devam etti kapının üzerindeki "Yerebatan Sarayı" tabelasını göstererek.

Sinskey bezgin bir ifadeyle, "Bu doğru," dedi. "Bunu çözmüş ve Ayasofya'ya hiç uğramadan buraya gelmiş olabilir."

Brüder kapıya bakarak alçak sesle küfretti. "Tamam, aşağıdaysa ve biz Solublon torbasını ele geçirmeden önce onu patlatmayı düşünüyorsa bile, uzun zamandır orada değildir. Aşağısı çok büyük ve büyük ihtimalle nereye bakması gerektiğini bilmiyordur. Ve etrafta bu kadar çok insan varken kimseye fark ettirmeden suya dalamaz."

"Efendim?" Kapı görevlisi tekrar Br der'e seslendi. "İçeri girmek istiyor musunuz?"

Br der sokağın kar ısından yeni bir grup konser izleyicisinin yakla tığım görebiliyordu. Başını evet anlamında sallayarak kapı görevlisine içeri gireceğini bildirdi.

Langdon arkasmdan gitti. "Ben de seninle geliyorum."

Br der ona dönüp, "Kesinlikle olmaz," dedi.

Langdon sert bir ses tonuyla konuşmaya başladı. "Ajan Br der, bu durumda olmamızın sebeplerinden biri de Sienna Brooks'un bütün gün benimle oyun oynamı  olması. Ve söylediğin gibi, virüs çoktan hepimize bula mı  olab ir. İstesen de, istemesen de sana yardım edeceğim."

Brüder bir süre ona baktıktan sonra pes etti.

Langdon kapıdan geçip Brüder'in arkasından dik merdivenleri inerken sarman içinden yükselen sıcak rüzgârı hissetti. Nemli rüzgâr Liszt'in *Dante Senfonisi'yle* birlikte tanıdık ama tarifsiz bir kokuyu da yukarı taşıyordu... kapalı bir alana sıkışmış insan kalabalığı kokusunu.

Langdon hayali bir örtüyle üzerinin kaplandığını hissetti. Sanki görünmeyen bir elin uzun parmakları topraktan çıkarak etini tırmıklıyordu.

Müzik.

Yüz güçlü sestten oluşan senfoni korusu şimdi çok tanıdık bir pasajı, Dante'nin kasvetli metninin her hecesini vurgulayarak seslendiriyordu.

"Lasciate ogne speranza," diyorlardı. *"Voi*

ch'entrate."

Dante'nin *Cehennem'inin* en ünlü dizesi olan bu altı kelime merdivenin dibinden ölümün meşum kokusu gibi yükseliyordu.

Koro, trompetler ve borular eşliğinde aynı uyanyı bir kez daha seslendirdi. *"Lasciate ogne speranza voi ch'entrate!"*

İçeri girenler, dışarıda bıraktın her umudu!

ırmızı ışığa boğulmuş yeraltı mağarasında,
cehennem

den ilham almış müzik yankılanıyordu: inleyen sesler.

uyumsuz telli algılar, yapay mağarada sismik sarsıntı gibi gümbürdeyen boğuk bir timpani sesi.

Langdon'm görebildiğı kadarıyla, bu yeraltı dünyasının zemini, donmuş bir New England göleti üzerindeki ince buz tabakası gibi koyu renkli, sabit, pürüzsüz bir sudan ibaretti.

Yıldızları yansıtmayan lagün.

Sonsuz gibi görünen sıralar halinde titizlikle dizilmiş yüzlerce kaim dorik sütun, sarnıcın kubbeli tavanını desteklemek için sudan çıkarak dokuz metre yükseliyordu. Aşağıdan kırmızı spotlarla aydınlatılmış sütunlar, bir çeşit ayna illüzyonu yaratır gibi, karanlıkta iç içe geçen ışıklandırılmış ağaç gövdelerinden gerçeküstü bir orman oluşturunyordu.

Langdon ile Brüder merdivenlerin altına gelince,

önlerindeki hayali boşluğun eşiğinde bir anlığına durdular. Mağara kırmızımsı bir renkte parlıyordu; Langdon gördüklerine anlam vermeye çalışırken, mümkün olduğunca kısa nefesler aldığıım fark etti.

Aşağıdaki hava tahmin ettiğinden daha ağırdı.

Sol taraftaki kalabalığı görebiliyordu. Yeraltında verilen konserin dinleyicisi, geniş bir platformda oturuyordu. Yüzlerce dinleyici, orkestranın etrafına yerleştirilmiş ortak merkezli çemberler halinde otururken, yüz kişi kadarı da ayakta duruyordu.

Aralarından bazdan yan taraftaki tahta gezinti platformunum üzerinde, sağlam korkuluklara yaslanmış, müziği dinlerken suya bakıyordu.

Langdon şekilsiz silüetlere bakarken gözleri Sienna'yı aradı. Görünür hiçbir yerde yoktu. Onun yerine turist kalabalığı içinde smokin, gece elbisesi, burka, erkek entarisi, şort ve eşofman üstü giyenler gördü. Kırmızı ışıpta toplanan bu insan çşnrââ 0 Langdon'a, okült bir ayin düzenleyen ruhbanlar gibi geâdi

Sienna buradaysa bile, onu fark etmek imkânsız, diye düşündü. Bu sırada önlerinden geçen iri kıyım bir adam, öksüreerek merdivenlerden yukarı çıktı. Dönüp onun gidişini izleyen Brüder, adamı dikkatle inceledi Langdon'm da içine kurt düşmüştü ama kendi kendine hayal kurduğunu söyledi

iskelenin üzerine tereddütle bâr adım atan

Brüder, iarklı seçenekleri gözden geçidi
Önlerindeki platform, Minotauros'un
labirentine giren bîr yola benziyordu. Bu tahta
gezinti platformu üç kola ayrılıyor, her kolu
yeniden başka kollara ayrılarak, ketonların
arasına girip çıkan ve karanlığın içinde
kıvrılarak suyun üzerinde duran bir labirent
oluşturuyordu.

Dante'nin başyapıtının ilk kantosunu
hatırlayan Langdon İşendi kendine, *kendimi
karanlık bir ormanda buldum, çünkü i&Bğm
ptâSan ayrılmıştan*, diye düşündü.

Gezinti platformunun korkuluklarından suya
baktı. Yaklaşık ter metre derinlikteydi ve
şaşılacak kadar berraktı, ince bir kum-balçık
katmanıyla örtülmüş taş zemin
seçilebilivordu.

yemden gözlerini içeriye çevirdi "Zobrist'in kayd ı ndakilere b m-zer bir şey görüyor musunuz?"

Onları çevreleyen nemli, dik duvarları inceleyen Langdon^ *her şey*, diye düşündü. Sağ tarafta, konser platformunun kalabalığından uzakta kalan en dip köşeyi gösterdi. "Orada bir yerde olduğunu düşünüyorum."

Brüder başım salladı. "Benim içgüdülerim de aynım söylüyor"

ikisi birlikte tahta gezinti platformunun sağ kolundan acele adımlarla geçip, batık sarayın en uzakta kalan köşesine yöneldiler.

Onlar yürürken Langdon burada kimse fark

etmeden ne kadar May geolenebueceğini düşündü. Zobrist sırf o görüntüleri çefcdjîmek için bunu yapmış olabilirdi. Elbette eğer hafta boyu süren bu konserlerin finansmanını üstlendiyse, sarnıçta tek başıma biraz vakit geçirmeyi de talep etmiş olabilirdi.

Ama. artık önemi yok.

Artık daha hızlı yürüyen Brüder, sanki adımlarını istem dışı, yanm tankı duraklamalarla hızlanan senfoninin temposuna uyduruyordu.

Baffle üs Vergüius'un cehenneme inişi.

Langdon sağ taraftaki dik, yosunlu duvarları dikkatle incelerken, seyrettikleri kayıtlar benzerlikler yakalamaya çalıştı. Gezinti platformunun her ayrımında sağa dönerek kalabalıktan uzaklaştılar. Geriye bakan Langdon,

kat ettikleri mesafeyi görünce hayrete düştü.

Hrafi dolaşan birkaç turistin yanmdan geçerken artık adeta koşuyorlardı. Sarman en uzak köşelerine gittiklerinde, yok denecek kadar az insan okluğunu gördüler.

Brüder ile Langdon artık yalnızdı.

Brüder ümitsizce, "Bana her yer aynı gözüktü," dedi. "Nereden. başlayacağız?"

Langdon da onun kadar hayal kırıklığı yaşıyordu. Görüntüleri çok net hatırlıyordu ama buradaki hiçbir şey ona tanıdık gefaûyoidi.

Onlar ilerlerken Langdon, gezinti platformunun kenarlarındaki yumuşak ışıkla aydınlatılmış bilgi tabelalarını inceledi. İçlerinden biri, on binlerce tonluk kapasitesinden bahsediyordu. Bir başkası,

yapım aşamasında başka bir binadan getirilen, uyumsuz bir sütunu gösteriyordu. Bir diğeryse, sarnıcın yapımı sırasında ölen köleler için ağladığı söylenen Gözyaşı Sütunu'ydü.

Fakat Langdon'm aniden durmasına sebep olan, üzerinde tek bir kelime yazılı tabelaydı.

Yüzünü dönen Brüder de durmuştu. "Ne oldu?"

Langdon eliyle işaret etti.

Bir okla yolu gösteren tabelada, korkunç bir dişi canavarın ismi yazılıydı.

MEDUSA -

Brüder tabelayı okuyup omuzlarını silktili. "Ne olmuş?"

Langdon'm kalbi hızla çarpıyordu. Medusa'run, kendine bakanları taşa eviren yılan saçlı korkunç bir yaratık olmakla kalmayıp aynı zamanda Yunan yeraltı yaratıklarının önemli bir yesi olduğunu biliyordu... khthonik canavarlar denilen özel bir kategoriye aitti.

'Batılı sarayın berinftftferine in...

oraa, fıaranfytn içinbe 6ekfer fıfttfjonılı canaoar...

Yolu gösteriyor, diye düşünen Langdon gezinti platformunda koşmaya başladı. Medusa tabelalarını takip eden Langdon karanlığın içinde zikzaklar çizerken Brder ona yetişmekte zorlanıyordu. Sonunda sarman en sağdaki duvarına yakın küçük bir seyir platformuyla son bulan çıkmaza geldiler.

Karşısında akıl almaz bir tabela vardı.

Suyun İçinden, oyma mermerden devasa bir blok çıkıyordu: Saçlarında kıvrılan yılanlarla Medusa'nın başı. Baş aşağı yerleştirilmiş olması, buradaki mevcudiyetini daha da garip kılıyordu.

Botticelli'nin *Cehennem Haritası'm* hayalinde canlandıran ve Malebolge'ye yerleştirdiği günahkârları düşünen Langdon kendi kendine, *lanetlenenler gibi tepetakla çevrilmiş*, dedi.

Korkulukların başındaki Langdon'ın yanma nefes nefese varan Brüder, baş aşağı duran Medusa'ya hayretle baktı.

Artık sütunlardan birinin ayaklığı görevini gören bu oyma baş, olasılıkla başka bir yerden getirilmiş ve bina yapımında maliyet gerektirmeyen bir malzeme olarak kullanılmıştı.

Medusa'nın baş aşağı durması, ters çevrilince kötü güçlerinin etkisiz kalacağı batıl inancından kaynaklanmış olmalıydı. Buna rağmen Langdon, zihnine hücum eden can sıkıcı düşüncelerden kurtulamıyordu.

Dante'nin Cehennem'i. Final. Toprağın merkezi. Yerçekiminin tersine döndüğü yer. Yukarının aşağı olduğu yer.

Şimdi içine doğan şeyler yüzünden derisi karıncalanan Langdon, heykel başının etrafındaki kırmızımsı buğuya gözlerini kısarak baktı. Medusa'nın yılan dolu başının büyük kısmı suyun altında kalmıştı ama yukarıda duran gözleri, sol taraftaki lagüne dönmüştü.

Langdon korkarak korkuluklardan eğilip başını çevirdi ve heykelin, batık sarayın boş köşesine bakan gözlerini takip etti.

Bir anda anladı.

İşte burası orasıydı.

Zobrist'in sıfır noktası.

jan Brüder dikkat çekmemeye çalışarak eğilip
parmak

lığın altından göğüs hizasındaki suya atladı. Serin
su

giysilerinden geçip vücuduna temas ederken
ürperdi. Botlarının altodaki sarnıç zemini kaygan
ama sağlamdı. Bir süre hiç hareket etmeden
vücudundan suya yayılan, şok dalgalarına
benzeyen ortak merkezli halkaları seyretti.

Brüder bir süre nefes almadı. Kendi kendine, *yavaş hareket et*, dedi. *Akıntı yaratma*.

Üzerindeki platformda duran Langdon etraftaki gezinti platformlarını kontrol ediyordu.

Langdon, "Her şey yolunda," diye fısıldadı. "Kimse seni görmüyor."

Brüder arkasını dönünce ters duran büyük Medusa başıyla karşı karşıya geldi. Kırmızı bir projektör ışığıyla aydınlatılmıştı. Onunla aym seviyeye inince baş aşağı duran canavar daha da büyümüştü. Langdon, "Medusa'nın bakışlarını lagünde takip et," diye fısıldadı. "Zobrist sembolizm ve sahne sanaüarmdan iyi anlıyormuş... Buluşunu, Medusa'nın öldürücü bakışlarının hizasına yerleştirdiyse hiç şaşırırmam."

Büyük akıllar benzer düşünür, Brüder,

Amerikalı profesörün aşağı kendisiyle birlikte inmek için ısrar etmiş olmasına minnettardı. Langdon'm uzmanlığı sayesinde çok kısa bir sürede sarnıcın uzak köşesine varmışlardı.

Dante Senfonisi'nin melodileri uzakta yankılanırken Brüder su geçirmez Tovatec kalem fenerini çıkardı ve ışığı açıp suyun altma soktu. Parlak bir halojen ışığı suyu delip karşısında uzanan sarnıç zeminini aydınlattı.

Brüder kendine, ***sakin ol***, diye hatırlattı. ***Hiçbir şeye dokunma.***

Başka bir şey söylemeden lagündeki yolculuğuna başladı. Suyun içinde ağır çekimde ilerlerken fenerini sualtındaki bir mayın tarayıcı gibi ileri geri sallıyordu.

Parmaklıklarda duran Langdon'm nefesi

tıkanmaya başlamıştı. Rutubet ve küf kokan sarnıçta oksijensiz kaldığını hissetti. Brüder lagünde dikkatli bir şekilde ilerlerken, profesör kendine her şeyin yoluna gireceğini söylüyordu.

Tam zamanında geldik.

Her şey yolunda.

Brüder'in ekibi bu durumu kontrol altına alabilir.

Langdon yine de huzursuzdu. Klostrofobisi yüzünden burada her durumda tedirgin olacağını biliyordu. Yukarıda binlerce ton toprak var... ve çürüyen sütunlardan başka onları tutan hiçbir şey yok.

Bu fikri kafasından atarak arkasını döndü ve etrafta kendisini izleyen biri olup olmadığını

kontrol etti.

Kimse yok.

Yakınlarda olanlar başka gezinti platformlarında durmuş ters tarafa, orkestranın bulunduğu yöne doğru bakıyorlardı. Kimse sarnıcın uzak köşesinde suda yavaş yavaş ilerleyen Bröder'i fark etmemişti.

Langdon suyun altındaki titrek halojen ışığı ürkütücü bir şekilde yolunu aydınlattığı TTD ekibi liderine baktı.

Langdon onu izlerken gözücuyla solunda bir hareket fark etti. Bröder'in ilerisinde, sudan ürkütücü siyah bir şekil çıkıyordu. Langdon sudan bir canavar çıkmasını bekler gibi dönüp karanlığın içine baktı.

Brüder de aniden durmuştu, belli ki *şekli* o da görmüştü.

Uzak köşede, titreyen siyah bir şekil duvarda yükseldi. Hayalete benzeyen siluet, Zobrist'in görüntülerindeki veba hekimine çok benziyordu.

Langdon, *bu bir gölge*, diye içinden geçirirken rahatlayarak nefesini bıraktı. *Brüder'in gölgesi*.

Brüder suyun içindeki bir projektör ışığının yanından geçerken gölgesi, tıpkı Zobrist'in görüntülerindeki gölgesi gibi duvara vurmuştu.

Langdon, Brüder'e, "Burası," diye seslendi. "Yaklaştın."

TTD lideri başını sallayıp lagünde yavaş yavaş ilerlemeye devam etti. Langdon parmaklıklar boyunca yürüyerek onunla aynı hizada kalmaya

alışıyordu. Ajan gittikçe uzaklaşırken Langdon onu kimsenin görmediğinden emin olmak için orkestraya doğru baktı.

Etrafta kimse yoktu.

Bakışlarını tekrar lagüne çevirince, gezinti platformunun üzerinde ayaklarının dibinde bir ışık yansıması gördü.

Dikkatli bakınca küçük kırmızı bir sıvı birikintisi olduğunu fark etti.

Kan.

Langdon tam üzerinde duruyordu.

Bir yerim mi kanıyor?

Langdon acı hissetmiyordu ama havadaki

görünmeyen bir toksine reaksiyon veriyor olabileceğini düşünerek kendini yoklamaya başladı. Burnunu, tırnaklarını, kulaklarını kontrol etti.

Langdon kanın nereden gelmiş olabileceğini anlamak için etrafına baktı, تنها gezinti platformunda yalnız olduğundan emindi.

Yere tekrar bakınca gezinti platformu boyunca akarak ayaklarının ucunda toplanmış minik sızıntıyı fark etti. Kırmızı sıvı ileride bir yerden geliyordu ve damlayarak meyilli gezinti platformu boyunca ilerliyordu.

Langdon, *ileride yaralı biri var*, diye düşündü. Lagünün ortasına yaklaşmakta olan Brüder'e baktı.

Minik sızıntıyı takip ederek gezinti platformunda

hızla ilerledi. Çıkamaz uca yaklaşırken sızıntı genişleyip akıntıya dönüştü. ***Bu da ne?*** Akıntı o noktada iyice genişlemiş ve yayılmıştı. Koşmaya başlayıp akan sıvıyı takip etti, ancak gezinti platformunun aniden sona erdiği duvarın önünde durmak zorunda kaldı.

Çıkmaza gelmişti.

Karanlığın içinde kıpkırmızı parlayan büyük bir gölcük bulmuştu. Sanki, birisi burada katledilmiş gibiydi.

Langdon kırmızı sıvının gezinti platformundan sarnıca dam-layışını izlerken ilk değerlendirmesinde yanıldığını anladı.

Bu kan değil

Geniş mekânın kırmızı aydınlatması, gezinti

platformunun kırmızı tonuyla birleşince bir yanılısama yaratmış ve bu su damlacıklarına kırmızı-siyah bir renk vermişti.

Sadece su.

Ortaya çıkan bu gerçek onu rahatlatacağına ürküttü. Su göle-tine bakınca parmaklıklara sıçramış suları ve ayak izlerini gördü.

Birisi burada sudan çıkıp parmaklıkları tırmanmış.

Seslenmek için döndü ama Brüder çok uzaklaşmış; müzik, nefesliler ve davullarla iyice yükselmişti. Langdon aniden yanında birinin varlığını hissetti.

Burada yalnız değilim.

Yavaş yavaş gezinti platformunun bittiği duvara doğru döndü. Üç metre ileride, karanlığın içinde siyah pelerine sarınmış büyük bir taş gibi duran yuvarlak bir şekil gördü. Üzerinden sular akıtan şekil hareketsiz duruyordu.

Ve sonra hareket etti.

Şekil uzadı, iki kat eğik pozisyonundan kafasını uzatarak kalkmaya başladı.

Langdon, *siyah çarşaf giymiş bir insan*, diye düşündü.

Geleneksel İslami giysiden hiçbir şekilde ten görünmezdi ama peçeli kafa Langdon'a doğru dönünce koyu renk gözler ortaya çıktı. Çarşafın gözler için açılmış dar aralığından dikkatle Langdon'a bakıyorlardı.

Langdon hemen anladı.

Sienna Brooks saklandığı yerden fırlayıp hıyla Langdon'a doğru koşmaya başladı. Onu, çarparak yere devirdikten sonara gezinti platformundan koşarak hızla uzaklaştı.

Lagündeki Ajan Brüder aniden durdu. Tovatech kalem fenerinin halojen ışığı, suya gömülmüş sarnıç zeminindeki metal bir cisme vurmuştu.

Güçlkle nefes alan Brüder, suda herhangi bir çalkantı yaratmamaya dikkat ederek bir adım daha yaklaştı. Bu şeffaf yüzeyin altında, zemine tutturulmuş titanyum bir dikdörtgeni seçebiliyordu.

Zobrist'in levhası.

Su o kadar berraktı ki, ertesi günün tarihini ve

beraberindeki yazıyı okuyabiliyordu:

BURADA, BU TARİHTE,

DÜNYA SONSUZA DEK DEĞİŞTİ.

Güveni artan Brüder kendi kendine, *yeniden düşün*, dedi. *Bunu durdurmak için yarına kadar önümüzde saatler var.*

Zobrist'in görüntülerini hayalinde canlandıran Brüder, iple bağlanmış Solublon torbayı görebilmek için fenerinin ışığını yavaşça kaydırды. Işık, karanlık sulan aydınlatırken, akli karışan Brüder gözlerini kısıtı.

Torba yok.

Işığı sol tarafın biraz daha ilerisine, torbanın kayıta görüldüğü noktaya tuttu.

Hiçbir şey yoktu.

513

Cehennem / F: 33

Ama... buradaydı!

İleri doğru bir adım daha atarken dişlerini sıkan
Brüder, fener ışığını her yöne çevirdi.

Torba yoktu. Sadece levha vardı.

Ümit dolu kısa bir an için, belki de bu tehlikenin,
gün boyunca karşılaştığı başka pek çok şey gibi
bir yalandan ibaret olabileceğini düşündü.

Hepsi kandırmaca mıydı?!

Zobrist bizi yalnızca korkutmak mı istedi?!

Ama sonra gördü.

Levhanın solunda, ucu boş bir ip lagünün zemininde yatıyordu. Gevşek ip, sudaki cansız bir solucanı andırıyordu. İpin diğer ucunda minik bir plastik mandal vardı ve ucundan Solublon plastiğinin parçalan sallanıyordu.

Brüder şeffaf torbanın kalıntısına bakakaldı. Patlamış bir balonun düğüm yeri gibi ipin ucunda kalmıştı.

Gerçeği yavaşça kabullendi.

Çok geç kaldık.

Suyun altındaki torbanın çözündüğünü ve parçalandığını... ölümcül muhteviyatının suya

yayıldığını... ve lagünün yüzeyine kabarcıklar halinde yükseldiğini hayal etti.

Fenerinin düğmesini titreyen parmağıyla kapatıp kendine gelmek için karanlıkta bir süre durdu.

Düşünceleri kısa sürede duaya dönüştü.

Tanrım bize yardım et.

Sarnıca inen merdivenlerin yarışma gelen Sinskey daha net duyabilmek için telsize, "Ajan Brüder tekrar edin!" diye bağırdı. "Anlamadım!"

Merdivenlerden, yukandaki açık kapıya doğru çıkarken sıcak bir esinti yüzünü yaladı. Dışarıda, TTD ekibi gelmiş, Brüder'in kararını beklerken, hazmat ekipmanım gözden uzak tutmaya çalışarak binanın arkasında hazırlanıyordu.

"... torba kopmuş..." Br der'in sesi Sinskey'nin telsizinde cı-zırdadı."... ve... karışmış."

Ne?! Sinskey merdivenlerden aşağı koşarken, yanlış anlamış olmak için dua etti "Tekrar et!" derken, orkestra müziğinin yükseldiğı merdivenlerin sonuna gelmişti.

Br der'in sesi şimdi daha net duyuluyordu. "... tekrar ediyorum... bulaşıcı hastalık serbest kalmış!"

 ne doğıru sendeleyeni Sinskey, neredeyse merdivenlerin sonundaki sarnıç girişine düşüyordu. Bu nas  olur?

Br der, "Torba  z nm ş!" diye bağırdı. "Hastalık suya karışmış!"

Dr. Sinskey soğık terler dökerken bakışlarını

kaldırdı ve önünde duran yeraltı dürfyasını anlamaya çalıştı. Kırmızımsı buğunun içinden, yüzlerce sütunun yükseldiği geniş bir su havzası gördü. Bundan başka, insanlar da vardı.

Yüzlerce.

Sinskey olan bitenden habersiz insanlara baktı; Zobrist'in tuzağına düşmüşlerdi. İçgüdüsel bir tepki verdi. "Ajan Brüder, hemen yukarı gelin. Burayı derhal boşaltıyoruz."

Brüder anında cevap verdi. "Kesinlikle olmaz! Kapılan kilitleyin! Kimse buradan çıkmıyor!"

Dünya Sağlık Örgütü'nün direktörü olan Elizabeth Sinskey, emirlerinin sorgulanmadan uygulanmasına alışkındı. Bir an için TTD ajanının sözlerini yanlış anladığını sandı. ***Kapıları kilitleyin mi?!***

"Dr. Sinskey!" Br der müziği bastırarak bir sesle bağırdı. "Beni duyuyor musunuz?! Lanet olası kapıları kapatın!"

Br der emri yineledi ama boşunaydı. Sinskey onun haklı olduğunu biliyordu. Olası bir salgın durumunda, karantinaya almak tek güvenilir seçenektir

Sinskey farkında olmadan uzanıp nazarlığını tuttu. ***Çoğu kurtarmak için azı feda etmek.*** Artan bir kararlılıkla telsizi dudaklarına götürdü. "Tamam Ajan Br der. Kapıların kilitlenmesi için emir veriyorum."

Sinskey sarnıcın dehşetine arkasını dönüp, kapıların kilitlenmesi emrini verecekken kalabalığın aniden telaşlandığını gördü.

Biraz ileride,  arşafly bir kadın gezinti yolunun

üzerindeki kalabalığı yararlanarak kendisine doğru ilerliyor, koşarken başkalarına çarpıyordu. Bu çarşafli kadın sanki dosdoğru Sinskey'ye ve çıkışa yönelmişti.

Arkasmdan bir adamın koştuğunu gören Sinskey içinden, *kovalanıyor*, dedi.

Ama sonra donakaldı. ***Bu Langdon!***

Sinskey'nin gözleri yeniden çarşafli kadına döndü; gezinti yolunun üstündeki insanlara Türkçe bir şeyler seslenirken daha hızlı koşmaya başlamıştı. Sinskey Türkçe bilmiyordu ama insanların panik halinden anladığı kadanyla kadının sözleri, kalabalık bir tiyatrodaki "Yangın var!" diye bağırmakla eşdeğerdi.

Panik tüm kalabahça yayıldığında, merdivenlere koşan yalnızca çarşafli kadınla Langdon değildi.

Herkes koşmaya başlamıştı.

Yaklaşan izdihama arkasını dönen Sinskey, merdivenlerden yukarı, ekibine çaresizlik içinde bağırdı.

"Kapılan kilitleyin! Sarma kapatın! HEMEN!"

Langdon merdivenlerin köşesinde kayarak dururken, Sinskey merdivenleri yanya kadar çıkmış, yukarı doğru tırmanıyor, kapıların kapatılması için bağınyordu. Tam ayağının dibindeki Sienna Brooks, ıslanmış çarşafıyla yukan doğru çıkmaya çalışıyordu.

Hemen peşlerindeki Langdon, dehşete kapılan konser dinleyicisinin titreşim dalgasını hissetti.

Sinskey bir kez daha, "Çıkışı kilitleyin!" diye bağırdı.

Langdon'm bacaklan onu tek adımda üç basamak yukan taşıyor, Sienna'ya yetişiyordu. Yukandaki çift kanatlı ağır kapının içeri doğru kapandığını gördü.

Çok yavaş.

Sinskey'yi omzundan tutan Sienna, önüne geçmek için ondan destek aldı ve çıkışa doğru var gücüyle tırmandı. Sinskey sendeleyip dizlerinin üstüne düşünce, çok sevdiği nazarlığı beton basamaklara çarparak ikiye ayrıldı.

Langdon durup, düşen kadına yardım etme içgüdüleriyle mücadele etti, sonra yanından koşarak geçti ve en üst basamağa sıçradı.

Sienna şimdi yalnızca birkaç metre ilerideydi; elini uzatsa yakalayacaktı ama o da düzlüğe çıkmıştı ve kapılar yeterince hızlı kapanmıyordu.

Genç kadın hiç hızını kesmeden, dar aralıktan geçmek için ince bedenini yan çevirdi.

Tam kapıdan geçmek üzereyken çarşafı bir menteşeye takıldı ve özgürlüğe birkaç santim kala iki kanadın arasına sıkıştı. Kaçmak için kıvrılırken Langdon uzanıp onu çarşafından yakaladı. Sıkışan çarşafı döndürerek onu geri çekmeye çalıştı ama Sienna çılgınca debelendi ve sonunda Langdon'm elinde yalnızca ıslak bir kumaş yığını kaldı.

Kumaşın üzerine kapanan kapılar az daha Langdon'm elini sıkıştırıyordu. Kapı arasma sıkışmış olan pamuklu kumaş, dışarıdakilerin kapıları tam kapatmasına müsaade etmiyordu.

Langdon dar aralıktan, Sienna Brooks'un sokak lambalarının altında parlayan çıplak başıyla, kalabalık caddede koşarak karşıya geçtiğini

gördü. Gün boyunca giydiği süveter ve blucin üzerindeydi. Langdon birden ihanete uğradığı hissine kapılarak öfkелendi.

Bu his yalnızca bir an sürdü. Ani ve ezici bir ağırlık Langdon'ı kapıya yapıştırdı.

Arkasındaki güruh yetişmişti.

Merdivenler dehşet ve şaşkınlık dolu bağırışlarla yankılanırken, aşağıdaki orkestranın senfonisi karmakarışık bir kakofoniye dönüşmüştü. Kapıya biriken kalabalığın ağırlığı her saniye artıyor, arkasındaki insan kalabalığıyla önündeki ağır, ahşap kapıların arasına sıkışmış olan Langdon'm göğüs kafesi artık kendisine ağırı veriyordu.

Ardından, kapılar dışarı doğru patlar gibi açıldı ve Langdon şampanya şişesinden fırlayan bir mantar gibi sokağa atıldı. Kaldırımında

sendelerken neredeyse caddeye düşüyordu. Arkasındaki insan güruhu, zehirlenmiş bir karınca yuvasından kaçan karıncalar gibi toprağın üzerine akın ediyordu.

Hengâmenin sesini duyan TTD ekibi şimdi binanın arkasından çıkmıştı. Hazmat giysileri ve gaz maskeleri paniği artırmaktan başka işe yaramadı.

Arkasını dönen Langdon gözleriyle caddenin karşı tarafında Sienna'yı aradı. Ama tüm görebildiği trafik, ışıklar ve kargaşadan ibaretti.

Sonra bir anlığına, caddenin solunda kalan tarafmda, çıplak bir başm solgun derisi parladı. Kalabalık kaldırımnda koşarak köşede gözden kayboldu.

Arkasından çaresizce bakan Langdon,

Sinskey'yi, polisi veya kaim hizmet giysileri giymeyen TTD ajanım aradı.

Hiçbiri yoktu.

Tek başına kaldığını biliyordu.

Hiç tereddüt etmeden Sienna'nın peşinden koşmaya başladı.

Aşağıarda, samian iyice derinliklerinde Ajan Brüder beline kadar gelen suyun içinde tek başma ayakta duruyordu. Korku içindeki dinleyicilerle müzisyenler çıkışa doğru koşup, merdivenlerin yukarısında gözden kaybolurken, tüm bu hengâmenin sesleri karanlıkta yankılanıyordu.

Brüder korkuyla, *kapılar hiç kapatılmadı*, diye düşündü. *Karantinaya alamadık.*

içinde köşeyi döndü ve kendini daha geniş bir caddede buldu. Gözleriyle kaldırımları taradı.

Burada bir yerde olmalı!

Robert Langdon bir koşucu olmasa da yıllarca yüzmek

bacaklarını güçlendirmişti ve adımları uzundu.
Saniyeler

Yağmur dinmişti, bulunduğu köşeden aydınlık sokağın tamamını görebiliyordu. Saklanacak hiçbir yer yoktu.

Sienna kayıplara karışmıştı.

Langdon durup ellerini kalçalarına koyarak nefes nefese ıslak sokağı inceledi. Görebildiği tek hareketlilik, elli metre ileride İstanbul'un modern otobüslerinden birinin hareket ederek caddeye çıkışıydı.

Sienna şehir otobüsüne mi bindi?

Bu çok riskliydi. Herkesin onu aradığım bile bile otobüse binerek kendini tehlikeye atar mıydı? Ama kimsenin onu köşeyi dönerken görmediğini düşünüyorsa ve otobüs tesadüfen mükemmel bir zamanlamayla tam o sırada oradan hareket ediyorsa...

Belki.

Otobüsün tepesindeki güzergâh tabelasına

programlanabilir led ışıklarla bir kelime yazılmıştı:
GALATA.

Langdon bir restoranın tentesi altında duran
yaşlıca bir adama doğru hızla yürüdü.

Langdon adamın önünde durup nefes nefese,
"Affedersiniz," dedi. "İngilizce biliyor musunuz?"

Langdon'm sesindeki telaştan kuşkulananmış gibi
görünen adam, ""Tabii ki," dedi.

"Galata?! Bu bir yerin ismi mi?"

Adam, "Galata?" dedi. "Galata Köprüsü, Galata
Kulesi? Galata Rıhtımı?"

Langdon kalkan otobüsü gösterdi. "Galata!
Otobüsün gittiği yer!"

Yaşlı aday t kalkan otobüsün arkasmdan bakıp, "Galata Köprüsü," diye cf vapladı. "Eski şehirden ayrılıp, Haliç'in üzerinden geçer."

Langdoiv inler gibi bir ses çıkarıp gözleriyle tekrar sokağı taradı ama Sienna'ya ait bir işaret göremedi. Her yerde sirenler çalıyordu, adi durum müdahale araçları hızla yanlarından geçerek sarnıca doğru ilerlediler.

Telaşlanan adam, "Neler oluyor?" diye sordu. "Her şey yolunda mı?"

Langdon tekrar gitmekte olan otobüsün arkasmdan baktı. Bunun bir kumar olduğunu biliyordu ama başka şansı yoktu.

Langdon, "Hayır efendim," diye cevapladı. "Acil bir durum söz konusu ve yardımınıza ihtiyacım var." Bir valenin gümüş rengi gösterişli bir

Bentley yanaştırdığı kaldırımı göstererek, "Bu sizin arabanız mı?" diye sordu.

"Evet ama..."

Langdon, "Bir şoföre ihtiyacım var," dedi. "Yeni tanıştığımızı biliyorum ama çok kötü bir şey oluyor. Bu bir ölüm kalım meselesi."

Yaşlı adam sanki içini okumaya çalışıyormuş gibi uzun bir süre profesörün gözlerinin içine baktı. Sonunda başını salladı. "O zaman,, arabaya atlasan iyi edersin."

Bentley kükreyerek hareket ederken Langdon koltuğuna yapıştı. Adamın tecrübeli bir sürücü olduğu ve otobüsü yakalama k için trafikte zikzaklar çizmekten zevk aldığı belliydi.

Üç blok sonra Bentley otobüsün tam

arkasındaydı. Langdon koltuğunda öne doğru uzanıp gözlerini kısarak aracın arka penceresine baktı. İçindeki ışık yetersizdi. Langdon yolcuların belli belirsiz silüetlerim görebiliyordu.

Langdon, "Otobüsü gözden kaybetmeyin, lütfen," dedi. "Telefonunuz var mı?"

Adam cebinden bir cep telefonu çıkarıp yolcusuna uzattı. Langdon ona tekrar tekrar teşekkür ettikten sonra kimi arayacağını bilmediğini fark etti. Sinskey ve Brüder'in iletişim numaraları onda yoktu ve DSÖ'nün İsviçre'deki ofisine ulaşmak çok uzun sürebilirdi.

Langdon, "Polisin numarası nedir?" diye sordu.

Adam, "155," diye cevapladı. "Tüm İstanbul için."

Langdon numarayı çevirip bekledi. Hat uzun

süre çaldı. Sonunda, hatların yoğun olduğunu ve beklemeye devam etmesini bildiren Türkçe ve İngilizce bir kayıt mesajı cevap verdi. Langdon hatlardaki yoğunluğun sarnıçtaki krizle bir ilgisi olup olmadığını merak etti.

Batık sarayda büyük ihtimalle o sırada büyük bir kargaşa yaşanıyordu. Brüder'in orada ne bulmuş olabileceğini düşünürken içini bir korku kapladı.

Sienna ondan önce suya girmişti.

İleride, otobüsün fren lambaları yandı ve araç bir otobüs durağında durdu. Bentley'in sürücüsü Langdon'm inip binen yolcuları görebilmesi için otobüsün yaklaşık bir buçuk metre arkasında durdu. Otobüsten sadece üç kişi indi; hepsi erkekti. Ama Sienna'nın kılık değiştirmekte çok başarılı olduğunu bilen Langdon yine de hepsini dikkatle inceledi.

Gözleri tekrar otobüsün arka penceresine kaydı. Aracın camları koyu renkti ama artık içerideki ışıkların hepsi yandığı için Langdon otobüsteki yolcuları daha net görebiliyordu. Boynunu uzatıp, yüzünü Bentley'in ön camına iyice yaklaştırarak Sienna'yı aradı.

Lütfen yanlış bir kumar oynamış olmayayım!

Sonra onu gördü.

Otobüsün en arkasında zayıf omuzların üzerinde yükselen tıraşlı bir kafa vardı.

Bu ancak Sienna olabilir.

Otobüs ilerlerken ışıklar tekrar söndü. Ama ışıklar sönmeden hemen önce kafası arkaya doğru dönüp arka pencereden dışarı bakmıştı.

Langdon, Bentley'in koltuğunda aşağı doğru kaydı. ***Beni gördü mü?*** Yaşlı sürücü otobüsün peşine takılmıştı bile.

Yol, denize doğru inmeye başlamıştı ve Langdon ileride, denizin üzerinde uzanan alçak köprünün ışıklarını görebiliyordu. Köprünün üstünde sıkışık bir trafik vardı. Aslında, köprü girişine ya km tüm bölge tıkanmış gibiydi.

Adam, "Mısır Çarşısı," dedi. "Yağmurlu günlerde çok popülerdir."

Adam, kıyının yakınındaki bir yapıyı gösterdi. İstanbul'un en muhteşem mimarilerinden biri olan Yeni Cami'nin -Langdon onu ünlü ikiz minarelerinden tanıdı- gölgesinde kalan Mısır Çarşısı, Amerikan alışveriş merkezlerinden daha büyük görünüyordu. Langdon kemerli kapısından içeri girip çıkan insan selini görebiliyordu.

Arabanın içinde cılız bir, "*Alo?!"* sesi duyuldu. "Acil durum! Alo?!"

Langdon elindeki telefona baktı. *Polis.*

Langdon telefonu kulağına götürerek, "Evet, alo!" dedi. "Benim adım Robert Langdon. Dünya Sağlık Örgütü için çalışıyorum. Şehrin sarnıcında büyük bir kriz yaşanıyor ve bundan sorumlu olan kişiyi takip ediyorum. Mısır Çarşısı'na yakın bir otobüsün içinde ve şu anda..."

Santral görevlisi, "Bir dakika lütfen," dedi. "Sizi hemen bağlıyorum."

"Hayır, durun!" Ama Langdon yine beklemeye alınmıştı.

Bentley'in sürücüsü korku dolu bir ifadeyle dönüp ona baktı. "Sarnıçta kriz mi var?!"

Langdon tam açıklama yapmak üzereyken sürücünün yüzünün aniden kıpkırmızı parladığını gördü.

Fren lambaları!

Sürücü önüne döndü ve Bentley son anda otobüsün arkasında durdu. Otobüsün ışıkları tekrar yanınca Langdon, Sienna'yı net bir şekilde gördü. Arka kapıda durmuş, otobüsten inmek için kapıyı yumrukluyordu.

Langdon, ***beni gördü***, diye düşündü. Sienna kuşkusuz Galata Köprüsü'nün üzerindeki trafiği de görmüş ve yakalanma riskine giremeyeceğini düşünmüştü.

Langdon anında Bentley'in kapısını açtı ama genç kadın çoktan otobüsten fırlayıp gecenin içine karışmıştı. Langdon cep telefonunu sahibine

doğru fırlattı. "Polise olanları anlatın! Bölgeyi kuşatmalarını söyleyin!"

Yaşlı adam korku dolu gözlerle ona bakıyordu.

Langdon, "Teşekkür ederim!" diye seslendi.
'Teşekkürler!"

Langdon bunu söyledikten sonra Mısır Çarşısı'nın etrafında dolanan kalabalığın arasına dalan Sienna'nın arkasından koşmaya başladı.

İstanbul'un üç yüz yıllık Mısır Çarşısı, dünyadaki en büyük kapalı alışveriş mekânlarından biridir. L şeklinde inşa edilmiş olan yapının, yüzlerce dükkâna bölünmüş seksen sekiz kemerli odası bulunur. Yerli esnaf burada tüm dünyadan getirilen envai çeşit yenilebilir lezzeti coşkuyla satar: baharatlar, meyveler, bitkiler ve İstanbul'un her yerinde bulunabilen bir tür

şekerleme olan, Türk lokumu.

Gotik bir kemeri olan pazarın devasa taş girişi, Çiçek Pazarı Sokak'la Tahmis Sokak'm köşesindeydi ve buradan, günde üç yüz binden fazla ziyaretçinin geçtiği söylenirdi.

Langdon kalabalık girişe yaklaşırken, bu akşam üç yüz bin kişinin de orada olduğunu hissetti. Gözlerini Sienna'dan ayırmadan hâlâ koşuyordu. Şimdi yalnızca yirmi metre ileride pazarın girişine doğru koşan Sienna, hiç duracakmış gibi gözüküyordu.

Sienna kemerli kapıya vardığında kalabalıkla karşılaştı. İnsanların arasından kıvrılıp kendine elleriyle yol açtı. Eşikten geçtiği anda, geriye doğru şöyle bir baktı. Langdon onun gözlerinde korkuyla kaçan küçük bir kızın ürkekliğini gördü... Çaresiz ve çılgına dönmüş.

"Sienna!" diye seslendi.

Ne var ki Sienna insan denizine daldı ve gözden kayboldu.

Onun ardmdan kalabahğa dalan Langdon, onu pazarın batı koridorunda görünceye dek insanlara çarparak, iterek, boynunu uzatarak ilerledi.

Yolun iki yanma egzotik baharat fiçıları yerleştirilmişti: Hint körisi, İran safram, Çin çiçek çayı. Baharatların göz kamaştırıcı renkleri sarı, kahverengi ve altın renginden bir tünel oluşturuyordu. Langdon attığı her adımda yeni bir koku duyuyordu: acı mantar, acı kökler, misk yağı. Dünyanın dört bir yanında konuşulan dillerden sağır edici bir koro oluşturuyorlardı. Tüm bunların sonucunda kişi, onca insanın arasında, tüm duyuları harekete geçiren bir istilaya uğruyordu.

Binlerce insan.

Langdon o an onu sıkıştıran bir klostrofobi hissetti; kendini zorlayıp pazarın içlerine girmeden önce az daha duruyordu. Sienna'nın ileride kalabalığı azimle yararak ilerlediğini görebiliyordu. Sonuna kadar bu yolu koşacağı belliydi... onu her nereye götürürse götürsün.

Langdon bir an onu neden kovaladığını düşündü.

Adalet için mi? Sienna'nın yaptıklarını düşününce, yakalandığında onu ne tür bir cezanın beklediğini kestiremiyordu.

Salgını önlemek için mi? Her ne oluyorsa zaten olmuştu.

Langdon yabancıları iterek kendine yol açarken, Sienna Brooks'u yakalamayı neden bu kadar çok

istediğini birden fark etti.

Cevap istiyorum.

Yalnızca on metre ilerideki Sienna Brooks pazann batı kanadının sonundaki çıkış kapışma yönelmişti. Yeniden şöyle bir arkasına bakıp da Langdon'm yaklaştığım görünce endişeye kapıldı. Önünü döndüğünde ayağı takıldı.

Sienna'nın ileri doğru giden başı, önündeki kişinin omzuna çarptı. Adam yere düşerken, genç kadm düşmemek için sağ eliyle bir şeye tutunmaya çalıştı. Bulabildiği tek şey, bir kestane fıçısının kenarıydı. Çaresizlik içinde tutunup fıçıyı kendine doğru çekince, içindeki tüm kestaneler yere saçıldı.

Langdon üç adımda onun düştüğü yere ulaştı. Yere baktığında yalnızca devrilmiş fıçıyı ve

kestaneleri gördü. Sienna yoktu.

Dükkân sahibi öfkeyle bağıırıyordu.

Nereye gitti?

Langdon kendi etrafında döndü ama Sienna bir şekilde ortadan yok olmuştu. On beş metre ilerideki çıkışa baktığında, bu abartılı düşüşün kaza olmadığını anladı.

Çıkışa kadar koştu ve yine insanlarla dolu olan büyük bir meydana çıktı. Boş yere geniş alanı gözleriyle aradı.

Tam ilerideki çok şeritli yolun sonundaki Galata Köprüsü, Haliç'in sulan üzerinden uzanıyordu. Yeni Cami'nin çift minaresi Langdon'm sağında yükseliyor ve meydanın üzerinde parlıyordu. Solunda ise insanlarla dolu açık meydandan

başka bir şey yoktu.

Araba komalarının sesi Langdon'm bakışlarını yeniden ileri, meydanı denizden ayıran yola çevirdi. Yüz metre ileride, hızla akan trafiğin içinde koşarken iki kamyon arasında kalmaktan son anda kurtulan Sienna'yı gördü. Denize doğru koşuyordu.

Langdon'm solunda, Haliç kıyısındaki ulaşım merkezi motorlar, otobüsler, taksiler ve tur tekneleriyle doluydu.

Langdon meydandan yola doğru koşmaya başladı. Parmaklıklara geldiğinde, adımım araba farlarıyla doğru zamanlayarak çift şeritli yolun ilk şeridine zıpladı. On beş saniye kadar kör edici farlarla kızgın kornaların saldınsına uğradıktan sonra, deniz kıyısındaki son parmaklıklara varana kadar şeritten şeride ilerledi.

Onu hâlâ görebildiği halde, taksi durağından ve bekleyen otobüslerden uzak durarak doğrucu nhtıma ilerleyen Sienna, aradaki mesafeyi iyice açmıştı. Langdon turist motorları, deniz taksileri, balıkçı tekneleri ve sürat motorlarının girip çıkduğu rıhtıma baktı. Denizin karşı tarafındaki şehir ışıklan Haliç'in batısında titreşiyordu. Sienna karşı tarafa geçerse, onu bir daha bulabilme şansının olmadığını biliyordu.

Sonunda deniz kıyısına vardığında sola döndü ve iskelede koşmaya başladı. Yıldız boyalı süsleri bulunan ve neon dekorları yanıp sönen gösterişli motorlara binmek için sıraya girmiş olan turistler ona şaşırarak baktı.

Yanlarından geçen Langdon, ***Boğaziçi'nde Las Vegas***, diye düşündü.

İleride Sienna'yı gördü, artık koşmuyordu.

Limanda özel teknelerin baēlı durduēu bir alanda durdurulmuştı ve tekne sahiplerinden birine yalvarıyordu.

Onu teknene alma!

Langdon arayı kapatırken Sienna'nın iskeleden ayrılmaya hazırlanan parlak bir teknenin dümenindeki bir gence kur yaptığını gördü. Adam gülümsüyor ama başını hayır anlamında sallıyordu. Sienna el kol hareketleriyle derdini anlatmaya devam etti ama adam onu son kez reddederek yeniden teknesindeki kumandalarm başına geçti.

Langdon koşarak yaklaşırken Sienna ona çaresizlik dolu bir ifadeyle baktı. Aşağıdaki teknenin kıçtan takma motoru çalışıp suyu karıştırmaya ve aracı iskeleden uzaklaştırmaya başlamıştı.

Sienna aniden iskeleden denize doğru sıçradı. Teknenin fiberglas pupasma gürültüyle düştü. Sarsıntıyı hisseden kaptan, şaşkın bir ifadeyle arkasını döndü. Tornistan yapıp, iskeleden yirmi metre kadar uzaklaşmış teknenin motorunu durdurdu. Öfkeyle bağırarak, istenmeyen yolcusunun üstüne doğru yürümeye başladı.

Adam üstüne gelmeye devam ederken Sienna yana doğru çekildi, adamı bileğinden tuttu ve onu kendi hareketinin hızıyla kaldırıp, borda tirizinin üzerinden attı. Adam kafa üstü suya düştü. Birkaç saniye sonra yüzeye çıkmış, kollarıyla denizi dövüyor, ağzından fişkırان suların arasından hiç şüphesiz bir dizi Türkçe küfür sıralıyordu.

Sienna suya can yeleği atıp dümenin başına geçerken hiç umursuyormuş gibi görünmüyordu. Motoru yeniden ileri aldı.

Kıçtan takma motor gürültüyle tekneyi ileri taşımaya başladı.

İskelede duran Langdon, suyun üzerinde uzaklaşan ve gecenin karanlığında hayaletimsi bir gölgeye dönüşen beyaz gövdeye bakarken soluklandı. Gözlerini ufka çevirdiğinde, Sienna'nın artık hem karşı kıyıya varabileceğini hem de Karadeniz'i Akdeniz'e bağlayan boğazlardan geçebileceğini biliyordu.

Gitti.

Tekne sahibi yanından karaya çıktı. Ayağa kalkıp hemen polise koştu.

Langdon çalıntı teknenin ışıklarının giderek belirsizleşmesini izlerken kendini yapayalnız hissetti. Güçlü motor sesi de artık iyiden iyiye

uzaklaşıyordu.

Sonra motorlar aniden sustu.

Langdon gözlerini kısarak karanlığa baktı.

Motoru mu durdurdu?

Teknenin ışıklan artık uzaklaşmıyor, Haliç'in hafif dalga-lannda aşağı yukan salmıyordu. Sienna Brooks her nedense durmuştu.

Benzini mi bitti?

Elini kulağına götürüp dinledi; motorun rölanti sesini duyabiliyordu.

Benzini bitmediyse ne yapıyor?

Langdon bekledi.

On saniye. On beş saniye. Otuz saniye.

Ardından, motorlar önce biraz tekleyip sonra yemden gürültüyle çalıştı. Teknenin ışıklan geniş bir daire çizerek dönmeye, pruvası Langdon'm üzerine gelmeye başlamıştı.

Geri dönüyor.

Tekne yaklaşırken Langdon dümendeki Sienna'nın boş gözlerle ileri baktığını gördü. Motoru yavaşlatıp ayrıldığı otuz metre ötedeki aynı iskeleye tekneyi geri getirmişti. Sonra motoru kapattı.

Sessizlik.

Yukanda duran Langdon, hayretle aşağı bakıyordu.

Sienna başım kaldıp bakmadı.

Bunun yerine, yüzünü ellerinin arasına aldı. Omuzlarını yükseltip kamburunu çıkararak sarsılmaya başladı. Sonunda başını kaldıp Langdon'a baktığında, gözleri yaşlarla dolmuştu.

Hıçkırırken, "Robert," dedi. "Artık kaçamam Gidecek hiçbir yerim yok."

Virüs serbest.

Elizabeth Sinskey merdivenlerin dibinde durmuş, boşaltılmış sarnıca bakıyordu. Taktığı gaz maskesinin içinde nefes almakta zorlandığını hissediyordu. Burada bulunan patojene çoktan maruz kalmış olabileceği halde TTD ekibiyle birlikte boşaltılmış mekâna girerken hazmat kıyafeti giydiğine memnundu. Hava geçirmez kasklara kenetlenen kabarık beyaz tulumlarıyla

bir uzay aracım istila eden astronotlar gibi görünüyorlardı.

Sinskey yüzlerce korkmuş konser izleyicisi ve müzisyenin yukarıda, sokakta toplanmış olduğunu ve izdihamda yaralananların tedavi edildiğini tahmin edebiliyordu. Diğerleri bölgeden çoktan kaçmışlardı. Bu kargaşadan zedelenmiş bir diz ve kırılmış bir nazarlıkla kurtulduğu için kendini şanslı hissediyordu.

Sinskey, *virüsten daha hızlı yayılan tek bir şey vardır*, diye düşündü. *Korku*.

Yukarıdaki kapılar kilitlenmiş, hava geçirmeyecek şekilde mühürlenmişti. Yerel yetkililer önlerinde nöbet tutuyorlardı. Sinskey yerel polisin gelişiyse bir restleşmeye şahit olacaklarını düşünmüştü ama polis, TTD ekibinin biyolojik tehlike ekipmanlarını görüp, Sinskey'den

potansiyel bir salgın tehlikesi haberini aldıktan sonra muhtemel anlaşmazlıklar yaşanmamıştı.

529

Cehennem / F: 34

Dünya Sağlık Örgütü'nün direktörü, lagüne yansıyan sütun ormanına bakarken, ***bu işte yalnızız***, diye düşündü. ***Kimse aşağıya inmek istemiyor.***

Arkasındaki iki ajan merdivenin aşağısına serdikleri büyük poliüretan tabakayı ısı tabancasıyla duvara sabitliyordı. Diğer ikisi platformun üzerinde açık bir alan bulmuş ve bir suç mahallini incelemeye hazırlanıyormuş gibi elektronik aletlerini hazırlamaya başlamışlardı.

Sinskey, *bur: ısı, tam olarak bu*, diye düşündü.
Bir suç mahalli.

Sarnıçtan I< açan ıslak çarşafli kadını düşündü.
Sienna Brooks, DSÖ'nün s sığın önleme
çabalarını sabote etmek ve Zobrist'in sapkın
amacın tamamlamak için kendi hayatını tehlikeye
atmıştı. *Buraya indi; ? Solublon torbasını
patlattı...*

LangdoJSienna'mın peşine düşüp gecenin
karanlığına karışmıştı ve Sinskey henüz ikisiyle
ilgili bir haber almamıştı.

Umarım, Profesör Langdon güvendedir, diye
düşündü.

Üzerinden sular damlayan Ajan Brüder gezinti
platformunun üzerinde durmuş boş gözlerle
Medusa'nın ters duran kafasına bakarken nasıl

ilerlemesi gerektiğini düşünüyordu.

Brüder, bir TTD ajanı olarak etik değerleri ve kişisel kaygıları bir tarafa bırakıp uzun vadede mümkün olduğunca çok hayat kurtarmaya odaklanmak üzere eğitilmişti. O ana kadar kendi sağlığının tehlikede olduğunu hiç düşünmemişti. Riskli hareketi için kendine kızarak, ***bu işe ben bulaştım,*** diye düşündü. ***Derhal bir değerlendirme yapmamız gerekiyordu.***

Brüder elindeki işe odaklanmaya çalıştı: ***B Planı'nı uygula.*** Ne yazık ki, bir karantina krizinde B Planı her zaman aynı olurdu: ***çapı genişlet.*** Bulaşıcı bir hastalıkla savaşmak çoğu zaman bir orman yangınıını söndürmeye benzerdi: Bazen savaşı kazanmak için geri çekilip muharebede yenik düşmek gerekirdi.

Bu noktada, Brüder hâlâ tam bir önlemin mümkün olduğu fikrinden vazgeçmiş değildi. Sienna Brooks büyük ihtimalle ka-labalıgm paniği ve tahliyesinden sadece birkaç dakika önce torbayı patlatmıştı. Eğer bu doğruysa, olay yerinden yüzlerce insan kaçmasına rağmen, hastalığın bulaşmasını önlemek için herkes kaynaktan uzak bir yere yerleştirilebilirdi.

Brüder, *Langdon ve Sienna dışında herkes,* diye düşündü. *İkisi de torbanın patladığı yerdeydiler ve şimdi şehirde bir yerdeler.*

Brüder'in başka bir endişesi daha vardı. Mantığındaki bir boşluk içini kemiriyordu. Suyun içindeyken patlamış Solublon torbasını bulamamıştı. Sienna torbayı tekmeleyerek, yırtarak ya da başka bir şeküde patlattıysa, hasarlı, sönük parçayı suyun üzerinde yüzerken

mutlaka görmesi gerekirdi.

Ancak, hiçbir şey bulamamıştı. Torbanın kalıntıları sanki buhar olup uçmuştu. Brüder, Sienna'nın şimdiye kadar çoktan yapışkan, dağılan bir pislik haline gelecek Solublon torbasını yanmda götürdüğünü de pek sanmıyordu.

Peki torba nereye gitti?

Brüder bir şeyi gözden kaçırdığını hissediyordu. Öyle bile olsa, kritik bir soruya cevap vermesini gerektiren yeni bir önleme stratejisine odaklanmıştı.

Virüsün şu anki yayılma alanı nedir?

1

ifadelelendirildiği için metnin orijinaline sadık

kalınmıştır.

2

**Tehlikeli maddelerden korunmak için
giyilen giysi.**

3

**Htoplanktonların artışıyla denizin kırmızı-
kahverengi renk alması.**

Brüder bu sorunun birkaç dakika içinde cevaplanacağını biliyordu. Ekibi, gezinti platformlarının üzerine lagünden gittikçe artan uzaklıklarla bir dizi portatif virüs tespit aleti yerleştirmişti. PCR üniteleri olarak bilinen bu aletler bulaşıcı virüs varlığını tespit eden polimeraz zincir reaksiyonu kullanıyorlardı.

TTD ajanı umudunu koruyordu. Lagündeki su hareketsiz olduğu ve çok az zaman geçtiği için PCR aletlerinin çok küçük bir alanda virüs tespit edeceklerine, bunu kimyasallar ve vakumlamayla yok edeceklerine emindi.

Bir teknisyen megafondan, "Hazır mısınız?" diye seslendi.

Sarnıcın içinde konuşlanmış olan ajanlar başparmaklarını kaldırarak işaret verdiler.

Megafondan cızırtılı bir ses duyuldu.

"Örneklerinizi alın."

Mağaranın içinde analistler eğilerek PCR makinelerini çalıştırdılar. Her alet operatörünün gezinti platformunda durduğu yerden bir örnek analiz etmeye başladı.

Herkes yeşil ışıkları görmek için dua ederek beklerken sarnıcın içine bir sessizlik çöktü.

Ve sonra oldu.

Brüder'e yakın makinede kırmızı virüs tespit ışığı yanmaya başladı. Ajan gerilerek bir sonraki makineye baktı.

O da kırmızı yanıp sönüyordu.

Hayır.

Mağaranın içinde şok mırıltıları yankılandı. Sarnıcın içinden girişe kadar uzanan PCR aletlerinin kırmızı ışıkları teker teker yanarken Brüder olanları dehşet içinde izledi.

Ah, Tanrım... diye düşündü. Yanıp sönen kırmızı tespit ışıklan kuşku götürmez bir tablo çiziyordu.

Virüsün dağılma alanı çok büyüktü.

Tüm sarmç virüs kaynıyordu.

Robert Langdon çalıntı teknenin dümeninde bükülüp kalmış olan Siennâ Brooks'a bakarken, az önce şahit olduklarına anlam vermeye çalıştı.

Sienna yaşlı gözlerle ona bakarak, "Eminim gözünden düş-müşümdür," dedi.

Langdon, "Gözümden düşmek mi?!" diye bağırdı.
"Kim olduğun hakkında en ufak bir fikrim yok!
Tek bildiğim bana yalan söylediğin!"

Sienna alçak bir sesle, "Biliyorum," dedi.
"Üzgünüm. Doğru olanı yapmaya çalışıyordum."

"Salgını yayarak mı?"

"Hayır Robert, anlamıyorsun."

Langdon, **"Anlıyorum!"** diye karşılık verdi. "O
Solublon torbayı patlatmak için suya girdiğini
anladım! Kimse engel olmadan önce Zobrist'in
virüsünü yaymak istedin!"

Sienna'nın bakışlarından Langdon'm
söylediklerine bir anlam veremediği anlaşıyordu.
"Solublon torba mı? Neden bahsettiğini
bilmiyorum. Robert, Ben Bertrand'ın salgını

durdurmak için sarnıca gittim... onu **çalmak** ve sonsuza dek yok etmek için... Böylece, Dr. Sinskey ve DSÖ de dahil hiç kimse üzerinde çalışamayacaktı."

"Çalmak mı? Neden DSÖ'nün ele geçirmesini istemedin ki?"

Sienna derin bir nefes aldı. "Bilmediğin çok şey var ve bunlar uzun meseleler. Çok geç kaldık Robert. Fırsatımız olmadı."

"Tabii ki fırsatımız vardı! Virüs **yarına** kadar yayılmaya-caktı! Zobrist'in seçtiği tarih buydu ve eğer sen suya girmemiş olsaydın..."

Sienna, "Robert, virüsü ben **yaymadım!**" diye haykırdı. "Torbayı bulmak için suya girdiğimde çok geç kalmıştım. Orada hiçbir şey yoktu."

Langdon," Sana inanmıyorum," dedi.

"İnanmadığını biliyorum. Ve seni suçlamıyorum."
Elini cebine sokup ıslak bir kitapçık çıkardı.
"Ama belki bunun bir yardımı olur." Kâğıdı
Langdon'a fırlattı. "Bunu lağüne girmeden az
önce buldum."

Langdon kâğıdı yakalayıp açtı. Sarnıçta
yapılacak ***Dante Sen-fonisi***'nin konser
programıydı.

"Tarihlere bak."

Langdon tarihleri tekrar tekrar okurken,
gördüklerine şaşırdı. Bir sebepten ötürü, bu
gecenin gala gecesi olduğu izlenimine kapılmıştı.
Hafta boyunca yedi gece konser verilecek ve
insanlar hastalığın bulaştığı sarmca geleceklerdi
Ama bu program farklı bir hikâye anlatıyordu.

Başımı kâğıttan kaldıran Langdon, "Bu gece *kapanış* gecesi miymiş?" diye sordu. "Orkestra hafta boyunca konser mi vermiş?"

Sienna başımı salladı. "Ben de senin kadar şaşırdım." Gözlerinde yaşlarla sustu. "Virüs çoktan yayılmış Robert. Bir haftadır bu durumdaymış."

Langdon, "Bu doğru olamaz," dedi. "Tarih *yarın*. Zobrist, yarının tarihini yazan bir levha bile hazırlamış."

"Evet, sudaki levhayı ben de gördüm."

"O halde, *yarının* yazdığını da görmüşsündür."

Sienna içini çekti. "Robert, ben Bertrand'ı iyi tanıyorum, sana söylediğimden çok daha yakından tanıyordum. O bir bili-madamıydı,

sonuç odaklı biriydi. Şimdi anlıyorum ki, levhanın üzerinde yazan tarih virüsün ***serbest bırakılacağı*** günü göstermiyor. Başka bir şeyi, onun amacı için çok daha önemli olan bir şeyi gösteriyor."

"Peki bu ne olabilir?"

Sienna kederli gözlerini tekneden ayırdı. "Bu, hazırladığı virüsün dünyaya yayılmaya ve her bireyi etkilemeye başlayacağı tarihin matematiksel tahminiydi."

Bu tahmin Langdon'm içinin titremesine neden oldu ama yine de Sienna'nın yalan söylediğini düşünmekten'kendini alamıyordu. Anlattığı hikâyeye kusursuz gibi gelse de ***çok iyi yalan söyleyebildiğini*** daha önce kanıtlamıştı.

Ona bakarak, "Bir sorun daha var Sienna," dedi.

"Bu salgın dünyaya çoktan yayıldıysa, insanlar neden hastalanmaya başlamadı?"

Onun gözlerine bakmaktan kaçman Sienna, bakışlarını çevirdi.

Langdon, "Bu salgın yayılmaya başlayalı bir hafta olduysa, insanlar neden ölmüyor?" diye tekrar etti.

Sienna yavaşça ona döndü. "Çünkü..." diye başladı ama kelimeler boğazına takıldı. "Bertrand bir salgın hastalık üretmemişti." Gözleri yeniden yaşlarla doldu. "Çok daha tehlikeli bir şey üretmişti."

Elizabeth Sinskey gaz maskesinin içinde dolaşan oksijene

rağmen başının döndüğünü hissediyordu.

Brüder'in PCR

aletlerinin korkunç gerçeği ortaya çıkarmasının
üzerinden beş dakika geçmişti

*Hastalığı önleme şansımızı uzun süre önce
kaybettik.*

Solublon torbası anlaşıldığı kadarıyla geçen hafta
bir gün, büyük ihtimalle de konserin gala
gecesinde çözülmüştü ve Sinskeynin bûdiğı
kadarıyla konser yedi gece sürüyordu. Solublon
torbasının ipe bağı kalan birkaç parçasının
ortadan k'ifbölmemasının nedeni ipin kancasına
yapışkanla yapıştırılmış ©ârtîalanydı.

Virüs bir haftadır serbest.

Artık patojeni izole etmek gibi bir şansları olmayan TTD ajanları samian sonradan yapılmış eğreti laboratuvarında örneklerin etrafında toplanmış, son çarelere başvuruyorlardı; analiz, sınıflandırma ve tehlike değerlendirmesi. Şimdiye kadar, PCR üniteleri sadece tek bir bilgi ortaya çıkarmış ve bu keşif kimseyi şaşırtmamıştı.

Virüs havadan bulaşıyordu.

Solublon torbasının içindekiler yüzeye çıkmış ve havaya virüs partikülleri yaymıştı. Sinskey, *fazlasına gerek kalmamıştır*, diye düşündü. Özellikle *de*. böyle kapalı bir alanda.

Bir virüs, bakteri veya kimyasal patojenden farklı olarak, insanlar arasında inanılmaz bir hız ve nüfuz etkisiyle yayılabilirliyordu. Asalak davranışı olan virüsler bir organizmaya girip adsorpsiyon denilen süreçte konak hücreye yapışıyorlardı.

Sonra kendi DNA ve RNA'larını bu hücreye enjekte ederek istila edilen hücreyi kuvvetlendiriyor ve virüsün birden fazla organı etkileyen versiyonlarını üretmeye zorluyorlardı. Yeterli sayıda kopya var olduğunda, yeni virüs partikülleri hücreyi öldürüyor ve hücre duvarından geçerek saldıracak yeni konak hücreler bulmak için yayılıyor ve süreç tekrar ediyordu.

Hastalık bulaşmış birey nefes alıp vererek veya hapşırarak solunum yolu damlacıklarını vücudundan çıkarıyor; bu damlacıklar başka bir birey tarafından solunana kadar havada asılı kalıyor ve sonra süreç baştan başlıyordu.

Sinskey, Zobrist'in nüfus patlamasını gösteren grafiklerini hatırlayarak, *üstel büyüme*, diye içinden geçirdi. *Zobrist üstel nüfus*

büyümesiyle savaşmak için üstel virüs büyümesini kullanıyor.

Ama cevap bekleyen soru şuydu: ***Bu virüsün davranış şekli nedir?***

Konak hücreye nasıl saldıracak?

Ebola virüsü, kanın pıhtılaşma özelliğini bozarak durdurulmaz bir kanamaya neden oluyordu.

Hanta virüsü ciğerlerin iflas etmesine neden oluyordu. Onkovirüsleri kansere neden

oluyorlardı. Ve HIV virüsü bağışıklık sistemine saldırarak AIDS hastalığına neden oluyordu.

HIV virüsü havadan bulaşıyor olsa soyumuzun tükeneceği tıp dünyasında bir sır değildi.

Peki, Zobrist'in virüsü ne yapıyor?

Her ne yapıyorsa, etkilerinin ortaya çıkmasının

zaman aldığı anlaşıyordu ve yakınlardaki hastanelerden sıra dışı semptomlarla başvuran hastalara dair bir rapor gelmemiştir.

Cevapları öğrenmek için sabırsızlanan Sinskey, laboratuva-ra doğru ilerledi Cep telefonuna zayıf bir sinyal bulmuş olan Bröder'in merdiven boşluğunda durduğunu gördü. Alçak sesle biriyle konuşuyordu.

Hızlı adımlarla ona doğru ilerlerken TTD ajanı görüşmesini bitirmek üzereydi.

Bröder yüzünde şok ve korku karışımı bir ifadeyle, 'Tamam, anlaşıldı,' dedi. 'Ve bu durumun gizliliğini bir kez daha hatırlatmakta fayda görüyorum. Şimdük sadece sen biliyorsun. Yeni bir şey öğrenirsen bana haber ver. Teşekkürler.' Telefonu kapattı.

Sinskey, "Neler oluyor?" diye sordu.

Brüder yavaş yavaş nefes verdi. "Eski bir arkadaşımla konuştum, kendisi, Atlanta'daki CDC'de önemli bir virolog."

Sinskey öfkелendi. "Benim iznim olmadan CDC'ye haber mi verdin?"

"Bir karar vermem gerekiyordu," dedi.

"Kontağım ağzını sıkı tutacak. Ayrıca, bu eğreti laboratuvarın sağlayabileceğinden daha fazla bilgiye ihtiyacımız olacak."

Sinskey su örnekleri alarak portatif cihazların başında toplanan bir avuç TTD ajanına baktı.

Haklı.

Brüder, "CDC kontağım," diye devam etti. "Son derece donanımlı bir mikrobiyolojik laboratuvarı

alışıyor ve daha önce hiç görülmemiş, son derece bulaşıcı bir viral patojenin varlığını onayladı."

Sinskey, "Dur biraz!" diye araya girdi. "Ona rneği nasıl bu kadar çabuk ulaştırdın?"

Brder gergin bir ifadeyle, "Ulaştırmadım," dedi. "Kendi kanmı test etti."

Bunun ne anlama geldiğini sindirebilmek için Sinskey'nin yalnızca biraz zamana ihtiyaçı vardı.

oktan dünyaya yayılmış.

Langdon ağır ağır yürürken, ruhu bedeninden ayrılmış gibi hissediyor, kendini sanki canlı bir kâbusun içindeymiş gibi hissediyordu. ***Salgından daha tehlikeli ne olabilir?***

Sienna tekneden karaya çıkıp Langdon'a takip etmesini işaret ettiğinden beri başka bir şey söylememişti. Onu çakıлтаşı bir patikadan yürüterek denizden ve insanlardan uzaklaştırıyordu.

Sienna'nın gözyaşları kesildiğı halde Langdon onun bir duygu seline kapıldığını hissedebiliyordu. Uzaktan gelen siren seslerini kendisi duysa da Sienna fark etmemiş görünüyordu. Gözlerini yere dikmiş, sanki ayaklarının altındaki çakıлтаşının ritmik sesleriyle hipnotize oluyordu.

Küçük bir parka girdiklerinde Sienna onu gözlerden uzak kalabilecekleri sık ağaçların arasına doğru götürdü. Burada, suya bakan bir bankta oturdular. Karşı kıyıdaki tarihi Galata Kulesi, yamacı ışıklarıyla aydınlatan sessiz evlerin üzerinde yükseliyordu. Buradan bakınca dünya tuhaf bir biçimde huzurlu görünüyordu.

Langdon, bu manzaranın sarnıçta meydana gelenlerden çok uzak olduğunu düşündü. Artık, Sinskey ile TTD ekibi, salgını durdurmakta çok geç kaldıklarını anlamış olmalıydı.

Yanında oturan Sienna denize bakıyordu. "Fazla vaktim yok Robert," dedi. "Yetkililer yakında yerimi bulacaklardır. Ama onlar beni yakalamadan, senin gerçeği duymanı istiyorum... hepsini."

Langdon sesini çıkarmadan başım salladı.

Sienna gözyaşlarını silip Langdon'm yüzüne tam karşıdan bakabilmek için oturduğu bankta döndü. "Bertrand Zobrist..." diye başladı. "O benim ilk aşkımdı. Sonra akıl hocam oldu."

Langdon, "Bunları bana anlattılar Sienna," dedi.

Sienna ona şaşırarak baktı ama hevesini kaybetmekten korkar gibi anlatmaya devam etti. "Onunla kolay etki altında kalacağım bir yaşta tanıştım; fikirleri ve zekâsıyla beni büyüledi. Bertrand da benim gibi türümüzün yok olmak üzere olduğunu düşünüyordu... İnsanların kabul etme cesaretini gösterebileceğinden çok daha büyük bir hızla, korkunç bir sona doğru gidiyorduk."

Langdon hiç cevap vermedi.

Sienna, "Çocukluğum boyunca dünyayı kurtarmak istedim," dedi. "Ve bana tek söylenen, 'Dünyayı sen kurtaramazsın, o yüzden bunu yapmaya çalışarak kendi mutluluğunu engelleme/oldu.' Gözyaşlarına hâkim olmaya çahşarak sustu. "Sonra Bertrand'la tanıştım. Bana dünyayı kurtarmanın mümkün olduğunu anlatmakla kalmayıp, bunu yapmanın ahlaki bir zorunluluk

olduğunu söyleyen yakışıklı, zeki bir adamdı. Beni, onun gibi düşünen aydınlarla, hayret verici yetenekleri ve zekâsı olan insanlarla... geleceği *değiştirebilecek* kişilerle tanıştırdı. Hayatımda ilk defa kendimi yalnız hissetmiyordum Robert."

Sözlerindeki acıyı hisseden Langdon hafifçe gülümsedi.

Sesi titremeye başlayan Sienna, "Hayatımda pek çok korkunç şeye katlandım," diye devam etti. "Üstesinden gelmekte çok zorlandığım şeyler yaşadım..." Bakışlarım ondan ayırdı ve elini çıplak başında gezindirdikten sonra kendini toparlayıp yeniden Langdon'a döndü. "Ve belki de devam etmemi sağlayan tek şey, olduğumuzdan daha iyisi olabileceğimize duyduğum inançtır...

, felaketle sonuçlanacak gelecekte kaçınmak

için bir eyleme

^geçebileceğimize duyduğum inanç,"

>.i ■

LangJon, "Peki Bertrand da mı buna inanıyordu?" diye sordu.

"Kesinlikle. Bertrand insanoğlu için sonsuz bir ümit besliyordu. Bir 'insan ötesi' çağının, gerçek bir başkalaşım çağının eşiğinde yaşadığımıza inanan bir transhümanistti. Onun fütürist bir zekâsı, çok az kişinin hayal bile edemeyeceği yolları görebilen gözleri vardı. Teknolojinin şaşırtıcı gücünü anlıyor, birkaç nesil sonra türümüzün tamamıyla başka bir hayvan türüne dönüşeceğine inanıyordu. Daha sağlıklı, daha akıllı, daha güçlü, hatta daha sevecen olacak şekilde genleri geliştirilmiş bir türe." Durdu.

"Ama bir sorun vardı. Türümüzün bunu görebilecek kadar uzun yaşayabileceğini sanmıyordu."

Langdon, "Aşırı nüfus artışı yüzünden..." dedi.

Sienna başını salladı. "Malthus'un nüfus teorisi. Bertrand bana kendini, khthonik canavarın başını kesmeye çalışan Aziz Yorgi gibi hissettiğini söylerdi."

Langdon onun ne demeye çalıştığını anlamıyordu. "Medusa mı?"

"Mecazen evet. Medusa ile diğer tüm khthonik canavarlar yeraltında yaşar, çünkü Toprak Ana ile bağlantılıdır. Alegoride khthonikler daima bir şeyin sembolü olmuşlardır..."

"Bereketin," diyen Langdon, bu paralelliği daha

önce fark etmemesine şaşırmişti. *Verimlilik.*
Nüfus.

Sienna, "Evet, doğurganlığın," diye yanıtladı.
"Bertrand, doğurganlığın oluşturduğu tehlike için
'khthonik canavar' terimini kullanırdı. Aşırı
doğum oranını, ufukta beliren bir canavar olarak
tasvir ederdi... o bizi yok etmeden önce bizim
acıyı yok etmemiz gereken bir canavar olarak."

Langdon, *kendi doğurganlığımız peşimizden
geliyor*, diye düşündü. *Khthonik bir canavar.*
"Ve Bertrand bu canavarı yenmiş... peki ama
nasıl?"

Kendini savunur gibi, "Lütfen anlamaya çalış,
bunlar çözülmesi kolay sorunlar değil," dedi.
"Tıptaki sıralandırma can sıkıcı bir işlemdir. Eğer
çocuğu kangren olmaktan kurtaran bir doktor

değilse... üç yaşındaki çocuğun bacağını kesen kişi korkunç bir canavardır. Bazen tek seçenek kötünün iyisidir." Gözleri yeniden yaşlarla dolmaya başlamıştı. "Bertrand'ın soylu bir amacı olduğuna inanıyorum... ama yöntemleri..." Tam ağlamak üzereyken başım çevirdi.

Langdon usulca, "Sienna," diye fısıldadı. "Bu anlattıklarımı anlamam lazım. Bertrand'ın ne yaptığım bana anlatman gerek. Dünyaya yaydığı şey *ne?*"

Sienna yeniden ona döndüğünde, açık kahverengi gözlerinden korku okunuyordu. "Bir virüs yaydı," diye fısıldadı. "Özel bir tür virüs."

Langdon nefesini tutmuştu. "*Anlatır mısın?*"

"Bertrand, viral *vektör* denen bir şey üretmişti. Saldırdığı hücreye genetik bilgi aşılama üzere

tasarlanan bir virüstü." Sienna, anlattıklarını anlayabilmesi için biraz ara verdi. "Bir vektör virüs, girdiği hücreyi **öldürmek** yerine... o hücreye önceden belirlenmiş bir DNA parçası sokarak hücrenin genomunu **değiştirir**."

Langdon anlamakta güçlük çekti. ***Bu virüs DNA'mızı mı değiştiriyor?***

Sienna, "Sinsi özelliği sebebiyle bu virüsün bize bulaşıp bulaşmadığını bilemeyiz," diye devam etti. "Kimse hastalanmaz. Genetik yapımızı değiştirdiğine dair açık belirtiler görülmez."

Langdon damarlarında akan kanın basıncım hissedebiliyordu. "Peki bu nasıl **değişiklikler** yapar?"

Sienna kısa bir an için gözlerini kapattı. "Robert, bu virüs şehrin sarnığında serbest kaldığı andan

itibaren, zincirleme bir reaksiyon başladı," diye fısıldadı. "Sarnıçtan aşağı inen ve havayı teneffüs eden herkese bulaştı. Bu kişiler viral taşıyıcı oldular... Virüsü başkalarına geçiren bu habersiz suç ortakları, gezegene orman yangını gibi yayılacak olan hastalığı bulaştırmaya başladılar. Artık virüs, dünya nüfusuna yayılmaya başlamıştır. Sana, bana... ve **herkese.**"

Oturduğu banktan ayağa kalkan Langdon, kendinden geçmişçesine adım atmaya **başladı.** "**Peki bize ne yapıyor?**" diyerek sorusunu yineledi.

Sienna bir süre sessiz kaldı. "Virüsün insan vücudunu... **kısırlaştırma** özelliği var." Huzursuzca yerinde kıpırdandı. "Bertrand kısırlık salgını hazırlamıştı."

Söyledikleri karşısında Langdon adeta şok geçiriyordu. ***Bizi kısırlaştıran bir virüs mü?*** Langdon kısırlığa sebep olan virüslerin bulunduğunu biliyordu ama insanın genetiğini değiştiren, yüksek bulaşıcılığı olan ve hava yoluyla bulaşan bir patojen, sanki başka bir dünyaya aitmiş gibi geliyordu... adeta Orvvel'in, gelecekte her şeyin kötü olacağı tahminleri doğrulanmış gibiydi.

Sienna alçak sesle devam etti. "Bertrand böyle bir virüs hakkında teoriler üretirdi, ama bahsettiği şeyi üreteceği... veya bunu başarabileceği aklıma hiç gelmemişti. Mektubu elime geçip de yaptıklarını öğrendiğimde şok oldum. Onu bulmaya çalıştım; ona ürettiği şeyi yok etmesi için yalvaracaktım. Ama çok geç kalmıştım."

Sonunda konuşabilen Langdon, "Biraz bekle,"

diyerek sözünü kesti. "Eğer bu virüs dünyadaki **herkesi** kısırlaştırıyorsa, yeni nesil olmayacak ve insan türü de şu andan itibaren yok olmaya başlayacak demektir."

"Doğru," diye cevap verirken sesi iyice alçalmıştı. "Ama Bertrand'm asıl amacı türümüzün yok olması değildi; bunun tam tersini istiyordu. İşte bu yüzden rasgele aktive olan bir virüs üretmişti. Cehennem şu anda tüm insan DNA'larına bulaşmış olsa da, bunu bizden sonraki nesillere taşıyacak olsak da virüs yalnızca insanların belirli bir yüzdesinde 'aktive olacak'. Başka bir deyişle, virüsü şu anda yeryüzündeki herkes taşıyor ama sadece nüfusun rasgele seçilmiş bir kısmında kısırlığa sebep olacak."

"Hangi *kısmında*?" Kendi sesini duyan

Langdon, böyle bir soruyu sorduğuna bile şaşırmıştı.

"Bildiğin gibi Bertrand, Kara Ölüm'e odaklanmıştı. Bu hastalık, Avrupa nüfusunun yaklaşık üçte birini öldürmüştü. O, doğanm kendini nasıl ayıklaması gerektiğini bildiğine inanıyordu. Bertrand kısırlık hesabını yaparken, hastalığın **üçte bir** ölüm oranının, insan nüfusunu idare edilebilir bir oranda elemeye başlamak için gereken oran olduğunu keşfedince keyfi yerine gelmişti."

Langdon, **bu korkunç**, diye düşündü.

"Kara Ölüm insan sayısını azaltmış ve Rönesans'ın yolunu açmıştı," dedi. "Bertrand da Cehennemi, küresel bir yenilenme başlatacak olan çağdaş bir unsur olarak düşündü: Transhümanist Kara Ölüm. Aradaki fark şuydu:

Hastalık öldürmeyecek, kısırlığa sebep olacaktı. Bertrand'm virüsünün şu anda dünya nüfusunun üçte birini etkilediğini varsayacak olursak... bundan sonra nüfusun üçte biri sonsuza kadar kısır kalmaya devam edecek. Resesif genlerle aynı etkiyi gösterecektir... tüm çocuklara geçecek ama etkisini yalnızca küçük bir yüzdede gösterecektir."

Sienna konuşmaya devam ederken elleri titriyordu. "Bertrand bana yazdığı mektupta, kendiyle gurur duyuyormuş gibiydi. Cehennem'in bu soruna çok seçkin ve insancıl bir çözüm getirdiğini söylüyordu." Gözlerinde biriken yeni yaşlan elleriyle sildi. Vebanın ölümcüllüğüyle kıyaslandığında, bu yaklaşımın daha merhametli olduğunu itiraf etmek zorundayım. Hastaneler hasta ve ölmek üzere olan insanlarla dolup taşmayacak; sokaklarda çürüyen cesetler

olmayacak; sevdiklerinin arkasmdan ağlayan hayatta kalmış kişiler olmayacak, insanlar sadece eskisi kadar çok çocuk yapmayacaklar. Nüfus eğrisi tersine dönünceye ve toplam sayımız azalmaya başlayıncaya kadar doğum oranının sabit artışında bir düşüş olacak." Durdu. "Bunun sonucu salgın hastalıktan çok daha etkili; sayımızı azaltarak nüfus artışı grafiğinde geçici bir alçalmaya sebep oluyor. Bertrand, Cehennem ile uzun vadeli, kalıcı bir çözüm üretti...

Transhümanits bir çözüm. O bir germline genetik mühendisiydi. Sorunları ***kökünden*** çözerdi."

Langdon, "Genetik terörizm..." diye fısıldadı. "En temel seviyede, şu anda kim olduğumuzu ve şimdiye dek kim olduğumuzu değiştiriyor."

"Bertrand olaya böyle bakmıyordu. İnsan

evrimindeki ölümcül kusuru değiştirmeye çalıştı... Türümüz fazlasıyla doğurgandı. Orantısız zekâma karşın, kendi sayımızı denetleyemeyen organizmalarız. Ücretsiz doğum kontrol yöntemleri, eğitim veya hükümetin ikna etme çabaları bunu önlemeye yetmiyor. Bebek yapmaya devam ediyoruz... istesek de istemesek de. CDC'nin kısa süre önce, ABD'deki gebeliklerin yaklaşık yansının planlanmamış gebelikler olduğunu açıkladığını biliyor muydun? Gelişmemiş ülkelerdeyse bu oran yüzde yetmişin üzerinde!"

Langdon bu istatistikleri daha önce görmüştü ama ne ifade ettiklerini şimdi anlıyordu. İnsan türü, bazı Pasifik adalarında ortaya çıkan ve kendi ekosistemini tüketip, sonunda kendi de tükeninceye kadar denetim dışı çoğalan tavşanlar gibiydi.

***Bertrand Zobrist bizi kurtarmak gayesiyle...
türümüzü yeniden tasarladı ve bizleri daha
az verimli bir nüfus haline getirdi.***

Langdon derin bir nefes alıp Boğaz'a bakarken, karşıdaki tekneler gibi boşlukta sallandığını hissetti. Limanın her yarandan gelen siren sesleri iyice yaklaşmıştı. Fazla vakit kalmadığını anladı.

Sienna, "En korkuncu, Cehennem'in kısırlığa yol açması değil, bunu yapabilecek ***imkâna*** sahip olması," dedi. "Havayla bulaşan bir viral vektör, bir kuantum sıçramasıdır: kendi zamanının yıllarca önüne geçer. Bertrand bizi genetik mühendisliğinin karanlık çağlarından çıkarmış ve geleceğe taşımıştı. Evrim sürecinin kilidini açmış ve insanoğluna türünü yeniden belirleme imkânını vermişti. Pandora kutusundan çıkmıştı ve onu kutuya

Cehennem / F: 35 geri koymanın yolu yoktu. Bertrand, insan türünü değiştirmenin anahtarını yaratmıştı... ve eğer bu anahtar yanlış ellere düşerse, Tanrı yardımcımız olsun. Bu teknolojinin *asla* üretilmemesi gerekirdi. Bertrand'ın amacına nasıl ulaştığım anlatan mektubunu okuduğum anda onu yaktım. Daha sonra da bu virüsü bulup, tüm izlerini yok etmeye ant içtim."

Langdon öfke dolu bir sesle, "Anlamıyorum," dedi. "Virüsü yok etmek istediysen, neden Dr. Sinskey ve DSÖ ile işbirliği yapmadın? CDC'yi veya *başka birini* araman gerekirdi."

"Şaka mı yapıyorsun? Bu teknolojiyi yeryüzünde *en son* ele geçirmesi gereken yerler, hükümet

kuruluşlarıdır! Bir düşün Robert. İnsanlık tarihi boyunca, bilimin keşfettiği tüm çığır açığı teknolojiler, en basit ateşten nükleer enerjiye kadar, ***silahlaştınlmış-ttr*** ve bu, çoğunlukla da güçlü hükümetler tarafmdan yapılmıştır. Biyolojik silahların nereden geldiğini samyorsun? DSÖ ve CDC gibi yerlerde yapılan araştırmalar sonucu üretildiler. Bertrand'ın genetik vektör olarak kullanılan pandemik virüs teknolojisi, şimdiye dek türetilmiş en güçlü süahtL ***Hedef odaklı*** biyolojik silahlar da dahil olmak üzere, henüz hayal bile edemeyeceğimiz türlü dehşetlere zemin oluşturabilir. Sadece belirli bazı etnik işaretler taşıyan genetik şifrelere saldıran bir patojen hayal et. Genetik seviyede, geniş çaplı bir etnik temizliğe yol açabilir."

"Endişeni anlıyorum Sienna. Gerçekten anlıyorum ama bu teknoloji aynı zamanda ***iyi***

amaçlar için de kullanılabilir, öyle değil mi? Bu buluş genetik ilaç olarak kullanılabilecek bir lütı) değil mi? Sözgelimi, yeni bir küresel aşılama yöntemi olarak kullanılamaz mı?"

"Olabilir ama maalesef, iktidar sahibi kişilerden en kötüsünü beklemek gerektiğim öğrendim."

Sienna huzursuzlanmıştı. Ayağa kalkıp, batıdaki Atatürk Köprüsü'ne bakarken, "Gitmem gerek," dedi. "Sanırım köprüyü yürüyerek geçebilirim ve oradan da..."

Langdon sert bir biçimde, "Gitmiyorsun Sienna," dedi.

"Robert, sana açıklama borçlu olduğumu düşündüğüm için geri geldim. Artık her şeyi duydun."

Langdon, "Hayır Sienna," dedi. "Geri geldin çünkü ömrün boyunca bir şeylerden kaçtın ve artık kaçamayacağını fark ettin."

Sienna sanki karşısında küçülmüştü. Helikopterin denizi arayan ışıklarına bakarken, "Başka şansım var mı?" diye sordu. "Beni buldukları anda hapse atacaklar."

"Sen yanlış bir şey yapmadın Sienna. Bu virüsü sen yaratmadın... serbest bırakan da sen değilsin."

"Evet ama Dünya Sağlık Örgütü'nün bulmaması için elimden geleni yaptım. Kendimi bir Türk hapisanesinde bulmazsam bile, biyolojik terörizm suçlamalarıyla uluslararası mahkemeye çıkarılırım."

Helikopterin gürültüsü artınca Langdon uzaktaki

rihtıma baktı. Arama ışığı tekneleri aydınlatan araç, pervanesinin rüzgârıyla suları çalkalarken olduğu yerde duruyordu.

Sienna her an kaçmaya hazırmış gibi duruyordu.

Sesini yumuşatan Langdon, "Lütfen dinle beni," dedi. "Çok şey yaşadığım ve korktuğumu biliyorum ama büyük resmi düşünmelisin. Virüsü Bertrand üretti. *Sen* durdurmaya çalıştın."

"Ama başaramadım."

"Evet ve şimdi virüs serbest kaldığına göre, bilim ve tıp camiası ne olduğunu anlamaya çalışacaktır. Bu konuda her şeyi bilen tek kişi sensin. Belki de etkisiz hale getirmenin veya virüse karşı hazırlıklı olmanın bir yolu vardır." Langdon'm delici bakışları Sienna'nın içine işledi. "Sienna, dünyanın senin bildiklerini öğrenmeye

ihtiyacı var. Öylece ortadan kaybolamazsm."

Sienna'nın ince vücudu şimdi, sanki içinde biriken üzüntü ve kararsızlıkla bir anda patlayacakmış gibi titremeye başlamıştı. "Robert, ben... ne yapacağımı bilemiyorum. Artık kim olduğumu bile bilmiyorum. Bana bir bak." Elini çıplak başına götürdü. "Bir canavara dönüştüm. Ben nasıl olur da..."

Langdon ileri doğru bir adım atıp kolunu genç kadma doladı. Onun titrediğini, göğsüne yaslanan vücudunun zayıflığını hissedebiliyordu. Kulağına usulca fısıldadı.

"Sienna, kaçmak istediğini biliyorum ama sana izin vermeyeceğim. Er ya da geç, *birisine* güvenmeye başlaman gerek."

"Yapamam..." Ağlıyordu. "Bunun nasıl

yapıldığım b d ğimi sanmıyorum."

Langdon ona daha sıkı sarıldı. "Yavaş yavaş başlarsm. O ilk küçük adımı at. **Bana** güven."

enceresiz C-130'ın gövdesinde duyulan metale çarpan me

tal sesi Amir'in yerinden sıçramasına neden oldu. Dışarıda,

birisi tabancasının dip iğiyle uçağın kapısına vurarak içeri girmeyi talep ediyordu.

C-130 pilotu kapıya doğru ilerlerken, "Herkes yerinde kalsın," dedi. "Türk polisi. Arabayla uçağa geldiler."

Amir ve Ferris birbirlerine baktılar.

Uçaktaki DSÖ personelinin telaşlı konuşmalarından Amir hastalık Önleme görevinin başarısız olduğunu sezmişti. ***Zobrist planını uyguladı,*** diye düşündü. ***Ve bu benim şirketim sayesinde oldu.***

Kapının dışında otoriter Türkçe seslenişler duyuldu.

Amir ayağa fırladı. Pilota, "Kapıyı açmayın!" diye emretti.

Pilot olduğu yerde kalıp öfkeli gözlerle ona baktı. "Neden açmayacakmışız?"

Amir, "DSÖ uluslararası bir yardım kuruluşu," dedi. "Ve bu uçak bağımsız bir bölgede!"

Pilot başını iki yana salladı. "Efendim, bu uçak Türk havaalanında bulunuyor ve Türk hava sahasını terk edene kadar ülkenin kanunlarına tabi olmak zorunda." Pilot çıkışa doğru ilerleyip kapıyı açtı.

Üniformalı iki adam içeri girdi. Gözlerinde en ufak bir hoşgörü ifadesi yoktu. İçlerinden biri ağır bir aksanla, "Bu uçağın pilotu kim?" diye sordu.

Pilot, "Benim," diye cevap verdi.

Memur pilota iki kâğıt uzattı. "Tutuklama belgeleri. Bu iki yolcu bizimle gelmek zorunda."

Pilot sayfalara göz attıktan sonra Amir'le Ferris'e baktı.

Amir, pilota, "Dr. Sinskey'yi ara," diye emretti.

"Uluslararası bir acil durum görevindeyiz."

Memurlardan biri Amir'e alaycı bir ifadeyle baktı. "Dr. *Elizabeth* Sinskey'yi mi? Dünya Sağlık Örgütü direktörünü mü? Sizi tutuklamamızı isteyen kişi *kendisi*."

Amir, "Olamaz," diye karşılık verdi. "Bay Ferris ve ben Türkiye'ye Dr. Sinskey'ye *yardım etmek* için geldik."

İkinci memur, "Demek ki işinizi çok iyi yapmıyorsunuz," dedi. "Dr. Sinskey bizimle iletişime geçip Türkiye toprakları üzerindeki bir biyolojik terör planının komplocuları olduğunuzu söyledi." Kelepçelerini çıkardı. "Sorgulama için bizimle birlikte merkeze geliyorsunuz."

Amir, "Avukat talep ediyorum!" diye bağırdı.

Otuz saniye sonra o ve Ferris kelepçelenmişlerdi. Koridordan çekıştırılarak uçaktan aşağı indirilmiş ve siyah bir sedanın arka koltuğuna tıktırılmışlardı. Sedan asfalt uçak pistinde hızla havaalanının uzak bir köşesine doğru ilerledi. Araba, kesilerek ortadan ikiye ayrılmış bir çitin arasından geçip bozuk havaalanı makinelerinin durduğu boş arazide sarsıntıyla ilerleyerek eski bir servis binasının yanında durdu.

İki üniformalı adam sedandan inip bölgeyi kontrol ettiler. İzlenmediklerinden emin olduktan sonra polis üniformalarını çıkarıp kenara fırlattılar. Sonra Ferris ve Amir'i arabadan indirip kelepçelerini çıkardılar.

Amir bileklerini ovuştururken esaret altında daha fazla dayanamayacağını düşündü.

Ajanlardan biri yakma park etmiş beyaz minibüsü göstererek, "Anahtarı paspasın altında," dedi. "İstediğiniz şeylerin içinde bulunduğu çanta arka koltukta. Seyahat belgeleri, kontrollü telefonlar, giysiler ve ihtiyacınız olabileceğini düşündüğümüz birkaç şey daha."

Amir, "Teşekkürler," dedi. "Siz iyi çocuklarsınız."

"Sadece iyi eğitildik efendim."

Daha sonra iki Türk, siyah sedana binip uzaklaştılar.

Amir kendi kendine, ***Sinskey bu işten paçayı sıyırmama asla izin vermeyecekti,*** diye düşündü. İstanbul'a uçarken bunu hisseden Amir, Konsorsiyum'un yerel şubesine bir e-posta göndererek kendisi ve Ferris'in kaçırılması gerekebileceğini yazmıştı.

Ferris, "Sence peşimize düşecek mi?" diye sordu.

"Sinskey mi?" Amir başını salladı. "Kesinlikle. Ama şu anda uğraşması gereken başka dertler var."

İki adam beyaz minibüse bindiler ve Amir spor çantasının içindekileri karıştırıp belgelerini sıraya soktu. Çantanın içinden bir beyzbol şapkası çıkarıp kafasına geçirdi. Şapkanın içinden küçük bir Highland Park viski şişesi çıkmıştı.

Bu çocuklar çok iyi.

Amir amber rengi sıvıya bakarken, kendine ertesi güne kadar beklemesi gerektiğini söyledi. Ama sonra, Zobrist'in Solublon torbasını hatırlayıp ertesi günün neye benzeyeceğini sorguladı.

Temel kuralımı bozdum, diye düşündü.
Müşterimi sattım.

Amir aniden başının döndüğünü hissetti. İlerleyen günlerde dünyanın felaket haberleriyle sarsılacağını ve kendisinin de bunda önemli bir rol oynadığını düşündü. ***Ben olmasaydım bunlar olmazdı.***

Hayatında ilk kez, bilgi eksikliği ona ahlaki bir üstünlük gibi gelmiyordu. Viski şişesinin üzerindeki mührü kırdı.

Tadını çıkar, diye düşündü. ***Öyle ya da böyle, sayılı günün kaldı.***

Amir şişeden koca bir yudum alıp, boğazındaki sıcaklığın keyfini çıkardı.

Etrafları aniden far ve polis arabalarının yanıp

sönen mavi ışıklarıyla aydınlandı.

Amir telaş içinde etrafına bakındı... ve sonra olduğu yerde kaldı.

Kaçış yoktu.

Silahlı Türk polisleri minibüse yaklaşırlarken Amir, High-land Park viskisinden son bir yudum alıp ellerini havaya kaldırarak teslim oldu.

Bu kez me nurların onun adamı olmadığını biliyordu.

İstanbul'daki İsviçre Konsolosluğu'nun bulunduğu Levent Plaza, ince uzun, ultramodem bir binaydı. Binanın içbükey mavi cam cephesi, bu eski metropol manzarasında fütüristik bir dikilitaş gibi yükseliyordu.

Sinskey konsolosluk ofisinde geçici bir kumanda merkezi kurmak üzere sarnıçtan ayrıldığından bu yana yaklaşık bir saat geçmişti. Yerel haber kanalları, sarnıçta verilen Liszt'in son ***Dante Senfonisi*** konserinde yaşanan korku dolu izdihamı anlatıyordu. Henüz ayrıntılar verilmiyordu ama hazmat kıyafetler giyen uluslararası bir tıp ekibinin varlığı, şüphe doğurmuştu.

Pencereden şehrin ışıklarına bakan Sinskey, kendini yapayalnız hissetti. Nazarlığına dokunmak için farkında olmadan elini boynuna götürdü ama tutacak bir şey yoktu. Kırık nazarlık, artık iki parçaya ayrılmış bir halde masasının üstünde duruyordu.

DSÖ direktörü, birkaç saat sonra Cenevre'de düzenlenecek olan bir dizi acil toplantıyı koordine

etmeyi yeni bitirmişti. Çeşitli temsilciliklerin göndereceği uzmanlar yola çıkmışlardı bile. Sinskey, onlara işin tanımını yapmak için fazla vakit kaybetmeden orada olmayı istiyordu. Neyse ki, gece görevlilerinden biri, buharı tüten bir fincan Türk kahvesi getirmiş, Sinskey de çabucak içmişti.

Konsoloslukta çalışan genç bir adam kapı aralığından ona baktı. "Hanımefendi? Robert Langdon sizi görmeye gelmiş."

"Teşekkür ederim," diye cevap verdi. "İçeri gönderin."

Langdon yirmi dakika önce Sinskey'yi telefonla aramış ve Sienna Brooks'un kendisini atlattığını söylemişti. Sinskey bu haberi, alanı hâlâ aramakta olan yetkililerden almıştı; şimdiye dek bir şey bulamamışlardı.

Langdon kapıda belirttiğinde Sinskey onu taramakta güçlük çekti. Takım elbisesi kirlenmiş, koyu renkli saçları karışmış ve gözleri çukura kaçmıştı.

Sinskey ayağa kalkarken, "Profesör, iyi misiniz?" diye sordu.

Langdon yorgun bir ifadeyle gülümsedi. "Daha rahat geçirdiğim akşamlar da olmuştu "

Sinskey bir sandalyeye oturmasını işaret etti. "Lütfen, otu-

____ //

run.

Langdon otururken doğrudan söze girerek, "Zobrist'in bulaşıcı hastalığı," dedi "Sanırım bir

hafta önce serbest bırakılmış."

Sinskey sabırla başını salladı. "Evet, biz de bu sonuca vardık. Henüz hiçbir belirti rapor edilmedi ama örnekler aldık ve kapsamlı bir araştırma yapmak için hazırlıklara başladık. Ne yazık ki, virüsün ne olduğunu ve ne yapabileceğini tamamiyle anlamak günler hatta haftalar alacak."

Langdon, "Bir vektör virüs," dedi.

Onun bu terimi duymuş olmasına şaşırان Sinskey başını yana eğdi. "Affedersiniz?"

"Zobrist, insan DNA'sını değiştirebilecek, hava yoluyla yayılan bir vektör virüs icat etti."

Aniden ayağa kalkan Sinskey, sandalyesini devirmişti. ***Bu mümkün olamaz!*** "Bunu iddia etmenizin sebebi ne?"

Langdon alçak bir sesle, "Sienna," diye cevap verdi. "Bana o anlattı. Yarım saat önce."

Ellerini masasının üstüne dayayan Sinskey, birden ona güvenmeyen gözlerle bakmaya başlamıştı. "Kaçmamış mıydı?"

"Kesinlikle kaçtı," diye cevap verdi. "Denize doğru açılan bir teknedeydi ve sonsuza dek ortadan kaybolabilirdi. Ama yeniden düşününce kendi isteğiyle geri döndü. Sienna bu krizin çözümüne yardım etmek istiyor."

Sinskey bir kahkaha patlattı. "Bayan Brooks'a, özellikle de böyle bir iddiada bulunduğunda **güvenemediğim** için beni affedin."

Langdon ses tonunu hiç değiştirmeden, "Ben ona inanıyorum," dedi. "Ve eğer bunun bir vektör virüs olduğunu iddia ediyorsa, onu ciddiye

almanız gerektiğini düşünüyorum."

Langdon'm söylediklerini yorumlamaya çalışan Sinskey birden yorulduğunu hissetti. Pencerenin yanma gidip dışarı baktı. ***DNA'yı değiştiren bir viral vektör mü?*** Bu ihtimal her ne kadar imkânsız ve dehşet verici gelse de ürkütücü bir mantığının da olduğunu kabul etmek zorundaydı. Ne de olsa Zobrist genetik mühendisiydi ve tek bir gende yapılan değişikliğin vücutta; kanser, iç organlarda fonksiyon bozukluğu ve kan hastalıkları gibi, feci etkileri olabileceğini ***biliyordu***. Akciğerlerdeki sıvının koyulaşarak balgama dönüştüğü kistik fibroz gibi tiksindirici bir hastalık bile, yedi numaralı kromozomdaki düzenleyici gene minik bir müdahale ile oluşturulabiliyordu.

Uzmanlar artık bu genetik hastalıkları, hastaya

doğrudan enjekte edilen vektör virüslerle tedavi etmeye başlamışlardı. Bu bulaşmayan virüsler, hastanın vücudunda ilerleyip hasarlı kısımları onaracak DNA'lar yerleştirmek üzere programlanıyordu. Bu yeni bilimin de her bilim türü gibi, kötü yanları vardı. Vektör virüsler, mühendisin niyetine bağlı olarak yapıcı da olabilirlerdi, yıkıcı da. Eğer virüs kötü niyetle, sağlıklı hücrelere bozuk DNA yerleştirmek üzere programlanırsa, sonuçları felaket olabilirdi. Bundan başka, eğer bu bozucu virüs, bir şekilde hava yoluyla bulaşmaya programlanırsa...

Bu ihtimal Sinskey'nin içini ürpertti. ***Zobrist ne tür bir genetik vahşetin hayalini kuruyordu? İnsan türünü nasıl elemeyi düşünüyordu?***

Sinskey bu cevabı bulmanın haftalar alabileceğini biliyordu. İnsan genetik kodlaması, sonsuz bir

kimyasal permutasyonlar labirentinden oluşuyordu. Zobrist'in yaptığı değişikliği bulmak için tüm bu labirenti aramak samanlıkta iğne aramaya benzeyecekti... hem de o samanlığın hangi gezegende bulunduğunu bilmeden.

"Elizabeth?" Langdon'ın derinden gelen sesi onu kendine getirdi.

Sinskey pencereye arkasını dönüp ona baktı.

Oturduğu yerde sakince duran Langdon, "Beni duydunuz mu?" dedi. "Sienna da o virüsü en az sizin kadar yok etmek istiyordu."

"Bundan pek emin değilim."

Ayağa kalkan Langdon nefesini bıraktı. "Beni dinlemeniz gerektiğini düşünüyorum. Zobrist ölmeden kısa süre önce Sienna'ya yazdığı

mektupta ne yaptığım ona yazmış. Bu virüsün neye yol açacağım... bizi nasıl etkileyeceğini... amacına nasıl ulaşacağını kısaca anlamış."

Sinskey donakalmıştı. ***Bir mektup mu varmış?!***

"Sienna, Zobrist'in ürettiği şeyi okuyunca dehşete düşmüş. Onu durdurmak istemiş. Bu virüsün o kadar tehlikeli olduğunu düşünmüş ki, Dünya Sağlık Örgütü de dahil, ***kimsenin*** eline geçmesini istememiş. Anlıyor musunuz? Virüsü ***yok etmeye*** çalışıyormuş, yaymaya değil."

Şimdi tek bir şeye odaklanan Sinskey, "Bir mektup mu varmış?" diye sordu. "Ayrıntılar mı yazılıymış?"

"Sienna bana böyle söyledi."

"O mektuba ihtiyacımız var! Bu şeyin ne

olduğunu ve onunla nasıl başa çıkacağımızı öğrenmekte bu ayrıntılar bize aylar kazandırabilir."

Langdon başını iki yana salladı.

"Anlamıyorsunuz. Sienna, Zobrist'in mektubunu okuyunca, *korkmuş*. Mektubu hemen yakmış. Kimsenin..."

Sinskey elini masasının üstüne sertçe indirdi. "Bu krizi çözmekte bize yardımcı olan tek şeyi de yok mu etmiş yani? Benim de ona güvenmemi mi istiyorsunuz?"

"Çok şey istediğimi biliyorum ama davranışlarını düşünecek olursanız, onu cezalandırmak yerine Sienna'nın eşsiz bir zekâyâ sahip olduğunu, özellikle de şaşırtıcı bir hatırlama yeteneği olduğunu akılda tutmak daha faydalı olabilir." Langdon durmuştu. "Ya size yardıma olmaya

yetecek kadar mektubunu hatırlayıp yeniden yazabilirse?"

Gözlerini kısıan Sinskey yavaşça başını salladı. "Teki profesör, şu durumda ne yapmamı öneriyorsunuz?"

Langdon onun boş kahve fincanını gösterdi. "Biraz daha kahve söylemenizi öneririm... ve Sienna'nın rica ettiği tek şartı dinlemenizi."

Sinskey'nin nabızı hızlandı ve telefonuna göz attı. "Ona nasıl ulaşılacağını biliyor musunuz?"

"Biliyorum."

"Ne istediğini bana söyleyin."

Langdon söylediğinde Sinskey teklifi düşünerek sessizleşti.

Langdon, "Yapılması gereken şeyin bu olduğunu düşünüyorum," diye ekledi. "Ayrıca, kaybedecek neyiniz var?"

"Eğer anlattığınız her şey doğruysa, size söz veriyorum." Sinskey telefonu ona uzattı. "Lütfen arayın."

Langdon telefona aldırış etmeyince Sinskey şaşırdı. Bunun yerine ayağa kalkıp az sonra döneceğini söyleyerek kapıya yöneldi. Bu davranışa anlam veremeyen Sinskey koridora yürüdü; onun bekleme alanına doğru yürüdüğünü, cam kapıyı ittiğini ve arkadaki asansör kabinine doğru ilerlediğini gördü. Bir an için gittiğini sandı ama Langdon asansörü çağırmak yerine, usulca kadımlar tuvaletine girdi.

Hemen ardından, otuzlu yaşlarının başında görünen bir kadınla birlikte dışarı çıktı. Bu

kadının Sienna Brooks olduğu gerçeğini kabul etmek Sinskey'nin biraz zamanını aldı. Günüñ başlangıcında o atkuyruklu güzel kadın tamamıyla değişmişti. Sanki başını tıraş etmiş gibi, kafası çırılçıplaktı.

İkisi birlikte odasına girip, hiç konuşmadan masasının karşısındaki koltuklara oturdular.

Sienna hemen, "Beni affedin," dedi.

"Konuşmamız gereken çok şey olduğunu biliyorum ama öncelikle, söylemem gereken bir şeyi söylememe *fırsat tanımanızı istiyorum.*"

Sinskey onun sesinden üzüldüğünü anlamıştı. "Elbette."

Titreyen sesiyle, "Hanımefendi," diye başladı. "Siz Dünya Sağlık Örgütü'nün direktörüsünüz. Türümüzün yok olmak üzere olduğunu, nüfusun

denetim dışına çıktığını herkesten iyi biliyorsunuz. Bertrand Zobrist yıllarca sizin gibi nüfuz sahibi kişilerle bu büyüyen krizi tartışmaya çalıştı. Bir değişiklik yapabileceğine inandığı sayısız kuruluşu ziyaret etti: Dünya İzleme Enstitüsü,^{a)} Roma Kulübü/¹, Population Matters, Dış İlişkiler Konseyi. Ama gerçek çözüm üzerinde konuşabilmeye cesaret eden tek kişi bile bulamadı. Doğum kontrolü eğitimi, çekirdek aileler için vergi indirimleri, hatta Ay'da kolonileşmekten başka bir cevap vermediniz! Bertrand'ın aklını kaçırdığına şaşdırmamak gerek."

Gözlerini ona dikmiş olan Sinskey tepki vermedi.

Sienna derin bir nefes aldı. "Dr. Sinskey, Bertrand sizinle görüşmeye geldi. Bir uçurumun eşiğinde olduğumuzu kabul etmeniz için size yalvardı... bir tür diyalog başlatmanız için size

yalvardı. Ama onun fikirlerini dinlemek yerine, ona deli payesini yakıştırdınız, kara listeye aldınız ve yerin altına gönderdiniz." Sienna'nın sesi duyguları yüzünden boğuklaşmaya başlamıştı. "Sizin gibi insanlar, bu gibi felaket zamanlarında hoş gitmeyen çözümler üretmesi gerektiğini anlamak istemediği için Bertrand yapayalnız öldü. Bertrand'ın tek yaptığı gerçeği söylemekti... ve bu yüzden sürgün edildi." Sienna gözyaşlarını sildikten sonra, masanın arkasında oturan Sinskey'ye baktı. "İnanın bana, yalnız kalmamın nasıl bir his olduğunu bilirim. Dünyadaki en kötü yalnızlık, yanlış anlaşılmaktan ötürü yalnız bırakılmaktır. İnsanın gerçeikle bağlarını koparabilir."

Sienna konuşmayı bırakınca bir sessizlik oldu.

"Tüm söylemek istediğim buydu," diye fısıldadı.

Sinskey bir süre onun yüzünü inceledikten sonra yerine oturdu. Elinden geldiğince sakın bir sesle, "Bayan Brooks," dedi. "Haklısınız. Daha önce dinlememiş olabilirim..." Ellerini masanın üzerinde birleştirdi ve Sienna'nın gözlerinin içine baktı. "Ama şimdi dinliyorum."

İsviçre Konsolosluğu'nun lobisindeki saat, gece 01.00'i vuralı çok oluyordu.

Sinskey'nin masasındaki not defteri yazılar, sorular ve grafiklerden oluşmuş bir yama işini andırıyordu. Dünya Sağlık Örgütü'nün direktörü beş dakikadır ne kımıldıyor, ne konuşuyor, sadece pencerenin yanında durmuş geceye bakıyordu.

Arkasında, Langdon ve Sienna sessizce oturup beklerken Türk kahvelerini içiyorlardı. Çekilmiş çekirdeklerin yoğun kokusu odayı doldurmuştu.

Duyulan tek ses, tepedeki floresan ışıklarının vınlamasıydı.

Sienna nabız atışlarını hissederken gerçeğin tüm acımasız detaylarını dinlemiş olan Sinskey'nin ne düşündüğünü merak ediyordu. ***Bertrand'ın virüsü bir hısrılık salgını yayacak. İnsan nüfusunun üçte biri kısırlı kalacak.***

Sienna açıklama sırasında Sinskey'nin ölçülü ama anlaşılır duygu değişimlerini izlemişti. İlk önce, Zobrist'in gerçekten de havadan bulaşan bir vektör virüsü yaratmış olduğu gerçeğini sersemlemiş bir ifadeyle kabullenmişti. Sonra, virüsün insanları öldürmek için yaratılmadığını öğrendiğinde yüzünde bir umut ifadesi belirmişti. Sonra_ gerçeği kavrayıp dünya nüfusunun büyük çoğunluğunun kısırlı kalacağını farkına varırken dehşete kapılmıştı. Virüsün insan ***fertüite'sine***

saldırđığım öğrenen Sinskey'nin derinden etkilendiği çok beUiydi

Sienna ise rahatladığım hissediyordu. Bertrand'm mektubunun tüm içeriğini DSO direktörüyle paylaşmıştı. **Başka sırrım kalmadı.**

Langdon, "Elizabeth?" diye seslendi.

Sinskey yavaş yavaş düşüncelerinden sıynldı. Onlara doğru döndüğünde **yüzünde bitkin bir ifade vardı.** Boğuk bir sesle, "Sienna," diye söze başladı. "Verdiğin bilgiler, bu krizle baş etmek için bir strateji belirlerken çok yardımcı olacak. Samimiyetini takdir ediyorum. Bildiğin gibi, evrensel vektör virüsleri, büyük nüfuslara bağışıklık kazandırmanın bir yolu olarak **teorik açıdan** tartışılıyor ama herkes teknolojinin bunun için henüz çok yetersiz olduğu kanısında."

Sinskey masasına geri dönüp oturdu.

Başımı iki yana sallayarak, "Beni affet," dedi. "Şu anda tüm bunlar bana bilimkurgu gibi geliyor."

Sienna, *hiç şaşırtıcı değil*, diye düşündü. Tıp alanındaki her kuantum sıçraması bu şeküde karşılanırdı; penisilin, anestezi, X-ışmları, insanoğlunun mikroskoptan ilk kez bakarak bir hücre bölünüşünü izleyişi.

Dr. Sinskey not defterine baktı. "Birkaç saat içinde, Cenevre' de soru yağmuruna tutulacağım. Eminim ki ilk soru, bu virüsü etkisiz hale getirmenin bir yolu olup olmadığı olacak."

Sienna ona hak verdi.

Sinskey, "Ve," diye devam etti. "İlk çözüm önerisinin, Bert-rand'm virüsünü analiz etmek,

onu mümkün olduğu kadar iyi anlamak, sonra da ondan ikinci bir tür; DNA'larımızı eski haline dönüştürmek için **yeniden**

programlayacağımız bir tür yaratmaya çalışmak olacağım tahmin edebiliyorum." Sinskey bakışlarını tekrar Sienna'ya çevirdiğinde iyimser görünmüyordu. "Karşıt bir virüs olup olmadığını zaman gösterecek, ama farazi konuşursak, bu yaklaşım hakkındaki fikirlerini duymak istiyorum."

Benim fikirlerimi mi? Sienna içgüdüsel olarak Langdon'a baktı. Profesör başını sallayarak ona açık bir mesaj verdi: ***Bu kadar anlattın. Aklındaki söyle. Gerçeği gördüğün gibi söyle.***

Sienna öksürerek Sinskey'ye döndü ve net, güçlü bir sesle konuşmaya başladı. "Hanımefendi,

genetik mühendisliği Bertrand ile yıllardır içinde bulunduğum bir dünya. Bildiğiniz gibi, insan genomu son derece hassas bir yapı... iskambil kâğıdından yapılmış bir eve benziyor.

Ayarlamalar yaptıkça istemeden yanlış kartı oynatmamız ve hepsini birden yıkmamız mümkün. Kişisel fikrim, yapılmış olanı bozmaya çalışmanın tehlikeli olacağı yönünde. Bertrand üstün yetenekleri ve önsezileri olan bir genetik mühendisiydi. Meslektaşlarının birçok yü ilerisindeydi şu anda, düzeltmek uğruna insan genini kurcalaması için kimseye güvenebileceğimi sanmıyorum. İşe yarayabilecek bir şey yaratsanız bile, bunu denemek tüm nüfusa yeni bir şey ***bulaştırmayı*** da beraberinde gerektirecek."

Duydukları karşısında hiç şaşırmayan Sinskey, "Çok doğru," dedi. "Ama tabii, daha büyük bir

sorun var. Onu etkisizleştirmek *istemeyebiliriz.*"

Sözleri Sienna'yı hazırlıksız yakalamıştı.
"Efendim?"

"Bayan Brooks, Bertrand'ın metotlarını onaylamıyor olabilirim ama dünyanın haliyle ilgili değerlendirmesi doğru. Bu gezegen aşırı nüfus artışıyla karşı karşıya. Bertrand'ın virüsünü uygun bir alternatif plan yapmadan etkisiz hale getirmeyi başarırsak... başa döneriz."

Sienna'nın şaşkınlığı o kadar belirgindi ki Sinskey yorgun bir ifadeyle gülümseyerek, "Benden duymayı beklemediğin bir bakış açısı mı?" diye ekledi.

Sienna başını iki yana salladı. "Sanırım, artık ne beklemem gerektiğini bilmiyorum."

Sinskey, "O zaman, belki seni tekrar şaşırtabilirim," dedi. "Daha önce de söylediğim gibi, dünyadaki önemli sağlık kuruluşlarının liderleri birkaç saat içinde bu krizi tartışmak ve bir eylem planı hazırlamak için Cenevre'de toplanacaklar. DSO'de geçirdiğim zaman boyunca bu büyüklükte bir toplantının daha yapıldığını hatırlamıyorum." Genç doktora baktı. "Sienna, masada *senin de* bulunmanı istiyorum."

561

Cehennem / F: 36

Sienna, "Benim mi?" diye sordu. "Ben genetik mühendisi değilim. Size bildiğim her şeyi anlattım." Sinskey'nin not defterini gösterdi. "Verebileceğim tüm bilgiler notlarınızın arasında."

Langdon, "Tam olarak değil," diyerek araya girdi. "Sienna, bu virüsle ilgili anlamlı tartışmalar yapılabilmesi için bir *kaynağa* ihtiyaç olacak. Dr. Sinskey ve ekibi bu krize verecekleri tepkiyi belirlemek için etik bir çatı oluşturmak zorundalar. Dr. Sinskey bu diyaloga katkıda bulunabilecek bir pozisyonda olduğuna inanıyor."

"Benim etil çatımın DSÖ'yü memnun edeceğini pek sanmıyorum."

Langdon, 'Büyük ihtimalle etmeyecek,' dedi. "Bu yüzden orada bulunm ihsın. Sen yeni nesil filozoflardansın. Karşıt görüş sağlıyorsun. Bertrand gibi vizyon sahibi kişülerin; görüşleri çok kuvvetli olduğu için sorunları kendileri çözmeye çalışan zeki bireylerin zihniyetlerini anlamalarına yardıma olabilirsin."

"Bertrand ilk değildi."

Sinskey araya girerek, "Hayır," dedi. "Ve son da olmayacak. Her ay Dünya Sağlık Örgütü, büimadamlarımın bilimin gri alanlarıyla amatörce uğraştıkları laboratuvarları ortaya çıkarıyor, insan kök hücrelerinin kullanımından doğada var olmayan karışık türlerin beslenmesine kadar birçok şeyle uğraşıyorlar. Çok rahatsız edici. Bilim o kadar hızlı ilerliyor ki, sınırların nerede çizildiğini artık kimse bilmiyor."

Sienna ona hak verdi. Kısa bir süre önce saygıdeğer iki virolog olan Fouchier ve Kavvaoka son derece patojenik olan H5N1 virüsünü yaratmışlardı. Araştırmacıların niyeti tamamıyla akademik olmasına rağmen, yeni buluşun sahip olduğu belirli özellikler biyogüvenlik uzmanlarını alarına geçirmiş ve internette büyük bir ihtilaf yaratmıştı.

Sinskey, "Maalesef, işler daha da karışacak,"

dedi. "Aklımızın almadığı yeni teknolojilerin eşliğindeyiz."

Sienna, "Ve yeni felsefelerin," diye ekledi. "Transhümanizm hareketi karanlıktan çıkıp toplumun geneline yayılmak üzere.

Temel ilkelerinden biri; biz insanların kendi evrim sürecimize katılmak zorunda olduğu... Türleri geliştirmek, daha iyi insanlar; daha sağlıklı, daha güçlü, beyinleri daha iyi çalışan insanlar yaratmak için teknolojilerimizi kullanmak zorunda olduğumuz. Yakında her şey mümkün olacak."

"Bu tür inanışların evrim süreciyle çeliştiğini düşünmüyor musun?"

Sienna hiç tereddüt etmeden, "Hayır," dedi. "İnsanoğlu bin yıllık dönemde yeni teknolojiler yaratarak evrim geçirdi; ısınmak için çubukları

birbirine sürterek, kendilerini beslemek için tarımı geliştirerek, hastalıklarla savaşmak için aşılar bularak ve şimdi de değişen dünyada hayatta kalabilmek için kendi vücutlarımızı geliştirmeye yarayacak genetik araçlar yaratarak." Bir an sustuktan sonra devam etti. "Genetik mühendisliğinin insanoğlunun ilerlemesi için başka bir adım olduğuna inanıyorum."

Sinskey düşüncelere dalmış, sessizleşmişti. 'Yani, bu araçları kollarımızı açarak kucaklamamız gerektiğine inanıyorsun.'

Sienna, "Onları kucaklamazsak," dedi. "O zaman ateş yakmaya korktuğu için donarak ölen mağara adamı gibi yaşamayı hak etmiyoruz demektir."

Sözleri bir süre odada asılı kaldı.

Sessizliği bozan Langdon oldu. "Eski kafalı biri gibi görünmek istemem ama, ben Darwin teorileriyle büyüdüm ve evrimin doğal sürecini hızlandırma ilmini sorgulamadan edemiyorum."

Sienna anlayışlı bir ifadeyle, "Robert," dedi. "Genetik mühendisliği, evrim sürecinin hızlandırılması değil. Olayların doğal akışı! Bertrand Zobrist'i yaratan şeyin evrim olduğunu unutuyorsun. Üstün zekâsı Darwin'in tarif ettiği sürecin bir ürünüydü... zaman içinde gerçekleşen evrim. Bertrand'm genetikle ilgili sıra dışı önsezisi ilahi bir ilhamla gelmedi, insanoğlunun yıllar süren zihinsel gelişiminin bir ürünüydü.

Langdon sessiz kaldı. Bu kavramı anlamaya çalışıyordu.

"Ve bir Darvvinci olarak," diye devam etti. "Doğanın insan nüfusunu kontrol altında tutmak

için her zaman bir yol bulunduğunu bilirsin; salgınlar, kıtlıklar, savaşlar, seller yoluyla. Ama sana şunu sormama izin ver: Doğa bu sefer farklı bir yol bulmuş olamaz mı? Belki de doğa bize korkunç felaketler ve sefaletler yollamak yerine... evrim süreciyle nüfusumuzu zaman içinde azaltacak farklı bir metot icat eden bir bilimadamı yaratmıştır. Salgın yok. Ölüm yok. Sadece çevresiyle daha uyum içerisinde olan bir tür var."

Sinskey, "Sienna," diye araya girdi. "Geç oldu. Gitmeliyiz. Ama gitmeden önce bir şeyi açıklığa kavuşturmak istiyorum. Bu akşam bana defalarca Bertrand'ın kötü bir adam olmadığını söyledin... insanlığı sevdiğini, türümüzü kurtarmayı çok istediği için bu kadar aşın önlemler aldığını."

Sienna başını salladı. Floransalı ünlü siyasi

teorisyen Machiavelli'den bir alıntı yaptı. "Amaca giden her yol mubahtır."

Sinskey açıklama bekler gibi sordu. "Söyler misin, sen amaca giden her yolun mubah olduğuna inanıyor musun? Bertrand'ın dünyayı kurtarma amacının bir virüs yaymasını mazur gösterecek kadar asil olduğuna inanıyor musun?"

Odaya gergin bir sessizlik çöktü.

Sienna masaya doğru eğilerek etkileyici bir ses tonuyla, "Dr. Sinskey, size söylediğim gibi, Bertrand'm eylemlerinin düşüncesizce ve son derece tehlikeli olduğunu düşünüyorum. Eğer onu durdurabilecek olsaydım, bunu hiç düşünmeden yapardım. Bana inanmalısınız."

Elizabeth Sinskey masasından uzanarak nazikçe Sienna'nın omuzlarını tuttu. "Sana inanıyorum

Sienna. Anlattıklarının her kelimesine inanıyorum."

Şafak sökmeden önce Atatürk Havalimanı soğuk ve sisliydi. Özel terminalin yakınlarındaki pistin üstüne hafif bir pus çökmüştü.

Arabayla gelen Langdon, Sienna ve Sinskey'yi dışarıda karşılayan DSÖ çalışanı, araçtan inmelerine yardımcı oldu.

Üçlüyü gösterişsiz bir terminal binasına yönlendiren adam, "Siz hazır olduğunuzda biz de hazırız hanımefendi," dedi.

Sinskey, " Bay Langdon için gerekli düzenlemeler yapıldı mı?" diye sordu.

"Floransa'ya özel bir uçak. Özel yolculuk evrakları uçağın içinde."

Sinskey memnuniyetle başını salladı. "Peki konuştuğumuz

konu?"

"Yolda. Paket mümkün olan en kısa sürede teslim edilecek."

Sinskey teşekkür ettikten sonra, adam pistin üzerinden karşıdaki uçağa doğru yürüdü.

Sinskey, Langdon'a döndü. "Bize katılmak istemediğinize emin misiniz?" Ona yorgun bir ifadeyle gülümsedi ve gümüş rengi saçlarını geriye itip kulağının arkasına aldı.

Langdon şakacı bir tavrıyla, "Durumu düşünecek olursak, bir sanat profesörünün pek faydasının dokunacağını sanmam," dedi.

Sinskey, "Yeterince faydanız dokundu," dedi.

"Sandığınızdan çok daha fazla. Ve içlerinde en..." Sienna'yı gösterdi ama genç kadın artık yanlarında değildi. Yirmi metre gerideki büyük bir

pencerenin önünde durmuş, derin düşüncelere dalmış bir ifadeyle bekleme halindeki C-130'a bakıyordu.

Langdon usulca, "Ona güvendiğiniz için teşekkür ederim," dedi. "Bu hissi daha önce tattığımı sanmıyorum."

"Sienna Brooks ile birbirimizden öğrenecek çok şeyimiz olduğunu sanıyorum." Sinskey elini uzattı. "Yolunuz açık olsun profesör."

Langdon, "Sizin de," dedikten sonra el sıkıştılar. "Cenevre'de iyi şanslar."

"Buna ihtiyacımız olacak," deyip başıyla Sienna'yı işaret etti. "Size biraz zaman vereyim. Hazır olduğunuzda onu gönderirsiniz."

Sinskey terminale doğru giderken elini farkında olmadan cebine götürdü ve kırık nazarlığının iki yarısını çıkardı. Nazarlığını avucunun içinde iyice sıktı.

Langdon onun arkasından, "Asklepius'un Asası'ndan vazgeçmeyin," diye seslendi. "Tamir edilebilir."

Sinskey ona el sallarken, "Teşekkürler," dedi. "Umarım her şey tamir olur."

Pencerenin yanında tek başına duran Sienna Brooks, alçak siste ve bulutlu havada hayaletimsi bir görüntüye bürünen pistin ışıklarına bakıyordu. Uzaktaki kontrol kulesinin tepesindeki Türk

bayrağı gururla dalgalanıyordu: Kırmızı bir zemin üzerine çizilmiş ay ve yıldız. Osmanlı İmparatorluğu'nun bu alameti, modern dünyada hâlâ gururla uçuşuyordu.

Arkasmdan gelen derin bir ses, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Sienna arkasını dönmedi. "Fırtına yaklaşıyor."

Langdon alçak bir sesle, "Biliyorum," dedi.

Sienna biraz zaman geçtikten sonra ona yüzünü döndü. "Keşke sen de Cenevre'ye gelseydin."

"Bunu söylemen büyük incelik," diye karşılık verdi Langdon. "Ama gelecek hakkmda konuşmakla meşgul olacaksm. İhtiyacın olan son şey, eski moda bir üniversite öğretmeninini seni yavaşlatması."

Sienna ona şaşkın bir ifadeyle baktı. "Benim için çok yaşlı olduğunu düşünüyorsun, değil mi?"

Langdon yüksek sesle kahkaha patlattı. "Sienna, ben senin için *kesinlikle* çok yaşlıyım."

Sienna mahcup olunca hr.z.ursuzca kıpırdandı. "Tamam... ama en azından beni nerede bulacağını biliyorsun." Kızlara özgü bir tavırla omuzlarını silktilti. "Yani... eğer beni bir daha görmek istersen."

Langdon ona gülümsedi. "Bundan keyif alırım."

Sienna moralinin biraz yükseldiğini hissetti. Bundan sonra aralarında uzayan sessizlikte her ikisi de nasıl vedalaşacağını bilemedi.

Sienna, Amerikalı profesöre bakarken, alışkın olmadığı bir hisse kapıldığını fark etti. Aniden

parmaklarının ucuna yükseldi ve onu dudaklarından öptü. Daha sonra, ıslak gözlerle kendini geri çekti. "Seni özleyeceğim," diye fısıldadı.

Langdon şefkatle gülümseyip kollarını ona doladı. "Ben de seni özleyeceğim."

Bir süre öylece durup, ikisinin de sona erdirmek istemediği bir şekilde kucaklaştılar. Sonunda konuşan Langdon'dı. "Eski bir söz vardır... genellikle Dante'ye atfedilir..." Sustu. "Bu geceyi unutma... *çünkü sonsuzun başlangıcıdır.*"

"Teşekkür ederim Robert," dedi genç kadın ve gözleri yeniden doldu. "Artık gerçekten de bir amacım varmış gibi hissediyorum."

Langdon onu iyice kendine çekti. "Hep dünyayı kurtarmak istediğini söylemiştin Sienna. Bu senin

için bir şans olabilir."

Sienna tek başına C-130'a doğru yürürken, tüm yaşananları aklından geçirdi... Hâlâ yaşanmakta olan... ve gelecekte yaşanması mümkün olan her şeyi.

Kendi kendine, *bu geceyi unutma, çünkü sonsuzun başlangıcıdır*, diye yineledi.

Uçağa binerken Dante'nin haklı olması için dua etti.

Soluk oğleden sonra güneşi Piazza del Duomo'nun üzerinde batarken, Giotto'nun an Kulesi'nin beyaz mermerlerini parlatarak Floransa'nın muhteşem Santa Maria del Fiore Katedrali'nin üzerinde uzun gölgeler yaratıyordu.

Robert Langdon katedrale girip bir sandalyeye

oturduğunda Ignazio Busoni'nin cenaze töreni başlamak üzereydi. Ignazio'nun anısına burada, yıllarca göz kulak olduğu ebedi bazilikada bir tören düzenlendiği için çok memnundu.

Çarpıcı dış görünüşüne rağmen, katedralin içi sade, boş ve basitti. Bununla birlikte, sade ibadethanede o gün adeta bir kutlama havası yaşıyordu. Devlet görevlileri, arkadaşlar ve sanat dünyasından meslektaşlar, *il Duomo* diye çağırdıkları babacan adamı anmak için İtalya'nın dört bir yanından kiliseye akmışlardı.

Medya, Busoni'nin Duomo'nun etrafında gece yürüyüşü yaparken vefat ettiğini yazmıştı.

Cenazenin havası şaşırtıcı bir şekilde neşeliydi. Arkadaşları ve ailesi esprili yorumlar yapıyor, bir meslektaşı Busoni'nin Rönesans sanatına duyduğu sevginin, kendisinin de kabul ettiği gibi

ancak spaghetti Bolognese ve karamel budino ile karşılaştırılabileceğini anlatıyordu.

Törenden sonra yas tutanlar kaynaşarak Ignazio'nun haya tından olaylar anlatırlarken Langdon, Duomo'nun içinde dolaşp

Ignazio'nun çok sevdiği sanat eserlerini inceledi... Vasari'nin ***Son Hüküm'ü***, Donatello ve Ghiberti'nin vitray pencereleri, Uccello'nun saati ve çoğu zaman gözden kaçan yerleri süsleyen mozaik döşemeler.

Bir ara Langdon kendisini tanıdık bir yüzün; Dante Alighieri'nin karşısında buldu. Michelino'nun efsanevi freskinde yer alan büyük şair elinde ***İlahi Komedya*** başyapıtıyla Araf Dağı'run önünde duruyordu.

Langdon, yazdığı epik şürin asla hayal

edemeyeceği bir gelecekte, yüzyıllar sonra dünyada yaratacağı etkiyi bilseydi Dante'nin ne düşüneceğini merak etti.

Yunan filozofların şöhretle ilgili görürlerini hatırlayarak, *ebedi yaşama kavuştu*, diye düşündü. *İnsanlar ismini andıkça, yaşamaya devam edeceksin.*

Langdon, Piazza Sant'Elisabetta'dan Floransa'mn lüks Bru-nelleschi Otel'ine vardığında akşam olmuştu. Odasında, kendisini bekleyen büyük paketi görünce rahatladı.

Sonunda gelmişti.

Sinskey'den istediğim paket.

Langdon aceleyle kutunun üzerindeki bandı kesip özenle paketlenip baloncuklu naylona sarılmış

paketi çıkardı.

Kutunun içindeki ekstra eşyaları görünce şaşırdı. Elizabeth Sinskey belli ki, onun istediğinden fazlasını ele geçirmek için nüfuzunu kullanmıştı. Kutunun içinde Langdon'm giysileri bulunuyordu; gömleği, haki pantolonu, yıpranmış Harris Tweet ceketini özenle temizlenmiş ve ütülenmişti. Güzelce boyanmış deri mokasenleri pasaportu ve cüzdanı da kutunun içindeydi.

Ama gördüğü son eşya Langdon'm kıkırdamasına neden oldu. Bu tepkisinin nedeni; kısmen eşyanın geri dönmüş olmasından duyduğu huzur... kısmen de onu bu kadar önemseydiği için duyduğu mahcubiyetti

Mickey Mouse saatim.

Langdon koleksiyoncular için üretilen saatini bileğine taktı. Tenine değen sıcak deri kendini tuhaf bir şekilde güvende hissetmesine neden oldu. Elbiselerini giyip ayağına kendi mokasenlerini geçirdiğinde tekrar kendisi gibi hissetmeye başlamıştı.

Langdon komiden aldığı Brunelleschi Otel'in alışveriş çantasına koyduğu korumalı paketle otelden çıktı. Alışümadık derecede sıcak olan hava, Via dei Calzaiuoli'den Palazzo Vecchio'nun çan kulesine doğru yaptığı yürüyüşte etkisini artırıyordu.

Langdon içeri girince güvenlik ofisine gidip ismini listeden kontrol ettirdi; Marta Alvarez'i görecekti. Hâlâ turist kaynayan Beş Yüz Salonu'na yönlendirildi. Tam zamanında gelmiş olan Langdon, Marta'nın onu girişte karşılayacağını düşünüyordu ama Marta ortalıkta

yoktu.

Yanından geçen bir rehber, **"Scusi?"** diye seslendi. ***"Dove passo trovare Marta Alvarez?"***^m

Rehberin yüzü kocaman bir gülümsemeye aydınlandı. ***"Sig-nora Alvarez?! Burada yok! Bebek oldu! Catalina! Molto belle!"***

Marta'nın iyi haberlerini almak Langdon'ı çok mutlu etmişti. ***"Ahh... che bello!"***^{a)} diye karşılık verdi. ***"Stupendo!"***²

Rehber hızla uzaklaşırken, Langdon elindeki paketle ne yapacağım düşündü.

Hızlı bir karar vererek kalabalık Beş Yüz Salonu'ndan geçti. Güvenlik görevlilerine

görünmemeye çalışarak Vasari'nin duvar resminin altından geçerek saray müzesine doğru ilerledi.

Sonunda, müzenin dar *andito* geçidine vardı. Karanlık ve güvenlik kordonuyla kapatılmış geçidin girişindeki tabelada; CHIUSO yazıyordu. *Kapalı.*

Langdon etrafı kontrol ettikten sonra kordonun altından geçip karanlık mekâna girdi. Alışveriş torbasının içinden korumalı paketi çıkarıp baloncuklu naylonu açtı.

Dante'nin maskesi tekrar karşısındaydı. Langdon'm isteği üzerine Venedik tren istasyonundaki emanet dolabından alman kırılğan alçı hâlâ orijinal Ziploc torbanın içinde duruyordu. Maske küçük bir istisna dışında mükemmel durumdaydı. Spiraller çizerek zarif bir şekilde

yazılmış şiir arka tarafında duruyordu.

Langdon antika vitrine baktı. ***Dante'nin ölüm maskesi yüzü ■ görünecek şekilde sergileniyor... kimse arkadaki yazılan fark etmeyecektir.***

Maskeyi dikkatli bir şekilde Ziploc torbasından çıkardı. Sonra, çok nazık bir şekilde vitrinin içindeki çiviye astı. Maske tanıdık kırmızı kadife dekorunun üzerine yerleşti.

Langdon vitrinin kapağını kapatıp bir süre Dante'nin solgun yüzüne baktı. Karanlık odada hayali bir varlık gibiydi. ***Sonunda, yuvasında.***

Odadan çıkmadan önce kapı girişinde duran güvenlik kordonlarını ve tabelayı kaldırdı. Galeriden geçerken genç bir kadın rehberin yanında durdu.

Langdon, "*Signorina?*" dedi. "Dante'nin ölüm maskesinin üzerindeki ışıkların açılması gerekiyor. Karanlıkta onu görmek çok zor."

Genç kadın açıklamaya çalıştı. "Çok üzgünüm ama sergi kapalı. Dante'nin ölüm maskesi artık orada değil."

Langdon şaşırmış gibi yaparak, "Çok garip/" dedi. "Az önce ona bakıyordum."

Kadının yüzünden şaşkınlığı okunuyordu.

Genç kadın telaşla *andito'ya* doğru koşarken, Langdon sessizce müzeden çıktı.

Son Söz

Koyu renkli Biskay Körfezi'nin otuz dört bin fit üstündeki Alitalia, ay ışığının aydınlattığı gecede

batıdaki Boston'a doğru ilerliyordu.

Uçaktaki Langdon, *İlahi Komedya'nın* karton ciltli bir baskına dalıp gitmişti. Şiirin hareketli örüşük uyağı™ jet motorlarının gümbürtüsüyle birleşince onu adeta hipnotize etmişti. Dante'nin sözleri adeta sayfadan havalanıyor, sanki onun için şu an yazılmış gibi kalbinde yankılanıyordu.

Dante'nin şiirinin cehennemin gizeminden daha çok, durum her ne kadar yıldırıcı olsa da insan ruhunun mücadeleciliğiyle ilgili olduğunu şimdi hatırlıyordu.

Pencerenin dışındaki göz kamaştırıcı dolunay, diğer gökyüzü cisimlerini perdeliyordu. Boşluğa bakan Langdon, son birkaç gün içinde olanları düşünmeye daldı.

Cehennemin en karanlık yerleri, buhran

zamanlarında tarafsız kalanlara ayrılmıştır.
Langdon bu sözlerin ne anlama geldiğini şimdi çok net anlıyordu: *Tehlikeli zamanlarda, harekete geçmemekten daha büyük bir günah yoktur.*

Langdon kendisinin de dünyada yaşayan milyonlar kadar bu konuda suçlu olduğunu biliyordu. Söz konusu dünya meseleleri olduğunda inkâr, küresel bir salgın haline gelmişti. Langdon bunu unutmamak için kendi kendine söz verdi.

Uçak batıya doğru ilerlerken, gelecek üzerine konuşmak ve değişen dünyanın sorunlarını araştırmak üzere toplantıya giden Cenevre'deki iki cesur kadını düşündü.

Pencerenin dışında, ufukta beliren bulutlar

yavaşça yaklaşıyordu. Sonunda aym önüne geçerek parlak ışığını kestiler.

Koltuğunda gevşeyen Robert Langdon uyumaya karar verdi.

Tepe ışığını kapatırken, gözlerini son kez gökyüzüne çevirdi. Dışarıda yeni çöken karanlığın içinde dünya değişmişti. Gökyüzü, adeta bir duvar halısı gibiydi, parlayan yıldızlardan.

SON

1

Club of Rome

2

"Harika!"

İçindekiler

"İr	135
20. Bölüm	253
Süregelen siyasi düşmanlık, Dante'nin Floransa'dan Sienna endişeli bir ifadeyle minyatüre baktı ve sa	410
57. Bölüm	708
	561

Kibir.	814
74. Bölüm	934
Ben de veba olduğunu sanmıştım.	1087
Brüder bu sorunun birkaç dakika içinde cevaplanaca	1248